

Giới thiệu Sủng Quan Lục Cung: Đế Vương Kiêu Man Hoàng Phi

Thể loại: Xuyên không- Cung đấu

Nguồn: wiki dịch

Edit: Lô Vi Vi Vi

Bởi vì một nhát đao chấn giúp hoàng đế mà Phụng Thiên đã mất đi ký ức.

Nghe nói trước khi ký ức bị mất đi nàng chính là kẻ người gặp người khinh, ai nấy nom nớp lo sợ. Nhưng vì sao khi tỉnh lại mọi chuyện lại diễn biến theo hướng khác?

Ngự thư phòng, thị vệ tới báo: "Bẩm hoàng thượng, nương nương đang đánh bạc trong phủ nội vụ"

"Kệ nàng đi"

"Hoàng thượng, nương nương đang nướng cá mà Văn Quý phi yêu nhất để ăn"

"Mặc nàng đi"

“Hoàng Thượng, nương nương nói hậu cung này có Hi phi thì không nàng, cho nên tính toán rồi cung ra ngoài!”

Hoàng thượng liền hất bào áo, để lại một câu: "Ném Hi phi ra khỏi cung"

Một nhìn khuyh thành, hai thấy khuyh tâm, ba đã khiến người không thể kiềm chế.

“Thiên Thiên, từ trong ra ngoài của nàng đều là của trẫm, nếu ai dám mơ ước nửa phần, trẫm liền.”

“Tên bạo quân nguoi, sao không thấy từ trong ra ngoài của nguoi đều là của một mình ta!”

Đồ không lương tâm, để giặc vì hồng nhan, lục cung giải tán, vẫn chưa tính từ trong ra ngoài đều là của một mình nàng sao?

Bạn đang đọc truyện *Sủng Quan Lục Cung: Đế Vương Kiêu Man Hoàng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1-1: Phụng Thiên tỉnh! (1)

Phụng Thiên tỉnh!

Tin tức này giống như mọc cánh, chỉ trong nửa ngày đã truyền khắp hoàng cung.

Đã là giờ hội, nhưng đèn đuốc vẫn sáng trưng, rõ như ban ngày.

Trong tấm điện lấp lánh ánh vàng, huân hương lượn lờ, ánh nến chiếu rọi trong phòng.

Trên mỹ nhân tháp đặt cạnh cửa sổ trải nệm nhung mềm mại, một nữ tử mặc cung trang màu tím đang nửa nằm nửa ngồi trên đó.

Nghe xong nha hoàn bẩm báo, nhất thời tỉnh ngủ.

“Cái gì, tỉnh?”

Ai có thể nghĩ đến Phụng Thiên kia mệnh lớn thế, bị một kiếm đâm vào ngực không nói, rõ ràng ngay cả Thái Y cũng nói: “Thương thế quá nặng, khó có thể qua khỏi.” vì sao năm một tháng, lại tỉnh lại?

Đến tận cùng là vận khí của nàng ta tốt, hay là ông trời đang trêu đùa mình?

Cung nữ Linh Lung bên cạnh lo lắng nhìn nàng: “Nương nương, làm sao bây giờ?”

“Hoảng cái gì!” Thân Phi nhú mày.

Tuy nói như thế, kỳ thật trong lòng nàng cũng đang hoảng loạn.

Phượng Thiên đi đến Quỷ Môn quan, nếu chết thì thôi, nhưng hôm nay may mắn cứu về một mạng, vậy đó là công cứu giá, chắc chắn sẽ không im hơi như trước, mưa móc thánh sủng chỉ là chuyện sớm hay muộn.

Như vậy, việc mình làm lúc trước có thể giấu được Hoàng Thượng sao?

Nhưng mà, lo lắng của nàng là uổng phí.

Phượng Thiên đúng là tỉnh, nhưng mà, nàng trừ bỏ nhớ rõ mình tên là Phượng Thiên, là người xuyên không, cái gì cũng không biết.

Trên đời còn có chuyện bi kịch hơn thế này không?

Phượng Thiên nhìn cung nữ thái giám lúc ẩn lúc hiện trước mắt, hơn nữa vẻ mặt của ai cũng hưng phấn, chỉ cảm thấy đầu thật đau.

Được rồi, giờ khác này, trừ bỏ chủ động thẳng thắn thừa nhận mất trí nhớ, nàng còn có thể làm gì?

“Khụ...” Nàng hắng một tiếng.

Mọi người tươi cười, trăm miệng một lời: “Tiểu chủ có gì phân phó?”

Phượng Thiên giựt giựt khóc mắt, nhưng giấy tiếp theo, nàng trừng lớn hai mắt, sắc mặt thay đổi.

“Các người vừa mới... Gọi ta là gì?”

Tiểu chủ?

Nàng không có nghe nhầm chứ?

Nhìn đám cung nữ thái giám trước mặt đang cười, chỉ là cười đến có vài phần không hiểu: “Chúng nô tỳ tự nhiên gọi ngài là tiểu chủ!”

Nhất thời trong lòng Phượng Thiên như có đàn ngựa chạy qua.

Trời ạ!

Không xui xẻo như vậy chứ...

Nàng còn tưởng rằng nàng xuyên thành tiểu thư nhà giàu, sao lại đột nhiên thành vợ bé của hoàng đế?

Mọi người thấy thần sắc nàng khác thường, còn tưởng rằng nàng đang khổ sở chuyện phong hào.

Cung nữ Lưu Nguyệt khuyên như: “Tiểu chủ yên tâm, tuy rằng trước kia Hoàng Thượng không chú ý tiểu chủ lắm, nhưng nô tỳ tin tưởng, là vàng nhất định sẽ sáng.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Quan Lục Cung: Đế Vương Kiêu Man Hoàng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1-2: Phượng Thiên tỉnh! (2)

Dung mạo của tiểu chủ đẹp như vậy, lần này lại có công can kiếm thay hoàng thượng, hoàng thượng nhất định sẽ phong thưởng!”

Trong lòng Phượng Thiên lộp bộp một cái, còn thay hoàng thượng can một kiếm?

Cúi đầu nhìn tấm y trắng như tuyết trên người, đau quá!

Trong lúc ngủ mơ, một thanh trường kiếm không ngừng tới gần nàng, cuối cùng đâm vào ngực nàng, máu tươi chảy ra. Nàng còn tưởng rằng là ác mộng, sao tỉnh lại cảnh trong mơ lại trở thành sự thật!

Mẹ nó, thật sự rất khủng bố...

Nàng ôm ngực, vẻ mặt khổ sở nhìn mọi người nói: "Kỳ thật ta không có lo lắng gì, chính là... Chính là ta giống như không nhớ cái gì cả. Các người là ai?"

Oanh!

Mới vừa rồi Dao Hoa cung còn vui sướng trong phút chốc một tiếng vang cũng không có, yên tĩnh quý dị.

Mọi người đứng chết trân, nửa ngày cũng không phản ứng lại.

Thật sự là bị bọn họ khiến cho sợ hãi, Phượng Thiên không tự giác nuốt một ngụm nước miếng, lại hỏi một lần: "Các người rốt cuộc là ai?"

Lúc này mọi người đều hiểu tiểu chủ mất trí nhớ!

Lưu Nguyệt lo lắng: "Này... Này... Tại sao tiểu chủ có thể như vậy?"

Sao mệnh của tiểu chủ khổ như vậy?

Nói cái gì đại nạn không chết, tất có hạnh phúc cuối đời, nay "Phúc" từ đâu mà đến?

Tiểu chủ cứu Hoàng Thượng không giả, nhưng nàng ngã xuống ngay trước thánh giá, có không ít người hoài nghi nàng và thích khách có quen biết, thậm chí trong cung có lời đồn nàng là chủ mưu. Nói cái gì mà cái gọi là cứu giá, bất quá là khổ nhục kế, mục đích vì khiến Hoàng Thượng chú ý, tranh thủ Hoàng Thượng tin tưởng, chẳng qua cuối cùng thích khách bởi vì kinh hoàng mà thất thủ, mới làm nàng hôn mê bất tỉnh.

Nếu không có Hoàng Thượng tận lực ép lại, nghiêm trị người truyền lời này ra, cũng tự mình đến Dao Hoa cung thăm tiểu chủ, chỉ sợ mạng của tiểu chủ đã không còn!

Hiện tại tiểu chủ thật vất vả tỉnh lại, vậy mà lại mất trí nhớ, phải làm sao đây?

"Tiểu chủ..." Lưu Nguyệt run run khóc nức nở, lại đột nhiên bị một cung nữ kéo qua, thấp giọng nói: "Lưu Nguyệt, người làm cái gì vậy!"

"Tiểu chủ tỉnh là chuyện tốt, chỉ là mê man lâu mới có thể tạm thời mất trí nhớ, nghỉ ngơi hai ngày tự nhiên không có việc gì. Huống hồ tiểu chủ cứu giá có công, ngày sau vinh sủng vô hạn, người đừng nói ừ ừ nữa!"

Lưu Nguyệt tuy bị mắng, nhưng trong một lát liên tục gật đầu, nín khóc mỉm cười: "Đúng đúng, Đông Dương tỷ tỷ dạy bảo phải, là Lưu Nguyệt không đúng, tiểu chủ là người tốt có hảo báo, ngày sau nhất định đại phú đại quý, sủng quan lục cung!"

Phượng Thiên không nói gì nhìn các nàng: "Các người có thể nói cho ta biết, rốt cuộc ta là ai?"

So với Lưu Nguyệt, Đông Dương nói càng dễ hiểu, may như thế, Phượng Thiên mới đại khái hiểu mọi việc.

Hóa ra nàng là nữ nhi Thừa tướng Tây Khuyết.

Một năm trước Tây Khuyết chiến bại, tiến cống mỹ nhân cầu hòa Đông Lan, bởi vì tài mạo xuất chúng, nàng tự nhiên bị chọn trúng.

Đi cùng có tám người, bảy người khác đều đã được hoàng đế Đông Lan Quân Mặc Ảnh sủng hạnh, trong đó nổi bật nhất là Chúc Phiến La, gần gũi một năm, đã được phong làm Thân Phi, ban thưởng Thi Hạnh cung.

Chỉ có nàng không biết sao, vẫn không thấy được hoàng đế, thậm chí đến bây giờ không có phong hào, chỉ có thể được gọi là tiểu chủ. Trước mắt, nàng ở cùng hai phi tử đã bị thất sủng ở dao hoa cung, ngày ngày chịu khi dễ.

Gặp chuyện đã là một tháng trước, lúc ấy mục tiêu của thích khách kỳ thật là hoàng đế Đông Lan, lại bởi vì nàng xả thân hộ giá thay hoàng đế cầm một kiếm, cho nên bị thất bại. Nhưng mà, cũng có rất nhiều người hoài nghi nàng cùng thích khách đồng mưu, cái gọi là ám sát bất quá là vì tranh thủ thánh sủng mà diễn một vở kịch.

Phượng Thiên buồn bực.

Nàng không biết trước khi mất trí nhớ nàng nghĩ như thế nào, dù sao hiện tại nàng khẳng định sẽ không vì tranh thủ thánh sủng chó má mà chấn đao, thật đau mà!

"Thích khách xuống tay thật sự rất tàn nhẫn, một kiếm này đâm vào ngực, Thái Y đều nói tiểu chủ không cứu được, may mắn Hoàng Thượng kiên trì, tiểu chủ được cứu trở về."

Lưu Nguyệt giống như vẫn còn sợ hãi, bất quá lát sau, ánh mắt nàng lại bắt đầu sáng lên: "Tiểu chủ, một tháng này, Thái Hậu và Hoàng Hậu đều phái người đến xem tiểu chủ, Hoàng Thượng lại tự mình tới hai lần, về sau tiểu chủ không bao giờ chịu khổ nữa!"

Phượng Thiên có lẽ cười cười.

Muốn cái con khi!

Rõ ràng là cùng nhau tiến cung, cha nàng là thừa tướng Tây Khuyết, dựa vào cái gì nàng phải chịu ngược đãi như vậy?

Chẳng lẽ đáng về nàng rất xấu sao?

Phượng Thiên không tự chủ được sờ mặt mình, lại cảm thấy không có khả năng, nếu là vì tài mạo xuất chúng mà bị chọn, mặt nàng hẳn là có thể nhìn...

Đông Dương thấy nàng thật vất vả khôi phục bình tĩnh, lại than thở, không khỏi nói: "Nay sắc trời đã tối muộn, sớm qua bữa tối. Tiểu chủ lại vừa mới tỉnh lại, không có thể ăn dầu mỡ gì đó, không bằng nô tỳ chuẩn bị chút cháo cho tiểu chủ được không?"

Phượng Thiên cứng ngắc tươi cười: "Được rồi, vất vả ngươi."

Bạn đang đọc truyện *Sủng Quan Lục Cung: Đế Vương Kiêu Man Hoàng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Thái hậu giá lâm

Trong lòng Đông Dương chưa xót, trước khi đi vỗ tay Lư Nguyệt, ý bảo nàng an ủi tiểu chủ.

Lư Nguyệt mím môi nói: "Tiểu chủ vừa mới tỉnh lại, ngày mai chắc chắn rất nhiều nương nương sẽ tới thăm, chỉ sợ Thái Hậu và Hoàng Thượng cũng tới, đến lúc đó chắc chắn phong thưởng không ngừng. Trong chốc lát tiểu chủ ăn xong rồi ngủ một giấc, nói không chừng ngày mai ngủ dậy, trí nhớ liền khôi phục."

Phượng Thiên gật gật đầu, đang chuẩn bị nằm xuống nghỉ ngơi một lát, lại chợt nghe một tiếng hô vang vọng cung điện.

"Thái Hậu giá lâm!"

Nhất thời, mọi người trong Dao Hoa cung cả kinh.

Đã trễ thế này, Thái Hậu còn không nghỉ ngơi, lại vẫn cố ý chạy tới nơi này thăm hỏi tiểu chủ làm gì?

Lư Nguyệt vội vàng đề ý dèm chán đang lộn xộn, cười nói: "Tiểu chủ ngại xem, Thái Hậu lão nhân gia quan tâm ngài!" Nói xong, nàng chạy thoát ra ngoài đón.

Phượng Thiên liền ha ha, một nữ tử ngay cả phong hào cũng không có sao có thể khiến Thái Hậu quan tâm?

Cho dù chính mình đã cứu hoàng đế cũng không có khả năng!

Này không rõ xiêm áo là của nàng sao?

Trước tầm điện một phụ nhân đang chậm rãi đi vào, kim tuyến dát vàng nổi bật trên nền đen, từ đằng xa có thể thấy Phượng Hoàng giương cánh rất sống động, mũ mào kim quan lóe ánh sáng ngọc loá mắt.

Mà hai nữ tử đi hầu bên cạnh mỹ mạo, một người tuổi hơi lớn trầm ổn thanh lịch, nhân tĩnh đoan trang, người tuổi hơi nhỏ da trắng nõn nà, mắt cong lá liễu, dung nhan giống như điêu khắc có thần nhiên trong trẻo nhưng cũng có lạnh lùng và ngạo khí.

Phượng Thiên nhìn đến ngay ngời, đầu năm nay liền ngay cả cung nữ cũng xinh đẹp như vậy?

Khó trách nàng một năm không gặp hoàng đế!

Giữa dựa muốn đứng lên dập đầu, cũng không nghĩ đến dùng lực quá mạnh động đến vết thương, "Ồi" một tiếng, thân mình vừa mới ngồi dậy lại ngã xuống.

"Miễn miễn..." Thái Hậu khoát tay, ôn hòa cười nói: "Ngươi nha đầu này, bị thương vừa mới tỉnh lại, chi bằng tĩnh dưỡng thật tốt mới phải."

Cung nữ tuổi hơn lớn bước nhanh tiến lên đỡ Phượng Thiên dậy: "Tiểu chủ không cần đa lễ, Thái Hậu lão nhân gia người hiểu rõ tiểu bối, sẽ không câu nệ nghi thức xã giao."

Phượng Thiên cảm thấy chính mình cũng có thể lễ phép một phen, vì thế cảm kích gật gật đầu: "Đa tạ tỷ tỷ."

Mọi người đều là ngay ngời, liền ngay cả Thái Hậu cũng nhưn mi.

Lư Nguyệt bị dọa đến trắng mặt. Vị cung nữ tiểu chủ gọi là tỷ tỷ tên là Liên Nhược, là đại cung nữ bên người Thái Hậu, đến Hoàng Hậu cũng phải gọi là ma ma!

Phượng Thiên tự nhiên nhìn thấy biểu hiện của mọi người, mí mắt nháy vài cái, vì cái gì không có ai nhắc nhở nàng... Đáng thương hiện tại nàng chỉ có thể giấu khổ trong bụng.

Liên Nhược giúp nàng sửa lại đệm chăn, không kiêu ngạo không siểm nịnh: “Tiểu chủ khách khí, nô tỳ thụ sủng nhược kinh.”

Thái Hậu lập tức quan tâm nói: “Nha đầu này, ai gia nhìn tinh thần ngươi chưa tốt cho lắm, ngày mai ai gia kêu thái y đến bắt mạch cho ngươi một cái, tin tưởng ít ngày nữa sẽ gặp khỏi hẳn.”

“Đa tạ Thái Hậu.” Phụng Thiên mím môi cúi người tạ ơn.

Thái Hậu cười mà không nói, tiểu thái giám ở một bên đưa ghế đến.

Ngắm quan sát Phụng Thiên thật lâu, đây là mỹ nhân đẹp nhất trong tám người Tây Khuyết đưa tới, tự nhiên cũng có khả năng trở thành mặt thám nhất.

Tuy rằng tâm tư con trai bà kín đáo, hùng thao vĩ lược, nhưng từ cổ đến nay, anh hùng khó qua ái mỹ nhân, bà sợ con trai bà cũng sẽ không giữ được chính mình. Từ xưa đến nay, bao nhiêu đề vương anh minh đều là thua ở trong tay nữ nhân? Liên ngay cả tiền đề cũng là một ví dụ, bà tuyệt đối không để con trai mình bước lên con đường kia.

Nha đầu kia có thể sống lại, cũng là ngoài ý muốn, nhưng nàng tuyệt đối không sẽ dễ dàng đi vào khuôn khổ.

“Nha đầu, hiện tại ngươi có chỗ nào không thoải mái?”

Nhìn người hiền lành hòa ái tươi cười trước mắt, trái tim Phụng Thiên run lên: “Ta... Ta... Thực xin lỗi, nô tì mất trí nhớ...”

Vừa dứt lời, nước mắt đã lưng tròng.

“Mất trí nhớ?” Thái Hậu bắt đầu nhíu mày.

Nha đầu kia không phải là ngu choáng váng chứ? Chẳng lẽ nàng nghĩ đến làm bộ mất trí nhớ có thể rửa sạch nghi vấn, rửa sạch hiềm nghi sao?

Liên Nhược kinh ngạc: “Tiểu chủ sao lại vậy, đang tốt lành sao mất trí nhớ?”

“Nô tì cũng không biết, sau khi tỉnh lại liền cảm thấy trong đầu trống rỗng, cái gì cũng không nghĩ ra. Liên ngay cả chính mình là ai, cũng là hỏi Lưu Nguyệt và Đông Dương mới biết được.”

Phụng Thiên khó khăn khóc thút thít hai tiếng, sau đó lau nước mắt, như là đột nhiên nhớ tới cái gì, nàng liều mạng giãy dụa từ trên giường đứng lên, giống như té trước mặt Thái Hậu, cầm lấy tay áo, gào khóc.

“Thái Hậu, Thái Hậu... Về sau nô tì nên làm cái gì, nô tì nên làm cái gì bây giờ...”

Phụng Thiên một bên khóc, một bên ở trong lòng xấu hổ một phen.

Thái Hậu kinh ngạc, sắc mặt có chút mất tự nhiên, bà còn chưa thấy Phụng Thiên như thế này bao giờ, trong ấn tượng, nữ tử này vẫn luôn văn tĩnh...

“Ai, nha đầu này cũng thực khổ, thật vất vả tỉnh lại, lại mất trí nhớ. Hoàng đế vốn muốn phong thưởng cho ngươi, nhưng hôm nay...”

Dứt lời, bà than nhẹ một tiếng.

Lần này, hạ nhân trong Dao Hoa cung người người như bị mất cửa, hoàn toàn ừ ừ.

Phụng Thiên liên tục lắc đầu, cô nãy nãi mới không hiềm lạ phong thưởng đâu!

“Nô tì nào còn dám hy vọng xa vời này?” Nước mắt của nàng rơi như châu: “Nô tì chỉ mong sớm ngày khôi phục trí nhớ, hiếu kính Thái Hậu...”

Thái Hậu vỗ tay nàng: “Hào hài tử, đừng khóc hồng thân mình, về sau sẽ có cơ hội.”

Còn nhiều thời gian.

Đời này, không ai có thể ở trước mặt bà bày mưu tính kế!

“Liên Nhược, còn không mau nâng tiểu chủ dậy.”

Liên Nhược vâng lời đi qua, một bên nâng một bên thở dài nói: “Sao tiểu chủ kích động như thế, làm sao có thể ngủ an ổn? Không bằng tìm Thái Y đến nhìn một cái, cố gắng viết hai đơn thuốc, mất trí nhớ có khi sẽ có cơ hội chữa khỏi? Dù sao tiểu chủ bị đắm vào ngục...”

“Tỷ tỷ, thật sự có thể được không?” Phụng Thiên cắn môi dưới, nắm chặt tay Liên Nhược.

Bị thương ở ngực?

Hừ hừ, tiểu dạng nhi, không phải là hoài nghi nàng mất trí nhớ sao?

Vậy tra đi!

"Thật sự, thật sự sẽ tốt. Tiểu chủ không cần lo lắng, thái y trong cung đều là người y thuật cao minh, nhất định có thể chữa khỏi cho tiểu chủ."

Dứt lời, nàng nhìn về phía người đang ngồi trên ghế, Thái Hậu khoát tay áo nói: "Cũng tốt."

Thái y rất nhanh đã tới, còn không chỉ một người.

Phượng Thiên bị hoảng sợ.

Nhìn tình hình hiện tại, cho dù bọn họ thật có thể chữa khỏi, nàng cũng phải tiếp tục mất trí nhớ! Bằng không sao có thể sống sót trong thâm cung này?

Thái y một người lại một người bắt mạch, nhưng tất cả đều không rõ. Thảo luận trong chốc lát, rốt cục đưa ra kết luận phượng tiểu chủ quả thật mất trí nhớ!

"Sao lại thế?" Thái Hậu không thể tin được.

Thái y, cung kính đáp: "Bẩm Thái Hậu, tiểu chủ bị như vậy có thể là do, thứ nhất là lúc tiểu chủ trúng kiếm ngã xuống đất không cẩn thận đụng vào đầu, mà lúc ấy chúng thần chỉ lo tiểu chủ bị đâm, không có phát hiện điểm này, kéo dài không chữa trị, cho nên làm cho tiểu chủ mất trí nhớ; còn có một nguyên nhân chính là tiểu chủ hôn mê lâu, đến nỗi não bộ thiếu chất dinh dưỡng, cho nên mất trí nhớ."

Thái Hậu tiếc nuối gật đầu, trong lòng cũng âm thầm kinh ngạc, nha đầu kia thật đúng là mất trí nhớ?

Vậy sau này...

Lưu Nguyệt vội vàng chạy đến trước mặt thái y hỏi, cung nhân cũng tích cực hỏi phương pháp chữa trị.

Chỉ tiếc, Thái y mặc dù tra ra nguyên nhân, lại tạm thời nghĩ không ra biện pháp, chỉ nói dựa vào thuốc chậm rãi điều dưỡng mới được.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Quan Lục Cung: Đế Vương Kiêu Man Hoàng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Gặp quỷ rồi!

Sáng sớm hôm sau, thánh chỉ truyền xuống.

Phượng tiểu chủ hộ giá có công, tấn phong Tài nhân, thưởng một bộ trang sức phi thủy, ngọc bội trân châu, lăng la tơ lụa mười cuộn.

Hai mắt Phượng Thiên tỏa sáng sò tới sò lui, phi thủy châu báu! Đều là lỗi thời! Nước miếng thiếu chút chảy xuống, miệng còn lẩm bẩm: "Khụ, duy nhất không được hoàn mỹ, chính là ban cho ít quá!"

Người truyền chỉ vừa đi, lại có vài phi tần tới thăm, Phượng Thiên cũng không nhớ kỹ ai, mỹ danh viết: "Cô nãi nãi mất trí nhớ."

Chính là chỉ có hoàng đế trong truyền thuyết lại không xuất hiện.

Phượng Thiên nhìn không được nghĩ tới, chẳng lẽ bởi vì nàng mất trí nhớ, cho nên hoàng đế chứng mất nàng?

"Thật là không lương tâm!"

Tốt xấu cũng phải ban cho mấy vạn lượng hoàng kim!

Vì thế Phượng Thiên có chút tức giận, cung nhân lại càng ngày càng lo lắng.

Mới đầu Đông Dương cùng Lưu Nguyệt còn có thể an ủi nàng hai câu, nhưng dần dần, chuyện này trở thành cấm kỵ trong Dao Hoa cung, không ai dám nhắc tới.

Gió lạnh nổi lên, mai vàng ngoài cửa sổ ngao nghễ kiên đình. Trong phòng đốt than, thường thường phát ra âm thanh "tư tư", vài tiểu cung nữ lén lút khóc nước nỏ.

"Sao bọn họ có thể như vậy, Hoàng Thượng bận rộn chính sự mới không có đến thăm chủ tử, đến Lưu Nguyệt tỷ tỷ bệnh nặng như vậy, nhưng lại không có ai đến chữa trị..."

Lưu Nguyệt sốt cao không lui, bệnh thật sự nghiêm trọng.

Đặt ở hiện đại hoàn toàn là một bệnh nhỏ, nhưng đây là cổ đại, nếu không chữa kịp thời, bệnh nhân khẳng định sẽ chết!

"Chủ tử..." Là Lư Nguyệt gọi nàng.

Phượng Thiên lập tức ngồi vào bên giường vỗ tay nàng, nhỏ giọng nói: "Lư Nguyệt, hiện tại ngươi đừng nói gì cả, nghỉ ngơi cho thật tốt."

Lư Nguyệt suy yếu cười cười: "Chủ tử, có chút lời nếu giờ Lư Nguyệt không nói thì không còn kịp rồi."

"Nói hươu nói vượn gì đó!" Phượng Thiên tức giận chặn lời nàng, mũi đã ê ẩm: "Nha đầu ngốc, sẽ tốt lên thôi. Ta cho người tìm thái y!"

Lư Nguyệt không biết làm sao có khí lực, kéo tay nàng lại: "Chủ tử..." Phượng Thiên ngạc nhiên, chỉ thấy Lư Nguyệt lắc đầu: "Không cần đi, không cần vì nha hoàn như Lư Nguyệt mà bị tức giận. Nếu thái y muốn đến, bọn họ sớm đã tới rồi."

Phượng Thiên cắn răng, ở trong lòng mắng lão thất phu trăm ngàn lần.

"Lư Nguyệt ngươi yên tâm, dù sao ta cũng là một Tài nhân, thái y sẽ cho ta chút mặt mũi!"

Nàng đặt tay Lư Nguyệt vào chân, lại dặn Đông Dương chiếu cố, sau đó cùng Yên Nhi đi ra ngoài, không nghe lời ngăn cản phía sau.

Nàng rất rõ ràng, tại cổ đại mệnh nha đầu không đáng giá tiền, nếu chính mình không cứu nàng, nàng thật sự xong rồi.

Lúc Phượng Thiên đến thái y viện, hầu như tất cả thái y đều đang làm việc.

Thái y nhìn y phục của nàng chỉ biết nàng không phải cung nữ, nếu là chủ tử được sủng ái, nào có ai tự chạy tới Thái Y viện?

Vì thế trực tiếp không nhìn nàng.

"Vị thái y này, có thể phiền ngươi đi bắt mạch cho cung nhân trong cung ta một chút không?" Phượng Thiên tìm một thái y có vẻ đang nhàn rỗi.

"Cung nhân trong cung ngươi? Ngươi là người cung nào?" Thái y đảo cổ bắt tay vào làm được thảo, không chút để ý hỏi.

"Dao Hoa cung." Phượng Thiên cũng không tức giận: "Nha đầu của ta sốt cao không lùi, phiền toái thái y cùng ta đi xem một chút."

Thấy thái y kia nửa ngày không đáp lời nàng, đáng vẻ xa cách, Phượng Thiên không thừa lời, đề nghị âm thanh: "Ta có thể trả tiền khám rất cao."

Kỳ thật trong cung xem bệnh không cần mất tiền, nhưng Phượng Thiên không thân phận không địa vị, chỉ có thể trả thù lao.

Nhưng nàng càng nói, người bên cạnh trực tiếp bỏ qua nàng.

Phải biết rằng, chủ tử có chút sủng ái, ngay cả nha hoàn quét rác cũng vênh vào tự đắc!

Hơn nữa thái y kia nghe thấy ba chữ "Dao Hoa cung", phát hiện đó là chủ tử hộ giá có công, kết quả chỉ được phong tài nhân đến mặt hoàng thượng cũng chưa thấy, trong lúc đó trong ánh mắt đều là xem thường.

Huống chi, thay một nha hoàn đến cầu chữa bệnh?

Thật sự khiến cho người ta xem thường!

"Không có mắt sao, không thấy bản thái y đang vội vàng sao?"

Thái y ý vào mình có ưu thế, miệt thị Phượng Thiên liếc mắt một cái, giọng điệu chanh chua.

Lông mi Phượng Thiên nhảy lên, lại nhảy lên.

Sau đó nàng hít một hơi thật sâu, tự nói phải nhẫn...

Phải nhẫn... Nhẫn!

"Đi nhanh đi, chậm trễ chuyện của nương nương các cung, ngươi không có gì tốt đâu!"

Thái y thấy Phượng Thiên đứng bất động trước mặt hắn, cười lạnh một tiếng, sau đó đẩy mạnh Phượng Thiên ra xa.

Phượng Thiên nhất thời không bắt bẻ, chân lão đảo.

Nhẫn...

Nhẫn cái em gái ngươi!

"Không phải bản Tài nhân không có mắt, thật sự là mắt bản Tài nhân cao, không nhìn thấy cầu nô tài ý thế hiếp người!" Phụng Thiên chửi ầm lên, còn cố ý nhấn mạnh ba chữ "Cầu nô tài".

Dám nói cô nãi nãi không có mắt? Dám đẩy cô nãi nãi ra?

Hừ, dù sao cô nãi nãi mắt trí nhớ, liền cho tính tình thay đổi!

Còn về yêu ma quỷ quái trong hậu cung, các người yêu chức liên quan chức, yêu thử liền thử thăm dò đi!

"Người... Người người người..." Thái y trừng mắt, đáng vẻ không thể tin: "Người dám nói năng lỗ mãng với bản thái y?"

"Bản Tài nhân có cái gì không dám?" Hai tay Phụng Thiên chống nạnh, cười lạnh liên tục: "Nói cho lão thất phu, hiện tại đầu óc bản Tài nhân không tốt, nếu mạo phạm bản Tài nhân, bản Tài nhân liền chặt người làm tám khúc, vứt cho chó ăn!"

Thái y thiếu chút nữa ngắt xiù, rống to: "Người đâu, đuổi bà tử điên này ra cho ta!"

"Người mới là bà tử điên! Cả nhà người là bà điên! Cô nãi nãi ta bình thường, khỏe mạnh!"

"Còn không mau đuổi ra!"

Kết quả là, Phụng Thiên thích, nhưng kết quả liền có thể nghĩ.

Phụng Thiên thật ảo não, sao mình không nhận xuống? Hiện tại tốt rồi, chính mình cậy mồm nhanh, Lưu Nguyệt làm sao bây giờ?

Nếu không trộm lấy ít thuốc?

Nhưng nàng khôn biết gì về trung y...

Lúc rời Thái Y viện, sắc trời đã tối, chỉ có vài chấm vàng trên bầu trời, không ánh sáng, ngay cả ánh trăng cũng không được sáng.

Phụng Thiên buồn bực đá hòn đá nhỏ, nghĩ nên làm cái gì bây giờ, sau đó bị kịch phát hiện không tìm thấy đường về.

Bà nội nó, thật đúng là phúc vô song chí, họa vô đơn chí!

Đi qua núi già, Phụng Thiên đột nhiên nghe được tiếng nói chuyện, trong lòng vui vẻ, vội vàng nhắc váy chạy tới. Theo ánh trăng, loáng thoáng nhìn thấy hai bóng người cao thấp, giống như là một nam một nữ.

Ngao ngao ngao, không phải mình bắt gặp người yêu đương vụng trộm chứ?

Hai mắt Phụng Thiên tỏa sáng, nàng còn chưa kịp nhìn rõ là ai, đột nhiên một đạo kinh phong đánh úp lại, chò Phụng Thiên phản ứng lại, toàn bộ người đã bị ném đi.

Nàng giật giật, lập tức hét thảm một tiếng, khuỷu tay cùng mắt cá chân đau quá! Khẳng định là bị thương!

"Đờ mờ!" Phụng Thiên bực mình.

Gặp quỷ sao!

Tại sao chưa nói nửa câu liền trực tiếp động thủ!

Phụng Thiên tỉnh mở miệng, nhưng... Nhưng người nọ có võ công... Không thể mắng người, nhất định phải nhận xuống... Phụng Thiên không cốt khí nghĩ, vẫn nên lui ra...

Nàng nhồm dấy, đau quá, lập tức lùi ra sau.

Nam nhân trước mắt không nhận được nhủ mảy, chẳng lẽ nàng nghĩ có thể đào tẩu ngay trước mí mắt mình?

Bạn đang đọc truyện *Sùng Quan Lục Cung: Đế Vương Kiêu Man Hoàng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Ta là nữ nhân của hoàng đế

Phượng Thiên muốn chui vào động nhỏ giữa núi già, cùng lúc đó, nam nhân cũng bước về phía nàng.

Ánh trăng chiếu lên người khiến hai người đồng thời thấy rõ diện mạo của đối phương, sau đó trong lòng lại không hận mà cùng có một tia kinh ngạc.

Sao lại là nàng?

Phượng Thiên cũng kinh ngạc vì dung mạo của hắn.

Một đôi phượng mâu hẹp dài sáng như ngọc, ngũ quan tinh xảo, có thể nói mặt như quan ngọc, tuấn mỹ vô cùng!

Thêm bộ trường bào màu vàng nhẹ nhàng bay theo từng bước đi, tầng tầng lớp lớp gọn sóng, gió đêm nhẹ phẩy, y phát tung bay, dưới ánh trăng trong trẻo nhưng lạnh lùng càng thêm phiêu dật xuất trần, đẹp như trích tiên.

Phượng Thiên không tự giác nuốt nước miếng một cái, đồ mờ sao lại đẹp trai như vậy!

Quả thực kinh thiên địa khóc quỷ thần, cực kỳ bi thảm, vô cùng thê thảm!

"Khụ..."

Nam nhân bất mãn ho nhẹ một tiếng, Phượng Thiên chuyển tròn mắt, bây giờ mới thấy sao mình ngu như vậy, đang trong thời khắc nguy kịch còn mê sắc đẹp!

Vì thế âm thầm phi nhỏ chính mình một phen, đồ mặt tiếp tục lui.

"Người liền tính trở về như vậy sao?" Nam nhân chậm rãi ngồi xổm người xuống nhìn nàng.

Nàng thật không biết hắn? Dám công khai lộ ra vẻ mặt thèm nhỏ dãi nhìn hắn...

Bởi vì hắn đột nhiên tới gần, Phượng Thiên không tự chủ được lại nuốt nước miếng: "Ta cam đoan, ta tuyệt đối sẽ không nói cho người khác..." Lại lắc đầu: "Không không không, kỳ thật ta không thấy được cái gì cả... Ta thật sự không thấy được gì, người tha ta đi!"

Nam nhân liền ngậy ngấn cả người.

Nhìn sợ hãi như vậy, không giống giả vờ.

Hướng chi, ngay cả thái y cũng chẩn đoán nàng đúng là mất trí nhớ.

"Được rồi, mau đứng lên, ngồi dưới đất còn đáng về gì nữa." Nam nhân cau mày đứng lên.

Mắt Phượng Thiên sáng ngời, được tha rồi sao?

Nàng bắt chập đầu đón trên tay, chống thân mình đứng lên, nhưng chân vừa gồng sức, liền "A" một tiếng lại ngã xuống, một lần nữa ngã trên đất.

"Lại làm sao vậy?"

"Đại khái là chân bị trật." Phượng Thiên đau nhe răng trợn mắt, làm bộ cời tắt nhìn mắt cá chân, cổ tay bỗng dưng bị nắm lấy, nàng ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn nam nhân: "Người làm gì?"

"Không có người nói cho người, chân cô nương gia không thể tùy tiện lộ ra sao?"

Phượng Thiên cổ quái nhìn hắn một cái, thầm nghĩ ngay cả bikini lão nương cũng đã mặc bao nhiêu lần, còn sợ lộ mắt cá chân?

Tuy nói sinh ở cổ đại, chân nữ tử chỉ có phu quân của mình có thể xem, nhưng phu quân của nàng lúc này còn không biết đang tiêu dao khoái hoạt ở đâu. Nàng ngay cả mặt của người ta, đẹp hay xấu cũng không biết!

Chẳng lẽ vì người ngay cả mặt mũi cũng chưa thấy qua, nàng không giữ quy tắc nên ở chỗ này ngồi cả đêm?

Hừ hừ, vớ vẩn! Buồn cười!

Nhưng trăm mặc nửa ngày, nàng cảm thấy... Ừm, hảo hán không ăn một trước mắt, trước mắt vị đại gia này nàng không đắc tội nổi, vẫn nên không cãi với hắn.

"Nơi này không phải không có người sao?" Phượng Thiên than thở một tiếng, khoát tay: "Người đi nhanh đi, chờ người đi rồi ta lại nhìn."

"Người xác định một mình người có thể?"

"Ta không thể còn có thể như thế nào, chẳng lẽ người ôm ta trở về hay sao?"

Nam nhân thần nhiên quét nàng một cái, Phụng Thiên cảm thấy chính mình bị coi thường.

Nàng hừ một tiếng: “Đừng nói ngươi không thích, cho dù ngươi thích, ta cũng không để cho ngươi ôm!” Phụng Thiên ngẩng đầu lên, bày ra dáng vẻ kiêu ngạo: “Ta nói cho ngươi biết, ta là nữ nhân của hoàng đế, nếu ngươi bế ta, chính là tội khi quân!”

Lông mày nam nhân khẽ nhíu lên, thần nhiên xuy một tiếng: “Nữ nhân của hoàng đế có thể là cái dạng như ngươi sao?”

Phụng Thiên tức giận.

Về sau thờ dài: “Ài, đừng nói ngươi không tin, ta cũng không tin!” Vừa bắt đầu, nàng chỉ muốn nói một câu, hoàn toàn không ý thức được mình khoe ra, kết quả lại biến thành kẻ khố: “Ngươi nói ta sao có thể thâm như vậy, tự mình đi thái y viện còn có thể bị đuổi ra ngoài. Ta nói với bọn họ, ta sẽ cho bọn hần bạc, nhưng bọn họ thân là thái y, thể nhưng ngay cả y đức của đại phu bình thường cũng không có!”

Phụng Thiên càng nói càng buồn bực, oán hận cắn răng nói: “Thật sự hơi quá đáng, chẳng lẽ cung nữ không là người sao? Không phải là nhìn ta không được sùng cho nên khi dễ ta sao? Nếu ngày nào đó cô nãi nãi thành sủng phi, xem bọn hần còn có dám kiêu ngạo như vậy hay không!”

Sắc mặt nam nhân trầm xuống.

"Lời này mà ngươi cũng có thể nói sao?"

"Không phải ở đây không có người ngoài sao?" Phụng Thiên ngẩng đầu liếc mắt, sau đó làm ra chuyện khiến nàng hối hận muốn chết, nàng vậy nam nhân: "Ngươi lại đây."

Dù nam nhân đã quen nàng không có quy củ, vẫn đen mặt vì hành động của nàng.

Phụng Thiên bất mãn: “Hiện tại ta không thể động, ngươi lại đây một chút thôi!”

Nam nhân giống như ghen một hơi, huyết thái dương đột nhiên giật giật, nhưng vẫn chậm rãi tiến đến trước mặt nàng.

Phụng Thiên lập tức nghiêm mặt nói: “Ta xem quần áo ngươi mặc đều là thượng đẳng, dù thấy ngươi cũng là người có chút thân phận, ngươi có gặp được Hoàng Thượng không? Hoặc là, ngươi có biết chút thói quen của Hoàng Thượng không?”

"Ngươi muốn làm gì?"

"Ta có thể làm gì? Ta rất ngạc nhiên, ngươi nói ta xinh đẹp như vậy, vì cái gì Hoàng Thượng lại không thích?" Phụng Thiên cau mày, bày ra một bộ lo lắng tự hỏi.

"Hại không e lệ!" Nam nhân thấp xích: "Sao có người tự khen mình như vậy?" Ánh mắt gian lại mang theo ý cười nhạt nhẽo.

Phụng Thiên bĩu môi, thăm nghĩ cô nãi nãi vốn xinh đẹp, không phục ngươi cần ta đi!

"Nghe nói ta còn thay Hoàng Thượng cầm một kiếm, hần thể nhưng cũng không liếc mắt nhìn ta một cái! Nếu không phải hần chán ghét ta, nha đầu của ta cũng sẽ không thâm như vậy!"

Nhìn vẻ mặt nàng căm giận, nam nhân vừa tức giận vừa buồn cười: “Ngươi thật đúng là cái gì cũng dám nói, sẽ không sợ trẫm... Khụ, sẽ không sợ ta nói những lời này ngươi nói cho Hoàng Thượng nghe sao?”

Phụng Thiên hồ nghi nhìn hần một cái, lắc lắc đầu.

Đột nhiên như nhớ tới cái gì, nàng cầm chặt tay áo hần, hai mắt phát sáng nhìn hần: "Ngươi quả nhiên quen biết Hoàng Thượng!"

Nam nhân sừng sốt.

Nghĩ đến câu tiếp theo của nàng chính là để mình mang nàng đi gặp Hoàng Thượng, hoặc là ở trước mặt Hoàng Thượng thay nàng nói tốt vài câu linh tinh.

Đang nghĩ tới nàng cũng không khác những nữ nhân khác, ai biết nàng lại bỗng nhiên khẩn cầu nhìn hần: “Vậy ngươi khẳng định là người có thân phận! Nếu là ngươi nói, thái y viện có thể cho vài phần mặt mũi không?”

Nói nửa ngày, hóa ra là mình tìm thái y trị bệnh cho nha đầu của nàng?

Trong mắt nam nhân có chứa một tia tìm tòi nghiên cứu: “Vì sao ta phải giúp ngươi?”

Phụng Thiên trầm mặc trong chốc lát.

"... Ta chỉ có tiền." Giọng nói nhỏ như muỗi kêu.

Nói xong, Phụng Thiên liền hối hận.

Nhìn y phục của nam nhân cực kì đẹp để quý giá, chỉ sợ là vương công quý tộc linh tinh, chút tiền của nàng, sợ là còn chưa đủ người ta nhét kẻ rằng.

Quả nhiên, nam nhân liền nở nụ cười.

Phượng Thiên âm thầm chửi một tiếng, cười cái em gái nguoi!

Không phải là có tiền sao? Có gì đặc biệt hơn người! Cô nãi nãi sớm hay muộn cũng là thổ hào!

"Quên đi, nguoi chạy nhanh đi! Ta tự nghĩ biện pháp!"

Cùng lắm thì nàng phải đi kính nhờ này cái gì cái gì phi!

Tuy nói nữ nhân thoát nhìn cũng không phải chim quý gì, ở mặt ngoài không phải đều là đáng về cảm tình thậm chí sao?

Nàng không lợi dụng một chút cũng không thể nào nói nổi!

Phượng Thiên cách vẩy xoa mắt cá chân, cúi đầu không nhìn hấn.

Bên tai đột nhiên truyền đến mấy tiếng than nhẹ.

Giây tiếp theo, một cái tay ấm áp nắm chân nàng, một cái khác giữ lưng nàng, nam nhân ôm lấy nàng.

Phượng Thiên bị ôm lấy, về mặt khiếp sợ nhìn hấn.

Mặt nam nhân không đổi sắc.

"Nhìn đáng về này của nguoi, trừ khi bò, nếu không chỉ có thể ngồi ở chỗ này một đêm."

Bạn đang đọc truyện *Sủng Quan Lục Cung: Đế Vương Kiêu Man Hoàng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Là trẫm khiến nguoi chịu ủy khuất

"Vậy nguoi cũng không thể ôm ta!"

Những lời nàng vừa mới nói nam nhân toàn coi làm gió thoảng bên tai sao?

Không nghe thấy nàng là nữ nhân của hoàng đế sao, nếu như bị người thấy, có khi nàng bị gán cho tội dâm loạn hậu cung, sau đó nàng liền khó giữ được cái mạng nhỏ này!

Phượng Thiên dùng sức giãy dụa, tay nhỏ bé nắm thành quyền đầu đánh vào ngực hấn.

Đương nhiên, nàng không dám dùng sức nam nhân này võ công cao cường, vạn nhất hấn mất hứng xử lý nàng, hủy thi diệt tích... Ngao ngao ngao vậy rất không tốt!

Mới đầu nàng còn giãy dụa, sắc mặt nam nhân dần dần đen.

"Đừng lộn xộn!" Nam nhân "Ba" một phát đánh mông nàng.

Phượng Thiên nhất thời ngây người.

Sau một lát, nàng hết khiếp sợ, mặt "xoát" một chút đỏ như máu.

"Nguoi... Nguoi nguoi... Sao nguoi có thể..."

Phượng Thiên muốn khóc, nàng là cô nương gia!

Anh chàng này cũng thật xấu, chẳng những dám ôm nàng, còn dám tùy tiện đánh mông nàng!

"Nguoi biết Hoàng Thượng, ta lại không biết! Nguoi tùy tiện ôm ta như vậy, vạn nhất để người khác thấy, nguoi có thể phải bỏ trách nhiệm, nhưng ta làm sao bây giờ?" Phượng Thiên vừa thẹn vừa giận trừng mắt nhìn hấn.

Nam nhân bình tĩnh nói: "Nếu ngươi sợ bị người khác thấy, hiện tại nên nghĩ biện pháp đứng lên."

Phượng Thiên liền hết nói nổi.

Đứng lên? Đây là lý luận gì? Bị tay trộm chuông?

Nhưng cuối cùng, dưới dâm uy của hắn, Phượng Thiên yên lặng làm theo.

Bởi vì bị nam nhân ôm, vì ổn định thân hình, tay nàng phải ôm lấy cổ nam nhân, vì thế phương pháp duy nhất có thể che mặt, chính là chôn mặt ở ngực nam nhân.

Phượng Thiên vì thế buồn bực một trận.

Tuy nói nàng là người hiện đại, nhưng bị một soái ca lần đầu gặp mặt ôm như vậy, dù sao nàng cũng phải thẹn thùng một chút!

Kết quả nàng khen ngược, kết quả là còn phải chủ động rúc vào ngực người ta, thật là mất mặt chết!

Bất quá vận khí của Phượng Thiên thật tốt, dọc đường đi cũng không đụng phải ai. Đến khi nam nhân ôm nàng đến cung gần nhất, nàng mới cảnh giác nâng đầu lên, tội nghiệp nhìn hắn: "Ngươi rốt cuộc muốn làm gì?"

Không đợi nam nhân mở miệng, thị vệ đã thấy bọn họ.

"Hoàng Thượng cát tường" Bọn thị vệ đồng loạt hành lễ.

Phượng Thiên lộp bộp trong lòng, thần kinh đang căng thẳng suýt nữa gãy.

Lo sợ không yên... Hoàng Thượng?

Nam nhân này dĩ nhiên là Hoàng Thượng!

Nàng vừa rồi không làm chuyện gì xấu đi?

Hắn là không có đi?

Khả năng... Có lẽ... Chính là phát ra vài câu bực tức nho nhỏ?

Không, giống như không chi!

Nàng còn ngoắc tay với hoàng đế, nói với hắn, ngươi lại đây.

Sau đó nàng còn làm một việc ngu ngốc, đánh hoàng đế!

Ngao ngao làm sao bây giờ làm sao bây giờ...

Nhìn nàng nháy mắt biến sắc, Quân Mặc Ảnh sung sướng, khoe môi khẽ nhếch, giọng nói cũng nhu hòa không ít: "Trẫm sẽ không để ngươi rơi đầu, không cần khẩn trương như vậy."

Phượng Thiên vẫn buồn bực.

Này trong cung nàng người người đều đề phòng, sợ không để ý chút liền khó giữ được cái mạng nhỏ này, cố tình người không thể mạo phạm nhất, nàng lại tâm sự với người ta. Thật không biết vận nàng hên hay xui đây!

Cung nữ thái giám cung Càn Long thấy đế vương trở về, trong lòng còn bế một nữ tử, không khỏi vạn phần kinh ngạc. Ngày xưa Hoàng Thượng không mang một nương nương nào về cung Càn Long.

"Hoàng Thượng cát tường." Bọn họ rất nhanh liền phản ứng lại, đều hành lễ.

Hầu hạ đế vương là đại thái giám Lý Đức Thông cười tủm tỉm: "Lúc Hoàng Thượng đi ra ngoài chưa dùng bữa tối, giờ này phải phân phó truyền lệnh không ạ?"

Quân Mặc Ảnh vốn định nói không cần, nhưng thực đột ngột, trong đại điện yên tĩnh trống trải bỗng nhiên vang lên một tiếng "Cồ ồ".

Tiếng này khiến cung nhân đều đỏ mặt, ngay cả Lý Đức Thông ý cười càng sâu vài phần.

Hắn biết nữ tử này là ai, cũng biết một chút chuyện trước kia, ai cũng không thể phủ nhận, đây chính là người đầu tiên sau khi Hoàng Thượng đăng cơ mang về Càn Long cung, lại là tay ôm trở về!

Ngắm lại hậu cung này, chủ tử được sủng ái, có người nào có vinh dự được Hoàng Thượng ôm trở về?

Gió ở hậu cung, sợ là bắt đầu chuyển hướng rồi...

Phượng Thiên xấu hổ cười hai tiếng, nàng muốn nói thực không thể trách nàng, nàng còn chưa ăn cơm chiều liền chạy đến!

Hiện tại trời đã tối rồi, có thể không đói sao?

"Truyền đi." Quân Mặc Ảnh lời ít mà ý nhiều.

Ôm nữ tử trong lòng đi đến nội điện, cuối cùng đứng ở trước tháp, cẩn thận thả nàng xuống.

Lý Đức Thông đang định rời khỏi, Quân Mặc Ảnh lại bỗng nhiên gọi hắn lại: "Chuyện truyền lệnh để Tiểu An Tử đi thôi. Ngươi đi thái y viện, tuyên thái y lại đây. Một người đi Dao Hoa cung, trong đó có một cung nữ bị bệnh, phải trị thật tốt."

Trầm ngâm một lát, lại nói: "Thuận tiện gõ đầu viện phán thái y viện, trong cung, chủ tử chính là chủ tử, nếu không được sủng ái, cũng không phải người mà nô tài bọn họ có thể khi dễ."

"Rầm" một tiếng.

Phượng Thiên giống như nghe được tiếng mình nuốt nước miếng, sau đó lại thấy hai mắt của mình bắn ra phản hồng.

Tuyệt đối không phải nàng mê gái, thật sự là hoàng đế rất đáng yêu!

Nhất là đáng về hắn chủ trì công đạo, thật sự là rất mê người!

"Nô tài tuân chỉ."

Lý Đức Thông vốn có chút không nghĩ ra, tuyên thái y vì cái gì nhất định phải chính hắn một đại thái giám đi, nhưng chờ Hoàng Thượng nói xong hắn coi như là hiểu được, Hoàng Thượng đây là cho Phượng tài nhân mặt mũi.

Chắc là chủ tử này tìm thái y cho cung nữ, thái y sẽ quan tâm cung nữ của một tài nhân không chịu sủng? Không có đâu!

Nghĩ đến đây, Lý Đức Thông cười lắc đầu, được, coi như là hôm nay thái y viện gặp hạn.

Nên phân phó đều phân phó xong rồi, bên trong nội điện chỉ còn Phượng Thiên và Quân Mặc Ảnh.

"Ách? Không phải mới vừa còn có thể nói sao?"

Phượng Thiên khóc không ra nước mắt, vốn đang có thể nói một câu "Đa tạ Hoàng Thượng", nhưng hắn vừa mở miệng, nàng liền thật sự có chút tiếp không nổi.

Phượng mâu Quân Mặc Ảnh sáng quắc, tựa tiểu phi tiểu nhìn nàng.

Phượng Thiên cảm thấy mình vẫn cần phải nói chút, nhẹ nhàng ho khan: "Hoàng Thượng, cái kia... Mới vừa rồi, là nô tì nói năng lỗ mãng. Còn thỉnh Hoàng Thượng xem nô tì mất trí nhớ không biết phân thượng... Bỏ qua nô tì lần này đi?"

Nói xong, nàng liền dùng cặp mắt to ngập nước, tội nghiệp nhìn nam nhân.

"Nói năng lỗ mãng?" Độ cong khóe miệng Quân Mặc Ảnh càng sâu vài phần: "Sao trầm nhớ rõ, ngươi nói có lý có theo? Ngươi xinh đẹp như vậy, còn thay trầm cần một kiếm, sao trầm liền không thích ngươi?"

"... Ta sai rồi."

Phượng Thiên hận không thể lấy tim cái lỗ chui xuống.

"Đúng vậy." Quân Mặc Ảnh đột nhiên không cười, nghiêm mặt nói: "Ngươi nói đúng, là trầm khiến ngươi chịu khuất."

Phượng Thiên kinh ngạc ngẩng đầu nhìn hắn.

Quân Mặc Ảnh sờ tóc nàng, mềm, khiến lòng hắn cũng mềm theo.

Trái tim nhỏ của Phượng Thiên đột nhiên có chút chịu không nổi.

Một buổi tối, nàng xem như kinh tâm động phách đầu tiên là bị nam nhân đánh, sau đó đánh lại một chút, lại phát hiện nam nhân này là hoàng đế. Cuối cùng hoàng đế không trách nàng, lại giúp nàng tuyên thái y trị bệnh cho cung nữ, cuối cùng thế nhưng ôn nhu nói với nàng, trầm khiến ngươi chịu ủy khuất.

Đây là tiết tấu gì?

Chẳng lẽ nàng thật sự xoay người sao?

Bạn đang đọc truyện *Sủng Quan Lục Cung: Đế Vương Kiêu Man Hoàng Phi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Quả thực rất chán ghét được không?

Vào lúc này, nữ nhân này luôn nói "Nô tì không ủy khuất", nhưng ánh mắt đại ra của nàng không sợ hãi, Quân Mặc Ảnh không trông cậy vào nàng có thể theo lẽ thường. Dù sao nàng không giống nữ nhân khác, huống chi, đáng về hôn nhân còn có vài phần đáng yêu.

"Không phải đói bụng sao, đi dùng bữa đi?" Lúc này, bên ngoài cũng nên dọn xong rồi.

Ánh mắt Phụng Thiên tỏa sáng, hóa ra bữa ăn đêm nay còn có phần của nàng?

Ngao ngao ngao hoàng đế thật tốt!

Nếu nàng biết Quân Mặc Ảnh vốn không nghĩ truyền lệnh, bữa cơm này xem như đặc biệt kêu cho nàng, sợ là nàng cảm thấy mình trực tiếp từ nông nô nhảy thành chủ.

Quân Mặc Ảnh cũng không đợi nàng trả lời, trực tiếp ôm nàng lên, thầm nghĩ thân mình này thật là gầy, một chút thịt cũng không có, sau này phải nuôi dưỡng thật tốt.

Bởi vì mới vừa rồi ở ngự hoa viên, hiện tại hai má Phụng Thiên càng đỏ, ánh nến chiếu vào mặt hân, lại có vẻ mỹ nhân yêu kiều.

Lúc đi đến ngoại điện, Lý Đức Thông cũng mang theo thái y trở lại.

Phụng Thiên cảm thấy, cái gì kêu oan gia ngõ hẹp, nhìn tình huống hiện tại của nàng và thái y này sẽ biết. Người trước mắt không phải là người vừa ở thái y viện vênh vào tận trời mắng nàng là bà điên sao?

Hừ hừ, xú lão đầu, nhìn ngươi còn dám lên mặt vênh cáo không!

Lúc thái y kia nhìn thấy nàng, trong lòng lộp bộp một chút, lại lộp bộp một chút, hơn nữa nàng ngồi cạnh đế vương, mặt thái y trực tiếp trắng bệch.

Rốt cuộc là chỗ nào đưa tin tức, nói chủ tử Dao Hoa cung không được sủng?

Này không phải chỉ định hại người đầu thôi!

"Hoàng Thượng cát tường." Thái y đỏ mặt hỏi lạnh lùng rùng rùng quý xuông hành lễ.

Quân Mặc Ảnh liếc nhìn hân, cũng không nói để hân đứng lên.

Lý Đức Thông ở bên người đế vương mấy năm nay cũng không phải chỉ nói suông, nhìn sắc mặt Phụng Thiên nhân, hơn nữa phản ứng của thái y, chỉ biết mới vừa rồi trong thái y viện Phụng Thiên nhân bị khi dễ khẳng định hân cũng có một phần. Trong lòng thầm nghĩ một câu: "Ai bảo mệnh người không tốt, vừa vận liền đụng phải."

Phụng Thiên mới mặc kệ bọn họ, hướng thái y kia làm mặt quỷ liền không nói.

Từng nơi đều có quy tắc ngầm, trong hoàng cung không phải là kẻ mạnh bắt nạt kẻ yếu, khi thiện sợ ác sao?

Cho nên nàng quyết định thiện lương rộng lượng một hồi, nàng sẽ không bỏ đá xuống giếng!

Còn về câu tình thôi... Hừ hừ, nàng cũng không thánh mẫu như vậy!

Tiểu thái giám chia thức ăn đứng ở một bên, lại bị Quân Mặc Ảnh phẩy tay lui xuống, ý bảo không cần hân hầu hạ.

"Ăn đi." Quân Mặc Ảnh tự mình gấp cho Phụng Thiên viên bánh trôi: "Trước ăn cái này, bị đói không nên ăn đồ đầy mỡ gì đó."

Thái y thấy đế vương đối với Phụng Thiên tốt như vậy, trong lòng liền càng dày vò, thẳng hô chính mình mệnh khổ.

Mới vừa rồi trong thái y viện đắc tội chủ tử này cũng không chỉ có một mình mình! Như thế nào chỉ có mình bị tuyền đến đây?

Phụng Thiên gạt đầu mà bắt đầu cầm bát ăn, bánh trôi nóng hằm hập, ăn vào ấm nóng, quả thực rất thư thái.

Nhưng vui đầu ăn trong chốc lát, Phụng Thiên đột nhiên cảm thấy đứng ngồi không yên, ngẩng đầu vừa thấy, nàng liền dọa.

Có phải nàng vừa làm chuyện gì ngu ngốc sao, vì cái gì ánh mắt những người này đều nhìn chăm chăm nàng?

Phụng Thiên buồn bực, cắn chiếc đũa âm thầm cân nhắc thật lâu, màu sắc đột nhiên sáng ngời.

Ngao ngao ngao đã biết đã biết!

Vừa rồi hoàng đế cho tiểu thái giám chia thức ăn lui ra không phải sao? Cho nên hiện tại đến phiên nàng lên sân khấu đứng không? Nói thẳng thôi!

Vì thế nàng lại làm một việc khiến mọi người mở rộng tầm mắt gấp rau cho đế vương.

"Hoàng Thượng người cũng ăn đi!"

Phụng Thiên không chút khách khí lấy cặp đũa dính nước miếng của nàng gấp cho Quân Mặc Ảnh miếng cá dầm chua.

Cung nhân trong Càn Long cung phút chốc cúi đầu.

Ai, trẻ con không thể dạy cũng..

Đế vương dùng bữa, bình thường đều là tiểu thái giám chia thức ăn, dùng công khoái. Nếu có hậu phi đang dùng bữa, như vậy đế vương cố gắng sẽ cho tiểu thái giám chia thức ăn lui ra, nhiệm vụ chia thức ăn liền rơi xuống vị hậu phi kia, dùng cũng là công khoái. Hơn nữa lúc này, hậu phi bình thường đều là nhìn đế vương ăn, chính mình ăn rất ít, mặc dù ăn đứng lên cũng tất cả rớt rớt.

Nhưng hiện tại, rõ ràng chính là khác hẳn với suy nghĩ của bọn họ!

Mắt thấy đế vương ăn luôn miếng cá Phụng Thiên tài nhân gấp cho, không có chút nào là miễn cưỡng, còn cười với nàng, thậm chí thường gấp thức ăn cho nàng. Mọi người kinh, đây thực sự là đế vương lạnh nhạt của bọn họ sao?

"Ăn no rồi để thái y xem cho người."

Khi nói chuyện, Quân Mặc Ảnh lại gấp cho nàng miếng cá rô.

Phụng Thiên tội nghiệp ngẩng đầu: "Không ăn no đâu."

"Không ăn no liền tiếp tục ăn." Quân Mặc Ảnh buồn cười. Sức ăn cũng không nhỏ, như thế nào liền gầy như vậy?

Phụng Thiên thế này mới cảm thấy nể mãi tiếp tục vui đầu ăn.

Nhưng nhìn cá rô trong bát, nàng bắt đầu rồi rầm. Bình thường nàng không thích ăn, cảm thấy hương vị là lạ, nhưng hoàng đế gấp cho nàng, nàng có thể không ăn sao? Do dự trong chốc lát, Phụng Thiên làm bộ không nhìn mấy thứ này, bình tĩnh để bọn nó sang một bên, tiếp tục ăn cái khác.

"Không thích cá rô?" Quân Mặc Ảnh thu hết động tác nhỏ của nàng vào đáy mắt.

Phụng Thiên gạt đầu, đầu chỉ là không thích, quả thực rất chán ghét được không?

"Không thích cũng phải ăn."

"..."

Phụng Thiên trầm mặc trong chốc lát, vẻ mặt cầu xin, lưu luyến không rời nhìn vài thứ trong bát, cuối cùng ngẩng đầu.

Bắt đầu mỉa mai: "Ăn no, ăn không vô."

Quân Mặc Ảnh cũng không miễn cưỡng: "Ăn không vô sẽ không ăn." Phụng Thiên đang định vui vẻ, nam nhân lại ngay sau đó nói: "Sau này lúc dùng bữa ăn cá rô trước."

Phụng Thiên cảm thấy thế giới u ám.

Lý Đức Thông âm thầm cười trộm.

Đi theo Hoàng Thượng nhiều năm như vậy, chưa từng thấy Hoàng Thượng quan tâm vị chủ tử nào ăn hay không ăn cá rô như thế này?

Vị Phụng Thiên tài nhân này, thật đúng là đang ở trong phúc không biết phúc.

Nếu đổi chủ tử khác, không chừng thụ sủng nhược kinh thành cái dạng gì rồi!

Bất quá Hoàng Thượng thích có lẽ chính là điểm này?

"Trịnh thái y, vội tới xem Phụng tì nhân. Chân nàng đau, trên tay cũng bị trầy da." Quân Mặc Ảnh phân phó người mang thức ăn xuống, rồi cục nhớ tới thái y không hay ho kia.

"Vâng, vi thần tuân chỉ."

Trịnh thái y quỳ đầu gối đều đã tê rần, lúc đứng lên suýt nữa lao đảo ngã xuống, may mắn hần ổn định thân hình, bằng không còn không biết phạm lỗi ra sao!

Phụng Thiên chán chết đánh giá cung điện, chung quanh đều là kim bích huy hoàng, bài trí đơn giản cũng không mất vẻ đẹp đề quý giá, nhưng thật ra phù hợp phong phạm đế vương.

Trịnh thái y cẩn thận xem xong nói: "Bẩm Hoàng Thượng, Phụng tì nhân chỉ bị thương nhẹ, sát bôi một chút rượu thuốc, nghỉ ngơi hai ngày thì tốt rồi. Còn về tay, vi thần có được trị thương, mỗi ngày bôi một chút, nhất định sẽ không sẹo."

Kỳ thật hần càng muốn nói, trầy da bé như vậy, không cần làm gì, quá hai ngày có thể tự động khôi phục.

Nhưng trải qua thời gian vừa rồi, đánh chết hần cũng không dám hồ ngôn loạn ngữ!

"Để được lại, người lui ra đi." Quân Mặc Ảnh gật đầu, thân nhiên nói.

"Vâng, vi thần cáo lui." Trịnh thái y cảm động đến khóc, như trút được gánh nặng lui ra ngoài, cuộc sống lại là một mảnh tốt đẹp.

Quân Mặc Ảnh ôm Phụng Thiên trở về nội điện: "Bạch Lộ Bạch Sương, lại đây thoa được cho Phụng tì nhân."

Bạch Lộ Bạch Sương là đại cung nữ Càn Long cung, đổi lại tầm thường, đó là Hoàng Hậu có chuyện gì cũng không thể tùy tiện sai sử các nàng, giờ phút này lại bôi thuốc cho một Tì nhân nho nhỏ, bất mãn nhưng thật ra không có, kinh ngạc cũng là tránh không được. Bất quá các nàng cũng sẽ an ủi: "Xem, ngay cả Hoàng Thượng đều tự mình gấp thức ăn cho Phụng tì nhân, các nàng là cung nữ bôi chút thuốc thì có là gì?"

Tay Phụng Thiên trầy da không nghiêm trọng lắm, chỉ bị một ít, Bạch Lộ vận khí tốt, làm việc bôi thuốc này. Bạch Sương thì thăm, nhìn mất cá chân sưng tấy đỏ lên kia, gần như không thể nào xuống tay.

Bạn đang đọc truyện *Sùng Quan Lục Cung: Đế Vương Kiêu Man Hoàng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Chẳng lẽ đêm nay nàng sẽ bị ăn?

Quân Mặc Ảnh cũng không nghĩ tới nàng bị nghiêm trọng như vậy, tuy nói hần vô tình, trong lòng vẫn khó tránh khỏi có chút áy náy.

Bạch Sương đang bôi rượu thuốc ở tay, định rửa rồi lau mất cá chân của Phụng Thiên. Mới đầu hoàn hảo, chỉ là lúc bôi rượu thuốc, Phụng Thiên cảm thấy có chút đau đớn, vẫn nhịn xuống. Nhưng đến khi Bạch Sương bắt đầu xoa chân nàng, Phụng Thiên không nhịn được hét thảm một tiếng.

Mọi người đều sùng sốt.

"Sao lại thế này!" Quân Mặc Ảnh nhíu mày.

"Nô tỳ đáng chết!" Mặt mũi Bạch Sương trắng bệch, bùm một tiếng quỳ xuống.

Phụng Thiên cảm thấy hần muốn mắng khăng định không phải Bạch Sương, mà là chính mình, đáng thương còn đề nha đầu kia bị dọa thành như vậy, vì thế vội vàng muốn đỡ nàng dậy: "Không không không, người đừng sợ, không liên quan đến người. Ta đau, không nhịn được."

Mặt Quân Mặc Ảnh càng đen.

"Đều lui ra cho trầm."

Phụng Thiên nghĩ mình cũng phải lui ra, đang nhắc bước đi ra ngoài, Quân Mặc Ảnh lại bỗng dừng đi đến bên người nàng.

"Nha, Hoàng Thượng..." Chân Phụng Thiên bị Quân Mặc Ảnh cầm lấy gác trên đùi hần, khiến nàng hoảng sợ.

Bàn chân trắng nõn, nho nhỏ nhưng thật ra đẹp mắt, Quân Mặc Ảnh thở dài, chỉ tiếc mất cá chân sưng to giống đầu heo.

Tay hần nắm mất cá chân Phụng Thiên, nhẹ nhàng động vài cái, đột nhiên dùng sức uốn.

"Á~!!"

Âm thanh vững chắc mười phần, đầu có run rẩy!

Quân Mặc Ảnh cười: "Ngươi không thể chịu nhần sao?"

Phượng Thiên đau nhe răng trợn mắt, nước mắt tràn đầy hốc mắt: "Ngươi thử xem, ngươi thử xem đi! Đau chết mắt, đau chết ngươi có biết không!"

Cầu đàn!

Rõ ràng là mình không thể chịu đau thôi!

Nếu chân hần bị thương, không chừng khóc suốt suốt, cái lộn đầu!

Bạch Lộ Bạch Sương trực bên ngoài sợ tới mức chân đều nhuyền, ngay cả Lý Đức Thông cũng có chút mơ hồ, nghe giọng này, chẳng lẽ Hoàng Thượng tự mình xoa chân cho Phượng tài nhân? Lý Đức Thông biết vậy nên sấm nổ đầy trời, rốt cuộc đây là tình huống gì!

Hơn nữa Phượng tài nhân... Nàng nàng, nàng mất trí nhớ sao ngay cả quy củ cơ bản cũng quên?

Hoàng Thượng là người nàng có thể hô to gọi nhỏ sao? Nàng còn nguyên rùa Hoàng Thượng!

Nhưng kẻ tiếp hần biết mình sai lầm rồi, đế vương vốn không để ở trong lòng, thậm chí trái lại an ủi Phượng tài nhân!

"Trẫm biết ngươi đau, ngoan, lập tức tốt lắm. Nếu không làm tan máu bầm, ngày khác ngươi lại phải chịu khổ."

"Nhưng ta đau! Ngươi còn không cho ta gọi hai tiếng?" Phượng Thiên nháy mắt liền khóc.

"Được, ngươi kêu, ngươi kêu." Quân Mặc Ảnh bắt đầu đỡ: "Kiềm chế chút, người không biết còn tưởng rằng trẫm khi dễ ngươi đâu."

Phượng Thiên nghe xong liền càng ủy khuất, khóc một phen nước mũi một phen nước mắt: "Vốn chính là ngươi, chính là ngươi đánh ta thành như vậy, ngươi còn muốn nói sao? Ta không thấy đường về, ta muốn hỏi ngươi một chút, ngươi thế nhưng đánh ta... Đều là ngươi, làm hại ta bị Thái y đuổi ra! Các ngươi thấy ta mất trí nhớ, một người hai người tất cả đều khi dễ ta..."

Quân Mặc Ảnh chưa gặp qua người dám nói hần như vậy, còn một bên khóc một bên bày ra tội trạng của hần. Nhưng kỳ quái, trong lòng hần chẳng những không có chút không thoải mái, còn có chút đau lòng. Chính là hần lớn như vậy cũng chưa từng an ủi ai, lúc này không biết phải làm gì cho đúng.

"Tốt lắm tốt lắm, trẫm không cố ý, ngươi đừng khóc."

Ngữ khí còn có chút khó khăn.

Hần chưa từng an ủi ai, không biết "Đừng khóc" là chất xúc tác nước mắt sao?

Phượng Thiên từ khi mất trí nhớ tới nay chịu ủy khuất bao nhiêu đều nảy lên trong lòng, càng khóc càng thương tâm: "Ngươi không phải cố ý sao? Ngươi chính là cố ý! Chính ngươi khi dễ ta còn chưa đủ, ngươi còn làm cho nhiều người cùng nhau khi dễ ta..."

Quân Mặc Ảnh liền hết chỗ nói, hần khi nào thì làm cho người ta cùng nhau khi dễ nàng?

Ôm nàng đứng dậy, như là khi ôm cún con như vậy, xoa đầu nàng nhẹ giọng trấn an: "Ngươi, đừng khóc, sau này trẫm sẽ không để người ta khi dễ ngươi."

"Gạt người!"

"Không lừa ngươi, quân không nói đùa."

Phượng Thiên khóc nức nở một hồi lâu, mới ngừng đầu: "Thật sự?"

Nước mắt đã ướt, lại càng có vẻ đầm đìa đáng yêu.

Quân Mặc Ảnh lau nước mắt, gạt đầu: "Thật sự. Nhưng không cho ngươi khóc, trẫm xoa chân ngươi."

"Nhưng ta đau." Phượng Thiên muốn dừng khóc, nhưng không lập tức dừng được: "Không có thể làm cho nó tự tan sao?"

"Không được." Quân Mặc Ảnh cự tuyệt rõ ràng lưu loát, không có chút cứu vãn.

Bên trong dần dần không có tiếng động, Lý Đức Thông còn nhìn không được suy nghĩ, Phượng tài nhân tuyệt đối là chủ nhân tiền đồ vô lượng!

Hần đi theo đế vương nhiều năm, chưa từng thấy dáng vẻ như vậy của đế vương?

Từ trước cũng không phải không có ai chưa khóc, năm thứ hai đế vương đăng cơ, đối mặt một phi tần thất sủng sau khóc lớn đại náo, đế vương làm như thế nào? Giống như trọng trách sau trực tiếp đem người đến lãnh cung... Có thể thấy được đế vương đối với Phụng tào nhân quả thật là có chút không giống như vậy.

Nhưng là vì cái gì không giống? Phụng tào nhân xinh đẹp?

Xinh đẹp thì xinh đẹp, nhưng tổng hậu cung cũng không phải không ai xinh đẹp hơn Phụng tào nhân, như thế nào cổ tình đế vương bó tay với nàng?

Tuyệt bay là tả, trong Dao Hoa trong thần hỏa như trước, chính là khác vừa rồi, không khí lạnh dần dần tiêu tán đi.

Trần thái y khai xong phương thuốc đưa cho tiểu cung nữ, cũng nói với Đông Dương: “Đông Dương cô nương không cần lo lắng, Lưu Nguyệt cô nương vẫn tốt, tuy nói lúc này nhiệt độ cao có chút nghiêm trọng, nhưng cũng không lưu lại di chứng gì. Lão phu khai được, chỉ cần uống trong năm ngày, cam đoan có thể khỏi bệnh.”

"Đa tạ Thái y." Đông Dương cười, vội vàng đưa hà bao qua.

Trần thái y tiếp nhận cũng không suy nghĩ.

Tiền thưởng bao nhiêu cũng không quan trọng, quan trọng là, thay như vậy một nha đầu tuyên thái y, Hoàng Thượng lại cho Lý công công tự mình đến Thái y viện, còn giáo huấn toàn bộ Thái y viện!

Lưu Nguyệt sốt mớ mềnh, nhưng cũng không có nghĩa là Đông Dương cũng mơ hồ, nhìn Trần thái y đi xa, Đông Dương có chút suy nghĩ.

Không nói đến chủ tử đi thái y viện có thể mời thái y không, cho dù mời tới, cũng nên trừng mắt mắt lạnh mới đúng, sao có thể ôn hoà như vậy?

Nếu thực sự là chuyện tốt, lúc trước các nàng đi mời thái y cũng sẽ không không có người đến đây.

Hơn nữa nàng còn chú ý tới Trần thái y vừa rồi kêu nàng cùng Lưu Nguyệt đều là "Cô nương", lẽ ra các nàng là nha hoàn không thân phận, không dám đương nổi một thái y tôn xưng. Nhưng ngăn ngừa nửa ngày, sao tất cả đều thay đổi?

Chủ tử còn chưa trở về, đến tột cùng là đi nơi nào? Chẳng lẽ chủ tử gặp gỡ quý nhân?

Phụng Thiên quả thật là gặp gỡ quý nhân, nhưng lúc này nàng cũng rất rối rắm, chính mình gặp gỡ quý nhân này đến tột cùng là tốt hay xấu?

Nói không được rồi, hoàng đế miệng vàng lời ngọc, nhưng thật ra về sau nếu không có người khi dễ nàng, tìm thái y cho Lưu Nguyệt!

Nói được rồi... A a a chẳng lẽ đêm nay nàng sẽ bị "ăn"?

Bạn đang đọc truyện *Sủng Quan Lục Cung: Đế Vương Kiêu Man Hoàng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Đừng sợ, trầm không khi dễ tổn thương nàng

Quân Mặc Ảnh bận việc nửa ngày, cuối cùng thu phục tiểu nữ nhân sợ đau này. Một bên đứng dậy rửa tay, một bên nói với nàng: “Hai ngày này không thể lộn xộn, người cũng đừng trở về.”

Trên mặt Phụng Thiên không tỏ ra gì, trong lòng lại không ngừng bồn chồn, đây là thật muốn ăn nàng sao?

Lẽ ra nàng thân là bà xã bé của hắn, loại chuyện này không cự tuyệt được, nhưng là...

A a a nàng còn chưa chuẩn bị tâm lý!

Không biết nên trả lời hắn thế nào, nhưng lại không thể không nói gì, suy nghĩ thật lâu, Phụng Thiên nuốt nước miếng nói: “Cái kia, ta... Ta lại đói bụng!”

Nói xong, nàng liền hận không thể cắn đứt đầu lưỡi.

Bữa tối vừa ăn xong chưa bao lâu, tuy nói bởi vì cà rốt nàng chưa ăn no, vậy không thể liền đói được! Đây là cái có rách nát gì vậy!

Quả nhiên, Quân Mặc Ảnh quay đầu nhìn nàng, mày hơi nhíu: “Không phải mới vừa nói no rồi sao?”

"Vừa rồi là no rồi, hiện tại lại đói bụng!" Phụng Thiên chỉ có thể cắn răng tiếp tục.

"Trẫm nhìn ngươi vừa rồi là không muốn ăn cà rốt?" Quân Mặc Ảnh liếc mắt nhìn nàng một cái.

Phượng Thiên không có nửa điểm tự giác bị vạch trần, nặng nề mà hừ một tiếng, lại cảm thấy phản ứng không được tốt lắm, vì thế điều chỉnh một chút biểu tình, nịnh nọt cười không ngừng: "Hoàng Thượng, ta đói bụng thôi ~ người ta thật sự đói bụng thôi ~!"

Quân Mặc Ảnh cảm thấy đau đầu.

Nửa ngày mới bình tĩnh nói: "Đã trễ thế này, hiện tại ngươi cũng không thể động, không nên ăn."

Ngụ ý thực minh xác: "Không cho phép ăn."

Phượng Thiên không động nhìn hấn, trừng mắt mắt to ngập nước, cái miệng nhỏ nhắn khê bĩu, giống con chó nhỏ bị chủ nhân vứt bỏ.

Quân Mặc Ảnh vui vẻ.

Sao là cún con bị chủ nhân vứt bỏ? Rõ ràng chính là mèo nhỏ tham ăn làm nũng với chủ nhân!

Thật sự là bị nàng nhìn sợ hãi, hấn nghĩ nghĩ, đi đến bên người nàng vỗ vỗ đầu nàng, vuốt vuốt tóc, nhẹ giọng dụ dỗ: "Thiên Thiên ngoan, ngày mai lại ăn, ăn?"

Bà nội nó!

Người xấu, thế nhưng dùng mỹ nam kế!

Nhưng là vì cái quý gì lại có tác động a a a!

Phượng Thiên cảm thấy không được, nàng cảm thấy chỉ cần nàng nói gì phản bác, thì phải trúng độc mỹ nam kế!

Trong lòng Quân Mặc Ảnh cười thầm, trên mặt lại bất động thanh sắc nói: "Trẫm muốn đi phê tấu chương, ngươi cứ ngồi nghỉ ngơi một lát đi."

Quân Mặc Ảnh làm việc thật lâu, Phượng Thiên vốn không yên tâm cũng dần dần an tĩnh lại, chính là cảm thấy từ chạng vạng đến bây giờ khoảng thời gian này thật sự rất không phải thực, giống như là một giấc mộng. Chờ Quân Mặc Ảnh trở về, nàng đã buồn ngủ, đầu gật lên gật xuống.

Nghe được động tĩnh, thế này mới ngẩng đầu, nhếch môi cười: "Ngươi làm xong việc rồi."

Quân Mặc Ảnh cảm giác ngực bị va chạm, nhẹ nhàng "Ừ" một tiếng.

Hắn đi qua đi sờ sờ đầu nàng, giọng nói mang theo vài phần trách cứ, càng nhiều là bất đắc dĩ: "Tốt xấu cũng là nữ nhi thừa tướng Tây Nguyệt, trước khi tiến cung đều không có người dạy ngươi cười như thế nào sao?"

Hậu cung người nào dám cười như nàng, chói lọi, sặc sỡ loá mắt.

Phượng Thiên đã có chút mơ hồ, nghe xong hấn nói cũng không có phản ứng gì, vẫn là liên tiếp liếm miệng. Quân Mặc Ảnh xoay người lại ôm nàng: "Trẫm làm việc đã quên thời gian." Xem như giải thích hấn vì sao để nàng ở chỗ này lâu như vậy.

Hấn cũng không nói gì, kỳ thật Càn Long cung chưa bao giờ có phi tử ngủ lại, cho nên hấn nhất thời không quen lại đây, thế này mới quên nàng.

Lúc Phượng Thiên bị nam nhân mang lên giường, như là giống những gì nghĩ trong đầu, một chút buồn ngủ tất cả đều bay đi, thân mình phút chốc run lên, mặt "Xoát" đỏ.

Quân Mặc Ảnh vốn thực không có ý gì, nhưng bị phản ứng của nàng làm sung sướng, vật nhỏ lại miên man suy nghĩ cái gì?

Nhìn không được muốn ôm nàng, liền cố ý nắm cầm nàng.

Phượng Thiên hoàn toàn cứng ngắc.

Nàng dùng sức nắm chặt tay, đột nhiên gắt gao nhắm lại hai mắt, như là hạ quyết định bất cứ giá nào.

Chết thì chết đi!

Tốt xấu là cái siêu cấp soái ca, nàng cũng không mệt!

"Ngươi, ngươi... Ta... Ta còn là lần đầu tiên, ngươi nhẹ chút..."

Lông mi nàng run nhè nhẹ, Quân Mặc Ảnh buồn cười, hấn lại chưa từng từng sung sướng, có thể không là lần đầu tiên sao?

Tay đang cầm nàng sờ mặt nàng, đi lên trán nàng nhẹ búng một cái, cúi đầu cười.

"Đừng sợ, trẫm không khi dễ tổn thương nàng."

Mặt Phụng Thiên càng đỏ hơn.

Thấy nàng quần bách không biết thế nào cho phải, Quân Mặc Ảnh bất đắc dĩ, đành phải thoát ngoại bào, lại thay nàng cởi quần áo, ôm thân mình cứng ngắc của nàng nằm xuống.

"Ngủ đi. Sáng mai dậy ăn bánh hoa mai?"

"Ừ..."

Phụng Thiên co mình lại, mặt tựa trên ngực hắn, như còn có thể nghe được tiếng tim đập mạnh mẽ của hắn.

Nàng cảm thấy chính mình quả thực điên rồi điên rồi điên rồi, nam nhân này là hoàng đế!

Tam cung lục viện bao nhiêu nữ nhân, nàng vừa rồi như thế nào liền bị ma quỷ ám ảnh đâu?

Không không không, tuyệt đối không phải nàng bị ma quỷ ám ảnh, là nam nhân này rất xinh đẹp rất ôn nhu, ai có thể cầm giữ được!

Sáng sớm hôm sau, thánh chỉ tới Dao Hoa cung.

Lý Đức Thông đích thân tới, mang theo vật ngự ban thưởng đến.

Trong Dao Hoa cung chia làm đông viện và tây viện, ở tây viện là hai phi tần thất sủng của tiên đế, ở đông viện đó là Phụng Thiên cùng. Giờ phút này Lý Đức Thông đi vào đông viện truyền chỉ, tất cả nô tài đều đi ra, liền ngay cả Lưu Nguyệt vừa hạ sốt cũng dọn dẹp chỉnh tề đi ra.

"Lý công công cát tường." Đoàn người bái lễ.

Lý Đức Thông cũng không nói nhiều, nói thẳng ý đồ đến, nói là đến tuyên thánh chỉ tấn vị. Đông Dương hoảng sợ, nhưng nghĩ lại, này có tính là xác định suy đoán của nàng?

Tối hôm qua chủ tử không về, nàng một lòng lo lắng. Sau lại cảm thấy, chủ tử dù mất trí nhớ, cũng sẽ không là người không đúng mực như vậy! Nàng liền cân nhắc, có phải chủ tử gặp người có địa vị, nếu không thái ý cũng sẽ không đến bắt mạch cho Lưu Nguyệt. Mà nàng đoán trong những người đó, có khả năng nhất chính là Hoàng Thượng, nếu là nương nương khác, chủ tử cũng không có khả năng một đêm không về.

Hiện tại xem ra, chủ tử thật sự ở Càn Long cung?

Suy nghĩ này xem ra chính xác, dù là Đông Dương xưa nay trầm ổn, lúc này trái tim cũng không khỏi kinh hoàng.

Ngoan ngoãn, chủ tử thật đúng là không lên tiếng thì thôi, bỗng nhiên nổi tiếng. Càn Long cung còn chưa từng có vị nương nương nào ngủ lại đâu, kể cả Hoàng Hậu cũng chưa từng ở!

Lý Đức Thông mở thánh chỉ, cao giọng xướng đọc: "Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết, Phụng tài nhân Phụng Thiên, nét tốt ôn lương, thực đức hàm chương. Ngay hôm đó tấn phong Tiệp dư, khâm thờ!"

Xét thấy Phụng Thiên không ở trong này, thánh chỉ do Đông Dương nhận, nàng nói: "Lý công công vất vả rồi." May mà lúc trước chuẩn bị hạ bao còn, Đông Dương chọn cái nặng nhất đưa đi. Nàng biết Lý Đức Thông làm thái giám ngự tiền nhất đẳng, không hiếm lạ chút tiền nhỏ như vậy. Người ta đến tuyên chỉ, tiền thưởng là phải, cũng không thể nào nói lễ nhẹ tình ý nặng?

"Hoàng Thượng đề ta nói một tiếng, chân Phụng Tiệp dư bị thương, hai ngày nay hành động không tiện, trước hết ở tại Càn Long cung. Các người thay Tiệp dư quản lý Dao Hoa cung thật tốt, không thể nhiều loạn, biết không?"

"Nô tài sẽ không phụ sở vọng."

"Nô tỳ sẽ không phụ sở vọng."

Lý Đức Thông thế này mới vừa lòng rồi đi, dọc theo đường đi còn đang suy nghĩ Hoàng Thượng ban cho. Kia chỗ nào là thưởng cho Tiệp dư, liền ngay cả phong phi cũng không thấy dày như vậy đâu, cũng không biết người Dao Hoa cung có yên tĩnh không.

Bất quá, nghĩ tới Phụng Tiệp dư cũng sẽ không ở đây lâu nữa. Dựa theo thái độ của Hoàng Thượng tối hôm qua, nếu không nửa năm, vị kia chủ tử có thể có cung độc lập.

Sau khi hắn đi rồi, mọi người trong Dao Hoa cung bị sợ hãi không thôi. Lãng la tư lự có đến ba mươi thất, vàng bạc châu báu không coi là cái gì, về điểm này thấy lưu kim mới thật hiếm lạ!

"Đông Dương tỷ tỷ, ta đã nói chủ tử là người thiện tất có phúc báo! Người xem, Hoàng Thượng không phải rất cục chú ý tới chủ tử chúng ta sao?" Sắc mặt Lưu Nguyệt còn chút tái nhợt, nhưng giờ phút này trong lòng vui mừng, trên mặt cũng mang theo thần thái thoải mái.

"Đúng vậy." Đông Dương cười gật gật đầu: "Chỉ mong chủ tử có thể từ nay về sau thuận buồm xuôi gió."

Bạn đang đọc truyện *Sिंग Quan Lục Cung: Đế Vương Kiêu Man Hoàng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Hoàng Thượng càng đẹp mắt!

Sáng hôm sau lúc Phụng Thiên vừa tỉnh lại, Quân Mặc Ảnh đã vào triều. Càn Long cũng không thể so với Dao Hoa cung, Phụng Thiên không quá quen, cũng không dám quá mức làm càn sai sử cung nhân, vì thế từ chối trong chốc lát, liền đi ngủ tiếp, tính chờ người nọ trở về nói sau.

Sau nàng là bị niết tỉnh.

Đối với người chưa dậy, bị người khác quấy nhiễu là tội ác tày trời! Phụng Thiên không trợn mắt mà bắt đầu nhú mày, lặng lẽ trợn mắt nhìn, nhưng nàng dần dần thanh tỉnh thấy rõ khuôn mặt tuấn tú kia, hoảng hốt một lát, lại bắt đầu chột dạ.

Nàng trừng mắt nhìn hoàng đế.

Quân Mặc Ảnh không nghĩ tới vật nhỏ này có thể ngủ như vậy, theo lý thuyết, tần phi sau khi sùng hạnh đều hầu hạ đế vương mặc y phục lâm triều, vừa rồi thấy nàng ngủ say sưa, hẳn liền không nhẫn tâm đánh thức. Lúc này vào triều trở về, lại nhìn không được nghĩ tới, vẫn đang ở Càn Long cung, nàng không câu nệ chút nào, thế nhưng còn chưa dậy.

Nhưng là thực kỳ diệu, hẳn thế nhưng không có tức giận, chỉ cảm thấy có chút buồn cười.

Mới đầu hẳn quả thật nghĩ tới từ nàng ngủ nhiều, lại sợ nàng đói, liền tỉnh đến đánh thức nàng. Ai ngờ vừa nhéo nhéo mắt, thế nhưng bị nàng nhìn chăm chăm.

Mắt to ngập nước, còn xấu hổ, trừng xong lại chột dạ không mở mắt, thực tại nhận người.

Quân Mặc Ảnh rung động, nhìn không được hôn nàng một cái.

"Đi lên." Hắn vỗ vỗ đầu của nàng, thấp giọng dụ dỗ: "Tối hôm qua không phải còn hô đói sao? Bánh hoa mai đều chuẩn bị cho ngươi rồi, sao còn muốn ngủ không?"

Phụng Thiên thấy hắn không tức giận, lá gan cũng lớn lên, nhếch môi cười khanh khách: "Cám tạ Hoàng Thượng."

Một tay cầm lấy cánh tay hắn mượn lực đứng dậy.

"Không quy củ." Quân Mặc Ảnh sau khi nàng ngồi dậy vuốt tay nàng, lại nắm ở lòng bàn tay không buông, cười mắng.

Phụng Thiên vẫn là vui vẻ: "Ai bảo tối qua Hoàng Thượng mặc thường phục đi ra ngoài đâu, làm hại người ta không nhìn được thánh giá. Dù sao ngay từ đầu gặp Hoàng Thượng sẽ không quy củ, đã sớm đề lại cho Hoàng Thượng ấn tượng không tốt, lúc này giả bộ cũng không giống, đơn giản sẽ không mệt!"

Quân Mặc Ảnh nhú mày: "Hóa ra là lỗi của trẫm?"

Vật nhỏ này thật đúng là dám nói, đều là tiểu thư khuê các, người nào ở trong phủ không là có người giáo quy củ? Cho dù không có, trước khi tiến cung cũng có ma ma giáo dưỡng dạy bảo, đến nàng lại thành giả vờ. Trước khi nàng thay hắn chấn kiểm còn chưa mất trí nhớ, khi đó còn hoàn hảo, là người tú lệ nội liễm, sao sau khi mất trí nhớ ngay cả tính tình đều thay đổi.

"Vậy chỗ nào có thể!" Phụng Thiên cười đến mặt mảy rạn rờ, chân chó lấy lòng: "Là ta có mắt không trông, là ta có mắt không nhìn được thái son thôi!"

Lúc Bạch Lộ Bạch Sương tiến vào hầu hạ, liền nhìn thấy đáy mắt đế vương tràn đầy ý cười, ôn nhu nhìn chăm chú vào chủ tử đang cười mất hình tượng trên giường. Bạch Lộ cảm thấy, Phụng Thiên chủ tử quả nhiên có bản lĩnh, nàng chưa thấy qua đế vương đối với vị nương nương nào như vậy đâu. Bạch Sương cảm thấy, về sau Phụng Thiên chủ tử chính là khách quen của Càn Long cung, phải hầu hạ thật tốt.

Hai người một người một bộ xiêm y ở trong tay, hành lễ, rồi đưa xiêm y tới trước mặt Phụng Thiên: "Phụng Thiên tiếp dư nhìn xem, thích bộ nào, hôm nay sẽ mặc bộ nào."

Một bộ vàng nhạt giống như kỳ trang, thêu chỉ vàng khảm châu ngọc, nhìn phần nộn; một bộ điệp cán màu lam, thắt lưng xanh ngọc, văn tinh nội liễm.

Phụng Thiên cảm thấy y phục đều đẹp mắt, nàng còn chưa có y phục đẹp như vậy đâu.

Nhưng hai nha đầu này sao gọi nàng "Tiệp dư" đâu?

Nàng là tài nhân thôi!

Chẳng lẽ là hoàng đế thừa dịp nàng không biết vụng trộm hạ thánh chỉ?

Quân Mặc Ảnh không thấy nàng nói chuyện, ngược lại nhìn chăm chăm hai bộ xiêm y, nghĩ đến nàng là khó có thể lựa chọn, cười nói: "Nếu đều thích, vậy hôm nay một bộ, ngày mai đổi bộ khác. Bất quá trẫm thấy người vẫn thích hợp bộ vàng nhạt kia, yên lam rất tú tĩnh, cùng người thật sự không hợp."

Chỉ nhìn một cách đơn thuần hẳn không có trách cứ Bạch Lộ Bạch Sương, Phụng Thiên chỉ biết mình là tiệp dư.

Bất quá bộ màu xanh kia không hợp với nàng sao? Chẳng lẽ nàng không an tĩnh sao? Phụng Thiên tức giận trừng mắt nhìn hẳn một cái: "Hừ, thích màu xanh, sẽ mặc màu xanh!"

Bạch Lộ Bạch Sương mềm cả chân, Quân Mặc Ảnh lập tức cho ánh mắt, ngăn các nàng quỳ xuống. Chính hẳn cũng không tức giận, nghiêm trang như vậy, lại khiến nàng bị dọa sợ.

"Thích sẽ mặc, dù sao đều là của người."

Phụng Thiên nhất thời có chút ngượng ngùng, cảm thấy chính mình giống như tiểu nhân.

Lúc đứng dậy phát hiện hình như mình có thể đi rồi, tuy nói còn có chút đau đớn, nhưng chút đau này không coi là gì, vì thế không để Quân Mặc Ảnh ôm nàng.

Rửa mặt xong, Bạch Lộ hầu hạ mặc y phục, trên váy có thêu mấy đóa hoa Phụng Thiên không biết, Bạch Sương trang điểm cho nàng, trên búi tóc dùng lại. Mấy cánh hoa từ bạch ngọc, vừa lúc tương xứng với quần áo. Tuy rằng Phụng Thiên không hiểu gì, nhưng cũng biết, ngọc thạch bất luận ở thời kỳ nào đều rất trân quý, cho nên nàng cảm thấy đội nhiều ngọc như vậy mình thực sự là người giàu!

Trong Càn Long cung chưa từng có nữ nhân ở qua, tự nhiên là không có gương đồng, cho nên đến lúc trang điểm xong, Phụng Thiên cũng không biết chính mình bị xoa nắn thành dạng gì, nhưng thật ra Bạch Lộ không khỏi hít khí: "Tiệp dư thật đẹp."

"Yêu, cái miệng nhỏ nhắn thực ngọt." Phụng Thiên cười đến thực đáng khinh, Bạch Lộ đỏ mặt cúi đầu.

Quân Mặc Ảnh lại vừa bức mình vừa buồn cười.

Vật nhỏ này coi mình là thiếu gia đùa giỡn con gái nhà đảng hoàng sao?

Bạch Lộ nói đúng, nàng quả thật rất đẹp, mắt ngọc mây ngài, tú nhuận thiên thành, mặt mày lưu chuyển lộ vẻ thần nhiên phong tình.

Nhưng sao lại có tính tình như vậy?

Cũng không phải nói tính tình nàng không tốt, chính là người bình thường nhìn thấy nàng hơi sợ là đều bị nàng cấp cho, nghĩ nàng tiểu thư khuê các đoan trang dịu dàng.

"Thiên Thiên thật là đẹp mắt." Quân Mặc Ảnh đi đến trước mặt nàng, nhìn không được tán thưởng một câu, hẳn đương nhiên sẽ không thừa nhận, kỳ thật chính mình muốn biết vật nhỏ này sẽ trả lời hẳn thế nào.

Phụng Thiên ngăn người, hai tai đỏ ửng.

Nửa ngày mới cười hi hi nói: "Hoàng Thượng đẹp mắt hơn!"

Nam nhân trừng nàng một cái: "Dung mạo của trẫm còn phải nói sao?" Nắm tay nàng, lại thần nhiên xuy một tiếng: "Huống chi, nam nhân bất làm trò hề làm cái gì."

Phụng Thiên liền hết chỗ nói.

Bầu môi, trực tiếp xem nhẹ nửa câu đầu của nàng: "Người đây là tính kỳ thị! Nam nhân sao không thể đẹp mắt? Nam nhân thích nữ nhân đẹp mắt, nữ nhân tự nhiên cũng thích nam nhân đẹp mắt, nhìn cảnh đẹp ý vui!"

Cái gì gọi là thời đại xem mặt hiểu không?

Hẳn là hoàng đế đương nhiên không sao, quyền thế ngập trời liền đủ để cho ngàn vạn nữ tử tranh thủ tình cảm, nhưng nếu hẳn không phải hoàng đế?

Dung mạo này không biết sẽ giúp hẳn được bao nhiêu việc đâu!

Bạch Lộ Bạch Sương đều bị dọa choáng váng, trong lòng vừa then lại e ngại. Xấu hổ là nàng một nữ tử trực tiếp giắt cái gì thích không thích bên miệng, thật sự không đứng đắn; e ngại là nàng thể nhưng vọng nghị dung mạo để vương, còn dùng cái loại khẩu khí này để nói chuyện!

Phượng Thiên vốn bị Quân Mặc Ảnh nắm đi ra ngoài điện, cũng không nghĩ nam nhân đột nhiên dừng lại, nàng nhất thời không kịp dừng, liền trực tiếp đập vào lưng hắn.

"A!" Phượng Thiên khóc, quá cứng! Mũi thật đau!

Bạch Lộ Bạch Sương cũng mau khóc, đi theo phía sau chủ tử, thật sự là suốt ngày đều lo lắng đề phòng.

Quân Mặc Ảnh đen mặt xoay người sang chỗ khác, vốn định trách cứ nàng hai câu, thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng nhúu chặt lại không đành lòng.

Đẩy tay đang che mũi của nàng, động tác nhẹ nhàng chậm chạp nhu lên, giọng nói trầm ấm "Nữ nhân đều thích nam nhân đẹp mắt, hừ? Cho nên nếu trầm khó coi, ngươi liền không thích trầm?"

Bạn đang đọc truyện *Sủng Quan Lục Cung: Đế Vương Kiêu Man Hoàng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Hoàng Thượng người thật tốt!

Phượng Thiên thế mới biết hẳn tức giận cái gì, nhưng muốn nàng trả lời như thế nào?

Chẳng lẽ nói, bất luận người lớn lên như thế nào ta đều thích người?

Này cũng quá giả đi...

Đừng nói, kỳ thật Quân Mặc Ảnh thật đúng là nghĩ như vậy.

Chống lại ánh mắt sáng quắc của nam nhân, hai gò má Phượng Thiên vốn hồng nay lại nóng như ngày mùa hè, mạnh mẽ rút tay ra, đẩy hắn một chút.

"Ai thích người!"

Nói xong, nàng xoay người bỏ chạy.

Quân Mặc Ảnh sừng sốt hai giây, chột khốc môi nhếch lên, một phen ôm lấy bóng dáng trước mắt, xải bước đi đến cạnh bàn ngoài điện.

"Lý Đức Thông, truyền lệnh!"

Lúc này Quân Mặc Ảnh không đặt nàng ở bên cạnh, mà trực tiếp đặt nàng ngồi trong lòng mình. Phượng Thiên tim đập gia tốc, liều mạng muốn nhảy ra, nàng cảm thấy bị hắn ôm như vậy là không thể.

"Muốn ăn cái gì, người ôm ta làm gì!"

"Đừng lộn xộn." Quân Mặc Ảnh thấp giọng nói một tiếng. Phượng Thiên không nghe theo, tiếp tục giãy dụa vụn vụn, mi tâm Quân Mặc Ảnh nhúu lại, trực tiếp "Ba" một tiếng đánh vào mõng nàng.

Phượng Thiên liền ngây dại.

"Người người, người... Người làm gì!"

Cũng không phải trẻ con, phạm sai sẽ bị đánh đòn, nam nhân này sao có thể mất hứng mà đánh mông nàng? Lại ở trước mặt Bạch Lộ Bạch Sương!

"Hừm?" Quân Mặc Ảnh nhúu mày, khốc môi nhếch lên: "Trẫm làm Liễu Thập sao?"

Phượng Thiên tức giận đến đau.

Này vương triều phong kiến vạn ác!

Lúc Lý Đức Thông truyền lệnh vào, chỉ thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng đỏ như tôm bị nấu chín, rồi sau đó hai cái nha đầu kia đều là một bộ muốn cười lại chỉ có thể nhịn. Lý Đức Thông kinh ngạc, kia thật là lãnh diện quân vương nghiêm túc hờ hững của bọn họ sao? Thế nhưng lại ôm một nữ nhân ngồi trên ghế?

Rốt cục, lúc tiểu thái giám cầm khay vào, Phượng Thiên bị đòi lực chú ý.

Canh hạt sen, đường chưng tô lạc, bánh hoa quế, bánh hoa mai, trân châu phi thủy, canh liên điệp...

A a a, Phụng Thiên cảm thấy nước miếng sắp chảy đầy bàn, thật sự là thơm quá, thật phong phú, thật mê người!

Phụng Thiên không biết, giờ phút này nàng ở trong mắt mọi người giống một con sói đói, trong ánh mắt còn tỏa ánh sáng xanh.

Quân Mặc Ảnh buồn cười nhìn nàng, vật nhỏ này sao cả ngày đều giống mèo tham ăn? Nếu để người không biết thấy, còn nghĩ là nàng đã đói bụng mấy ngày rồi!

"Người vừa đứng lên, uống chút canh đã." Quân Mặc Ảnh càng nói, lập tức có tiểu thái giám bưng bát canh qua, Quân Mặc Ảnh nhận lấy, trực tiếp bưng đến miệng nàng.

Phụng Thiên tay mắt lanh lẹ gấp một miếng bánh hoa mai, nhưng hiển nhiên động tác của nam nhân nhanh hơn nàng, bát đến trước miệng, bánh hoa mai hoàn toàn không cho vào được!

Phụng Thiên đau khổ nói: "Uống no rồi liền ăn không vô."

Quân Mặc Ảnh nở nụ cười: "Chút canh này có thể khiến người no sao?"

"Nhưng ta vốn có thể ăn hai đĩa bánh hoa mai, uống canh xong cũng chỉ có thể ăn một đĩa, không phải mệt sao?" Phụng Thiên đứng lý hợp tình nói.

Đầu Bạch Lộ Bạch Sương nhanh chui vào dưới đất.

Lý Đức Thông cũng chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, ngày thường nào có chủ tử được để vương quan tâm như vậy?

Nhưng vị trước mắt này, chẳng những không có nửa điểm cảm động đến rơi nước mắt, đầu óc còn chỉ có bánh hoa mai của nàng!

Chẳng lẽ tâm ý để vương còn kém hai đĩa bánh hoa mai sao?

Quân Mặc Ảnh nghĩ nghĩ, nói: "Bánh hoa mai mỗi ngày đều có, nhưng nếu người không điều dưỡng cho tốt, ngày sau liền ngay cả nửa đĩa hoa mai cao cũng không được."

Phụng Thiên trừng mắt: "Ai nói hoa mai cao mỗi ngày đều có! Ta muốn là thừa dịp hai ngày này ăn đủ, quá hai ngày cũng chỉ có thể uống cháo hoa được không?"

Kỳ thật nàng nói có chút khoa trương, Dao Hoa cung tuy nói nghèo túng, cũng không đến nỗi mỗi ngày đều phải uống cháo. Chính là so sánh với Càn Long cung, không thể với tới được.

Cho nên giờ phút này Phụng Thiên chỉ có một ý tưởng, nàng thừa dịp ở Càn Long cung này ăn đủ!

Tốt xấu nàng còn thay hoàng đế chần kiếm, dù sao cũng phải bồi thường chút gì đó đúng không?

"Trẫm nói." Nam nhân trầm mặt.

"Về sau người muốn ăn cái gì, để ngự thienj phòng làm, trẫm lập tức để Lý Đức Thông đi ngự thiện phòng nói một tiếng, bánh hoa mai mỗi ngày đều có."

Mắt Phụng Thiên nhất thời sáng ngời.

A a a, hoàng đế thật tốt!

Phụng Thiên cảm vai hần lưng lay vài cái, còn kém không hôn hần một cái: "Hoàng Thượng người thật tốt! Người thật tốt!"

Lý Đức Thông bắt đắc dĩ thở dài, xem ra để vương anh minh thần võ của bọn họ quả nhiên là không quan trọng bằng bánh hoa mai.

"Hiện tại có thể uống canh chưa?"

Nói là hỏi như vậy, Quân Mặc Ảnh trực tiếp liền đặt bát canh miệng nàng, Phụng Thiên nghĩ cự tuyệt cũng không được. Phụng Thiên được tiện nghi cũng không khoe mẽ, liền cầm bát uống hết canh.

Một chút đồ ăn sáng có thể nói là khách và chủ đều vui.

Quân Mặc Ảnh đối với ôn hương nhuyễn ngọc trong lòng tỏ vẻ thực vừa lòng, trừ bỏ người phía trên thường xuyên vạ vạ.

Phụng Thiên đối với bàn thức ăn rất vừa lòng, trừ bỏ cái đệm thịt dưới mông.

Nếu như mọi hôm, lúc này Quân Mặc Ảnh nên đi phê tấu chương, lại sợ vật nhỏ một người nhàm chán, liền xoa bụng nàng hỏi: "Ăn xong thì muốn làm gì tiếp?"

Phụng Thiên còn đang chìm trong dư vị, cũng không đi so đo cái tay đặt trên bụng kia, hưởng chi nàng cũng thật thoải mái. Nghe vậy, lười biếng nhìn

hắn một cái: “Có lựa chọn sao?”

"Đọc sách vẽ tranh, hoặc là đánh đàn, ngươi thích làm cái gì?"

Phượng Thiên bĩu môi, chỉ biết hắn không có khả năng có đề nghị tốt gì. Tuy rằng mấy thứ đó nàng đều biết, nhưng nàng không có hứng thú.

"Ta muốn câu cá."

"..."

Lý Đức Thông suốt nửa bật cười ra, tiểu cô nãi nãi, ngài thật đúng là nghĩ vừa ra là ra! Bây giờ là mùa đông, bên ngoài đều đã đóng, ngài muốn đi câu cá ở đâu?

Quân Mặc Ảnh bất đắc dĩ nhìn nàng một cái: “Chờ đầu xuân đi."

Phượng Thiên hí mắt, thầm nghĩ: "Ngài lão người ta quý nhân hay quên, sợ đến đầu xuân ta đã bị người biếm lãnh cung, chỗ nào còn nhớ rõ câu cá?"

Quân Mặc Ảnh lập tức liền hiểu được nàng suy nghĩ cái gì, bàn tay như trước vỗ về bụng nàng, nhẹ giọng nói nhỏ nhẹ, lại làm như hứa hẹn: “Quân vô hí ngôn."

"Vây... Được rồi."

Về mặt Phượng Thiên thương tiếc nói: “Ta muốn chơi cờ!"

Nam nhân nhìn nàng một cái, ánh mắt giống như đang nói: "Ngươi còn có thể chơi cờ?"

"..."

Bỏ cô nương có thể chơi cờ năm quân?

Phượng Thiên hừ một tiếng, tức giận nháy ra: “Lý công công cùng ta chơi cờ!"

Lý Đức Thông lúc này cười không nổi.

Nhận thấy được đế vương tựa tiểu phi tiểu liễu hắn một cái, chân hắn bỗng dưng mềm đi, cô nãi nãi à, nô tài rút cuộc đắc tội ngài chỗ nào, ngài muốn trả thù nô tài như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Sùng Quan Lục Cung: Đế Vương Kiêu Man Hoàng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Hoàng Thượng ngài thật là lần đầu tiên sao?

"Lý công công không muốn sao?" Phượng Thiên ủy khuất nhìn hắn.

"Nô tài không dám." Lý Đức Thông cảm thấy tim nhỏ của mình run lên, đã không còn mặt mũi nhìn phản ứng của đế vương: "Chính là nô tài học thức nông cạn, không biết chơi cờ."

Phượng Thiên khoát tay, nói: “Không quan hệ, ta dạy ngươi!"

Cờ năm quân đơn giản như vậy, nhìn hai mắt sẽ được không?

Lý Đức Thông khóc không ra nước mắt: “Nô tài ngu dốt, sợ phiền nhả húng Phượng tiếp dư."

"Được rồi, đừng làm khó dễ hắn." Quân Mặc Ảnh rút cục nhìn không được đánh gãy, nhú mi nói: “Trẫm đánh với ngươi."

Phượng Thiên liếc hắn một cái, ai hiếm lạ!

Đương nhiên, loại vẻ mặt này đánh chết nàng cũng không dám biểu hiện ra ngoài, chỉ có thể lộ vẻ lấy lòng tươi cười tỏ vẻ nhiệt liệt hoan nghênh: “Ta đây tự biết bản thân, chính là Hoàng Thượng thua không thể trách ta đó."

"Trẫm chẳng lẽ còn không chơi cờ được?" Nam nhân đen mặt, vật nhỏ có thể khinh thường hắn hay không?

"Đương nhiên không phải!" Phượng Thiên bị dọa, liên tục lắc đầu, cười nịnh nọt: "Chính là... Ách, chính là nô tài ngu dốt, sẽ không biết đánh loại cờ này,

cho nên tự nghĩ ra một loại cờ rất đơn giản."

Tổ tiên cờ năm quân, trăm ngàn đừng tìm đến nàng! Trời đất chứng giám, nàng không phải cố ý bất kính, chính là không để ý thốt ra thôi...

Quân Mặc Ảnh nhếch môi: "Ngươi thật ra tự mình hiểu lấy."

Phượng Thiên ngần ngừ, cái gì tự mình hiểu lấy?

Nửa ngày mới phản ứng lại hần nói là nàng nói chính mình ngu dốt, hần thế nhưng nói nàng tự mình hiểu lấy?

Gặp quý đi! Nàng rõ ràng là khiêm tốn được không!

"Vậy Hoàng Thượng muốn học hay không?" Phượng Thiên nhủ mảy, đến lúc đó thăm bại dưới tay nài nài, cho ngươi kêu cha gọi mẹ!

Quân Mặc Ảnh không trả lời nàng, trực tiếp vung tay lên: "Lý Đức Thông, đi lấy bàn cờ đến."

Lý Đức Thông rất nhanh lấy bàn cờ đến, bàn cờ bằng ngọc, quân cờ làm bằng ngọc trắng đen sáng bóng, thật sự là đẹp mắt. Phượng Thiên phát hiện trong Càn Long cung khắp nơi đều là bảo bối, dù đời trước nàng gặp qua không ít thứ tốt, lúc này cũng không khỏi đỏ mắt, làm sao giống Dao Hoa cung của nàng, so sánh quả thực là ỏ chớ.

"Thích?" Quân Mặc Ảnh khẽ cười một tiếng.

Phượng Thiên buồn bực phát hiện, nam nhân này giống như có thể dễ dàng nhìn thấu nàng suy nghĩ cái gì. Chẳng lẽ nói, thuật đọc tâm là môn đế vương bắt buộc học?

Vừa định nói không thích, ai ngờ hần nói tiếp: "Thích liền cho ngươi. Bất quá điều kiện tiền quyết là, ngươi thắng trăm."

Mắt Phượng Thiên sáng lên: "Quân không nói đùa?"

"Ừ."

Lý Đức Thông chú ý để vương nói là "Cho", mà không phải "Thường".

Có lẽ ngay cả Hoàng Thượng cũng không chú ý tới, lúc hần cùng Phượng tiếp dư nói chuyện, thần thái luôn ôn hòa, giọng điệu luôn bao dung, dùng từ luôn bình dị gần gũi. Làm sao giống hần với chủ tử như vậy, một từ một câu đều lộ vẻ xa cách.

Liền ngay cả Phượng tiếp dư mỗi khi tự xưng "Ta", thậm chí không dùng kính ngữ Hoàng Thượng cũng chưa bao giờ nói nàng nửa câu không phải. Ngẫu nhiên một câu "Không quy củ" cũng bất quá là làm bộ, chỗ nào có nửa điểm răn dạy? Lý Đức Thông không khỏi có chút vui sướng khi người gặp họa nghĩ tới, khó trách nàng không sợ ngài, ngài như vậy, có thể lập uy mới là lạ.

"Là như vậy, cờ này gọi là cờ năm quân, danh như ý nghĩa, năm quân thắng hàng thì thắng. Một người chơi đen, một người chơi trắng, đen đi trước, thay phiên đánh, ai có thể làm thành một hàng trước thì thắng." Phượng Thiên cảm thấy chính mình khá quát thập phần có lý, vì thế cười tùm tùm nhìn đối phương: "Hoàng Thượng, giải thích như vậy ngài rõ chưa?"

Quân Mặc Ảnh tự nhiên cầm cờ màu trắng trong tay, khóe môi cười: "Nếu ngươi thua?"

"Cái gì?" Phượng Thiên cổ quái nhìn hần một cái.

"Nếu trăm thua, liền cho người bàn cờ ngọc này, vậy nếu ngươi thua? Chẳng nhẽ trăm thắng lại không được cái gì?"

Phượng Thiên muốn mắng người. Nam nhân này tốt xấu gì cũng đường đường là hoàng đế, muốn cái gì mà không có, còn nhớ chút tiền nhỏ này của nàng?

Nàng thê thảm nhìn hần: "Hoàng Thượng, nó thì không có gì cả..."

"... Trăm không cần bạc của ngươi."

Phượng Thiên không tin nhìn hần một cái: "Vậy Hoàng Thượng muốn cái gì?"

"Nếu ngươi là thua, liền vì trăm làm một chuyện, như thế nào?" Sở nàng cự tuyệt, trước khi nàng mở miệng, Quân Mặc Ảnh lại bổ sung một câu: "Đương nhiên, trăm là người mới, mà ngươi cũng là tồ sư cờ năm quân, trăm muốn thắng ngươi cũng không dễ dàng, đúng không?"

Phượng Thiên mí mắt cuồng rạo rục, đột nhiên cảm thấy chính mình giống như bị người hạ bộ.

Nếu nàng nói "Không phải", vậy nàng chính là không chiến mà hàng, tương đương trực tiếp thừa nhận chính mình không bằng hần, này cũng quá không chí khí! Nhưng nàng nếu nói "phải", sao cảm thấy sẽ bị nam nhân này đùa giỡn đây?

Tự hỏi trong chốc lát, Phượng Thiên ôm cờ đen trong tay, trầm nghĩ mặc kệ, tốt xấu nàng từ khi đi nhà trẻ đã bắt đầu chơi cờ năm quân, nói như thế nào

coi như là tung hoành mười mấy năm, nàng cũng không tin không thắng được người mới học!

"Vậy được rồi!" Phụng Thiên giương cằm lên, hào khí vạn trượng nói.

"Lạch cạch" một tiếng, viên đen đầu tiên hạ xuống.

Phụng Thiên thích đặt quân thứ nhất ở giữa bàn cờ, không có nguyên nhân, chỉ vì tầm nhìn trống trải, nhìn thoải mái.

Quân Mặc Ảnh khỏe môi ôm lấy một chút cười yếu ớt, thấy thế, thông dong hạ xuống một quân trắng.

Phụng Thiên thủ vững trận địa, nam nhân theo sát sau đó.

Một lúc sau, Phụng Thiên có chút đau đầu, tuy nói mắt nàng nhìn sau phía, tai nghe tám phương, phá hỏng đường của nam nhân này, nhưng con đường của mình cũng đều bị hấn phá hỏng. Mỗi khi mở con đường mới, chỉ sợ nếu không rõ ràng loại này, cũng có thể bị nam nhân nhìn ra.

Phụng Thiên thê thê thăm nhìn hấn, Hoàng Thượng ngài thật là lần đầu tiên sao? Lừa gạt người ta như vậy thật sự vui sao?

Quân Mặc Ảnh nhẹ nâng đuôi mắt, từ từ liếc mắt một cái, tựa tiểu phi tiểu cười.

A a a a, Hoàng Thượng ngài còn sử dụng mỹ nam kế, quả thực quá đáng!

"Như thế nào, không hạ được trăm, tính cầu trăm thả người một con ngựa?"

"..."

Phụng Thiên yên lặng thu hồi tầm mắt, tiếp tục đánh.

Nhìn bàn cờ, quân đen chặt chẽ gián đoạn, sắp hàng có thứ tự, quân trắng nhìn như tán loạn vô chương, kì thực sớm vây quanh. Phụng Thiên ngưng mi tự hỏi, cuối cùng hạ một viên xuống phía tây bắc.

Quân Mặc Ảnh liếc mắt: "Thiên Thiên đang giúp trăm sao?"

"A?" Phụng Thiên ngăn người, lập tức cúi đầu.

Biểu tình trên mặt nháy mắt liền phấn khích.

Mùi?

Nàng mù đi...?

Nàng tuyệt đối là mù!

Phụng Thiên muốn khóc, một đời thanh danh của nàng, từ trước tới nay sẽ không thua một lần gì đó, thế nhưng bại bởi người mới chơi?

A không có khả năng! Tuyệt đối không có khả năng!

"Hoàng Thượng..."

Quân Mặc Ảnh gật đầu tỏ vẻ nghe được, thần sắc hàm chứa ý cười, không biết vì sao, rõ ràng chính là thắng tổng thể mà thôi, nhưng nhìn đến nàng mặt nhăn thành một khối nhỏ nhắn, trong lòng hấn thả lỏng và sung sướng.

"Trăm lại không cần bạc của người, người thương tâm như vậy làm gì?"

Phụng Thiên hấp cái mũi, nửa ngày mới thốt ra hai chữ: "Dọa người."

Bạn đang đọc truyện *Sủng Quan Lục Cung: Đế Vương Kiêu Man Hoàng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Tại sao trăm muốn cố ý làm khó người?

"Bại bởi trăm không dọa người." Quân Mặc Ảnh buồn cười khuyên.

Phụng Thiên quyết miệng, đây là lý luận chó má gì, bởi vì người là hoàng đế, bởi người sẽ không dọa người? Nhưng nàng lại không thể trực tiếp nói ra,

vì thế đành phải đổi một loại phương thức khác biểu đạt nàng buồn bực: “Thua vốn không có bàn cờ ngọc.”

Lý Đức Thông cả kinh đến nhuyền cả chân, tiểu cô nãi nãi, ngài đây là... Mở miệng đòi Hoàng Thượng này nọ?

Quân Mặc Ảnh lại không tức giận, vẫy nàng gọi: “Lại đây.”

Phượng Thiên do dự trong chốc lát, làm cái gì vậy? Trả thù nàng từng ngoắc tay sai sử hấn sao?

Lý Đức Thông ngược mắt nhìn nàng, liên tiếp bữu môi về phía đế vương, biểu tình vận vẹo kia, quả thực... Phượng Thiên xấu hổ một phen, nàng lại không thể nào nói nổi, Lý công công người cứ hy sinh như thế sao?

Phượng Thiên chậm chậm đi qua, cuối cùng đứng ở bên người nam nhân, tức giận nói: “Làm gì?”

Quân Mặc Ảnh đột nhiên kéo nàng một phen, túm nàng ngồi vào đùi mình.

Phượng Thiên giống như nghe được mất cá chân phát ra tiếng vang, vì thế ngay cả mặt đỏ cũng quên mất, tâm bắt đầu khóc, không phải gãy xương chứ?

Sự thật chứng minh, nàng lo lắng là dư thừa, nàng chính là thiếu rèn luyện, xương cốt hơi yếu...

"Không phải là bàn cờ sao, nếu người thích, trẫm cho người." Nam nhân một bên thu quân cờ, một bên nói. Mắt Phượng Thiên sáng rực lên, rất nhanh lại tối lại, phiết khóe miệng nói: “Nhưng người còn muốn ta giúp người làm một chuyện.”

Quân Mặc Ảnh thu bàn cờ: “Như thế nào, người muốn chống chế?”

Phượng Thiên đột nhiên cảm thấy có phải mình không biết xấu hổ hay không, vì cái gì mà tất cả mọi người đều nhìn nàng như vậy?

A nàng cũng không thể làm cho người ta cảm thấy mình không biết xấu hổ chứ!

"Nào có chống chế, ta chính là..." Phượng Thiên hừ một tiếng, lại nói quanh co trong chốc lát, đột nhiên hào khí nói: “Chính là cảm thấy bản thân thể lực đơn bạc, không biết phải làm thế nào, tài năng vì Hoàng Thượng ngài tốn chút công sức mà thôi!”

Về mặt bán lấy lòng cùng đáng về cười gian, làm cho Quân Mặc Ảnh cảm thấy vô lực. Trước khi gặp được vật nhỏ này, hấn cũng không biết, hóa ra trên đời này còn có thể có chuyện sẽ làm hấn sinh ra cảm giác thất bại.

"Có khi là bởi vì trẫm muốn người làm việc, trẫm chỉ muốn cố ý làm khó người?"

Phượng Thiên rút kinh nghiệm xương máu, miễn cưỡng cười: “Vậy Hoàng Thượng muốn ta làm cái gì?”

Quân Mặc Ảnh sờ tóc nàng: "Trẫm còn chưa nghĩ ra. Bất quá chờ trẫm nghĩ ra, người cũng không thể từ chối, biết không?"

Mắt nam nhân dừng ở mặt nàng, con ngươi màu đồng lóe ra ánh sáng. Phượng Thiên cảm thấy mình giống như bị hút vào trong ánh mắt kia, ma xui quỷ khiến liền gật đầu.

"Thực ngoan." Thẳng đến khi nam nhân mỉm cười vỗ đầu nàng, nàng mới biết được mình lại trúng chiêu.

Trong lòng Phượng Thiên khóc cha chửi má nó.

Mỗi lần đều dùng mỹ nam kế, quả thực rất ti bỉ, rất đờ mờ!

Quân Mặc Ảnh rút cục thu hết bàn cờ, nói: “Lý Đức Thông, đưa bàn cờ đến Dao Hoa cung đi.”

Phượng Thiên giật mình, trên đầu u ám nhất thời trở thành hư không.

Đế vương lưu Phượng tài nhân thị tẩm, sáng sớm hôm sau phong thưởng, tấn phong thành tiếp dư rất nhanh truyền khắp toàn bộ hoàng cung, chuyện thái y liên quan hôm qua bị phạt cũng truyền ra, hậu cung lại bắt đầu không bình tĩnh.

Này tính cái gì?

Hoàng Thượng không phải không thích nữ nhân kia sao? Không phải cho dù nàng hộ giá vẫn không nhìn nàng sao? Không phải sau khi nàng tỉnh lại cũng không tới thăm nàng sao?

Rốt cuộc vì cái gì mang nàng về Càn Long cung!

Trong Phượng Y cung, than đỏ cháy rực lửa.

Bên ngoài rõ ràng đang có tuyết rơi, Hoàng Hậu lại cảm thấy như là ngày hè, cả người đều mệt mỏi không chịu nổi.

"Người tới, mang than xuống."

Thăng đến khi trong phòng không còn hơi ấm, Hoàng Hậu mới thấy tốt hơn chút, cứ việc lạnh, cuối cùng cũng lui con tức.

Bên ngoài mọi người nghĩ đến nàng là Hoàng Hậu, nàng có vinh sủng không hết, lại không biết vị trí này, cũng không phải tốt như vậy.

Lúc đương kim hoàng thượng vẫn là thái tử, nàng cũng đã là thái tử phi của hắn, mà hắn mười tám tuổi đăng cơ về sau, mình đương nhiên thành Hoàng Hậu. Những năm gần đây, Hoàng Thượng đối nàng vẫn tốt, không nói chuyện ôn nhu ấm áp, ít nhất tương kính như tân vẫn có.

Nhưng chỉ giới hạn như thế thôi.

Trừ bỏ mừng một mười lăm, trừ bỏ ngày cố định, Hoàng Thượng rất ít đến chỗ nàng, cho dù đến đây cũng chỉ là liếc mắt một cái, ngay cả lưu lại dùng bữa cũng miễn cưỡng. Thêm vài năm nàng ru rú trong nhà, cung vụ đều giao Vân quý phi chăm sóc, nàng Hoàng Hậu liền càng hữu danh vô thực.

Vân quý phi, nói thế nào, coi như là đám hỏi chính trị đi. Vân gia cùng Liên gia đều là hai đại gia tộc, chính mình là đại nữ nhi Liên gia, mà Vân quý phi lại là nhị nữ nhi Vân gia, đều là mẹ cả sinh ra, cho nên trừ bỏ vị trí Hoàng Hậu, mình cũng hơn nàng cái gì.

Còn về Hoa phi, Hi phi, Liên phi, một đám cũng không làm cho người ta bót lo, cũng may còn biết đứng mực, không có ngồi trên đầu Hoàng Hậu nàng.

Mà gần đây Hoàng Thượng thịnh sủng nhất, là Thân phi từ Tây Khuyết. Quả thật là nữ tử từ mị hoặc, cả ngày cho rằng trang điểm xinh đẹp, còn thích ở chỗ Hoàng Thượng tranh thủ tình cảm, tính tình kém một chút, Hoàng Thượng cũng mặc kệ nàng.

Đêm qua lại nổi một Phụng tiếp dư, phân vị thật ra không cao, nhưng người ta vừa lên liền trực tiếp thị tẩm ở Càn Long cung, ảm như thế, sợ là không được bao lâu, cũng có thể là người đứng đầu một cung?

Ngược lại là Hoàng Hậu của hắn, mắt thấy nữ nhân bên người hắn ngày một nhiều lên, nàng cũng không thể có nửa câu thâm oán, nếu không chính là không hiền huệ, không có trí tuệ, không xứng làm một quốc gia chi mẫu.

Quốc mẫu, Quốc mẫu...

"Ai..."

Hoàng Hậu thờ dài, trong lòng phiền lòng, liền đứng dậy đi tới Phật đường.

Kỳ thật không khác lắm so với tâm tình của Hoàng Hậu, trong cung chỗ nào cũng có.

Tỷ như trong Thi Hòa cung, trên đầu Thân phi bao phủ một tầng u ám, liền ngay cả Linh Lung ở bên cạnh cũng cảm thấy bầu không khí khác thường. Linh Lung đương nhiên biết nương nương vì chuyện Phụng tiếp dư ngủ lại Càn Long cung sinh khí, nhưng loại sự tình này thì một cái nha đầu như nàng khuyên như thế nào?

Huống chi, tính tình nóng nảy của nương nương, hiện tại thời điểm này, nàng nào còn dám ra mặt?

Thân phi nhìn nàng càng thấy ngứa mắt, há mồm liền mắng: "Giống cây cột đứng ở đó làm gì? Không biết rót cho bản cung chén trà sao!"

Sắc mặt Linh Lung trắng nhợt: "Nương nương bót giận, nô tỳ đi ngay!"

Nàng vội vàng rót chén trà đến đưa cho Thân phi, Thân phi nay đang ở nổi nóng, nhận không chút suy nghĩ liền uống một ngụm, Linh Lung cả kinh, còn chưa kịp mở miệng, chỉ thấy Thân phi nháy mắt phụt ra một ngụm, rống giận: "Nha đầu chết tiết kia, ngươi muốn bồng chết bản cung sao!"

Bạn đang đọc truyện *Sủng Quan Lục Cung: Đế Vương Kiêu Mạn Hoàng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 13: Vậy về sau người còn đánh ta không?

"Nương nương thứ tội, nương nương thứ tội, nô tỳ không có ý!" Sắc mặt Linh Lung trắng bệch, tay chân luống cuống quỳ xuống thỉnh tội.

Thân Phi trực tiếp ném tách trà, một ly trà nóng bỏng cứ như vậy dội lên người Linh Lung.

"Lăn xa một chút! Thấy ngươi liền phiền lòng!"

Trong lòng Thân Phi thật phiền.

Chính mình tiến cung cũng có một năm, trừ bỏ lúc ban đầu kia, Hoàng Thượng đều là sủng ái có thừa, gần mấy tháng qua vinh sủng tột bậc, nhưng dù như thế, mình cũng chưa bao giờ tiến vào Càn Long cung!

Kỳ thật mình không phải không nghĩ tới đặt chân vào tòa cung điện kia, nguyên nhân vì chưa từng có ai tiến vào, chính mình mới nóng lòng muốn thử, muốn mượn vinh hạnh này để chứng minh mình trong lòng Hoàng Thượng khác biệt, muốn làm đám phi tần đỏ mắt nàng, ghen tị của nàng càng đỏ mắt, càng ghen tị. Nhưng phản ứng lúc đó của Hoàng Thượng, nàng đến bây giờ vẫn còn nhớ rõ!

Đó là lần đầu tiên Hoàng Thượng tức giận với mình, là thật tức giận, đen mặt lại, trách cứ nói: “Càn Long cung là nơi một phi tần như ngươi có thể đến sao? Trẫm sùng bái, ngươi cũng nên biết thân phận. Nơi này ngay cả Hoàng Hậu cũng chưa từng tới!”

Đúng vậy, lý do hoàn mỹ cỡ nào, ngay cả Hoàng Hậu cũng không thể đến, chính mình dựa vào cái gì mà đi vào?

Nhưng hôm nay, Hoàng Hậu đi không được, một phi tử của hân cũng đi không được, nàng Phụng Thiên một Tiệp dư có thể bước vào?

Càng nghĩ càng giận, Thân Phi găt gao nắm quyền, làm vỡ cả móng tay.

Trong Càn Long cung, Phụng Thiên "Hắt xì hắt xì" hai cái. Nàng hấp mũi, âm thầm nhủ mi: "Ai không đạo đức như vậy, mắng nàng sau lưng đây?"

"Có phải lạnh không?" Quân Mặc Ảnh gấp tấu chuông ngẩng đầu nhìn nàng một cái, không đợi nàng trả lời, trực tiếp xoa tay nói với Lý Đức Thông: "Thêm một chậu than nữa đến."

"Ai ai ai..." Phụng Thiên ôm mũi vội vàng ngăn cản: "Đã ba chậu rồi, người thêm nữa carbon diacid quá thừa dẫn đến cái chết!" Nam nhân này vừa rồi vuốt tay nàng cảm thấy lạnh, ra lệnh đốt thêm than, nhưng tay nàng đến mùa đông vốn lạnh, chuyện bình thường thôi!

Hiện tại đã ba chậu than, còn thêm? Hiếu cái gì kêu bảo vệ môi trường không! Cho dù không hiếu bảo vệ môi trường cũng phải yêu quý sinh mệnh!

Ái ngờ nàng vừa dứt lời, sắc mặt Lý Đức Thông trắng nhợt, "Bùm" một tiếng liền quỵ xuống.

"Lý công công, người làm gì?" Phụng Thiên kinh ngạc nhìn hân, nàng nói sai cái gì sao?

Trong lòng một trận khản trương, hai mí mắt Phụng Thiên đều nháy, về sau cổ quái nhìn về phía Quân Mặc Ảnh, chỉ thấy hân cũng đang đen mặt nhìn chính mình. Phụng Thiên lại dọa, biểu tình gì vậy? Chẳng lẽ nàng thật sự nói sai cái gì sao?

"Hoàng Thượng..."

Nàng nhu nhược hô một tiếng, giọng giống hệt mèo con.

Quân Mặc Ảnh thấy đáng về nàng thông khổ đáng thương, trong lòng hiện lên một trận thất bại, lửa giận vừa dâng lại tiêu tán không thấy.

"Lại đây." Hân phụng phụ, ra vẻ hung tướng nói.

Phụng Thiên không đi qua, đứng ở tại chỗ do dự trong chốc lát, vụng trộm liếc về phía cửa, nếu không hay là nàng chạy đi?

Không chạy... Thân thể nhỏ bé này của nàng, bị đánh, chẳng phải nát sao?

A a a, nhưng võ công nam nhân này cao như vậy, hoàng cung đại nội lại có không thiếu thị vệ cao thủ, cho dù nàng có thể chạy ra ngoài cửa, cuối cùng cũng bị bắt trở về sao?

"Lại đây!" Nam nhân đột nhiên cao giọng nói.

Thân mình Phụng Thiên run lên, cắn răng một cái, vội vàng điên cuồng chạy tới. Cũng không chờ hân mở miệng, trực tiếp ngồi xuống đùi hân, hai tay găt gao ôm cổ hân, úp mặt vào ngực hân.

"Hoàng Thượng ta sai rồi, người đừng đánh ta."

Phạm sai, cho dù không biết chính mình sai chỗ nào, nhận sai là vương đạo!

Tại triều đại phong kiến này, cho dù đắc tội mọi người, lấy lòng hoàng đế là vương đạo!

Cho nên Phụng Thiên không biết tiết tháo xấu hổ một phen.

Quân Mặc Ảnh vốn cũng không nghĩ tới đánh nàng, nghe nàng vừa nói liền càng không đành lòng, nhưng thân mình run nhè nhẹ là chuyện gì xảy ra? Chính mình đáng sợ như vậy sao?

"Ai nói trẫm muốn đánh ngươi?"

Nặng nề nói.

Phụng Thiên vụng trộm ngẩng đầu liếc hân một cái, thấy khuôn mặt hân vẫn vậy, tuyệt không ôn nhu, tim nhỏ lại run lên.

"Nhưng... Nhưng lần đầu tiên người gặp ta liền đánh ta..."

Vật nhỏ này, còn nhớ sao!

Quân Mặc Ảnh bắt đầu đi: "Đó là thất thủ! Ai cho ngươi đột nhiên xuất hiện, trẫm còn tưởng rằng là thích khách, bị trật chân đều là vận khí của ngươi!"

Phượng Thiên chớp hai mắt, đáng thương nhìn hắn: "Về sau sau ngươi còn đánh ta không?"

Quân Mặc Ảnh sờ mặt nàng, không nhìn được nhếch môi, vật nhỏ này còn có kẻ mặc cả, hiện tại đã nghĩ xin hắn miễn tử kim bài? Bất quá vật nhỏ này, đánh nàng làm chi? Hắn đau sủng còn không kịp đâu!

"Không đánh." Quân Mặc Ảnh nhu hòa nói.

"Thật sự?" Hai tay Phượng Thiên vẫn ôm cổ hắn, nhìn hắn.

"Quân vô hí ngôn!"

Phượng Thiên thế này mới vừa lòng bỏ ra.

Nhưng nàng vừa lòng, Quân Mặc Ảnh còn không vừa lòng đâu, hắn niết cầm Phượng Thiên, nhướn mi hỏi: "Biết sai chỗ nào rồi?"

"Đã biết!" Phượng Thiên ngoan ngoãn gật đầu.

"Về sau không thể nói từ kia. Ở trước mặt trẫm cũng thôi, nếu để người khác nghe thấy, tội của ngươi có thể to lắm, biết không?"

"Ừ!" Phượng Thiên lúc này đã biết, hóa ra cổ nhân kiêng kỵ từ chết kia, ngay cả nói cũng không thể. Xem ra về sau ngay cả "nóng muốn chết" và "lạnh muốn chết" linh tinh mình cũng không thể tùy tiện nói!

Lý Đức Thông không nói gì.

Phượng tiếp dư thật là có bản lĩnh, hai ba câu nói liền có thể dỗ dành Hoàng Thượng!

Nhưng sao mình phải quý? Biết rõ đế vương sủng tiểu cô nãi nãi này, sao hắn lại không biết trước? Hiện tại hai người này đều cao hứng, còn quên mất hắn đi, để hắn một mình quý.

Phượng Thiên mới sẽ không không lương tâm như vậy, chính mình được chỗ tốt, lập tức đã nghĩ đến hắn, cười tủm tỉm nói: "Lý công công, Hoàng Thượng không tức giận, ngươi còn quý làm gì!"

Lý Đức Thông khóc không ra nước mắt, tiểu cô nãi nãi, nô tài cũng không giống ngài mệnh tốt như vậy, dám ở trước mặt hoàng thượng làm càn.

Quân Mặc Ảnh liếc hắn một cái: "Được rồi, đứng lên đi."

Lý Đức Thông cảm động đi lên. Phượng Thiên thế này mới thấy chính mình bây giờ còn ngồi ở trong lòng Quân Mặc Ảnh, đang định chạy đi, ai biết nam nhân lại túm nàng không buông, lực đạo không lớn, lại làm cho nàng gãy không ra.

"Lý Đức Thông, Phượng chủ tử của ngươi đói bụng, đi lấy chút điểm tâm đến." Quân Mặc Ảnh đột nhiên ra tiếng phân phó nói.

"Vâng, nô tài tuân chỉ." Vừa vặn Lý Đức Thông cũng không muốn làm bóng đèn, lúc này nghe được đế vương lên tiếng, tự nhiên là tràn đầy vui mừng lui ra ngoài.

Hai mắt Phượng Thiên nhất thời tỏa ánh sáng, hưng phấn mà nhìn Quân Mặc Ảnh: "Hoàng Thượng, người thật tốt!" Kỳ thật nàng còn muốn hỏi, sao ngươi biết ta đói bụng? Chẳng lẽ là con giun trong bụng ta sao?

Quân Mặc Ảnh tự nhiên không phải con giun trong bụng nàng, hắn chính là tùy tiện tìm cái lấy cớ đuổi Lý Đức Thông đi thôi.

"Nếu trẫm đối với ngươi tốt như vậy, ngươi có phải cũng nên báo đáp trẫm hay không?" Hắn nhếch khóe môi, đôi con ngươi màu đồng sáng lấp lánh.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Quan Lục Cung: Đế Vương Kiêu Man Hoàng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Trẫm đáp ứng ngươi

Phượng Thiên không nói gì nhìn hắn, cô nãi nãi đã chán kiểm cho ngươi, ngươi còn muốn ta báo đáp như thế nào? Chẳng lẽ thật muốn ta chết mới tính?

"Hoàng Thượng, ngực ta còn đau!" Nói xong, nàng liền làm bộ ôm ngực xoa xoa, vẻ mặt thống khổ, không biết động tác này có bao nhiêu khiêu khích, những lời này lại chọc người mơ màng.

Quân Mặc Ảnh nhướn lông mày lên, biểu tình nhất thời liền trở nên cười như không cười.

"Thiên Thiên nói như vậy, là muốn trẫm giúp ngươi xoa ngực sao?"

"..."

Hoàng Thượng ta sai lầm rồi... Ta không nên hồ ngôn loạn ngữ...

Khóe môi Quân Mặc Ảnh càng cong hơn, phượng mâu hẹp dài phát sáng, một bàn tay ôm chặt vòng eo của nàng, một tay kia nắm cằm nàng. Bốn mắt nhìn nhau, thấy nàng điềm đậm đáng yêu nhìn mình, tim không khỏi rung động, theo bản năng chậm rãi cúi xuống chiếm giữ đôi môi anh đào kia.

Hắn không thích hôn môi, cũng không muốn.

Trong hậu cung này, hắn chưa từng hôn qua nữ nhân gì, bởi vì hắn cảm thấy không cần, đương nhiên, cũng không có hứng thú.

Nhưng giờ phút này, lại không biết làm sao, hắn thầm nghĩ tới gần nàng, gần chút nữa, không có dục vọng, chỉ muốn nếm thử hương vị của nàng.

Môi nàng thực mềm mại, cùng trong tưởng tượng giống nhau, làm cho hắn nhịn không được muốn hôn tiếp.

Bàn tay đang nắm cằm nàng chậm rãi để ra sau gáy, ngón tay xuyên qua mái tóc mềm mại của nàng, tóc đen như mực, còn có một tia cảm giác mềm mại, giống tay của nàng, ấm ló cũng ôm không nóng, chỉ có thể nắm ở lòng bàn tay. Vì thế, hắn muốn ôm vật nhỏ vào trong ngực yêu thương thật tốt.

Phượng Thiên quên mất phải hô hấp, đầu óc trống rỗng, tim giống như ngừng đập.

Chỉ có mặt của nàng, nóng bỏng, làm cho nàng cảm thấy mình như giá nướng thịt, không ngừng mà bị đốt lửa.

A a a, Lý công công, ngươi mau trở lại đi..

Quân Mặc Ảnh bị phản ứng của nàng chọc cười, hắn còn chưa làm hết đâu, chỉ hôn nàng, sao lại khiến nàng ghen thành như vậy? Nếu tiếp tục hôn, chẳng phải vật nhỏ ghen chết sao?

Xem ra, chỉ có thể từ từ dạy thôi.

Sau khi Quân Mặc Ảnh rời miệng nàng thật lâu, Phượng Thiên rốt cục hồi thần lại, sau đó nàng liền muốn khóc, vẻ mặt ủy khuất nhìn hắn: "Ngươi hôn trộm ta!"

Quân Mặc Ảnh ngẩn ngơ, mới nói: "Lúc ngươi không biết mới gọi là hôn trộm không phải sao?"

Phượng Thiên không động đây, tức giận nhìn hắn: "Nhưng ngươi không nói cho ta biết trước."

"Này còn muốn báo trước?"

"Dù sao ngươi cũng phải để ta chuẩn bị tâm lý!"

Kỳ thật Phượng Thiên giống như Quân Mặc Ảnh, cũng có "bệnh sạch sẽ khi hôn môi". Nàng cảm thấy hôn môi phải làm với người mình thích, cũng chỉ có thể làm với người mình thích, như thế nào có thể không mình bạch đã bị hôn như vậy?

Phượng Thiên run lên, thấy sợ nổi da gà.

Quân Mặc Ảnh bắt đầu nhìn nàng, trong ánh mắt lại mang theo vài phần sùng nịch: "Loại việc này cũng muốn chuẩn bị tâm lý?"

Không phải vô nghĩa sao!

Phượng Thiên cắn giận cắn môi.

Trầm mặc nửa ngày, rốt cục thở ra một hơi, đột nhiên chân chó cười cười: "Hoàng Thượng, cái kia, thứ ta mạo muội... Ngươi đã hôn qua bao nhiêu nữ nhân vậy?"

Quả thật là mạo muội!

Chỗ nào có nữ nhân hỏi vấn đề này?

Quân Mặc Ảnh lại vừa bực mình vừa buồn cười: "Trẫm không có!"

"Cái gì kêu không có?" Phụng Thiên nghi hoặc, trong đầu như có một tia lý giải, lại không dám tin.

"Từ người ra, trăm chưa từng hôn nữ nhân khác!" Quân Mặc Ảnh bình tĩnh nói, nghiêng răng nói ra từng chữ một.

Nói xong hắn liền cảm thấy có chút cổ quái, cái loại cảm giác cổ quái giống như là... Thẹn thùng? Ngượng ngùng? Nghĩ như vậy, trong lòng hắn liền càng cổ quái. Hắn đường đường là một hoàng đế, thế nhưng bởi vì hôn một nữ nhân mà thẹn thùng? Quả thực là không thể tin nổi!

Phụng Thiên yên lặng nhìn hắn, sau đó yên lặng nhìn trên mặt hắn dâng lên một chút ửng đỏ, cuối cùng yên lặng nhìn mặt ửng đỏ kia lan tràn đến sau tai, rốt cục nhìn không được "Xi" một tiếng.

Đây là nụ hôn đầu tiên sao!

Thôi thôi, dùng nụ hôn đầu của dân thường như nàng đổi nụ hôn đầu tiên của hoàng đế, nàng cũng không thiệt!

ửng đỏ trên mặt Quân Mặc Ảnh nháy mắt biến thành đen, trừng mắt nhìn nàng: "Người cười cái gì!"

"Không có, ta không cười!" Nói là nói như vậy, khóe miệng Phụng Thiên so với ai khác đều lớn hơn, ánh mắt cong thành lưỡi liềm: "Hoàng Thượng, mặt người đỏ... Ha ha ha, người thế nhưng cũng thẹn thùng..."

"Phụng Thiên!"

"Ta sai lầm rồi ta sai lầm rồi, Hoàng Thượng ta sai lầm rồi..." Phụng Thiên giơ hai tay tỏ vẻ đầu hàng, nhưng ý cười trong đáy mắt cũng không biến mất.

Sắc mặt Quân Mặc Ảnh càng đen.

Phụng Thiên lấy lòng lay tay hắn, quơ quơ, lại quơ quơ: "Hoàng Thượng, không cần sinh khí, người ta không phải cố ý chê cười người, chính là không cẩn thận không nhìn được thôi..." Nàng vụng trộm quan sát đến thần sắc hắn, dừng một chút, lại tiếp tục nói: "Hoàng Thượng tốt, ta với người thương lượng chuyện này được không?"

"Hừ!" Nam nhân phát ra một tiếng hừ mạnh, ngay cả ánh mắt cũng chưa nhìn nàng một cái, sắc mặt cũng dần dần bắt đầu tốt hơn.

"Hoàng Thượng ~!"

Âm cuối cùng giống như làm nũng, kéo đến trái tim hắn mềm xuống. Quân Mặc Ảnh phì cười: "Nói!"

Phụng Thiên sâu kín nhìn hắn, trong đôi mắt nhỏ kia, miễn bàn có bao nhiêu ủy khuất. Quân Mặc Ảnh rốt cục bị nàng làm cho vui vẻ: "Trăm cho người nói, người còn muốn như thế nào nữa?"

"Nhưng người chưa nói đáp ứng ta."

"Người còn được một tác lại muốn tiến một bước?"

Phụng Thiên hừ một tiếng, ngao kiêu nói: "Không nói!"

Quân Mặc Ảnh nhú mày, lá gan vật nhỏ càng ngày càng lớn rồi, mới đầu còn khiếp sợ hắn, thế nhưng mới một buổi tối, lại trực tiếp ra điều kiện với hắn! Không biết đế vương hứa hẹn là không thể tùy tiện sao?

Bất quá, đáng vẻ vật nhỏ làm nũng đáng yêu như vậy...

"Nói hay không?"

Khẩu khí uy hiếp.

Phụng Thiên mở miệng "Không", trên lưng đột nhiên bị cù: "A... A ha ha ha... Người làm gì... Ha ha, người ở làm gì..."

"Nói hay không?"

"Không nói!" Phụng Thiên cảm thấy chính mình vẫn rất cốt khí, không khuất phục trước uy nghiêm.

"Thật không nói?"

"Aha... Không... Nói... Aha ta nói, ta nói..."

Quân Mặc Ảnh thế này mới dừng tay, đuôi lông mày tựa tiểu phi tiểu nhân nhìn nàng: "Sớm ngoan ngoan nghe lời như vậy thật tốt."

"..."

Phụng Thiên tái cả mặt.

"Tốt lắm, người nói đi, lắng nghe." Quân Mặc Ảnh sờ khuôn mặt nhỏ nhắn hồng lên vì tức giận của nàng. "Chỉ cần người yêu cầu không quá phận, trăm điều đáp ứng người."

Phượng Thiên chuyển tròn mắt, suy nghĩ trong chốc lát: "Vậy người trả lời ta một vấn đề trước?"

"Ừ." Quân Mặc Ảnh hiện tại thuận theo nàng.

"Vì sao người chưa từng hôn người khác?"

"..." Quân Mặc Ảnh cảm thấy đau đầu, hẳn đột nhiên cảm thấy, có phải mình đối xử với vật nhỏ này quá tốt, làm cho nàng hiện tại cái gì cũng dám nói, cái gì cũng xin hỏi?

Phượng Thiên dùng ánh mắt tội nghiệp nhìn hắn. Kỳ thật nàng cũng hiểu được vấn đề này có chút kỳ quái, nhưng hiện tại hỏi đều hỏi ra, nếu không có đáp án, vậy thật khó chịu?

Trầm mặc... Thật lâu sau.

Rốt cục, một tiếng gõ cửa đánh gãy hai người mắt to trừng mắt nhỏ.

Quân Mặc Ảnh nhíu mày: "Chuyện gì?"

Bên ngoài truyền đến giọng của Tiểu An Tử: "Khởi bẩm Hoàng Thượng, Đoan Vương cầu kiến."

"Trẫm đã biết, mời Đoan Vương đến Ngự Thư Phòng, trẫm lập tức đến."

"Vâng, nô tài tuân chỉ."

Tiếng bước chân càng lúc càng xa, biểu tình trên mặt Phượng Thiên cũng càng ngày càng cổ quái. Cuối cùng, vẫn là Quân Mặc Ảnh thở dài, tiện đà nhẹ nhàng vãi cái, ánh mắt nhu hòa mang theo một cổ thần nhiên sùng nịch.

"Thiên Thiên suy nghĩ cái gì vậy?"

Bạn đang đọc truyện *Sủng Quan Lục Cung: Đế Vương Kiêu Man Hoàng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15

Phượng Thiên muốn nói ta không nghĩ cái gì, nhưng câu nói tiếp theo của Quân Mặc Ảnh lại khiến nàng nói không nên lời.

"Nếu trước kia chưa từng có, trừ người ra, về sau cũng sẽ không có."

Quân Mặc Ảnh nhìn nàng chăm chăm, khóe môi cong lên, câu nói lòng người: "Huống chi, không phải trăm nói rồi sao, chỉ cần người yêu cầu không quá phận, trăm điều đáp ứng người. Người còn có gì phải sợ?"

Phượng Thiên choáng váng, sùng sột, ngây người, ngây ngốc.

A, có thể không cần ôn nhu nói với nàng như vậy không?

Dáng vẻ chân thành này, cái gì kêu trừ người ra, về sau cũng sẽ không có ai?

Đây là tiết tấu độc sủng sao!

Quân Mặc Ảnh bị vẻ mặt phấn hồng của nàng làm cho sung sướng, nhịn không được ôm gáy nàng cắn một ngụm ở miệng.

"Á..." Phượng Thiên ắn đau, rốt cục hoàn hồn, khuôn mặt nhỏ nhắn tức giận mắng: "Người là cẩu sao!"

Đúng lúc Lý Đức Thông bùng điểm tâm đến, đụng một màn này, dưới chân mềm nhũn, thiếu chút nữa sợ tới mức ném điểm tâm bỏ chạy. Đây đây đây... Phượng tiếp dư là mất trí nhớ, cũng không phải ngu ngốc, vì cái gì trở nên khùng bố như vậy? Hiện tại đang ở Hoàng Thượng sao?

Được rồi, coi như Phượng tiếp dư điên rồi, nhưng vì cái gì để vương anh minh thần võ của bọn họ cũng cùng điên? Bị mắng còn có thể cười đến vui vẻ như vậy?

Quân Mặc Ảnh đương nhiên không điên, hắn vừa thấy khuôn mặt nhỏ nhắn này liền cảm thấy thú vị nhĩ, mềm lòng

Không biết vì cái gì, rõ ràng từ trước cũng gặp qua, lúc vật nhỏ hôn mê, không phải hắn cũng đến thăm nàng hai lần sao, như thế nào cổ tình khi đó sẽ không cảm thấy nàng mê người như vậy? Chẳng lẽ bởi vì khi đó vật nhỏ nhắm hai mắt?

Quân Mặc Ảnh cảm thấy hắn kết luận thực có đạo lý, xem một đôi mắt có thể nói, ai thấy được không thể sùng đau?

Nhưng hắn cũng thực ảo não, sao không phát hiện vật nhỏ này sớm hơn, còn để nàng ở thái y viện bị khi dễ.

Nếu Phụng Thiên biết giờ phút này hắn nghĩ cái gì, khẳng định cười lạnh ba tiếng trào phúng một chút: "Người nói sai rồi, cô nãi nãi đã bị khi dễ một năm!

Quân Mặc Ảnh vỗ đầu nàng ý bảo nàng đứng lên, chính mình cũng đi theo đứng lên: "Trẫm muốn đi Ngự Thư Phòng gặp Đoan Vương, Lý Đức Thông lấy điểm tâm đến người đều có thể ăn, nhưng không thể ăn nhiều, biết không?"

Phụng Thiên nghĩ nghĩ, gật đầu: "Sẽ để lại cho người một chút."

"Không phải giữ lại cho trẫm, mà giữ bụng người! Quân Mặc Ảnh cười mắng: "Sắp dùng bữa tối rồi!"

Bất quá nhớ tới ánh mắt nàng mỗi lần nhìn đến đồ ăn, Quân Mặc Ảnh đột nhiên cảm thấy chính mình nói với nàng cũng không tốt, lúc đi ra tầm cung lưu lại một câu: "Lý Đức Thông, nhìn Phụng Thiên chủ tử của người, không thể cho nàng ăn nhiều."

"Nô tài..." Lý Đức Thông còn chưa nói dứt, bóng dáng màu vàng liền biến mất trong tầm mắt.

Lý Đức Thông âm thầm kêu khổ, hắn thật sự không phải muốn nói "Nô tài tuân chỉ"!

Nhiệm vụ này vốn đủ gian khổ, đầu quả tim để vương, mình nào dám quân? Huống chi hắn còn chưa kịp hỏi rõ ràng cái gì là "Nhiều lắm", khái niệm này cũng chưa cái xác thực, mình phải canh thế nào?

Lý Đức Thông ưu sầu thu hồi tầm mắt, liền nhìn đến tiểu cô nãi nãi kia đã tự mở lồng ăn, tướng ăn kia... Quả thực tham ăn!

Điều chỉnh một chút biểu tình, Lý Đức Thông hé ra khuôn mặt tươi cười đi qua: "Phụng Thiên tiếp dư, Hoàng Thượng nói, mỗi điểm tâm đều chỉ có thể ăn một chút."

"Hoàng Thượng có nói như vậy sao?" Phụng Thiên chui đầu vào điểm tâm, ánh mắt vốn không nhìn hắn: "Lý công công, mặc dù nói người là người bên cạnh hoàng thượng..." Nàng đang không rảnh tay, chỉ có thể giờ ngón tay cái với Lý Đức Thông: "Nhưng người cũng không thể nói dối!"

Lý Đức Thông dở khóc dở cười, có phải hắn còn phải cảm tạ tiểu cô nãi nãi để mất hắn hay không?

"Phụng Thiên tiếp dư, tuy điểm tâm ăn ngon, nhưng rốt cuộc không phải bữa chính, ngự trù làm cũng mất vài phần tâm tư. Muốn nói mỹ vị chân chính, phải là ba bữa hằng ngày, nhất là đồ ăn trong Càn Long cung này, ngâm lại đều khiến người ta thêm ăn." Lý Đức Thông kiên nhẫn khuyên, cuối cùng, còn không quên bổ sung một câu: "Phụng Thiên tiếp dư tối hôm qua không phải cũng hưởng qua sao?"

Phụng Thiên rốt cục ngừng đầu nhìn hắn một cái, miệng còn đang nhai, gì đó trong tay thông thả chậm thả xuống.

Tuy rằng nàng biết Lý Đức Thông nói để nàng ăn ít, nhưng lời này có nhiều hàm lượng, làm cho nàng nghĩ không dùng tay cũng không được!

Gà hầm nấm, hải sâm hầm táo, anh đào thịt củ từ,... A a a, nàng muốn để bụng ăn cơm chiều!

"Vậy được rồi, ta sẽ không ăn nhiều." Phụng Thiên hạ quyết tâm, lưu luyến không rời ăn nốt, cầm chén trà uống mấy ngụm. Cuối cùng, trừng mắt nhìn hắn: "Bất quá ta rất nhàm chán, Lý công công."

Lý Đức Thông vừa mới buông một lòng lại nổi sóng.

"Không bằng Lý công công gọi Bạch Lộ Bạch Sương tới, cùng ta chơi?"

Lý Đức Thông xấu hổ: "Phụng Thiên tiếp dư, này... Nhóm nô tỳ tài sơ học thiên, sợ là không thể làm cho chủ tử tận hứng."

Nô tỳ chỗ nào có thể bồi chủ tử chơi?

Tiểu cô nãi nãi, thật đúng là vừa nghĩ ra là vừa ra!

Phụng Thiên lại hoàn toàn không có này tự giác, tuy rằng nàng biết cung nữ thái giám cổ đại đều không có quyền, nhưng với nàng, hừ hừ, đương nhiên kiên quyết quán triệt "Hòa bình thống nhất, mỗi người ngang hàng"!

Vì thế Phụng Thiên khoát tay áo, dừng cảm nói: "Không quan hệ, vậy còn hơn một mình ta ở chỗ này nhàn rỗi?"

Thấy biểu tình đối phương khó xử, Phụng Thiên giả bộ sinh khí, lại mang theo ủy khuất nói: "Lý công công, có phải các người thấy ta phân vị thấp, cho

nên đều khinh thường ta, cảm thấy ta không xứng chơi với cung nhân Càn Long cung không?"

"Nô tài không dám!" Lý Đức Thông khóc không ra nước mắt.

Tiểu cô nãi nãi này, để vương sủng trong lòng bàn tay, bọn họ làm nô tài nào dám xem thường?

Hơn nữa, phân vị tính cái gì, đều do một câu nói của đế vương!

Phượng Thiên cũng không nghĩ tới mình thuận miệng vừa nói, liền dọa người đến mặt trắng, ngượng ngùng sờ cái mũi, có chút ngượng ngùng nói: "Vậy Lý công công cho các nàng tiến vào chơi với ta, dù sao nơi này không có người ngoài, không có ai biết đâu."

Lý Đức Thông không lay chuyển được nàng, đành phải kêu Bạch Lộ Bạch Sương tiến vào.

Phượng Thiên để các nàng lấy giấy bút đến, chuẩn bị chế tác một bộ bài, sau lại phát hiện giấy tuyên thành quá mỏng, bút lông viết ra có thể trực tiếp nhìn từ mặt trái, đành phải để bọn họ đi tìm hồ gạo, dán thật dày thành bài, thế này mới vừa lòng vẽ ở trên giấy.

"Phượng Tiệp dư, đây là cái gì ạ?" Bạch Lộ tò mò hỏi.

Phượng Thiên nở nụ cười: "Đây à, là tú lơ khơ!"

Bạch Sương xấu hổ nói: "Nhưng nô tỳ và Bạch Lộ cho tới bây giờ chưa thấy qua, không biết phải chơi thế nào."

"Rất đơn giản, ta dạy cho các ngươi!" Phượng Thiên nhếch miệng, cười đến có vài phần gian trá: "Lý công công, ngươi sẽ cùng chúng ta chơi đùa, đúng không?"

Chân Lý Đức Thông lại nhuễn

Nụ cười này, nhìn thế nào cũng không có ý tốt...

Bạn đang đọc truyện *Sủng Quan Lục Cung: Đế Vương Kiêu Mãn Hoàng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Nàng rất giống thổ phỉ?

Sự thật chứng minh, Phượng Thiên quả thật là không có ý tốt.

Vừa rồi nàng nói chuyện với Quân Mặc Ảnh biết được lương bổng hàng tháng của Lý Đức Thông, so sánh với mấy tiểu nha đầu trong cung mình, nàng liền không thoải mái.

Tuy rằng, Lý Đức Thông là đại thái giám Càn Long cung, là người cả ngày đi theo bên người đế vương hầu hạ, nhưng tốt xấu gì Đông Dương và Lưu Nguyệt cũng là đi theo hầu hạ nàng không phải? Nhưng so sánh, tiền hàng tháng của các nàng, còn chưa đủ Lý Đức Thông nhét kẽ răng đâu!

Ai, Phượng Thiên tỏ vẻ cũng thực buồn rầu, ai bảo nàng là chủ tử không có tiền đâu, cũng không giúp đỡ được hai nha đầu kia. Cho nên trải qua suy nghĩ, nàng quyết định phát huy thủ đoạn vơ vét của cải ở hiện đại, bắt đầu từ Lý Đức Thông!

Hiện tại Lý Đức Thông ở trong mắt nàng chính là đại thổ hào, bạc trên người hắn cũng không chỉ là tiền tiêu hàng tháng bình thường, các cung các điện đều hiếu kính rất nhiều, khẳng định là thuộc loại giàu có.

"Lý công công, ngươi xem chúng ta ba người này cũng không thể ăn nhiều, ngươi sẽ không không nể tình như vậy chứ?" Thấy Lý Đức Thông không trả lời, đáng vẻ như muốn cự tuyệt, Phượng Thiên nói.

"..."

Lý Đức Thông kêu khổ không ngừng, ai dám không cho tiểu cô nãi nãi ngãi mặt mũi!

Bạch Lộ Bạch Sương cũng nhìn Lý Đức Thông.

Các nàng ngày thường ở Càn Long cung, mỗi tiếng nói cử động đều cẩn thận, ngay cả cười cũng không thể tùy tiện cười. Tuy nói Hoàng Thượng không phải người hay bắt nhược điểm người khác, nhưng tóm lại cũng nên bắt cầu ngôn tiểu, lạnh lùng, cho nên bọn họ không dám làm ra cái gì sai quy củ.

Có thể nói, hai nàng cũng chính là nha đầu hơn mười tuổi, chỗ nào có thể hưởng thụ cuộc sống?

Cho nên lúc này Phượng Thiên đề nghị như vậy, tuy rằng các nàng sợ Hoàng Thượng trở về sẽ tức giận, nhưng nghĩ đến thái độ của Hoàng Thượng đối

với Phụng tiếp dư, cũng còn có tâm lý bất cứ giá nào. Hiện tại nghe được Phụng Thiên nói ba người không thể ăn nhiều, tự nhiên là lòng tràn đầy chờ mong Lý Đức Thông đáp ứng.

Lý Đức Thông bị ba người liên tiếp nhìn chăm chăm, chỗ nào còn có uy tín đáng nói ngày thường, chỉ có thể cười khổ gật đầu: “VẬY NÔ TÀI LIÊN BỒI PHỤNG TIẾP DƯ CHƠI.”

Phụng Thiên thế này mới vừa lòng giảng luật chơi.

Bốn người, kỳ thật chơi bài chủ cũng là có thể, bất quá bài chủ vẫn là dựa vào vận khí, đều nói người mới chơi vận khí tốt, nàng cũng không thể thua ngay lúc đầu, cho nên Phụng Thiên vẫn quyết định chơi theo chân bọn họ.

Chờ tất cả mọi người đại khái đã hiểu quy tắc, bài cũng chia xong, Phụng Thiên đột nhiên dừng động tác trên tay, vẻ mặt nghiêm túc nhìn bọn họ.

"Phụng tiếp dư, đây là làm sao vậy?"

Ba người vốn cũng đã bị quy tắc "Trảo phân trốn phân" khiến cho như lọt vào sương mù, giờ phút này chỉ sợ nàng nói ra quy tắc mới.

Phụng Thiên bị Bạch Lộ Bạch Sương nhìn có chút ngượng ngùng, Bạch Sương hoàn hảo, là đồng lõa của nàng, nàng còn có thể giúp đỡ, muốn thắng cùng thắng. Nhưng Bạch Lộ...

Khụ, chỉ có thể cùng nhau hô, ai bảo nha đầu kia không may đụng đến Lý Đức Thông.

"Trên người Lý công công có bạc chứ?" Phụng Thiên cười tùm tùm hỏi.

Lý Đức Thông thực vô tội đào hà bao ra.

Phụng Thiên cảm suy nghĩ, hắc, cừ thật, nặng như vậy!

Nàng đổ bạc trong hà bao ra, phân một ít cho Bạch Lộ, lại phân một ít cho Bạch Sương, cuối cùng rồi rải trong chốc lát, còn lại trả lại cho Lý Đức Thông.

"Lý công công, chúng ta là tiền tài thắng thua, mỗi một ván đều cược một lượng bạc, người xem thế nào?"

Phụng Thiên cảm thấy chính mình là người có lương tâm, Bạch Lộ Bạch Sương đều là tiểu nha đầu, nàng không thể khi dễ các nàng, cho nên chỉ có thể lấy bạc của Lý Đức Thông.

Còn về chính nàng... Nếu nàng cũng theo Lý Đức Thông giết tiền, vậy nàng có khác gì thổ phỉ?

Nàng không hề tự giác kỳ thật hiện tại hành vi này của nàng là cường đạo thổ phỉ.

Lý Đức Thông nhìn hà bao, lông mi run lên, tiểu cô nãi nãi, ngài đã quyết định, nô tài còn có quyền cự tuyệt sao?

Bạch Lộ Bạch Sương không sao cả, thắng tự nhiên là tốt, thua thôi, dù sao đều là tiền của Lý công công.

Phụng Thiên ở Càn Long cung chơi đến vui sướng, bầu không khí bên Ngự Thư Phòng lại có vài phần lạnh lẽo.

"Hoàng huynh, kỳ thật lần này Lưu Thông bị người tố lên cũng là một chuyện tốt. Tuy nói hắn là người của chúng ta, nhưng theo thần đệ quan sát, người này lòng dạ hẹp, này từ trước xem thường người của hắn hiện tại đều bị hắn quét sạch, Đại Lý tự cơ hồ đã thành thiên hạ của hắn. Cứ thế mãi, cũng không phải chuyện tốt."

"Người nói những điều này trăm đều biết, nhưng cũng chính bởi vì vậy, mới sẽ không để người ta nhìn ra manh mối."

Quân Mặc Ảnh nghiêm túc khuôn mặt đầy lạnh lẽo: "Vị trí Đại Lý tự khanh, trong lòng trăm sớm chọn người, chỉ là thời cơ chưa tới, nếu tùy tiện đẩy hắn ra, sợ nhiều người đều phải mơ ước đồ mất."

Lúc này Đoan vương Quân Hàn Tiêu nở nụ cười, hắn vốn tuần mỹ, nay cười lại có vẻ yêu nghiệt.

"Hoàng huynh nói là Trương Tiến?"

Quân Mặc Ảnh liếc mắt nhìn hắn, không nói chuyện.

Quân Hàn Tiêu sờ cái mũi, lại tiếp tục nói: "Trương Tiến này, tuy nói nhìn ôn hòa, nhưng cũng có chút thủ đoạn, hoàng huynh không cần lo lắng có người gây bất lợi cho hắn. Nếu là ngay cả chút năng lực tự bảo vệ mình cũng không có, sao có thể khiến hoàng huynh coi trọng?"

"Người làm như mỗi người đều như người, nhìn tao nhả vô hại, trên thực tế đầy bụng mưu ma chước quỷ?"

"Hoàng huynh, thần đệ này không phải ở trước mặt ngài mới tao nhả vô hại thôi sao!"

"Được rồi." Quân Mặc Ảnh xùy một tiếng: "Sắc trời không còn sớm, hôm nay người sớm trở về đi. Lần tới tiến cung, mang Vương phi của người theo, mẫu hậu đã lâu chưa thấy nàng, có chút nhớ."

Quân Hàn Tiêu ngăn người.

Sắc trời không còn sớm?

Bình thường lời này đều xuất từ trong miệng mình đi? Hoàng huynh là người làm việc sẽ không quản ban ngày đêm, hôm nay làm sao vậy?

Đương nhiên, khiếp sợ uy nghiêm người nào đó, lời này hẳn khẳng định không dám nói, chỉ có thể gật đầu: "Vây thân đệ liền cáo lui trước."

Hắn đi rồi, khóe miệng Quân Mặc Ảnh hiện lên một ý cười thần nhiên.

Kỳ thật lục đệ kinh ngạc hẳn không phải là không có chú ý tới, chính là ngay cả chính hắn cũng không biết đây là làm sao, lúc ấy đầu óc toát ra ý niệm kia, như là sợ vật nhỏ một mình ở lâu cảm thấy nhàm chán?

Hiển nhiên hắn suy nghĩ nhiều, lúc này Phụng Thiên không biết chơi vui vẻ đến như thế nào, lúc Quân Mặc Ảnh trở về, thấy nàng một tay chống nạnh, hào khí tận trời hét lớn một tiếng: "Ha ha ha, Lý công công người lại thua rồi! Hiện tại người đã thiếu ta một trăm hai mươi bảy lượng bạc, hơn nữa Bạch Lộ này, thừa lấy nhị chính là hai trăm năm mươi bốn! Sau cũng đừng quên đưa bạc đến Dao Hoa cung cho ta!"

"Vì cái gì muốn Bạch Lộ?" Lý Đức Thông khổ hé ra mặt, hiển nhiên không phải hiểu lầm ăn khớp của nàng: "Thừa lấy nhị lại là cái gì vậy?"

Bạn đang đọc truyện *Sùng Quan Lục Cung: Đế Vương Kiêu Man Hoàng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Cả đời dài như vậy

"Lý công công, nhị hảo ngạt..." Phụng Thiên đột nhiên dừng lại.

Nàng vốn muốn nói, nhị hảo ngạt cũng là nam nhân, sao có thể trả thù tiểu cô nương? Nhưng nghĩ lại, Lý công công vốn không phải nam nhân bình thường... May mắn nàng không lạnh mồm lạnh miệng, bằng không tổn thương lòng tự trọng của người ta thì không tốt!

"Khụ, nhị hảo ngạt cũng là người Càn Long cung, tính lên chính là người lãnh đạo trực tiếp của Bạch Lộ, ngày thường nàng thấy người đều cung kính?" Phụng Thiên nói đúng lý hợp tình, không hề chú ý tới nam nhân đang đứng ở cửa hứng thú nhìn chăm chú vào nàng: "Cho nên hiện tại thua tiền, người đương nhiên phải trả thay nàng! Bằng không người bảo nàng một tiểu nha đầu sao có nhiều bạc như vậy?"

"Còn về thừa lấy nhị thôi... Chính là hai người các người thêm một! Ai nha đây không phải trọng điểm, trọng điểm là Lý công công thiếu ta hai trăm năm mươi bốn lượng bạc!"

"Nô tài... Này, này này..." Lý Đức Thông tâm muốn chết cũng có, sao hắn gặp phải tiểu cô nãi nãi này?

So sánh với người khác, Bạch Sương thật vui vẻ, hôm nay nếu không khoái trả chơi, còn đi theo Phụng Thiên tiếp dư thắng non nửa năm tiền tiêu hàng tháng!

Mới đầu Bạch Lộ còn có chút buồn bực, tuy nói chơi vui đi, nhưng nàng thua thảm. Rõ ràng là cùng nơi đùa, sao vận khí Bạch Sương tốt như vậy theo Phụng Thiên tiếp dư, chính mình phải cùng Lý công công cùng thua tiền? Bất quá nghe Phụng Thiên nói vậy, nàng vừa cười vừa nghĩ, tuy nói không thắng tiền, nhưng Phụng Thiên tiếp dư cũng giúp đỡ nàng!

Vài người đắm chìm ở trong suy nghĩ của mình, đều không chú ý tới bóng dáng ngoài cửa kia. Quân Mặc Ảnh từ lúc chào đời tới nay lần đầu tiên bị người khác không để ý tới, lại kỳ tích không thấy tức giận, lại cảm thấy có chút buồn cười.

"Khụ..." Quân Mặc Ảnh nhin không được nhẹ nhàng ho khan một tiếng.

Hắn vốn đang muốn nhìn một chút vật nhỏ kia khi nào thì phát hiện hắn tồn tại, bất quá hiện tại, hắn đã không ôm kỳ vọng gì rồi.

Mấy người nghe tiếng quay lại, trong nháy mắt nhìn thấy bóng dáng màu vàng kia, biểu tình trên mặt bọn họ nhất thời liền động lại.

"Hoàng Thượng..."

Bạch Lộ Bạch Sương và Lý Đức Thông đều quỳ xuống, một tiếng "Hoàng Thượng" kêu có vẻ run rẩy.

Sao có thể không sợ?

Ở tam cung đế vương đánh bạc, nếu đế vương tức giận, bọn họ người người đều phải rơi đầu!

Ai bảo Phụng tiếp dư rất thông minh, mới đầu chỉ nói giải trí, đến lúc "Giải trí" chính thức bắt đầu mới nói chơi tiền, làm cho bọn họ nghĩ tới cự tuyệt cũng không được.

Nhưng hôm nay Hoàng Thượng cũng rất khác thường, bình thường nghị sự đều rất lâu, hôm nay sao trở lại nhanh như vậy?

Phụng Thiên duy trì tư thế khụy gối hành lễ trong chốc lát, phát hiện ba người kia đều liếc mắt nhìn nàng, nàng trừng mắt nhìn, đột nhiên điên cuồng chạy về phía Quân Mặc Ảnh: "Ngươi đã về rồi! Sao không phát ra tiếng nào, ngươi xem đã dọa bọn họ thành cái dạng gì rồi!"

Mà đầu ba người kia đồng thời run lên.

Tiểu cô nãi nãi, ngài so với Hoàng Thượng càng dọa người...

Quân Mặc Ảnh một tay kéo người vào trong lòng, tay chọc chọc chóp mũi nàng: "Ngươi thật không biết xấu hổ nói trảm? Trảm ở chỗ này đứng lâu như vậy, các ngươi cũng chưa nhìn thấy, kết quả lại thành lỗi của trảm?"

"Hi hi hi, ta buột miệng nói thôi!" Phụng Thiên bị hấn ôm có chút ngượng ngùng, nhưng nghĩ đến ba người kia, nàng đơn giản liền vứt bỏ mặt mũi, ôm lấy cổ hấn: "Ta nói với ngươi, ta vừa rồi thắng rất nhiều tiền, về sau nếu có cơ hội, ta có thể mời ngươi ăn cơm!"

"À?" Quân Mặc Ảnh nhún mày: "Dao Hoa cung ngay cả hai trăm năm mươi bốn lượng bạc đều không có?"

"Kia không giống! Đó nếu không phải ngươi thưởng, thì của phi tử nào đó của ngươi thưởng, nói đến nói đi cũng không phải của chính ta. Nhưng hôm nay không giống, kia đều là ta tự mình thắng lấy. Nếu nói là ta mời ngươi ăn cơm, vậy đương nhiên ta tự bỏ tiền, nếu không với ngươi mời ta ăn có cái gì khác?"

Quân Mặc Ảnh nhếch khóe môi, cứ việc biết vật nhỏ cố ý vuốt mông ngựa, nhưng nghe lại cảm thấy uất ức.

"Một khi đã như vậy, trảm liền cố đáp ứng ngươi." Hấn cố ý bình tĩnh nghiêm túc nói.

Phụng Thiên chuyển mắt, thầm nghĩ cô nãi nãi ta đã không biết xấu hổ, hiện tại thế nhưng còn có người so với ta càng không biết xấu hổ hơn.

"Vậy có phải ngươi nên để Lý công công bọn họ đứng lên hay không?" Phụng Thiên chỉ tay vào ba người đang nom nớp lo sợ, cười đến mặt mày hớn hở: "Nói tiếp, bạc đều là của Lý công công, cũng tương đương với Lý công công mời chúng ta ăn cơm!"

Lý Đức Thông đã thành thói quen, nhưng chợt nghe "Hai chúng ta" vẫn không khỏi kinh hãi, nhưng mà khi đầu óc hấn dạo qua một vòng phản ứng lại ý tứ của cậu, thiếu chút nữa tự sát.

Tiểu cô nãi nãi thật đúng là cái gì cũng dám nói, chính nàng muốn mời Hoàng Thượng ăn cơm còn chưa tính, sao còn phải nhắc đến hấn, chính mình một nô tài chỗ nào có bản lĩnh mời Hoàng Thượng ăn cơm?

Nhận thấy đế vương tựa tiểu phi tiểu liễu liếc mắt nhìn hấn một cái, đầu Lý Đức Thông nhanh chui xuống dưới.

"Được rồi, không có nghe Phụng tiếp dư cho các ngươi đứng lên sao, còn quý làm gì? Cho người dọn dẹp một chút, đi ra ngoài cho trảm!"

Ba người như lấy được đại xá, luống cuống tay chân thu thập bài, trốn cũng dường như xông ra ngoài.

Phụng Thiên hét lớn một tiếng: "Lý công công, cũng đừng quên đưa bạc cho ta đó!"

Lý Đức Thông rơi xuống bậc thang, nghe được tiếng của nàng, trật chân một chút, suýt nữa lăn xuống.

Phụng Thiên ôm bụng cười ha ha, không hề hình tượng.

Quân Mặc Ảnh bất đắc dĩ ôm nàng, còn phải một bên vỗ lưng thay nàng thuận khí: "Lý Đức Thông đã có tuổi, ngươi còn khi dễ hấn."

"Ta nào có?" Phụng Thiên quyết miệng: "Ngươi mới khi dễ hấn, không tiếng động dọa người sợ tới mức quý."

"Còn dám nói không có?" Quân Mặc Ảnh thầm nghĩ trảm cũng không dọa hấn, hơn nữa, trước kia hấn cũng không động chút liên quý, còn không phải hai ngày nay bị ngươi dọa?

"Lá gan của ngươi thật ra càng lúc càng lớn, dám ở tẩm cung trảm đánh bạc, hừm?"

Đầu Phụng Thiên run lên, đành phải ôm cánh tay hấn liên tiếp lấy lòng cười: "Ta nào có đánh bạc, này không phải nhân rồi nhảm chán giết thời gian sao? Còn về bạc... Kia đều là vì ngươi!"

"À? Vì mời trảm ăn cơm?" Quân Mặc Ảnh hừ cười một tiếng: "Trảm lại không biết, trong hoàng cung còn cần ngươi mời trảm ăn cơm."

Phụng Thiên đương nhiên không thể nói cho hấn, chính mình còn tính toán chờ hấn ra cung mang theo mình đâu, chỉ phải cười tủm tỉm nói: "Cả đời mà, sẽ có cơ hội!"

Nàng không hề ý thức được chính mình nói, Quân Mặc Ảnh lại bởi vì những lời này này sững sốt nửa ngày.

Cả đời...?

Cả đời dài như vậy, trước đó, hẳn ngay cả nghĩ cũng không nghĩ tới, càng đừng nói có người dám nhắc tới với hẳn.

Nhưng từ miệng vật nhỏ nói ra, hẳn không có chút cảm giác tức giận, ngược lại là có một tia... Vui sướng?

Bạn đang đọc truyện *Sùng Quan Lục Cung: Đế Vương Kiêu Man Hoàng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: Người lại không biết nói ta muốn ăn người

"Người làm sao vậy?" Phụng Thiên quơ quơ tay trước mặt hẳn: "Nói với ta nói cũng có thể thất thần?"

Quân Mặc Ảnh nắm tay nhỏ bé của nàng hôn, đáy mắt đầy ý cười: "Trẫm không thất thần, chỉ là suy nghĩ một việc."

Phụng Thiên bĩu môi, có cái gì khác nhau sao?

"Ta nói với người, hôm nay ta rất ngoan, Lý Đức Thông lấy đến điểm tâm ta cũng chưa ăn." Phụng Thiên như hiến vật quý chỉ vào điểm tâm tinh xảo trên bàn: "Đều để lại cho người đấy!"

Khóe miệng Quân Mặc Ảnh sâu thêm vài phần: "Để lại cho trẫm? Không phải chơi vui quá quên ăn sao?"

"Đương nhiên không phải! Ta là vì để bụng lát ăn tối!"

Thấy thần sắc trên mặt nam nhân lộ ra một loại "Ta chi biết", Phụng Thiên chỉ biết mình nói lỡ miệng, tức giận đến mức vỗ một cái vào miệng mình: "Đều tại cái miệng chết tiệt này!"

"Ba" một cái tiếng, không nặng không nhẹ.

Quân Mặc Ảnh kinh ngạc nhìn nàng: "Người làm gì?" Kinh ngạc qua đi bất đắc dĩ lại là đau lòng, trách cứ nói: "Nào có ai như người không? Không phải là thích ăn sao, có cái gì quan trọng hơn, vô duyên vô cớ đánh mình làm cái gì?"

Ngón tay nhẹ nhàng vuốt má trắng nõn, mềm, bởi vì nàng vừa tát, lại có vẻ có chút ửng đỏ, giờ phút này nam nhân xoa như vậy, càng đỏ hơn, lộ ra vẻ dụ hoặc.

Phụng Thiên không ngốc, nàng vốn không dùng nhiều lực, chỉ là tiếng hơi to thôi, giờ phút này bị nam nhân xoa có chút co quắp.

Nhất là làm nàng ý thức được mắt nam nhân này dường như dần dần sung huyết, ánh sáng nhạt từ đau lòng hóa thành ái muội, cuối cùng biến thành khát vọng, Phụng Thiên không bình tĩnh được.

Nhưng hiện tại muốn đẩy, hiển nhiên thời gian phải tối muộn.

Phụng Thiên vừa nâng tay lên, đã bị đối phương bắt lấy, đặt ở sau lưng, một tay khác ôm đầu nàng, ôn nhu làm cho nàng không thể kháng cự, chỉ có thể tùy ý hẳn.

Ban ngày hẳn chỉ đơn độc thuần đưng chạm, giờ phút này làm sao còn có thể để nàng may mắn như thế, bá đạo hôn miệng ngọt của nàng, đầu lưỡi nóng bỏng tiến quân thần tốc, liếm từng tắc khoang miệng nàng, giống như muốn chiếm lấy hết mật ngọt.

Khuôn mặt Phụng Thiên đỏ bừng, không biết hô hấp để thở, cuối cùng vẫn là Quân Mặc Ảnh sợ nàng nghẹn chết mới miễn cưỡng buông tha nàng, lại cảm thấy buồn cười không thôi.

Vật nhỏ này thật là ngốc, ngay cả để thở cũng không biết.

"Thiên Thiên sao lại ngọt như thế?"

Tiếng nói trầm thấp vang lên bên tai, hơi thở mê người ở bên cạnh, cổ tình này nam nhân lại nói lời cảm thú như thế.

Hai gò má Phụng Thiên nóng bỏng, nghiêng răng nghiêng lợi liếc mắt một cái, lão nương cũng không phải đường, ngọt cái đầu người!

Cổ tình cái nhìn chằm chằm ở trong mắt Quân Mặc Ảnh cũng là hờn dỗi xấu hổ, hẳn cười ha ha: "Thiên Thiên ngoan, đừng xấu hổ, trẫm không cười

ngươi."

"Vậy hiện tại ngươi đang làm gì!" Phụng Thiên rống giận.

Ngoài miệng nói không cười, trên mặt lại cười vui mừng, rốt cuộc là người nào nói quân không nói lời đùa!

"Thiên Thiên thật tốt, hiện tại tự nhiên trầm nói chuyện với ngươi." Người nào đó thật bình tĩnh, ánh mắt ôn nhu đầy ý cười cũng dấu không đi.

"..."

Đồ da mặt dày, hẳn phải chết không thể nghi ngờ; ngươi không biết xấu hổ, thiên hạ vô địch!

Phụng Thiên phát hiện, chính mình cũng không phải vô địch, vì vậy trên thế giới còn có người không biết xấu hổ hơn nàng.

Bữa tối đến, bày một bàn đồ ăn và điểm tâm quả thật đều là hợp khẩu vị Phụng Thiên, thịt cá đừng nói, để cho nàng vui mừng vẫn là tôm hùm và đĩa cua kia, tuy nói cũng không là thứ tốt, nhưng là đồ nàng thích ăn nhất kiếp trước!

Thấy Phụng Thiên nhìn chằm chằm vào đĩa cua, Quân Mặc Ảnh liền nói: "Thân mình ngươi hàn, ăn ít cua thôi."

Phụng Thiên ngẩn ngơ, tay trái giữ một cái xác cua, tay phải giữ một càng cua, miệng còn đang nhai thịt cua.

"Ta cũng không biết mình thể hàn, sao ngươi biết được?"

"Tay ngươi chân không phải vừa đến mùa đông liền không nóng sao?"

"Như thế à." Phụng Thiên gật đầu, chợt nhớ tới cái gì: "Hóa ra đó gọi là thể hàn?"

Nghe đối phương "Ừ" một tiếng, Phụng Thiên buồn rầu cúi đầu, nàng đòi trước ăn nhiều cua như vậy cũng không bị gì, thân thể này sao yếu như vậy, ăn cua cũng không được!

Phụng Thiên một bên oán thầm, miệng còn cắn thịt cua cho hả giận, Quân Mặc Ảnh liền gấp cho nàng miếng cà rốt.

"Ta đáng thương như vậy rồi, ngươi còn muốn ta ăn cà rốt?" Phụng Thiên ngâm chân cua, buồn bực nói: "Ngươi coi ta là con thỏ à?"

Quân Mặc Ảnh thờ dài, tối hôm qua vật nhỏ này còn không dám biểu hiện ra bất mãn gì, sao mới một ngày, uy nghiêm của hắn liền tụt đến nước này?

"Không thể ăn cua thôi, sao lại đáng thương? Trầm nhìn thứ này cứng rắn, cũng không có gì hay ăn. Ngược lại cà rốt, tuy nói ngươi không thích, cũng nên ăn nhiều một chút, có lợi cho thân thể."

Phụng Thiên chịu đựng bị thương thật lớn, lại ghét bỏ lại miễn cưỡng thỏa hiệp: "Vậy mỗi ngày ăn một miếng."

"Một củ!"

"Hai miếng..."

"Năm củ!"

"Ba..." Lời còn chưa nói xong, Phụng Thiên đã bị nam nhân tựa tiểu phi tiểu cười sọt tới mức tước vũ khí đầu hàng: "Được rồi được rồi, nửa củ thì nửa củ!" Nàng thở phì phì hừ một tiếng: "Vậy nửa củ còn lại có phải ngươi ăn hay không?"

Hừ hừ, tiểu dạng nhi, bắt buộc để nàng ăn loại khó ăn gì đó, vậy ngươi cũng phải cùng chịu khổ!

Quân Mặc Ảnh thể này mới vừa lòng cười cười.

"Vậy trầm liền cố mà đáp ứng ngươi."

"..."

Phụng Thiên vừa ăn xong một con cua, hưng trí bừng bừng mà chuẩn bị ăn con thứ hai, cổ tay lại đột nhiên bị một cặp đũa ngọc chặn lại: "Nhanh như vậy liền quên lời trầm nói rồi sao?"

"Cái gì?" Phụng Thiên cổ quái nhìn hắn một cái.

Lý Đức Thông một bên yên lặng thay để vương rơi lệ, một bên trong lòng lại cảm thấy buồn cười.

Khi nào thì uy nghiêm của Hoàng Thượng bị bỏ qua như thế? Hơn nữa trọng điểm là, Hoàng Thượng còn không tức giận!

"Ngươi không thể ăn nhiều cua." Quân Mặc Ảnh nói.

"Nhưng mới ăn một con, làm sao liền hơn?" Phụng Thiên kinh ngạc kinh hô.

Quân Mặc Ảnh hí mắt: "Một con còn chưa đủ, người còn muốn ăn vài con?"

"Kỳ thật... Ta cảm thấy..." Phụng Thiên sầm mi nhìn hắn, rõ ràng thứ mình thích nhất ở ngay trước mắt, cố tình lại không ăn được, thật là ghen khuấy!

A a a, đây có phải là khoảng cách xa xôi nhất hay không...

Phụng Thiên nhìn cua chảy nước miếng, một bên thì thầm nói: "Trên thế giới khoảng cách xa xôi nhất không phải sống hay chết, mà là ta đứng ở trước mặt người, người lại không biết ta muốn ăn người; ai, kỳ thật cũng không phải người không biết ta muốn ăn người, mà là người đều biết ta muốn ăn người, ta lại không thể ăn người, còn phải cố ý làm bộ như không hề đặt người trong lòng!"

Bạn đang đọc truyện *Sủng Quan Lục Cung: Đế Vương Kiêu Man Hoàng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Nếu không trảm tự mình hầu hạ người

Quân Mặc Ảnh dờ khóc dờ cười nhìn nàng: "Thiên Thiên, người làm gì?" Làm thơ về cua? Lại còn làm bài thơ loạn thất bát tao gì đó...

Lý Đức Thông âm thầm kính nể, tiểu cô này là "Đại văn hào".

"Ta đang than khóc với con cua." Phụng Thiên cắn đũa thềm nhỏ dãi.

"Ăn tôm hùm đi, hương vị cũng gần giống, được không?"

"Không được!" Phụng Thiên không chút suy nghĩ liền từ chối, bất quá... Kỳ thật nàng cũng rất thích tôm! Vì thế sau khi từ chối, nàng lại dùng ánh mắt không có ý tốt nhìn chăm chăm đĩa tôm hùm kia, oán hận nói: "Bóc tôm rất phiền!"

Trời biết nàng vẫn cảm thấy tôm hùm phải tự mình bóc ăn mới ngon!

Quân Mặc Ảnh giống như đã quen dung túng nàng, nghe nàng nói như vậy cũng không giận: "Này không phải đơn giản sao? Trảm cho người bóc cua cho người."

"Vậy sao người không bóc cho ta?" Phụng Thiên vênh váo nhếch lông mi.

Lý Đức Thông "Ồi" một tiếng, biểu tình trên mặt có thể nói rối rắm đến dử tợn, ánh mắt đảo nhanh chóng: "Phụng tiếp dư, để nô tài hầu hạ ngài."

"Ta không cần người!"

Phụng Thiên cố tình gây sự.

Bạch Lộ Bạch Sương lập tức tiến lên: "Vậy để chúng nô tỳ đến."

"Ta cũng không muốn các người!"

Phụng Thiên tiếp tục cố tình gây sự.

Mọi người ở đây đều nghĩ đến đế vương sẽ giận dữ, trong điện vang lên một trận tiếng cười: "Xem ra hôm nay nếu trảm không tự mình hầu hạ người, người sẽ không từ bỏ ý đồ."

Lý Đức Thông không nói gì nhìn trời, hầu hạ?

Hoàng Thượng vừa rồi nói tự mình "Hầu hạ"?

Ông trời ơi, mau tới mang nô tài đi, nô tài nhất định là đầu óc không rõ...

Vì thế Phụng Thiên kiêu ngạo hưởng thụ đế vương hầu hạ, nhìn chăm chăm đôi tay kia.

Nhìn xem, khớp xương rõ ràng! Mười ngón tay dài như ngọc! Nhất là một chút nước tôm dính ở tay hắn, quả thực đánh sâu vào thị giác!

Phụng Thiên không ngừng nuốt nước bọt, lại không biết nguyên nhân khiến người chảy nước miếng là từ bàn tôm hùm hay là ngón tay của nam nhân.

A a a, không được, Phụng Thiên tiểu sắc nữ này, suốt ngày miên man suy nghĩ cái quý gì vậy!

Đương nhiên, Phụng Thiên cũng sẽ có chút lương tâm, dùng đôi đũa nước miếng của mình gấp tôm mà Quân Mặc Ảnh tự tay bóc đưa đến miệng của hắn.

Lý Đức Thông đã không còn muốn nhìn, trong lòng đã sụp đổ.

Dùng xong bữa tối, Quân Mặc Ảnh cho người mang rượu đến, nắc cá chân của Phụng Thiên đã bớt sưng hơn nhiều, hôm nay đi đường cũng không đau như vậy nữa, tuy nói thoát nhìn hơi đau, nhưng Phụng Thiên cảm thấy ngày mai mình có thể đi lại bình thường.

Một đêm này, vẫn ôm nhau ngủ.

Sáng sớm hôm sau, Quân Mặc Ảnh phải đi vào triều sớm, sau khi lâm triều xong cũng không trở về, cùng vài vị đại thần trong Ngự Thư Phòng nghị sự.

Phụng Thiên mặc bộ kỳ trang màu vàng nhạt, đầu búi một kiểu đơn giản, trăm ngọc điệp, quả thật là đáng yêu.

Quân Mặc Ảnh đã phân phó người mang gương đồng đến, Phụng Thiên nhìn mình trong gương, rõ ràng mới hai ngày, nàng giống như là thay đổi cả người, hai ngày trước còn gầy yếu, hiện tại đã có tư thái gái lớn trưởng thành.

Bất quá...

Phụng Thiên buông gương, thở dài mấy tiếng.

Buồn bực tương tư không thích hợp với nàng, nhưng mới hai ngày, nàng cũng có chút luyến tiếc người này. Đêm Quân Mặc Ảnh ôm nàng trở về, chân nàng bị thương, làm cho nàng ở chỗ này hai ngày. Hiện tại hai ngày đã hết, hắn cũng không nói, nàng có thể tiếp tục ở chỗ này. Cho nên...

Tuy rằng nàng luyến tiếc tôm hùm nơi này, luyến tiếc bài, luyến tiếc hoa mai cao, a còn có rất nhiều đồ ăn ngon... Nhưng nàng không thể không đi rồi, không thể mặt dày mãi ở đây?

Nghĩ thông suốt, Phụng Thiên liền thoải mái.

Có quan hệ gì đâu, ít nhất trước mắt bọn họ ở chung vẫn rất vui, nếu đợi bị hắn đuổi đi, trường hợp đó nhất định không đẹp.

"Bạch Lộ Bạch Sương, ta trở về đây!" Phụng Thiên dừng cảm phát phát tay với hai tiểu nha đầu phía sau, liền ngang bước ra ngoài.

Bạch Lộ Bạch Sương thất sắc: "Phụng Thiên tiếp dư muốn đi chỗ nào ạ?"

"Đương nhiên là về Dao Hoa cung!"

Sắc mặt Bạch Lộ Bạch Sương nhất thời liền thay đổi, khó hiểu hỏi: "Tiếp dư ở chỗ này vẫn đang tốt, sao đột nhiên phải đi về?"

Các nàng vốn chỉ là nha đầu, không được quản chuyện của chủ tử, nhưng Hoàng Thượng đối xử với Tiếp dư tốt như thế nào, các nàng đều nhìn ra!

"Đã ở hai ngày, đương nhiên phải về!" Phụng Thiên nói: "Hơn nữa, nơi đó mới là tẩm cung của ta, ta cuối cùng không thể vẫn ở chỗ này mãi!"

"Này..."

Bạch Lộ Bạch Sương nhìn nhau.

"Được rồi, có quan hệ gì, nếu luyến tiếc ta, có rảnh liền tới tìm ta chơi!" Phụng Thiên cười. Tuy rằng nàng biết cung nữ Càn Long cung trộm chạy ra ngoài chơi là không có khả năng, tạm thời an ủi các nàng như vậy.

Bạch Lộ Bạch Sương đành phải gật đầu, nhìn nàng rời đi.

Quân Mặc Ảnh nghị xong liền lập tức trở về Càn Long cung, tuy rằng mặt không chút thay đổi, Lý Đức Thông lại nhìn rất rõ ràng, Hoàng Thượng không giống trước kia!

Muốn nói không giống thế nào như vậy nói Hoàng Thượng bước nhanh hơn, biểu tình trên mặt Hoàng Thượng... Ừm, tuy rằng không có biểu tình gì, nhưng nhu hòa hơn trước kia vài phần.

Nhưng rất nhanh, phần nhu hòa này đã bị đánh vỡ.

Tầm mắt Quân Mặc Ảnh vội vàng đảo qua toàn bộ Càn Long cung, nhưng không nhìn thấy vật nhỏ đâu, mi tâm cau lại, để Lý Đức Thông tìm Bạch Lộ Bạch Sương đến, hỏi: "Phụng Thiên tiếp dư đi đâu vậy?"

Trong lòng hai cái nha đầu rơi lộp bộp.

Các nàng còn tưởng rằng là Hoàng Thượng để Phụng Thiên tiếp dư đi, hiện tại xem ra, Hoàng Thượng hoàn toàn không biết chuyện này?

Bạch Lộ nhỏ giọng nói: "Hồi Hoàng Thượng, Phụng tiếp dư nàng... Về Dao Hoa cung."

"Dao Hoa cung?" Quân Mặc Ảnh nhăn mặt, trầm ngâm một lát, lại hỏi: "Nàng có nói cái gì không?"

Cũng không thể đi như vậy, ngay cả một lời cũng không để lại?

Bạch Sương bị Bạch Lộ liếc mắt một cái, thật giống như muốn nói: "Mới vừa rồi ta đã trả lời, hiện tại đến phiên ngươi." Đành phải kiên trì nói: "Phụng tiếp dư nói, nói... Đã ở hai ngày, đương nhiên phải đi về. Còn có... Dao Hoa cung mới là tâm cung của nàng, nàng cũng không thể... Không thể ở chỗ này mãi..."

Lý Đức Thông bị dọa, theo bản năng nhìn đế vương, liền thấy khuôn mặt kia hoàn toàn lạnh lẽo.

Quân Mặc Ảnh trầm mặc thật lâu, ba người khác không dám động.

Rốt cục, sau khoảng nửa chén trà, hần khoát tay áo: "Đều đi ra ngoài."

Bạn đang đọc truyện *Sủng Quan Lục Cung: Đế Vương Kiêu Man Hoàng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Vật nhỏ không lương tâm!

Phụng Thiên vừa trở lại Dao Hoa cung không lâu, Lưu Nguyệt liền vội vàng chạy vào thông báo, thần sắc trên mặt không rõ mừng hay lo: "Chủ tử, cái kia... Thân phi nàng đến đây!"

"Thân phi là ai?" Phụng Thiên nhìn thoáng qua Đông Dương bên cạnh.

Kỳ thật nàng càng muốn hỏi Lưu Nguyệt, biểu tình của ngươi như ăn phải cái s** gì vậy?

Không đợi Đông Dương mở miệng, một tràng cười liền lọt vào tai nàng: "Muội muội hỏi nha đầu làm cái gì, trực tiếp để bản cung nói với ngươi thì tốt hơn không phải sao?"

Lời còn chưa dứt, nữ tử mặc cung trang màu hồng nhạt thốt tha đi vào, đầu đội đao lưu tô, chân đi giày thêu vàng, vạt áo phất phới.

Chắc chắn, mị thái mười phần, mỹ nhân không dễ chọc!

Từ khi bước vào tầm điện, tầm mắt nàng dừng trên mặt Phụng Thiên.

Phụng Thiên cũng thẳng nhìn chăm chăm nàng: "Thân Phi... Tỷ... Tỷ?" Nàng dùng giọng điệu không xác định gọi.

Sở dĩ nói ngắc ngứ như vậy, chủ yếu là vì hai từ "Tỷ tỷ" thật sự khó có thể nói ra.

Thân Phi giống như rất vui vẻ, bước nhanh hơn tới chỗ nàng, mười phần quen thuộc kéo tay nàng: "Thiên Nhi, lúc trước bản cung nghe nói ngươi tỉnh, rất vui vẻ. Chỉ là mấy ngày kia thân mình không được thoải mái, sợ truyền bệnh cho ngươi, cho nên không đến thăm ngươi, ngươi sẽ không trách bản cung chứ?"

Phụng Thiên lắc đầu: "Đương nhiên sẽ không." Thật ra là không biết được không?

"Thiên Nhi, bản cung nghe nói, ngươi giống như..."

"Mất trí nhớ." Phụng Thiên tiếp lời.

Người bên ngoài xem chuyện sống chết, nàng kỳ thật không có cảm giác. Dù sao nàng còn có trí nhớ đời trước, coi như chính mình là vừa xuyên qua!

"Thiên Nhi đáng thương của ta..." Thân phi khẽ thở dài, dương tay vẫy cung nhân lui ra: "Các ngươi đều lui xuống đi, bản cung cùng với Phụng tiếp dư nói chuyện một chút, không có việc không được làm phiền."

"Vâng!" Mọi người hành lễ lui ra.

Sau khi mọi người rời đi, sắc mặt Thân Phi khẽ biến, ngưng mi hỏi: "Thiên Nhi, ngươi quả thực không nhớ tỷ tỷ chút nào sao?"

Phụng Thiên cắn môi: "Nếu Thiên Nhi còn nhớ rõ tỷ tỷ, sao lại không hề nhận thức tỷ tỷ?"

Nói xong, chính nàng cũng phải phát run.

"Vây Thiên Nhi cũng không nhớ rõ chuyện trước kia chúng ta ở Tây Khuyết sao?" Thân Phi híp mắt hạnh lại, về mặt tìm tòi nghiên cứu nhìn nàng.

Thấy nàng thống khổ ôm đầu, nửa ngày không đáp lại, Thân phi khẽ nhếch miệng. Một lát sau, ánh mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, giống như nỉ non giống như thờ dài nói: "Khi đó ở hoàng cung Tây Khuyết, chúng tỷ muội cùng nhau học nghệ, Thiên Nhi và bản cung có quan hệ tốt nhất. Đến buổi tối, chúng ta còn có thể cùng nhau đi ngắm sao, cùng nhau trao đổi chuyện học hành... Những thứ đó, Thiên Nhi đều không nhớ rõ sao?"

Phượng Thiên cũng theo tầm mắt nàng nhìn đóa hoa mai ngoài cửa sổ, thần sắc hoảng hốt, đôi mi dài như cánh bướm run nhè nhẹ.

Trong lòng không khỏi cười lạnh, nếu cô nãi nãi nhớ rõ, còn có thể để người ở chỗ này nói bậy bạ sao?

Người Thân phi tốt xấu gì cũng là một phi tử, nếu quả thực là bạn tốt của mình, sao một năm qua để mình bị khi dễ khắp nơi cũng không giúp đỡ?

Để mặc người tự nói dối thôi!

"Thân phi tỷ tỷ..." Phượng Thiên nhìn nàng, trên khuôn mặt nhỏ nhắn thượng hồn loạn xuất hiện một chút cô đơn: "Thực xin lỗi, Thiên Nhi thật sự không nhớ rõ cái gì..."

Thân Phi nhấn chặt mi tâm lại.

"Thôi, cho dù Thiên Nhi không nhớ rõ. Sau này bản cung sẽ thường đến thăm người, nói với người vài chuyện trong quá khứ, tin tưởng không bao lâu, người sẽ khôi phục trí nhớ."

"Cám ơn tỷ tỷ." Phượng Thiên nháy mắt mấy cái.

Người đã muốn đóng kịch, cô nãi nãi liền đóng kịch cùng người!

Hai ngày đi qua.

Nàng rời Càn Long cung đã hai ngày!

Trước mặt Quân Mặc Ảnh là danh sách chọn lựa quan lại năm nay, bút chu sa tùy ý vung lên liên quan hệ đến đường làm quan của một người, nhưng hiện tại, hần hoàn toàn không có tâm phê duyệt mấy thứ này, đây là chuyện chưa bao giờ xuất hiện.

Vật nhỏ không lương tâm kia, dám không nói một tiếng chạy về Dao Hoa cung, còn nói cái gì nơi đó mới là tâm cung của nàng, đương nhiên là phải đi về? Tân phi nào không mong ngóng có thể bước vào Càn Long cung, nàng ngược lại, rõ ràng là chính mình mang nàng về, rõ ràng chính mình chưa mở miệng đề nàng đi, nàng dám không nói gì liền chạy như vậy!

Chẳng lẽ chính mình đối với nàng còn chưa đủ?

Vật nhỏ không lương tâm!

Đi hai ngày cũng không biết về xem!

Quân Mặc Ảnh nhíu mi tâm thẳng tắp, đến khi Lý Đức Thông có thể rõ ràng cảm giác được khí lạnh, hần đột nhiên đứng lên.

Lý Đức Thông thờ dài nhẹ nhõm một hơi, rốt cục muốn đi Dao Hoa cung?

Ai, hai ngày này đã hần sầu muốn chết rồi!

Trước khi Phượng tiếp dư tới, tuy rằng Hoàng Thượng luôn hé ra khuôn mặt lạnh lẽo, nhưng hần cũng sớm thành thói quen. Mà từ khi Phượng tiếp dư đến đây, Hoàng Thượng thường vui vẻ, đây chính là chuyện chưa bao giờ có, chính mình cũng vui vẻ!

Nhưng vui sướng này duy trì được hai ngày, từ lúc tiểu cô nãi nãi tự tiện rời đi, không khí trong Càn Long cung liền bị vây trong trạng thái khẩn trương áp lực, không đơn giản là khuôn mặt không thay đổi lúc ban đầu của Hoàng Thượng, mà là rất lạnh, hần khí, áp suất thấp!

Hoàn hảo hoàn hảo, hoàn hảo hiện tại rốt cục đã tan..

Quân Mặc Ảnh sai bước đi ra Càn Long cung, long bào màu vàng nhẹ nhàng bay, gợn từng trận sóng, bóng dáng của hần chìm trong tuyết trắng.

Phượng Thiên ở Dao Hoa cung hai ngày nhân đến mức buồn bức, vì thế nàng quyết định hôm nay đi ngự hoa viên.

Lưu Nguyệt cùng Đông Dương nói muốn bồi nàng đi, bị nàng nghiêm khắc cự tuyệt: "Hai người các người gầy yếu, không cần tùy tiện ra ngoài, bên ngoài trời lạnh, một lúc lại sinh bệnh!"

Hai người nhìn nhau, nhìn chằm chằm bóng dáng nàng, thầm nghĩ: "Chẳng lẽ thân thể ngài không đơn bạc gầy yếu?"

Phượng Thiên tuy nói mù đường, nhưng hôm nay lúc nàng đi ra cố ý nhớ kĩ đường, cam đoan sẽ không quên đường trở về, nếu không lại bị người đánh một chút mệt lắm!

Lại nói tiếp cũng đã hai ngày không thấy Quân Mặc Ảnh, hoa mai cao thật ra mỗi ngày có người đưa tới, chính là mỗi ngày ăn hoa mai cao đều nghĩ hắn đang làm gì?

Lẽ ra đáng vẽ hắn cũng không giống hoa mai cao...

Phượng Thiên tự hỏi trong chốc lát.

Nhưng trong chốc lát, nàng khoát tay áo: "Không nghĩ không nghĩ." Dù sao đối với chuyện không nghĩ ra, nàng đều đá bọn nó ra khỏi óc.

Phượng Thiên tiếp tục đi, trong tuyết trắng cứ như vậy mà hát: "Không còn ôm lấy nhau, hắn là một lỗi lầm khổ đau... Moscow không có nước mắt, chỉ có tuyết bay bay... Anh lạnh lẽo và trông anh thật tiều tụy..."

"Ai nha nha, sai rồi!" Phượng Thiên chà chân, để lại một dấu chân càng rõ ràng.

Đột nhiên, cách đó không xa truyền đến một trận ồn ào, dẫn Phượng Thiên chú ý tới.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Quan Lục Cung: Đế Vương Kiêu Man Hoàng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Tiện nhân mắng ai đâu!

Nghe giọng nói, hình như là nữ nhân.

Phượng Thiên vỗ mông, chạy qua chỗ phát ra tiếng, nhưng chạy được một nửa, lại đột nhiên ngừng lại.

Không được, không thể đi! Phượng Thiên nhú đôi mi thanh tú lại, trầm nghĩ ở trong hoàng cung xen vào việc của người khác là chết người!

Nhưng mà...

A a a, thật là tò mò?

Trong óc có hai con người đối lập, trải qua ngàn ngủi giãy dụa, rốt cục vẫn là con người tò mò thắng thế, Phượng Thiên cắn ngón tay: "Xem một chút cũng không có gì đi? Vụng trộm không bị phát hiện thì tốt... Ủm, trăm ngàn không thể xen vào việc của người khác!"

Vì thế Phượng Thiên lén lút đi đến phía trước, cuối cùng ghé vào sau một gốc cây thụ, thân cây to chắn hoàn toàn thân hình nhỏ bé của nàng, một chút cũng không thấy.

"Đừng tưởng rằng ngươi là Vương phi có gì đặc biệt hơn người! Nói cho ngươi biết, cho tới bây giờ trong lòng Vương gia chỉ có ta, nếu không vì Thái Hậu là di ngươi, ngươi cho là vị trí Vương phi sẽ rơi xuống đầu ngươi sao?"

Yêu, hóa ra không phải nữ nhân hậu cung, mà là chính thê và bà xã bé của một Vương gia tranh giành tình nhân!

Nữ tử nói chuyện kia vừa thấy chính là thuộc loại xảo quyết mạnh mẽ, đáng vẽ xuất sắc, đáng người cũng no đủ đầy đủ, chỉ là khuôn mặt to đầy son phấn che hết dung mạo của nàng kia. Trái lại vị Vương phi kia thật ra thanh lệ nhân tình, ăn mặc đơn giản, ánh mắt mang theo một chút thần nhiên thanh sâu, thanh tú thật sự.

"Muội muội nay đã được Vương gia độc sủng, chẳng lẽ còn chưa đủ sao?"

Phượng Thiên vừa thấy chỉ biết nàng không phải người biết ứng phó, này không, tiểu thiếp kia đã chir vài mũi nàng mắng, nàng còn không đánh lại, cũng không nói lại, đáng vẽ nhu nhược.

Một bộ chịu thua kém!

"Ai là tỷ muội với ngươi, tỷ tỷ của ta là Hi Phi nương nương ở Thanh Tuyền cung, ngươi có tư cách gì làm tỷ tỷ của ta?" Tiểu thiếp kia lại châm chọc, lời nói lại chanh chua: "Ngươi xem ngày thường Vương gia có từng nhìn ngươi không? Không phải là quả phụ một mình trông phòng sống sao, thật đúng là không biết lượng sức mình!"

Chính thê tiếp tục cúi đầu, trên mặt không biết là xấu hổ hay là tức giận, đồ một mảnh, ngay cả hốc mắt cũng hồng hồng giống con thỏ.

Đúng vậy, chính là con thỏ!

Phượng Thiên cảm thấy nữ nhân này thật là ghen ghét, ở trong hoàng cung có thể bị mắng thành như vậy, trong vương phủ còn như thế nào đây!

Rốt cuộc là vị Vương gia không hay ho nào hạ lưu như vậy, sủng thiếp diệt thế, tùy ý bà xã bé cười ở trên đầu bà xã lớn như vậy?

Trong Thi Mỹ cung.

"Hoàng Thượng, nếm thử cá dầm chua đi." Thân Phi dùng đũa gấp cho Quân Mặc Ảnh một miếng cá, cười nói: "Đây chính là cá nuôi ở ôn tuyền, so với ngày thường ăn càng ngon."

Mí mắt Lý Đức Thông nhảy.

Mới vừa rồi đế vương từ Càn Long cung đi ra, hắn còn tưởng rằng đế vương sẽ thẳng đến Dao Hoa cung, không nghĩ tới cuối cùng đến chỗ Thân Phi nương nung. Hắn không khỏi nghĩ tới, tâm tư đế vương quả nhiên là càng ngày càng khó cân nhắc.

Nhưng xem đáng về đế vương hiện tại, làm sao muốn ăn, trên mặt rõ ràng viết "Ta không thoải mái"! Nhất là lúc Thân Phi gấp miếng cá, mi tâm đế vương nhất thời liền nhú lại.

Lý Đức Thông không có ý tốt cười, xem ra cá dầm chua, cũng không phải ai cũng có thể gấp cho đế vương!

"Hôm nay trẫm không ăn cá!"

Quân Mặc Ảnh đột nhiên vron chiếc đũa ngăn động tác của Thân Phi.

Thân Phi kinh ngạc, Hoàng Thượng khi nào thì bắt đầu không ăn cá?

"Nô tì đáng chết."

Nàng đương nhiên nhìn ra hiện tại tâm tình nam nhân không tốt, cho nên cũng không giống ngày thường lui tới như vậy: "Vậy Hoàng Thượng muốn ăn cái gì, nô tì hầu hạ."

Quân Mặc Ảnh nhìn nàng, vừa muốn mở miệng, bên ngoài đột nhiên có một người vội vàng chạy vào.

"Hoàng Thượng cát tường, Thân Phi nương nung cát tường." Tiểu An từ cung kính thi lễ, sau đó nhìn về phía đế vương: "Khởi bẩm Hoàng Thượng, Đoan Vương tiến cung cầu kiến."

Quân Mặc Ảnh lập tức liền đứng lên, nói với Thân Phi: "Trẫm còn có chính sự muốn xử lý, sẽ không ở với ngài nữa."

Dứt lời, không đợi Thân Phi trả lời, liền xai bước ra ngoài, trong lòng tích tụ phiền táo rốt cục bị gió lạnh thổi tan mấy phần.

Lý Đức Thông vội vàng đuổi kịp, đã có chút vui sướng khi người gặp họa nghĩ tới: "Không thương sẽ không đến thăm, ai bảo ngài phải bắt buộc bản thân đâu!"

Thân Phi thiếu chút nữa cắn đũa, gắt gao nắm chặt tay, hất đổ cả bàn cá dầm chua kia cho hả giận.

Ngư hoa viên, Phượng Thiên đã không xem nào nhiệt được nữa.

Nói là xem nào nhiệt, chẳng bằng nói đang nhìn một vợ bé khi dễ vợ lớn, thật sự nhàm chán!

Thời gian dài ở một chỗ không động, chân tay Phượng Thiên tứ chi có chút cứng ngắc, hà hơi chà xát hai tay, chuẩn bị rời đi.

"Về sau không có việc gì đừng đến hoàng cung, quả thực là khiến Vương gia mất mặt xấu hổ!" Tiểu thiếp kia còn hùng hổ nói liên tục: "Đừng cho là ta không biết trong lòng ngài suy nghĩ cái gì, ngài cho là vào cung sẽ có Thái Hậu làm chỗ dựa cho ngài sao? Nói cho ngài, Thái Hậu bắt quá chính là nghĩ tới giả người trong gia tộc mình vào Đoan Vương phủ, có danh Đoan Vương phi này, ngài cho là nàng còn có thể quản ngài chết sống sao?"

"Ngươi không được nói đi như vậy!"

Từ đầu tới cuối Vương phi bị mắng không hề nói lại rốt cục có một chút phản ứng, Phượng Thiên quay đầu dừng một chút.

Tiểu thiếp kia cũng bị nàng nói lớn làm ngây người, nhưng một lát sau, giận dữ mà nói lại.

"Ta nói rồi, ngài có thể làm gì ta? Hừ, chú ý thân phận hiện tại của ngài, đừng nghĩ cáo trạng với Thái Hậu! Nếu ta bị Thái Hậu răn dạy, Vương gia khẳng định che chở, đến lúc đó không hay ho còn không phải Đoan Vương phủ sao? Ngài là Đoan Vương phi trên danh nghĩa thì được lợi gì?"

"Đù! Ta nhìn ngài lâu như vậy, ngài vì cái gì được một bước lại muốn tiến một bước? Khi dễ ta còn chưa đủ, ngài còn dám xả đến đầu đi?"

Yêu, xem này!

Không nghĩ tới Vương phi nhìn yếu đuối dễ khi dễ, nhưng thật ra không cho phép người ta nói xấu đi của nàng, điểm ấy rất tốt!

Tuy rằng Phụng Thiên không biết các nàng, nhưng trong lòng cũng đã nghiêng về ai.

Ngay lúc nàng đang hưng trí bừng bừng, "Xem điểm" thật sự đến đây.

Tiểu thiếp kia phỏng chừng là chưa từng chịu khiêu khích, nàng vốn là thiên kim Hộ bộ Thượng thư Quý Phán Tư, ở nhà là đích nữ, mà tỷ tỷ Quý Phán Hi lại là Hi Phi nương nương, hơn nữa Đoan Vương càng sủng nàng, nếu không có Thái Hậu ra ý chỉ, nàng đã sớm thành Đoan Vương phi, làm sao còn có thể có nữ nhân chướng mắt này?

Cho nên giờ phút này nghe đối phương nói như vậy, con tức cộ một chút liền lên.

"Tiện nhân!"

Quý Phán Tư tát Vương phi một cái: "Ta được một bước lại muốn tiến một bước thì thế nào, dù sao Vương gia vĩnh viễn đều là đứng ở phía ta! Có bản lĩnh người đi cáo trạng với Vương gia đi!"

Bà nội nó, quân tử động khẩu không động thủ, vợ bé này rất can đảm, dám động thủ đánh người!

"Tiện nhân mắng ai!"

Phụng Thiên nổi giận, đi ra từ phía sau đại thụ, cũng chỉ vào mũi nàng: "Rõ ràng chính mình là tiểu tam, còn dám đánh Vương phi, người coi mình là ai vậy!"

Bạn đang đọc truyện *Sủng Quan Lục Cung: Đế Vương Kiêu Mạn Hoàng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Phụng Thiên tức giận, hậu quả rất nghiêm trọng!

Không ngờ ở đây sẽ đột nhiên xuất hiện người thứ ba, Quý Phán Tư và Đoan Vương phi sùng sốt, trên mặt xuất hiện một tia bối rối.

Nơi này là hoàng cung, các nàng là người Đoan Vương phủ cãi nhau chính là không đúng, nếu bị người trong cung biết, không hay ho vẫn là các nàng.

Đáng tiếc Phụng Thiên không thích loè loẹt, tóc cũng chỉ búi đơn giản, dùng một cây trâm ngọc trắng, cho nên trong mắt Quý Phán Tư, chỉ là tiểu lâu la không được sủng. Hơn nữa nàng vốn kiêu ngạo ương ngạnh, làm sao từng bị người khác vũ nhục như vậy, nghe vậy, lập tức liền cười lạnh một tiếng: "Người là ai người!"

"Cô nãi nãi đi không thay tên đi không đổi họ, Phụng Thiên!"

Quý Phán Tư nhíu mắt lại, trong cung nương nương nào được sủng ái nàng đều biết, giờ phút này nghe Phụng Thiên tự xưng tên, ngay cả phong hào cũng không nói ra, liền càng thêm xác định.

Chỉ là tần phi không được sủng, cũng dám xen vào chuyện của mình?

"Quản người là ai, ta là nữ nhân Đoan Vương yêu nhất, chỉ bằng người cũng dám hô to gọi nhỏ với ta?"

Quý Phán Tư trừng mắt Phụng Thiên, "Ba" một tiếng, hất cái tay đang chỉ mũi nàng xuống: "Cái gì vậy! Cũng không soi gương, suy nghĩ chính mình rốt cuộc được mấy cân mấy lượng!"

"Mặc người là cái gì! Người dám xưng to gọi nhỏ với ta!"

Á!

Cũng dám động thủ với nàng?

Phụng Thiên tức giận, hậu quả rất nghiêm trọng!

"Nữ nhân yêu nhất tính cái gì? Nói đi nói lại chỉ là tiểu tam, bên thứ ba, cũng dám ở trước mặt cô nãi nãi hô to gọi nhỏ? Bản cô nãi nãi mấy cân mấy lượng quản người đánh rắm, nhưng thật ra bụng người to vậy nên đi cân xem, nếu không sớm giảm béo, đợi cho ngày nào đó lớn tuổi sắc suy, xem Đoan Vương còn có thể nhìn người một cái hay không!"

"Người người người... Người mới lớn tuổi sắc suy, người mới là bà béo!" Quý Phán Tư chưa từng gặp ai dám mắng nàng như vậy, ngay cả Thái Hậu cũng khách khí với nàng, nhưng nữ nhân chết tiết này dám dẫm lên vết sẹo của nàng?

Tuy rằng nàng không biết "Tiểu Tam" là cái gì, nhưng câu Đoan Vương sẽ không để ý nàng nàng nghe hiểu!

Đây chính là chuyện kiêng kỵ nhất của nàng, tuy nói nàng và Đoan Vương là thanh mai trúc mã, nhưng không có vị trí Vương phi, khó bảo toàn tương lai ngày nào đó Đoan Vương sẽ không quên nàng, giờ phút này nghe Phụng Thiên nói, đâm vào tim nàng rồi!

Đầy lửa giận còn chưa kịp phát tiết, Đoan Vương Phi vội vàng lại đây lôi kéo nàng, lắc đầu: "Phán Tư, không cần hơn nữa, nơi này dù sao cũng là hoàng cung..."

Đoan Vương phi không nghĩ ra trong cung sao có nữ tử đã man mạn mẽ như thế, cũng không biết nữ tử này ở đâu đến giúp nàng, nàng cũng không nghĩ ở trong hoàng cung gây chuyện thị phi.

"Người cứu ngay cho ta!" Quý Phán Tư đã nhận định các nàng cùng một guộc: "Đừng tưởng rằng tiểu tiện nhân này giúp đỡ người ta sẽ sợ người, hai người khi dễ một người? Đừng mơ!"

"Đối phó loại bà béo không có mặt mũi như người, còn cần hai người cùng lên?" Phụng Thiên cười ha ha: "Nói cho người, chỉ cần một mình cô nãi nãi ta liền dư dả!"

"Người nói cái gì?"

Quý Phán Tư tuy rằng điều ngoa uông ngành từ nhỏ, nhưng dù sao cũng là tiểu thư được nuông chiều từ bé, muốn so mắng chửi người với Phụng Thiên là người hiện đại làm sao được, giờ phút này tức giận đến nổi trợn mắt lại phát tác không được, sắc mặt đỏ bừng.

"Người tiểu tiện nhân, tiểu tiện nhân chết tiết!"

"Phán Tư..." Đoan Vương phi mắt thấy hai người đều không nhường nhịn, thật sợ hãi ra chuyện.

"Người điếc sao! Bảo người cứu ngay người không nghe sao?" Quý Phán Tư đẩy nàng một phen.

Đoan Vương phi nhu nhược gầy nhỏ làm sao là có thể chịu được, chân lão đảo liền trực tiếp ngã xuống tuyết, Phụng Thiên nhìn xem giận cộng thêm chi tiết rên rỉ không thành tiếng.

"Người làm cái gì vậy! Có chuyện sao không nói thật tốt? Động tay chân với nữ nhân là chuyện tốt sao!"

Phụng Thiên một bên xoay người đỡ Đoan Vương phi dậy, một bên tức giận mắng: "Phán Tư Phán Tư, cha người đặt tên người thật tốt, quả thực vô cùng thích hợp với người! Ta xem người chính là nhện tinh trong Bàn Ti động chuyển thế, trừ bỏ Trư Bát Giới ngu ngốc, đời này cũng không có người có thể thích người!"

"A!" Quý Phán Tư bị nàng chọc đến tức, phát cuồng rống lên một tiếng.

Nhện tinh gì, Trư Bát Giới gì, không cần phải nói, khẳng định cũng không phải lời hay! Mười mấy năm qua, người nào nghe được tên nàng không phải khen một tiếng, tiểu tiện nhân chết tiết này, dám mắng tên nàng?

Trông mặt Quý Phán Tư màu đỏ bừng nàng, mắt thấy nàng sẽ nâng Đoan Vương phi dậy, Quý Phán Tư không biết là làm sao có khí lực, khó khăn đá vào mông nàng, một lần nữa đoán ngã xuống tuyết, còn lập tức nhào vào Đoan Vương phi, đáng thương Vương phi bị ép tới mặt đỏ bừng, thở hồng hộc.

Phụng Thiên tiểu vũ trụ, bạo phát!

Nhưng lần này nàng không mắng chửi người, hít vào một hơi, một lần nữa nâng Đoan Vương phi dậy.

Quý Phán Tư không bị mắng, nhất thời sững sốt, thế nhưng đã quên lại đi đạp thêm một cước.

Phụng Thiên vỗ mông đứng lên, ngoài cười nhưng trong không cười kéo khóe miệng, trong lỗ mũi phát ra vài tiếng hừ lạnh.

Mẹ nó!

Ai nói nữ nhân cổ đại khí lực yếu? Rõ ràng giống ăn thuốc tăng lực!

Đau chết! Mông khẳng định đỏ!

"Người muốn đánh nhau?" Phụng Thiên đi tới gần nàng, hai người cao kỳ thật không sai biệt lắm, cổ tình trên người nàng có một cổ khí chất ngạo nghễ, làm cho nàng thoát nhìn giống như là trên cao nhìn xuống.

Quý Phán Tư không hiểu bị nàng hù đến, tim đập nhanh, trong nháy mắt, nàng muốn lui.

Không được, không được thua trận!

Nàng tự trấn định, nâng cằm, lạnh lùng nhìn Phụng Thiên.

Đột nhiên, đồng tử nàng kịch liệt co rút lại: "A" đau hô một tiếng, trên mặt biểu tình đông lạnh âm trầm biến thành vận vẹo dữ tợn, nhe răng trợn mắt rống giận: "Ngươi tiểu tiện nhân, dám đánh lên ta!"

Đúng vậy, Phụng Thiên một bên trừng mắt nàng, một bên đập một cước.

"Hừ, ngượng ngùng, cô nãi nãi vốn không là chính nhân quân tử!" Phụng Thiên khiêu khích: "Huống chi, cô nãi nãi hiện tại liền đứng ở trước mặt ngươi, chính ngươi không nhìn thấy có thể trách được ai? Nếu này cũng kêu đánh lên, ngươi vừa rồi ở sau lưng cô nãi nãi đá một cước gọi là gì?"

"Tiểu tiện nhân, ta liều mạng với ngươi!"

"Cô nãi nãi còn sợ ngươi sao!"

Hai người như là so tiếng ai lớn hơn, giọng khàn khàn rống giận, sau đó xoay đánh vào nhau.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Quan Lục Cung: Đế Vương Kiều Man Hoàng Phi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Đoan Vương phủ không phải nơi tốt lành gì cả!

Đoan Vương phi bị dọa ngất xỉu, sắc mặt trắng bệch: "Các ngươi đừng đánh, đừng đánh nữa..."

Đây là hoàng cung! Hai người kia đều điên rồi sao!

"Tiểu tiện nhân, ta đánh chết ngươi, ta đánh chết ngươi!" Quý Phán Tư gắt gao cầm lấy bả vai Phụng Thiên, hai chân cũng đá vào người đối phương.

Phụng Thiên làm sao sẽ dễ dàng để cho nàng thực hiện được, một bên nắm chặt tay đối phương, một bên liều mạng nhảy trốn nàng đá tới chân.

"Lão yêu bà! Bà béo! Cô nãi nãi muốn nhìn hôm nay ngươi có thể đánh chết ta hay không! Nếu đánh không chết, về sau ngươi đừng gọi là Phán Tư, đổi thành Bàn Ti động đi!"

Quý Phán Tư như là bị ủng hộ, hăng say: "Được, chỉ bằng những lời này của ngươi, hôm nay thế nào ta cũng phải đánh chết ngươi!"

Đoan Vương phi luống cuống tay chân muốn kéo các nàng lại, nhưng hai người này đánh nhau chiêu thức thật sự quý dị, nàng hoàn toàn không thể chen chân vào, gấp đến độ như kiến bò trên chảo nóng.

"Phán Tư, ngươi đừng đánh!" Đoan Vương phi hô to lên, trực tiếp vọt qua giữa hai nàng: "Có nghe không, mau dừng tay! Nếu như bị Vương gia biết, ngươi cho là ngươi có thể thoát mái sao?"

Quý Phán Tư không rảnh phân thân, mắt thấy bị nàng giữ chặt, vội vàng giãy khỏi tay nàng: "Cút ngay!"

Đoan Vương phi ngăn không được Quý Phán Tư, chỉ có thể ngăn Phụng Thiên: "Vị cô nương này, đủ, đủ rồi, đừng đánh nữa... Đây là chuyện của Đoan Vương phủ, cô nương không cần nhúng tay!"

Phụng Thiên khó khăn nói: "Cô nãi nãi mới khinh thường nhúng tay chuyện nhà các ngươi, hiện tại đây là chuyện của ta và bà béo này! Nàng đánh ta, phải cho ta đánh trả! Ngươi lui ra chỗ khác cho ta, nếu ngươi bị thương cũng đừng trách ta!"

Đoan Vương phi còn chưa kịp nói lại, Quý Phán Tư cùng Phụng Thiên xoay thân, hai người liền cùng nhau lăn trên tuyết, trên tóc, y phục đều là tuyết, hỗn độn không chịu nổi.

Thừa dịp này, hai tay Phụng Thiên dùng một chút lực, khó khăn véo cánh tay Quý Phán Tư.

"A! Tiểu tiện nhân, ngươi dám véo ta!" Tuy nói mùa đông quần áo dày, nhưng lực đạo này vẫn làm cho cánh tay Quý Phán Tư kịch liệt đau đớn.

Nàng di chuyển tay, dùng một chút lực, giữ hai tay của đối phương ở sau gáy.

"Á!"

Cổ Phụng Thiên bị bóp mạnh, trong lồng ngực truyền đến cảm giác hít thở không thông, liều mạng ho khan giãy dựa đứng lên, hai mắt sung huyết, hốc mắt đầy nước mắt.

Mẹ nó!

Bà béo này thật muốn giết chết nàng sao!

Nàng nhất thời gãy dựa không ra, hai tay ở trong không khí gãy vài cái, nhưng đối phương cố tình chết sống không chịu buông tay, giống như không bóp chết nàng, sẽ không dễ dàng từ bỏ.

Trước mắt Phụng Thiên tối đen, cơ hồ muốn ngất, đột nhiên tay túm được tóc đối phương, khó khăn dùng sức.

Quý Phán Tư đau nhe răng trợn mắt, lực đạo trên cổ tay lập tức liền buông lỏng ra. Phụng Thiên giữ được mạng nhỏ, ngay cả thờ cũng bắt chấp, một bên chảy nước mắt, một bên liền cầm tóc nàng bắt đầu đánh.

Nàng tuyệt đối không khóc! Chỉ là nước mắt tự chảy ra!

Thật vất vả chiếm thượng phong, Phụng Thiên đương nhiên không thể để mình bị vây như vừa rồi, trèo lên người Quý Phán Tư, nhắm ngay mặt nàng tát.

"Bà béo chết tiết nhà ngươi, dám bóp cổ cô nãi nãi? Được, hôm nay cô nãi nãi sẽ cho ngươi biến thành đầu heo!"

Vừa rồi bị bóp thiếu chút nữa mất mạng, tiếng Phụng Thiên bây giờ vẫn khàn khàn, tóc và quần áo hỗn độn, giờ phút này cười ở trên người Quý Phán Tư ra sức đánh, tư thế kia quả thực là một người đàn bà chanh chua.

Đoan Vương phi bị dọa mất nửa mạng, vội vàng kéo nàng lại, ngay cả tự thân cũng không lo: "Cô nương, đừng đánh, ngươi đừng đánh! Ngươi muốn đánh chết nàng sao!"

"Ngươi rút ra xa ngay! Vừa rồi cô nãi nãi cũng suýt bị nàng giết chết, sao không thấy ngươi tới kéo nàng!"

Đoan Vương phi không phải cái tốt lành gì cả!

"Cô nương..." Đoan Vương phi đột nhiên ngừng lại, đồng tử kịch liệt co rút lại: "Hoàng Thượng..."

"Hoàng em gái ngươi thượng!" Phụng Thiên khó khăn mắng một tiếng, không ngừng đánh vào mặt Quý Phán Tư.

"Hôm nay Thiên vương lão tử đến đây, cô nãi nãi cũng phải giáo huấn bà béo chết tiết này thật tốt!"

Đoan Vương phi hoàn toàn xui xẻo.

"Phụng Thiên."

Hai chữ vô cùng đơn giản, lại như băng tuyết, lãnh liệt tâm cốt.

Phụng Thiên ngăn người, Quý Phán Tư bị nàng đặt ở dưới thân có cơ hội, lập tức thoát ra.

Phụng Thiên vẫn giữ tư thế, quay đầu lại, chỉ thấy Quân Mặc Ảnh cùng một nam tử tuấn mỹ diện mạo có ba phần tương tự tuấn nhân mỹ nam tử đứng cách đó vài bước, phía sau còn có Lý Đức Thông đang kinh hách không thôi.

Quý Phán Tư bỏ nhào vào chân Quân Hàn Tiêu, thậm chí không thành an để vương, liền ôm chân Quân Hàn Tiêu gào khóc: "Vương gia... Ngươi phải làm chủ cho thiếp... Vương gia, Vương gia..."

Quân Hàn Tiêu nhìn khuôn mặt sưng như đầu heo của nàng, xấu hổ quay đầu lại nhìn đế vương: "Phán Tư không hiểu cấp bậc lễ nghĩa, mong hoàng huynh thứ lỗi."

Quân Mặc Ảnh không để ý đến hắn, thu hồi tầm mắt từ trên người Quý Phán Tư, lại xẹt qua Đoan Vương phi, cuối cùng dừng ở trên mặt Phụng Thiên.

Ba nữ nhân, chỉ có Đoan Vương phi còn tốt, tuy có chút hỗn độn, cũng không tổn hao gì. Mà Quý Phán Tư, búi tóc phân tán, tóc và quần áo dính đầy tuyết, trên mặt sưng đỏ đầy dấu tay; trên mặt Phụng Thiên thật ra không có gì, chỉ có búi tóc rơi xuống, tuyết dính khắp người.

"Xảy ra chuyện gì?" Tiếng Quân Mặc Ảnh trầm, dễ dàng nhận ra sự tức giận trong đó.

Phụng Thiên giật miệng, còn chưa kịp mở miệng, đã bị Quý Phán Tư khóc rống lên đánh gãy.

Đoan Vương phi thu hồi thần trí, lập tức tiến lên nói: "Hồi Hoàng Thượng, thần phụ đã lâu không thăm Thái Hậu, vốn tính tiến đến Phụng Minh Cung thăm một phen, mà Phán Tư đã lâu không gặp Hi Phi nương nương, cho nên chúng ta đều đi theo Vương gia tiến cung."

Dừng một chút, lại nói: "Sau đó Vương gia đi gặp Hoàng Thượng, thần phụ và Phán Tư đến ngự hoa viên, liền đụng phải vị cô nương này. Không biết vị cô nương có gì hiểu lầm thần phụ và Phán Tư, đột nhiên lao tới, đem Phán Tư... Đánh thành như vậy."

Mi mắt Phụng Thiên run lên, vẻ mặt không thể tin quay đầu nhìn nàng.

Không biết có gì hiểu lầm?

Được, được một cái không biết có gì hiểu lầm!

Đoan Vương phủ quả nhiên không một ai tốt, quả thật là chính mình bắt chó đi cày, xen vào việc của người khác!

Lúc này, Quý Phán Tư lại phối hợp bắt đầu khóc, cầu xin: "Hoàng Thượng, cầu ngài làm chủ cho thiếp thân... Hoàng Thượng, cầu ngài Hoàng Thượng..."

"Người mẹ nó còn dám làm loạn, cô nãi nãi liền đánh người!" Phụng Thiên tức giận nhất rống.

Bạn đang đọc truyện *Sùng Quan Lục Cung: Đế Vương Kiêu Man Hoàng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Sao trầm khi dễ người được

Quý Phán Tư ngạc nhiên.

Biết rõ nữ nhân này không có khả năng ở trước mặt đế vương gây chuyện với mình, cố tình vừa rồi bị nàng đánh sợ, đến bây giờ còn sợ hãi, tuy rằng không dùng khóc được, cũng không dám gào khóc thảm thiết như trước.

"Phụng Thiên." Quân Mặc Ảnh ở trước mặt nàng ngồi xổm xuống, mi tâm nhíu lại.

Trên người nàng vẫn mặc bộ kỳ trang màu vàng nhạt hần chuẩn bị ngày ấy, lúc đó hần cảm thấy nàng mặc màu này nhất định đẹp, chỉ tiếc còn chưa kịp nhìn, nàng liền rời Càn Long cung. Hiện tại xem ra, quả nhiên là tốt, không công nộn nộn, đương nhiên, ngoại trừ mái tóc rối như tổ quạ kia.

Đột nhiên, ánh mắt Quân Mặc Ảnh chạm đến dấu tay trên cổ nàng, đồng tử chợt co rụt lại.

"Kêu la cái gì, gọi hồn à!" Phụng Thiên căm giận trừng mắt nàng, hốc mắt hồng hồng, trên mặt còn có chưa khô nước mắt: "Người cho là chỉ có nàng khóc sao? Ta cũng sẽ khóc!"

Nam nhân hai ngày trước còn dịu dàng thăm thiết, chỉ chớp mắt liền trở mặt.

Còn nói cái gì sẽ không dễ người khác khi dễ mình nữa, hiện tại khi dễ người của mình ở trước mặt hần, hần lại mặc kệ, trái lại còn trách tội mình!

Lừa gạt, đây là lừa gạt!

Phụng Thiên cũng không biết vì cái gì, lúc nhìn thấy hần liền cảm thấy đặc biệt ủy khuất, màu vàng chói mắt như thế, chói mắt đến mức nàng nhìn không được muốn khóc.

Lúc này thật muốn khóc.

"Sao mỗi lần nhìn thấy người, đều thích ngồi trên đất?"

Quân Mặc Ảnh trừng mắt nhìn nàng một cái, thần sắc trên mặt cũng không trầm lãnh như vừa rồi, ngược lại mang theo một cỗ ôn hòa thần nhiên sùng nịch.

"Lần trước trong sơn động không có tuyết, hiện tại đây là ở trên tuyết, người ngồi như vậy, không lạnh sao?"

Vừa nói, hần vừa vươn tay, động tác mềm nhẹ phất tuyết trên đầu và người nàng.

Sờ khuôn mặt nhỏ nhắn lạnh lạnh của nàng, Quân Mặc Ảnh cau mày ôm lấy nàng, vững vàng đặt ở trên đùi mình, dùng lòng bàn tay xoa hai tay nàng.

Mỗi tiếng nói cử động của đế vương, đều khiến bốn người phía sau nhìn xem tròn mắt há mồm.

Hoàn hảo Lý Đức Thông đã dần quen đế vương dung túng tiểu cô nãi nãi này, ngạc nhiên trong lòng chỉ lướt qua.

Quân Hàn Tiêu hoàn toàn sững sờ. Mà Đoan Vương phi cùng Quý Phán Tư sợ tới mức sắc mặt trắng bệch.

Phụng Thiên vốn còn có thể nhẫn, cố tình Quân Mặc Ảnh muốn dùng loại quan tâm giọng điệu này nói chuyện với nàng, làm nàng nhất thời kích động: "Oa" một tiếng liền khóc ra, như là gặp được người mình tin nhiệm nhất, tất cả cảm xúc đều có thể ở trước mặt hần tùy ý biểu lộ.

"Người tên hỗn đản này, lừa gạt, khốn kiếp... Người dựa vào cái gì hung dữ với ta? Người rõ ràng nói không bao giờ dễ người khác khi dễ ta nữa, kết quả chính người còn khi dễ ta... Chó má quân không nói đùa... Người còn kêu tên ta, người còn nói sẽ không đánh ta nữa, người tên hỗn đản này..."

Phượng Thiên khó khăn khóc thút thít, một quyền một quyền đánh trên ngực hắn, đều chỉ dùng chút lực tượng trưng. Quân Mặc Ảnh lại không nói hai lời, ánh mắt nhìn nàng vẫn ôn nhu như vậy, chính là trong lòng cũng thật bất đắc dĩ, vật nhỏ này thật sự là càng ngày càng kỳ cục, ở trước ặt nhiều người như vậy, cũng không biết chừa chút mặt mũi cho hắn.

"Được rồi, đừng khóc nữa." Hắn nhẹ nhàng lau nước mắt, vừa đau lòng vừa buồn cười: "Trẫm khi dễ ngươi lúc nào, lại đánh ngươi lúc nào? Thật sự là càng nói càng không đầu không đuôi, hiện tại ngay cả tên cũng không cho gọi?"

Sao vật nhỏ này lại gán mọi tội danh lên người hắn?

Từ khi hắn đến đây, mới chỉ nói ba câu, khiến cho nàng nghĩ thành cái dạng này.

Câu đầu tiên, hắn gọi tên nàng Phượng Thiên, lúc ấy hắn quả thật tức giận, cho nên giọng điệu không tốt lắm. Nhưng vừa rồi hắn còn chưa đến gần liền nhìn thấy nàng cười trên người người khác đánh vào mặt người ta, cảnh tượng như vậy để người khác thấy, sao lại không tức giận?

Câu thứ hai, hắn hỏi xảy ra chuyện gì, lúc ấy hắn nghĩ tới, có phải trong đó có hiểu lầm gì hay không. Dù sao một chủ tử vì cung nữ tự mình mời Thái y, cho dù không phải người chí thiện, ít nhất cũng sẽ không vô duyên vô cớ đánh người?

Câu thứ ba, hắn vẫn gọi tên nàng, lại là vì nàng ngồi ở trên tuyết lâu như vậy cũng không biết đứng lên. Hắn rõ ràng nói với nàng, nàng bị chứng hàn, chẳng lẽ nàng không biết chiếu cố chính mình sao?

Bất quá hắn đoán, vật nhỏ nhất định hiểu lầm. Dù sao Đoan Vương phi vừa nói xong nàng nói vậy, chính mình liền gọi tên nàng, nàng khẳng định cảm thấy mình muốn trách tội nàng.

"Ngươi đơn thuần gọi tên của ta sao? Về mặt rõ ràng như muốn chém đầu ta!" Phượng Thiên khó khăn nắm tay hắn, chính mình lau nước mắt: "Ngươi đen mặt như vậy không phải là muốn đánh ta sao? Không phải khi dễ ta sao?"

"Nói hươu nói vượn." Quân Mặc Ảnh nhẹ giọng, giọng điệu ôn hòa: "Sao trẫm khi dễ ngươi được, hừm?"

Hắn kéo người vào trong lòng, nhẹ nhàng vỗ lưng nàng, như dỗ con nít: "Đừng khóc đừng khóc, là trẫm không tốt, trẫm không nên quát Thiên Thiên, Thiên Thiên ngoan nhất."

"Ngươi lừa trẻ con à!"

Phượng Thiên khó khăn trừng mắt hắn, lại không biết hai mắt đầm lệ mông lung chẳng những không có nửa điểm khí thế, còn làm cho Quân Mặc Ảnh sinh ra một loại cảm giác muốn một ngụm ăn luôn nàng.

Hắn cứ như vậy ôm nàng, chậm rãi dỗ nàng ngừng khóc, lúc này mới sờ đến đầu tay tím trên cổ nàng.

Có lẽ da nàng non nớt, đầu tay chói mắt như vậy.

"Nói cho trẫm, là ai?"

Hắn khẽ mở môi mỏng, nói từng chữ từng chữ một.

Không biết vì sao, hắn rõ ràng cười rất ôn nhu, nhưng Phượng Thiên lại cảm thấy bên trong nụ cười của hắn có một tia hơi thở nguy hiểm.

Quý Phán Tư ở sau đã sợ tới mức lạnh run, quý xuống tuyết đầu gối cũng không có cảm giác gì.

Nàng còn tưởng rằng chỉ là một phi tử không được sủng, vì cái gì biến thành cái dạng này? Vì cái gì Hoàng Thượng lại đối tốt với người đàn bà chanh chua này như vậy?

Đừng nói là nàng, ngay cả Quân Hàn Tiêu cũng như bị sét đánh.

Hắn và hoàng huynh cùng nhau lớn lên từ nhỏ, lúc nhỏ còn có thể thăm oán hoàng huynh mặt than, sau đó chậm rãi lớn lên, chỉ biết đây kỳ thật là bản tính của hoàng huynh, không phải là lãnh khốc, chỉ là không thường cười thôi. Nhưng đến giờ khắc này hắn mới biết được, mình hoàn toàn sai. Hoàng huynh không phải không ôn nhu, không phải không hay cười, chỉ là chưa có người có thể để hoàng huynh khuynh tấn ôn nhu xuất hiện mà thôi.

Sống hai mươi mấy năm, hắn chưa bao giờ gặp qua có một người dám nói chuyện với hoàng huynh như vậy, dù là phụ hoàng mẫu hậu, đối này con trai từ nhỏ liền trầm ôn nội liêm cũng chưa từng có nửa câu nói nặng.

Nhưng nữ tử trước mắt, nàng lại dám vừa đánh vừa mắng hoàng huynh, thậm chí nói cái gì "Chó má quân không nói đùa" khiêu chiến uy nghiêm của hoàng huynh, để cho người khiếp sợ là, hoàng huynh chẳng những không tức giận, còn bao dung sủng nịch liên tiếp an ủi nàng, chỉ là vì để nàng không hề khóc.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Quan Lục Cung: Đế Vương Kiêu Man Hoàng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25: Ngay cả trẫm cũng không dám đụng đến nửa ngón tay của nàng

Phượng Thiên kinh ngạc nhìn Quân Mặc Ảnh, lông mi rung rung, nửa ngày mới nói: "Ngươi không cần tức giận, ta đã không có việc gì..."

Nàng cũng không cho rằng mình là thánh mẫu, nhưng lúc nàng đánh nhau với bà béo kia, đối phương cũng không chiếm được thượng phong. Tuy nói mình suýt nữa bị bóp tắt thở, nhưng mặt đối phương cũng thành đầu heo. Cho nên hẳn cũng không cần phải trả đũa cái gì, tuy rằng như vậy thoát nhìn rất tuần tú khí phách!

Quân Mặc Ảnh nhú mi lại, nhìn chằm chằm nàng trong chớp lát, liền ôm nàng đứng lên, chậm rãi đi đến trước mặt những người đó, dừng lại.

"Đời này, trẫm ghét nhất bị người khác ở trước mặt trẫm nói dối."

Lời này là nói với Đoan Vương phi.

Không đợi nàng mở miệng, Quân Mặc Ảnh nhếch môi bạc, ý cười cũng không đến đáy mắt: "Hiện tại trẫm không muốn biết chuyện gì xảy ra. Ngươi chỉ cần nói cho trẫm, có phải Quý Phán Tư hay không?"

Đoan Vương phi vẫn là duy trì tư thế quỳ gối, mặt xám như tro tàn, thân hình đơn bạc như bị gió thổi qua sẽ đổ.

Quân Hàn Tiêu không muốn thấy dáng vẻ nàng muốn khóc nhưng không khóc, nhìn liền cảm thấy phiền lòng. Nếu không vì Thái Hậu tứ hôn, hẳn tuyệt đối sẽ không thủ một nữ nhân như vậy làm Vương phi.

Hắn trực tiếp nhú mày trừng mắt Quý Phán Tư một cái, thanh âm trầm lãnh: "Chính ngươi nói, có phải ngươi hay không?"

"Vương gia, thiếp thân, thiếp thân..." Quý Phán Tư sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, nàng làm sao gặp qua Vương gia đối với nàng như vậy, môi run rẩy, nửa ngày mới nhớ tới cầu tình: "Hoàng Thượng... Hoàng Thượng tha mạng..."

Quân Hàn Tiêu lại thấy phiền.

Hắn cùng Quý Phán Tư xem như quen biết nhiều năm, ngày thường thấy nàng tùy hứng điều ngoa cũng không tính toán với nàng, hơn nữa cưới Vương phi mình không thích, cho nên thời gian ở bên người nàng liền nhiều hơn chút. Cũng không nghĩ tới bởi vậy khiến nàng càng ngày càng không có quy củ, bây giờ còn chọc tới đầu quả tim của hoàng huynh rồi!

"Tha mạng?" Quân Mặc Ảnh lạnh lùng cười.

"Ngay cả trẫm cũng không muốn động đến nửa ngón tay của nàng, ngươi là cái gì, dám làm nàng thành ra như vậy?"

Người Quý Phán Tư run lên.

Phượng Thiên cảm thấy tim nhỏ của mình đã không chịu nổi, a a a như muốn tan ra...

Nàng nằm úp sấp trên ngực Quân Mặc Ảnh, nhéo nhẹ cổ tay hắn, cũng không thấy hắn để ý tới mình, trong lúc nhất thời vừa tức giận vừa buồn cười. Đành phải nhưn người nói bên tai hắn, dùng giọng chỉ có hai người có thể nghe được: "Không để ý tới các nàng nữa. Chúng ta trở về, được không?"

Quân Mặc Ảnh cau mày, nhẹ nhàng liếc nàng một cái, cử chỉ không chứa nửa phần trách móc nặng nề bất đắc dĩ.

Vật nhỏ không lương tâm, hiện tại mới biết phải đi về? Sao hai ngày trước không thấy nàng đi Càn Long cung tìm hắn?

Nghĩ thì nghĩ, Quân Mặc Ảnh vẫn không đành lòng phạt ý nàng, xoay người xải bước rồi đi, chỉ để lại một câu.

"Đoan Vương phi, ngày xưa trẫm thấy ngươi hiền lành lương thực, không rõ vì sao Đoan Vương không thích ngươi, nhưng hôm nay, trẫm cuối cùng hiểu rõ. Nhìn mặt Đoan Vương, hôm nay trẫm để lại ngươi một mạng. Nếu có lần sau, tính tội khi quân hôm nay, tuyệt không nhẹ."

Đoan Vương phi trong phút chớp mắt bạc như tờ giấy, hoàn toàn xụi lơ ở trên tuyết.

Ngắm lại vài năm nay, người Vương phi đối với nàng không tốt, cùng là vì tính tình nàng yếu đuối, là vì Vương gia cũng chán ghét nàng. Nhưng hiện tại, nàng giống như tìm ra ba nguyên nhân: "Bởi vì nàng là một nữ nhân đáng ghét, nếu không yếu đuối, còn lấy oán trả ơn."

Lúc mới nhìn thấy Hoàng Thượng và Vương gia tới, trong đầu nàng hiện lên một ý niệm chính là không thể liên lụy Đoan Vương phi, nếu không Vương gia sẽ càng chán ghét mình. Lúc Hoàng Thượng hỏi nàng chuyện gì xảy ra, nàng vô thức đổ hết trách nhiệm lên người nữ tử tên là Phượng Thiên. Nàng nghĩ đây chỉ là một phi tử không có tiếng tăm gì, ai biết đây là bảo bối trong lòng Hoàng Thượng, ngay cả Hoàng Thượng cũng sùng yêu, làm sao

để người bên ngoài khi dễ?

Nhưng từ đầu tới cuối, nàng lại không hề lo lắng cho nữ tử Phụng Thiên này.

Rõ ràng nữ tử này giúp mình, vì mình giải thích, thậm chí vì mình đánh nhau trong cung cấm, trừ bỏ Thái Hậu, đây là người đầu tiên giúp đỡ mình. Nhưng là nhìn quen thờ ơ lạnh nhạt, trào phúng chế ngạo, lúc nàng nhảy ra mắng Quý Phấn Tư, mình lại kinh ngạc quên cảm kích nên có, cuối cùng thậm chí vì tự bảo vệ mình mà hất bát nước bắn lên người nàng.

May mà nữ tử này được Hoàng Thượng sủng ái, nếu như không, chẳng phải nàng sẽ bởi vì mình nói dối mà chịu khổ hình?

Liên ngay cả cuối cùng, chỉ sợ cũng xem mặt mũi nàng, Hoàng Thượng mới bỏ qua mình và Quý Phấn Tư đi?

Phụng Thiên lại đến Càn Long cung, còn lại là bị đế vương ôm trở về.

Cung nhân Càn Long cung hưng phấn, nhất là Bạch Lộ Bạch Sương, ánh mắt đều tỏa sáng nhìn Hoàng Thượng sâu tình!

Phụng Thiên thật xấu hổ và giận dữ, vì sao cả một đám đều nhìn chằm chằm nàng!

"Sao mỗi lần trẫm gặp người, người đều có thể biến mình thành dáng vẻ chật vật như vậy?" Quân Mặc Ảnh đặt nàng ở trên tháp, xoay người đi đến ngăn tủ, lấy ra một cái hộp gỗ, bên trong đều là bình ngọc, hần tùy tay cầm một cái, lại lần nữa đi đến trước mặt nàng.

"Người còn không biết xấu hổ nói?" Phụng Thiên trừng mắt: "Lần trước rõ ràng chính là người đánh ta chật vật như vậy!"

Quân Mặc Ảnh bất đắc dĩ, người quả nhiên không thể phạm sai lầm, hần sai thủ đánh nàng một chưởng, vẫn bị nàng nhớ đến bây giờ.

"Lần trước trẫm không phát hiện ra người, nếu thấy, làm sao đánh người được?" Quân Mặc Ảnh vui đùa nói.

"Hừ!" Phụng Thiên liếc mắt, thử tức giận nói: "Sau đó người còn đánh mông ta!"

"..."

Quân Mặc Ảnh vui vẻ, này cũng có thể gọi là đánh?

Hần chọc chọc khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, từ bình nhỏ đổ ra một chút thuốc mỡ: "Ngoan, nằm xuống."

Phụng Thiên bĩu môi, rầm rì nằm xuống.

Nhưng ngón tay Quân Mặc Ảnh vừa mới chạm đến cổ nàng, nàng liền "Tê" hút một ngụm khí lạnh.

Ờ ờ ờ, đây là cái quỷ gì!

Sao có thể xót đến vậy?

Quả thực giống dầu cao ở hiện đại, vừa sưng vừa khổ, làm cho người ta "Dục tiên dục tử"!

"Kiên nhẫn một chút." Quân Mặc Ảnh trừng mắt nhìn nàng một cái: "Nếu biết đau, sẽ không nên đánh nhau với người khác."

"Người cho ta muốn đánh nhau với nàng à?" Phụng Thiên đau nhe răng trợn mắt, hùng hùng hổ hổ nói: "Nàng đập ta một cước, nếu không trả lại, mặt mũi hai đời của cô nài nài để đâu?"

"Cái gì mà hai đời?" Quân Mặc Ảnh nhíu mày.

Phụng Thiên tự biết nói lời, khóe mắt trong nháy mắt run rẩy, rồi sau đó ho khan hai tiếng: "Không phải ta mất trí nhớ sao, không phải tương đương với sống lại một đời sao? Cho nên đương nhiên là hai đời!"

Quân Mặc Ảnh cũng không so đo: "Vậy người biết rõ đánh không lại nàng còn muốn đánh, đây không phải sĩ diện khổ thân sao?"

Bạn đang đọc truyện *Sủng Quan Lục Cung: Đế Vương Kiêu Man Hoàng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Thiển Thiển là vật nhỏ ngoan nhất của trẫm

"Ai nói ta đánh không lại nàng?" Phụng Thiên nháy mắt dựng lông, nặng nề hừ một tiếng: "Người không thấy ta đánh nàng nằm úp sấp ở đó sao?"

Phượng Thiên cảm thấy mình bị khách sáo!

Này, nàng là phụ nữ thế kỷ 21 hiện đại, nếu ngay cả một nữ nhân cổ đại tay trái gà không chặt cũng đánh không lại, vậy chẳng phải rất mất mặt phụ nữ hiện đại sao?

Quân Mặc Ảnh quét nàng liếc mắt một cái: "Nàng nhiều nhất chỉ bị đánh hơi thảm thôi, nhưng nhìn vết trên cổ ngươi, nếu nàng dùng thêm vài phần lực, có thể lấy mạng của ngươi."

Phượng Thiên phẫn nộ cười cười: "Ngươi đừng nóng giận, biết rõ không thể thì làm gì, kia mới là thật anh hùng!"

Quân Mặc Ảnh trừng mắt liếc mắt nàng một cái, đây là lý luận vớ vẩn gì vậy?

"Sau này nếu đánh không lại, cũng đừng cậy mạnh. Trở về nói cho trăm, trăm giúp ngươi báo thù, biết không?" Hân thở dài mấy tiếng không thể nghe thấy.

Phượng Thiên cảm động rơi lệ đầy mặt: "A a a! Hoàng Thượng ngươi thật sự là quá tốt, sao dáng vẻ này của ngươi lại đáng yêu như vậy? Thật muốn một ngum ăn ngươi luôn!"

"..." Mí mắt Quân Mặc Ảnh cuồn cuộn, hân bị vật nhỏ đùa giỡn sao?

"Nhưng không được!" Phượng Thiên lại nói: "Các nàng đều là bà xã đệ đệ người, tuy rằng Vương phi không được sủng, nhưng bà bé kia không phải nữ nhân đệ đệ người yêu nhất sao, nếu người trị tội nàng, đệ đệ người nháo lên thì làm sao bây giờ?"

Quân Mặc Ảnh có chút đau đầu, bà xã? Nháo lên?

Mấy từ ngữ cổ quái đó của nàng từ đâu mà đến?

Cũng may hân vẫn nắm được trọng điểm, hỏi lại một câu: "Ai nói nàng ta là nữ nhân Hàn Tiêu yêu nhất?"

"Chính nàng nói!" Phượng Thiên đáp. Chẳng lẽ còn có giả?

Quân Mặc Ảnh xuy một tiếng: "Hàn Tiêu chỉ không thích Vương phi Thái Hậu ban cho hân thôi, cũng không có nghĩa hân thích Quý Phán Tư."

"Cái gì?" Phượng Thiên giận: "Ta nhìn nàng ta lên mặt lúc ấy, rõ ràng nói chính mình thành độc sủng nhất trời đất! Ta còn nghĩ tới, Đoan Vương tốt xấu dáng vẻ nhân khuôn cầu dạng, sao ánh mắt kém như vậy, sao phau thích bà bé kia? Hóa ra đều là nàng tự mình đa tình, tự cho là đúng à!"

Nhân khuôn cầu dạng?

Mí mắt Quân Mặc Ảnh lại rạo rực, đệ đệ của hân tốt xấu cũng là mỹ nam tử phong thần như ngọc, sao đến miệng nàng, lại thành nhân khuôn cầu dạng?

"Được rồi, không tức giận." Quân Mặc Ảnh thuận theo nàng: "Nói cho trăm, vừa rồi ở ngự hoa viên xảy ra chuyện gì?"

"Dựa vào, nói đến ta lại tức!" Phượng Thiên tức đến công tâm: "Đoan Vương phi kia, ta thấy nàng bị bà bé tát một cái, có ý tốt đi lên giúp nàng, cuối cùng thế nhưng nàng trả đũa ta! Quả thực rất tức giận! Bọn họ Đoan vương phủ quả nhiên sẽ không có một ai tốt!"

"Đúng, các nàng không phải thứ tốt, Thiên Thiên ngoan nhất."

Quân Mặc Ảnh đứng lên ôm nàng, đầu lông xù dán bên hông hân, một trận mềm mại, hân dễ dàng: "Thiên Thiên là vật nhỏ ngoan nhất của trăm."

Phượng Thiên nuốt nửa vớ miệng: "Cô nài nài không phải này nọ!"

Nhưng vừa hé miệng ra, liền cảm thấy lời này nói như thế nào cũng không đúng, đành phải phẫn nộ từ bỏ.

"Đội bộ quần áo khác, lạnh rồi." Quân Mặc Ảnh vừa rồi không chú ý, lúc ôm nàng mới phát giác trên người nàng lạnh, sắc mặt nháy mắt liền không tốt lắm: "Trăm không phát hiện, ngươi lại không biết nói lạnh không?"

Rõ ràng tuyết trên người đều bị hân phủi hết, thế nhưng vẫn lạnh như vậy, xem ra mới vừa rồi còn đi vào trong quần áo. Lúc ôm trở về còn chưa tan hết, nhưng lại không nhận thấy được!

Phượng Thiên vội vàng lắc đầu: "Không lạnh. Mùa đông ăn mặc dày, một chút cũng không có cảm giác!"

Buồn cười, cho dù lạnh nàng cũng không dám nói!

Xem dáng vẻ hiện tại của hân, nếu nàng thật sự nói lạnh, còn không bị ánh mắt hân giết chết?

Làm sao Quân Mặc Ảnh không biết nàng suy nghĩ cái gì, tay đông lạnh thành như vậy còn nói không lạnh, ai tin?

Trùng mắt nhìn nàng một cái, lập tức xoay người phân phó Bạch Lộ Bạch Sương đi tìm bộ quần áo đến. Bạch Lộ Bạch Sương cùng không đầu ruồi bọ ở Càn Long cung vòng vo hai vòng, trong lúc nhất thời để các nàng tìm quần áo chỗ nào? Lần trước hai bộ kia là Hoàng Thượng phân phó từ trước rồi!

Vì thế hai nha đầu chạy thật nhanh tới thượng y cục, vội vàng tìm mấy bộ quần áo mùa đông màu sắc rực rỡ trở về, lưu lại nhóm ma ma thượng y cục phía sau không hiểu ra sao.

Đây không phải nha đầu Càn Long cung sao, vì sao đến lấy nữ trang? Lấy cho ai?

Nhóm ma ma thờ dài, thôi, không quan tâm ai thay, khẳng định là chủ tử tiền đồ sáng như ánh mặt trời!

Quân Mặc Ảnh sợ Phụng Thiên đông lạnh, tuy nói Bạch Lộ Bạch Sương lấy quần áo còn chưa trở về, nhưng hắn đã muốn lột bộ kỳ trang màu vàng trên người Phụng Thiên xuống, vốn định cứ như vậy nhét nàng vào ổ chăn, lại phát hiện ngay cả trung y và áo trong của nàng đều ướt đầm.

Đang chuẩn bị tiếp tục động thủ, Phụng Thiên đột nhiên liền chui vào góc trên giường lớn, trùng mắt xoay chuyển: "Ngươi làm gì?"

Quân Mặc Ảnh dờ khóc dờ cười.

"Ngươi cảm thấy trẫm muốn làm gì? Ngươi đã lạnh thành như vậy, trẫm còn có thể làm gì?"

"...!!!"

Mặt Phụng Thiên đỏ bừng trùng mắt hắn, cũng không cần dùng từ có nghĩa khác như vậy chứ? Chỉ nói thế rất chọc người mơ màng được không!

Quân Mặc Ảnh cũng ý thức được mình dùng từ không hay, ho nhẹ một tiếng, nhưng nhìn đến nàng xấu hổ và giận dữ muốn chết, lại nhịn không được muốn thân nàng.

"Thiên Thiên chính mình nói, ngươi là muốn trẫm giúp ngươi cởi, hay là tự mình cởi?"

"..."

"Không nói lời nào muốn trẫm giúp ngươi cởi?"

"..."

Quân Mặc Ảnh thật sự làm bộ đi qua, Phụng Thiên "A" một tiếng thét chói tai đi ra: "Ngươi hỗn đản, không cần lại đây!"

Bạch Lộ Bạch Sương vừa lúc cầm quần áo trở về, nghe tiếng quát tháo, làm sao còn dám đi vào, thiếu chút nữa sợ tới mức quần áo cầm trong tay vứt tại chỗ, trực tiếp chạy trốn chết.

Quân Mặc Ảnh bị Phụng Thiên phản ứng làm cho cười to. Phụng Thiên liếc trắng mắt, dùng chăn bọc kín mình lui vào góc, bị hắn ôm cả người và chần vào trong lòng, hôn tóc mai nàng, lại xoa nhẹ đầu nàng vài cái.

"Đừng sợ, không đùa ngươi, bắt quá ngươi phải thay đồ, biết không? Trẫm ra xem Bạch Lộ Bạch Sương trở về chưa, tự ngươi cởi, biết không?"

"Đi nhanh đi!"

Quân Mặc Ảnh sung sướng đi.

Phụng Thiên bị thống ngẩng đầu lên, khuôn mặt nhỏ nhắn không biết là buồn hay là xấu hổ, hồng một mảnh, như trái táo chín.

Nàng dướn cổ ra bên ngoài dò xét, xác định nam nhân kia đi rồi mới bắt đầu cởi quần áo, quần áo dính nước thật lạnh, may mắn này trong điện đủ ấm, dù là như thế này nàng còn hắt xì vài cái.

"Hắt xì... Hắt xì..."

Nàng xoa mũi, thoải mái nằm trong chăn, trần như nhộng.

Đang định hỏi Quân Mặc Ảnh quần áo có tới không, vừa nhắc đầu liền nhìn thấy hắn bước đến, độ cong khoe miệng thật sự là thiếu giáo dục!

Bạn đang đọc truyện *Sùng Quan Lục Cung: Đế Vương Kiêu Man Hoàng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Trẫm chính là vội tới đưa ngươi y phục

"Y phục." Quân Mặc Ảnh giơ đồ trong tay lên, như là sợ nàng hiểu lầm, vội vàng giải thích nói.

Tuy rằng Phượng Thiên đang bọc kín mình, nhưng vẫn cảm thấy xấu hổ và giận dữ, không mặc quần áo thật sự là không có cảm giác an toàn!

"Ngươi tùy tiện tìm một chỗ khác đi, ta tự đứng lên mặc." Nàng vênh mặt hất hàm sai khiến.

Quân Mặc Ảnh buồn cười: "Ngươi bọc mình thành như vậy, còn có gì phải sợ?"

"Vậy ngươi đặt ở đâu giường, sau đó chạy nhanh ra ngoài!"

Quân Mặc Ảnh gật đầu, lại như muốn cố ý tra tấn nàng, ôm lấy khoe môi, chậm rãi thông thả đến bên người nàng, giống như ân xá từ từ cầm trong tay quần áo đưa qua, hếch cằm lên, ý bảo chính nàng tiếp theo.

Ờ mờ...

Trong lòng Phượng Thiên lại có một đàn ngựa rít gào chạy qua.

Cố ý cố ý! Hồn đàn này rõ ràng biết hiện tại nàng hành động không tiện, cho nên cố ý làm như vậy!

"Hoàng Thượng, ngài để ở đây, chờ ngài đi ra ngoài ta sẽ mặc." Nàng nhẹ nhàng chậm rãi nói, như là nại tính tình, răng nanh lại cắn khanh khách.

"Vậy ngươi mặc mau chút, đừng để lạnh." Quân Mặc Ảnh cố làm đáng vẻ, nhưng thật ra rốt cục không hề khó xử nàng, xoa người rời đi.

Trong nháy mắt hần đi ra nội điện, Phượng Thiên thở dài một hơi, thân thể căng thẳng nháy mắt xụi lơ xuống dưới.

Thật sự là...

Chu toàn nam nhân này quả thực so với đánh nhau với bà béo còn mệt hơn!

Nàng cảm giận vươn tay ra từ trong chăn, bên giường là bộ áo nhung ánh trắng thêu hoa, thêu mấy đóa hoa mai điểm sắc, vừa hồng vừa trắng nhưng thật ra đẹp mắt, còn cảnh tuyệt bên ngoài.

"Thiên Thiên, cái kia..."

Tiếng Quân Mặc Ảnh vang lên ở cửa, im bật ngay.

Đập vào mắt đầu tiên, là cánh tay trắng như ngọc tinh tế trắng nõn của nàng, bởi vì phải đút người lấy áo ở đầu giường, chăn trên người cũng bị trượt xuống, xương quai xanh nửa che nửa hở, lại làm cho người ta suy nghĩ miên man.

Là một mảnh cảnh xuân kiều diễm!

Phượng Thiên như là phát hiện cái gì, đôi mi thanh tú nhú lại, hồ nghi quay đầu, sau đó hoàn toàn ngốc lảng.

Quân Mặc Ảnh lần hầu kết giặt mình.

"Đầu... Y..." Hần nâng tay, tầm mắt lại dừng trên người nàng không rời.

Hần rõ ràng không phải người mê dục vọng, lại càng không phải thiếu niên ngây ngô, cố tình chỉ nhìn cánh tay của nàng liền khó giữ chính mình, thời gian hai mươi mấy năm xem như sống uổng phí!

"Á!"

Phượng Thiên lớn tiếng hét chói tai, lập tức che mặt mình, ngẩng lại lại cảm thấy không thích hợp, kéo chăn bao mình lại, lúc này bọc cũng không thể, ngay cả mặt cũng vùi vào chăn.

Ngoài cửa Lý Đức Thông vừa trở về, vẻ mặt kinh ngạc nhìn Bạch Lộ Bạch Surong, dùng ánh mắt hỏi: "Bên trong xảy ra chuyện gì?"

Bạch Lộ Bạch Surong không đáp, ngược lại e lệ cúi đầu, trong lòng thầm nghĩ: "Hoàng Thượng thật sự là hung mãnh, ép buộc Phượng tiếp dư thành dạng này..."

Lý Đức Thông hiểu ra mặt: "Thì ra là thế."

Quân Mặc Ảnh đi đến bên giường vỗ kia bọc nhỏ kia, mang theo vài phần lúng túng nói: "Thiên Thiên... Khụ, trăm vội tới đưa ngươi y phục."

Bên trong chăn không hề có động tĩnh.

Quân Mặc Ảnh xoa thái dương: "Vậy trăm đi ra ngoài trước, ngươi mau mặc đi, trong chốc lát đừng cảm lạnh."

Lúc đi đến ngoại điện, hấn vẫn không nghĩ thông suốt sự tình vì cái gì biến thành dạng này rõ ràng hấn là hoàng đế, mà vật nhỏ là nữ nhân của hấn, kết quả thế nhưng bởi vì nhìn nàng lộ ra cánh tay và xương quai xanh mà cảm thấy xấu hổ?

Vật nhỏ này, tuyệt đối là khắc tinh của hấn!

Kỳ thật Phượng Thiên cũng hiểu được chính mình không quá bình thường, không phải là nhìn cánh tay sao? Không phải là cộng thêm xương quai xanh sao? Nàng vì cái gì có phản ứng lớn như vậy?

Chẳng lẽ là tại cổ đại đã lâu, cho nên ngay cả nàng cũng trở nên bảo thủ?

A a a, điên rồi điên rồi điên rồi!

Đoan Vương phủ.

Trong tiền thính, vẻ mặt Quân Hàn Tiêu sắc lạnh.

"Diệp Lăng ngươi thật tốt! Trước kia bốn vương nghĩ ngươi yếu đuối không thú vị, chưa từng biết lá gan ngươi lại lớn hơn người khác đến vậy, dám mạo phạm khi quân chi tội!"

Thân mình Diệp Lăng chấn động, sắc mặt trắng bệch: "Vương gia, thiếp thân chính là... Chính là nhất thời bị ma quỷ ám ảnh, sợ Hoàng Thượng trách phạt Phán Tư muội muội, đều không phải là..."

"Trách phạt ta?" Quý Phán Tư lạnh lùng cười, đánh gãy lời nàng: "Ta xem ngươi là sợ Vương gia tìm nguồn gốc, cuối cùng trách phạt đến trên đầu ngươi đi?"

"Còn có ngươi Quý Phán Tư!" Quân Hàn Tiêu ninh mày, giận dữ: "Ngươi thật nghĩ bốn vương sẽ vẫn sùng ngươi? Ngày thường ngươi gây sự bốn vương đều mở một con mắt nhắm một con mắt, hôm nay dám chạy đến hoàng cung đánh nhau? Tay ngươi dài quá rồi đấy!"

Quý Phán Tư run lên, cũng không nhận sai: "Vương gia, thiếp thân không phải cố ý đánh nhau, đều là nữ nhân kia quá kiêu ngạo! Thiếp thân thật sự không nhìn nổi, thế này mới đánh nhau với nàng!"

"Nàng kiêu ngạo nhưng ngươi không? Ngay cả Vương phi đều dám đánh, ngươi còn có cái gì không dám?"

"Vương gia..."

"Câm miệng!" Quân Hàn Tiêu quát một tiếng: "Ngày sau làm việc tốt nhất phải biết rõ thân phận của chính mình, đừng Vương phi không giống Vương phi, Trắc phi không giống Trắc phi, khiến cho một phòng chương khí mù mịt!"

Sắc mặt Quý Phán Tư trắng nhợt, nhất thời một câu cũng không dám nói.

Quân Hàn Tiêu tức giận thật!

Tuy nói hấn lớn lên với hoàng huynh từ nhỏ, nhưng hấn cũng không dám động đến giới hạn của hoàng huynh! Hai nữ nhân này lại khác, trực tiếp đánh bảo bối của hoàng huynh.

"Hai tháng này đều đóng cửa suy nghĩ cho bốn vương, không cho phép bước nửa bước ra sân. Mấy ngày nữa bốn vương ra ngoài một chuyến, nếu để bốn vương biết các ngươi tự tiện rồi đi, chính mình suy nghĩ đi!"

Nói xong, hấn phẩy tay áo bỏ đi.

Dùng xong bữa tối, Quân Mặc Ảnh đang phê tấu chương, Phượng Thiên tò mò về chính mình phải đi về, đã bị hấn tựa tiểu phi tiểu liếc mắt một cái.

"Khụ, cái kia..." Phượng Thiên tạm dừng trong chốc lát, giải thích nói: "Lư Nguyệt và Đông Dương... A đúng, chính là Lư Nguyệt và Đông Dương, các nàng sẽ lo lắng!"

Quân Mặc Ảnh nhú mày, khẽ cười một tiếng: "Lần trước cũng không thấy ngươi nói các nàng sẽ lo lắng."

Phượng Thiên không nói gì.

Nàng có thể nói lần trước là lần đầu nàng gặp hoàng đế, cho nên khẩn trương quên sao?

"Lần trước không phải ta không biết các nàng sẽ lo lắng như thế sao? Nhưng hiện tại đã biết, nếu ta không quay về, các nàng sẽ cả đêm ngủ không yên!" Nàng đứng lý hợp tình nói.

Quân Mặc Ảnh bị nàng làm cho nở nụ cười.

"Lại đây!" Hấn vỗ chân mình, nở nụ cười câu người, trong mắt phượng có kiêu diễm lưu quang.

Phượng Thiên nuốt nước miếng, chậm quá đi qua chỗ hần.

"Làm gì?"

Quân Mặc Ảnh không đáp, tay trực tiếp kéo người vào trong lòng, cầm gối lên đầu vai gầy yếu của nàng, Phượng Thiên cảm thấy có chút đau, lại có chút ngứa, còn chưa kịp phản kháng, hai má đã bị người nhẹ nhàng nheo nheo.

"Đồ không lương tâm, trẫm đối với ngươi không tốt sao, vì cái gì nghĩ muốn chạy?"

Bên tai truyền đến tiếng nói trầm thấp, giống như tiếng ni non động lòng nhất thế gian của người tình, hơi thở nóng bỏng mang theo thần nhiên, nhưng lại ấm hơn ấm lò trong điện.

Nhưng mà, tất cả mọi thứ, cũng không thể so với câu "Ngươi vì cái gì nghĩ muốn chạy" càng chạm vào tâm.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Quan Lục Cung: Đế Vương Kiều Man Hoàng Phi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Sao nàng không muốn trẫm phụ trách?

Phượng Thiên nghe rõ tiếng tim mình đập, bùm bùm, giống như tiếng trống từng trận từng trận, khiến cho đầu óc của nàng cũng ong ong lên.

A a a hồn đàn này!

Dám quang minh chính đại quyến rũ thiếu nữ ngây thơ của thế kỷ hai mươi mốt như nàng!

Tiếng thở của nam nhân phả vào chỗ mẫn cảm ở tai nàng, thật sự quá nóng, Phượng Thiên không tự chủ được rụt cổ: "Sao ta lại muốn bỏ chạy..."

Tiếng của nàng yếu ớt, thấp đến nỗi không nghe thấy, nhưng Quân Mặc Ảnh lại nghe rõ, hần đau đầu chất vấn: "Lần trước nàng không nói một tiếng liền đi, lần này thật vất vả đến đây, không đến nửa ngày lại muốn đi, không phải nghĩ muốn chạy thì là cái gì?"

"Lần trước rõ ràng là ngươi để ta đi, ngươi còn không biết xấu hổ nói ta tự chạy?" Phượng Thiên đột nhiên cất cao giọng.

Quân Mặc Ảnh ngạc nhiên.

Nửa ngày mới thở dài nói: "Trẫm nói cho nàng đi lúc nào?"

Phượng Thiên hừ một tiếng, còn muốn nói sao?

"Không phải chính ngươi nói sao, mất cá chân của ta bị thương, cho nên hai ngày kia ở tạm chỗ này. Nhưng hết hai ngày, chân ta cũng phục hồi tốt rồi, không thấy ngươi bảo ta ở lại, đương nhiên ta phải đi! Chẳng nhẽ còn chờ ngươi đuổi ta sao?"

Quân Mặc Ảnh sừng sốt, trong đôi mắt bỗng dung hiện lên một tia sáng.

Hần nhẹ nhàng chọc chóp mũi nàng, trong lòng mềm mại hần, dùng giọng điệu trách cứ nói: "Còn nói vậy. Trẫm giữ nàng lại còn không kịp, sao lại đuổi nàng? Rõ ràng là nàng tự hiểu lầm."

Phượng Thiên trừng mắt.

"Còn không phục?" Quân Mặc Ảnh nhếch đuôi lông mày: "Sao nàng đi nhanh như vậy, ngay cả chờ trẫm về cũng không thể sao?"

"Không phải ta sợ ngươi xấu hổ sao?" Phượng Thiên tỏ vẻ "Ta muốn tốt cho ngươi", dương cảm nói như đúng: "Ngươi nghĩ xem, nếu ngươi dẫn khách về nhà làm khách, nhưng sau đó người khách kia không chịu đi, lại nói là tự ngươi mang hần về, cho nên phải phụ trách với hần. Lúc đó, không phải chủ nhân như ngươi cũng xấu hổ và tức giận sao?"

Quân Mặc Ảnh hừ một tiếng: "Nếu trẫm muốn đuổi ngươi, cũng sẽ không quản xấu hổ hay không."

Lúc trước Thân phi bị hần đuổi ra, hần chưa từng có một phần xấu hổ?

Đương nhiên, Thân phi cũng không phải do hần mời đến.

Quân Mặc Ảnh dán vào bên tai Phượng Thiên, nhẹ nhàng cắn một ngụm: "Vật nhỏ, vậy sao nàng không muốn trẫm phụ trách?"

Mặt Phượng Thiên đỏ, tai cũng hồng nhe răng, ở trong lòng dựng thẳng ngón giữa.

Hoàng đế như người, hậu cung mỹ nữ như mây, ba ngàn phi tử, làm sao ta dám phụ trách?

Nàng không ngu như vậy đâu!

Không nhận được câu trả lời, Quân Mặc Ảnh cũng không giận, cúi đầu nói: "Ồ lại chỗ này đi. Hôm nay trẫm không đuổi nàng, sau này cũng sẽ không đuổi nàng, được không?"

Quân Mặc Ảnh cảm thấy đại khái mình điên rồi, vô thức đã nói lời này, hôm nay không đuổi, sau này cũng không đuổi, để nàng ở lại cung Càn Long, rõ ràng chính là tuyên cáo độc sủng nàng.

Hắn thở dài, thâm nghĩ thôi, độc sủng liền độc sủng đi. Vật nhỏ khiến người thương vậy, sủng nàng cả đời thì có làm sao?

Phượng Thiên rầm rì than thở hai tiếng, cũng không biết đang nói gì, cuối cùng cắn răng một cái: "Đây chính là người nói, nếu về sau đuổi ta, vậy cho dù người mời ta trở lại ta cũng sẽ không trở lại!"

A a a, đồ ăn ngon ở cung Càn Long, Phượng Thiên rất nhớ!

May mắn Quân Mặc Ảnh không biết giờ phút này nàng suy nghĩ cái gì, nếu không thế nào cũng bị nàng làm cho tức chết, hẳn đường đường là một hoàng đế, thế nhưng còn kém đồ ăn!

Quân Mặc Ảnh sờ đầu nàng, khóe môi nhếch lên, trong lòng mềm mại, không nghĩ tới vật nhỏ chỉ đáp ứng ở chỗ này lại làm hắn vui vẻ như vậy.

"Lúc trước nàng đồng ý mời trẫm ăn cơm còn nhớ không?"

Phượng Thiên nhìn hắn một cái: "Nhớ rõ..." Nam nhân này có tiền như vậy, vì cái gì còn nhớ chút bạc lẻ của nàng?

Hơn nữa đột nhiên nhắc tới chuyện này là muốn làm gì, trong hoàng cung ăn cái gì đều do ngự thiện phòng làm, làm gì có cơ hội?

Trừ phi...

Ánh mắt Phượng Thiên sáng lên: "Làm sao vậy làm sao vậy? Vì cái gì đột nhiên nhắc tới việc này?"

"Vật nhỏ, có phải đoán được rồi hay không?" Quân Mặc Ảnh bị phản ứng của nàng làm cho sung sướng, không khỏi cười ra tiếng: "Hiện tại cơ hội tới, chuyện đã hứa cần phải giữ lời đó."

A a a!

"Thật sự muốn xuất cung sao? Đi nơi nào? Tuần tra, đốc tra, hay là đi săn? Còn có ai nữa không? Hay là chỉ có hai chúng ta?" Tâm trí Phượng Thiên bay lên, hưng trí bừng bừng hỏi một đống vấn đề.

"Nàng hỏi nhiều vấn đề như vậy, muốn trẫm trả lời câu nào trước?" Quân Mặc Ảnh buồn cười, chọc chọc mũi nàng: "Lần này đi Giang Nam, trẫm muốn cải trang đi ra ngoài, cho nên chỉ mang theo Hàn Tiêu và Lý Đức Thông." Đương nhiên, còn có ám vệ.

Phượng Thiên bĩu môi, tên Vương gia không hay ho kia cũng đi sao?

Nhưng vẫn rất vui vẻ, hơn nữa Giang Nam đẹp như vậy!

Cải trang ra ngoài, vậy không phải nàng có thể làm nhiều việc tùy tiện sao, sau đó đến chơi ở tất cả thanh lâu sông bạc một lần?

A a a, tiểu mỹ nhân, bạc...

"Khi nào chúng ta đi?" Phượng Thiên hưng phấn nhìn hắn.

"Ngày mai liền xuất phát. Nhưng trẫm nói trước, đến lúc đó không cho nàng chạy loạn, chặt chẽ đi theo bên người trẫm, biết không?"

"Được, được! Đề nghe lời người!" Phượng Thiên gật đầu như giả vờ.

Chê cười, đến lúc đó thì tính chuyện lúc đó, nếu bây giờ không đáp ứng hắn, hắn không mang mình ra cung thì làm sao?

"Hoàng Thượng, người cung Phượng Minh đến truyền lời, Thái Hậu nương nương mời Hoàng Thượng đi qua, có chuyện gì nói chuyện với nhau." Tiếng Lý Đức Thông đột nhiên vang lên ngoài cửa.

Quân Mặc Ảnh ngẩn người, đã trẻ thế này, mẫu hậu tìm hắn có chuyện gì?

"Trẫm đã biết, để hắn trở về bẩm báo, trẫm sẽ qua."

Phượng Thiên đứng lên, trong lòng cũng đoán mục đích Thái Hậu tìm hắn, đối với lão thái thái kia, Phượng Thiên không thể nói rõ chán ghét hay là thích,

chính là vừa tỉnh lại chỉ thấy người có thân phận như thế, khó tránh khỏi ấn tượng sâu sắc, chỉ sợ đến hiện tại, đối với Thái Hậu, nàng đều có loại cảm giác kính sợ và e ngại.

Tuy rằng không muốn thừa nhận, nhưng quả thật Phụng Thiên sợ Thái Hậu. Nhìn dáng vẻ Thái Hậu cười tủm tỉm thoát nhìn hiền lành, nhưng nàng cảm thấy đằng sau nụ cười kia là âm trầm tính kế, cũng không nhất định là ác độc, chính là loại cảm giác ở trong thâm cung lâu toàn tâm cơ.

"Nghĩ cái gì vậy?" Quân Mặc Ảnh thấy nàng xuất thần, không khỏi vỗ đầu của nàng: "Mẫu hậu khó có khi mờ mịt đi qua, nghĩ đến là có chuyện gì. Trầm đi một chút, nếu mệt mỏi thì đi ngủ trước đi, biết không?"

"À, vậy người đi đi, trên đường nhớ cẩn thận."

Quân Mặc Ảnh ngẩn người, thiếu chút nữa cười ra tiếng, trên đường nhớ cẩn thận? Nói gì vậy? Chẳng lẽ ở trong hoàng cung hán đi đường còn có thể xảy ra chuyện gì sao?

Bạn đang đọc truyện *Sùng Quan Lục Cung: Đế Vương Kiều Man Hoàng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: Hấn không vui khi có người mắng vật nhỏ của hấn

Phụng Thiên bị hấn nhìn đến sợ hãi, không khỏi đẩy hấn một cái, nhanh chóng nói: "Người đi nhanh đi!"

"Yên tâm, trầm sẽ cẩn thận." Quân Mặc Ảnh nhìn cười, dọc đường đi không khỏi suy nghĩ, chẳng lẽ vật nhỏ là sợ hấn ở tuyệt lý hoạt nhất giao?

Đôi giày màu vàng thêu rồng dẫm trên tuyết phát ra tiếng kéo kẹt kẹt, nghe ồn ào, nhưng trong lòng Quân Mặc Ảnh lại thấy yên tĩnh, vững vàng, khoe miệng bộc lộ một chút ý cười.

Lý Đức Thông nhìn ngây người, cười? Lại đang cười? Đi một mình cũng có thể cười? Hấn sợ run cả người, đột nhiên phát hiện nhiều năm như vậy số lần để vương cười rộ cũng không bằng mấy ngày nay, Phụng tiếp dư thật uy vũ...

Lúc Quân Mặc Ảnh bước vào cung Phụng Minh, Thái Hậu đã ngồi ở trong điện chờ hấn, thấy hấn đã đến, gật đầu cười nói một tiếng: "Hoàng thượng tới."

"Nhi thần thỉnh an mẫu hậu." Quân Mặc Ảnh thi lễ, đối với người mẫu hậu này, hấn đều tôn trọng.

"Đều là mẹ con với nhau, Hoàng Thượng khách khí với ai gia như vậy làm cái gì?" Thái Hậu cười khoát tay: "Mau ngồi đi."

Quân Mặc Ảnh cũng không giữ lễ tiết, ngồi bên cạnh Thái Hậu. Hấn và Thái Hậu có cảm tình rất tốt, giờ phút này cũng không quanh co lòng vòng, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề hỏi: "Đã trễ thế này mẫu hậu còn tìm nhi thần là có chuyện quan trọng gì?"

Thái Hậu lắc đầu: "Chuyện quan trọng thì không có, chỉ là đã lâu ai gia không gặp Hoàng Thượng, quan tâm một ít chuyện vụn vặt thôi." Bà đặt tay lên đùi, tay trái cầm tách trà, tay phải cầm nắp thổi. Thật lâu sau, giống như lơ đãng hỏi: "Nghe nói trong cung Càn Long của Hoàng Thượng có nữ tử?"

"Đúng vậy." Quân Mặc Ảnh gật đầu, cũng không che dấu, vật nhỏ của hấn cũng không phải không thể gặp người khác. Huống chi, trong luật pháp cũng không có quy định nữ tử không thể ở trong cung Càn Long, chỉ là hấn có thích hay không mà thôi.

Thái Hậu không nghĩ tới hấn không che dấu, dừng một chút mới nói: "Nhiều năm như vậy Hoàng Thượng cũng không để phi tần nào đi vào, ai gia còn tưởng rằng Hoàng Thượng không muốn để nữ nhân đi vào."

"Mẫu hậu hiểu lầm rồi, nhi thần không cố ý không để người khác vào."

Không cố ý, chỉ là không thích nữ nhân đi ra đi vào, không muốn cả thâm cung của mình cũng để các nàng tùy ý ra vào. Mà vật nhỏ chính là một sự trùng hợp, vừa vận xuất hiện ngay lúc đó, sau khi xuất hiện còn khiến mình cảm thấy vui mừng, liền nghĩ, có nàng ở bên người thật tốt, đơn giản liền giữ lại.

"Nếu Hoàng Thượng nói như vậy, ai gia cũng tin tưởng Hoàng Thượng có chừng mực." Thái Hậu gật đầu, không hề tiếp tục đề tài này: "Nam tuần lần này, ngày mai sẽ xuất phát, Hoàng Thượng có nghĩ tới mang phi tử nào không?"

"Phụng Thiên."

Quân Mặc Ảnh đáp quá nhanh khiến Thái Hậu sững sờ một lúc lâu, mi tâm nhíu lại trong chốc lát rồi dần ra.

Giây lát sau, bà nói: "Cho dù nàng cần kiểm thay Hoàng Thượng, có thể đi, nhưng nàng chỉ là Tiếp dư. Huống chi nàng còn mất trí nhớ, mọi việc không hiểu, đi theo bên người hoàng thượng sẽ chỉ trở buộc."

"Mẫu hậu, Phụng Thiên chỉ mất trí nhớ, không phải ngốc, vì sao lại là trời buột?" Quân Mặc Ảnh tức giận, hắn không vui khi có người mắng vật nhỏ của hắn, cho dù là mẫu hậu hắn cũng không được: "Huống chi, sở dĩ nàng biến thành như vậy, không phải vì trẫm sao?"

Thái Hậu cười lạnh một tiếng: "Chuyện thích khách còn chưa điều tra rõ, Hoàng Thượng kết luận không khỏi quá sớm rồi?"

Bà chỉ biết sớm hay muộn Phụng Thiên kia cũng là tai họa, lúc trước tiến cung một năm cũng không để nàng gặp hoàng đế cũng là nguyên nhân này. Tuy nói ở ngoài thoát nhìn là Thân phi và nữ nhân Tây Nguyệt kia quấy phá mới khiến nàng mất thánh sủng nhiều lần, nhưng thực tế, đây là việc mà một đám phi tử nhỏ nhỏ có thể làm sao?

Chỉ không nghĩ tới, mình làm nhiều việc như vậy, kết quả lại thất bại bởi một lần ám sát không rõ nguyên nhân.

Quân Mặc Ảnh biết ý tứ Thái Hậu, chuyện thích khách còn chưa điều tra rõ, là ám sát thật hay là một hồi diễn trò cũng chưa biết, bất luận kẻ nào đều có thể là hung thủ phía sau màn. Nhưng ít nhất, đáng về hiện tại của vật nhỏ, bất luận như thế nào hắn cũng không tin nàng có lòng bất chính như mẫu hậu nói.

Cụp mi mắt, hắn thần nhiên nói: "Nếu việc còn chưa điều tra rõ, cũng xin mẫu hậu không cần kết luận quá sớm."

Nói xong, không khí quanh mình nhất thời có chút dừng lại, thậm chí mang theo một chút quý dị.

Thái Hậu nhấp ngụm trà, chờ nửa ngày, rốt cục nói: "Nếu Hoàng Thượng quyết tâm muốn dẫn Phụng Thiên tiếp dư cùng đi, ai gia cũng không ngăn cản. Chỉ là, Hoàng Thượng nên mang theo người nữa."

Quân Mặc Ảnh nhú mày, liền nghe Thái Hậu tiếp tục nói: "Phán Hi có võ công, tính tình ngày thường cũng ôn hòa. Ai gia thấy, để nàng hầu hạ bên người hoàng thượng vô cùng tốt, dọc đường đi nếu không thể chiếu cố Hoàng Thượng, cũng có thể bảo vệ Hoàng Thượng."

"Mẫu hậu, trẫm có Lý Đức Thông hầu hạ, có ám vệ bảo vệ, cũng không cần người như vậy."

Thái Hậu nhẹ nhàng thờ dãi: "Hoàng Thượng để cho ai gia yên tâm được không?"

Sau khi Quân Mặc Ảnh đi, người bên cạnh hỏi: "Thái Hậu thật sự biết Phụng Thiên tiếp dư ở cung Càn Long?"

"Bằng không, ai gia còn có thể làm như thế nào?" Thái Hậu cười lắc đầu, vài phần bất đắc dĩ, vài phần buồn cười.

"Hoàng Thượng à, nhìn như lạnh lùng vô tình, nhưng không phải vô tâm. Có một số việc, ai gia chỉ nói chút liền thôi, dù sao cũng là nữ nhân của hắn, ai gia cũng không thể can thiệp quá mức không phải sao?" Thái Hậu thờ dãi: "Huống chi, Hoàng Thượng là người có chừng mực, nếu ai gia nói Phụng Thiên không tốt, thì rõ ràng là không tin hắn."

Liên Nhược Thần suy nghĩ trong chốc lát, gật đầu nói: "Thái Hậu nói có lý."

Lúc Quân Mặc Ảnh trở về, Phụng Thiên đã ngủ. Mà buổi sáng hôm sau Phụng Thiên tỉnh lại, Quân Mặc Ảnh đã lâm triều. Cho nên từ lúc hắn trở về từ cung Thái Hậu, hai người chưa từng gặp nhau.

Phụng Thiên rửa mặt xong, mặc bộ váy lưu sa màu xanh nhạt lưu, lót bên trong áo là một tầng nhung, cho nên không khiến nàng thấy lạnh. Trên váy thêu hoa màu vàng nhạt, kết hợp với màu áo lót bên trong càng hợp hơn, tươi mát thoát tục giống tính cách của nàng.

Sau khi chuẩn bị xong mọi thứ, Lý Đức Thông trực tiếp dẫn nàng ra cửa cung, nói là Quân Mặc Ảnh đã sớm phân phó.

Phụng Thiên vui vẻ đi sau, lại gặp một người không ngờ.

Chính xác ra, là hai người.

Chẳng qua một nam nhân trong đó, đoán là thị vệ linh tinh, cho nên Phụng Thiên cũng không để trong lòng.

Nhưng nữ tử có dung mạo đẹp bên cạnh Quân Mặc Ảnh, là người không thể bỏ qua. Nhất là tầm mắt đối phương dừng ở trên người nàng, nếu nàng không nhìn thấy, vậy rõ ràng là người mù rồi!

Bạn đang đọc truyện *Sủng Quan Lục Cung: Đế Vương Kiêu Man Hoàng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Trực tiếp gọi ta một tiếng cô nãi nãi là được rồi

"Sao muộn muộn tới muộn vậy, Hoàng Thượng đã chờ ở đây nửa ngày." Đôi môi Hi Phi khẽ mở, lời vừa nói ra lại là bói lông tìm vết, tuy giọng điệu rất tốt, nhưng từng chữ đều mang ý tứ châm chọc.

Nhìn một cái, để để vương chờ một tiếp dư như người, không quan tâm người có việc gì, tóm lại chính là đại bất kính!

Phượng Thiên ghen một hơi, cũng không thèm để ý nàng ta, căm giận nhìn về phía Quân Mặc Ảnh: “Người chờ sốt ruột sao?”

Nam nhân mặc bộ trường bào màu vàng nhạt, dung mạo như ngọc, cao quý nhỏ nhắn, mái tóc dài được búi bằng một cây trâm ngọc đơn giản, càng toát ra vẻ lạnh nhạt.

Nghe vậy, hần nhếch khóe môi, đi lại sờ đầu Phượng Thiên, ôn nhu nói: “Không vội, trầm vừa mới đến đây.”

Hi Phi ngẩn người, thế nào cũng không nghĩ tới sẽ là tình huống này.

Mới vừa rồi sắc mặt Hoàng Thượng không tốt lắm, nàng còn tưởng rằng là vì Phượng Thiên đến muộn, dù sao là bạn gái của quân, có bao nhiêu vinh hạnh, thế nhưng nữ nhân này không đến đây trước một canh giờ, còn dám ngủ trên giường đến bây giờ?

Nhưng hiện tại xem ra, rõ ràng không phải như thế.

Nữ nhân này thấy Hoàng Thượng còn không hành lễ, không thỉnh tội, còn dám dùng loại khẩu khí này nói chuyện với Hoàng Thượng, thậm chí là... Chất vấn?

Hi Phi nhú mày.

Nàng đi theo Hoàng Thượng cũng không phải một năm hai năm, nhưng chưa từng thấy Hoàng Thượng lộ ra vẻ ôn nhu tươi cười như vậy?

Nhưng đối với một nữ tử đại nghịch bất đạo như vậy, Hoàng Thượng lại ôn nhu, thật sự khiến người ta khó hiểu! Phải biết rằng, ngày thường Hoàng Thượng ghét nhất bị người phạm thượng bất kính!

"Sao muội muội có thể nói chuyện với Hoàng Thượng như thế?" Trong lòng Hi Phi đầy ghen tị, khẩu khí rõ ràng không tốt: “Đó là Hoàng Thượng sủng người, người cũng không nên làm càn như thế!”

Quân Mặc Ảnh nhú mày, thần sắc lộ vẻ không ngờ.

Nếu không phải đêm qua Thái Hậu đã nói, nói cái gì hần cũng sẽ không đồng ý để Hi Phi đi cùng.

Nữ nhân này có cái Thái Hậu gọi là cái ôn nhu sao?

Rõ ràng là người ghen tị! Bây giờ còn chưa ra khỏi cung, đã dám nhắm vào vật nhỏ ngay trước mặt mình.

Đang định mở miệng, lại bị một giọng nói không kiên nhẫn giành trước: “Người là ai?” Phượng Thiên liếc mắt nhìn Hi phi một cái, hừ lạnh nói: “Nếu ta không nhớ lầm, nhà chúng ta chỉ có một nữ nhi là ta, sao lại có tỷ tỷ muội muội? Thật ra còn có một cháu gái, nếu người vẫn cố làm thân với ta, liền trực tiếp gọi ta một tiếng cô nãi nãi là được rồi!”

Mấy người ở đây đều thức thời không nói.

Trong lòng Quân Mặc Ảnh và Lý Đức Thông buồn cười, đã quen nàng hay nói chuyện tùy ý. Quân Mặc Ảnh biết vật nhỏ sẽ không bị thiệt, cũng yên lặng xem trò hay. Tuy Quân Hàn Tiêu kinh ngạc, nhưng trong lòng hần biết rõ, Phượng tiếp dư là đầu quả tim của hoàng huynh, không phải người mà một Hi phi nhỏ nhỏ có thể tùy tiện trêu chọc?

Tiếp đó là thủ lĩnh ám vệ Ảnh Nguyệt, xưa nay không xen vào việc của người khác bao giờ, hướng chi, lúc đầu nghe Hi phi mở miệng, trong lòng cũng đã xác định nàng là người hay gây chuyện.

Vì thế mọi người ở đây, không có một ai đứng về phía Hi phi.

Hi phi bị Phượng Thiên nói khiến tức giận, mặt thay đổi màu sắc liên tục, cắn răng nói: “Không phải Phượng tiếp dư nói mình mất trí nhớ sao, sao vẫn còn nhớ rõ trong nhà mình có tỷ muội hay không?”

"Mất trí nhớ mà thôi, loại việc mà thiên hạ đều biết, chẳng lẽ còn không cho phép ta hỏi một chút?" Phượng Thiên giống như đang nhìn ngu ngốc nhìn nàng: "Chính người cha không đau thương không thương, cũng đừng tưởng rằng mỗi người đều giống như người!"

"Người... Cha nương người dạy dỗ quy củ như thế nào, dám nói chuyện với bản cung như vậy!" Hi Phi cắn chặt môi.

Phượng Thiên khinh miệt cười: “Tuy rằng ta không muốn kích thích người, nhưng từ nhỏ ta đã là bảo bối trong nhà, từ nhỏ bị chiều sinh hư rồi, không có biện pháp. Nếu có chỗ đắc tội...” Lúc mọi người ở đây đều nghĩ đến nàng sẽ nói "Xin thứ lỗi", nàng lại ác ý nhe răng, cười lạnh: “Người tự chịu đựng đi!”

"Người..."

Phượng Thiên không để ý nàng, quay đầu nhìn Quân Mặc Ảnh, trong đáy mắt còn có một tia tức giận chưa từng biến mất: “Chúng ta muốn xuất cung

sao?"

Quân Mặc Ảnh ngẩn người, mới gật đầu nói: "Ừ."

"Chỉ có Đoan vương và Lý công công đứng không?"

"Thiên Thiên..."

"Quên đi, không nói!" Phụng Thiên đánh gãy lời hắn nói.

Nhìn phản ứng của hắn, nàng cũng đã biết đáp án nữ nhân chán ghét trước mắt này cũng sẽ đi theo bọn họ!

Nàng cũng không muốn để hắn khó xử trước mặt nhiều người, nhưng nàng biết, nói thêm gì đi nữa khẳng định mình sẽ không nhận được muốn bùng nổ, đến lúc đó chẳng những tổn hại mặt mũi của hắn, chính mình cũng không thoải mái, vạn nhất chọc giận hắn, chính mình phải suy nghĩ bảo vệ đầu trên cổ rồi.

Nhưng hắn muốn dẫn nữ nhân của hắn đi theo là chuyện hết sức bình thường, vì cái gì trong lòng nàng thấy không thoải mái?

Phiền!

Quả nhiên nam nhân không có một ai tốt!

Dọc đường đi, Phụng Thiên đều không biểu hiện ra có gì không thoải mái đến, nhìn đông nhìn tây ngắm cảnh xung quanh.

Chỉ là trừ bỏ Hi phi mọi người đều cảm nhận được nàng khác thường, không phải lúc nào nàng cũng cười ha ha sao? Nhưng hôm nay, nàng còn cư xử bình thường với người khác, chỉ khi đế vương nói chuyện với nàng, nàng mới qua loa cho xong, bỏ qua đáng về "Cô nãi nãi không để ý đến người".

Lòng Quân Mặc Ảnh đầy bất đắc dĩ, ở trước mặt nhiều người như vậy lại không thể phát tác, chỉ có thể tro mắt nhìn nàng nói chuyện vui vẻ với lục đệ, ôn hòa nhìn Lý Đức Thông, đến cả người nàng vốn không biết là Ảnh Nguyệt cũng hé ra khuôn mặt tươi cười. Chỉ có lúc nhìn mình, biểu tình trên mặt nàng liền biến mất.

Tuy không tỏ vẻ trên mặt, nhưng trong lòng Quân Mặc Ảnh rất tức giận, nếu không phải mẫu hậu để Hi phi đi theo, vật nhỏ cũng sẽ không không để ý tới mình.

Lúc lên xe ngựa, Phụng Thiên tỏ rõ thái độ "Người rảnh rồi chờ gần", Hi Phi ngồi bên phải đế vương, nàng liền trực tiếp xem nhẹ vị trí bên trái này, chạy đến bên người Quân Hàn Tiêu ngồi xuống.

Quân Hàn Tiêu xấu hổ, liều mạng nhảy mắt với Phụng Thiên, không thấy ánh mắt hoàng huynh sắp giết chết hắn sao?

"Đoan Vương, người làm gì vậy?"

Phụng Thiên kinh ngạc nhìn hắn: "Tuy nói ta sớm biết ánh mắt người có vấn đề, nếu không cũng không chọn toàn nữ nhân như vậy. Nhưng ánh mắt không tốt thì thôi, sao hiện tại ngay cả ánh mắt người cũng bắt đầu động kinh rồi?"

Quân Hàn Tiêu xấu hổ, yên lặng cúi thấp đầu xuống.

Lý Đức Thông ghen cười, ho nhẹ: "Phụng tiếp dư, Đoan vương gia là muốn nói với ngài, vị trí bên người ngài là của nô tài."

Phụng Thiên "À" một tiếng, vốn định chỉ vào phía bên kia Quân Hàn Tiêu nói "Không phải bên kia còn chỗ sao", nhưng đúng lúc này, Ảnh Nguyệt không một tiếng nào ngồi xuống, ngón tay Phụng Thiên liền dừng ở giữa không trung.

"Lý công công, vì sao người cũng phải ngồi bên cạnh Đoan vương?"

Phụng Thiên nghiêm túc nói: "Không phải bên người hoàng thượng cũng còn chỗ sao, sao người không ngồi ở đó? Chẳng lẽ người và Đoan vương có bí mật gì không muốn mọi người biết sao?"

Bạn đang đọc truyện *Sủng Quan Lục Cung: Đế Vương Kiêu Man Hoàng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Ta làm tiểu phu nhân của người được không?

Nói tới đây, hai mắt nàng nheo lại, quay đầu về mặt hồ nghi nhìn Quân Hàn Tiêu: "Ta còn tưởng rằng sao người lại thành thế này, hóa ra không phải ánh mắt chọn nữ nhân không được, mà là người vốn không hứng thú với nữ nhân!"

Quân Hàn Tiêu dờ khóc dờ cười, Lý Đức Thông suốt nửa không quay đầu đi xuống xe ngựa.

"Thiên Thiên." Quân Mặc Ảnh trừng mắt nhìn nàng một cái.

Phượng Thiên nghe tiếng gọi quay đầu lại, chỉ thấy bên cạnh Quân Mặc Ảnh là nữ nhân chói mắt đang dùng ánh mắt căm ghét nhìn nàng, lạnh nhạt nói: "Sao Phượng tiếp dư nói như thế? Tốt xấu gì Đao vương cũng là thân đệ đệ của Hoàng Thượng, người..."

"Mắc mớ gì đến người!" Phượng Thiên không kiên nhẫn chặn nàng nói: "Hoàng Thượng và Đao vương còn chưa nói lời nào, người chen mồm nói trước là có ý gì?"

Tuy rằng Hi phi không hiểu, nhưng nửa câu đầu nàng vẫn hiểu, tự nhiên nhìn về phía Quân Hàn Tiêu.

Ở trong mắt nàng, Đao vương như muội phụ của nàng, đương nhiên là muốn giúp đỡ nàng.

Chỉ cần Đao vương đứng ra nói Phượng Thiên một câu, nàng có thể thu hồi mặt mũi!

Nhưng hiển nhiên nàng suy nghĩ nhiều.

Quân Hàn Tiêu tâm cao khí ngạo, làm sao có thể nhận thức tý tý của Trắc phi như tý tý mình? Huống chi, tiểu cô nãi nãi này là người dám để hoàng huynh dổ, làm sao hần dám động vào hòng súng? Hơn nữa xét đến cùng, lời Phượng Thiên vừa nói nghe chỉ là câu nói đùa. Nếu không phải nữ nhân tìm chỗ nói móc, như vậy cũng cười cho qua. Quân Hàn Tiêu thầm nghĩ ở trong lòng: "Khó trách hoàng huynh chướng mắt người, trường hợp này, sao phải bói móc người ta làm gì!

Hi phi ăn quả đắng, lại vẫn không chịu hết hy vọng, nhẹ nhàng lôi kéo tay Quân Mặc Ảnh: "Hoàng Thượng, người xem Phượng tiếp dư cũng không có quy củ."

Quân Mặc Ảnh nhíu mi, thản nhiên nhìn Quân Hàn Tiêu.

Quân Hàn Tiêu hiểu ý, lập tức ho khan nói: "Hoàng huynh, theo thần đệ thấy, xuất môn ra ngoài, chúng ta không cần dùng xưng hô Hoàng Thượng Vương gia như vậy, sẽ làm người khác chú ý."

Quân Mặc Ảnh đồng ý, Lý Đức Thông liền xung phong nhận việc nói: "Vậy Hoàng Thượng là đại thiếu gia, Vương gia là nhị thiếu gia, Ảnh thị vệ vẫn làm thị vệ, nô tài là quân gia, Hoàng Thượng cảm thấy như thế nào?"

Hần thật thông minh không nhắc đến Hi phi và Phượng Thiên, Quân Mặc Ảnh cười như không nhìn hần một cái, sau đó mới "Ừ" một tiếng. Hi phi kích động, lập tức tiếp nói: "Vậy bản cung chính là đại thiếu nãi nãi!"

Trong xe nhất thời an tĩnh lại.

Quý đệ trầm mặc...

Phượng Thiên đột nhiên dùng cánh tay khừ tay đụng vào Quân Hàn Tiêu ở bên cạnh: "Ta làm tiểu phụ nhân của người được không?"

Mọi người lại hít một ngụm khí lạnh, bị những lời này của nàng làm đứng hình, thuận tiện trên người người nào đó tản ra khí lạnh, ngay cả Ảnh Nguyệt luôn nghĩ "Việc không liên quan mình không phải nghĩ" cũng không nhịn được run người.

Tiểu cô nãi nãi à, gan ngài cũng quá to rồi!

Trong lòng Quân Hàn Tiêu lộp bộp lại lộp bộp, theo bản năng quay đầu nhìn phản ứng của Quân Mặc Ảnh, ngay cả ánh mắt đối phương cũng không cho hần một cái, từ đầu đến cuối hé ra khuôn mặt u ám nhìn chăm chú Phượng Thiên bên cạnh hần.

Hi phi cũng không nghĩ tới là gan Phượng Thiên lớn như vậy, vốn bản thân muốn nói, muốn để nàng làm nha hoàn! Dù sao mình là phi tử, mà nàng chỉ là Tiếp dư, an bài như vậy vốn là chuyện đương nhiên. Ai biết nàng lại không theo lẽ thường, dám ở trước mặt Hoàng Thượng nói muốn làm phụ nhân người khác?

Quả thực phản rồi!

"Phượng tiếp dư, người thật to gan!" Hi phi lớn tiếng khiển trách, "Thân phận Vương gia cao quý, là người người có thể leo lên sao? Bản cung nhìn người làm nha hoàn thô sù còn chấp nhận được!"

"Ta nói này sao người phiền như vậy!" Phượng Thiên không thể nhịn được nữa, nổi giận đùng đùng liếc nàng một cái: "Ta có nói chuyện với người sao? Vì sao mỗi lần người đều cướp lời ta? Rốt cuộc người có chuyện gì sao!"

Muốn tạo cảm giác tồn tại cũng nên phân biệt đối tượng chứ!

Cô nãi nãi không tiếp người!

Phượng Thiên thu hồi ánh mắt, tay quơ trước mặt Quân Hàn Tiêu nói: “Này, rốt cuộc người có đồng ý hay không?”

Quân Hàn Tiêu khóc không ra nước mắt: "Hoàng huynh mau cứu ta..."

Đương nhiên hắn không dám đồng ý, rõ ràng là bảo bối trong lòng hoàng huynh, sao lại muốn làm phu nhân của hắn? Cho dù trên danh nghĩa cũng không được!

Huống chi tiểu cô nãi nãi này cũng quá lớn mật, ở đâu có cô nương gia trực tiếp nói với nam nhân ta muốn làm phu nhân của người? Không thấy cả người hoàng huynh sắp đông băng rồi sao!

"Trăm nhìn người làm nha hoàn là được!"

Quân Mặc Ảnh chợt lên tiếng, làm người trong xe lạnh đến rớt người.

Phượng Thiên khó thờ, cảm giận nghiêng đầu nhìn hắn một cái.

Đồ hỗn đản!

Hai ngày trước còn ôn nhu như nước, nói còn hay hơn hát, hiện tại có mỹ nhân trong ngực liền quăng cô nãi nãi đến tận biên giới sao?

"Được, nha hoàn thì nha hoàn!" Phượng Thiên nghiêng răng nghiêng lợi oán hận nói.

Mọi người kinh ngạc nghe nàng đột nhiên nói, nàng lại dịch đến bên cạnh Quân Hàn Tiêu, giọng tuyên bố: “Ta muốn làm nha hoàn bên người Đoan vương!”

"Không cho phép!"

"Người nói không cho phép thì không cho phép sao?" Vậy chẳng phải ta rất mất mặt sao?

Một trận gió thổi qua, trong nháy mắt mọi người đều mơ hồ.

Quân Mặc Ảnh nhủ phượng mâu lại, cười như không cười nhìn Phượng Thiên, khóe môi khẽ nhếch lộ ra hơi thở nguy hiểm.

Lý Đức Thông còn kém không kêu cha gọi mẹ, tiểu cô nãi nãi cũng quá không chừng mực rồi, ý vào Hoàng Thượng sủng nàng, liền dám ở trước mặt nhiều người như vậy chống đối Hoàng Thượng?

Không muốn sống nữa hay sao!

Về mặt hắn đau khổ nhìn Phượng Thiên: "Tiểu cô nãi nãi, ngài nghe lời hoàng thượng đi!"

Cố tình Phượng Thiên là người không chịu thua kém, trong lòng rõ ràng bồn chồn, nhưng trên mặt lại không chịu yếu thế, tự trấn định nhìn thẳng Quân Mặc Ảnh.

Nàng không sai, dựa vào cái gì nàng phải chịu thua? Vậy nàng chịu tổn thương tìm ai bù lại?

Không khí trong xe ngựa vừa quý dị vừa xấu hổ, trong lúc nhất thời, ngay cả Hi phi cũng không dám lớn tiếng.

Nửa ngày, Quân Hàn Tiêu cười gượng hai tiếng, ngưng ngưng nói: “Hoàng huynh, cái kia... Không bằng để Phượng tiếp dư làm tam tiểu thư đi?”

Đề nghị bất thành lĩnh này giống như cốc rom cứu mạng mọi người, vì thế Lý Đức Thông và Ảnh Nguyệt đều gật đầu tỏ vẻ đồng ý, chỉ có mặt Hi phi xanh mét, hiển nhiên là tức giận đến cực điểm.

Phượng Thiên hừ một tiếng, nhanh chóng thu hồi tầm mắt, nháy mắt nhìn Quân Hàn Tiêu: “Cũng là người có lương tâm!”

Mọi người lại bị dọa.

Này rõ ràng nói để vương không có lương tâm sao?

Không đợi bọn họ hồi thần lại, Phượng Thiên nói một câu, lại làm cho lòng bọn họ như muốn nổ tung.

"Ta không muốn làm tam tiểu thư, ta muốn làm tam thiếu gia! Người cho ta mượn bộ quần áo, ta cũng muốn làm nam nhân!"

"Này..."

Quân Hàn Tiêu trưng cầu nhìn hoàng huynh nhà mình.

"Cho nàng."

Sắc mặt Quân Mặc Ảnh đã không còn khó coi như vừa rồi, giọng điệu có chút trầm.

Vật nhỏ này thật là không có lương tâm, không phải ngày xưa mọi việc đều theo nàng sao? Hôm nay chỉ có Hi phi mà thôi, còn hoàn toàn không phải hấn tự nguyện, vật nhỏ này trực tiếp giận. Đọc đường đi không nhìn mình không nói, thế nhưng còn dám ngay trước mặt mình nói cái gì phải làm tiểu phu nhân của Hàn Tiêu!

Lời nói cũng có thể nói lung tung sao?

Nếu không phải hấn biết vật nhỏ bực bội hấn, đổi thành người bên ngoài dám nói hừ nói vượn như vậy, đã sớm bị hấn kéo ra ngoài chém!

Dù là như thế này, nàng còn cảm thấy hấn không có lương tâm. Quân Mặc Ảnh có chút bất ngờ nghĩ tới, cũng không biết là ai không có lương tâm.

Bạn đang đọc truyện *Sùng Quan Lục Cung: Đế Vương Kiêu Man Hoàng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Chết dưới hoa mẫu đơn, thành quỷ không có nữ nhân!

Bất tri bất giác, xe ngựa đã chạy đến tới.

Lý Đức Thông vén màn cửa sổ nhìn ra ngoài, hỏi: “Hoàng Thượng, hôm nay sắc trời cũng đã tối, ngài có muốn tạm thời ngủ lại chỗ này, ngày mai đi tiếp hay không?”

Quân Mặc Ảnh gật đầu, Lý Đức Thông liền đi ra ngoài dặn dò phu xe tìm khách sạn nào đó dừng lại.

Đến lúc chia phòng, lại xuất hiện vấn đề.

Kỳ thật lúc này Phụng Thiên hoàn toàn không tham dự vào. Nàng còn nghĩ: “Mình còn đang chiến tranh lạnh với Quân Mặc Ảnh, còn có khả năng vì ở cùng một phòng với hấn mà đấu tranh với nữ nhân chán ghét kia sao?”

“Gia, thiếp thân ở chung phòng với ngài, được không?” Hi phi nũng nịu nhìn Quân Mặc Ảnh một cái.

Nhìn dáng vẻ Hi phi không có nam nhân liền sống không nổi, Phụng Thiên lắc đầu: “Nữ nhân chính là phiền toái!”

Cũng không biết bình thường Quân Mặc Ảnh ứng phó tam cung lục viện của hấn như thế nào, nhiều nữ nhân như vậy, trấn an một đám, dễ dàng một đám, đừng nói hấn là hoàng đế, cho dù là thần tiên cũng phải mệt chết khiếp đi?

Hiển nhiên nàng không biết, có thể để Quân Mặc Ảnh dễ dàng sủng ái chỉ có nàng mà thôi. Tam cung lục viện của hấn, đều do các nàng tự tranh tự sủng mà thôi!

Dù sao, ai chẳng biết đế vương Đông Lan phong độ, tuần mỹ vô cùng. Không ai không nghĩ tới vào hậu cung Đông Lan?

Quân Hàn Tiêu làm người đứng xem, rất muốn trực tiếp nói với Hi phi một câu “Không được”!

Lòng của hoàng huynh đang trên người ai, vừa nhìn là hiểu ngay. Nếu tiếp tục làm cho hoàng huynh bất mãn, tiểu cô nãi nãi kia lại không quan tâm, tai họa gì đều đổ lên người bọn hấn mà thôi!

Nhưng hiện tại hoàng huynh không mở miệng, hấn vừa là thần tử vừa là đệ đệ nào dám tùy tiện mở miệng nói?

Ái!

Phụng Thiên nghĩ quá mức nhập thần, ánh mắt kinh ngạc dừng ở một chỗ quên thu hồi, mà nơi kia không khéo chính là trên người Quân Mặc Ảnh.

Thấy nàng như thế, Quân Mặc Ảnh nghĩ nàng đang khổ sở vì lời Hi phi nói, ánh mắt sâu lại, không cần nghĩ ngợi liền từ chối Hi phi: “Trẫm không thiếu bạc thuê một gian phòng, ở chật như vậy làm gì?”

Một gian phòng thượng hạng, lại có giường lớn, làm sao liền chật?

Ý tứ này, rõ ràng chính là không muốn ở cùng Hi phi mà thôi!

Sắc mặt Hi phi cứng đờ, hai tay giấu trong tay áo nắm chặt lại, có cảm giác khuất nhục, cười khổ nói: “Gia và thiếp thân là vợ chồng, nếu không ở cùng một chỗ, chỉ sợ sẽ khiến người khác hoài nghi đi?”

Lời còn chưa dứt, mi tâm Quân Mặc Ảnh nhú lại, thân nhiên quét mắt qua, mang theo khí lạnh.

Hi phi lập tức kinh ngạc, ngay cả ủy khuất cũng đã quên, trong phút chốc sắc mặt trắng bệch, theo bản năng lui về phía sau.

"Thiếp thân lờ lòi!"

Hoàng Thượng chỉ có một thê tử, đó là Hoàng Hậu, mà nàng chỉ là một phi tử.

Cho nên câu nói vừa rồi, nếu Hoàng Thượng thật sự muốn trị tội, đó là tội đại bất kính, bất luận Hoàng Thượng muốn trị nàng như thế nào nàng đều phải gánh!

"Cho dù xuất môn ra ngoài, cũng phải thận trọng từ lời nói đến việc làm."

Quân Mặc Ảnh thân nhiên thu hồi ánh mắt: "Mẫu thân cho người đi theo, chính là nhìn trộm tính tình ôn hòa kính cẩn của người, người đừng nháo ra chuyện để bà thất vọng."

"Vâng, thiếp thân cần tuân dạy bảo!"

Hi phi nhẹ nhàng thở ra, may mắn Hoàng Thượng không giáng tội nàng.

Nhưng nàng rất rõ ràng, Hoàng Thượng cũng không phải vì thương tiếc nàng mới có thể tha cho nàng, sợ chính là xem mặt mũi Thái Hậu?

Thậm chí, mấy câu này còn có ý Hoàng Thượng không muốn nàng đi theo, mà là Thái Hậu muốn nàng đi theo, nếu không, Hoàng Thượng quyết định sẽ không muốn dẫn nàng đi.

Như vậy xem ra, Hoàng Thượng đối này Phụng Thiên quả thật không giống!

Tuy mình không muốn thừa nhận, nhưng dọc đường đi, tầm mắt Hoàng Thượng đều dừng trên người nữ nhân này, bất luận nàng nói điều bất thường nào, Hoàng Thượng đều không so đo với nàng chứ đừng nói là trừng phạt, ngay cả răn dạy đơn giản cũng không có. Nếu là mình, sợ rằng đã chết không dưới trăm lần?

Mắt Hi phi tối sầm lại, ngón tay cuộn chặt vào lòng bàn tay, móng tay khảm vào da thịt, nàng lại không biết đau đớn, không quan tâm.

"Lý Đức Thông, người đi sắp xếp phòng đi." Quân Mặc Ảnh phân phó một tiếng, cũng không quản mọi người, lập tức ngồi xuống một cái bàn.

Phụng Thiên theo sát phía sau Quân Hàn Tiêu: "Này, quần áo của người đâu? Chờ lý công... Lý quản gia sắp xếp phòng, ta đến chỗ người chọn quần áo được không?"

"Hả?"

Quân Hàn Tiêu nuốt nước miếng, trong lòng khẩn trương, hần đường đường là một Vương gia, trong vòng một ngày vì nữ nhân này khẩn trương bao nhiêu lần?

Ngẫm lại cũng thật sự ghen khuất!

"Cái kia... Muốn ăn cái gì trước không?"

Phụng Thiên nghe được có ăn, ánh mắt sáng lên.

Nhưng vừa quay đầu lại, liền chú ý mỗi nam nhân kia nhếch khóe môi nhìn nàng, như là sớm đoán được nàng sẽ có phản ứng gì, trong lòng Phụng Thiên nhất thời không vui vẻ.

Hừ, dùng chút đồ ăn đã muốn lừa cô nải nải đi vào khuôn khổ?

Cửa sổ cũng không có!

Nàng Phụng Thiên là người có cốt khí, không vì đồ ăn mà khom lưng!

"Không ăn, không đói bụng!"

Phụng Thiên cực lực khắc chế nội tâm, còn có bụng đang sôi sùng sục, cắn chặt hàm răng: "Ta đi xem phòng lý quản gia sắp xếp cho ta, nếu người ăn, nói cho ta biết một tiếng!"

Nói xong nàng liền chạy như một trận gió, như là có người đuổi theo nàng. Chỉ có Phụng Thiên biết, nàng cần nhiều nghị lực mới chạy thoát khỏi thức ăn chưa xuất hiện.

"Nam nhân hư, xú nam nhân! Quân không nói đùa chó má, cô nải nải nhìn rõ ràng người nói dối!"

"Bên trái một phi tử bên phải một tiệp dư, để ý người! Cô nãi nãi nguyên rủa người... Nguyên rủa người chết dưới hoa mầu đơn, thành quỷ không có nữ nhân!"

Phượng Thiên vừa chịu đựng bất an trong người, vừa hùng hổ dầy vò chần, hoàn toàn coi chần trở thành kẻ địch của nàng.

Lừa gạt, tên lừa gạt!

Rõ ràng đâu có chỉ có nàng, thế nhưng lại đi trêu chọc nữ nhân khác!

"Quân Mặc Ảnh người là tên lừa gạt!"

Dưới lầu, trên bàn com không khí quỷ dị.

Vì không để chú ý không cần thiết, Lý Đức Thông và Ảnh Nguyệt cũng không đứng, mà là dùng bữa ở một cái bàn khác. Giờ phút này bọn họ thấy may mắn vì mình là nô tài và thị vệ, nếu không giống Đoan vương gia như vậy, thật đúng là khổ sở!

Quân Hàn Tiêu quả thật khổ, người nói một chút, hoàng huynh và nữ nhân của hoàng huynh cãi nhau, vì cái gì hấn lại gặp họa?

Tất nhiên hoàng huynh luyện tiệp dư cô nãi nãi kia, nhưng hấn không giống! Bởi vì tiệp dư cô nãi nãi ở trên xe ngựa hồ ngôn loạn ngữ nói câu "Ta làm tiệp dư nhân của người" kia, hoàng huynh đã sớm giận, kết quả vừa rồi lại nói cái gì "Đến phòng của người chọn quần áo", cô nam quả nữ ở chung một phòng, hoàng huynh còn không trực tiếp tức chết?

Hai người này, một người coi hấn là lá chắn, một người coi hấn là vật hi sinh, khói mù cộng với khí lạnh, rõ ràng muốn mạng hấn!

"Hoàng... Đại ca, một mình tam đệ ở trên lầu sợ là bị đối, không bằng lát nữa ngài đưa đệ ấy chút điểm tâm?" Quân Hàn Tiêu nhìn người nào đó rõ ràng rất muốn lên lầu, lại không có cơ liên cảm thấy buồn cười.

Hai mấy năm qua, chưa từng thấy đáng vẻ hoàng huynh như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Sủng Quan Lục Cung: Đế Vương Kiêu Man Hoàng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Thật sự là yêu vật nhỏ cái kỉnh này

Cũng không chờ Quân Mặc Ảnh mở miệng, Hi phi liền hừ nhẹ: "Nhị gia nói lời này không đúng rồi, mới vừa rồi rõ ràng là tam đệ tự nói không đối bụng không ăn, sao hiện tại liền bị đối? Huống chi, đệ ấy có tay có chân, nếu bị đối nên tự mình xuống dưới ăn, còn muốn gia tự mình đưa đồ ăn đi hay sao?"

Quân Hàn Tiêu ngượng ngừng sờ cái mũi, không nói nữa.

Dù sao hấn nói cũng không phải nói cho Hi phi nghe, hoàng huynh cũng sẽ không bởi vì Hi phi mà thay đổi mục đích ban đầu. Hơn nữa, hoàng huynh đối xử rất tốt với tiệp dư cô nãi nãi, làm sao bỏ người ta bị đối được? Đừng nói là đưa cơm, muốn hoàng huynh tự mình bón thì như thế nào?

Nghĩ đến đây, hấn không khỏi nhìn Hi phi một cái, trên mặt biểu lộ một chút đồng tình: "Ai, có phúc nhường này, sợ là đời này đều không tới phiên người, cho nên người không thể lý giải cũng chỉ có thể chịu."

"Lý Đức Thông."

Quân Mặc Ảnh nặng nề hô một tiếng, Lý Đức Thông lập tức ngẩng đầu lên, rất nhanh đi đến bên người hấn, cung kính nói: "Gia có gì phân phó?"

"Đến tiệm may mua mấy bộ nam trang, hơi nhỏ một chút." Quân Mặc Ảnh không nặng không nhẹ hạ chiếc đũa, cuối cùng, lại bổ sung một câu: "Đưa đến phòng ta."

Vừa dứt lời, hấn liền đứng dậy, không lưu lại cho mọi người nửa ánh mắt, càn miến bàn là nói cái gì.

Tuy rằng hấn không nói sao lại "Nhỏ một chút", nhưng trong lòng mọi người đều rõ ràng, đương nhiên là cho Phượng tiệp dư! Xem ra muốn cho tiệp dư cô nãi nãi mặc quần áo của Đoan vương, để vương rất không vui!

Hi phi có võ công, phía sau liền hiện ra, lúc nam nhân đi đến cầu thang, chiếc đũa trong tay nàng liền "Ba" một tiếng bị bẻ gãy, môi bị cắn chặt.

Lúc Quân Mặc Ảnh đến cửa phòng, cười cười, thầm nghĩ quả nhiên Lý Đức Thông là người hợp ý, sắp xếp phòng hấn ở cách vách phòng vật nhỏ.

Nhưng khi hấn liếc nhìn cửa bên kia, tầm mắt không trở lại.

Cũng không biết vật nhỏ đang làm cái gì bên trong, có đói bụng không, còn tức giận hay không.

Thật sự là yêu vật nhỏ cái kinh này, nếu bỏ mặc nàng như vậy, vạn nhất bị đói, không phải chính mình đau lòng sao?

Quân Mặc Ảnh thờ dài một hơi, lại xoay người đi xuống lầu.

Lúc sau Lý Đức Thông đưa nam trang đã mua đến phòng Quân Mặc Ảnh, hẳn biết, đây chính là cơ hội tốt cho Hoàng Thượng và Phụng tiếp dư làm lành.

Vốn đang nghĩ có nên thuận tiện chuẩn bị chút thức ăn hay không, dù sao vị kia rất dễ ý đồ ăn, nên chuẩn bị một chút đồ để dành, cũng không nghĩ giờ nửa ngày không có người mở cửa.

Lý Đức Thông có chút kinh ngạc, đang định đến hỏi Đoan vương hoặc là Ảnh thị vệ, chợt nghe thấy có tiếng nói truyền đến từ phía sau: "Mở cửa."

Lý Đức Thông run lên, quay đầu liền nhìn thấy đế vương bụng mâm thức ăn đứng phía sau hắn, vì thế đầu lại run lên.

"Hoàng... Gia, ngài, ngài... Đây, đây là..."

Lý Đức Thông nói năng lộn xộn nửa ngày, cuối cùng cái gì cũng không nói ra. Áo nào lập tức ôm quần áo mở cửa, chạy nhanh đặt quần áo trên bàn, bước nhanh đến bụng mâm cho đế vương, ở một bên nói: "Nếu gia có chuyện gì, trực tiếp phân phó nô tài là được rồi, này, này..."

"Không phải người đi ra ngoài mua này nọ sao?"

Quân Mặc Ảnh không để lời Lý Đức Thông nói ở trong lòng, dù sao chỉ là bụng một ít thức ăn thôi, người khác làm được, tại sao hắn lại không làm được? Nếu chờ Lý Đức Thông trở về, vật nhỏ đã đói bụng lắm.

Lý Đức Thông nghĩ lại, cũng biết ý tứ của đế vương, vội vàng gật đầu: "Vâng, gia nói phải. Nô tài đã mua nam trang rồi, gia nhìn xem, có phải nên thừa dịp canh giờ còn sớm, đưa cho tam thiếu gia không?" Nếu không tiểu cô nãi nãi bị đói bụng, lại cần đồ thêm nửa ngày nữa.

"Đi ra phía trước, trăm bảo người cầm bánh hoa mai có mang theo không?"

"Dạ, đều mang theo." Lý Đức Thông hiểu ý đáp.

Kỳ thật lúc trước khi ra khỏi cung Hoàng Thượng dặn hắn mang bánh hoa mai theo khiến hắn hoảng sợ, cho tới bây giờ cũng chưa thấy qua Hoàng Thượng đặc biệt thích ăn bánh ngọt, càng đừng nói là ra cung còn nhớ thương! Nhưng sau đó liền suy nghĩ cẩn thận, sao Hoàng Thượng muốn ăn, rõ ràng là chuẩn bị cho Phụng tiếp dư.

Ai, Hoàng Thượng đối xử với Phụng tiếp dư rất tốt. Có tình tiểu cô nãi nãi còn không tự biết, vì ít việc nhỏ liền giận đối Hoàng Thượng.

May mà Hoàng Thượng không trách tội, còn không kiêng nể gì sủng ái, thật là mệnh tốt!

"Nô tài đi lấy một ít đến."

Ăn, mặc, tất cả đều chuẩn bị thỏa đáng, Lý Đức Thông lấy bánh hoa mai cũng đưa tới, Quân Mặc Ảnh lại có chút khản trương. Khi hắn ý thức được mình có cảm giác này, lắp bắp kinh hãi. Đã từng gặp bao nhiêu gian nan hiểm trở, hắn cũng chưa từng khản trương lùi bước, nay chỉ vì việc này mà khản trương?

Ở phòng cách vách, Phụng Thiên sờ bụng mình không biết lần thứ mấy phát ra tiếng "Cô lô", cảm thấy ảo não.

Sao nàng lại vì đói người nào đó mà không ăn cơm?

Hiện tại đói là bụng nàng đói!

Người ta tình chàng ý thiếp, ăn uống no đủ, dựa vào cái gì nàng trốn ở trong phòng bụng đói kêu vang, tội nghiệp?

"Hừ, cô nãi nãi liền không cho các người được như ý!"

Phụng Thiên tức giận đi xuống giường, sờ bạc trong lòng, tuy khóe miệng cười nhưng trong không cười.

Hừ, may mắn nàng thông minh, biết không dựa vào nhóm người này được, cho nên tự mình cầm bạc theo, nếu không sẽ đói chết tại đây?

Mới vừa đi hai bước, còn chưa tới cửa, "Chi nha" một tiếng, cửa phòng đã bị người đẩy vào từ bên ngoài.

Chính xác ra, giống như là... Đá văng vào?

Phụng Thiên kinh ngạc, nhìn nam nhân một tay bụng đồ ăn, một tay cầm quần áo, lông mi nháy lên, cầm cũng sắp rớt.

Dáng vẻ như vậy, làm sao là hoàng đế?

"Sao ngươi không gõ cửa!" Phản ứng lại, Phụng Thiên nhảy dựng về phía sau, về mặt cảnh giác nhìn hắn.

Trong lòng Quân Mặc Ảnh tê rần, ngày xưa ở trong cung nhìn thấy mình, không phải lúc nào vật nhỏ cũng cười hi hi sao? Liên ngay cả lúc ngủ mơ màng cũng có thể mơ miệng nói một tiếng "Ngươi đã trở lại" với hắn, nay lại lộ ra biểu tình bất hòa xa lạ này với hắn.

"Không có tay."

Hắn một bên nói, một bên đi vào trong phòng. Tùy tay đặt thức ăn lên bàn, quần áo vắt trên bình phong, sau đó đi nhanh đến chỗ Phụng Thiên.

Phụng Thiên khẩn trương, không tự chủ được nuốt nước miếng: "Ngươi tới để làm gì?"

Quân Mặc Ảnh nhũn mày lại, cười như khôn cười hỏi lại: "Thiên Thiên cảm thấy sao?"

Dựa vào!

Cô nải nải cũng không phải con giun trong bụng ngươi, nào biết ngươi nghĩ như thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Sủng Quan Lục Cung: Đế Vương Kiêu Man Hoàng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34: Ngươi chính là bình dấm chua!

Phụng Thiên chỉ vào vài món quần áo và đồ ăn, ra vẻ bình tĩnh nói: "Ta cảm thấy đại khái là tới đưa quần áo và cơm chiều."

Nàng bĩu môi, không nhìn hắn: "Nếu hiện tại đã đưa xong rồi, vậy ngươi cũng có thể đi rồi!"

Nghe vậy, Quân Mặc Ảnh chẳng những không có dấu hiệu rời khỏi, ngược lại bước tới chỗ nàng nhanh hơn, cuối cùng đứng ở trước mặt nàng. Từ trên cao nhìn xuống nàng, một tay hắn nắm cằm nàng, buộc nàng đối diện với mình, lực đạo không lớn, nhưng cũng hàm chứa cảm giác mạnh mẽ.

"Ngươi coi trăm là già sai vật sao?" Hắn trầm giọng.

Đầu Phụng Thiên run lên, lại không chịu yếu thế: "Ta lại không cho ngươi đến!"

Nàng ngạnh cổ trừng mắt hắn, thầm nghĩ cùng lắm thì đánh hai cái, dù sao đã ra cung, cô nải nải trốn chạy còn không thành sao?

Quân Mặc Ảnh nhũn mày, khoe miệng từ từ giờ lên: "Đi, ngươi không bảo trăm đến. Là trăm luyến tiếc vật nhỏ không lương tâm là ngươi, không nên đến, vậy sắp xếp đi?"

Phụng Thiên vừa nghe liền tức, luyến tiếc? Hắn còn không biết xấu hổ nói luyến tiếc?

Rõ ràng hắn tới khi dễ nàng!

Nàng cảm thấy cái tay đang nắm cằm mình, cắn mạnh một ngụm, dưới ánh mắt kinh ngạc của nam nhân, mi mắt nàng khẽ run lên, lực đạo cũng dần yếu đi, trong lòng lại ủy khuất.

"Ngươi mới không có lương tâm, có tiểu phụ nhân đã quên nương, ngươi chính là người như thế!" Phụng Thiên ủy khuất mếu máo: "Ta nhìn dáng vẻ nữ nhân kia cũng không tuyệt sắc, dựa vào cái gì ngươi vì nàng không cho ta ăn cơm? Dựa vào cái gì ngươi vì nàng bắt ta làm nha hoàn? Ngươi là đồ lừa đảo, tên lừa đảo!"

Quân Mặc Ảnh dờ khóc dờ cười.

Sao mỗi lần vật nhỏ tức giận liền thích nói loạn?

Cái gì là "Có tiểu phụ nhân đã quên nương"? Đầu tiên, nàng không phải nương hắn, dùng so sánh này là không đúng; tiếp theo, hắn cũng không có khả năng quên nàng!

Hơn nữa hắn không cho nàng ăn cơm lúc nào? Rõ ràng chính là vật nhỏ tức giận đi lên đây, hắn còn sợ nàng bị đói, nếu không việc gì phải mang đồ ăn lên cho nàng.

Còn về bắt nàng làm nha hoàn, vậy lại càng không là ý của hắn. Lúc ấy hắn còn chưa kịp nói gì, vật nhỏ liền vô cùng lo lắng muốn làm phụ nhân của lục đế, hắn có thể không tức giận sao? Cả đời, cũng không nói hai câu sao?

Lòng Quân Mặc Ảnh đầy bất đắc dĩ, vật nhỏ này, thật sự là...

"Nàng khó coi. Nàng dâu đẹp bằng Thiên Thiên, đúng không?" Quân Mặc Ảnh cũng bất chấp đau răng không tính đau trên mu bàn tay, nhẹ nhàng ôm nàng vào trong lòng, ôn nhu vuốt đầu của nàng.

"Không nên suy nghĩ bậy bạ, không phải trầm không cho người ăn cơm, cũng không bắt người làm nha hoàn, không lừa người, thật sự. Hi phi đến, người cũng nói, không thể có tiểu phu nhân đã quên nương không phải sao? Nhưng trầm còn chưa kịp giải thích với người, người mà bắt đầu tức giận, ngay cả cơm cũng không ăn. Nháo đến tình hình này, người cũng mệt rồi. Cho nên chúng ta không tức giận, được không?"

Dựa vào!

Hi phi?!

Đó không phải là tỷ tỷ của bà béo sao?

Trách không được cả hai đều chanh chua khiến người ghét như vậy!

"Dựa vào cái gì, người nói không tức giận ta liền không tức giận?" Đầu Phụng Thiên bị bắt chôn ở trước ngực Quân Mặc Ảnh, buồn bực nói: "Ta đói bụng lâu như vậy, đến bây giờ người mới đưa thức ăn đến cho ta, rõ ràng đã quên ta! Khẳng định là người nhìn ta còn thiếu người một chút cơm, cho nên mới nhớ kỹ không thể khiến ta chết đói, nếu không ta còn không biết bị người bỏ quên ở cái góc nào rồi!"

"Vật nhỏ, không cho nói bậy!" Quân Mặc Ảnh bị nàng chọc cười, hần đường đường là một hoàng đế, còn có thể vì một bữa cơm đi lấy lòng một nữ nhân sao?

"Cũng không thể cho người ăn đồ ăn thừa đúng không? Phòng bếp nấu đồ cũng mất thời gian, tính toán, thời gian cũng không dài quá. Lại nói tiếp, ai bảo người không ăn cơm ở dưới?"

"Hừ!" Phụng Thiên nổi giận đùng đùng ngẩng đầu, khó khăn trừng hần: "Có Hi phi ta ăn không được!"

Quân Mặc Ảnh nhìn khuôn mặt nhỏ của nàng, cười mắng: "Người chính là bình dấm chua!"

"Hừ, người mới là bình dấm chua!" Cả nhà người đều là bình dấm chua!

Đương nhiên, nửa câu sau Phụng Thiên không dám nói. Nguyên rửa tổ tông hoàng đế, ngoan ngoãn, đó cần rất nhiều dũng khí...

Quân Mặc Ảnh từ chối cho ý kiến cười cười.

Trước kia, lời này hần tuyệt đối sẽ không thừa nhận, có lẽ còn có thể giận dữ, mình không thể làm chuyện ngây thơ nhảm chán như thế?

Nhưng trải qua hôm nay, hần lại phát hiện, đối với vật nhỏ này, hần không muốn để người khác mơ ước một chút nào.

Nếu nói bình dấm chua cũng đúng, bởi vì lúc nghe nàng nói làm phu nhân của Hần Tiêu, phản ứng đầu tiên của hần là giận, cũng không phải là tức giận phần nộ như ngày thường, mà là một loại cảm giác vừa chua xót lại nghiêng răng nghiêng lợi, có lẽ, cái loại cảm giác này chính là "Đồ dấm chua"?

Quân Mặc Ảnh bị ý nghĩ của mình làm sợ, không nghĩ nữa, sờ đầu nàng nói: "Không phải đói bụng sao, ngoan ngoãn ăn cơm được không?"

Phụng Thiên bĩu môi, nhưng không nói cự tuyệt, như vậy chỉ tự mình làm mình đau được không? Nàng đã đói lâu rồi, muốn nàng không ăn cơm vì Hi phi, hừ hừ, nằm mơ đi!

Cho nên lần này Quân Mặc Ảnh mang thức ăn đến cho nàng, tuy rằng miệng nàng nói ghét bỏ, con sâu tham ăn trong lòng cũng đã bắt đầu xôn xao.

"Ăn, đương nhiên muốn ăn!" Phụng Thiên cắn răng, oán hận nói: "Bằng không còn không phải tiện nghi cho người khác sao!"

"Ừ." Quân Mặc Ảnh làm như thật gật đầu, khóe môi hàm chứa ý cười: "Đương nhiên không thể tiện nghi cho người khác, tuy nói đồ ăn trong tủ lâu gì đó đều bình thường, nhưng bánh hoa mai là mang từ trong cung ra, nếu người không ăn, vậy có thể thật sự muốn cho người khác."

"Bánh hoa mai?" Ánh mắt Phụng Thiên sáng ngời, nháy mắt liền quên vừa rồi còn không thoải mái, về mặt kích động nói: "A a a, Lý công công đối đãi thật tốt, thời điểm này còn nhớ rõ bánh hoa mai của ta!"

"..."

Quân Mặc Ảnh yên lặng xoay người bày đồ ăn ra.

Tuy nói mấy đĩa thức ăn không phải rực rỡ muôn màu, nhưng cũng tính toán hợp lý, vừa thấy đã biết người gọi món mất bao nhiêu tâm tư vào.

Phụng Thiên đi đến bên cạnh bàn ngồi xuống, vừa cầm lấy chiếc đũa, chỉ thấy nam nhân cũng tự giác ngồi xuống bên cạnh nàng.

Nàng kinh ngạc: “Người làm gì vậy?”

Quân Mặc Ảnh khẽ nhếch lông mày, dáng vẻ tỏ rõ "Ta muốn làm gì đã rất rõ ràng": “Vật nhỏ không có lương tâm, trăm chuẩn bị đồ ăn cho người, người liền để trăm bị đói?”

Phượng Thiên cắn chiếc đĩa.

"Không phải người ăn qua rồi sao?" Vì cái gì còn muốn tranh bữa ăn ít ỏi của nàng?

"Ai nói?" Quân Mặc Ảnh như là không chú ý tới sắc mặt của nàng, chiếc đĩa duỗi ra, gấp đồ ăn bỏ vào miệng.

Phượng Thiên muốn khóc.

"Vừa rồi rõ ràng người ăn thịt cá ở dưới lầu, sao giờ còn muốn tranh ăn với ta! Sao người chán ghét như vậy!"

"Nói bậy." Quân Mặc Ảnh gấp cho nàng miếng cà rốt: "Chỉ cho vừa rồi người không muốn ăn, thì không cho phép vừa rồi khẩu vị trăm không tốt sao?"

Bạn đang đọc truyện *Sủng Quan Lục Cung: Đế Vương Kiều Man Hoàng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35: Ta còn chưa đủ nghe lời sao?

Phượng Thiên âm thầm dòm mắt, khẩu vị nàng không tốt là vì có nữ nhân chán ghét kia ở đó, người có nữ nhân trong ngực dựa vào cái gì khẩu vị không tốt?

Đây là tâm vọng của ta!

Nhìn chằm chằm miếng cà rốt vừa mới vào bát, Phượng Thiên nghiêng răng nghiêng lợi trừng mắt nhìn chúng nó, giống như bắt bọn nó trở thành kẻ địch chính mình: “Người cho ta nhiều cà rốt như vậy làm gì, ta sắp chết đói, ta muốn ăn thịt!”

"Ăn xong cái này rồi ăn thịt." Quân Mặc Ảnh thản nhiên nói, giọng điệu không cho cự tuyệt.

Phượng Thiên hừ một tiếng, ghen khuấy gấp toàn bộ nhét vào miệng, tùy tiện ăn vài cái, liền nuốt xuống.

Quân Mặc Ảnh thấy vẻ mặt nàng như ăn phải độc dược, không khỏi buồn cười, đã nhiều ngày như vậy, rốt cuộc thì khi nào thói quen ghét ăn cà rốt của vật nhỏ sửa được?

Không đợi hần nghĩ ra kết quả, Phượng Thiên đột nhiên cầm đĩa cà rốt, trực tiếp đẩy hết vào trong bát hần, một bên đẩy một bên làm như thật nói: “Cái này tốt cho sức khỏe, mỗi ngày người vất vả như vậy, nên ăn nhiều một chút bổ thân mình mới đúng!”

Quân Mặc Ảnh dở khóc dở cười, nhưng không ngăn cản nàng.

"Biết mỗi ngày trăm vất vả còn không ngoan ngoãn nghe lời, cả ngày toàn nghĩ ra việc khiến trăm tức giận."

"Người nói bậy!" Phượng Thiên mạnh mẽ ngẩng đầu lên, mở to mắt, nam nhân này dám bẻ cong sự thật!

"Ta còn chưa đủ nghe lời sao? Người muốn dẫn Hi phi liền mang theo Hi phi, người bắt ta làm nha hoàn ta liền làm nha hoàn, người bắt ta ăn cà rốt ta liền ăn cà rốt! Như thế còn chưa đủ nghe lời, người nói xem, còn muốn ta phải làm thế nào nữa?"

Quân Mặc Ảnh khẽ cười một tiếng, kéo người vào trong lòng mình, vuốt đầu nàng, ánh mắt lộ vẻ ôn nhu: "Thiên Thiên ngoan, cà rốt phải ăn, nhưng không cần phải nói đến Hi phi, cũng không cần làm nha hoàn, được không?"

Phượng Thiên ngoảnh mặt làm ngơ với lời hần nói, lưu luyến nhìn đồ ăn trên bàn: “Ta còn chưa ăn đâu!”

"Có người không cho người ăn sao." Quân Mặc Ảnh vừa tức giận lại bất đắc dĩ, hần đã nói như vậy, thế nhưng vật nhỏ vẫn tập trung vào đồ ăn?

Đương nhiên không phải Phượng Thiên không nghe hần nói, chính là trong lòng nàng còn đang tức giận, chỉ một bàn ăn đã muốn nàng hết giận?

Hừ hừ, nghĩ thật tốt!

Lại còn nói không cần nói đến Hi phi, đến lúc đó nhìn thấy người ta ngay cả ánh mắt cũng chạy theo người ta rồi, đũa ngọc mới có thể tin tưởng lời nam nhân nói!

"Chốc lát ăn xong rồi phải đi thử quần áo, xem có vừa hay không."

"Hắn sẽ không thích hợp..." Phụng Thiên một bên uống canh, một bên lẩm bẩm, phát âm có chút không rõ: "Ta nhìn người Đoan vương cao lớn thế kia, dù thể nào quần áo kia cũng lớn hơn người ta rất nhiều. Nhưng mà không có việc gì, ta ăn xong rồi tìm cây kéo sửa lại là được."

"Không cần phiền phức như vậy, trăm đã bảo Lý Đức Thông dựa theo dáng người người đi mua."

Phụng Thiên đang uống canh dừng một chút, ngẩng đầu nhìn hắn một cái, hỏi: "Người muốn uống canh không?"

Quân Mặc Ảnh ngẩn người, khóe miệng chậm rãi nở nụ cười.

"Được."

Phụng Thiên múc cho hắn một chén, không để ý đến hắn nữa, tiếp tục ăn. Lúc nàng đang một ngụm canh, lại còn chưa tới kịp nuốt xuống, có một lực đạo mạnh mẽ kéo nàng về phía sau, nàng sợ tới mức suýt nữa phun canh ra.

Không đợi nàng phản ứng, môi bỗng dưng bị một mảnh ẩm áp ngăn chặn, bàn tay Quân Mặc Ảnh áp hai má nàng, giống như cái gì cũng không làm, nước canh từ trong miệng nàng trực tiếp chảy vào miệng hắn.

Hầu kết lẩn lộn, nuốt xuống, tất cả đều gọi cảm cực kỳ.

Phụng Thiên ngạc nhiên quên nhắm mắt lại, nhìn chằm chằm khuôn mặt mê người của nam nhân đối diện, hai gò má nàng đỏ bừng, lông mi dài không ngừng lay động.

Hơi thở của nam nhân phả vào mặt nàng, kể cả khi ra cung, nhưng trên người hắn vẫn có hương thơm dễ chịu thoải mái, không phải là Long Tiềm, nàng cũng không rõ là cái gì, giống như Lan Xà, giống như Thanh Trúc, Phụng Thiên chỉ biết hương thơm này rất dễ chịu, dễ ngủ làm cho cả người nàng đều say trong đó, hoàn toàn không phân rõ hoàn cảnh bây giờ.

Lòng bàn tay của Quân Mặc Ảnh nhẹ nhàng che hai mắt nàng, trước mắt Phụng Thiên tối đen, mí mắt nhẹ nhàng chậm rãi hạ xuống, từng cử động trong đó đều lộ ra ôn nhu.

Đụng chạm chơi đùa trong lúc đó càng ngày càng nghiêm trọng, bị nam nhân ôn nhu bá đạo chi phối, lười Phụng Thiên giống như trốn tránh, giống như đón ý hòa, hỗn loạn làm cho chính nàng cũng cảm thấy không hiểu, hoàn toàn không biết rốt cuộc mình muốn thế nào.

Không bao lâu, khuôn mặt nhỏ nhắn của Phụng Thiên liền đỏ bừng.

Quân Mặc Ảnh nắm eo nhỏ của nàng chậm rãi buông ra, cũng rời đi từ trong mềm mại của nàng, dùng răng nanh khẽ cắn, từng sợi chỉ bạc kéo ra từ trong miệng, vô số ôn nhu lưu luyến.

Thẳng đến khi Phụng Thiên đẩy hắn một chút, nước nôi phát ra tiếng "Ngô ngô", rốt cuộc Quân Mặc Ảnh mới hoàn toàn bỏ qua nàng.

Phụng Thiên vừa thẹn vừa phẫn, khó khăn trừng mắt nhìn hắn một cái, trong lúc nhất thời lại không nói nên một câu đầy đủ.

Quân Mặc Ảnh xoa mi tâm, cũng không phải tức giận, mà là một loại cảm giác vừa bất đắc dĩ vừa đau lòng.

"Sao lại mặt hửng hả?" Tay hắn nhẹ nhàng xẹt qua hai má nàng, bên tay là làn da mềm mại, lại khiến mặt hắn thấy ngứa.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Quan Lục Cung: Đế Vương Kiều Man Hoàng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36: Chính người đến đi

Phụng Thiên hồi hồn, ánh mắt sâu kín nhìn hắn trong chốc lát, mới nói: "Người muốn uống canh ta cũng cho người, vì sao còn muốn hôn ta?"

Quân Mặc Ảnh ngẩn người, đột nhiên cười ra tiếng: "Quả thật là muốn ăn canh, lại chưa nói muốn uống canh như thế nào, không phải sao?" Hắn nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, bên trong mắt phụng lóe một chút ánh sáng: "Ăn canh như thế, cũng nếm được hương vị của Thiên Thiên, có sao mà không làm?"

"..." Đây là lý luận quái quỷ gì?

Nàng cũng không phải đồ ăn ngon, sao nam nhân này vì muốn nếm hương vị của nàng?

"Ta còn bị đói đấy!" Phụng Thiên bĩu môi, vẻ mặt uất ức nhìn hắn: "Chính người ăn no lại không để ta ăn! Còn làm bộ đưa ta ăn cái gì, kì thực luôn"

quẩy rồi ở bên cạnh, thành tâm muốn ta bị đói, thật sự hơi quá đáng!"

Quẩy rồi?

Còn thành tâm làm nàng bị đói?

Quân Mặc Ảnh lắc đầu, lòng tràn đầy bất đắc dĩ, vật nhỏ này, thật sự là...

Hắn lấy một miếng bánh hoa mai cao đưa đến gần miệng nàng, như là muốn cho thấy không phải mình cố ý để nàng đói. Đến lúc Phượng Thiên chuẩn bị cắn được bánh hoa mai, tay hắn rút lại một chút, sau đó thu trở về.

Phượng Thiên tức giận.

"Ngươi đùa giỡn ta à!"

Quân Mặc Ảnh càng thêm buồn cười, nhìn một con mèo nhỏ đang dựng lông, đáng vẻ giương nanh múa vuốt, rất đáng yêu.

"Nói hươu nói vượn." Hắn khẽ cười một tiếng, khuôn mặt làm bộ nghiêm túc: "Vừa rồi là trẫm không chu đáo, lúc này ngươi không nên ăn cái này, lúc ăn cơm thì nên ăn đồ ăn chính. Nếu buổi tối đói bụng, cũng không nên ăn nhiều, chỉ cho ăn hai miếng, biết không?"

Phượng Thiên khó khăn nhe răng về phía hắn, sau đó cúi đầu ăn cơm, không để ý đến hắn nữa.

Tuy rằng kém hơn đồ ăn trong cung, tuy rằng cũng kém hơn bánh hoa mai, nhưng là... Ừm, hiện tại cũng chỉ có thể ăn cái này thôi...

Vậy nàng liền cố tiêu diệt sạch sẽ bọn nó!

"Ngao, đừng cáu kỉnh, ăn cơm xong mang ngươi đi ra ngoài chơi."

Động tác bới cơm của Phượng Thiên mạnh hơn một chút, trừng lớn hai mắt nhìn hắn, khóe miệng còn dính một ít cơm liền hỏi: "Muốn đi ra ngoài à?"

"Ừ."

Quân Mặc Ảnh gạt đầu, dùng tay lau đi khóe miệng của nàng, ý cười nơi đáy mắt càng sâu vài phần.

A a a, thật sự muốn đi ra ngoài! Phượng Thiên kích động, nàng không có trí nhớ đời này, cũng không biết chợ ở cổ đại có hình dáng gì, có giống trong phim truyền hình là nơi đầy đồ ăn vặt và tạp hoá hay không, trong lòng từng rất muốn đi, rốt cục hiện tại có cơ hội có thể ra ngoài đi dạo!

Đi dạo?

Nhưng vừa rồi hình như từ nam nhân này nói không phải ý như vậy...

Chơi?

Chơi!

"Vừa rồi ngươi nói gì?"

"Hả?" Nam nhân nhếch đuôi lông mày lên.

Phượng Thiên hạ mí mắt: "Ngươi nói mang ta đi ra ngoài làm gì?"

Quân Mặc Ảnh bình tĩnh nhìn nàng, giống như là cảm thấy nàng đột nhiên hỏi như vậy rất kỳ quái, mi tâm nhíu lại: "Không phải Thiên Thiên nói thích đi dạo chợ bên ngoài sao? Như thế nào, đột nhiên hối hận à, không muốn đi?"

"Sao có khả năng!" Phượng Thiên gào to quát một tiếng: "Đương nhiên là muốn đi ra ngoài, khi nào ta nói không muốn đi ra ngoài!"

Nhưng mà nàng có nói nàng thích đi dạo chợ sao?

Phượng Thiên nhíu mi, trong lòng ngẫm lại mình đã nói lúc nào...

"Ừ, muốn đi là tốt rồi." Quân Mặc Ảnh vừa lòng vỗ đầu của nàng, khóe môi nở nụ cười, trong đôi mắt hẹp dài hiện lên tia sáng.

"Hi phi có đi không?"

Đi không?

Đáp án đương nhiên là không, Quân Mặc Ảnh cười, thầm nghĩ ngay cả lục đệ muốn đi hắn cũng chưa cho, sao có khả năng tùy tiện để người ta đi theo phá hỏng không khí? Huống chi là nữ nhân bị vật nhỏ chán ghét.

"Thiên Thiên không muốn để nàng ta đi sao?"

Phượng Thiên hừ một tiếng: "Đương nhiên không!"

Vốn đang nghĩ tới hiên ngang lẫm liệt thêm một câu "Nàng đi ta sẽ không đi", nhưng mà... A a sao có thể bởi vì một người đáng ghét buông tha cơ hội của mình? Cho nên Phượng Thiên miễn cưỡng quyết định, cùng lắm thì đến lúc đó cách xa bọn họ một chút, một mình mình chơi!

Quân Mặc Ảnh gật đầu, ánh mắt dừng ở nàng thật lâu: "Nếu đồng ý ngươi, ngươi muốn cảm tạ trăm như thế nào?"

Khóe miệng Phượng Thiên khẽ gật.

Suy nghĩ thật lâu, trên mặt lộ ra thần sắc buồn rầu, rốt cục cắn chặt răng quyết định, nói: "Số lẽ cho ngươi!"

Quân Mặc Ảnh nhũn mày, nhất thời không hiểu được ý tứ của nàng.

Phượng Thiên quỳnh lên, vội vàng nói: "Cho ngươi một trăm lượng!"

Nếu như thế này còn chưa đủ, nàng sẽ không đi chơi nữa! Để hần mang Hi phi đi thôi, không phải nàng không có tay không chân, chẳng lẽ còn không thể tự chuồn ra đi hay sao?

"Quý này nọ!" Rốt cục Quân Mặc Ảnh phản ứng lại nàng đang nói cái gì, tức giận dùng sức nhéo khuôn mặt nhỏ của nàng: "Cả ngày đều suy nghĩ cái gì vậy?" Nói là dùng sức, nhưng vẫn luyện tiết hạ thủ.

Trong lòng cũng bất đắc dĩ, chẳng lẽ hần đường đường là hoàng đế, còn có thể tham của nàng một trăm lượng bạc hay sao?

Phượng Thiên cũng ủy khuất: "Nhưng ta không có gì có thể đưa cho ngươi."

Hiện tại nàng là một người nghèo được không!

Quân Mặc Ảnh thở dài, nở nụ cười yếu ớt: "Vậy liền lấy chính ngươi đến đi. Tuy nói trăm hơi mệt, cũng chỉ có thể cố mà đáp ứng."

Bạn đang đọc truyện *Sủng Quan Lục Cung: Đế Vương Kiêu Man Hoàng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Thế nào, cũng không tệ lắm đi?

Lấy nàng đến, còn một chút? Phượng Thiên khó thở: "Ngươi nằm mơ đi! Cô nãi nãi ta là vật báu vô giá, cái gì mà muốn ta đến đi? Ngươi cảm thấy miễn cưỡng, ta còn không vui đâu!"

Gặp quý đi!

Đại mỹ nhân như nàng người gặp người thích, hoa gặp hoa nở, bây giờ nàng còn chưa nẩy nở, nhiều lắm chỉ tính là tiểu mỹ nhân, nhưng mặc kệ thế nào, nhân sĩ học thức uyên bác xuyên qua như nàng nên được coi như gấu trúc được bảo vệ được không? Xú nam nhân này dám xem thường nàng!

Hiển nhiên nàng đã quên, nàng không chỉ là Phượng Thiên, còn là "Phượng tiệp dư" là vợ bé trên danh nghĩa của nam nhân này!

Quân Mặc Ảnh cũng không so đo với nàng, cười liền không nói.

Không vội, một ngày nào đó, hần sẽ khiến vật nhỏ cam tâm tình nguyện ở bên người hần, vĩnh viễn.

"Ăn xong đi còn thay quần áo." Quân Mặc Ảnh đứng dậy đi đến bên giường, chọn trái chọn phải, cuối cùng chọn một bộ áo dài màu lam. Tuy chất liệu quần áo không thể so với trong cung, nhưng năng lực làm việc của Lý Đức Thông rất tốt, chọn chất vải và kiểu dáng đều là thượng thừa.

Phượng Thiên "À" một tiếng, lại há mồm uống hai ngụm canh, thế này mới vừa lòng vuốt bụng, nhận quần áo trong tay hần.

Đây là lần đầu tiên nàng mặc nam trang cổ đại, tự nhiên không biết mặc, không e dè cởi vẩy sam trên người, nhưng không biết mặc vào người như thế nào.

Không chịu yếu thế, đành phải dương cằm nhìn Quân Mặc Ảnh một cái: "Vì cái gì quần áo nam nhân mặc vào còn phiền toái hơn nữ nhân?"

Quân Mặc Ảnh buồn cười, đành phải cầm quần áo, mặc cho nàng từng cái từng cái một, sửa lại vạt áo, sửa sang lại dung nhan. Sau khi mọi thứ đều xong, Quân Mặc Ảnh nhìn khuôn mặt nhỏ của nàng ngẩn người, trong mắt phượng hiện lên một tia kinh diễm.

Vốn tưởng rằng dáng vẻ vật nhỏ mặc nữ trang đã đẹp lắm rồi, không nghĩ tới nàng mặc nam trang lại kinh diễm như vậy, búi tóc chưa thay đổi, vẫn là búi tóc của nữ tử, mắt ngọc mây ngài, cái miệng nhỏ nhắn hơi mơn mởn, dung nhan thanh tú tình quái.

Đột nhiên Quân Mặc Ảnh có chút hối hận khi quyết định muốn dẫn nàng đi ra ngoài.

Dáng vẻ vật nhỏ thu hút người nhìn như vậy, sao có thể để người khác nhìn?

"Tóc thì làm sao bây giờ?" Phụng Thiên sờ búi tóc, có chút đau đầu.

Để hoàng đế mặc quần áo cho nàng đã đủ kiêu ngạo, còn muốn người ta chải đầu cho nàng?

Cho dù nam nhân này có thể đồng ý, không nhất định hẳn biết búi!

Phụng Thiên bĩu môi, thầm nghĩ nam nhân này vừa thấy chính là người sống an nhàn sung sướng, nếu không phải bởi vì hắn là nam nhân, khẳng định cũng không biết quần áo nam nhân mặc như thế nào!

Quân Mặc Ảnh đi ra phía trước vốn không lo lắng còn có thể có vấn đề này, nhắc tới mới nhớ, Hàn Tiêu và Ảnh Nguyệt đều là hai nam nhân huyết khí phương cương, cho dù bọn họ biết búi tóc, hẳn cũng không để bọn họ búi cho vật nhỏ! Tuy Lý Đức Thông là tổng quản phụ nội vụ, nhưng cũng vì như thế, bình thường ở trong cung làm sao cần hắn đi làm loại việc này?

Cố tình mình lại chưa làm việc này bao giờ, chẳng lẽ còn phải học bây giờ hay sao?

Chỉ còn lại Hi phi, mặc kệ nàng có thể đi hay không, vật nhỏ tuyệt đối không để nàng búi tóc cho.

Xem ra, nếu vật nhỏ muốn mặc nam trang, bọn họ cần phải mua một nha hoàn mới được.

"Á!" Phụng Thiên đột nhiên vỗ tay, trên mặt đầy tươi cười: "Có!"

Không phải là kiểu tóc nam nhân sao, còn có thể làm khó người hiện đại như nàng hay sao?

Quân Mặc Ảnh kinh ngạc nhìn nàng, chỉ thấy nàng lung tung bỏ tram trên đầu xuống, tóc cứ thế duỗi ra.

Cái loại động tác không câu nệ tiểu tiết này, thiếu chút nữa khiến cho Quân Mặc Ảnh nghĩ đi lên giúp nàng. Dùng sức như vậy, vật nhỏ không biết đau sao? Nhưng không đợi hắn phản ứng lại, Phụng Thiên đã tháo hết tram cài ra, đầu dây tóc đen chảy xuống, rối tung trên vai.

Ngay cả cây lược gỗ Phụng Thiên cũng không dùng, trực tiếp lấy tay, bàn tay thon dài xen vào mái tóc đen như mực, hai màu đối lập lại làm cho nàng càng mê người hơn.

Chẳng được bao lâu, nàng đã thành công buộc tóc kiểu đuôi ngựa đơn giản, dùng dây cột tóc Lý Đức Thông mua về buộc lại, dây cột tóc màu vàng gần giống màu quần áo Quân Mặc Ảnh mặc trên người.

"Người đây là...?" Quân Mặc Ảnh nhìn kiểu tóc mới này, thần sắc có vài phần cổ quái.

Không thể không nói, cứ như vậy, quả thật tốt hơn nhiều lúc trước, ít nhất không nữ tính như trước. Nhưng khuôn mặt trắng nõn khéo léo không thể che dấu được, vẫn trong veo trắng nõn như nước, thật là... Mặc kệ nam hay nữ, đều khiến người khác đui mù.

"Thế nào, cũng không tệ lắm đi?" Phụng Thiên chạy nhanh đến trước gương đồng, xoay trái xoay phải ngắm, khóe miệng càng kéo lên, hiển nhiên là rất vừa lòng với dáng vẻ hiện tại của mình.

Bạn đang đọc truyện *Sùng Quan Lục Cung: Đế Vương Kiêu Man Hoàng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38: Chốc lát người sẽ được bỏ tiền!

Quả thật rất được." Quân Mặc Ảnh gật đầu, đẩy mắt lộ ra ý cười ôn nhu.

Phụng Thiên lười kéo Quân Mặc Ảnh vụng trộm chuồn ra khỏi khách sạn, tuy rằng Quân Mặc Ảnh nói hắn sẽ không để Hi phi đi theo, ai có thể khiến Phụng Thiên chắc chắn tin hắn được, nếu Hi phi bỏ lên cánh tay hắn chừng niu gì đó, nam nhân này mềm lòng, đến lúc đó không phải mình đáng thương sao?

Cho nên thật bất hạnh, từ lúc chào đời đến này lần đầu tiên Quân Mặc Ảnh làm chuyện lén lút như vậy.

Sau, hắn có chút khó hiểu hỏi: “Vì cái gì chúng ta không trực tiếp đi ra từ cửa sổ?” Bất buộc phải giống trộm chuẩn ra sao?

Phượng Thiên ngần ngợ, đột nhiên phát điên hét lớn một tiếng: “Ngươi biết nhảy cửa sổ sao ngươi không nói sớm!” Hai nàng lo lắng đề phòng, trong lòng run sợ!

Không phải nàng chưa từng thấy võ công của nam nhân này, nhưng trừ bỏ một chương đầu tiên đánh nàng, nàng chưa từng thấy hắn dừng lại, vừa rồi vốn không nhớ đến việc này có được không?

Nếu sớm biết rằng có thể nhảy từ cửa sổ, đương nhiên nàng sẽ không lựa chọn phương thức “Chuẩn ra ngoài” ngu ngốc như vậy!

Huống chi động tác nhảy cửa sổ phi xuống dưới khí phách như vậy... A a a, thật sự đáng tiếc...

“Chúng ta trở về rồi nhảy qua cửa sổ đi?” Phượng Thiên mở to đôi mắt lấp lánh nhìn Quân Mặc Ảnh.

Quân Mặc Ảnh cảm thấy đau thái dương, nửa ngày mới thốt ra một câu: “Được.”

Trong bóng đêm, ánh trăng tỏa xuống.

Nơi này cách kinh thành không xa, địa giới phồn hoa, cho nên mặc dù là ban đêm, trên đường cái đèn đuốc sáng bùng, trên đường vẫn đông người.

Dọc theo đường đi, Phượng Thiên nhìn một cái bên trái lại sờ một cái bên phải, giống như nông thôn mới lên thành thị, gặp cái gì cũng mới mẻ!

Quân Mặc Ảnh sợ nàng đi đâu, một tắc cũng không rời nàng, mỗi khi thấy nàng thích cái gì, đều muốn mua cho nàng. Nhưng vật nhỏ đều lác đầu, mới đầu hắn còn không để ý, sau liền bốn chôn, vật nhỏ không thoải mái sao?

“Không phải thích sao, sao cái gì cũng không muốn mua?”

“Mua nhiều như vậy thì cầm kiếu gì?” Phượng Thiên trừng mắt nhìn.

Quân Mặc Ảnh ngần ngừ, nhìn lướt qua hai tay rỗng tuếch, buồn cười nói: “Làm sao nhiều như vậy?”

“Đừng nóng vội!” Phượng Thiên giao hoạt cười: “Chốc lát ngươi sẽ được bỏ tiền!”

Bỗng nhiên Quân Mặc Ảnh sinh ra một loại dự cảm không tốt lắm.

Rất nhanh hắn liền nghiệm chứng loại dự cảm này, cũng rất cục đã biết vì sao Phượng Thiên làm ra vẻ mình thích nhưng không cần những thứ đáng trước, bởi vì hứng thú của nàng hoàn toàn là đồ ăn, đối với những thứ này, hừ hừ, nhìn xem là được rồi, sao có thể cầm ở trong tay chiếm chỗ?

Bốn phía náo nhiệt ồn ào, Phượng Thiên lại đột nhiên dùng sức hít: “Ngươi có ngửi được mùi gì không?”

Quân Mặc Ảnh nhú mày: “Hoa mai?” Nhắc tới mùa đông khắc nghiệt, cũng không phải ở trong hoàng cung, có thể có được hoa cũng không tệ. Dừng một chút, lại nói: “Giống như còn có hương hoa quế.” Xem thử nhà ai dùng hoa quế làm điểm tâm.

“Không đúng không đúng!” Phượng Thiên chỉ tiếc rèn sắt không thành thép chà chân.

“A, ta đã biết, ta đã biết! Là hạt dẻ rang đường! Hạt dẻ rang đường đó!”

Phượng Thiên như là sói đói nhìn thấy thỏ ngon, chạy nhanh tới nơi phát ra mùi. Gió đêm phe phẩy, tay áo bay lên, mặc áo màu lam, dây cột tóc màu vàng cùng kia đầu dây tóc đen chìm trong ánh đèn, sắc trời mờ hồ.

Quân Mặc Ảnh ngây ngẩn cả người, nửa ngày mới tỉnh lại, đi nhanh tới chỗ nàng.

Đường đông người, khó có thể nhìn thấy phía trước, chỉ vì hạt dẻ rang đường mà bị lạc vật nhỏ, đánh chết hắn cũng không để chuyện này xảy ra!

“Chạy lên trước cũng không biết nói một tiếng sao?” Rất cục Quân Mặc Ảnh tìm được nàng ở một quầy hàng bán hạt dẻ rang đường, lo lắng trong lòng chậm rãi thả xuống, giọng có chút trầm.

Phượng Thiên vốn đang hưng trí bừng bừng nhìn chằm chằm ông chủ múc hạt dẻ cho nàng, nghe tiếng, trong lòng lộp bộp một chút, giống như đột nhiên bị gió đông quạt thẳng vào mặt, đau!

Nàng biết mình sai rồi, tàn nhẫn nhẫn tâm, cũng bất chấp hạt dẻ trước mắt, dịch thân mình, quay đầu nhìn hắn. Thấy hắn không để ý tới chính mình, nghĩ nghĩ, lại nằn nì, cẩn thận vươn tay kéo tay hắn, đáng về lấy lòng, giống như súng vật nhỏ làm sai xin chủ nhân tha lỗi.

Quân Mặc Ảnh cũng không tức giận thật, chính là nghĩ vì hạt dẻ rang đường mà vật nhỏ bỏ rơi hắn, trong lòng liền buồn bực.

“Về sau còn như vậy nữa không?”

Phượng Thiên nở nụ cười, lác đầu như trống bỏi: “Sẽ không sẽ không! Ta cam đoan!”

Chương 39: Người ta đang nhìn chúng ta chăm chăm kìa!

Lúc này Quân Mặc Ảnh mới vừa lòng nắm chặt tay nhỏ bé của nàng: “Lần tới còn dám chạy loạn, liền phạt ngươi một ngày không được ăn cái gì!”

Vốn định nói ba ngày, nhưng sợ vật nhỏ này lại giận dỗi, hấn chịu sao? Đáp án đương nhiên là không.

Phượng Thiên cười đến mặt mày rạng rỡ, bị bàn tay to lớn ấm áp của hắn cầm lấy, tay nàng cũng không lạnh như vậy, tâm cũng ấm hơn rất nhiều.

Bọn họ vui vẻ, nhưng sắc mặt ông chủ bán hạt dẻ rang đường không tốt lắm.

Không nói gì nhìn hai "Đại nam nhân" tay nắm tay, giọng một người trong đó... Ừm, thanh thoát như thế, chẳng lẽ là hoạn quan? Hơn nữa hai người còn nói lời ám muội như thế, làm hành động ám muội, thấy thế nào cũng giống hai người yêu nhau!

Trời ạ, đầu năm nay đoạn tay áo càn rỡ như thế sao?

Ông chủ run run múc hạt dẻ vào túi, lại run run đưa túi hạt dẻ qua, bị Quân Mặc Ảnh thần nhiên nhìn lướt qua, tay ông chủ run lên, suýt nữa vứt hạt dẻ đã gói cẩn thận ra ngoài đường.

Quân Mặc Ảnh chỉ làm như không phát hiện, nên thế nào thì vẫn như thế, một tay cầm túi hạt dẻ, một tay nắm tay vật nhỏ rêu rao khắp nơi.

Đi được hai bước, đột nhiên Phượng Thiên đứng lại.

Quân Mặc Ảnh quay đầu lại nhìn nàng một cái: “Làm sao vậy?”

"Ta muốn ăn hạt dẻ."

Quân Mặc Ảnh đành phải buông tay nàng ra, đưa hạt dẻ cho nàng, đưa một nửa lại nhìn không được hỏi: “Nàng biết bóc không?”

"..." Phượng Thiên không nói gì nhìn trời.

Nàng kém cỏi như vậy sao, trong mắt nam nhân này, ngay cả hạt dẻ nàng cũng không biết bóc sao?

"Không!"

Hừ hừ, ghi thù!

Ngươi đã hỏi như vậy, nếu cô nãi nãi nói "Biết", chẳng phải cô phụ khổ tâm của ngươi sao?

Thần sắc Quân Mặc Ảnh như đã biết trước cảm về, mắt phượng nhìn hạt dẻ trong túi, mi tâm nhíu lại, do dự trong chốc lát, mới hỏi: “Mang khăn tay không?”

Phượng Thiên giật mình.

Hóa ra không phải hấn do dự, mà là suy nghĩ, hạt dẻ bóc xong nên để chỗ nào sao?

Gió lạnh thổi qua, vẫn lạnh như trước, nhưng giờ khắc này, trong lòng Phượng Thiên lại như được ngâm trong ôn tuyền ấm áp, trong lòng gọn sóng.

Lâu sau mới than thở nói: “Hiện tại ta là nam nhân, làm sao có khăn tay.”

Vừa dứt lời, mũi người được một mùi thơm ngào ngạt, mắt Phượng Thiên run rẩy, còn chưa kịp nhìn rõ, đôi môi đã đụng phải một vật.

"Há mồm."

Nàng theo bản năng nghe theo, giây tiếp theo, bên trong miệng tràn ngập hương vị ngọt ngào của hạt dẻ rang đường, ngọt mà không chán.

Không đợi nàng ăn xong, trong nháy mắt Quân Mặc Ảnh liền bóc xong một hạt tiếp theo, nhìn thoáng qua túi và khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, đành phải để nàng cầm túi, hấn tiếp tục bóc chỗ còn lại.

Dưới ánh trăng sáng, nam nhân như ngọc, mắt phượng đang chăm chú nhìn, cả người lộ vẻ thần nhiên, chuyên chú cẩn thận.

Một đế vương, tôm hùm, hạt dẻ, hần đều bóc, hầu hạ người như vậy, sợ là đây là lần đầu tiên trong cuộc đời?

Nhưng từ đầu tới đuôi, hần không nói nửa câu dư thừa chứ đừng nói là oán giận, ngay cả tranh công cũng chưa từng.

Ánh mắt Phượng Thiên lộ vẻ ôn nhu, ngừng đầu từng bước đi tới chỗ hần, dựa gần vào hần, học dáng vẻ vừa rồi của hần, bóc một hạt dẻ đưa tới trước mặt hần: "Há mồm."

Quân Mặc Ảnh ngẩn người.

Phượng Thiên đỏ mặt, trực tiếp bỏ hạt dẻ vào miệng hần, sau đó thu tay về, quay đầu bước đi.

Dáng vẻ xinh đẹp, rõ ràng chính là thẹn thùng.

Quân Mặc Ảnh rất vừa lòng, đuôi lông mày khẽ mất đều lộ ra ý cười, rốt cục, vật nhỏ cũng không vô tâm vô phách.

Phượng Thiên đi trước như là đột nhiên nghĩ đến cái gì, thân mình dừng lại một chút, quay đầu nhìn hần, tức giận nói: "Người đi nhanh chút, lát nữa lạc mất lại nói ta bỏ quên người!"

Ý cười nơi đáy mắt Quân Mặc Ảnh lại sâu thêm vài phần, đi nhanh tiến lên, một chút đã ôm người vào trong lòng, cũng không quản người dân chung quanh dùng ánh mắt khác thường nhìn bọn họ, trên mặt nửa điểm xấu hổ cũng không có. Nhưng rốt cuộc Phượng Thiên đã hiểu được, những người này và ông chủ bán hạt dẻ vừa nãy đều coi nàng và Quân Mặc Ảnh là đoạn tay áo?

Đoạn tay áo, đoạn tay áo à!

Sao vừa nãy nàng không phản ứng lại, hiện tại nàng là "Nam nhân" mà, sao có thể tùy tiện liền ở lâu cùng một chỗ với nam nhân khác?

A a a không đúng!

Cho dù hiện tại nàng là nữ nhân, dựa vào cái gì nàng có thể ở lâu một chỗ với nam nhân trên đường?

Phượng Thiên buồn bực, đầu óc nàng chắc chắn bị ngấm nước rồi!

"Này!" Phượng Thiên vỗ một cái vào lưng hần nhìn một cái, ý bảo hần bỏ ra: "Người ta đều nhìn chúng ta chăm chăm rồi!"

Quân Mặc Ảnh "Ừ" một tiếng, khẽ môi khẽ nhếch: "Đó là bởi vì Thiên Thiên đẹp."

"Hiện tại ta là nam nhân!"

"Nam nhân cũng đẹp."

Phượng Thiên không nói gì liếc mắt, hần là hoàng đế đó, bị người khác coi là long dương chi phích, hần không biết e lệ sao?

Sự thật chứng minh, Quân Mặc Ảnh không cần để ý ánh mắt của người khác.

Nhưng lúc bên miệng lại có một viên hạt dẻ rang đường, Phượng Thiên liền sợ ngây người.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Quan Lục Cung: Đế Vương Kiều Man Hoàng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Sao người mắng ta!

Nàng cúi đầu lại nhìn cái tay bên hông mình, xác nhận không nhìn lầm, lập tức quay đầu nhìn cái tay kia của hần, quả nhiên chỉ thấy hần dùng một tay bóc về!

Lợi hại như vậy?

Mắt Phượng Thiên sáng rực nhìn tay hần linh hoạt: "Chẳng lẽ còn có nội công tâm pháp bóc hạt dẻ? Dạy ta đi, dạy ta đi!"

"Nội công tâm pháp thì có, nhưng không phải dùng để bóc hạt dẻ." Quân Mặc Ảnh buồn cười, vật nhỏ làm như võ học tông sư cũng tham ăn như nàng vậy?

"Nếu người muốn học cũng có thể, chỉ sợ đến lúc đó người rất lười, không chịu nổi mệt, học hai ngày lại bỏ quên."

"Nói hươu nói vượn!" Phụng Thiên trừng mắt.

Hình tượng cần cù và thật thà, sáng rọi vĩ đại của nàng, sao đến miệng nam nhân này, liền trở nên không chịu nổi như vậy?

"Ngươi liền chờ coi, sau khi trở về, kiểu gì ta cũng phải học ra trò cho ngươi xem!"

Phụng Thiên ảo tưởng rất đẹp, chờ ngày nào đó cô nãi nãi biến thành thiên hạ đệ nhất, xem người nào không muốn sống dám tùy tiện xông lên đánh nhau với nàng!

"Ừ, khẳng định đến lúc đó Thiên Thiên rất lợi hại." Quân Mặc Ảnh vỗ thắt lưng nàng, bắt đắc dĩ trấn an, vật nhỏ này, luôn phải vuốt long nàng mới được.

Bốn phía ồn ào náo động, ánh đèn rực rỡ, có thể ôm nàng như vậy, trong lòng Quân Mặc Ảnh vô cùng bình thản và yên tĩnh.

Phía trước truyền đến tiếng chuông, đinh đinh đang đang, thanh thúy dễ nghe.

Đời trước Phụng Thiên cũng rất thích thứ này, từ lúc còn nhỏ đã bắt đầu, mãi cho đến đại học, ở đầu giường treo một cái như vậy. Cha mẹ mất sớm, thậm chí nàng chỉ có nhìn ảnh chụp mới nhớ dáng vẻ bọn họ. May mà bà nội đối với nàng vô cùng tốt, còn nhớ rõ cái chuông đầu tiên nàng có chính là bà nội đưa vào sinh nhật, nhưng lúc nàng học trung học, bà nội cũng qua đời.

Từ đó về sau, cuộc sống của nàng liền hoàn toàn trống rỗng, chỉ có chiếc chuông ở đầu giường kia vĩnh viễn không thay đổi.

"Làm sao vậy?"

Quân Mặc Ảnh thấy nàng đột nhiên xuất thần, thu tay ở hông nàng, vỗ nhẹ sau lưng nàng.

Phụng Thiên hồi thần, chỉ thấy trong ánh mắt nam nhân mang theo một chút thân thiết, giống như từ lần gặp đầu tiên, hắn đối xử với nàng vô cùng tốt.

Nàng không biết cuộc sống sau này của nàng sẽ như thế nào, cũng không biết còn có ai đối xử với nàng tốt như hắn bây giờ không, nhưng nàng biết, giờ này khắc này, nàng chỉ có hắn.

Ấm áp, ôn nhu, tất cả đều không đủ để hình dung.

"Chúng ta đi mua chuông gió đi!" Phụng Thiên hồi thần, trong phút chốc cười tươi như hoa.

Quân Mặc Ảnh ngăn người, vừa rồi nhìn sắc mặt vật nhỏ còn không tốt lắm, sao đột nhiên liền cười vui vẻ như vậy?

Hắn không biết, trước khi bà nội Phụng Thiên mất đã nói với nàng, mặc kệ lúc nào, đều phải cười nhớ tới bà nội, nếu không bà nội sẽ không vui. Cho nên bất luận Phụng Thiên ở nơi nào, chỉ cần nhớ tới bà nội, đều không đau khổ, mà là cười.

Lúc Phụng Thiên đi lên trước, bởi vì động tác vừa rồi của Quân Mặc Ảnh đã buông nàng ra, cho nên hắn vừa động, hai người liền kéo ra khoảng cách.

Nhưng ngoài dự kiến của Quân Mặc Ảnh, vật nhỏ không cố chạy trốn, cũng không phải quay đầu muốn hắn đuổi kịp, mà là chạy về phía hắn, cầm chặt lấy bàn tay to lớn của hắn.

"Đi, chúng ta mua chuông gió đi!"

Thật sự là, giống như trẻ con, khiến hắn không biết phải làm thế nào!

Nếu không có nàng, hắn đi một mình bị lạc mất thì làm sao bây giờ?

Đột nhiên Phụng Thiên cảm thấy tồn tại của mình vô cùng quan trọng và vĩ đại, nàng bảo hộ đế vương Đông Lan, liền tương đương với bảo hộ hy vọng của quốc gia này, đó là công lao lớn!

Nếu Quân Mặc Ảnh biết hiện tại nàng suy nghĩ cái gì, thế nào cũng bị nàng chọc tức chết.

"Không phải chỉ thích ăn sao?" Hắn cầm lại tay nhỏ bé của nàng, trêu tức hỏi.

"Ai nói!" Phụng Thiên kinh hô: "Sao ngươi xem thường ta như vậy? Ăn, mặc, ở, đi lại đó là bản năng con người, nếu không ăn sẽ chết, cho nên ăn là điều cơ bản! Hiện tại ta muốn đi mua chuông gió, đó gọi là hun đúc tình cảm sâu đậm được không?"

Nàng nói hăng say, không hề ý thức được đột nhiên sắc mặt Quân Mặc Ảnh đen lại.

"Lúc trước là ai đã hứa, về sau không cho phép nói từ kia?"

Phụng Thiên bị dọa, vội vàng che miệng, ủy khuất nhìn hắn: "Ta sai rồi, ta sai rồi. Lại không phải cố ý, ngươi mắng ta làm gì!"

Quân Mặc Ảnh trừng mắt nhìn nàng một cái, lại vừa bực mình vừa buồn cười: "Khi nào thì mắng ngươi?"

Hiện tại ngay cả nói nặng cũng không thể, làm sao còn dám mắng nàng?

Cũng không biết có phải vật nhỏ ăn chắc hẳn rồi, cả ngày chỉ biết đối nghịch với hắn hay không.

Phượng Thiên bĩu môi, thấy hắn không so đo, vội vàng lôi kéo hắn hỏi: "Người có võ công, thánh lực hẳn là tốt hơn người bình thường đúng không? Mau giúp ta nghe một chút, tiếng chuông gió truyền đến từ chỗ nào, chúng ta đi mua đi!"

"Bên này." Quân Mặc Ảnh nói, lôi kéo nàng hướng đi đến bên kia. Thăm nghĩ thật khó, trừ bỏ bạc và ăn gì đó, vật nhỏ lại tâm niệm thứ đồ này.

Đi đến nơi, Phượng Thiên mới phát hiện ông chủ không bán chuông gió, mà là trống bỏi, chuông gió do người ta treo ở đằng kia hấp dẫn khách hàng.

Phượng Thiên có chút thất vọng.

"Yêu, hai vị muốn mua cái gì?" Ông chủ như là không chú ý tới sắc mặt Phượng Thiên đột nhiên tới lại, nhiệt tình hỏi.

Bị hắn dùng giọng điệu cổ quái hỏi, ngược lại Phượng Thiên cảm thấy có chút kỳ quái.

Vừa rồi dân chúng dọc đường đi nhìn thấy nàng và Quân Mặc Ảnh cầm tay, đều lộ ra một loại biểu tình kinh thường, nàng giống như bị một đường người chú ý tới.

Sao khẩu vị của ông chủ cao như vậy, ngay cả đứng trước mặt một đôi "Đoạn tay áo" cũng không chút phật lòng?

Bạn đang đọc truyện *Sủng Quan Lục Cung: Đế Vương Kiêu Man Hoàng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41: Ai là phu nhân người!

Nàng không biết, kỳ thật ông chủ đã sớm biết nàng là nữ nhi.

Lúc vừa rồi đi ở trên đường, ánh sáng mờ mờ, tuy nói thân hình nàng nhỏ gầy, nhưng người bình thường đều không nhận ra giới tính của nàng. Giờ phút này dưới ngọn đèn, thấy một người mắt ngọc mày ngài thanh tú, hơn nữa nàng lại được một nam nhân tuấn mỹ nắm tay đến mua đồ chơi trẻ con, ông chủ đã nhìn vô số người tự nhiên liền nhìn ra.

Sở dĩ ông chủ bán dẽ rang đường lúc trước nhìn không ra chỉ có thể nói nguyên nhân nghề nghiệp, số vợ chồng hắn gặp qua không nhiều như ông chủ bán trống bỏi, tâm tư cũng không phức tạp. Đương nhiên, nguyên nhân lớn nhất là hắn gốc, ngay cả hoạn quan cũng nghĩ tới, thế nhưng không đoán người kia là nữ tử...

Phượng Thiên nhìn chằm chằm chuông gió kia trong chốc lát, tay nghề cũng không tinh xảo như hiện đại, dù sao thời đại này không có thủy tinh gì đó, nhưng cũng rất đẹp, chuông mang theo dải băng phát phới, đinh đinh đang đang không ngừng.

"Ông chủ, cái này bán không?" Phượng Thiên chỉ vào cái chuông gió, mang theo vài phần chờ mong hỏi.

Nàng vừa mở miệng, giọng nói cũng không cố ý che dấu, ông chủ tự nhiên càng thêm tin tưởng thân phận nữ tử của nàng.

"Phu nhân thích cái này sao?" Ông chủ có chút kinh ngạc, giải thích nói: "Kỳ thật cho đứa nhỏ chơi đùa, vẫn nên dùng trống bỏi tốt hơn. Chuông gió phải có gió thổi mới được, cũng không thể trực tiếp như trống trong tay đứa nhỏ."

Biểu tình trên mặt Phượng Thiên cứng ngắc, khóe mắt run rẩy.

Phu nhân?

Phu nhân!

Hiện tại rõ ràng nàng là "Nam nhân" được không, vì cái gì phải gọi nàng là phu nhân? Chẳng lẽ ông chủ này dễ dàng nhìn ra như vậy?

Bà nội nó! Nàng cũng quá tà môn, rất tôn trọng tự tôn nàng rồi!

Mắt Quân Mặc Ảnh tràn đầy ý cười, không biết là bị nàng phản kích lộ ra biểu tình chọc cười, hay là vì những lời này của ông chủ lấy lòng hắn, tỏa ra một chút ánh sáng ngọc, dưới đèn đuốc, tuấn mỹ phiêu dật, phong thần như ngọc.

"Đây không phải cho đứa nhỏ đùa, là cho phu nhân đùa." Quân Mặc Ảnh hợp thời mở miệng, cả giọng nói cũng hàm chứa ý cười: "Nếu ông chủ không ngại, liền bán chuông gió này cho tại hạ đi."

"Này..." Ông chủ lộ vẻ khó xử: "Công tử, thực không dám giấu diếm, đây là phu nhân ta làm để mời chào khách hàng, nếu nàng biết ta không bán những thứ này, lại bán chuông gió nàng đưa cho..."

Câu nói kế tiếp hẳn không có nói thêm gì nữa, nhưng làm sao Quân Mặc Ảnh còn có thể không rõ ý tứ của hắn?

Cười cười, thân nhiên nói: "Nếu tại hạ mua hết những thứ kia, ông chủ trở về cũng có thể công đạo cho phu nhân ở nhà?"

Sắc mặt ông chủ vui vẻ.

Kỳ thật hắn vốn cũng nghĩ để bọn họ mua vài cái trống bỏi thôi, dù sao hắn nhìn khí độ hai người bất phàm, vật liệu may mặc đều là thượng đẳng, hơn nữa vị công tử này đối với vị phu nhân bên cạnh vô cùng tốt, vì dành được niềm vui của phu nhân, mua vài cái trống bỏi hẳn là không đủ đi?

Nhưng hắn không nghĩ tới, lại gặp phải tài chủ, muốn mua hết hàng của hắn!

"Được, được được, vậy đa tạ công tử! Nếu là như thế, phu nhân nhà ta cũng sẽ rất vui!"

"Này..." Ông chủ vui, Phụng Thiên không vui, vội vàng xoay người đập vào ngực Quân Mặc Ảnh một cái, đương nhiên là không chế lực đạo, nói: "Ngươi làm gì vậy? Mua nhiều trống bỏi như vậy trở về cho ai chơi hả!"

"Không phải ngươi thích cái chuông gió kia sao?" Quân Mặc Ảnh đầy vô tội, còn kém không viết trên mặt "Ta là vì ngươi".

Phụng Thiên tròn tròn mắt, đám ngực dậm chân, rồi đột nhiên sinh ra một loại cảm giác hụt hoi.

Chẳng lẽ thổ hào trong truyền thuyết đều là dạng này?

Quả thực không thể đã thông mà!

"Ngươi ngốc à!" Phụng Thiên đề nặng giọng cả giận nói: "Ta chỉ thích cái chuông gió mà thôi, cũng không phải muốn, ngươi bỏ nhiều tiền mua nhiều trống bỏi như vậy làm gì?" Không phải lãng phí sao?

Lãng phí hết sức!

Quân Mặc Ảnh mỉm cười, dịu dàng thăm thiết nhìn nàng, đột nhiên hạ thấp người nói bên tai nàng, dùng giọng ám muội tiếng nói nhỏ: "Phu nhân tiếc tiền cho vì phu sao?"

Nhất thời mặt Phụng Thiên đỏ bừng, vừa nóng vừa thẹn thùng.

Đi tìm chết đi!

Ai là phu nhân ngươi!

Ai ngờ nam nhân lại đột nhiên chuyển giọng, ôn nhu sờ gáy nàng nói: "Thiên Thiên thật ngoan, nhưng không cần tiết kiệm. Chỉ cần là ngươi thích, chỉ cần trăm có thể làm, đều có thể cho ngươi."

Phụng Thiên rơi lệ đầy mặt.

Nam nhân này thật sự rất xấu, ừ rồi!

Mỗi lần đều dùng chiêu này, mỗi lần để nàng rơi vào cạm bẫy ôn nhu!

"Nhưng nhiều trống bỏi như vậy, chúng ta không có cách nào cầm hết về." Nàng quyết cái miệng nhỏ nhắn than thở nói.

"Không phải lo, có ẩn vệ đi theo mà." Quân Mặc Ảnh cười khê: "Cũng không tất lo lắng trống bỏi để đó không dùng, lần này xuống Giang Nam, chúng ta có thể đi thăm thất đệ, đứa nhỏ trong phủ hẳn đúng thời điểm thích chơi này nọ."

Thất đệ?

Phụng Thiên ngây người, vì sao Thất vương gia không được ở kinh thành, mà là ở Giang Nam? Nghe nam nhân nói, cũng không giống như là đi chơi qua, mà là phủ trách trực tiếp ở Giang Nam?

Quân Mặc Ảnh lại cười trừ.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Quan Lục Cung: Đế Vương Kiêu Man Hoàng Phi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 42: Nếu ngã xuống, trầm cũng mặc kệ người

Ông chủ thấy hai người thương lượng lâu như vậy, sợ bọn họ đột nhiên đổi ý mặc kệ, hơn nữa Phượng Thiên nói câu đầu tiên hẳn cũng nghe được, giống như là đang trách công tử kia mua nhiều trống bỏi như vậy.

Vì thế vội vàng đóng gói trống bỏi toàn bộ thành một bao, cười ha ha nói: “Công tử, đều gói tốt rồi. Ngài có cần tiểu nhân cầm đến phủ không?”

"Không cần, để như vậy đi. Lát nữa sẽ có người tới lấy." Nói xong, Quân Mặc Ảnh chỉ chuông gió kia: "Hiện tại ông chủ có thể bán nó cho tại hạ chưa?"

"Được được, đương nhiên, đương nhiên có thể." Ông chủ không ngừng gật đầu, coi cái chuông gió treo trên sạp đưa cho hai người.

Quân Mặc Ảnh tiếp chuông gió cầm trong tay, tùy tay đưa ông chủ một tấm ngân phiếu, liền lôi kéo Phượng Thiên đi.

Nhìn dáng vẻ hai người tay nắm tay, ông chủ không khỏi than thở, hẳn từng gặp qua vợ chồng và tình nhân, phạm là có thể ân ái như hai người bọn họ, thân phận khí độ khẳng định sẽ không cao quý như bọn họ; phạm là quý nhân, vậy tuyệt không ngọt ngào như vậy.

Dù sao, thiếu gia phú quý nhà người ta ai sẽ có chân tình?

Một đôi này, quả thật là thần tiên quyến lữ...

Hắn thu hồi ánh mắt, nhìn thoáng qua ngân phiếu trong tay, dưới chân suýt nữa lao đảo.

Này này này... Năm trăm lượng? Mua trống bỏi... Cùng cái chuông gió kia?

Hắn cần cù và thật thà bán trống bỏi mười năm cũng không kiếm được từng đó bạc! Phu nhân mua chuông gió kia quả thật là quý nhân!

Phượng Thiên giờ chuông gió trong tay, dọc theo đường đi đinh đinh đang đang càng thu hút ánh mắt, một đôi "Đoạn tay áo", trong đó một người còn chơi chuông gió, hình ảnh này xem thế nào cũng làm cho người ta cảm thấy không thể tưởng tượng!

Không phải nơi này không có đoạn tay áo chỉ phích, trong nhà rất nhiều phú hào thân hào nông thôn đều dường vài nam sùng, chỉ là không ai quang minh chính đại mang người ra ngoài như vậy.

Nhìn một đôi này, quả thực chính là rêu rao khắp nơi!

Phượng Thiên không hề nhận thấy được mình bị người dùng loại ánh mắt chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, nhưng thật ra Quân Mặc Ảnh, mỗi khi có người dám lộ ra một tia thần sắc chán ghét với Phượng Thiên, sẽ bị hắn nhìn lại với ánh mắt giá lạnh.

"Thiên Thiên, trở về được không?" Quân Mặc Ảnh nắm tay nhỏ bé của nàng, có chút đau lòng nói.

Là hẳn lúc ban đầu không lo lắng chu đáo, sau đã ra ngoài, lòng trước vật nhỏ cũng không đồng ý trở về như vậy, liền tùy nàng đi dạo hồi lâu. Nhưng lại nói tiếp, nên mang nàng đi dạo vào ban ngày mới đúng, ban đêm thật sự rất lạnh. Nhiều nhất là ở chỗ này lâu một ngày thôi, so sánh với thân mình vật nhỏ, có đáng gì?

"Á, nhanh như vậy rồi à." Phượng Thiên chơi chưa xong, có chút bất ngờ nói: "Ta còn chưa mua được mút quả đâu!"

A a a, nàng còn tính dùng hết tiền nam nhân này, ôm một đồng ăn trở về!

"Không vội. Nếu thích, liền ở đây lâu một ngày, ngày mai lại đến."

Phượng Thiên khoát tay áo: "Hay là thôi đi, chậm trễ hành trình sẽ không tốt lắm." Dù sao chợ cổ đại chắc không khác nhau lắm, không cần cố ý ở lại đây, mút quả cũng không phải chỉ có ở đây mới có.

Quan trọng là nếu ngày mai lại đến, vậy nữ nhân chán ghét kia khẳng định đi theo, nàng, không, vui, chút, nào!

Quân Mặc Ảnh nhếch đuôi lông mày: "Sao hôm nay ngoan như vậy?"

Phượng Thiên ghét bỏ nhìn hắn một cái: "Vẫn luôn ngoan được không?"

Nói xong mới cảm thấy không đúng dựa vào cái gì nàng phải ngoan trước mặt nam nhân này?

"Ừ, vẫn luôn ngoan, về sau cũng phải ngoan ngoan mới được." Quân Mặc Ảnh chọc khuôn mặt nhỏ của nàng, trực tiếp ôm người vào trong ngực, lúc này không phải là thất lung, mà là ấn toàn bộ người nàng vào người mình.

"Lạnh không?"

Lời này hỏi thật dư thừa. Quân Mặc Ảnh có chút ảo não, sau khi ở chung với vật nhỏ, nói ra rất nhiều lời chưa bao giờ nói, làm ra chuyện chưa bao giờ làm. Liền như hiện tại, hẳn biết vật nhỏ lạnh, lại vẫn hỏi như vậy, thật sự là...

"Không lạnh!" Phượng Thiên rất phối hợp ôm thắt lưng gầy gò của hắn, chôn ở ngực hắn, ngưỡng cổ nhìn hắn.

"Tay đã lạnh thành như vậy, còn nói không lạnh?" Quân Mặc Ảnh vừa đau lòng lại buồn cười: "Biết trọn tròn mắt nói dối rồi hả?"

"Mới không có đâu. Không phải ngại nói sao, từ trước đến nay tay của ta đều lạnh, cho dù trong cung Càn Long để ba lò sưởi cũng không nóng, hiện tại không phải rất bình thường sao?"

"Ngại đó." Quân Mặc Ảnh bắt đầu dĩ, ôm người càng chặt hơn.

Lúc trở lại khách sạn, bốn phía lặng lẽ không có tiếng động. Phượng Thiên lưỡng lự trước mọi người hẳn là đã ngủ, bây giờ bọn họ lén lút chui cửa sổ trở về, thật là có tiềm chất làm trộm!

Nghĩ đến đây, nàng không khỏi che miệng khẽ khách cười.

Quân Mặc Ảnh cổ quái nhìn nàng một cái, vật nhỏ lại miên man suy nghĩ cái gì, sao một người không làm cái gì cũng có thể cười như vậy?

"Thiên Thiên xác định muốn đi vào bằng cửa sổ?"

"Ừ ừ."

"Vậy phải nắm chặt, nếu ngã xuống, trăm cũng mặc kệ ngại."

"..." Hồn dân!

"Vô công ngại cao như vậy, nếu ta ngã xuống, mặt mũi của ngại để ở chỗ nào?"

Bạn đang đọc truyện *Sủng Quan Lục Cung: Đế Vương Kiêu Man Hoàng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Nhưng trăm muốn ngủ với nàng

Quân Mặc Ảnh cúi đầu cười, ôm thắt lưng nàng, mũi chân nhún một chút, phi thân lên. Đột nhiên Phượng Thiên cách mặt đất vẫn chưa kịp phản ứng lại, trong tiếng đình đình đang đang của chuông gió, hai người đã văng vẳng dừng ở bên cửa sổ.

"Hô, thật nhanh!"

Thật mạo hiểm!

Phượng Thiên hút ngụm khí, vỗ trái tim nhỏ của mình.

Qua cửa sổ, ngủ!

"Sao ngại còn không đi?" Nàng xoay người lại, kinh ngạc nhìn nam nhân ngồi ở bên giường nàng còn chưa rời đi, một bên cầm chuông gió trong tay treo ở màn giường.

Quân Mặc Ảnh đứng im, trong lúc đó ánh mắt mang theo vài phần vô tội, vài phần mờ mịt, còn có vài phần không thể tin: "Sao Thiên Thiên vô tình như vậy, dùng xong liền tính bỏ rơi trăm?"

"..."

Phượng Thiên mở lớn miệng, thiếu chút nữa cảm rơi xuống.

Dùng xong liền bỏ?

A a a, vì cái gì biểu tình nam nhân này giống như làm nũng? Khiến cho nàng giống như làm chuyện tội ác tày trời... Rõ ràng nàng chỉ thuận miệng hỏi một câu, nào có dùng xong liền bỏ!

Hơn nữa đã trẻ thế này, sao hắn còn muốn ở lại chỗ này?

"Ngại không quay về ngủ sao?" Phượng Thiên khó hiểu hỏi.

Mắt phượng của Quân Mặc Ảnh híp lại, liền cười như không nhìn nàng, ánh mắt thật sâu.

Tuy rằng hắn ngồi, nàng đứng, nhưng cổ tình trên người hắn sinh ra khí thế để vương làm cho hắn dễ dàng áp đảo Phượng Thiên.

Phượng Thiên nuốt nước miếng một cái, từng bước lui về phía sau.

Vì cái gì nam nhân này nhìn nàng như vậy? Nàng nói sai cái gì sao?

"Có phải ngươi..."

Phượng Thiên vốn muốn hỏi, có phải ngươi muốn ngủ với ta không, nhưng nghĩ đến ban ngày nam nhân này nói với Hi phi câu kia, nàng liền cảm thấy không đúng! Kết quả là, lời nói một nửa bị nàng nuốt vào trong bụng.

"Có phải cái gì?" Quân Mặc Ảnh nhíu mày.

Phượng Thiên buồn rầu nhìn trời, đột nhiên như là nghĩ đến cái gì, vẻ mặt nghiêm túc nhìn hắn: "Ta cảm tạ đêm nay ngươi đi chơi với ta, rất cảm tạ! Nhưng lúc trước ngươi lừa ta, cho nên ưu bù khuyết, ngươi đừng muốn lừa được từ ta cái gì!"

Nói được một lời hoàn chỉnh.

"..." Quân Mặc Ảnh thờ dài, quả nhiên không thể trông cậy vào vật nhỏ.

"Trẫm không lừa ngươi."

Hắn kéo nàng về phía mình, liền ôm nàng ngồi trên đùi, một bên xoa tay nhỏ bé lạnh lẽo của nàng, một bên giải thích nói: "Tối hôm qua lúc rời đi, quả thật trẫm không tính mang Hi phi theo. Sau mẫu hậu gọi trẫm đi qua, ngươi cũng biết đấy? Nếu mẫu hậu muốn trẫm mang theo nàng, vậy mang theo đi, nên để mẫu hậu an tâm. Sở dĩ không nói trước với ngươi, không phải tối hôm qua lúc trở về ngươi đã ngủ, sáng nay lúc đi ra ngoài ngươi còn không để ta giải thích sao?"

Phượng Thiên hừ hai tiếng, khuôn mặt nhỏ nhắn không nhìn hắn, trong lòng lại thoải mái rất nhiều.

Quân Mặc Ảnh không buông nàng, ôm chặt người nàng, tay kéo mặt nàng lại, đối diện với chính mình, trong ánh mắt tràn đầy sự chân thực.

"Đó là nàng ta, thì như thế nào?" Hắn nói: "Đối với trẫm mà nói, nàng ta và Lý Đức Thông, Ảnh Nguyệt, đều không có gì khác nhau. Vì sao Thiên Thiên phải để ý một người không thể cùng chung sống?"

Đối với hắn mà nói, chỉ có vật nhỏ là đặc biệt.

Mi mắt Phượng Thiên run lên, giật giật miệng, nửa ngày không nghĩ ra được muốn trả lời hắn như thế nào.

Ngươi không thể chung sống sao?

Nhưng Lý Đức Thông là nội thi, Ảnh Nguyệt là nam nhân, bọn họ không giống với Hi phi.

Nếu Hi phi là tiểu thiếp của Đoan vương, hoặc là nha đầu như Bạch Lộ Bạch Sương, nàng sẽ không để ý. Cổ tình đó là phi tử của hoàng đế, là nữ nhân của Quân Mặc Ảnh hắn!

Để ý?

Phượng Thiên bị mình dùng từ mà hoảng sợ, sở dĩ dọc đường đi đều bất ngờ như vậy, dĩ nhiên là bởi vì để ý?

Không hiểu sao trên mặt nóng lên.

"Ai để ý!" Phượng Thiên ngẩng đầu, mạnh miệng nói: "Ta muốn đi ngủ, ngươi mau đi ra đi!"

Quân Mặc Ảnh nhéo khuôn mặt nhỏ của nàng, vừa lòng nhìn nàng thẹn quá thành giận: "Thiên Thiên buồn ngủ, trẫm cũng buồn ngủ, vì sao trẫm phải đi ra ngoài?"

Phượng Thiên kinh ngạc nhìn hắn: "Cái gì mà ngươi cũng buồn ngủ? Đây là phòng ta, ngươi buồn ngủ đương nhiên là về phòng ngươi, không phải Lý công công sắp xếp phòng cho ngươi tốt lắm rồi sao?"

"Nhưng trẫm muốn ngủ cùng nàng." Dừng một chút, lại nói: "Không phải ở trong cung cũng ngủ cùng nhau sao?"

Khóe miệng Phượng Thiên giựt giựt, cười nhạo: "Không phải ngươi ngại phòng nhỏ, ngại giường chật sao?"

"Ôm chặt chút sẽ không chật." Đáy mắt Quân Mặc Ảnh đầy ý cười, chỉ giường nói: "Nhìn giường rộng như vậy, một Thiên Thiên nhỏ như vậy, thêm vài Thiên Thiên nằm cũng không chật."

"..."

Một?

Đến tột cùng nàng là giống gì?

Phượng Thiên hơi thừa lời: "Người còn muốn nhiều người cùng nằm sao? Vậy sao không mang Thân phi Liên phi gì đó trong cung đi theo? Đến lúc đó chẳng những có thể trái ôm phải ấp, mỹ nữ vây quanh, còn có thể..." Từ trên xuống dưới chơi vui vẻ!

Bạn đang đọc truyện *Sủng Quan Lục Cung: Đế Vương Kiều Man Hoàng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Cả người người đều ở trên người trẫm

"Lại nói vậy." Quân Mặc Ảnh thấp giọng đánh gãy lời nàng nói, chọc khuôn mặt nhỏ của nàng: "Trừ bỏ Thiên Thiên, những người khác nằm đều chặt. Trẫm không vui."

Thiên tài người!

Nhưng Phượng Thiên còn chỉ tới kịp thoát ra khỏi suy nghĩ, đã bị một cổ lực lớn làm ngã ở trên giường.

Giường khách sạn đương nhiên không thể so với giường cung Càn Long, lập tức liền phát ra tiếng "Dát chỉ", cùng với tiếng chuông gió lay động, Phượng Thiên liền kêu "A".

"Người kêu to cái gì?"

"Đau có thể không kêu sao!" Phượng Thiên tức giận nhe răng trợn mắt với hắn, đầu sỏ gây nên, người khởi xướng lại không biết xấu hổ hỏi nàng kêu làm gì?

Quân Mặc Ảnh liền vui vẻ: "Làm sao đau?"

Hắn nắm chặt hai tay, dùng sức ôm vật nhỏ, buồn cười nói: "Cả người người đều ở trên người trẫm, sao lại đau?"

Bị hắn nói, Phượng Thiên vội vàng nhìn thân thể mình, phát hiện mình đang đè nặng vào thân nam nhân, ngay cả hai tay hai chân đều bị hắn cố định, không dính vào giường chút nào.

Quả nhiên là bị ôm toàn bộ vào trong ngực!

Phượng Thiên ế ế, nhưng nàng tuyệt đối sẽ không thừa nhận mình kêu to, lập tức liền bừa bãi nói: "Chẳng lẽ người không biết mình cũng cứng như ván giường kia sao?"

Quân Mặc Ảnh nhàu mày, biểu tình nhất thời liền trở nên cười như không cười.

"Cứng rắn?" Hắn hừ nhẹ một tiếng, hỏi lại: "Làm sao cứng rắn?"

Hơi thở ấm áp không kiêng nể gì phun ở trên mặt Phượng Thiên, mắt phượng của nam nhân sáng quắc, con ngươi màu đen có ánh sáng yêu dã.

"Tự nhiên trẫm sẽ không giống như Thiên Thiên, toàn thân cao thấp đều mềm mại." Tiếng nói trầm thấp kẻ sát tai Phượng Thiên, từ từ nhẹ tả.

Khi nói chuyện, bàn tay nóng bỏng của nam nhân vuốt ve thân thể nàng.

Tuy quần áo dày, nhưng Phượng Thiên lại giống như có thể cảm nhận lòng bàn tay hắn dịch chuyển, toàn thân cao thấp đều như là điện giật. Phàm là nơi bàn tay kia đi qua, nơi đó sẽ nóng như lửa, khiến nàng run rẩy.

Trong không khí, một cổ ái muội tỏa ra.

Khuôn mặt nhỏ của Phượng Thiên nóng bỏng, trong đầu báo nguy hiểm, lập tức liền ý thức được nam nhân này nguy hiểm, thậm chí vừa rồi mình nói không có suy nghĩ.

Sao nàng có thể thảo luận với một người nam nhân vấn đề "Cứng rắn hay không cứng rắn"?

Ngu ngốc, ngu ngốc, ngu xuẩn!

Đây quả thực là đẩy mình vào chỗ chết mà!

Quân Mặc Ảnh bị vẻ mặt nàng phẫn khích cười không ngừng, bàn tay đang tác loạn vẫn chưa dừng lại.

Giống lúc giáo huấn nàng dám thất thần, biết vật nhỏ sợ ngựa, ngón tay vừa mới ở bên hông nàng liền nhẹ nhàng sờ.

"A!"

Phượng Thiên kinh sợ kêu một tiếng, cả người liền nằm úp trên người hắn.

"Hồn đản, ngươi làm gì vậy!"

Quân Mặc Ảnh thu được hiệu quả, nhưng hắn phát hiện mình càng không hài lòng.

Nếu nói ban đầu là đùa với vật nhỏ, sau lại đùa quá chớn, đến giờ khắc này, hắn còn có chút không cảm được.

Đùa đến đau khổ mà!

Cố tình vào lúc này, vật nhỏ còn không biết cái gọi là lộn xộn trên người hắn, một bên cười, kêu, một bên giãy dụa. Càng khiến cho hắn nghĩ được mùi thơm ngát đặc trưng trên người nàng, thân nhiên, không giống mùi hương nồng đậm như nữ nhân trong cung, cũng khiến người ta cảm thấy thoải mái.

Mất Quân Mặc Ảnh tối sầm lại, "Ba" vô mộng nàng một cái: "Đừng lộn xộn!"

Tiếng nói trầm thấp đã không thanh minh như vừa rồi, mà lộ ra một cổ tình dục.

Phượng Thiên lại không hề nhận thấy, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng như con tôm nấu chín, rốt cục không thể nhịn được nữa hét lên một tiếng, hét to lên: "Quân Mặc Ảnh, con mẹ nó vì cái gì ngươi đánh mộng ta!"

Lần đầu tiên gặp mặt liền đánh mộng nàng!

Sau lại nói nàng không nghe lời sẽ đánh mộng nàng!

Bà nội nó hiện tại ngay cả không thoải mái cũng phải đánh nàng mộng!

Nếu nàng nhất gan sợ phiền phức, nên giận xuống, thế nào nam nhân này cũng phải đánh mộng nàng đến nở hoa!

Phượng Thiên thở phì phì hồng hén mấy hơi, nửa ngày, mới ý thức được nam nhân đột nhiên không nói. Trong lòng lộp bộp một chút, nàng ngẩng đầu, bỗng dưng liền chống lại ánh mắt của nam nhân.

Bốn mắt nhìn nhau, mắt nam nhân tỏa sáng rạng rỡ, Phượng Thiên hoảng hốt.

Mê hoặc người không phải dung nhan tuấn mỹ vô trù như ngọc của hắn, mà là ánh mắt thâm thúy mà tràn đầy thương tiếc kia, so với dĩ vãng càng sinh động, khác sâu hơn.

Phượng Thiên không tự giác nuốt nước miếng: "Ngươi như vậy... Nhìn ta để làm gì?"

A a a, vừa rồi nàng làm chuyện gì đại nghịch bất đạo hay sao?

Chẳng những gọi thẳng tên đế vương, còn thẳng thắn nói ra lời thô tục chôn sâu dưới đáy lòng!

Má ơi...

"Hoàng Thượng ta sai lầm rồi!" Phượng Thiên lập tức ôm chặt lại cổ, đáng thương khóc.

Vì sao nam nhân này nhìn nàng như vậy...

Quý dị...

Thật sự quá quý dị...

"Thiên Thiên."

Quân Mặc Ảnh cố gắng nói, như là cực lực để có thể nói ra: "Đừng sợ, trẫm không trách ngươi. Nếu ngươi thích, gọi Quân Mặc Ảnh cũng tốt, trẫm sẽ không trách ngươi."

Bạn đang đọc truyện *Sủng Quan Lục Cung: Đế Vương Kiêu Man Hoàng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 45: Chỉ cần có trẫm ở đây

Quân Mặc Ảnh.

Ba chữ này là tên của hần, lại không biết bao nhiêu năm không ai kêu lên.

Trong trí nhớ, trừ bỏ khi còn bé phụ hoàng sẽ gọi hần là Ảnh nhi, còn cho đến bây giờ, chưa từng có người nào dám dễ dàng kêu tên của hần. Dù là mẫu hậu, khi còn bé gọi hần là Thái tử, nay gọi hần là Hoàng Thượng, trừ những tên đó ra, chưa từng gọi hần bằng tên khác.

Càng miễn bàn nữ nhân trong hậu cung.

Ngày thường người nào thấy hần không phải cung kính? Cho dù ngẫu nhiên xuất hiện một hai người làm nũng với hần, nhưng trong lòng thường e ngại, sợ, mỗi một câu nên nói như thế nào, mỗi một động tác nên làm như thế nào đều suy nghĩ kỹ.

Đương nhiên, hần cũng sẽ không cho các nàng cơ hội gọi tên của hần.

Trước vật nhỏ, nếu có người dám như thế, thì phạm phải tội mất đầu, tuyệt không khoan thứ.

Nhưng không biết vì cái gì, rõ ràng vật nhỏ không có chút quy củ nào, nói chuyện bừa bãi, làm việc mơ màng, còn dám chống đối hần, thậm chí khóc lóc om sòm động thủ với hần, nhưng hần lại có thể tha một lần, hai lần thậm chí nhiều lần.

Giống như vật nhỏ làm cái gì, hần cũng có thể khoan dung như vậy, chỉ cần đối tượng là vật nhỏ, mọi chuyện đều có thể.

Thật sự là...

Phượng Thiên kinh ngạc nhìn hần, suýt nữa liền lạc trong cặp mắt sâu thẳm kia.

Nam nhân này lại để mình gọi tên hần?

Quân Mặc Ảnh là tên của hoàng đế, mình có thể gọi?

Tim Phượng Thiên đập gia tốc, trên mặt hồng một mảnh.

A a a, chán ghét chán ghét chán ghét!

Chán ghét nam nhân này, vì cái gì luôn cho nàng nhiều đặc quyền như vậy, vì cái gì luôn muốn dùng mỹ nam kế quyến rũ nàng!

Khuôn mặt trắng nõn của Phượng Thiên đỏ lên, mũi cong tao nhã, mân mê môi anh đào e lệ mong người hái xuống. Dưới ánh trắng lông mi đen dài thân nhiên đỏ bóng, giống như nhẹ nhàng kích động tâm Quân Mặc Ảnh.

"Hừ, ta mới không tin ngươi!" Nàng rời tầm mắt, bữu môi nói: "Hiện tại ngươi nói có thể, nếu về sau ngày nào đó đổi ý thì làm sao bây giờ? Không phải đầu ta sẽ chuyển nhà sao!"

"Đầu nàng rất kiên cố." Quân Mặc Ảnh cười mắng, sờ gáy nàng: "Trẫm sẽ thay nàng chăm sóc nó thật tốt."

Tiếng nói trầm thấp, hô hấp nặng nề, lại giống như trịnh trọng thề.

"Chỉ cần có trẫm, đầu của nàng tuyệt đối sẽ không chuyển nhà."

Vừa dứt lời, hần không cho Phượng Thiên mở miệng, trực tiếp ngăn chặn miệng của nàng.

Không giống ngày xưa chuồn chuồn lướt nước, lần này, rõ ràng chính là thiên lôi địa hỏa, nhiệt tình và kích tình.

Đôi môi Quân Mặc Ảnh nóng bỏng, lưỡi dài không khô chen vào miệng Phượng Thiên, không cho nàng cơ hội thở dốc, kéo đầu lưỡi của nàng nhảy múa với hần.

Một tay để ở lưng của nàng, một tay giữ gáy nàng, đầu ngón tay thon dài chen vào trong mái tóc mềm mại, đen trắng đối lập rõ ràng.

Đầu lưỡi linh hoạt của nam nhân dọc theo khoang miệng nàng không ngừng tiến vào, đến tận cổ họng nàng, khó khăn cắn, phóng túng thưởng thức vị ngọt lành trong miệng nàng.

Hơi thở của hần quá nhiều suy nghĩ của Phượng Thiên, nàng chỉ cảm thấy trong nháy mắt đầu óc bị động tác bá đạo của nam nhân khiến cho trống rỗng,

không khí bị hút lấy, một lần nữa, cuối cùng biến mất hầu như không còn.

Tất cả mọi thứ, tuân theo bản năng của con người.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Quan Lục Cung: Đế Vương Kiêu Man Hoàng Phi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Người đi xuống đi!

Hai mươi mấy năm qua, chưa bao giờ Quân Mặc Ảnh có lúc không không chế được bản thân.

Nhưng hiện tại, hắn cảm giác được mình như mất đi lý trí bình thường, giống như một con thú không biết thỏa mãn, liều mạng muốn lấy từ trên người nàng một chút gì đó.

Không, không phải một chút, mà là khám toàn bộ người nàng vào trong cốt nhục!

Phượng Thiên suốt nửa nghĩ đến mình sẽ chết đuối trong bá đạo này.

Đến khi Quân Mặc Ảnh mạnh mẽ xoay người đặt nàng dưới thân, nàng mới có cơ hội thở dốc, như là cá gần như chết đuối trên bờ, miệng cắt lực hít thở, ngay cả chữ ằm lên cũng đã quên.

Nhưng rất nhanh, chân tay nàng lại bị giam cầm.

Mất thấy nam nhân muốn áp lên, hai mắt Phượng Thiên mở to, vội vàng đẩy hắn ra, vừa sợ vừa thẹn kêu to: "Này, người đủ rồi đó!"

Một lần nữa nàng sẽ mất mạng!

Không phải là cùng nàng đi ra ngoài chơi một chuyến sao? Kém chút nữa lấy mất nửa cái mạng này của nàng, bà nội nó giá phải trả cũng quá đắt rồi!

"Không đủ." Bên tai truyền đến tiếng cười, tiếng nói khàn khàn mê hoặc lòng người: "Thiên Thiên đẹp như vậy, như thế nào cũng không đủ."

Mỹ vị đại gia người!

Cô nãi nãi cũng không phải tôm hùm, còn mỹ vị? Sao người không nói là sắc hương thú vị câu người đi!

Phượng Thiên âm thầm oán thầm, bỗng nhiên, phút chốc sắc mặt nàng biến đổi, khuôn mặt bởi vì thiếu dưỡng khí mà đỏ bừng lại đỏ lên như máu, miệng mở to đến nỗi có thể nhét trứng chim.

Dựa vào!

Cái... Cái cứng rắn... Cứng rắn chọc vào bụng nàng..

A a a, đó là cái gì?!

"Quân Mặc Ảnh, đồ cầm thú nhà người!" Phượng Thiên tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, lại không có ký gọi tên của hắn.

Quân Mặc Ảnh cười như không cười, mi mắt sụp xuống, từ trên cao bề ngễ nhìn nàng, trong mắt phượng lóe lên tia yêu dã.

"Trẫm còn chưa làm cái gì, sao là cầm thú?"

Hắn ác ý khẽ cắn vành tai nàng một ngụm, giọng nói mỉa mai.

"Hay là, kỳ thật trong lòng Thiên Thiên cũng hy vọng trẫm làm gì?"

Làm, em, gái, người...!

Trong lòng Phượng Thiên như có mấy đàn ngựa chạy qua.

"Ta không hy vọng gì cả!" Phượng Thiên cảm thấy mình sắp phát cuồng, trái tim như là muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, không nghe lời.

"Người đi xuống khỏi người ta đi!"

Quân Mặc Ảnh nhìn vẻ mặt nàng thẹn quá thành giận, vừa tức giận vừa buồn cười.

Sớm biết như thế, có phải hẳn nên trực tiếp ăn ngay đêm gặp vật nhỏ hay không?

Sóng mắt dịch chuyển, đột nhiên hẳn nhớ tới cái gì, bỗng dừng đôi môi mỏng mím lại, có thể thấy được mắt hẳn thâm trầm, gân xanh nhảy lên, hiển nhiên là cực lực áp chế cái gì đó trong cơ thể.

Quân Mặc Ảnh hít sâu hai ngụm khí, rồi sau đó nhắm mắt, bỗng dừng đi xuống khỏi người Phụng Thiên.

Phụng Thiên nhẹ nhàng thở ra, lại không khỏi kinh ngạc.

Còn tưởng rằng phải nói rất lâu nam nhân này mới thay đổi chủ ý, không nghĩ tới hẳn thỏa hiệp nhanh như vậy, hoàn toàn ngoài dự kiến của nàng..

Trong lúc đang sợ sệt, đã nghe thấy nam nhân nói: “Trẫm đi một lát, ngoi ngủ trước đi!”

Nói xong, không đợi nàng phản ứng, dưới ánh trăng kia bóng dáng cao to nhắc bước, sải bước lướt qua nàng, đi về phía cửa.

Phụng Thiên sùng sốt.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Quan Lục Cung: Đế Vương Kiều Man Hoàng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Coi nàng là gồi ôm sao?

Trong chớp mắt Quân Mặc Ảnh bước ra cửa phòng kia, xao động trong cơ thể cuối cùng là bình ổn vài phần, nhưng muốn tắt hoàn toàn, gần như thế không thể.

Hắn tự nhận mình không phải người trọng dục, nhưng mỗi khi gặp phải nàng, liền thật sự như là trúng tà, không thể không chế chính mình.

Hai hàng lông mày hẳn nhíu lại, hô hấp vẫn trầm liễm, chỉ trong một lát liền đi tới hậu viện, cũng không gọi Lý Đức Thông, kéo hai gáo nước từ dưới giếng rồi trực tiếp vào người mình.

Tuy là người tập võ, nhưng dù sao cũng là tháng chạp trời đông giá rét, hẳn lại như không cảm thấy lạnh, động tác nhanh chóng không có một tia chần chờ. Cũng không biết là cố ý mượn nhiệt độ tắt lửa, hay là trong đầu muốn quên mọi thứ, hay là hai người đều có.

Tiếp tục như thế sau khoảng thời gian một chén trà, rốt cục Quân Mặc Ảnh dần tỉnh táo lại, hạ thân cũng chậm rãi rũ xuống.

Hắn thở dài một hơi.

Dưới ánh trăng sáng, bóng nam nhân trải dài.

Chung quanh đều là bọt nước hẳn vừa văng khắp nơi, ướt sũng một mảnh, hòa hợp với thân dài của hắn, vào ban đêm đông yên tĩnh, cô tịch. Nước chảy theo sườn mặt cũng không chút chặt vật, khuôn mặt góc cạnh rõ ràng, tuấn mỹ vô trù, ánh mắt thậm chí làm cho người ta cảm thấy an tĩnh, mông lung.

Trở về phòng thay bộ quần áo, lại một lần nữa đi vào phòng Phụng Thiên, khiến Quân Mặc Ảnh ngạc nhiên là, vật nhỏ còn chưa ngủ, trong phòng sáng mờ nhạt.

Mắt hẳn sáng lên.

Đẩy cửa đi vào, chỉ thấy vật nhỏ ngồi ở giường, đưa lưng về phía cửa, một bên nương theo ánh nến đùa nghịch chuông gió, một bên ăn bánh hoa mai.

"Thiên Thiên, sao còn chưa ngủ?"

Tiếng nói trầm thấp của nam nhân vang lên phía sau, lưng Phụng Thiên cứng đờ.

Nàng quay đầu, biểu tình trên mặt không rõ là kinh hay hi.

Chỉ là tầm mắt chạm đến trường bào màu đỏ tía trên thân nam nhân, đồng tử nàng chợt co rút lại, hai gò má cũng bởi vậy ngừng lại.

Hơn nửa ngày, nàng mới nuốt đồ ăn xuống, giọng điệu không tốt nói: “Sao ngoi lại tới nữa?”

Thật sự coi nàng là gồi ôm sao?

Kỳ thật nàng muốn nói, nếu đi rồi, vậy đi tìm Hi phi đi, còn trở lại làm gì? Chẳng lẽ còn thật sự phải ôm nàng mới ngủ được hay sao?

Cho dù là như vậy, cô nải nải cũng không hầu hạ!

Đầu năm nay, gói ôm cũng có nhân quyền được không!

Quân Mặc Ảnh ngần ngừ, lập tức không hiểu được tại sao nàng tức giận.

Tiếp tục đi về phía nàng, cho đến cuối cùng đứng ở cạnh nàng, hấn mới giật mình nhú mảy.

"Vật nhỏ, vừa rồi là trẫm không tốt. Không tức giận, được không?"

Quân Mặc Ảnh vờ tay, muốn giống mọi khi vỗ đầu của nàng, nhưng lần này, Phụng Thiên lại co rút lại, né tránh.

Tay Quân Mặc Ảnh liền dừng ở đó.

Vừa rồi hấn nghĩ vật nhỏ nháo với hấn, hiện tại xem ra, hình như việc không phải như thế. Xem ánh mắt của nàng, rõ ràng là coi hấn là cướp cướp đi miếng bánh hoa mai cuối cùng của nàng.

"Thiên Thiên làm sao vậy, hả?"

Quân Mặc Ảnh ngồi bên giường, tay còn chưa thu hồi lại tiếp tục vờ ra.

Bạn đang đọc truyện *Sùng Quan Lục Cung: Đế Vương Kiêu Man Hoàng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Người bắt buộc phải nằm trên giường ta mới được sao?

Phụng Thiên không thể nhìn được nữa rống giận: "Quân Mặc Ảnh, đồ hỗn đản nhà người! Nếu đã đi rồi, nếu đi tìm nữ nhân khác, bây giờ còn quay lại làm gì!"

Nam nhân đáng chết, xú nam nhân!

Tốt xấu gì Phụng Thiên nàng cũng là người gặp người thích, hoa gặp hoa nở, nhưng nam nhân này dám bỏ lại nàng lúc thú tính lên, liền chạy tới ba ba với nữ nhân khác, bảo mặt mũi của nàng để ở đâu?

Hỗn đản độc nhất vô nhị!

Nhưng mà thân thể của nàng, nam nhân nhú mảy, ngạc nhiên.

"Vật nhỏ, rốt cuộc người nói hưu nói vượn gì vậy?" Quân Mặc Ảnh vừa tức giận lại buồn cười: "Khi nào trẫm tìm nữ nhân khác?"

"Người người người... Người còn nói sáo?" Phụng Thiên vừa sợ vừa giận.

Sao trên thế giới này có người không biết xấu hổ như vậy, vừa mới ăn xong, liền bắt đầu không nhận?

"Không phải người là hoàng đế sao, không phải sẽ gạt người sao? Nếu quyết định muốn gạt ta, ít nhất làm sạch sẽ chút! Nhưng người lại tắm rửa thay quần áo, nếu ngay cả cái này ta cũng không nhìn ra, người coi ta là ngu ngốc à!"

Phụng Thiên phát điên lay giường, chuông gió cũng theo động tác của nàng mà đing đing đang đang không ngừng, kinh động cả cây lê ngoài cửa sổ.

Giật mình, đột nhiên Quân Mặc Ảnh cười ha ha, ánh mắt đều mang ý cười, hiển nhiên là đáng về tâm tình sung sướng.

Bởi vì là hoàng đế, cho nên sẽ gạt người? Đạo lý là đúng vậy, nhưng vật nhỏ thật đúng là cái gì cũng dám nói.

Sắc mặt Phụng Thiên càng khó nhìn.

Cười?

Còn dám cười?

Có cái gì buồn cười!

Quân Mặc Ảnh thu liễm lại, nhin không được néo khuôn mặt nhỏ nhắn tức giận của nàng: “Hon nữa đêm không ngủ được là vì này?”

"Sao có khả năng!" Phụng Thiên xù lông.

"Ta là..." Nàng nuốt nước miếng, tròn mắt vòng vo dịch chuyển: "Vì vừa rồi lúc đi ra ngoài ta chưa ăn no, cho nên hiện tại ăn khuya bằng bánh hoa mai! Bằng không cứ thế ngủ, khẳng định sẽ không thoải mái!"

"À?" Quân Mặc Ảnh khẽ nhếch lông mi, phối hợp gật đầu: "Quả thật, ăn quá ít."

Vừa nói, vừa cời áo choàng trên người, cuối cùng còn sót lại cái áo trong màu trắng.

Dưới ánh nến, thân dài như ngọc, khí độ tao nhã, phong hoa không giảm.

Phụng Thiên cắn chặt răng, dờ mờ, lúc này còn dám dùng mỹ nam kế với nàng?

Thật khinh thường nàng!

Nghĩ tới Phụng Thiên nàng là người phụ nữ tâm linh thuần khiết, ý chí kiên định của thế kỷ XXI, sao có thể trúng gian kế của hắn?

Nhưng, lúc nam nhân này ôm chặt nàng, không biết là bởi vì hắn dùng sức quá mức, hay là thần sắc trên mặt hắn quá mức nghiêm túc, làm cho sau khi cả người nàng đều bị hắn ôm ấp, nàng mới nhớ tới mình đã quên đẩy hắn ra.

"Thiên Thiên chưa từng nghe qua một câu mắt thấy mới đúng sao. Nàng vẫn ở trong phòng không đi ra ngoài, sao liền nhận định trầm đi tìm nữ nhân khác?"

"Cho nên thế nào cũng phải muốn ta bắt gian tại giường mới tính?"

"Vốn không có gian, lấy cái gì cho nàng bắt?" Quân Mặc Ảnh cười mắng, trong mắt phụng hẹp dài lại hàm chứa mấy phần ôn nhu: "Chính ngươi không cho trầm làm, cũng không cho phép trầm làm nữ nhân khác, đó là đạo lý gì?"

"..."

Đó là đạo lý gì?

Phụng Thiên tỏ vẻ nàng cũng không biết.

Rõ ràng lần đầu tiên thấy hắn, không phải nàng cũng đã chuẩn bị hiến thân thật tốt sao? Vì cái gì hiện tại biết lâu, ngược lại liền trở nên khó khăn như thế?

Chẳng lẽ là bởi vì đối với người quen ngượng ngùng?

Hon nữa, nàng cũng không phải ngày đầu tiên biết hắn là hoàng đế, lại càng không phải là ngày đầu tiên biết hắn có hậu cung ba ngàn mỹ nữ, vì cái gì cố tình đến lúc này mới bắt đầu so đo chuyện hắn sẽ làm nữ nhân khác không?

Có vấn đề!

Nhất định là có vấn đề!

Bạn đang đọc truyện *Sủng Quan Lục Cung: Đế Vương Kiêu Man Hoàng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Ngoan, đừng suy nghĩ miên man

Phụng Thiên xinh đẹp tuyệt trần, ánh mắt nghiêm túc làm cho Quân Mặc Ảnh biết nàng đang suy nghĩ cẩn thận chuyện gì đó, ngày xưa chỉ có lúc vật nhỏ đụng tới mỹ thực mới có thể lộ ra biểu tình như vậy, hiện tại... Vì hắn sao?

"Vậy ngươi đừng sau khi chạm qua nữ nhân khác sau lại tới tìm ta, ta, ngại, bẩn!" Phụng Thiên không che lấp hừ một tiếng, hoàn toàn không sợ hắn sẽ tức giận.

Quả thật Quân Mặc Ảnh không giận, hôn tóc mai nàng, ánh mắt ôn hòa liễm diễm: “Muốn trầm nói bao nhiêu ngươi mới tin tưởng? Vừa rồi trầm đi ra ngoài không có gặp nữ nhân nào, chỉ có một mình. Còn về chuyện tắm rửa ngươi nói...”

Quân Mặc Ảnh đoán rằng, ước chừng chính là ý tứ tắm rửa này đi?

Nếu không phải ngày mai còn muốn đi, nếu không phải xe ngựa xóc nảy, sợ thân mình vật nhỏ chịu không nổi, hẳn phải chạy đi tắm lúc nửa đêm sao?

Thật là...

Vậy mà vật nhỏ còn hoài nghi hẳn là đi tìm nữ nhân khác.

Như vậy cũng tốt, vật nhỏ sẽ nghĩ như vậy, nửa đêm vẫn ngồi ở chỗ này không ngủ được, cuối cùng chứng minh nàng cũng không vô tâm vô phách như vậy.

"Chẳng lẽ Thiên Thiên quy định, buổi tối không cho phép trộm tắm rửa?"

"...!!!"

Đây là lý luận vớ vẩn gì vậy?

Nhưng mà gặp quý, vì cái gì nàng không phản bác được?

"Tốt lắm, ngoan, đừng suy nghĩ miên man." Tay Quân Mặc Ảnh giơ lên, khiến cây nến ở phía xa tắt lửa, sao đó tiện tay bóc sạch sẽ vật nhỏ đang rối rắm.

"Nếu trộm muốn tìm Hi phi, cần gì phải ngủ riêng với nàng ta?"

"Hừ, ai biết người nghĩ như thế nào?" Phụng Thiên bĩu môi, tuy ngoài miệng không chịu thừa nhận, nhưng rõ ràng là tin hẳn nói, thân thể cứng ngắt thả lỏng hơn nhiều.

Tiểu bình dấm chua. Quân Mặc Ảnh ôm nàng ngủ, ở trong lòng thầm nghĩ một tiếng, nếu dấm chua như vậy, sao không biết lấy lòng hẳn thật tốt, cả ngày cúi kinh với hẳn làm gì?

Hay là nói, vật nhỏ chắc hẳn sẽ không tức giận, cho nên mới dám không kiêng nể gì như vậy?

Gió lạnh gào thét, ánh trăng sáng rọi, chuông gió đang đung đưa trên đầu giường, ám ảnh yếu điệu.

Sáng sớm hôm sau.

Hi phi thức dậy sớm, lúc ra khỏi phòng đụng phải một người không ngờ được.

Quân Mặc Ảnh không đánh thức Phụng Thiên, giống như ở trong cung, còn cố ý nhẹ nhàng thức dậy.

Tối hôm qua vật nhỏ chơi mệt mỏi, sau lại ngủ muộn, hôm nay để nàng nghỉ thật tốt, nếu không trong chốc lát ngồi xe ngựa nàng lại khó chịu.

Đến khi nhìn thấy bóng dáng nam nhân, Hi phi sửng sốt chừng nửa ngày, thẳng đến khi Quân Mặc Ảnh thân nhiên liếc mắt nhìn nàng một cái, lại dường như không có việc gì lướt qua nàng, nàng mới phản ứng lại.

Không, không phải dường như không có việc gì, mà là thật sự không có việc gì.

Nam nhân trước mặt là đế vương, làm cái gì nàng đâu quản được, hôm qua không trực tiếp muốn ở chung phòng với Phụng Thiên là đã cho nàng mặt mũi, nàng còn có tư cách yêu cầu hẳn phải làm như thế nào sao?

Nàng rất rõ ràng, mình không phải là Phụng Thiên, đế vương tuyệt sẽ không dễ dàng nàng như nữ nhân kia.

Nhưng là, không cam lòng.

Cùng là nữ nhân của đế vương, dựa vào cái gì Phụng Thiên chỉ là tiếp dư nho nhỏ có thể được đế vương quan tâm như thế, mà một phi tử theo hẳn nhiều năm, lại chỉ có thể giống người ngoài cuộc ở bên cạnh nhìn?

Thật sự không cam lòng.

"Gia cát tường." Rốt cục, lúc bóng dáng Quân Mặc Ảnh sắp xa tầm mắt, Hi phi mới nhớ tới hành lễ.

Quân Mặc Ảnh "Ừ" một tiếng, đi xuống lầu, hoàn toàn biến mất trong tầm mắt nàng.

Thân thể căng thẳng của Hi phi mềm lại, thần sắc trên mặt vẫn cứng đờ, mi tâm nhú chặt tỏ rõ giờ phút này tâm tình nàng không tốt.

Phụng Thiên, Phụng Thiên!

Hồng nhan họa thủy, tai họa!

Chương 50: Quả nhiên là không lúc nào sống yên ổn

Phượng Thiên ngủ mơ màng, trong buổi sáng mùa đông, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Cảnh trong mơ, một thanh trường kiếm không ngừng tới gần nàng, cuối cùng "Thử" một tiếng đâm vào ngực nàng, máu rơi đầy đất.

Lại là giấc mơ kia!

Lại là ác mộng lúc nàng ở cung Dao Hoa!

Trong khi giãy chết, rõ ràng nàng đã mất trí nhớ, rõ ràng không thấy rõ khuôn mặt thích khách trong mộng, thậm chí ngay cả đối phương là nam hay là nữ cũng không biết, lại cố tình cảm thấy đó là một người quen biết với nàng.

Người quen, người quen!

Trực giác chết tiệt này, bảo về sau nàng phải đối mặt với người quen như thế nào? Chẳng lẽ cả ngày phải lo âu có phải mình không cẩn thận sẽ bị người đâm một kiếm hay không?

Phượng Thiên che trái tim, tỏ vẻ thật buồn bực, thật ưu sầu.

Cho đến lúc xuống lầu dùng đồ ăn sáng, sắc mặt nàng còn có chút trắng bệch, thần sắc cũng mang theo vài phần mờ mịt sợ sệt.

Quân Mặc Ảnh nhìn nàng một cái, nàng lại hoàn toàn không nhận thấy được, ngay cả thần sắc ái muội trên mặt mấy người khác cũng bị nàng bỏ qua, hốt hoảng đi đến bàn ăn, ngồi xuống.

Sắc mặt Hi phi xanh tím, trong lòng tức giận đến phát run, nhưng trước mặt Quân Mặc Ảnh lại không phát tác được, cả người đều muốn nổ tung.

Dáng vẻ này, dáng vẻ này!

Rõ ràng chính là túng dục quá độ!

Lại nhìn thần sắc Đoan vương, cười tươi hơn cả hoa. Cho dù là Ảnh Nguyệt và Lý Đức Thông cũng tỏ vẻ hiểu rõ, rõ ràng người người đều biết, như vậy trong mắt một phi tử của hần thì như thế nào?

Phượng Thiên, người khinh người quá đáng!

Một khi đã như vậy, đừng trách bản cung ra tay vô tình!

Phượng Thiên giờ cái bánh bao cắn mấy miếng, muốn mượn ăn gì đó làm tan tích tụ trong lòng, nhưng cắn liền vài miếng, nuốt nửa bị hóc, tích tụ trong lòng càng ngày càng nghiêm trọng.

Quân Mặc Ảnh trách cứ nhìn nàng một cái, khi nào thì sửa dáng vẻ gấp gáp này vậy?

Một bên vỗ phía sau lưng nàng, một bên nhận nước Lý Đức Thông rót, vốn định trực tiếp dứt nàng uống, nhưng dù sao cũng là ban ngày, chỉ có thể nhét vào tay nàng.

Phượng Thiên lại uống mấy ngụm nước, lúc này mới tốt hơn chút. Sắc mặt đỏ bừng, trong ánh mắt còn ngập nước, nhưng thật ra rót cục cũng vớt được không thoải mái vừa rồi ra sau đầu.

Quân Hàn Tiêu nhìn hoàng huynh thân thiết với nàng như vậy, trong lòng buồn cười.

Cuối cùng, hoàng huynh cũng vui vẻ, vậy ngày hôm nay của hần cũng sẽ không khổ sở như hôm trước.

Ho khan một tiếng, hần chế nhạo nói: "Tam đệ, không có ai dành ăn với ngươi, ăn gấp như vậy làm gì?"

Phượng Thiên trừng mắt nhìn hần một cái: "Ta nôn nóng, điểm này, nhị ca làm ca ca còn không rõ sao?"

Không hổ là huynh đệ Quân Mặc Ảnh, ngay cả lời cười nhạo người cũng giống nhau!

Tầm mắt dừng ở chiếc đĩa đang gấp bánh như ý của Quân Hàn Tiêu, Phượng Thiên nhú mày, cười cười: "Bất quá nhìn nhị ca nhân hạ thoải mái trêu chọc

đệ như vậy, hiển nhiên là đã ăn no, đúng không?"

Chiếc đĩa trong tay người nào đó dừng một chút.

Quân Mặc Ảnh bất đắc dĩ, vật nhỏ này, quả nhiên là lúc nào cũng không thể sống yên ổn. Một giây trước còn hốt hoảng, không để ý cái gì, một giây sau có thể nhe răng trợn mắt trêu chọc người.

Dùng xong bữa, đoàn người chuẩn bị xuất phát.

Lập tức Phượng Thiên chạy lên lầu lấy chuông gió bảo bối của nàng, tuy nói không phải vật phẩm quý trọng gì, nhưng đây là thứ nàng thích từ đáy lòng. Hơn nữa, là dùng tiền mua toàn bộ sạp trống bôi bôi lấy!

Lý Đức Thông sửa sang lại quần áo mọi người, dẫn đầu ra khách sạn, nói hai câu với ám vệ ở cửa, không biết lấy cái gì từ trong tay đối phương, liền chạy chậm đến trước mặt Quân Mặc Ảnh: "Gia, ngài muốn mua gì sao."

"Ừ." Quân Mặc Ảnh gật đầu, xoay người: "Đưa cho tam đệ đi."

Lúc này Phượng Thiên vừa đi tới, nghe vậy, kinh ngạc hỏi: "Cái gì vậy?"

Bạn đang đọc truyện *Sủng Quan Lục Cung: Đế Vương Kiêu Man Hoàng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 51: Người đừng có tự mình đa tình!

Lý Đức Thông nhìn đế vương, thấy đối phương gật đầu, mới nói: "Là mứt quả tam thiếu gia muốn."

Phượng Thiên ngây người.

Mứt quả?

Sao Lý công công tự dưng mua mứt quả cho nàng, còn nói là nàng muốn?

Đột nhiên nhớ tới cái gì, bỗng dưng nàng quay đầu nhìn về phía Quân Mặc Ảnh.

Tối hôm qua câu nói kia vô tình lúc hấn đưa nàng về khách sạn, nàng nói còn chưa tìm được mứt quả, ngay lúc đó tâm tình có chút tiếc nuối. Nhưng mà cũng không phải chỉ có ở đây mới có mứt quả, cho nên cũng không để ở trong lòng.

Lại không biết, nàng không để ở trong lòng, nhưng nam nhân nhìn như cũng không để ở trong lòng lại nhớ kỹ.

Vì thế bây giờ, đây là mua cho nàng sao?

A a a, Phượng Thiên cảm động rơi lệ đầy mặt.

Nam nhân tốt, Quân Mặc Ảnh tuyệt đối là nam nhân tốt!

Nhưng nàng còn chưa kịp cảm động được lâu, Quân Hàn Tiêu liền mượn chuyện này dả kích nàng: "Tam đệ này, không phải nhị ca nói người, người lớn đến chừng này rồi, sao còn ăn đồ ăn của trẻ nhỏ nữa?"

Muốn nói người dễ dàng bộc lộ bản tính là như thế nào?

Đoan vương gia chính là ví dụ tốt nhất!

Phượng Thiên liếc mắt thương tiếc lắc đầu.

Lần đầu tiên gặp mặt, còn tưởng rằng là người cao lãnh nghiêm túc, tuy nói bởi vì hấn trút giận thay bà xã nhỏ, ngay cả mình cũng chán ghét hấn.

Lần gặp thứ hai vào hôm qua, còn tưởng rằng là ám nam thân thiết, ai ngờ là mình nhìn lầm người.

Này rõ ràng chính là sợ hoàng huynh hấn nổi giận, lại e sợ thiên hạ không loạn!

Còn chưa kịp mở miệng, Hi phi cũng vô cùng đồng ý lời Quân Hàn Tiêu nói, lạnh nhạt nói: "Tam đệ cũng thật là, có nhiều người như vậy, sao không biết thu liễm chút. Một đại nam nhân ăn mấy thứ này, cũng không ngại dọa người khác."

Trong lòng nàng đang rất tức giận.

Phượng Thiên ăn mứt quả hay không có chút quan hệ nào với nàng, nàng cũng lười quản. Nhưng vấn đề là, mứt quả này không phải Phượng Thiên tự đi mua, mà là Hoàng Thượng cho người đi mua!

Ý nghĩa liền hoàn toàn khác với Hoàng Thượng thưởng gì đó, cho dù là mứt quả, cũng là bảo bối!

Hơn nữa nhìn biểu tình kinh ngạc và phản ứng vừa rồi của Phượng Thiên, giống như không phải cố ý bảo Hoàng Thượng phái người mua. Có lẽ là đêm qua thuận miệng nhắc tới, Hoàng Thượng liền nhớ kỹ.

Chẳng lẽ đây gọi là cùng đường không cùng mệnh sao?

Làm sao nàng có thể cam tâm!

Cho nên lần này Quân Hàn Tiêu mở miệng, nàng sẽ không buông tha cơ hội này.

"Nam nhân đang nói, làm sao cho một nữ nhân như ngươi xen mồm vào!" Phượng Thiên cất cao giọng, một tay chống nạnh, một tay chỉ thẳng mặt nàng.

Trước cửa khách sạn người đến người đi, bị Phượng Thiên quát như vậy, người đi đường xung quanh đều nhìn về phía này.

Sắc mặt Hi phi không tốt lắm.

Nhất là nàng phát hiện ánh mắt những người đó nhìn nàng, một đám đều là ghét bỏ và đồng tình, sắc mặt vốn hung ác nham hiểm càng thêm trầm lạnh vài phần.

Biểu tình nàng cứng ngắc, cắn răng nói: "Sao tam đệ nói như vậy, chị dâu cũng chỉ là quan tâm danh dự của ngươi thôi."

"Chị dâu?" Phượng Thiên cười lạnh một tiếng: "Từ đầu tới đuôi, ta có từng gọi ngươi một tiếng chị dâu không? Ngươi đừng ở đây tự mình đa tình!"

Bạn đang đọc truyện *Sủng Quan Lục Cung: Đế Vương Kiêu Man Hoàng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Đây chính là bới lông tìm vết sao?

Như là xung quanh tụ tập càng ngày càng nhiều, tất cả đều là xem náo nhiệt, tiếng bàn luận ùn ùn kéo đến.

"Yêu, đây là chú em cãi nhau với chị dâu mình đi?"

"Ai nói không phải? Đầu năm nay, thật đúng là chuyện gì cũng có, sao có chú em không chấp nhận chị dâu của mình?"

"Chắc là không đối phó được với huynh trưởng của mình đi."

"Không phải vậy đâu? Vừa rồi nhìn quan hệ của đệ đệ và hai ca ca của hắn rất tốt đó, ha ha!"

"Vậy tại sao phải đối phó với tẩu tử?"

"Chắc là! Chỉ sợ nhà mẹ nữ nhân này không tốt, gả vào nhà phú quý, cuối cùng bị xem thường..."

"Có lý, có lý. Nhìn khí chất vị tam công tử kia rất tốt, nói không sai chính là người ta nhà giàu đi du ngoạn... Còn về nữ nhân kia, tuy nói nhìn cũng được, rốt cuộc vẫn kém một chút..."

Tiếng bàn luận càng lúc càng lớn, một câu cuối cùng này, đi thẳng vào tai mọi người.

Phượng Thiên liền vui vẻ.

Bà nội nó, người này cũng thật tinh mắt!

Lý Đức Thông lo sợ bất an nhìn Quân Mặc Ảnh, thấy sắc mặt hắn không tốt, trong lòng vốn sầu lo lại lộp bộp một chút.

Trước mặt mọi người, Hi phi và Phong tiếp tục cãi nhau như vậy. Rốt cuộc là người hoàng gia, cho dù không ai biết thân phận các nàng, đây cũng không phải là chuyện tốt lành gì.

Huống chi, Hoàng Thượng còn ở chỗ này, thật là dọa người!

Lý Đức Thông vội vàng đến trước mặt Quân Hàn Tiêu, đè thấp giọng nói: “Nhị thiếu gia, người xem này, này... Nếu không ngài khuyên nhủ chút đi?”

Muốn Hoàng Thượng đi khuyên can hiển nhiên là không có khả năng, không quay đầu bước đi là đã cho tiểu cô nãi nãi chút mặt mũi rồi?

Quân Hàn Tiêu nhún vai, cười cười, lại không đáp lời, hiển nhiên là chuẩn bị xem kịch vui.

Theo hần, lo lắng Lý Đức Thông hoàn toàn không quan trọng.

Hi phi tính là cái gì, hoàng huynh không có khả năng bởi vì nàng mà mất hứng?

Chỉ có chuyện liên quan đến tiểu cô nãi nãi, mặt lạnh của hoàng huynh mới thay đổi.

Quả thật, Quân Mặc Ảnh không vì nguyên nhân "Dọa người" mà làm mặt lạnh.

Nếu không, lúc Phượng Thiên sôi nổi chạy đến trước mặt hần, hần sẽ không sẽ thu lại khí lạnh, lộ ra ánh mắt như hòa.

Phượng Thiên kéo hần, còn cố ý lung lay hai cái, cổ họng lại phát ra lời nói làm nũng: “Đại ca, người nhìn nữ nhân hư kia. Nàng không cho ta ăn mút quả còn chưa tính, còn nói ta dọa người.”

Liếc mắt một cái, đây rõ ràng là tiểu công tử nhà giàu!

Tiếng nói không cần cố ý che dấu, chỉ cần thoáng đề thấp chút. Dù sao vóc dáng nàng nhỏ, dựa theo thân hình nam nhân mà tính, sợ là nàng còn chưa đến mười lăm tuổi, vẫn chưa tới lúc đổi giọng, tiếng nói như vậy cũng rất bình thường.

Giờ phút này nàng biu môi, nửa úy khuất nửa là lấy lòng lôi kéo tay Quân Mặc Ảnh làm nũng, đáng vẻ tội nghiệp.

Mọi người thấy ánh mắt Hi phi không có ý tốt, liền ngay cả vài phần đồng tình cũng biến mất hầu như không còn.

Tuy nói một đứa bé trai hơn mười tuổi quả thật đã qua tuổi ăn mút quả, nhưng người ta thích ăn, lại không e ngại người cái gì, sao người phải quản người ta làm cái gì?

Thật sự là...!

Vốn không thể phú quý hơn người ta, sau khi gả vào còn nhằm vào tiểu thiếu gia là bảo bối trong phủ người ta, đây chính là bói lông tìm vết sao?

"Nữ nhân này không có việc gì liền tìm việc sao..."

"Chắc vậy, ta vừa thấy tiểu thiếu gia kia sẽ không gây sự trước, hóa ra là nữ nhân này khi dễ người ta trước..."

"Nên không phải vì tranh đoạt tài sản, cho nên..."

"Tranh tài sản với chú em còn nhỏ? Vậy cũng thật sự là không biết xấu hổ..."

Một câu, một chữ này đều như đâm vào ngực Hi phi.

Bạn đang đọc truyện *Sùng Quan Lục Cung: Đế Vương Kiêu Man Hoàng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Ai dám nói nàng nửa câu không phải?

Hi phi tức giận đến hai mắt biến thành màu đen, suýt nữa ngắt xiu.

Từ nhỏ đến lớn, nàng đều được người nhà nâng trong lòng bàn tay, chưa từng bị người khác nói như vậy?

Tiểu tiện nhân này, tiểu tiện nhân!

Bây giờ còn ở trước mặt mình, đã dám làm nũng cáo trạng với Hoàng Thượng như vậy, nếu mình không ở đây, không biết nàng còn đảo ngược thị phi gì nữa!

Thật sự là đáng giận, rất đáng giận!

Trạng thái của Quân Hàn Tiêu hoàn toàn trái ngược, môi mím lại, ghen cười đến mức suýt nữa sặc hồng.

Ai bảo người không có mắt, dám trêu chọc tiểu cô nãi nãi. Không biết người ta là người không chịu được chút mệt nào sao?

Nhưng mà, hoàng huynh cũng đủ lợi hại, mới một buổi tối, dạy dỗ người ta thành như vậy.

Nếu là hôm qua, không chừng tiểu cô nãi nãi liền tức giận đến trực tiếp vứt bỏ mức quả. Hiện tại lại khác hoàn toàn, biết không thể đối nghịch với hoàng huynh, biết lấy lòng hoàng huynh, biết bị ủy khuất sẽ làm chủ cho nàng chỉ có một mình hoàng huynh.

Không hổ là hoàng huynh.

Thật cao minh!

Phượng Thiên đợi nửa ngày cũng không thấy Quân Mặc Ảnh nói chuyện, nghĩ hắn đang tức giận, nhưng sắc mặt hắn lại không khó coi như vừa rồi, nhất thời trong đầu có chút khó hiểu.

Tuy rằng chiêu áp lực dư luận của nàng chính là biện pháp hay của thế kỷ hai mươi mốt, nhưng nếu nam nhân này không làm theo lẽ thường thì nên làm cái gì bây giờ?

Nghĩ đến đây, Phượng Thiên không bình tĩnh.

Giống như, khả năng, có lẽ... Nam nhân này thật đúng là người không làm theo lẽ thường? Nếu không sao tối hôm qua sẽ nắm tay một "Nam nhân" rêu rao khắp nơi?

A a a, hiển nhiên áp lực dư luận vô dụng với hắn!

Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ?

"Đại ca..." Nàng mân cái miệng nhỏ nhắn, lại quơ quơ tay hắn, điềm đạm đáng yêu nhìn hắn: "Ta thật sự dọa người sao?"

Nếu dám nói có, cô nãi nãi liền đem người...

Liền đem người...

Phượng Thiên buồn bực thở dài, đột nhiên phát hiện giống như mình không làm được cái gì.

"Sao lại dọa người?"

Quân Mặc Ảnh thở dài, cầm tay nhỏ bé của nàng, vò đầu nàng: "Không phải đã nói với người sao, người thích cái gì, nghĩ muốn cái gì, đều có thể. Chỉ là ít chút quả thôi, ủy khuất làm cái gì?"

Đó thật sự để tất cả mọi người nhìn không vừa mắt, chỉ cần hắn không mở miệng, ai dám nói nàng nửa câu không phải?

Lời này vừa nói ra, xung quanh một mảnh thốn thức.

Nhìn đại ca này, đối xử với đệ đệ mình thật tốt!

Lại nhìn nữ nhân khiến người chán ghét kia, tình cảm huynh đệ người ta tốt đẹp, nàng lại không vừa lòng với người ta.

Thật sự là xứng đáng.

Sớm muộn cũng có một ngày cũng bị đuổi ra khỏi nhà!

Hì phi tức giận đến cắn sắp gãy răng.

Cổ tình lúc này Quân Mặc Ảnh giúp đỡ Phượng Thiên vào xe ngựa, lúc đi qua bên người nàng, thân nhiên nói một câu: "Nếu lần tới không có việc gì mà tìm việc như vậy, liền trực tiếp về nhà đi."

Ngực Hì phi vừa tức vừa đau, thiếu chút nữa ngất đi.

Không có việc gì mà tìm việc?

Vì một tiếp dư nhỏ nhỏ, trước mặt mọi người Hoàng Thượng vứt mặt mũi nàng xuống? Còn nói cái gì nếu lặp lại lần nữa, để nàng trực tiếp về nhà?

Về nhà, là về nhà ai? Hoàng cung hay là quý phủ?

Bởi vì liên quan đến Thái Hậu, Hoàng Thượng mới để mình cùng đi theo đi, hiện tại mới một ngày, Hoàng Thượng không quan tâm lời Thái Hậu nói sao?

Được, Phượng Thiên người được lắm!

Lý Đức Thông sớm trốn mất há hốc mồm, nghe vậy, hoàn toàn đi qua.

Quân Hàn Tiêu vui sướng khi người gặp họa nhìn hẩn một cái.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Quan Lục Cung: Đế Vương Kiều Man Hoàng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 54: Người cho là người là ai?

Từ sau khi Quân Mặc Ảnh vút mặt mũi Hi phi trước mặt mọi người, Hi phi không hề làm âm ỉ nữa, dọc đường đi đều im lặng, lấy cười tiếp đãi mọi người. Kể cả lúc nhìn Phụng Thiên, cũng không chăm chọc, thậm chí có khi sẽ hiện ra một loại ôn hòa và bao dung như tỷ muội trong nhà.

Thật đúng là hợp với câu bản tính bị coi thường.

Chỉ là còn lâu Phụng Thiên mới để ý nàng, dùng lời Phụng Thiên nói, ngoài mặt một kiểu sau lưng một kiểu ai mà biết được?

Nữ nhân này rất âm hiểm, hiện tại đáng về này là để Quân Mặc Ảnh nhìn, vậy cần gì mình phải phối hợp với nàng ta?

Vì thế Phụng Thiên vẫn như trước kia, không thêm quan tâm lời nói và hành động ân cần của Hi phi.

Lý Đức Thông không khỏi thổn thức, đây là số mệnh.

Rõ ràng một người là phi tử, một người là Tiệp dư, Hoàng Thượng lại sủng tiểu cô nãi nãi, cho nên vị kia phân vị rất cao ngược lại phải cúi thấp làm thiếp, mà nàng, ngay cả mặt ngoài cũng không coi là gì, cũng không cần làm.

Dù là như thế, Hoàng Thượng vẫn sủng ái nàng như trước, không giảm nửa phần!

Không biết đời trước tiểu cô nãi nãi làm chuyện gì tốt, từ trước đến nay Hoàng Thượng không như thế, nếu người nào dám khốc lột om sòm, rối loạn trật tự tôn ti, vậy chờ rơi đầu đi!

Nhưng hiện tại...

Ai, cho nên mới nói, có một số việc nhất định tốt.

Đoàn xe đi nửa tháng, rốt cục đoàn người tiến vào Giang Nam.

Không biết Phụng Thiên có cố ý hay không, mỗi khi dừng lại ở chỗ nào, luôn phải đi mua mứt quả. Cũng thật muốn nói nàng muốn kích thích Hi phi đúng không, nhưng mà không giống, tiểu cô nãi nãi vô tâm vô phế như vậy, không có khả năng rồi việc nhớ thương một người râu ria?

Dùng lời của nàng mà nói người cho là người là ai?

Sau khi tới Giang Nam, đoàn người thẳng đến Tề Vương phủ, cũng chính là thất đệ mà lúc trước Quân Mặc Ảnh nói với Phụng Thiên.

Thấy người thật, Phụng Thiên mới biết được vì sao Vương gia an phận ở một góc, hóa ra là đi đứng không tiện, ở kinh thành khó tránh khỏi xấu hổ, còn không bằng ở nơi non xanh nước biếc này yên vui cả đời.

"Tham kiến Hoàng Thượng." Tề Vương ngồi ở trên xe lăn, mỉm cười cúi mình bái kiến.

"Thân mình thân đệ không tiện, cấp bậc lễ nghĩa không chu toàn, còn xin hoàng huynh thứ tội."

Nụ cười thanh khiết, mặt mày như gió, thật sự là công tử ôn nhuận như ngọc.

Khí chất điềm đạm này không giống Quân Mặc Ảnh và Quân Hàn Tiêu.

Quân Mặc Ảnh chỉ ôn nhu với Phụng Thiên, những người khác, không bị đáng về lạnh nhạt của hẩn đông chết đã tốt lắm rồi. Quân Hàn Tiêu lại khéo đưa đẩy, tuy có chút tâm tính trẻ con, nhưng dù sao cũng lớn lên ở hoàng gia, thủ đoạn tâm kế cũng là cao thủ, tự nhiên không có cảm giác yên tĩnh, công tử như ngọc.

"Hoàng huynh đã nói với người bao nhiêu lần, sao người còn phạm?" Quân Hàn Tiêu đi qua giúp đỡ hẩn một phen: "Mỗi lần nói với người, người đều nói đã biết, nhưng đến lần sau, vẫn như thế này." Bất đắc dĩ thở dài, mắng: "Quả thực là dạy mãi không sửa!"

Tề Vương nhẹ giọng cười, ánh mắt nhu hòa: "Lục ca đừng tức, lẽ không thể quên. Dù sao hoàng huynh và người cũng phải ở chỗ này mấy ngày, sau này

đệ đệ không làm thế nữa."

Mấy người hàn huyền vài câu, Phụng Thiên ma xui quỷ khiến đi lên trước, hỏi một câu: "Tề Vương, trong nhà ngươi có mấy đứa nhỏ?"

"..."

Mọi người im lặng.

Khóe mắt Quân Hàn Tiêu run rẩy hai cái: "Tam đệ, ngươi hỏi cái này làm cái gì?"

"Tam đệ?" Tề Vương kinh ngạc.

Chẳng lẽ hần rồi cung lâu lắm sao, mà ngay cả huynh đệ kết bái của lục ca cũng không biết?

Bạn đang đọc truyện *Sùng Quan Lục Cung: Đế Vương Kiều Man Hoàng Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 55: Hoàng Thượng, ngài thật bất công

Theo lý thuyết, tuy rằng nhìn lục ca cười tủm tỉm, nhưng ai biết trong lòng đang nghĩ kế gì. Rốt cuộc là "Tiểu tử" nhà ai có phúc khí như vậy, có thể nhắc lên quan hệ với lục ca?

Hay là nói, kỳ thật vị tiểu thư này là người trong lòng lục ca?

May mắn hần không nói ý tưởng này ra khỏi miệng, nếu không thế nào cũng hù chết Quân Hàn Tiêu.

"Đây là, lại nói tiếp coi như là tiểu hoàng tẩu của chúng ta." Quân Hàn Tiêu ái muội nhìn chăm chăm Phụng Thiên, lại liếc mắt nhìn hoàng huynh nhà mình một cái, thấy hần không tức giận, gan liền lớn hơn. Chê nhạo nhìn Phụng Thiên tề mi lộng nhãn, kéo dài giọng hỏi: "Đúng không, tam đệ?"

"..." Nháy mắt Phụng Thiên đỏ mặt.

Tam đệ em gái ngươi!

Nếu gọi cô nãi nãi là tam đệ, còn dám nói tiểu hoàng tẩu cái gì!

Mặt Hi phi cũng đỏ lên, không phải xấu hổ, mà là tức giận.

Dù là từ ngày đó đến nay, mọi việc nàng đều ghi nhớ chữ "Nhân", nhưng giờ phút này nghe lời trên tức tức giận đến suýt ngất đi.

Hiện tại xem ra, người nàng coi là "Muội phu", kỳ thật không để nàng vào mắt!

Thế nhưng ngay trước mặt mình, kêu một nữ nhân phân vị thấp hơn mình là "Hoàng tẩu"?

Hơn nữa nhìn dáng vẻ Hoàng Thượng, rõ ràng là không tức giận, khóe miệng còn có ý cười nhàn nhạt càn chọc mắt người. Làm sao như ngày ấy lúc mình không cẩn thận nói câu "Vợ chồng" mặt lạnh như vậy?

Nếu làm hậu phi, mình không có tư cách nói hai chữ "Vợ chồng", nhưng Phụng Thiên chỉ là một tiệp dư nhỏ, sao có thể được Đoan vương gia gọi một tiếng "Hoàng tẩu"?

Hoàng Thượng, ngài thật bất công, quả thật là thiên vị!

Ngay cả chút che dấu cũng không có!

Tề vương nghe Quân Hàn Tiêu nói xong, mặt lộ vẻ hiểu rõ gật đầu, ánh mắt trong trẻo như trước, tươi cười ôn nhuận.

"Chính là, khụ..." Tề vương có chút xấu hổ, trong lúc nhất thời cũng không biết phải xưng hô với Phụng Thiên như thế nào, chẳng lẽ cũng gọi là tiểu hoàng tẩu hay sao? Nếu quả thực như thế, vậy nữ tử còn lại đứng bên cạnh hoàng huynh nên xưng hô như thế nào?

Lục ca dính vào, hần cũng không thể cũng dính vào.

Quân Hàn Tiêu tự nhiên nhìn ra hần khó xử, chỉ Hi phi bên cạnh, nói: "Vị này là Hi phi nương nương, thất đệ cũng đã nghe nói qua, chính là đích trưởng nữ của Quý Thượng thư."

Nguy ý, người có thể gọi là "Hi phi nương nương", còn vị phía trước, bản thân muốn sao thì vậy.

Tề vương xoa thái dương, trong lòng bất đắc dĩ, đành phải nhìn thoáng qua Quân Mặc Ảnh xin giúp đỡ.

Lại chỉ thấy đối phương cười nhẹ, rõ ràng chính là ngầm đồng ý hành vi của lục ca!

Chẳng lẽ, thật sự gọi tiểu hoàng tẩu?

Nhìn hoàng huynh như vậy, giống như... Khả năng... Đại khái là đồng ý?

Cuối cùng Tề vương hiểu được vài phần: "Khó trách lục ca dám làm như vậy, hóa ra ngay cả hoàng huynh, cũng không sợ để người khác biết hấn sủng vị "Tiểu hoàng tẩu" này.

Hắn chào hỏi đơn giản với Hi phi, liền chuyển qua nói với Phượng Thiên: "Tiểu... Hoàng tẩu, trong vương phủ có hai hài tử. Chính là, vì sao tiểu hoàng tẩu hỏi điều này?"

Phượng Thiên bị bọn họ một lời lại một lời gọi "Tiểu hoàng tẩu" đến mức mặt đỏ tai hồng, muốn tìm cái lỗ chui xuống.

Thẹn quá thành giận liếc Quân Mặc Ảnh một cái, liền giải thích: "Là như vậy, Tề vương gia. Hôm trước ta gặp một người bán trống bỏi, thấy quần áo hấn tả tơi, suýt nữa đối chết đầu đường, liền đưa tất bạc trên người cho hắn. Mà hắn cũng là người tri ân báo đáp, qua tay liền đưa toàn bộ trống bỏi của hắn cho ta. Lúc trước ta nghe Hoàng Thượng nói, Tề vương phủ có đứa nhỏ, cho nên liền muốn hỏi một chút, vừa lúc có thể mượn hoa hiến Phật."

Nàng nói lưu loát, tỏ vẻ chính nghĩa, không hề ý thức được khoe miệng mọi người đã muốn run rẩy.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Quan Lục Cung: Đế Vương Kiêu Mạn Hoàng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 56: Vì sao thâm thâm nhỏ như vậy

Quân Hàn Tiêu biết, ở mỗi khách sạn ngủ lại, hoàng huynh đều mang Phượng Thiên đi ra ngoài đi dạo.

Nhưng đến bên ngoài, không quan tâm là bởi vì sao, mua này nợ cũng tốt, té bản cũng tốt, làm sao hoàng huynh để nàng bỏ tiền?

Lý Đức Thông cũng thờ dài, không nói gì nhìn trời, thâm nghĩ tiểu cô nãi nãi chấp nhất với tiền bạc như thế, sẽ lấy hết hơn hai trăm lượng bạc trên người ra sao?

Làm sao có thể.

Hơn nữa, tiền kia là để mời Hoàng Thượng ăn cơm. Trước lúc nàng có ý niệm trong đầu, khẳng định Hoàng Thượng đã lấy ngân phiếu trên người ra trả rồi, còn chỗ cho nàng dùng tiền sao?

"Thì ra là thế." Tề vương thu hết phản ứng của mọi người vào đáy mắt, lại không nói ra, gật đầu cười nói: "Tiểu hoàng tẩu có tâm."

Phượng Thiên khoát tay, hào khí vạn phần nói: "Không có việc gì không có việc gì, nên cần mà!"

Quân Mặc Ảnh lắc đầu, vật nhỏ này, lúc nói dối cũng không cần chuẩn bị trước, nói ra có thể thành chương.

Thật sự là...

Tề vương thấy Phượng Thiên hưng trí bừng bừng, vội vàng phân phó người đến hậu viện ôm hai đứa bé đến.

Hai đứa bé đều là con trai, một đứa ba tuổi, một bé còn chưa tròn tuổi, đáng vẻ đều khỏe mạnh, tròn tròn nộn nộn, khuôn mặt nhỏ nhắn phúng phính, rất đáng yêu.

Thân mình Tề vương không tốt, trừ bỏ hai thị thiếp mới có, vốn không có nữ nhân khác. Đại hôn mấy năm, vẫn chỉ có một mình Vương phi, quan hệ của vợ chồng hai người rất tốt. Ngẫu nhiên gặp phải người có tâm đến làm mai, một mực cự tuyệt, tuyệt đối không nói nhiều.

Thời gian lâu, mọi người cũng biết, vị chủ tử này, cùng thương yêu Vương phi, liền ngừng chủ ý đưa người vào hậu viện hấn.

Lúc Phượng Thiên nhìn thấy đứa nhỏ, hai con mắt đều tỏa ánh sáng.

Lý Đức Thông thiếu chút nữa nghĩ nàng muốn ăn hai đứa nhỏ kia, ánh mắt hiện tại của tiểu cô nãi nãi, giống hệt lúc nhìn thấy đồ ăn, thật sự dọa người!

Quân Mặc Ảnh vội vàng giữ chặt nàng, buồn cười nói: “Gấp như vậy làm cái gì, đừng để đứa nhỏ sợ hãi.”

"Làm sao liền dọa bọn nhỏ?" Phụng Thiên trừng lớn hai mắt, tràn đầy ủy khuất nhìn hắn: "Dáng vẻ ta khủng bố như vậy sao?"

Nàng cũng không phải quái vật chuyên ăn thịt trẻ con, dựa vào cái gì sẽ làm sợ hai oa nhi này?

"Tỷ... Tỷ tỷ, tỷ... Tỷ..."

Đột nhiên tiếng nói non nớt vang lên ở đại sảnh, rõ ràng từng chữ, nhất thời hấp dẫn lực chú ý của mọi người qua.

Mắt Phụng Thiên trừng lớn hơn nữa, a a a, tỷ tỷ? Tỷ tỷ! Hai đứa nhỏ gọi nàng, gọi nàng!

Nhưng mà...

Vì cái gì là tỷ tỷ, không phải là ca ca sao?

Chẳng lẽ hiện tại dáng vẻ nàng nữ phần nam trang sứt sẹo đến mức ngay cả đứa nhỏ ba tuổi cũng có thể nhận ra sao?

Nàng không biết, đứa nhỏ bé như vậy đâu biết nữ phần nam trang là cái gì, chính qua khứu giác rất tốt, ngửi thấy mùi hương của nữ tử, chỉ biết muốn gọi một tiếng "Tỷ tỷ".

Dáng vẻ Phụng Thiên ủy khuất đập vào mắt Quân Mặc Ảnh trong mắt, không khỏi âm thầm buồn cười, sờ gáy nàng, lại nghiêm túc nói với đứa nhỏ: “Không phải tỷ tỷ, là thẩm thẩm”

Đứa nhỏ chưa đủ tuổi không hiểu chuyện, cũng chỉ nói "Tỷ tỷ", đứa bé ba tuổi lại tỏ vẻ mặt ngây thơ nhìn hắn: “Hoàng bá bá, vì sao thẩm thẩm nhỏ như vậy, giống với tỷ tỷ?”

Quân Hàn Tiêu nuốt nửa phun hết nước trà trong miệng ra ngoài: "Bởi vì hoàng bá bá nguoi dụ dỗ thiếu nữ nhỏ nhỏ nguoi ta!"

"Vì sao ta là thẩm thẩm!" Phụng Thiên cố ý nói lớn, cả người đều như xù lông.

Hoàng tẩu còn chưa tỉnh, hiện tại thế nhưng gọi nàng là thẩm thẩm? Nàng có gì như vậy sao!

"Người ta là tiểu cô nương duyên dáng yêu kiều, phong nhã hào hoa được không!"

Quân Hàn Tiêu nhú mày, tỏ vẻ hoài nghi.

Tiểu cô nương... Chẳng lẽ hoàng huynh còn chưa ăn?

Không có khả năng đi...

Bạn đang đọc truyện *Sủng Quan Lục Cung: Đế Vương Kiêu Man Hoàng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Hoàng bá bá nguoi lừa gạt nguoi

"Tiểu hoàng tẩu, nguoi không biết đâu?" Quân Hàn Tiêu thờ dài, dùng loại khẩu khí của người từng trải ân cần dạy: "Hoàng huynh là huynh trưởng của thất đệ, chính là bá bá của hai đứa nhỏ. Mà nguoi là hoàng tẩu của chúng ta, vậy đương nhiên để bọn nhỏ gọi một tiếng thẩm thẩm không đúng sao?"

"..."

Phụng Thiên nhú mày, kiên quyết lắc đầu.

Không cần, nàng không làm thẩm thẩm!

Thẩm thẩm già như vậy, ở hiện đại nàng cũng chưa thử nghiệm, đến cổ đại còn nhỏ hơn vài tuổi, dựa vào cái gì bị gọi thành như vậy?

"Sao khắp nơi đều là người có bối phận nhỏ hơn nguoi?" Phụng Thiên quay đầu nhìn về phía Quân Mặc Ảnh, quyết miệng bất mãn oán giận: "Vài đệ đệ còn chưa tỉnh, hiện tại còn hai đứa cháu? Nguoi cũng quá già đi!"

Dưới chân Lý Đức Thông mềm nhũn, suýt nữa ngã quỵ.

Mặt Quân Mặc Ảnh đen lại: "Ngại trẫm già?" Hắn phát ra một tiếng hừ thật mạnh: “Vậy cũng không có cách nào khác thay đổi chuyện nguoi thành thẩm

thăm!"

Vật nhỏ, lá gan càng lúc càng lớn, bây giờ ngay cả hấn cũng dám ghét bỏ?

Tề vương lập tức ho nhẹ một tiếng, phe phẩy tay giải vây nói: “Tiểu hoàng tẩu không biết, tuy bối phận hoàng huynh lớn, nhưng tuổi không lớn, năm nay cũng mới hai mươi bảy thôi. Không già, thật sự không già.”

Gi?

Nhỏ như vậy?

Phượng Thiên sờ cằm, nhìn chăm chăm Quân Mặc Ảnh xem xét.

Làn da nhẵn nhụi, vô cùng mịn màng, quả thực so với tiểu cô nương hơn mười tuổi như nàng còn trơn bóng mê người hơn.

Ừm, thoát nhìn quả thật trẻ tuổi!

Chính là anh chàng này nhiều đệ đệ, thế này mới khiến nàng nghĩ hấn già thôi..

Tục ngữ nói đúng, nam nhân bốn mươi mốt vẫn còn tráng niên! Cho nên nói, 27 tuổi, vậy trong thời kỳ phát triển!

Đối với suy nghĩ này, Phượng Thiên tỏ vẻ rất vừa lòng, chỉ là hiện tại không biết lão hoàng đế đã đầu thai ở nhai nào đó có thể đẻ con muộn hay không?

Nếu Quân Mặc Ảnh là nhị ca mới 27 tuổi, vậy con của lão hoàng đế đại khái đều sinh vào thời gian nào...

Quân Mặc Ảnh bị nàng nhìn chăm chăm không được tự nhiên, lập tức vừa tức giận vừa buồn cười, sắc mặt tối đen không duy trì được. Bất chấp còn ở trước mặt mọi người, liền nắm khuôn mặt nhỏ của nàng, nói một tiếng: “Nhìn cái gì vậy?”

Vật nhỏ, không quy củ.

Không nghe qua thánh nhan là không thể tùy tiện nhìn trộm sao?

"Nhìn nguoi." Phượng Thiên thẳng thắn, ngay cả chút mặt đỏ ngượng ngùng cũng không có: "Hóa ra nguoi vẫn trẻ như vậy."

Rốt cục Quân Mặc Ảnh không nhịn được bật cười, mắng: “Lại hồ ngôn loạn ngữ!”

Tề vương kinh ngạc nhìn bọn họ, thật sự là bị hình thức ở chung của hai người hù dọa.

Xung hô nguoi ta, làm sao có chút cảm giác là Hoàng Thượng và phi tử?

Nhắc tới "Tiểu hoàng tẩu" này ngay cả nghe nói hấn cũng chưa nghe nói qua, đánh giá cũng là gần hai năm mới được sủng ái? So sánh với người khác, Hi phi nương nương kia, là một người quy củ, ngược lại là giống như bị coi như không nhìn thấy.

Xem ra hoàng huynh đối với vị tiểu hoàng tẩu này, quả thật là người để quân vương vứt bỏ quy củ bên ngoài, cho dù không yêu, ít nhất cũng thịnh sủng.

Huống chi quân vương kia lại là hoàng huynh lạnh lùng của hấn.

"Hoàng bá bá, hoàng bá bá, ngài còn chưa trả lời vấn đề của ta?"

Bị một giọng nói mềm mại đánh gãy, lúc này Phượng Thiên mới nhớ tới mình rối rắm đến tuổi của Quân Mặc Ảnh rồi, rõ ràng nàng muốn rối rắm về xưng hô "Thăm thăm" kia có được không!

"Hoàng bá bá nguoi lừa gạt nguoi." Tay Phượng Thiên chọc chọc khuôn mặt núng nính, cười tươi như hoa: "Ta là tỷ tỷ, không phải thăm thăm."

Mọi người đều bị dọa.

Quân không nói đùa!

Tiểu cô nãi nãi, sao dám hồ ngôn loạn ngữ?!

Bạn đang đọc truyện *Sủng Quan Lục Cung: Đế Vương Kiêu Man Hoàng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58: Thật sự là không biết xấu hổ

"Hằng nhi, đừng để ý thăm thăm người." Quân Mặc Ảnh mỉm cười, nắm tay Phượng Thiên, không cho nàng đi gây tai họa cho đứa nhỏ ba tuổi: "Nàng đó, cả ngày thích hồ ngôn loạn ngữ, không một câu nói thật."

"..."

Mọi người tròn mắt há hốc mồm, Hằng nhi cũng hiểu ra: "Hóa ra là như vậy."

Đối với lời Quân Mặc Ảnh nói, bé không nghi ngờ. Tuy rằng bé còn nhỏ, cũng chỉ gặp qua hoàng bá bá vài lần, nhưng dưới sự dạy dỗ của phụ vương và mẫu phi, bé biết, đây là người giỏi nhất trên đời này. Một người như vậy, tự nhiên là sẽ không lừa mình, vậy chỉ có thể là tiểu thẩm thẩm đang nói dối.

Bé hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn, tràn đầy nghiêm túc nhìn Phượng Thiên: "Sao thăm thăm có thể nói dối? Hằng nhi là tiểu hài tử còn biết nói dối là không đúng, thăm thăm lớn như vậy, không xấu hổ sao!"

Dựa vào!

Phượng Thiên nổi giận, người mới lớn bao tuổi, hiện tại cô nãi nãi phong nhã hào hoa, phong nhã hào hoa có được không!

Xú tiểu tử, một chút đáng yêu cũng không có!

Quân Mặc Ảnh cố nén cười, cho Hằng nhi một ánh mắt tán thưởng, còn làm như có thật gật đầu, quay đầu lại nhìn Phượng Thiên.

"Quả thật, người thăm thăm là người, thật sự là không biết xấu hổ."

Phượng Thiên roi lệ, chạy đến cầu an ủi trên người bánh bao nhỏ nhỏ.

Thật ra bánh bao nhỏ cực thích nàng, vốn bị Vương phi ôm, thấy nàng đi qua, thế nhưng vươn tay về phía nàng, cười khanh khách không ngừng: "Tỷ tỷ, ôm một cái, tỷ tỷ."

"Cũng là người ngoan!" Phượng Thiên cảm động ứa nước mắt.

Tề vương phi có chút ngượng ngùng, kéo bánh bao nhỏ lại, cũng không biết bé nghe hiểu hay không, liền nói: "Hú nhi không được gọi vậy, đây là thăm thăm. Thăm thăm mệt, không thể ôm người."

"Không có gì không có gì, ta không thấy phiền!"

Phượng Thiên làm bộ đoạt lấy Hú nhi từ tay Vương phi, không quay đầu nói với Quân Mặc Ảnh: "Người mau bảo bọn họ mang trống bỏi lên, nhanh lên nhanh lên, khẳng định Hú nhi sẽ thích!"

Mọi người cả kinh đến mức cầm sắp rơi xuống.

Quân Mặc Ảnh khoát tay, Lý Đức Thông hiểu ý, lau mồ hôi lạnh lui ra ngoài.

Ám vệ rất nhanh mang trống bỏi đến, mặc dù mọi người đã nghe Phượng Thiên nói qua đó là tất cả trống bỏi của tiểu thương đó, nhưng lúc tận mắt nhìn thấy vẫn không khỏi hoảng sợ.

Ba cái bao tải to?!

Tề vương và Đoan vương không tự chủ được nhìn về phía Quân Mặc Ảnh: "Tiểu cô nãi nãi hồ nháo cũng thôi, ngài liền tùy nàng xằng bậy?"

Người còn lại không dám biểu hiện ra ngoài, đành phải yên lặng cân nhắc vấn đề này trong lòng.

Quân Mặc Ảnh trực tiếp không nhìn, để mặc Tề vương nói.

Phượng Thiên ôm Hú nhi còn không chịu an phận, Tề vương phi sợ tới mức ở bên cạnh che chở hai người.

Quân Mặc Ảnh thường nhìn nàng, vừa bất đắc dĩ vừa buồn cười.

Vật nhỏ này, bản thân vẫn là đứa nhỏ, lại muốn học người ta ôm đứa nhỏ, cũng khó trách dọa Tề vương phi thành như vậy.

"Nàng để ý chút, đừng để Hú nhi ngã."

Phượng Thiên hớn hờ lắc đầu: "Sẽ không, nếu bị ngã, ta sẽ làm diêm thịt cho bé!"

Tề vương thờ dài, nếu thật như thế, chỉ sợ hoàng huynh càng đau lòng được không?

Cuối cùng Phụng Thiên không thể tự mình đi lấy trống bỏi, bị ánh mắt Quân Mặc Ảnh mạnh mẽ ngăn lại, trống bỏi là Lý Đức Thông đưa cho nàng.

"Hú nhi, bánh bao nhỏ, tỷ tỷ cho người này." Phụng Thiên cười, mặt mày rạng rỡ: "Về sau trưởng thành, cũng không thể học ca ca, phải giống hiện tại gọi ta là tỷ tỷ, biết không?"

Bạn đang đọc truyện *Sủng Quan Lục Cung: Đế Vương Kiêu Man Hoàng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59: Sao ngay cả đứa bé cũng muốn tranh với ta!

Phụng Thiên để Hú nhi ngồi ở trên đùi mình, một tay ôm bé, một tay lắc trống bỏi kêu "Bang bang bang".

Hi phi nhìn không vừa mắt, tức giận đến công tâm, cũng không giống như trước kia biểu hiện rõ ràng ra ngoài, giọng điệu ôn nhu nói một tiếng: "Thiên Nhi đừng đùa, Hoàng Thượng và Tề vương đang nói chuyện."

Phụng Thiên đang chơi sung sướng, vừa nghe thấy tiếng nàng ta liền cảm thấy mất hứng.

Nhưng cẩn thận ngẫm lại, nàng nói cũng đúng, quả thật tiếng trống bỏi rất to.

Miệng nhỏ mím lại, cũng không để ý nàng, động tác trong tay ngừng lại.

Quân Mặc Ảnh không đoán được vật nhỏ dễ nói chuyện như vậy, vốn tưởng rằng nàng sẽ giống lúc chuẩn bị xuất cung, Hi phi nói nàng đi chậm, nàng liền trực tiếp hỏi mình một tiếng: "Người chờ sốt ruột sao?", như vậy tất nhiên hôm nay sẽ hỏi một tiếng "Người ngại to sao?" mới đúng.

Lại không nghĩ tới, hôm nay vật nhỏ nhu thuận như thế, ngay cả lời Hi phi nói cũng không phản bác.

Chỉ là đáng về ủy khuất kia, thật sự là...

Thờ dài, Quân Mặc Ảnh vẫy tay với nàng: "Thiên Thiên, lại đây."

Phụng Thiên ngẩng đầu nhìn hấn, tràn đầy nghi ngờ: "Để làm gì?"

Nói là hỏi như vậy, nàng vẫn rất phối hợp ôm Hú nhi đi qua.

Quân Mặc Ảnh đứng lên, trực tiếp cướp lấy bánh bao nhỏ trong lòng nàng, ôm chặt lấy. Sau đó mới thấp giọng nói: "Từ sau khi Hú nhi đầy tháng, trẫm chưa gặp đứa nhỏ này, trẫm cũng ôm một lát."

"..."

Phụng Thiên nhìn thoáng qua hai tay rỗng tuếch của mình, nhất thời càng ủy khuất.

"Không phải người đang nói chuyện sao? Sao lại tranh ôm đứa bé với ta!"

Thật sự hơi quá đáng!

Một người hai người đều đến khi dễ nàng!

Quân Mặc Ảnh không để ý nàng, để Lý Đức Thông đặt một cái ghế dựa bên cạnh mình, lúc này mới nói: "Ngồi đi, không phải làm thế này ảm áp hơn sao, sao phải ôm làm gì?"

Phụng Thiên hừ một tiếng, ngồi xuống.

Quân Hàn Tiêu "Sách" một tiếng, tiểu cô nãi nãi, thật sự là không hiểu khổ tâm của hoàng huynh.

Nhiều năm như vậy, chưa từng thấy hoàng huynh ôm đứa nhỏ bao giờ?

Mượn Hằng nhi mà nói, tuy hoàng huynh yêu thương nó, nhưng mấy năm đến phủ thất đệ, cũng chưa bao giờ thấy hấn ôm. Hôm nay ôm Hú nhi, chỉ có thể nói là ngoại lệ.

Còn không phải lo lắng tiểu cô nãi nãi ủy khuất, cho nên mới gọi nàng tới sao?

Còn về ôm Hú nhi, hoàn toàn chính là không muốn nàng mệt thôi.

Muốn nói Hi phi cũng thật là, cả ngày bối lộng tìm vết, chỉ e thiên hạ không loạn. Cứ tiếp tục như vậy, sẽ có ngày hoàng huynh thu thập nằng!

Quân Hàn Tiêu lắc đầu, đối với nữ nhân có thể đoán được tương lai tỏ vẻ không chút đồng tình.

Chỉ có thể nói, cho dù xảy ra chuyện gì, cũng là xứng đáng. Đến lúc trở về, còn không biết chịu bao nhiêu dạy dỗ.

"Thất đệ, đứa nhỏ này cũng thật có tiền đồ. Mới bé như vậy, chỉ biết chui trong lòng thăm thăm xinh đẹp." Quân Hàn Tiêu cười xấu xa chế nhạo nói.

Tề vương có chút ngưng ngững: "Lục ca chỉ thích nói vậy, tiểu hoàng tẩu đừng để ở trong lòng."

Sắc mặt Phụng Thiên đỏ bừng, may mà đột nhiên nhớ tới cái gì, mở to hai mắt, nói: "Không phải nói cháu giống bá bá sao? Chỉ sợ Hú nhi như vậy, chắc là học Đoan vương gia ngài đi?"

Hừ hừ, tiểu tử, cho ngươi ngẫm chiêm chọc cô nãi nãi này!

Bạn đang đọc truyện *Sủng Quan Lục Cung: Đế Vương Kiều Man Hoàng Phi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 60: Đứa nhỏ của hoàng huynh và tiểu hoàng tẩu

Quân Hàn Tiêu nhíu mày, vẻ mặt vô tội, trong sâu đáy mắt hiện lên một chút ánh sáng: "Tiểu hoàng tẩu, ngươi hiểu làm bồn vương rồi. Bá bá của Hú nhi không chỉ có mình bản vương, muốn nói tiếp, nếu theo tiểu hoàng tẩu ngài nói như vậy, không phải là hoàng huynh chúng ta sao?"

Phụng Thiên á khẩu không trả lời được, ở trong lòng âm thầm mắng.

Hừm, quả nhiên Đoan vương phủ không có ai tốt...

Quân Mặc Ảnh cũng không tham gia nói chuyện, khéo môi khẽ nhếch lên, tự cầm cái trống bỏi ở bên cạnh chơi với Hú nhi.

Trong lòng Phụng Thiên căm giận, đột nhiên cầm tay hắn, trừng mắt nhìn: "Này, vẫn còn chơi à, ngươi không chê tiếng to sao?"

Quân Mặc Ảnh không ngẩng đầu, thản nhiên nói: "Đều là người trong nhà, có cái gì to hay không to."

Phụng Thiên im lặng, cố ý nặng nề hừ hai tiếng, vui sướng khi người gặp họa nghĩ tới: "Không phải người nào đó ngại ồn sao, hiện tại hoàng đế cũng chơi cái này, có bản lĩnh ngươi nhảy ra nói lại một lần nữa!"

Nhưng mà nàng cũng không nhân hạ nhìn sắc mặt Hi phi, đối với nàng mà nói, như bây giờ là đủ rồi.

Hi phi lại nhẫn, thật sự không thể nở nụ cười nữa, nói nhẹ: "Có thể là nô tì ngồi xe ngựa lâu, thân mình có chút không thoải mái, xin cáo lui trước."

Sau đó liền không quay đầu lại chạy ra ngoài.

Đừng nhìn Hoàng Thượng giống như chưa nói nàng cái gì, nhưng thiên vị trong mỗi tiếng nói cử động không khỏi quá mức rõ ràng.

Chính mình mới nói Phụng Thiên làm ồn, Hoàng Thượng liền tự chơi trống bỏi, này rõ ràng chính là trắng trợn đánh mặt mình!

Rốt cuộc Phụng Thiên có gì hảo, cả ngày giống trẻ con, vì cái gì Hoàng Thượng phải đối xử với nàng tốt như vậy?

Kỳ thật nàng suy nghĩ nhiều quá, Quân Mặc Ảnh vốn không đặt nàng ở trong lòng, càng đừng nói là cố ý đánh mặt nàng, hắn chỉ là thấy không thể để vật nhỏ chịu ủy khuất thôi.

"Nhiều trống bỏi như vậy, chẳng lẽ tiểu hoàng tẩu tính để ở chỗ này?" Tề vương lại một lần nữa thoáng nhìn ba cái bao tải to, thật sự có chút đau đầu.

Tuổi Hằng nhi, cũng không biết còn có thể chơi mấy thứ này nữa không. Còn về Hú nhi, cho dù thường chơi phá hư một cái, cũng không dùng nhiều như vậy...

"Đúng vậy." Phụng Thiên vô tội gật đầu: "Tề vương không vui sao?"

"Tiểu hoàng tẩu hiểu lầm, không phải bồn vương không thích, chính là nhiều như vậy. Hú nhi chơi không hết, cuối cùng cũng chỉ để đó không dùng."

Phụng Thiên bưng bình gật đầu: "Nhưng hiện tại Đoan vương cũng không có đứa nhỏ, cho dù mang về, cũng để đó không dùng. Còn không bằng để ở chỗ này, ít nhất còn được Hú nhi sủng ái chúng!"

Sùng ái...

Mọi người giật giật khóe miệng, sao người có thể nói là sùng hạnh?

Tề vương đột nhiên cười, trong mắt hiện lên một tia treu tức: “Tiểu hoàng tẩu không cần lo lắng. Dù sao chơi cũng không thể phá hỏng hết, đợi đến tương lai, hoàng huynh và tiểu hoàng tẩu sinh đứa nhỏ, tự nhiên trống bỏi sẽ có nơi dụng võ.”

Dựa vào...

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Phượng Thiên đỏ bừng.

Thật sự là mù mắt chó của nàng, ôn nhuận như ngọc đầu, ôn nhuận cái rắm! Rõ ràng là nam nhân phúc hắc!

Cả nhà họ Quân không có ai là người tốt!

Râm rì không biết nói câu gì, Phượng Thiên ho khan một tiếng, vẫy tay với Hằng nhi, không có ý tốt cười nói: “Tề vương phủ không chỉ có mình Hú nhi là trẻ con, Hằng nhi cũng thích chơi, đúng không?”

"Thăm thăm, Hằng nhi đã lớn, không chơi cái này."

Hằng nhi bày ra khuôn mặt nghiêm trang nói: “Vẫn là chờ thăm thăm và hoàng bá bá sinh tiểu đệ đệ đi, đưa mấy thứ này cho bé chơi!"

"..."

Phượng Thiên rơi lệ đầy mặt.

Bà nội nó, hiện tại ngay cả đứa bé ba tuổi cũng khi dễ nàng?!

Bạn đang đọc truyện *Sủng Quan Lục Cung: Đế Vương Kiêu Man Hoàng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: Quả thực tâm đen tối, quả thực tuyệt tình!

"Đừng trêu nàng nữa, xem nàng ủy khuất rồi." Quân Mặc Ảnh buồn cười, vỗ đầu của nàng, nói với mọi người.

Phượng Thiên khịt mũi, râm rì hai tiếng.

Cuối cùng có người chủ trì công đạo!

Bằng không tiểu bạch hoa thuần khiết như nàng không phải bị Thế tử Vương gia phúc hắc khi dễ sao?

Quân Hàn Tiêu xem diễn nửa ngày, rốt cục cũng không nhịn được nói, đáng về nói ra lời thăm thía, thờ dài: “Hoàng huynh, thân đệ phải nói lời công đạo này. Thất đệ và Hằng nhi không khi dễ tiểu hoàng tẩu, bọn họ cũng vì quan tâm đời sau của hoàng thất mà thôi!"

Đờ mờ...

Phượng Thiên tặng cho ánh mắt, ác ý nhe răng với hắn.

Nàng chờ mong quay đầu nhìn Quân Mặc Ảnh, trông cậy vào hắn có thể phát huy công hiệu lần nữa, dạy dỗ tên khi dễ nàng này một lần nữa.

Ai ngờ, đợi nửa ngày, Quân Mặc Ảnh chìm trong suy tư, chợt làm như có thật gật đầu: “Ừ, nói cũng đúng."

Lúc này liền đến lượt Quân Hàn Tiêu ngậm ngẫn cả người.

Hằng năm thất đệ ở bên ngoài có thể không biết, nhưng hắn cũng biết.

Nữ nhân trong hậu cung của hoàng huynh, nhiều năm như vậy cũng không có ai có thể mang thai đứa nhỏ? Thân mình một hai người không tốt cũng thôi, nhưng tất cả đều không tốt, nói ra ai tin?

Nói đến, còn không phải ý tứ của hoàng huynh sao.

Cho nên giờ phút này, hoàng huynh nói là thật, hay là phối hợp nói đùa một chút?

Nếu nói đùa thì thôi, nếu nói thật... Như vậy lần này trở về, chỉ sợ hậu cung muốn lật trời.

"Người, người người..." Phụng Thiên không thể tin nhìn Quân Mặc Ảnh, khóc không ra nước mắt: "Sao người có thể hứa theo bọn họ khi dễ ta!"

Nam nhân này thật sự rất đáng giận.

Vừa rồi còn có đáng về chủ trì công đạo cho nàng, hiện tại mới cách bao lâu, liền đứng về phía hai đệ đệ hần?

Quả thực tâm đen tối, quả thực tuyệt tình!

Quân Mặc Ảnh cố nén cười không nhìn nàng, dường như không có việc gì đùa với Hủ nhi, thản nhiên nói: "Trẫm chỉ ăn ngay nói thật thôi, Thiên Thiên không thể để trẫm thiên vị trước mặt mọi người đi?"

Phụng Thiên chán nản, biết vậy nên cả tâm và ruột gan đều đau.

Em gái người!

Rõ ràng liên tại là hợp sức khi dễ nàng có được không?

"A a ~! Thâm thâm phải có cục cưng, thâm thâm phải có cục cưng!" Mới vừa rồi về mặt Hằng nhi còn nghiêm túc bình tĩnh, bây giờ lập tức tươi cười sáng lạn. Thậm chí Phụng Thiên hoài nghi hần muốn cười đến sái miệng: "Vậy có phải Hằng nhi có thể làm ca ca không? Hoàng bá bá, phụ vương, có phải Hằng nhi lại có đệ đệ đúng không?"

Bạn nhỏ tỏ vẻ thiên chân vô tà nhìn phụ thân và hai vị bá bá.

"Vi sao là đệ đệ, Hằng nhi đã có đệ đệ, không muốn muội muội sao?" Quân Hàn Tiêu cười không có ý tốt.

Phụng Thiên yên lặng, quyết định tránh xa ra.

Ai có thể nói cho nàng, vì sao tư tưởng người xưa coi mở thế? Đây đang ở trước mặt trẻ con, bọn họ không biết thu liễm chút sao?

Ai, thế giới này thật sự không thích hợp với nàng...

"Nếu là đệ đệ, Hằng nhi có thể chơi với bé!" Bạn nhỏ đang ở trong ngực nói đương nhiên.

Lúc này Quân Mặc Ảnh nhìn qua bé, đuôi lông mày khẽ nhíu: "Nếu là muội muội, Hằng nhi sẽ không chơi với nàng sao?"

"Nhưng là muội muội... Sẽ khóc... Mềm, nếu không cẩn thận, sẽ phá hư rớt..."

Mọi người ngẩn ngơ, ngay sau đó cười to.

Chỉ có Phụng Thiên không nói gì nhìn trời, sao dùng từ loạn thất bát tao vậy? Rốt cuộc Tề vương phủ mời loại thầy giáo nào đến dạy tiểu Thế tử vậy!

Quân Mặc Ảnh khẽ cười, đuôi lông mày khoe mắt đều hàm chứa ý cười.

Mềm? Mềm...

Quả thật, nếu là nữ nhi vật nhỏ sinh ra, cũng nhất định mềm mại như nàng, khiến người ta triu mến vậy.

"Không phải Hằng nhi thích thăm thăm sao? Nếu là muội muội, sẽ giống thăm thăm của người, không tốt sao?"

Bạn đang đọc truyện *Sủng Quan Lục Cung: Đế Vương Kiêu Man Hoàng Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 62: Làm cũng đã làm, có cái gì mà không được?

Không tốt sao?

Đáp án đương nhiên là "Tốt!"

Cho nên Hằng nhi dứt khoát kiên quyết, rút kinh nghiệm xương máu: "Vậy được rồi! Hằng nhi sẽ... Sẽ coi chừng một chút, sẽ không để muội muội đau..."

Mọi người lại cười to một trận.

"Chẳng những không thể dễ đau, còn phải chăm sóc thật tốt..."

"Đúng vậy, nếu muối muối bị thương ở đâu, thăm thăm người sẽ khóc nhè..."

Phượng Thiên thật sự muốn khóc, hai má sắp biến thành cà chua chín, một mảnh kiêu diễm

Sao những người này có thể chán ghét như vậy... Nàng vẫn còn là khuê nữ trong sạch, bọn họ dám thảo luận vấn đề nàng sinh nam hay sinh nữ!

"Đầu sỏ gây nên" còn cố tình đứng trước mặt nàng, về mặt ngây thơ nói: "Thăm thăm, vì sao mặt của người hồng như vậy?"

Thằng nhóc thối, còn không phải vì người sao!

Phượng Thiên khóc không ra nước mắt, cắn chặt răng, nửa chữ cũng không nói ra được.

Quân Mặc Ảnh vẫn luyến tiếc nhìn đáng vẻ bối rối của nàng, trả Hủ nhi lại cho Tề vương phi, nói một tiếng với mọi người, liền kéo Phượng Thiên đi ra ngoài.

Ở phía sau, Hằng nhi khó hiểu hỏi: "Hoàng bá bá và thăm thăm muốn đi đâu vậy?"

Quân Hàn Tiêu xoa đầu hân, nghiêm trang nói: "Đi sinh đệ đệ muối muối cho người."

Tề vương phi giật giật khóe miệng, làm như muốn cười, lại có chút ngượng ngùng, cuối cùng đành phải nhắm mắt, mặt nóng lên.

Tề vương nhin cười không được mắng một tiếng: "Lục ca, đang ở trước mặt đứa nhỏ, người không thể nói dễ nghe chút hay sao?"

"Cái này không dễ nghe sao?" Về mặt Quân Hàn Tiêu nghiêm túc, giống như lời hân nói chính là điều rất bình thường: "Không phải bản vương đang ăn ngay nói thật sao? Huống chi, mới vừa rồi lúc tiểu hoàng tẩu trên chộc ta, sao không thấy thất đệ người nói nửa câu không được."

Tề vương xấu hổ: "Vừa rồi chúng ta như vậy, có thật sự được không?"

"Làm cũng đã làm, có cái gì mà không được?" Quân Hàn Tiêu khiêu mi: "Nếu thất đệ lo lắng tiểu hoàng tẩu không vui, vậy cũng không cần. Đừng nhìn tâm tính nàng như đứa nhỏ, kỳ thật ai thật tâm, ai giả ý, nàng biết rõ ràng, sẽ không để những lời chúng ta nói ở trong lòng."

Dùng một chút, như là nhớ tới cái gì, xì một tiếng cười nói: "Nếu thất đệ vẫn lo lắng, vậy chuẩn bị bàn tiệc ngon chiêu đãi nàng. Dựa theo Lý công công nói, chỉ cần cso ăn, tiểu hoàng tẩu liền vui vẻ. Còn về hoàng huynh, chỉ cần tiểu hoàng tẩu vui, hân cũng vui theo."

Tề vương nghe lời hân nói, cuối cùng biết điểm quan trọng nhất là ăn!

Rời xa tầm mắt mọi người, Quân Mặc Ảnh vẫn lôi kéo tay Phượng Thiên không buông ra.

Tầng tuyết mỏng bị dạt sang hai bên, đường đi thuận lợi. Về điểm này mà nói, Phượng Thiên càng thích quy củ trong hoàng cung: "Lúc bình thường không dọn tuyết, chỉ có đường nhiều người đi mới có thể dọn dẹp sạch sẽ như vậy. Còn về đường ít người, chỉ khi các cung chủ từ muốn ra ngoài, mới có thể phân phó người đi quét."

Đương nhiên, cũng có thể không dọn, bởi vì có người thích đi trên tuyết, như Phượng Thiên chẳng hạn.

Đột nhiên Quân Mặc Ảnh dừng bước, xoay người, buồn cười vỗ đầu Phượng Thiên: "Vật nhỏ, sao không nói câu nào? Còn ủy khuất sao?"

Phượng Thiên vốn đã muốn quên chuyện kia, đang chăm chú suy nghĩ về tuyết, bị hân hỏi như vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn nhất thời lại đỏ.

"Người còn không biết xấu hổ mà nói?" Nàng tức giận mằn mê miệng: "Các người mấy đại nam nhân khi dễ một nữ tử như ta, không xấu hổ sao?"

"Sao lại nói là khi dễ?" Quân Mặc Ảnh nhú mày, khóe miệng tà tử cười: "Rõ ràng là ăn ngay nói thật."

Bạn đang đọc truyện *Sủng Quan Lục Cung: Đế Vương Kiêu Man Hoàng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63: Người nhìn chăm chăm ta làm gì?

Mặt Phượng Thiên càng đỏ, thẹn quá thành giận trừng mắt nhìn hân một cái, thăm nghĩ, nữ nhân muốn sinh đứa nhỏ cho người còn ít sao?

Quân Mặc Ảnh tự nhiên không biết nàng suy nghĩ cái gì, cầm tay nhỏ bé của nàng chà xát: "Đi, trở về phòng, bằng không sẽ bị lạnh."

"Sẽ không, người xem lúc trước ta chạy ra ngoài vào buổi tối cũng không có gì, bây giờ còn là ban ngày đấy."

"Khí hậu Giang Nam lạnh hơn, không giống phương bắc lạnh và khô ráo, vẫn nên cẩn thận một chút."

Phượng Thiên cũng không cần thiết phải đứng bên ngoài, tuyết trong viện đều bị dọn hết, cũng không nhiều hoa như ngự hoa viên, quả thật không có gì để xem.

"Vậy được rồi." Nàng gật đầu.

Chỉ là về khí hậu ẩm ướt vừa nói, không nghĩ tới cổ nhân cũng nghiên cứu phương diện này. Phượng Thiên cảm thấy kém cỏi, kiếp trước nàng là người phía nam, chất lượng không khí hiện đại kém như vậy cũng không thấy nàng bị bệnh gì, sao bây giờ yếu ớt như thế?

Nhưng mà thay đổi thân thể, cũng khó nói.

"Vậy người đi cùng ta sao?" Nàng nhìn hần chăm chăm, đi cẩn thận từng bước một, giày thêu thấp, cho nên khó chịu.

"Tự nhiên." Khóe môi Quân Mặc Ảnh khẽ nhếch.

Phượng Thiên ngẩn ngơ, không nghĩ hần sẽ đáp rõ ràng như thế, suy nghĩ trong chốc lát, mới phản ứng lại hần có thể hiểu lầm ý của nàng. Nhưng muốn nàng hỏi lại lần nữa, hoặc là nói thẳng "Có phải người ở chung phòng với ta không?", thật sự là xấu hổ.

Vẫn là quên đi, Phượng Thiên bĩu môi.

Từ lúc nàng lộ ra biểu tình kinh ngạc, Quân Mặc Ảnh liền đoán được vật nhỏ suy nghĩ gì.

Kinh ngạc như thế, là cảm thấy mình nói trực tiếp như thế, không nể mặt Hi phi sao?

Nàng không hiểu, hần là hoàng đế, loại mặt mũi này, hần muốn cho ai, vui mới cho, không nhất định phải cho.

Nghĩ như vậy, nhưng cũng không nói ra.

Tuy nói ngày thường vật nhỏ giống đứa nhỏ, nhưng trên thực tế, trong lòng nàng cũng biết rõ. Cho nên có một số việc, muốn cho nàng chút thời gian, để nàng chậm rãi suy nghĩ cẩn thận mới tốt.

Phượng Thiên nhìn thoáng qua hai tay đang nắm chặt, nam nhân nắm cho đến khi về trong phòng, gió lạnh thổi, nàng lại không biết lạnh.

Cảm giác thật kỳ diệu, làm cho nàng sinh ra một loại ảo giác năm tháng yên bình.

Giống như hần không phải hoàng đế, nàng cũng không phải một trong những nữ nhân của hần, bọn họ là một cặp tình lữ bình thường, bọn họ chỉ có nhau.

Đáng tiếc, chỉ là ảo giác thôi.

Phượng Thiên mím môi, một tiếng thở dài nhẹ còn chưa tới kịp ra, đã biến mất trong khí lạnh.

"Người xem bên kia kia!" Phượng Thiên nói to, ngón tay chỉ về một phương hướng.

Quân Mặc Ảnh ngẩn ngơ, nhìn chăm chăm khuôn mặt nhỏ của nàng.

Dựa vào...

Phượng Thiên vừa tức giận vừa buồn cười: "Không phải ta bảo người nhìn bên kia sao, người nhìn chăm chăm ta làm gì?"

Bình thường vào lúc này, không phải người bình thường đều theo bản năng nhìn sao?

Nam nhân này...

Thật đúng là không đi theo đường bình thường!

Quân Mặc Ảnh liền vui vẻ.

Hần không biết rốt cuộc vật nhỏ muốn làm cái gì, nhưng mới vừa rồi chính là phản ứng bản năng của hần.

Một thế hệ đế vương, nếu dễ dàng bị người lừa, vậy khi đối mặt địch nhân, chẳng phải còn chưa động thủ liền trực tiếp chết oan uổng sao?

"Được rồi, trầm nhìn bên kia." Quân Mặc Ảnh bắt đầu đi lác đác.

Ngụ ý, người muốn chuyện lén lút gì liền làm đi!

Phượng Thiên nhìn hắn nghiêng mình nhẹ răng, sau đó mới lấy cái gì đó trong hà bao, nhếch miệng cười.

"Được rồi, có thể quay lại rồi!"

Quân Mặc Ảnh giật giật, còn chưa kịp xoay người hoàn toàn, giống nhau bị chặn trước mặt.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Quan Lục Cung: Đế Vương Kiều Man Hoàng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64: Giống đứa nhỏ chưa lớn

Chính xác ra, vật kia đặt vào bờ môi hắn, cho nên hắn không có cách nào cử động tiếp.

Phượng Thiên vui tươi hơn hờ cười: "Ta mua nhiều mút quả, lúc trước nhiều người, khẳng định người sẽ ngưng ngưng, cho nên không tìm được cơ hội cho người nếm thử."

Nhìn hắn đối xử với mình tốt, nàng liền cố gắng chia bảo bối của mình cho hắn một chút!

Mi tâm Quân Mặc Ảnh nhảy lên, ho khan một tiếng: "Đây đều là đồ ăn trẻ con thích ăn, trẫm không ăn cái này."

"Ta chỉ biết người chưa ăn qua!" Phượng Thiên tỏ vẻ "Cô nãi nãi sớm đoán trước", phiết miệng, có chút ghét bỏ nhìn hắn.

"Người cũng thật lạ, có người quy định chỉ có trẻ dưới mười tuổi mới được ăn mút quả sao, nếm thử thì có là sao?"

Nhớ tới lúc trước hắn nói qua không thể bàn luận vấn đề "Nam nhân đẹp mặt hay không", Phượng Thiên ca thán một tiếng, lắc đầu, người xưa, vì mặt mũi mà mất bao nhiêu thú vui?

Quân Mặc Ảnh âm thầm buồn cười, vật nhỏ là nữ tử còn chưa tính, để một đại nam nhân như hắn ăn cái này?

Thật sự là.

Nói ra còn không bị người cười chết sao?

"Thiên Thiên ăn đi. Trẫm nhìn nàng ăn, được không?" Hắn bắt đắc dĩ cầm tay nhỏ bé, muốn đưa mút quả vào miệng nàng.

Chỉ là vừa nắm chặt, liền phát giác tay vật nhỏ thật sự rất lạnh, lời kéo nàng tiếp tục đi vào trong phòng.

"Người thật không cần?" Phượng Thiên dịch sang, đi đến bên cạnh hắn, đôi tay đưa cho hắn: "Ta nói với người, người sống cả đời, nếu ngay cả mút quả cũng chưa nếm qua, vậy đúng là tiếc nuối lớn nhất!"

Nàng tự ăn một quả, làm một bên má phình ra, nói cũng khó hơn.

"Không phải là đồ ăn ven đường sao, nhìn nàng coi nó là đồ chỉ có ở trên trời." Quân Mặc Ảnh cố dìm ý muốn chọc khuôn mặt của nàng, kéo người vào trong lòng.

Vật nhỏ thật nhỏ, rõ ràng năm nay đã mười tám, sao ôm vào trong ngực liền nhỏ như vậy?

Giống như đứa nhỏ chưa lớn lên.

Quân Mặc Ảnh thờ dãi, dựa theo sức ăn hiện tại còn gầy như vậy, vậy sau này phải nuôi nàng béo mập mập bằng cách nào?

Mỗi lần Quân Mặc Ảnh xuống Giang Nam đều đến Tề vương phủ, bởi vậy, Tề vương có sắp xếp một viện riêng cho hắn. Đương nhiên, Quân Hàn Tiêu cũng có.

Nhắc tới trong số các huynh đệ, quan hệ của Quân Mặc Ảnh, Đoan vương và Tề vương là tốt nhất. Đoan vương là mỗi ngày đều có thể thấy, nay cũng đang hăng hái, không cần hắn phí nhiều tâm tư. Mà thân mình Tề vương không tiện lại ở Giang Nam, cho nên đối với thất đệ, hắn cũng quan tâm nhiều hơn.

Tề vương biết yêu thích của Quân Mặc Ảnh, an bài viện tử cũng không xa hoa lãng phí, khung cảnh thanh nhã. Một đường đi vào, cũng không có nhiều hoa cỏ, chỉ có vài cây mai hồng ngao nghể đứng thẳng. Tuyết phủ rải rác trên cây, là cảnh diễm sắc khuynh thành khó có.

Phượng Thiên yêu thích hoa cỏ, đời trước không có thời gian chơi mấy thứ này, hiện tại, nàng nghĩ muốn trồng một ít để chơi.

Chỉ là bây giờ đang là mùa đông, không đến lúc đó....

"Nơi này thật nhiều hoa mai, thơm quá." Phượng Thiên cắn mút quả, mặt mày rạng rỡ, cười rộ hơn mai hồng.

"So sánh với bánh hoa mai của nàng, cái nào thơm hơn?"

"..."

Đáng, ghét!

Nàng thật vất vả mới có hứng thú làm nghệ sĩ, nam nhân này đã chặt đứt hứng thú của nàng! Còn phải đả kích nàng sao?

Chẳng lẽ ở trong mắt hắn, nàng là người chỉ biết ăn sao?

Xem thường nàng!

Bạn đang đọc truyện *Sủng Quan Lục Cung: Đế Vương Kiều Man Hoàng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65: Hiện tại nàng hôn trầm một cái

"Được rồi, trầm không cười nàng nữa." Quân Mặc Ảnh thấy nàng tức giận, lập tức nắm thật chặt tay nàng, khoe môi nhếch lên, trong mắt phượng hàm chứa một tia sùng nịch.

"Nếu thích, sau khi trở về trồng ở cung Càn Long một ít."

Hoa trong cung Càn Long không nhiều, mỗi một loại đều là tinh phẩm.

Chỉ là nếu vật nhỏ thích, hoa mai, mẫu đơn hay là thực dược, có gì khác nhau?

"Được, ta đang muốn nói điều này!" Hai mắt Phượng Thiên phát sáng, tầm mắt không biết lạc ở nơi nào, tràn ngập khát khao tốt đẹp: "Nhưng mà trừ bỏ hoa mai, cũng không thể trồng loại khác sao? Muốn mỗi ngày tỉnh lại đều có thể nhìn thấy thật nhiều thật nhiều hoa!"

"Sau khi về cung sai Lý Đức Thông đưa tất cả hoa trong nhà ẩm đến cho nàng xem, nàng thích gì, đều giữ lại. Như vậy vừa lòng chưa?"

"A a a, vừa lòng! Quân Mặc Ảnh, người thật sự đáng yêu!"

Phượng Thiên đang bị hắn ôm vào trong ngực, giờ phút này nhất thời kích động, vứt bỏ cả mút quả, dùng bước lại không nói, cả người giống bạch tuộc nằm bầu trên hắn, không chịu buông tay.

Quân Mặc Ảnh bất đắc dĩ, lòng lại mềm mại.

Lôi kéo cánh tay nhỏ của nàng, thấy nàng không chịu động, đơn giản liền ôm nàng lên, cười mắng: "Nghịch ngợm gây sự, khi nào thì nghe lời?"

Nếu không ôm nàng vào nhà, có phải ở trong sân một ngày mới bằng lòng bỏ qua không?

"Ta không nghe lời chỗ nào? Chỉ cần là người nói, ta đều nghe được không?"

Phượng Thiên cười ha ha ghé vào ngực hắn, cả người như gấu Koala, khoe miệng kéo đến sắp toác hết cả miệng rồi.

"Không tin người nói thử một câu xem, xem ta có nghe không!"

"Vật nhỏ." Quân Mặc Ảnh chọc chọc mũi nàng, buồn cười trừng mắt nhìn nàng. Liền ôm nàng như vậy, ngồi xuống ghế tựa, không buông nàng ra.

Lúc này Phượng Thiên ngoan ngoãn, không chút giãy dụa, giống vừa rồi dựa vào người hắn, tay phải ôm lấy cổ hắn, tay trái cầm mút quả, cười đến xuân hoa rực rỡ.

Quân Mặc Ảnh kéo dài "Ừ" một tiếng, nói: "Hiện tại người hôn trầm một chút, coi như người nghe lời."

Bị hắn cười như không nhìn chăm chăm, Phượng Thiên đang ăn mút quả quên phun hạt, cứ như vậy nuốt cả hạt xuống.

"Rầm" một tiếng, ho kịch liệt: "Khụ... Khụ khụ khụ... Khụ khụ..."

Trong lúc nhất thời, Phượng Thiên bị nghẹn đỏ bừng mặt, nước mắt trào dâng.

Nam nhày này nói như vậy không sợ người chết không hết sao?

"Người đáng ghét!" Nàng thẹn quá thành giận trừng Quân Mặc Ảnh.

"Là Thiên Thiên đề bẩm nói, cũng không nói trước bẩm không thể nói cái gì, sao hiện tại lại thành lỗi của bẩm?" Về mặt Quân Mặc Ảnh thán nhiên vuốt lưng nàng, trong khóe mắt hiện lên một chút trêu tức.

"Ta không cho người nói cái này!" Phượng Thiên cắn chặt răng, oán hận dùng tay phải đâm một cái vào lưng hắn, lực đạo cũng không lớn.

"Nhưng hiện tại bẩm muốn cái này." Mặt Quân Mặc Ảnh có tia sáng tà mị, cười câu người: "Cũng chỉ muốn cái này."

Phượng Thiên híp mắt, đột nhiên nặng nề hừ một tiếng: "Thầm nghĩ muốn thật hay?"

Được!

Nàng nhẹ nhàng tròn mắt cắn mút quả, sau đó đưa nửa còn lại vào miệng nam nhân, khỏi nói cũng biết dứt hân ăn.

Bạn đang đọc truyện *Sùng Quan Lục Cung: Đế Vương Kiều Man Hoàng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 66: Ta không thể bị người khi dễ nữa?

Quân Mặc Ảnh bị động tác liên tiếp của nàng làm cho sững sốt một lát, thoáng sau mới lui ra, cười nói: "Làm cái gì vậy? Chẳng lẽ Thiên Thiên tự biết không nghe lời, cho nên muốn dùng cái này hối lộ bẩm?"

"Mối, không, phải!"

Phượng Thiên tặng cho ánh mắt, âm thầm lại gần: "Không phải người muốn ta hôn người sao? Vừa rồi ta hôn miếng mút quả này, hiện tại miếng mút quả này lại hôn người, như vậy suy ra, không phải tương đương với ta hôn người sao?"

Cũng chính là hôn môi gián tiếp thôi!

"Còn có cách nói này?" Quân Mặc Ảnh kinh ngạc nhưng không nói gì.

Vật nhỏ, rốt cuộc trong đầu còn bao nhiêu suy nghĩ cổ quái nữa, sao có thể nghĩ ra như thế?

"Đương nhiên rồi!" Phượng Thiên nâng cằm, kiêu ngạo nói.

"Nếu người không nghe nói qua, vậy chỉ có thể nói người kém hiểu biết, không cho nói là ta không ngoan không nghe lời!"

Quân Mặc Ảnh cười ha ha, tỏ vẻ đồng ý: "Được, được. Thiên Thiên ngoan nhất, nghe lời nhất."

Nói tới đây, đột nhiên hắn híp mắt, trong nháy mắt thần sắc ngưng trệ, nhưng chỉ trong giây lát, vừa cười vừa bổ sung một câu: "Mặc kệ sau này xảy ra chuyện gì, cũng phải ngoan như hiện tại mới tốt."

"Vậy không phải rất mệt sao?" Phượng Thiên ghét bỏ liếc mắt nhìn hắn, mặc kệ xảy ra chuyện gì đều phải nghe hắn nói? Nam nhân này nghĩ quá tuyệt rồi!

"Nếu nói vậy, không phải ta sẽ bị người khi dễ sao?"

Quân Mặc Ảnh tức giận nheo mắt nói: "Bẩm là hoàng đế, người trong thiên hạ đều nên nghe bẩm, sao vật nhỏ nàng cũng phải một mình một kiểu?"

"Bởi vì người là hoàng đế, người trong thiên hạ đều nghe lời người, quả thật đúng vậy." Phượng Thiên nghiêm trang nhìn hắn, trong lòng nghĩ tới cũng do triều đại phong kiến, chủ nghĩa chuyên chế độc tài, con mẹ nó khi dễ người!

"Nhưng tất cả những người thần phục dưới chân người, người có thể xác định người nào là thật tâm, người nào là giả ý không? Nói không chừng bên ngoài bọn họ trung thành và tận tâm, sau lưng lại làm ra việc đối đầu với người. Cho nên, không phải người là hoàng đế, có thể làm cho tất cả mọi người nghe lời người, ít nhất người bằng mặt không bằng lòng khẳng định không ít, không phải sao?"

Quân Mặc Ảnh kinh ngạc nhìn nàng.

Quả thật vật nhỏ không có quy củ, lại không nghĩ rằng nàng dám nói như vậy ngay trước mặt mình.

Đạo lý cũng không sai, nhưng trừ bỏ Hàn Tiêu, trong triều này ngay cả đại thần quan trọng cũng không dám thẳng thắn như thế, ngay cả nửa điểm che lấp tô son trát phấn cũng không có.

"Người nhìn ta như vậy làm gì?" Phụng Thiên chớp mắt.

Quân Mặc Ảnh bất đắc dĩ thở dài, ôm nàng chặt hơn nữa.

"Ồ trẫm mặt thì thôi, nàng nói cái gì cũng có thể. Nhưng những lời này không thể nói bậy với người bên ngoài, biết không?"

Thảo luận chính sự, mê hoặc tâm triều thần, nếu một nữ tử dám làm chuyện đó, kể cả hấn có tâm che chở, sợ cũng sẽ khiến vật nhỏ bị thiên hạ lên án.

Hồng nhan họa thủy, họa quốc yêu phi linh tinh, hấn nghe được cũng không vui.

"Biết rồi." Phụng Thiên nằm úp sấp trong ngực hấn hành động không tiện, đầu gật gật nhu gà con, cười đến ánh mắt đều mị lên: "Sẽ không nói lung tung, bằng không là phải roi đầu, ta biết."

Buồn cười, nàng mất trí nhớ, không phải ngu ngốc, làm sao có thể nói những điều này với người khác?

Dù là hiện đại có tự do ngôn luận đến đâu, đây là cổ đại, nàng không có khả năng nói năng bậy bạ ra bên ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Quan Lục Cung: Đế Vương Kiêu Man Hoàng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: Trẫm cũng nghĩ như vậy!

Quân Mặc Ảnh vừa lòng hôn trán nàng, nghĩ rằng, vật nhỏ biết không thể ở trước mặt người khác nói lung tung, lại dám ở trước mặt mình nói, thật đúng là không sợ mình chút nào.

Nhưng mà cũng tốt, ít nhất chứng minh nàng gần gũi với mình.

Nếu ngày nào đó nàng sợ mình, vậy khẳng định mình lại không hài lòng.

"Thiên Thiên còn nhớ rõ mình nợ trẫm một việc không?"

"..."

Đột nhiên nhắc tới là muốn để làm gì?

Nhất thời Phụng Thiên sinh ra một loại dự cảm không tốt lắm, vội vàng lắc đầu, về mặt mờ mịt nhìn hấn: "Không nhớ rõ!"

Quân Mặc Ảnh bị nàng cảnh giác làm cho sung sướng, nhưng nghe nàng nói câu sau, thiếu chút nữa tức giận đến mức đánh mông nàng một cái.

Vật nhỏ nàng, sao nàng dám như vậy?

Cả ngày oán giận sợ hấn không giữ lời, dù hấn nói với nàng quân không nói đùa, nàng còn bán tín bán nghi. Kết quả hiện tại nàng lật lọng, trực tiếp không làm thì thôi, đã làm thì làm đến cùng, coi hấn là gì!

"Thiên Thiên cần phải nghĩ cho kỹ, rốt cuộc là nhớ rõ hay không." Mắt phụng của Quân Mặc Ảnh nhú lại, lộ vẻ nguy hiểm.

Phụng Thiên muốn khóc.

Mỗi lần nam nhân này lộ ra vẻ mặt này, nàng liền biết kết cục không tốt!

Nhưng hiện tại sao dám mở miệng nhận sai?

Vậy không phải rõ ràng nói cho hấn, nàng vừa nói không nhớ rõ đều là gạt người sao?

A a a, làm sao bây giờ làm sao bây giờ?

"Người ta thật không nhớ rõ!" Phụng Thiên mân mê cái miệng nhỏ nhắn, điềm điềm đáng yêu nhìn hân.

"Nếu không người nói qua chút? Nói không chừng ta có thể lập tức nghĩ ra!"

Đáy mắt tà mị của Quân Mặc Ảnh càng sâu vài phần.

"Trăm cũng nghĩ như vậy!"

Lời còn chưa dứt, đôi môi tinh tế của nam nhân khẽ hôn xuống. Cắn đôi môi như cánh hoa của nàng, lưu luyến trần trọc, rồi sau đó nhẹ nhàng mở miệng nàng ra, quần lấy đầu lưỡi, một chút một chút nếm vị của nàng.

Quân Mặc Ảnh không nóng nảy, cứ như vậy chậm chậm thậm chí có chút tao nhã hôn nàng, làm như đùa, làm như tán tỉnh, nhưng bàn tay ấm áp đặt sau gáy khiến nàng không thể di chuyển, chỉ có thể tùy hân làm vậy.

Trước khi hoàn toàn mất lý trí, tay Phụng Thiên đã chạm ngực hân, vốn định đẩy hân ra, lại không biết vì sao, thân thể mềm mại vô lực, đến khi mất quả trong tay rớt, phát ra tiếng động không nặng không nhẹ, nàng vẫn không thể thành công.

Có lẽ, là hân quá mức ôn nhu, sớm đánh tan phòng tuyến trong lòng nàng, chỉ là nàng cũng không tự biết.

Trăm mê, trăm luân, sa vào...

Hai mắt Phụng Thiên mê ly, khuôn mặt nhỏ nhắn nóng bỏng, hô hấp dần dần bắt đầu không thông.

Quân Mặc Ảnh như sớm biết từ từ độ khí cho nàng, để nàng không thể tự kềm chế hấp thu lại lấy sinh tồn gì đó từ miệng hân, trong hoảng hốt sinh ra một loại cảm giác tương cứu trong lúc hoạn nạn.

"Hiện tại nhớ ra rồi chứ?" Quân Mặc Ảnh thỏa mãn, thể xác và tinh thần sung sướng, đuôi lông mày khôe mắt đều hàm chứa một cổ ôn nhu ý cười.

Phụng Thiên thật vất vả bị hân buông ra, thở hổn hển, đột nhiên nghe hân hỏi như vậy, nháy mắt mặt đỏ lên.

Nam nhân xấu, dám chơi chiêu này với nàng?

Bà nội nó, thật sự âm hiểm!

Nhưng lúc này, nàng lại thật sự không dám nói mình không nhớ.

Nếu một lần nữa, a a a, nửa cái mạng còn lại của nàng cũng mất luôn.

"Ta... Ta... Dựa vào!" Phụng Thiên nghẹn nửa ngày, rốt cục nhìn không được mắng một tiếng: "Nói thẳng đi, rốt cuộc người muốn ta làm gì?"

Hiện tại nàng thật đúng là biết vậy chẳng vì cái bàn cờ ngọc và khí phách nhất thời mà bán mình, hứa điều này cũng chỉ có nàng có thể làm ra thôi!

Bạn đang đọc truyện *Sủng Quan Lục Cung: Đế Vương Kiều Man Hoàng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 68: Nhưng hiện tại Thiên Thiên nói trăm như vậy

Quân Mặc Ảnh nhìn về mặt nàng như thấy chết không sòn, trong lòng buồn cười, lại cố ý ho khan một tiếng, nghiêm túc nhìn nàng: "Cái này nghĩ tới? Xem ra Thiên Thiên vừa nói không nhớ rõ là lừa trăm?"

"..."

Hoàng Thượng, ngài còn có thể vô si hơn không?

"Vật nhỏ!" Quân Mặc Ảnh cố nén cười, chọc chọc mũi nàng: "Biết sai chưa?"

"Vừa mới là thật sự không nhớ rõ, hiện tại mới nhớ lại!" Phụng Thiên tiếp tục mạnh miệng.

Chê cười, đến nước này, nếu thừa nhận, chẳng phải nàng tiền mất tật mang sao?

Quân Mặc Ảnh bất đắc dĩ, tính tình này, quả nhiên chưa thấy quan tài chưa đổ lệ.

"Thôi, dù sao hiện tại Thiên Thiên đã nhớ ra, trăm cũng không tính toán với nàng nữa." Hắn cố ý học dáng vẻ tiện nghi còn khoe mẽ ngày xưa của Phụng Thiên, trên mặt như là viết "Xem ta đối với nàng thật tốt".

Phụng Thiên tức giận không nhẹ, nghe răng trợn mắt với hắn.

Quân Mặc Ảnh lại cảm khuôn mặt nhỏ của nàng, mắt tối hơn, còn nói: "Trăm cũng không muốn nàng làm cái gì, chỉ cần nàng đáp ứng, sau này bất luận xảy ra chuyện gì, đều ngoan ngoãn mới được."

Phụng Thiên ngẩn ngơ, mới nói: "Thế nào mới gọi là ngoan ngoãn?"

Sao hôm nay nam nhân này giống như có chút... Kỳ quái?

"Giống như bây giờ là đủ rồi." Quân Mặc Ảnh sờ đầu nàng, ôn nhu nói: "Trăm sẽ không khi dễ nàng, cũng sẽ không để người khác khi dễ nàng. Nàng muốn gì, trăm đều cho. Chỉ cần nàng ngoan ngoãn, thì tốt rồi."

Bệnh thần kinh...

Phụng Thiên mặc danh kỳ diệu: "Nếu giống bây giờ, vậy người trịnh trọng nói với ta như vậy làm gì? Hại ta sợ hãi từ nay giờ!"

Quân Mặc Ảnh trực tiếp xem nhẹ nửa câu đầu của nàng, cười nói: "Cái này có thể khiến nàng sợ tới mức nào? Không phải gan lớn sao, chút việc nhỏ cũng có thể làm sợ?"

"Vậy cũng phải coi đó là loại chuyện gì?" Phụng Thiên rầm rì hai tiếng: "Nếu đột nhiên bên cạnh người có người khác thường như vậy, khẳng định người cũng bị dọa nhảy dựng."

"Trăm khác thường sao?"

Phụng Thiên hé mắt nhìn hắn: "Còn phải nói sao?"

Quân Mặc Ảnh nhú mày, ánh mắt híp lại, nhìn về phía khác, tầm mắt không biết lạc ở nơi nào, mang theo một cổ tức nổi, thở dài: "Lúc này tới sớm, hai ngày nữa chính là lễ hội hoa đăng ở Giang Nam, trăm vốn định mang Thiên Thiên đi xem, nhưng hiện tại Thiên Thiên nói trăm như vậy, chắc không muốn đi ra ngoài với trăm..."

"Ai nói!" Phụng Thiên dựng thẳng sống lưng.

Cũng không thấy nam nhân quay đầu nhìn nàng, tầm mắt vẫn dừng ở nơi khác, trông mắt nàng đảo vòng, vươn tay nhỏ bé, muốn quay mặt hắn về phía mình.

Đây là lần đầu tiên, nàng chủ động đụng vào mặt nam nhân.

Sờ thật mềm mại, a a a, làn da thật tốt...

"Hoàng Thượng, đáng về người ta thế nào?" Nàng nói như làm nũng, khác với đáng về hùng hồn vừa rồi.

"Tuy rằng, giọng ta lớn một chút, nhưng sinh ra đã kém cỏi, cũng khó khổng chế! Nhưng mà, trừ lần đó ra, ta đối với Hoàng Thượng một lòng, hết sức chân thành, nhật nguyệt chứng giám! Hoàng Thượng anh minh thần võ, anh tuấn bất phàm, khẳng định là liếc mắt một cái có thể nhìn thấu tình cảm dạt dào như nước sông của ta, đúng không?"

Quân Mặc Ảnh thiếu chút nữa không nhịn được cười ra tiếng.

Thật ra hắn thật có thể liếc mắt một cái nhìn thấu vật nhỏ suy nghĩ cái gì, cũng không phải loại tình cảm dạt dào như nước sông, mà là vì đi chơi hôm hội hoa đăng thôi.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Quan Lục Cung: Đế Vương Kiêu Man Hoàng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 69: Nhìn cô nãi nãi hôn chết người!

Vật nhỏ này, công phu hồ ngôn loạn ngữ lừa dối người đã có tiến bộ.

Quân Mặc Ảnh gật đầu, mím môi "Ừ" một tiếng, lại hỏi: "Vậy Thiên Thiên vừa nhìn trăm bằng ánh mắt gian là có ý gì?"

"Đó là ánh mắt ta không tốt!" Phụng Thiên làm như hai mắt bị bệnh, còn cố ý banh lớn hai mắt: "Đúng, chính là ánh mắt không tốt!"

Quân Mặc Ảnh không nhịn cười được, khóe miệng nhếch lên.

Lúc này Phượng Thiên mới biết mình bị lừa gạt, tức giận đánh một cái vào ngực hắn: “Quân Mặc Ảnh, đồ quỷ chán ghét, làm rớt mứt quả của ta không nói, bây giờ còn đùa ta!”

"Không gọi Hoàng Thượng?"

"Hừ!"

"Không muốn đi ra ngoài?"

"... Hừ!"

"Thật không đi?"

"..." Phượng Thiên cắn chặt răng, dằn ra một chữ: “Đi!”

Đương nhiên đi!

Sao phải không đi?

"Vậy bây giờ Thiên Thiên hôn trăm một cái, trăm liền mang nàng đi." Mắt phượng của Quân Mặc Ảnh híp lại, cười như không cười, dừng một chút, lại bổ sung một câu: "Trăm muốn trực tiếp, không cần mứt quả của nàng."

"... @ &%#@!!"

Phượng Thiên thu tay lại, trên mặt lại đỏ rực: “Không phải vừa hôn sao?”

"Vừa rồi là trăm hôn Thiên Thiên, cũng không phải Thiên Thiên chủ động. Mà hiện tại là Thiên Thiên cầu trăm, cho nên, vừa rồi không tính?"

"..."

Xem như người lợi hại!

Phượng Thiên mấp mé miệng, cố ý đẩy hết nước miếng ra. Rồi sau đó cười âm hiểm, nhắm thẳng sườn mặt nam nhân.

"Bẹp" một ngụm, hôn phát ra tiếng lớn, vang.

Nhìn trên mặt nam nhân đầy nước miếng, tâm tình Phượng Thiên tốt lên.

Hừ hừ, đồ đáng ghét, xem người đòi hỏi!

Nhìn cô nải nải hôn chết người!

Nàng đây mong chờ nhìn nam nhân lộ biểu tình ghét bỏ hoặc khinh bỉ, dù sao nàng làm như vậy chính là nghĩ làm hắn tức giận, chỉ cần hắn khó chịu, nàng liền thích!

Nhưng đợi nửa ngày, chỉ thấy nam nhân bất đắc dĩ liếc mắt một cái, mang theo bao dung và sùng nịch, ôn nhu như muốn chảy ra ngoài.

Phượng Thiên đỏ mặt, ánh mắt lóe lên, nhất thời không dám nhìn hắn.

Bà nội nó!

Rõ ràng nàng mới làm chuyện xấu, vì sao nàng phải chột dạ?

A a a, nam nhân này tuyệt đối là khắc tinh của nàng! Khắc tinh!

"Hiện tại có thể coi như xong?" Phượng Thiên bị hắn nhìn xấu hổ vô cùng, thở phì phì che mắt hắn: "Ta hôn xong rồi, người nói muốn mang ta đi, không cho phép đổi ý!"

Trước mắt Quân Mặc Ảnh tối đen, lại có thể cảm giác được cảm xúc mềm mại trên mí mắt, ở sâu trong lòng mềm lại.

"Không đổi ý."

Hắn nâng tay cầm tay nhỏ bé của nàng, chậm rãi kéo xuống, đặt bên miệng hôn một cái, ánh sáng bên trong mắt như muốn làm Phượng Thiên bị lạc trong đó.

"Khi nào trăm hứa với Thiên Thiên còn đòi ý?"

Phượng Thiên trừng mắt nhìn hắn, lông mi dài cụp xuống, thật lâu sau, mới nâng tay áo lên, lau nước miếng trên má hắn.

"Cũng không biết lau sao, thật không chê bản." Nàng nhún nhẹ mi tâm, biểu tình trên mặt như ghét bỏ, đẩy mắt lại mang theo một phần ôn hòa.

Lau từng chút từng chút một, động tác vô cùng nhẹ nhàng, như là sợ làm người đau.

Trong lòng Quân Mặc Ảnh vừa động, trước khi hắn phản ứng lại, đã cảm thấy tay nàng, ngăn cản động tác của nàng. Cười khẽ trách mắng: "Chỗ nào có người như nàng như vậy, ngại mình bản?"

Bạn đang đọc truyện *Sủng Quan Lục Cung: Đế Vương Kiêu Man Hoàng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70: Người đừng nghe nàng nói bậy!

"Đây không phải là ghét bỏ chính mình được không? Ta..."

Phượng Thiên cũng không biết giải thích với hắn như thế nào, nhưng nước miếng loại ở trên mặt, thật là rất... Khó có thể hình dung!

Quân Mặc Ảnh đại khái cũng đoán được vật nhỏ nghĩ cái gì, buông tay nàng, dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng nâng cằm nàng lên, hôn nhẹ môi nàng một cái.

Chột cúi đầu cười, ái muội cắn bên tai nàng: "Trăm đã nếm qua, sao còn sợ bản?"

"Quân Mặc Ảnh, lưu manh!"

Phượng Thiên tức giận đến hai mắt biến thành màu đen, sao lại có người như thế!

Không phải hắn là cổ nhân tư tưởng bảo thủ sao?

Không phải hắn là hoàng đế cao cao tại thượng sao?

Sao có thể nói lời không biết xấu hổ như vậy!

Phượng Thiên roi lệ đầy mặt, tự lấy mình làm tiêu chuẩn, tràn đầy tư tưởng không tranh với đời phát biểu: "Mặc kệ là cổ nhân hay là người hiện đại, đều là con người. Phàm là con người, đều con mẹ nó có tư tưởng, có dục niệm, kết quả là, đến cuối cùng đều sẽ đùa giỡn lưu manh!"

Bình thường nhìn đứng đắn, chỉ có thể nói, bọn họ còn chưa tìm được người có thể để bọn họ đùa giỡn lưu manh!

Đến bữa tối, quả nhiên Tề vương nghe lời Quân Hàn Tiêu nói "Tiểu hoàng tẩu sành ăn", cho hạ nhân chuẩn bị rất nhiều đặc sản Giang Nam. Tuy nói ở trong hoàng cung không thiếu gì, nhưng tay nghề đầu bếp Tề vương phủ cũng rất giỏi, làm ra thức ăn đều có phong vị khác.

Vì là gia yến, Quân Mặc Ảnh để tất cả mọi người không cần giữ lễ tiết, cùng ngồi ăn trên bàn.

Phượng Thiên ăn vô cùng thích, vô cùng vui vẻ, hơn nữa, quả nhiên Tề vương là người hiểu ý không để người ta chuẩn bị cả rồi!

Hình tượng ăn như hổ báo của nàng đã sớm khắc sâu lòng người, cho nên Lý Đức Thông và Quân Hàn Tiêu, thậm chí Hi phi đã quen mắt, nhưng Tề vương và Tề vương phi mới thấy lần đầu, bị tướng nàng ăn làm cho sợ.

Đừng nói là ở trước mặt đế vương, cho dù là một mình, là một nữ tử, là một nữ nhân trong hậu cung, sao tướng ăn có thể như vậy?

Lại nhìn Quân Mặc Ảnh, rõ ràng là tâm tình rất tốt, không hề để ý, quả nhiên khiến người ta mở rộng tầm mắt.

"Không phải đã nói với người sao, không được ăn nhiều của như vậy."

"Ta mượn một con!" Phượng Thiên cắn chân của, thân nhiên cướp lấy của từ chỗ hắn.

Quân Mặc Ảnh vui vẻ.

"Trăm có nói qua, chỉ được ăn một sao?"

Quả thật vật nhỏ chỉ thích của, nhưng nàng lại không lấy chỗ kia, liều mạng ăn của ở chỗ hắn.

Tính toán lại, tuyệt đối không chỉ là hai con cua.

"Người khi dễ người..." Phụng Thiên ủy khuất bĩu môi, nàng thật vất vả nghĩ ra chiêu mới, thế nhưng liền bị hấn đá kích như vậy!

"Tề vương, đầu bếp nhà người làm cua thật ngon." Nàng tội nghiệp nhìn: "Nhưng Hoàng Thượng sợ nhiều người không đủ, cho nên không cho ta ăn, người giúp ta khuyên nhủ hấn được không?"

Tề vương yên lặng thờ dài, tuy rằng hấn không biết hai người này đang làm trò gì, nhưng sao hoàng huynh có thể bởi vì nguyên nhân này sẽ không cho nàng ăn?

Không khoa trương nói một câu, có lẽ đồ ăn, đó là tiểu hoàng tẩu cướp được trong bát hoàng huynh, hoàng huynh cũng luyến tiếc nói nàng nửa câu không phải.

Dáng vẻ Tề vương như cũng không biết phải làm sao, trung cầu nói: "Hoàng huynh, nếu tiểu hoàng tẩu thích, thần đệ cho người đi làm thêm, không cần..."

Câu nói kế tiếp còn chưa kịp nói tiếp, đã bị Quân Mặc Ảnh nhíu mi tâm đánh gãy: "Người đừng nghe nàng nói bậy!"

Bạn đang đọc truyện *Sủng Quan Lục Cung: Đế Vương Kiêu Man Hoàng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 71: Chọc mù mắt người ngoài

Quân Mặc Ảnh vừa giận vừa buồn cười, nhìn vật nhỏ này, nói vậy là có ý gì.

Ngẫm nghĩ lại, khi nào mình làm nang ủy khuất? Vấn đề ăn cua hai người đã sớm quyết định không cho phép ăn nhiều, nàng liền dám ý vào nhiều người nói năng bậy bạ.

Liếc nhìn Phụng Thiên một cái: "Nói bao nhiêu lần, cua lạnh, người không thể ăn nhiều. Coi lời trẫm nói là gió thoảng bên tai đúng không?"

Phụng Thiên rụt cổ, suy nghĩ trong chốc lát, vẻ mặt thương tiếc, không cam lòng cầm cua trong bát đưa cho hấn, tay run run.

Đau lòng, quá đau lòng!

Sau đó cúi đầu, yên lặng vui đầu tiếp tục ăn cơm.

Lúc này Quân Mặc Ảnh mới vừa lòng, không nhìn mọi người trợn mắt há hốc mồm, dường như không có việc gì gấp miếng cá chua cho nàng.

Dáng vẻ thân mật của hai người, dù là Tề vương phi có quan hệ rất tốt với phu quân cũng phải khiếp sợ, càng miễn bàn là người bên ngoài.

Bên trong cung cấm, vẫn có ân sủng như vậy sao?

Nếu nói lúc bọn họ vừa tới, cũng đã làm cho người ta cảm thấy bọn họ có chân tình, như vậy giờ này khắc này, rõ ràng giống với đôi phu thê bình thường!

Một phu nhân tùy tiện, hoạt bát đáng yêu, một trượng phu đau lòng thê tử, suy nghĩ thân thể nàng, thật là ngọt ngào, chọc mù mắt người ngoài.

Hi phi sớm đã ăn cái gì cũng nhạt như nước ốc.

Thời gian sau đó, Quân Mặc Ảnh không ở bên cạnh Phụng Thiên, hầu như đều ở thư phòng xử lý công vụ. Tề vương ở bên trợ giúp, Quân Hàn Tiêu còn lại là một ngày chạy ra bên ngoài vài lần.

Phụng Thiên một mình nhàm chán, liền lôi kéo nha hoàn kể chuyện Tề vương phủ, nhưng mà trạch đầu nàng cảm thấy hứng thú nhất, lại không tồn tại trong phủ này.

Tuy rằng cuộc sống không thú vị như trước, Phụng Thiên lại thật tâm chơi đùa với hai đứa nhỏ và Tề vương phi.

Rất nhanh đã đến lễ hội hoa đăng.

Đây là ngày hội đặc biệt ở Đông Lan, nếu muốn nói từ khi nào bắt đầu lễ hội này, chỉ nghe đồn là ngày hội Cao tổ hoàng đế tổ chức riêng cho Hoàng hậu. Hàng năm vào ngày này, trừ bỏ đoán đồ đèn, thả hoa đăng, hoạt động quan trọng nhất, chính là các cô nương thổ lộ tâm ý với nam tử mình thích.

Ở thời đại này, nữ tử nhiều bảo thủ, lúc bình thường, không ai dám làm ra chuyện lớn mật như vậy, chỉ có một ngày này, chuyện "Lớn mật" được mọi người cho phép.

Chỉ vì năm đó chính là vào ngày này Hoàng Hậu thổ lộ tình cảm với Cao tổ hoàng đế.

Tối gần hoàng hôn, trời còn chưa tối, Phụng Thiên cùng Quân Mặc Ảnh, Quân Hàn Tiêu, Ảnh Nguyệt bốn người ngồi ở trong quán trà, nghe tiên sinh kể chuyện kể chuyện tình yêu tuyệt mỹ ngày xưa.

Quân Mặc Ảnh vốn tưởng rằng cho dù vật nhỏ không thích nghe kể chuyện, cũng nên hưng trí bưng bưng mới đúng.

Dù sao "Tiểu thư khuê các" giống nàng, cho dù trước khi tiến cung, cũng là dưỡng ở khuê phòng không thể tùy tiện ra ngoài. Huống chi nàng còn mất trí nhớ, đối với chuyện lạ gì đó ít nhất sẽ biểu hiện ra một chút tò mò.

Không nghĩ tới nàng liên tiếp nhìn chăm chăm đĩa lạc trước mặt, ngược lại không thấy hứng thú với nghe kể chuyện.

"Chị dâu cảm thấy không thú vị?" Nghi hoặc trong lòng Quân Mặc Ảnh bị Quân Hàn Tiêu trực tiếp hỏi ra.

Hôm nay Phụng Thiên cũng không cố ý mặc nam trang, thật ra nàng nghĩ, Quân Mặc Ảnh chắc chắn không cho nàng cải trang, nếu vài đại nam nhân đi dạo trên đường, bị người hiểu lầm là đoạn tay áo cũng không sao cả, dù sao cũng không phải lần đầu tiên. Nhưng nếu có vị cô nương nhìn trùng người nào trong số bọn họ, thế nào cũng phải đi lên thổ lộ.

Nếu như vậy thì rất phiền, vẫn là nam nữ có vẻ thích hợp.

Cho nên giờ phút này Quân Hàn Tiêu trực tiếp gọi nàng là "Chị dâu".

Phụng Thiên cũng đã quen hai ngày này hắn gọi là "Chị dâu", ném một hạt lạc lên cao, cổ hướng lên trời, tiếp được.

Dùng động tác bắt nhả như thế ăn xong mấy viên, mới nói: "Quả thật không thú vị!"

Bạn đang đọc truyện *Sủng Quan Lục Cung: Đế Vương Kiêu Man Hoàng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 72: Các người coi cô nãi nãi là mèo bệnh sao!

Khỏe miệng Quân Hàn Tiêu run rẩy vài cái, tiểu cô nãi nãi, ngài ăn có thể tao nhả một chút không? Đây làm sao là nữ tử, rõ ràng chính là tác phong của cường đạo thô phi!

Nam nhân có chút phong độ cũng sẽ không làm vậy có được không?

Phụng Thiên không nhìn, vẫn làm theo ý mình, cho đến khi nghe kể chuyện xong, mới nhớ tới hỏi Quân Mặc Ảnh: "Người muốn ăn không?"

"Thiên Thiên ăn đi."

Quân Mặc Ảnh ôn nhu cười, không biết khiến cho bao nhiêu thiếu nữ hận gả quanh mình thét chói tai.

Phụng Thiên tặng cho ánh mắt, thầm nghĩ một đám người không có mắt, đây chính là hoàng đế bệ hạ của Đông Lan các người, người ta sớm đã là hoa có chủ, hậu cung ba ngàn, các người mê trai cũng nên phân đối tượng mới tốt?

Cũng không biết rốt cuộc mình bắt mất cái gì, nàng liền ở trước mắt bao người ôm cánh tay Quân Mặc Ảnh, bữu môi nói: "Đi thôi, đây là chuyện gì vậy, một chút cũng không dễ nghe."

Quân Mặc Ảnh sừng sốt, ý cười đáy mắt càng sâu vài phần.

Hắn vừa cười, nữ tử xung quanh liền càng không kiêng nể gì, có người gan lớn còn trực tiếp vọt tới.

Thậm chí Phụng Thiên hoài nghi giây tiếp theo các nàng sẽ trực tiếp nhỏ nước miếng.

"Công tử, cái kia..."

Vừa có một nữ tử then thùng muốn nói, lập tức bị nữ tử hào phóng bên cạnh đẩy ra, cướp nói: "Công tử vừa thấy chính là người khí chất cao nhã, từ lúc đầu tiên nhìn thấy công tử, tiểu nữ từ liền ngưỡng mộ công tử, hy vọng đêm nay công tử có thể thả hoa đăng với tiểu nữ..."

"Công tử công tử, tiểu nữ từ cũng vậy, cũng nhất kiến chung tình với công tử..."

Bốn phía đều có người, có con chim đầu đàn, nữ tử tới liền càng ngày càng nhiều. Trong đó có cũng người bày tỏ với Quân Hàn Tiêu và Ảnh Nguyệt, cho nên hai người kia không rảnh phân thân đến hỗ trợ.

Đời này Quân Mặc Ảnh chưa từng bị người mạo phạm như thế, sắc mặt liền tối đen lại.

Phượng Thiên không nghĩ tới nữ nhân cổ đại cũng có thể như lang như hổ như vậy, quả nhiên, bất luận ở thời kỳ thì các anh chàng đẹp trai đều được hoan nghênh!

Vừa mới bắt đầu, quả thật trong lòng nàng có chút ghen tuông, nhưng nhìn thấy nam nhân bên cạnh lâm vào cảnh khó xử, tâm tình lại sung sướng không ít, như là xem biểu diễn miễn phí.

Dù sao nhìn về mặt của hắn cũng không giống như là sẽ cảm thấy hứng thú với những nữ nhân này.

Đang hưng trí bừng bừng, tay đang ôm cánh tay Quân Mặc Ảnh không biết bị nữ nhân nào đó chui ra từ đâu néo một chút, bị đau đến tuột tay.

Quân Mặc Ảnh biến sắc.

Phượng Thiên "Ồ!" một tiếng, hồi thần lại.

Còn chưa kịp tức giận, toàn bộ thân mình lại bị đám người không ngừng đẩy ra, mắt thấy sẽ rời khỏi Quân Mặc Ảnh.

"Ta dựa vào!" Nàng hét lớn một tiếng.

Tiếng nói bén nhọn quá mức đột ngột vang lên, mọi người đều không tự chủ được tập trung về phía nàng.

"Lão hổ không phát uy, các người coi cô nãi nãi là mèo bệnh à!" Phượng Thiên xoa thắt lưng, rõ ràng vóc dáng không cao, lại cố tình dương cầm làm ra dáng vẻ nhìn xuống chúng sinh, đáng vẻ kia, thật sự rất kiêu ngạo.

Nàng hé mắt ra, khó khăn đẩy nữ nhân xung quanh ra, lớn tiếng mắng: "Không phát hiện đây là nam nhân của cô nãi nãi sao? Hắn là hoa đã có chủ, các người còn dám xông lên tranh giành với ta? Muốn face hay không!"

Mọi người đều sùng sốt.

Ngay cả nữ nhân bên cạnh Quân Hàn Tiêu và Ảnh Nguyệt cũng bị nàng hù dọa đứng yên.

Muốn "Không chết" hay không?

"Không chết" là ý gì?

Thật lâu sau, rốt cục có người phản ứng lại đây, nữ nhân này đang mắng các nàng!

Bạn đang đọc truyện *Sủng Quan Lục Cung: Đế Vương Kiều Man Hoàng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 73: Nam nhân của một mình ta

"Không phải ngươi là nữ nhân sao, có tư cách gì ở trong này hô to gọi nhỏ."

"Ai quy định trừ ngươi ra công tử sẽ không có nữ nhân khác."

"Nhìn công tử là người cao quý như vậy, khẳng định trong phủ không chỉ một nữ nhân là ngươi. Ngươi có vận khí tốt, mới được công tử mang ngươi đi ra, có tư cách gì ngăn trở duyên phận của chúng ta và công tử."

"Cút ngay đi, đừng ở chỗ này vướng chân vướng tay, mặt mặt xấu hổ."

Trong lúc nhất thời, tất cả nữ nhân đều thống nhất trận doanh đối đầu với Phượng Thiên.

Sắc mặt Phượng Thiên nhất thời thay đổi mấy lần.

Trong lòng Quân Hàn Tiêu lộ bộ một chút, cũng không phải sợ tiểu cô nãi nãi bị khi dễ, mà là sợ bọn họ không thể nhận được lửa giận từ hoàng huynh.

Kể cả Hi phi nương nương đi cùng, giờ phút này cũng phải ở Tề vương phủ tự chơi đùa. Chi bằng điều dân này, còn mưu toan có cái gì "Duyên phận" với hoàng huynh.

Quan trọng nhất, các nàng không biết nghịch lân của hoàng huynh là tiểu cô nãi nãi kia là người không ai dám khi dễ, một đám đều ngại mệnh quá dài đi.

Ai từng nghĩ tới, không đợi Quân Mặc Ảnh mở miệng, Phượng Thiên "Cáp, cáp, cáp" thật mạnh cười lạnh vài tiếng, một bàn tay ôm chặt cổ Quân Mặc Ảnh.

"Cô nãi nãi cố tình nói đây là nam nhân của một mình ta, các người có năng lực làm khó dễ được ta, không tin các người liền hỏi phu quân ta một chút, hần chỉ cần một mình ta, hay là chọn ba bốn người từ trong số các người mang về nhà đi. Chi cần các người có bản lĩnh để hần nhìn một cái, cô nãi nãi sẽ không ngăn cản các người nửa phần, còn có thể mang kiệu đến rước."

Bởi vì chiều cao của hai người chênh lệch, cho nên muốn làm động tác này, Phượng Thiên không thể không kiễng chân, cả người đều bám trên người Quân Mặc Ảnh, làm cho sắc mặt vốn lạnh lẽo của Quân Mặc Ảnh thêm mấy phần bất đắc dĩ và buồn cười.

Nhưng vật nhỏ nói những lời này, lại có ý gì.

Phàm là hần nhìn một cái, nàng sẽ không cản trở, lại còn mang kiệu rước những nữ nhân kia

Thật sự là.

Cho dù nàng tự tin, cũng không nên nói như vậy.

Trong đầu Quân Mặc Ảnh thấy phức tạp vì diệu, trầm nghĩ trực tiếp đuổi người đi là được, thế nhưng còn phải rời khỏi tâm tư của hần.

Quả nhiên là nuông chiều nàng càng ngày càng thái quá.

Nhưng câu kia "Nam nhân của một mình ta", sao càng nghĩ càng cảm thấy uất ức.

"Công tử, người xem." Một tiếng nói hàm xúc ý tứ trung cầu đánh gãy Quân Mặc Ảnh suy nghĩ.

Ngay cả mí mắt hần cũng chưa nâng một chút, trầm mặc cảm cánh tay trên cổ mình xuống, sắc mặt vẫn lạnh như trước, chỉ có lúc nhìn Phượng Thiên mới thu liễm vài phần.

Chợt kéo người vào trong lòng, động tác ôn nhu che chở, như là đối đãi với trân bảo nâng trong lòng bàn tay.

Từ đầu tới cuối, hần chưa từng nhìn nữ nhân khác ngoài Phượng Thiên.

Lúc này lấy tĩnh thắng động. Cả người vui vẻ.

Phượng Thiên ngẩng đầu ưỡn ngực: "Hừ hừ ha ha" cười vài tiếng, đáng vẻ đắc ý. Trên mặt như viết "Các người nhìn thấy đi".

Bị khí thế lạnh và uy nghiêm trên người Quân Mặc Ảnh dọa sợ, thẳng đến khi bọn họ đi ra quán trà, đều không có nữ tử nào dám tùy tiện đuổi theo bọn họ.

Hai người bọn họ giải thoát rồi, trong quán trà còn hai người bị chặn lại còn chưa thoát vây, liếc nhau, giống như đều đọc được trong mắt đối phương: "Bọn họ bị bỏ rơi."

Kết quả là, nữ tử vây quanh Quân Hàn Tiêu và Ảnh Nguyệt liền vui vẻ, ít nhất các nàng đỡ không phải công tử thâm tình với phu nhân nhà mình vừa rồi, nếu không cũng phải rơi vào kết cục bị từ chối.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Quan Lục Cung: Đế Vương Kiêu Man Hoàng Phi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 74: Nữ nhân đều nói dối!

Bị những nữ nhân trong quán trà vây lại, nhất thời trẻ giờ, sắc trời đã hoàn toàn đen lại.

Trên đường cái đèn đuốc sáng trắng, tiếng gió thổi dễ nghe, từng nhà từng nhà giăng đèn kết hoa, đặc biệt náo nhiệt. Tiếng tiêu thương thét to, tiếng rao hàng càng vang hơn so với ngày xưa, một đôi trai gái đang xấu hổ sóng vai đi, người trên hồ đắm chìm trong bầu không khí náo nhiệt này.

Phượng Thiên chạy được ra ngoài, hơn nữa còn trong hoàn cảnh ẩm áp này, tâm tình vốn nên sung sướng, như trút được gánh nặng, cố tình bị gió lạnh thổi khiến cả người khó chịu.

Khí lạnh xâm nhập vào trong thân thể, lan đến từng nơi, lạnh cả người.

Nhớ tới vừa rồi mình nhất thời lạnh mồm lạnh miệng nói câu "Hắn là nam nhân của một mình ta", trong lòng Phụng Thiên hiện lên một tia chua xót ngay cả chính nàng cũng không ý thức được.

Nhưng mà lấy lừa gạt những nữ nhân đó thôi, làm sao gạt được chính mình.

Nam nhân này không vạch trần, hay là muốn tính sổ sau, muốn cho mình mất mũi.

"Chúng ta đi như vậy, không đợi Đoan vương bọn họ sao?" Phụng Thiên thờ dài một hơi, dứt bỏ phiền phức tạp niệm trong lòng, nói sang chuyện khác.

"Có trăm bảo về nàng, sợ cái gì."

"..."

Nam nhân này nghĩ nàng sợ không có Ảnh Nguyệt bảo vệ, bọn họ sẽ gặp nguy hiểm sao?

Nói thật, nàng sợ hai người kia gặp chuyện không may thôi.

Đối mặt một đám nữ nhân như lang như hổ như vậy, hai nam nhân tướng mạo đường đường, khí chất văn hoa kia thật sự sẽ không bị "Giải quyết tại chỗ" sao?

Nghĩ đến đây, Phụng Thiên quên hết trăm cảm vừa rồi, nhin không được cười khanh khách.

Cũng chính là lúc này, nàng mới phát hiện mình cũng không phải lo lắng hai người kia, thuần túy là muốn xem tình trạng hiện giờ của bọn họ mà thôi.

Quân Mặc Ảnh cổ quái nhìn nàng một cái, vật nhỏ lại tự dưng cười ngốc gì vậy.

"Muốn tìm một chỗ ăn một chút gì không?"

"Bỏ đi, vừa rồi ở quán trà ăn nhiều điểm tâm, hiện tại cũng không đói bụng."

Quan trọng là, thật vất vả gặp ngày náo nhiệt như vậy, sao nàng có thể bỏ qua.

Huống chi, không phải đường đi không có gì ăn, so sánh với nhau, vừa chơi vừa ăn thú vị rất nhiều so với ngồi ăn trong quán.

Nhưng mà rất nhanh nàng đã nghĩ ra cái gì không thích hợp, vừa rồi ở quán trà nam nhân này chỉ mới uống một ly trà, chưa ăn chút điểm tâm nào, lúc này nên đói bụng rồi.

Vì thế không đợi Quân Mặc Ảnh mở miệng, lập tức sửa lời nói: "Bằng không đi ăn chút gì đi."

"Sao tự mâu thuẫn vậy?" Quân Mặc Ảnh buồn cười chọc chóp mũi nàng.

Phụng Thiên tự nhiên không chịu nói mình lo lắng cho hắn, quệt khóe miệng tìm tẩu lâu xung quanh.

Quân Mặc Ảnh ngẩn người, nhưng lại hiểu được ý tưởng trong lòng vật nhỏ, trong mắt lóe lên tia sáng, khóe miệng từ từ nhấc lên, tiến đến nói nhỏ bên tai nàng: "Không phải Thiên Thiên muốn ăn, đúng không?"

"Có ý gì?" Phụng Thiên chớp mắt, vẻ mặt mờ mịt, như là không hiểu ý tứ của hắn.

"Thiên Thiên lo lắng trăm đói bụng, đúng không?"

"Nói hươu nói vượn."

"Vậy Thiên Thiên có thể giải thích một chút cho trăm, vừa rồi còn hô mình không đói bụng, cự tuyệt đề nghị của trăm, nhưng trong một thời gian ngắn lại thay đổi chủ ý không?"

"Đó là bởi vì..." Phụng Thiên cắn chặt răng, khuôn mặt nhỏ nhắn nóng hầm hập, thầm nghĩ nàng thật sự là bị ma quỷ ám ảnh mới có thể lo lắng nam nhân này bị đói: "Bởi vì nữ nhân đều nói dối."

Bạn đang đọc truyện *Sủng Quan Lục Cung: Đế Vương Kiêu Mạn Hoàng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75: Chỉ cần nàng tốt là đủ rồi

"Nữ nhân đều nói dối." Quân Mặc Ảnh nhú mày, vì câu nói kinh thể hãi tục của nàng khiến buồn cười không thôi.

"Coi như Thiên Thiên nói đúng, nhưng nàng giống như không phải nữ nhân." Hắn cố ý khuynh hạ người, ghé sát tai Phượng Thiên, hơi thở ấm áp vào ban đêm mùa đông càng thêm mê người, mang theo ý tứ trêu chọc khiêu khích.

"Hay là nói, kỳ thật Thiên Thiên ám chỉ trẫm."

"Quân Mặc Ảnh" Phượng Thiên nổi trận lôi đình, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng.

Ám chỉ em gái người

Bà nội nó, nam nhân này một ngày không đùa giỡn nàng sẽ chết sao.

Quân Mặc Ảnh sung sướng cúi đầu cười: "Tốt lắm tốt lắm, trẫm cũng không đói, nếu Thiên Thiên không muốn ăn, chúng ta sẽ không đi."

Phượng Thiên méo mào, hừ một tiếng.

Lôi kéo Quân Mặc Ảnh đi đến sạp bán bánh hoa quế, chọn mấy miếng bánh có vẻ ngon nhất, trong tay cầm túi giấy gói to, hai tay chà xát nhau cho ấm.

Quân Mặc Ảnh nghĩ cảm giúp nàng, nàng lại không chịu.

"Đợi lát nữa lại cho người cầm." Nói chưa xong, nàng liền ăn một miếng, cười tươi như hoa.

"Ta ăn thử xem có độc không đã, loại quán ven đường này, ta cũng không thể để người ăn bậy. Vạn nhất xảy ra vấn đề này, ta không thể chịu nổi trách nhiệm."

Khóe miệng nàng còn dính một ít vụn bánh hoa quế, thoát nhìn như vậy, liền giống đứa nhỏ ngây ngốc, nhưng thần thái trong ánh mắt nàng lại làm cho Quân Mặc Ảnh hoảng thần một lát.

Trước khi hắn phản ứng lại, đã theo bản năng lau sạch vụn bánh hoa quế, trong ánh mắt mang theo hàm xúc ngay cả hắn cũng không nhận thấy được.

Phượng Thiên sững sờ, khó hiểu nhìn hắn.

Nàng rất ít thấy dáng vẻ này của hắn, ngày xưa cho dù nàng cả gan làm loạn nói cái gì, làm cái gì, hắn cũng sẽ không tức giận, nhiều nhất là bắt đắc dĩ cười nắc nhe một tiếng.

Cho nên dáng vẻ hiện tại của hắn, có thể nói là dọa nàng sợ.

"Nói hươu nói vượn cái gì." Quân Mặc Ảnh cau mày, thay nàng lau khóe miệng, lực đạo nặng hơn ngày thường chút.

"Cho dù Lý Đức Thông không có ở đây, cũng không tới phiên nàng làm việc này." Hắn trầm giọng răn dạy: "Về sau không được làm như vậy nữa."

Ngày thường không quy củ còn chưa tính, loại việc này có thể nói lung tung sao?

Còn thử độc.

Cho dù bánh hoa quế này không có khả năng xảy ra vấn đề, hắn cũng không thể nghe nàng nói như vậy. Lúc đó phản ứng đầu tiên chính là không thể để nàng ăn, thứ hai chính là tức giận.

Hắn là một đại nam nhân, đừng tới nguy hiểm còn muốn nàng chắn ở phía trước.

Mắt Phượng Thiên run rẩy, kinh ngạc nhìn hắn, hơn nửa ngày, mới chậm rãi vươn tay ra, lôi kéo tay áo hắn.

Động tác rất nhỏ, như là sợ hắn mất hứng.

"Người không cần tức giận, ta sai rồi." Chính là thuận miệng nói.

Nàng không dám nhìn thẳng mắt hắn, đầu cúi xuống, dáng vẻ như là đứa nhỏ làm chuyện xấu chờ cha mẹ trừng phạt.

Thật lâu sau, Quân Mặc Ảnh nặng nề thở dài, vốn định thừa dịp giáo dục vật nhỏ, nhưng xem nàng này ủy khuất, thật sự là...

Bắt đắc dĩ ôm người vào lòng, vuốt gáy nàng, giọng nói trầm thấp: "Không cần nàng thử độc, hiện tại không cần, về sau cũng không cần. Nếu thật sự gặp phải nguy hiểm, Thiên Thiên bảo vệ mình là đủ rồi, không cần quan tâm việc khác."

Hắn cũng không cần vật nhỏ làm cái gì, chỉ cần nàng tốt là đủ.

Chương 76: Câu dẫn nàng sao?

Hiển nhiên Phụng Thiên bị dọa không nhẹ, nhất là sau khi nam nhân này nói, tâm tình liền trở nên phức tạp và vi diệu.

Nàng nghĩ hần tức giận vì mình ăn nói không đúng mực, nói thật, mới đầu còn có chút thẹn oán hần. Ai ngờ, hần là vì vậy.

Đầu bị hần ấn vào trong ngực, cả mặt nàng đều tựa trên ngực hần, nghe tiếng tim đập mạnh mẽ của hần, trong lòng cảm giác rất kỳ quái.

Thật sự rất kỳ quái.

"Ăn bánh hoa quế đi." Trong đầu Phụng Thiên có chút loạn, trong lúc nhất thời nhớ tới cái gì liền nói: "Ta nếm qua rồi ăn ngon lắm."

Quân Mặc Ảnh nhũ mày, ánh mắt dừng trên người nàng nửa ngày, nhưng lại phá lệ nhận bánh hoa quế nàng đưa.

Ở phía trước có một đám người vây quanh dưới một gốc cây cành lá rậm rạp đầy hoa, chúng nam tử mặt mày ôn nhu, chúng nữ tử khéo cười duyên dáng.

Mỗi một cành hoa trên cây đều được treo nhiều hoa đăng muôn hình muôn vẻ, bên trong đều đốt nến, chiếu lên mỗi một bông hoa đều lấp lánh trong ánh sáng lung linh của nến.

"Bà nội nó, sao có thể đẹp như vậy." Phụng Thiên mê gái nhìn phụng hướng kia, nếu không phải đang ở cổ đại, thậm chí nàng phải hoài nghi đây là kết quả của công nghệ cao.

Quân Mặc Ảnh nhìn theo tầm mắt nàng, bỗng nhiên cười: "Kia đều là văn nhân nhã sĩ làm ra, cũng không phải là đồ có thể tùy tiện mua trên đường cái. Thiên Thiên vẫn không nên nghĩ có được nó."

A a a nam nhân này rất đáng ghét.

Nàng còn chưa kịp nói ra ý tưởng đã bị hần bóp chết từ trong trứng.

"Bỏ rất nhiều rất nhiều tiền cũng không bán sao?" Phụng Thiên rất thất vọng, cũng rất phẫn nộ: "Vậy bọn họ không có việc gì khoe khoang làm cái gì."

Đây là muốn quyến rũ nàng sao?

"Nếu thích, lúc về bảo hạ nhân làm cho nàng." Quân Mặc Ảnh bắt đầu đi, không phải là mấy đèn hoa đăng sao, còn khiến nàng tức giận.

"Sao có thể giống nhau."

Phụng Thiên chỉ vào cái hoa đăng treo trên cùng, ánh lửa tỏa ra khiến mắt trở nên lấp lánh: "Người xem hoa đăng kia thật đẹp, cũng không biết có thể làm ra cái thứ hai như vậy không. Hôn nữa, trở về làm còn có ý nghĩa gì, hoa đăng đương nhiên là muốn thả trong hội hoa đăng."

Một hoa đăng màu hồng nhạt.

So với mấy cái xanh đỏ lòe loẹt mà nói, quả thật có chút không giống bình thường.

Hình vẽ trên hoa đăng cũng không có gì kỳ lạ, chính là mấy họa tiết hình hoa thôi, nhưng có thể nổi bật giữa một đàn hoa đăng, sắp xếp nên có tác dụng rất lớn. Bình thường hoa đăng chỉ có một cây nến, nhưng cái này lại có vài cây nến.

Phụng Thiên lúi cúi Quân Mặc Ảnh chui vào đám người, đến trước cửa một lầu, phát hiện một chuyện làm phẫn chán lòng người.

Năm nay hoa đăng nơi này đều là nhóm người văn nhân nhã sĩ làm tặng cho người có duyên, người làm ra hoa đăng chỉ để ý điều kiện bản thân đề ra, nếu có ai có thể thỏa mãn điều kiện, vậy hai bên vui mừng, theo như nhu cầu.

"Cái kia cái kia." Phụng Thiên chỉ vào hoa đăng màu hồng nhạt, trên mặt lộ ra hưng phấn và kích động: "Nếu muốn hoa đăng kia, ta cần làm cái gì."

Người đứng đầu hoạt động này là chủ trì quây của lầu, nghe vậy, vẻ mặt tươi cười của hần hơi chút cứng đờ, trong thần sắc như mang theo một chút tiếc nuối và đáng tiếc: "Không đối gạt vị cô nương này, theo như lão hủ thấy, cái hoa đăng này, sợ là ngài không lấy được."

"Vì cái gì?" Phụng Thiên kinh ngạc nhìn hần: "Chẳng lẽ nó không có trong hoạt động hôm nay sao?"

Chương 77: Ta không cam tâm

"Cũng không phải. Chỉ là chủ nhân hoa đăng này thật sự là quái nhân, hấn không cầu bạc, cũng không cần người làm chuyện gì cho hấn, chỉ nói là muốn nghe chuyện xưa. Chỉ cần có người có thể nói ra chuyện xưa có ý tứ, hấn sẽ chấp tay đưa tiền hoa đăng này."

Kể chuyện xưa.

Khóe miệng Phượng Thiên giựt giựt, thầm nghĩ quả nhiên là quái nhân.

"Đây không đơn giản sao, ta kể chuyện xưa cho hấn nghe không phải được rồi sao?"

"Nếu đơn giản như vậy thì tốt rồi." Lão chương quỳ thở dài: "Hôm nay người coi trọng hoa đăng này cũng không biết có bao nhiêu người, một đám đều là đây mong chờ đi vào, lại về mặt thất vọng đi ra. Lão hủ đánh giá, vị công tử bên trong nghe chuyện xưa cũng không dưới trăm chuyện, lại không có một chuyện có thể làm hấn vừa lòng."

Bới lông tìm vết.

Hay là miễn phí nghe chuyện xưa.

Phượng Thiên cố tình không tin, nàng là người hiện đại đọc đủ mọi loại sách, tiểu thuyết thoại bản cũng không biết xem bao nhiêu, chẳng lẽ không thể kể chuyện làm cho người ta vừa lòng.

"Lão tiên sinh mang ta vào đi. Nếu không cho ta thử, ta sẽ không cam tâm."

Lão chương quỳ không lay chuyển được Phượng Thiên, chỉ có thể mang nàng đi vào, dù sao ông cũng không phải muốn cản trở ai.

Đi đến cửa sương phòng, lão chương quỳ nói mấy câu với nam tử đứng canh ngoài kia, nam tử liền nhìn Phượng Thiên và Quân Mặc Ảnh: "Muốn kể chuyện xưa là vị công tử này hay là vị tiểu thư này."

"Là ta." Phượng Thiên vui vẻ nói.

"Vậy mời vị tiểu thư này đi theo tại hạ vào, làm phiền công tử chờ bên ngoài."

Nhất thời sắc mặt Quân Mặc Ảnh không tốt lắm.

Phượng Thiên bị dọa, vội vàng cười làm lành nói: "Chúng ta cùng đến, để hấn đi vào với ta được không?"

"Thực xin lỗi vị tiểu thư này, công tử nhà chúng ta mỗi lần chỉ thấy một người. Nếu vị công tử này cũng có chuyện xưa để kể, vậy chờ tiểu thư đi ra sau lại vào. Nếu như không, công tử nhà chúng ta sẽ không gặp các vị."

Phượng Thiên kinh ngạc trừng mắt, sao người này kiêu ngạo như vậy.

Còn có công tử chó má kia, định ra quy củ vớ vẩn nào vậy.

"Quân" Phượng Thiên chỉ nói một chữ, liền nhớ tới không đúng, "Quân Mặc Ảnh" là tên của hoàng đế Đông Lan, điểm này ai cũng biết.

May mà không nói ra.

"Mặc Ảnh ~ ta nghĩ muốn cái hoa đăng kia để ta đi vào, trong chốc lát, ta nói xong liền đi ra, được không?"

Nữ nị một tiếng "Mặc Ảnh".

Khóe miệng lão chương quỳ giựt giựt, tiểu cô nương làm nũng thật sự luyện đến thuần thục rồi.

Quân Mặc Ảnh nhủ mi tâm trừng mắt nhìn nàng một cái, vật nhỏ rõ ràng cố ý, sao lúc bình thường không nghe nàng gọi mình như vậy.

"Không cho phép."

"Trong chốc lát thôi, lập tức đi ra." Phượng Thiên cố nén xúc động muốn nôn mửa, trừng mắt ôm cánh tay hấn: "Sau đó chúng ta cùng đi thả hoa đăng, đi

ăn cái gì, được không?"

Đầu Quân Mặc Ảnh đầy hắc tuyến, tức giận vỗ cái ót nàng một cái: "Không cho phép chính là không cho phép."

"Ảnh ~ "

"Phượng Thiên "

Phượng Thiên mếu máo, được rồi, xem ra hoa đăng này nhất định không có được.

"Quên đi, chúng ta đi mua cái khác đẹp mắt hơn." Nàng khoát tay áo, tỏ vẻ chuyện Quân Mặc Ảnh quyết định, nàng không dám tùy tiện ngỗ nghịch.

Không có biện pháp, ai bảo nàng thấp cổ hơn.

Xoay người định rời khỏi, lại vào lúc này, một tiếng nói trầm thấp hơi dày truyền ra từ trong phòng.

"Nếu công tử lo lắng tại hạ sẽ gây bất lợi với vị cô nương này, vậy công tử cũng vào đi. Chính là quy củ của tại hạ không thể vì công tử mà phá, xin mời công tử ngồi ở ngoài bình phong, như thế nào?"

Bạn đang đọc truyện *Sủng Quan Lục Cung: Đế Vương Kiều Man Hoàng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78: Lừa gạt người mua

Như thế nào?

A a a, như thế nào?

Phượng Thiên mong chờ nhìn về phía Quân Mặc Ảnh, hai con mắt mở to lấp lánh nhìn hắn: "Ảnh, ngươi cảm thấy như thế nào?"

Quân Mặc Ảnh đầy bất đắc dĩ, hắn thậm chí hoài nghi, nếu hắn nói "Không", vật nhỏ sẽ trực tiếp trừng trừng mắt ra.

Nghiêm mặt không nói gì, trực tiếp túm cánh tay nhỏ bé của nàng, lôi nàng vào phòng.

Phượng Thiên lập tức cười sung sướng.

Sương phòng rộng rãi, bố trí lịch sự tao nhã, nhưng Phượng Thiên lại không nhân hạ thường thức, trực tiếp vọt vào sau bình phong. Nàng muốn nhìn xem, vị công tử quy củ chất đầy, ngay cả thị vệ cũng cuồng bá như vậy rốt cuộc có mấy cái mũi, mấy con mắt!

Nhưng mà, sau khi Phượng Thiên bước vào, tiếp đón của nàng không phải là diện mạo chân thực của người nợ, mà là một bức rèm che.

"..."

Hắn đào hồ bẫy người à!

Hoàn toàn không nhìn được vào bên trong được không!

Còn nói cái gì mỗi lần chỉ gặp một người, người thật "Gặp"! Đây rõ ràng là lừa gạt người mua thôi!

"Nếu cô nương đến đây, nhất định cũng là vì hoa đăng màu hồng nhạt ngoài cửa đúng không?" Người nợ ngồi sau rèm trắng thẩn, trong giọng nói mang theo hàm xúc chế nhạo.

Phượng Thiên vừa nghe liền cảm thấy nam nhân này không phải người tốt, nàng ngoài cười nhưng trong không cười, thâm nghĩ không phải người hỏi vô nghĩa sao, không phải vì hoa đăng, cô nài nài đến gặp người làm cái quái gì?

"Đúng vậy, vì hoa đăng!"

"Vậy chừng nào hắn là cũng nói với cô nương, hôm nay tới nơi này không dưới mấy trăm người, nhưng không có một người có thể làm cho tại hạ vừa lòng. Dù là như thế, cô nương vẫn quyết định muốn lãng phí thời gian thử một lần sao?"

"Vậy thì sao, người chỉ biết ta lãng phí thời gian?" Phượng Thiên cắn chặt răng nói với người nợ: "Hay là nói, đây vốn chính là gian kế của ngươi, vì để người ta kể chuyện xưa miễn phí cho ngươi?"

"Làm càn!"

Bên cạnh đột nhiên xuất hiện một tiếng quát chói tai, khiến Phụng Thiên sợ tới mức run lên.

Là thị vệ mặt lạnh ở cửa vừa rồi đi đến.

Phụng Thiên giận dữ: "Quát em gái người! Cô nãi nãi chỉ là ăn ngay nói thật, người hung dữ như vậy để làm gì? Hay là bị ta nói trúng, cho nên người thẹn quá thành giận?"

Quân Mặc Ảnh ở sau bình phong nhủ thầm, muốn tiến vào, lại bị chướng quấy ngăn lại.

"Công tử yên tâm, cô nương sẽ không xảy ra chuyện gì. Tuy tính tình vị công tử bên trong cổ quái chút, nhưng không làm khó xử một người đi vào kể chuyện, người người đều êm đẹp đi ra."

Quân Mặc Ảnh bất động thanh sắc tránh đối phương đụng chạm, mi tâm nhíu chặt.

"Thập Nhất, không thể vô lễ với cô nương. Cô nương chớ trách, tại hạ không cố ý trêu chọc, chính là thật sự chưa từng nghe được câu chuyện có thể làm cho tại hạ vừa lòng." Nửa câu đầu là nói với thị vệ mặt lạnh, nửa câu sau là nói với Phụng Thiên.

Bởi vì tên là Thập Nhất, Phụng Thiên không khỏi nhìn thị vệ kia nhiều hơn, là dùng tên giả, hay là tên vốn là như thế?

Nếu tên vốn thế, vậy cũng quá thâm rồi? Ảnh Nguyệt là ám vệ, nhưng người ta đều có tên bình thường, rốt cuộc người này là thị vệ đáng thương gì, mà ngay cả tên cũng không có?

Phụng Thiên nhớ tới trên TV thường nói lấy danh hiệu làm tên thị vệ, a a a, kia một đám đến chết cũng chưa có bia mộ, thật sự rất thảm..

Thập Nhất bị ánh mắt trần trụi và đồng tình ánh mắt của nàng nhìn, sắc mặt lạnh hơn vài phần, liếc nàng một cái, xoay người bước đi.

Phụng Thiên bĩu môi: "Này, bên trong, rốt cuộc người muốn nghe chuyện như thế nào?"

Phía sau bức rèm che truyền đến một tiếng cười khẽ: "Nếu hôm nay là hội hoa đăng, cô nương liền kể chuyện tình yêu đi."

Nam nhân kỳ quái thích nghe chuyện tình yêu?

Lông mi Phụng Thiên run rẩy.

Nàng suy nghĩ thật lâu, trong lòng điểm qua một lần những câu chuyện tình yêu sầu triền miên, Tây Sương ký, Hồng Lâu mộng, một cái hai cái đều..

Trong đầu đột nhiên chột lóc, có!

Bạn đang đọc truyện *Sủng Quan Lục Cung: Đế Vương Kiều Man Hoàng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 79: Người mới xuân tâm nảy mầm!

"Thật lâu thật lâu trước kia, có một nữ tử tên là Chúc Anh Đài nữ phần nam trang, đến thư viện học. Trên đường đụng phải một thư sinh là Lương Sơn Bá cũng cầu học, hai người nhất kiến như cố, liền kết nghĩa kim lan."

Phụng Thiên ho khan hai tiếng, học đáng về tiên sinh kể chuyện hôm nay nhìn thấy, ngữ điệu nghênh ngang.

"Sau đó hai người cùng đi đến thư viện trong thành bái sư nhập học, từ nay về sau gian khổ học tập khổ đọc, ở cạnh nhau gần ba năm. Tình cảm của Anh Đài đối với Sơn Bá đã sâu, nhưng Lương Sơn Bá ngu ngốc kia lại không biết nàng là nữ tử cho đến khi học xong, lần gặp lại tiếp theo là lúc Anh Đài trở về nhà."

"Cái này xong rồi."

"Sao có thể." Phụng Thiên chuyển con mắt: "Bây giờ mới bắt đầu người gặp cái gì."

"Trên đường đưa tiễn, Anh Đài ám chỉ rất nhiều, nhưng Lương Sơn Bá là người ngu ngốc thành thật, thủy chung không hiểu được ý tứ của nàng. Anh Đài bất đắc dĩ, đành phải nói dối trong nhà có muội muội, nói làm mai cho Sơn Bá."

"Vậy chẳng phải lúc Sơn Bá đến nhà Anh Đài cầu hôn sẽ biết sao?"

"Người dùng có nghĩ sẽ tốt đẹp như thế." Phụng Thiên xuy một tiếng: "Trong nhà Sơn Bá có việc, cho nên bị trì hoãn thời gian ước định. Chờ hấn đến Chúc gia, phụ thân của Anh Đài đã hứa gả Anh Đài cho một người tên là Mã Văn Tài."

"...."

Hai người đều trầm mặc một lát, người nọ đột nhiên nói: "Cô nương kể chuyện tình yêu có kết cục như vậy, nhiều lắm cũng chỉ xem như một cô nương chưa lấy chồng nảy sinh xuân tâm mà thôi."

Hừm! Người mới xuân tâm nảy mầm, cả nhà người xuân tâm nảy mầm.

Phụng Thiên giận dữ nói: "Ai nói với người đây là kết cục?"

"....Vậy phía sau còn có cái gì?"

"Ta không nói cho người!" Phụng Thiên nắm chặt suy nghĩ, lập tức nói thêm một câu: "Trừ phi bây giờ người đưa cho ta hoa đăng kia, bằng không ta không kể nữa, không cần cái hoa đăng rách kia! Người coi là đây là câu chuyện xuân tâm nảy mầm đi."

Đây là câu chuyện tình yêu sầu triền miên cảm động lòng người, sao đến miệng hấn lại thành như vậy.

Thật sự là miệng chó không phun được ngà voi.

Quả thật chính là vũ nhục văn hóa lịch sử Trung Hoa ta.

Thập Nhất thiếu chút nữa nhin không được xông vào, sao trên đời này có thể có nữ nhân thô lỗ như vậy? Mới có một lát, nàng đã liên tiếp nói năng lỗ mãng với chủ tử, bây giờ đến cả khóc lóc om sòm cũng dùng tới.

Quân Mặc Ảnh nhìn cười và bắt đầu dĩ, bắt động thanh sắc đứng chắn trước mặt hấn.

Hai bên giằng co.

Nửa ngày sau, người phía sau rèm mới đột nhiên cười ta sung sướng: "Được, hoa đăng kia đưa cho cô nương. Tuy nhiên chuyện của cô nương cũng không động lòng người, nhưng xem cô nương như vậy....Hừm, tại hạ nhin đau bỏ vật yêu thích vậy."

Như vậy....?

Là như vậy dạng nào!

Phụng Thiên tức giận đến mức huyết thái dương nhảy vài cái, cắn răng nói: "Về sau Sơn Bá u buồn thành bệnh chết, Anh Đài cũng tự tử chết vào ngày đại hôn. Nàng đập đầu vào bia mộ Sơn Bá mà chết, về sau, hai người kia biến thành bướm bên nhau trọn đời!"

Trời ạ, tha thứ cho nàng kể một câu chuyện cảm động thành cái dạng quỷ này.

Đều do người quái là này.

"Mau đưa hoa đăng cho ta."

"Hoa đăng có thể cho cô nương, chính là, tại hạ còn có một vấn đề muốn thỉnh giáo cô nương."

"Này, người phải rõ ràng, hoa đăng là người nghe kết cục chuyện xưa cho ta. Nói cách khác, hiện tại người có cái gì vấn đề, ta hoàn toàn có thể lựa chọn không trả lời."

Phụng Thiên hừ một tiếng: "Đương nhiên nếu người trả tiền thỉnh giáo, ta cũng có thể miễn cưỡng chỉ người một chút. Chẳng qua phí của bốn cô nương rất cao, nếu người nếu không trả nổi, vẫn không nên hỏi."

Bạn đang đọc truyện *Sủng Quan Lục Cung: Đế Vương Kiêu Man Hoàng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 80: Ta mặc kệ!

"Thập Nhất, lấy năm trăm lượng bạc cho vị cô nương này." Người ở bên trong không có chút do dự liền mở miệng.

Hai mắt Phụng Thiên sáng ngời.

Lúc trước Lý công công mất hai trăm lượng đã khiến lòng người đau thành như vậy, hiện tại quái nhân này không chút do dự cho nàng năm trăm lượng.

Phượng Thiên có chút suy nghĩ, ừ, hoặc là Lý công công quá keo kiệt, hoặc là người này có nhiều tiền không có chỗ tiêu.

Ừm, còn có một loại khả năng lớn đầu óc người này không được minh mẫn.

"Này, ta vừa mới nói phí của ta rất cao đó." Phượng Thiên nhún mày, xốt xa nở nụ cười một tiếng: "Năm trăm lượng bạc, ngươi cho ăn mày à."

Nếu đụng phải người ngốc, sao không lừa dối một chút.

"Nữ nhân này được một tác lại muốn tiến một bước sao?" Thập Nhất không cam lòng bỏ bạc ra, nghe vậy, lập tức giận dữ.

Phượng Thiên đột nhiên cảm thấy đứa nhỏ này không phải mặt lạnh sát thân, mà là người dễ cáu kỉnh.

"Thập Nhất, đưa nàng một ngàn lượng."

"...."

Tìm Phượng Thiên run lên, lúc nhận hai tấm ngân phiếu, suýt nữa lệ rơi đầy mặt.

Đầu năm nay tiền cũng dễ kiếm quá.

"Hỏi đi hỏi đi." Nàng giống như không kiên nhẫn khoát tay áo: "Ngươi hỏi cho nhanh, ta còn muốn đi ra ngoài thả hoa đăng."

"Hôm nay là hội hoa đăng, nếu cô nương là người Đông Lan, hẳn là cũng biết nguyên nhân của ngày hội. Mà khi tại hạ bảo cô nương kể một chuyện xưa hợp với tình hình, sao cô nương không kể chuyện Cao tổ hoàng đế cùng với Hoàng Hậu."

Phượng Thiên kỳ quái liếc mắt một cái: "Vì cái gì muốn nói bọn họ."

"Nghe đồn Cao tổ hoàng đế đối với Hoàng Hậu tình thâm ý thiết, câu chuyện của bọn họ cũng cảm động lòng người. Giống ngày hội hôm nay như vậy, phù hợp với tình hình nhất chẳng lẽ không phải bọn họ sao?"

"Ta không cho rằng chuyện giữa bọn họ thú vị." Phượng Thiên không biết nghĩ sao, mâu quang chợt tắt: "Tuy cảm động lòng người, nhưng Hoàng Hậu cũng là người đáng thương mà thôi, có cái gì đâu."

Có lẽ thế nhân đều cảm thấy vị Hoàng Hậu kia hạnh phúc, nhưng cùng nhiều nữ nhân chia xẻ nam nhân mình yêu như vậy, làm sao hạnh phúc được.

Cho dù là cổ nhân, chẳng phải sẽ tranh giành tình nhân sao. Bằng không sao có câu "Hậu cung nhiều thị phi".

Cho nên nói, không phải là nữ nhân cổ đại nào có thể dễ dàng tha thứ nam nhân ba vợ bốn nàng hầu.

Đại đa số các nàng, hoặc là không thương, cho nên không sao cả; hoặc là yêu, cho nên hao tổn tâm cơ đi tranh thủ tình cảm.

Nói đến nói đi, nếu không phải bởi vì lễ pháp giáo điều phong kiến, ai sẽ hy vọng có người đến cướp trượng phu của mình.

"Cao tổ hoàng đế đối với Hoàng Hậu tốt như vậy, vì sao cô nương nói Hoàng Hậu đáng thương."

Phượng Thiên há miệng thờ đốc, vốn đang nghĩ tới nói cái gì, nhưng ý thức được Quân Mặc Ảnh đứng ở bên ngoài, lời đến miệng lại nuốt trở vào: "Sao ngươi nhiều vấn đề như vậy, không phải nói một câu một ngàn lượng bạc sao, ngươi còn trông cậy vào cô nãi nãi làm bách khoa toàn thư của ngươi à."

"Thập Nhất."

Phượng Thiên nhìn đáng về bọn họ như muốn đưa nàng thêm, lập tức cảnh giác lui về phía sau hai bước: "Ta mặc kệ thêm tiền ta cũng sẽ không trả lời vấn đề của ngươi."

Buồn cười, sao nàng có thể ở trước mặt Quân Mặc Ảnh trước mặt nói chuyện tổ tông hần.

Đây là tội chém đầu đó

"Đã trễ thế này, nếu không đi, ta liền bỏ qua thời gian thả hoa đăng mất."

Nói xong, nàng xoay người bỏ chạy, kéo tay Quân Mặc Ảnh, không quay đầu lại nói: "Cái hoa đăng hồng nhạt kia thuộc về ta, hiện tại ta phải đi bảo chương quỳ lấy xuống cho ta, cảm ơn hoa đăng và ngân phiếu của ngươi, cứ như vậy, xin chào."

"Này, nữ nhân kia." Ở phía sau, Thập Nhất muốn chặn lại, lại bị nam tử ra tiếng ngăn lại: "Thập Nhất, để nàng đi."

Nữ nhân này.

Có ý tứ.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Quan Lục Cung: Đế Vương Kiều Man Hoàng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81: Ta là Phượng Thiên...

Ánh trăng trên nước, hương thơm trong gió đông.

Trong đêm tối, cảnh sắc vốn nên yên tĩnh bình thản, tối nay lại náo nhiệt hơn mọi người. Chẳng sợ gió lạnh thổi mất bầu không khí vui thích, ầm ập hoà thuận vui vẻ, khắp nơi đều là tiếng cười hoan hô.

Hoa đăng đủ màu sắc chiếu lấp lánh xuống nước, ánh đèn nhấp nháy, tạo thành chùm tia sáng nhiều màu, lấp lánh như ánh sáng ngọc, giống như muốn tranh cùng sao trời.

"Oa" Phượng Thiên đột nhiên đứng lại, chỉ vào thuyền hoa trên mặt nước sợ hãi than không thôi: "Người xem cái thuyền kia, thật đẹp."

"Đừng chỉ lung tung." Quân Mặc Ảnh cầm tay nàng kéo xuống dưới, cau mày trách mắng: "Kia đều là thuyền hoa ca kỹ, có cái gì đẹp."

"..." Phượng Thiên mờ mịt, nó đẹp thì có quan hệ gì với chủ nhân của nó.

Ngắm nhìn chung quanh trong chốc lát, nói: "Người mau chọn vị trí đi, chúng ta thả hoa đăng, ta còn muốn tìm chỗ có thể làm cho nó trôi đi rất xa, như vậy nguyện vọng mới có thể thực hiện."

"Muốn cho nó trôi xa còn không đơn giản sao?"

Phượng Thiên vui vẻ: "Người có biện pháp à?"

Dừng một chút, tươi cười có chút cứng ngắc, giục khoe miệng nói: "Người sẽ không tính dùng nội lực bắt nó trôi ra trăm mét ngoài kia chứ."

Quân Mặc Ảnh gật đầu, biểu tình "Quả thật như thế".

Phượng Thiên không nói gì nhìn trời.

Hai người thả hoa đăng xong, đêm đã khuya, liền không dùng bữa ở bên ngoài, trực tiếp về phủ.

Nhanh đến chỗ góc đường rẽ vào Tề vương phủ, lại ngoài ý muốn đụng phải Quân Hàn Tiêu và Ảnh Nguyệt cũng đi về.

Chính là làm cho người ta không hiểu là, bên người bọn họ còn có thêm một nam nhân diện mạo thanh tú.

Đứng cách đó cũng không quá xa, giống như đang có mâu thuẫn với Quân Hàn Tiêu, không biết là xảy ra chuyện gì.

Ảnh Nguyệt không liên quan đến việc kia đứng ở một bên, trên khuôn mặt xưa nay lạnh lùng lại xuất hiện một tia nhăn nhó, làm như không kiên nhẫn, càng giống như bất đắc dĩ.

"Ai vậy?" Phượng Thiên hớn hở đứng ở trước mặt Quân Hàn Tiêu, vẻ mặt tò mò hỏi.

"Người là ai?" Nam nhân thanh tú lập tức nhìn qua nàng, khẩu khí không tốt hỏi lại.

Phượng Thiên nghe xong giọng của nàng, này mới phát hiện giống như nàng, cũng là nữ phần nam trang.

Nhưng các nàng chưa từng gặp mặt.

Câu nói đầu tiên liền nổi giận đùng đùng nhắm vào nàng là sao đây.

Còn chưa kịp mở miệng, Quân Hàn Tiêu liền trách cứ nữ tử một câu: "Có hiểu lễ phép hay không? Ai cho người dùng loại khẩu khí này nói chuyện với người khác."

"Này, người rõ ràng được không ta mới là nữ nhân của người, người vì nàng mắng ta." Nữ tử cất cao giọng, vừa ủy khuất vừa tức giận, đột nhiên lại trừng mắt nhìn Phượng Thiên: "Rốt cuộc người là ai."

Phượng Thiên mờ mịt nói: "Ta là Phượng Thiên."

A a a, vừa rồi nàng ta nói gì.

Nữ nhân của Quân Hàn Tiêu.

Nàng không ở cùng họ một lúc, rốt cuộc bỏ qua kịch vui gì sao.

Quân Mặc Ảnh cau mày, ôm chăm lấy Phượng Thiên, mặt nghiêm túc nhìn Quân Hàn Tiêu một cái, ánh mắt lạnh lẽo thuận tiện đảo qua nữ tử bên cạnh hắn, cũng không quay đầu lại đi về phía Tề vương phủ.

Trong lòng Quân Hàn Tiêu lộp bộp một chút, sau đó khó đại cừu thâm nhìn về phía người nào đó, khó khăn cắn răng: "Bị người hại chết rồi."

Hình như nữ tử cũng biết mình hiểu lầm người ta, hình như nữ tử tên là Phượng Thiên kia là người có phu quân.

Trong lòng có chút phẫn nộ, trên mặt vẫn mạnh miệng nói: "Ai cho người không nói rõ ràng, làm sao ta biết."

Bạn đang đọc truyện *Sủng Quan Lục Cung: Đế Vương Kiều Man Hoàng Phi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 82: Hồi cung

Trở về Tề vương phủ, tiền thính vẫn sáng đèn.

Quân Mặc Ảnh nhìn thấy Tề vương còn chờ hắn, để Phượng Thiên về phòng trước, mình đi thư phòng cùng Tề vương.

Phượng Thiên chân trước vừa trở về, sau lưng liền đón một người khách.

Chỉ thấy trước cửa viện, nữ nhân vừa rồi đi theo Quân Hàn Tiêu đang rút ra rút vào, như là muốn tiến vào, lại có chút do dự.

"Ta có thể tiến vào không?" Ý thức được Phượng Thiên đã phát hiện nàng, không né nữa, thoải mái bước ra, trực tiếp hỏi.

"Đương nhiên có thể." Phượng Thiên tươi cười.

Nàng đang lo đi chỗ nào hỏi thăm bát quái đây, hiện tại người ta chủ động đưa lên cửa, sao nàng lại không chào đón.

"Người tìm ta có chuyện gì."

Không phải mới vừa còn đầy bụng cừu hận với nàng sao.

"Ta đến giải thích với người" Nữ tử nhìn thẳng ánh mắt nàng, không có chút trốn tránh: "Vừa rồi ta nghĩ người là nữ nhân của Quân Hàn Tiêu, cho nên khẩu khí nói chuyện với người không tốt lắm. Nhưng hiện tại ta đã biết, người là hoàng tẩu hắn."

Phượng Thiên kinh ngạc, nữ nhân này nhảy ra từ chỗ nào.

"Kỳ thật người không cần chạy tới giải thích, cũng không phải việc lớn gì."

Vừa định nói là khẩu khí hơi khó chịu chút thôi, còn chưa kịp mở miệng, nàng kia liền liều mạng gật đầu: "Ta cũng hiểu không cần, nhưng Quân Hàn Tiêu bắt ta phải tới, hắn nói nếu người mất hứng, Hoàng Thượng tuyệt đối sẽ không bỏ qua ta và hắn cho nên ta không biện pháp."

"..." Khóe mắt Phượng Thiên run rẩy hai cái.

Cho dù thật là như vậy, người cũng đừng nói ra.

Giải thích này, cũng không có thành ý rồi.

Đối phương lại hoàn toàn không ý thức được, tiếp tục nói: "Bỏ cô nương nhìn người cũng dễ nói chuyện, hơn nữa khẳng định về sau chúng ta thường xuyên gặp mặt, không bằng coi như bằng hữu đi."

Đây là tự quyết định sao.

"Cha ta là tiêu đầu tiêu cục Long uy, cho nên ta tên là Long Vi, Vi trong hoa Tử Vi về sau người có thể gọi ta là Vi Vi."

Phượng Thiên không nói gì, thầm nghĩ sao người không gọi là "Long uy", thích hợp với người.

Lúc Quân Mặc Ảnh trở về, liền nhìn thấy hai cô nương đang nói chuyện rôm rả, Phụng Thiên hoàn toàn đã quên ước nguyện ban đầu của mình là "Cố mà làm", từ lúc biết Long Vi là tiểu phu nhân mà Quân Hàn Tiêu luận võ kén rể thắng về, hơn nữa quá trình vòng vo mười tám khúc trong đó, liền thích cô nương này.

Lúc này Long Vi cũng chú ý tới bóng người ở cửa, khụ một chút đứng lên: "Tham kiến Hoàng Thượng."

Phụng Thiên kỳ quái nhìn nàng một cái, sao đột nhiên lễ phép như vậy.

Chẳng lẽ là bởi vì nàng biết, muốn lấy lòng Quân Hàn Tiêu, đầu tiên phải lấy lòng hoàng huynh hần.

Ừ, nhất định là như vậy.

Mặt Quân Mặc Ảnh không chút thay đổi đi qua người nàng, thân nhiên khoát tay áo, kéo Phụng Thiên về phòng trong. Phụng Thiên quay đầu nói một câu: "Về sau Vi Vi lại đến chơi đó."

Vào phòng, Quân Mặc Ảnh lên giường: "Không tới được, ngày mai chúng ta trở về cung."

"Hả, sao nhanh như vậy?" Phụng Thiên kinh ngạc, rít gào nói: "Không phải ở Tề vương phủ vài ngày sau còn muốn đi xuống nam sao?"

A a a, thanh lâu sông bạc, phong vị mỹ thực của nàng, hiện tại từng cái từng cái chạy khỏi tay nàng.

"Ừ, trong cung có chút chuyện, ngày mai liền trở về."

Quân Mặc Ảnh không nói tí mĩ, Phụng Thiên cũng không hỏi lại, chính là trong lòng nghĩ, vừa rồi Tề vương vẫn chờ ở tiền thính đại khái vì chuyện này đi.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Quan Lục Cung: Đế Vương Kiêu Man Hoàng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 83: Không phải Thái Hậu đã sớm biết sao?

Sáng sớm hôm sau, Phụng Thiên bị nha hoàn kéo từ ổ chăn ra, hai con mắt thâm quầng.

Lại là đáng về miệt mài quá độ.

Mọi người trầm mặc, Hoàng Thượng ngài biết ngày hôm sau phải xuất phát, buổi tối qua không thể không hưng mãnh như vậy sao.

Mi tâm Quân Mặc Ảnh giựt giựt, ánh mắt quá mức nóng bỏng làm cho hần muốn không nhìn cũng không được, chỉ có thể bóp cổ tay, có phải hần rất cô phụ ánh mắt của những người này không?

Lần này Quân Hàn Tiêu không về cùng, chuyện bên này chỉ còn lại một ít việc, để Tề vương nhận có thể, nhưng xuống nam lại không được.

Án quan viên phía nam làm rồi ki cương nói lớn cũng không lớn, phạm vi liên lụy cũng rất rộng, thậm chí có quan hệ với quan lớn trong triều. Lần này Quân Mặc Ảnh hạ quyết tâm muốn bắt toàn bộ bọn họ, lại bị tin tức trong cung quấy rầy kế hoạch, chỉ có thể để Quân Hàn Tiêu ở lại xử lý.

Lại là hơn nửa tháng, rốt cục đoàn người trở lại cung.

Hi phi đi bái kiến Thái Hậu trước.

Ra ngoài một chuyến, đi tàu xe mệt nhọc, trong lòng lại có tích tụ, làm cho cả người nàng gầy đi không ít.

Thái Hậu nhìn dáng vẻ của nàng, thân sắc ngưng trệ một lát, sau đó lại tươi cười như trước.

"Trong khoảng thời gian này chiếu cố Hoàng Thượng, quả thật vất vả ngươi, xem ngươi gầy thành như vậy rồi."

"Bẩm Thái Hậu, nô tì không vất vả, đều là chức trách của nô tì." Hi phi tươi cười dịu dàng, khác hẳn với khi nàng nói chuyện với Phụng Thiên.

"Được, được." Thái Hậu tán thưởng hai tiếng: "Hi phi làm rất tốt."

"Lần này Thái tử Việt Nam tiến đến Đông Lan, Hoàng Thượng trở về vội vàng chút. Trong chuyến đi, có nơi nào không vừa ý không?"

"Bẩm Thái Hậu, cũng không có." Hi phi tươi cười có chút miễn cưỡng, sắc mặt tối hơn: "Chỉ cần có Phụng Thiên tiếp dư, Hoàng Thượng đều vui vẻ, làm sao có chỗ không như ý."

Thái Hậu đắm chiêu, cầm cái chén uống ngụm trà, mới nói: “Ừ, vừa ý là tốt rồi.”

Liên Nhược lập tức tiến lên, một lần nữa rót trà cho bà. Đang muốn đi đến bên cạnh Hi phi, lại nghe Thái Hậu thản nhiên nói một tiếng: “Không cần thêm. Hiện tại cũng không sớm, gần đây Hi phi cũng chưa nghỉ ngơi thật tốt, hôm nay trở về nghỉ ngơi đi.”

Hi phi vốn không tính đi, lại không nghĩ tới Thái Hậu sẽ trực tiếp hạ lệnh trục khách, cho nên giờ phút này nghe Thái Hậu nói như vậy, sững sờ một lát mới phản ứng lại.

Cho dù trong lòng không tình nguyện, nhưng cũng không dám ở lại.

"Vậy nô tì liền cáo lui."

"Đi thôi."

Hi phi đi về, nhu hòa trên mặt Thái Hậu thu vài phần, phân phó Liên Nhược nói: “Sau này nếu Hi phi tới chỗ này, không có gì chuyện quan trọng, không cần cho nàng vào.”

Cho nàng cơ hội cũng không biết nắm chắc, kết quả là còn biến bản thân thành đáng về kia, làm cho ai xem.

Bất luận nàng muốn được đồng tình hay là tố tội trạng của Phurong Thiển, cũng không phải việc người thông minh nên làm.

"Thái Hậu buông tha Hi phi như vậy sao?" Cung nữ Liên Tịch hỏi.

Liên Tịch là một cung nữ thiệp thân khác bên ngoài Thái Hậu, cũng chỉ là trên danh nghĩa.

Nàng là chất nữ trong nhà Thái Hậu, ngày xưa quan hệ với Thái Hậu cũng thân thiết, mọi người trong cung coi nàng là chủ tử đối đãi, địa vị công tốt hơn Liên Nhược.

Thái Hậu nghe nàng mở miệng, ánh mắt cũng nhu hòa không ít: "Hoàng Thượng không thích nàng, ai gia có biện pháp nào?"

Liên Tịch cười hỏi ngược lại: “Về điểm này, không phải Thái Hậu đã sớm biết sao?”

Bạn đang đọc truyện *Sùng Quan Lục Cung: Đế Vương Kiều Man Hoàng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 84: Chó tức giận còn có thể nhảy tường

"Không sai, ai gia biết." Thái Hậu cười nhẹ.

"Đáng tiếc, ai gia chọn lầm. Hi phi là người ngu ngốc, không biết có câu đêm dài lắm mộng sao, thời gian dài như vậy còn không tìm cơ hội động thủ. Bây giờ, đột nhiên Thái tử Việt Nam đến, hiện tại trở về cung, nàng muốn làm cái gì cũng bất lực."

Nếu không như thế, mượn tay Hi phi trừ bỏ Phurong Thiển, cho dù xảy ra việc gì, cũng chỉ liên lụy tới một nhà Quý Thượng thư.

Nhà kia, thượng bất chính hạ tắc loạn, không một ai có thể vào mắt.

Lần này Hoàng Thượng nam tuần muốn tra án làm rối ki cương, sợ là có liên quan đến Quý gia.

Chỉ tiếc, kết quả là thất bại trong gang tấc. Phurong Thiển vẫn tốt như cũ, sau đó vào ở cung Càn Long, phần ân sủng này, thực khiến người lo lắng.

Liên Tịch suy nghĩ, trong mắt hiện lên tia sáng: “Cũng không nhất định, chó nóng nảy còn có thể nhảy tường."

Huống chi Hi phi thiếu kiên nhẫn như vậy.

Đáng vẻ này cũng dám chạy tới cáo trạng với Thái Hậu, còn có cái gì không làm được.

Trong cung Càn Long.

Bạch Lộ Bạch Sương nhìn Phurong Thiển trở về mặt tươi cười, rốt cuộc, ngày lành của các nàng sắp đến rồi.

Tuy nói ở cung Càn Long làm việc, địa vị còn cao hơn cung nữ cùng bậc vài phần, nhưng mỗi ngày lặp lại chuyện giống nhau, đối với tuổi nhỏ như các nàng mà nói, quả thật có chút nhàm chán.

Nhất là trước khi Phụng Thiên xuất hiện, thật ra không có cảm giác gì, hiện tại bị Phụng Thiên làm nổi lên tâm muốn chơi, làm sao còn chịu được ngày không thú vị.

Cũng không phải lúc nào cũng phải chơi, dù sao đối với các nàng mà nói, cho dù là nhìn Phụng Thiên chủ tử và Hoàng Thượng ngọt ngào, trong lòng cũng rất vui vẻ.

Cảm giác bị người nhớ thương tất nhiên là rất tốt đẹp, Phụng Thiên vì thế đắc ý một hồi lâu, nhân tiện cũng nhớ Đông Dương và Lưu Nguyệt.

Chỉ là hôm nay sắc trời cũng không sớm, không chạy ra bên ngoài, hơn nữa nghe nói ngày mai còn phải gặp Thái tử Việt Nam gì đó.

Trong khoảng thời gian Quân Mặc Ảnh rời cung, rất nhiều tấu chương chồng chất không phê, một đêm này, hầu như là đốt nền phê tấu chương ngoài điện.

Phụng Thiên thật sự không hiểu, hoàng đế vất vả như vậy, sao có nhiều người tranh nhau vị trí này đến đầu rơi máu chảy.

Chuông gió được nàng mang về treo ở đầu giường, lẳng lặng đứng yên đó.

Trong lúc ngủ mơ màng, Phụng Thiên không khỏi nghĩ tới, nếu người bên ngoài nhìn thấy long sàng treo đồ chơi như vậy, không biết có cảm thấy hoàng đế bệ hạ anh minh thần võ của bọn họ có chút thú vị không?

Ngày hôm sau, Phụng Thiên lại bị Bạch Lộ Bạch Sương đánh thức.

Đối với hai nha đầu này, nàng đã không còn lời nào để nói.

Bà nội nó, không biết quấy nhiễu giấc mộng của người khác là tội ác tày trời sao.

Quân Mặc Ảnh vốn phân phó không cho phép người khác quấy rầy nàng, nhưng vật nhỏ này ngủ thật sự không đúng mực, cứ ngủ như vậy, chắc chắn sẽ bỏ qua bữa ăn.

Cho nên trong Ngự Thư Phòng nghe Lý Đức Thông bẩm nói nàng còn chưa dậy, trực tiếp để cung nữ gọi nàng dậy.

Đương nhiên, khúc chiết trong đó Phụng Thiên không biết.

Nàng dùng xong đồ ăn sáng, bị đùa nghịch mặc bộ váy áo màu trắng thêu hoa, liền đi thẳng đến chính điện.

Chính điện nguy nga lộng lẫy, minh châu rực rỡ, khắp nơi đều là bài trí tinh xảo xa hoa. Mỗi khi có đón tiếp sứ thần hoặc là lễ tết cung đình, đều tổ chức yến hội lớn.

Giờ phút này, đế vương và Hoàng Hậu, Thái Hậu đều chưa tới, dưới long ý màu vàng uy nghiêm, vài vị Vương gia và phi tần đã ngồi xuống.

Văn võ bá quan cũng dựa theo phẩm cấp ngồi xong.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Quan Lục Cung: Đế Vương Kiêu Man Hoàng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 85: Trong mắt Hoàng Thượng cũng chỉ có một mình Phụng tiếp dư

Nơi nhiều nữ nhân thì phi nhiều, đạo lý này mãi mãi không thay đổi.

Lần này đế vương nam tuần, tuy rằng đi không lâu, nhưng phi tần mang theo cũng có hai người.

Đối với Phụng tiếp dư sau khi mất trí nhớ lại được thánh sủng, người không hiểu còn rất nhiều, nhưng Hi phi lại được xem như nhân vật từng phong vân, giờ này khắc này, tự nhiên trở thành cái đinh trong mắt mọi người, cái gai trong thịt.

"Nha, sao Hi phi tỷ tỷ ngồi một mình ở đằng kia không nói lời nào."

Một giọng nói mềm mại dẫn lực chú ý của mọi người tới trên người Hi phi.

Lập tức có người tiếp lời: "Cái này người không biết đâu, lần này Hi phi tỷ tỷ làm bạn quân theo giả, phong cảnh vô hạn, làm sao còn để ý chúng ta những người ngay cả mặt Hoàng Thượng cũng không thấy được."

Ngữ khí chua cay này, tựa như một đao đâm trực tiếp vào tim Hi phi.

Bạn quân theo giá

Phong cảnh

Sắc mặt Hi phi trắng bệch, miễn cưỡng cười nói: “Dung phi muội muội nói đùa, mọi người đều là tỷ muội tốt trong cung, ngày thường nên quan tâm nhau, nào có cái gì không để ý, vừa rồi bản cung suy nghĩ ít việc, cho nên mới không nghe thấy tỷ muội nói chuyện.”

Nếu là trước kia, tất nhiên nàng khinh thường giải thích.

Nhưng nay, thánh sủng không còn, ngay cả Thái Hậu đối với nàng nhìn như thân thiết, kì thực hờ hững, nàng không thể ở phía sau lại đi gây thù hằn.

"Nghĩ ít việc" Dung phi che miệng cười hai tiếng, bèn nhón trào phúng trong mắt không che dấu được: "Lúc nam tuần xảy ra chuyện sao, không bằng tỷ tỷ nói với bọn muội, để cho bọn tỷ muội chưa từng đi đây đó đều mở mang tâm mắt."

Tươi cười trên mặt Hi phi hoàn toàn không giữ được.

Nàng nắm chặt tay lại, hô hấp không thông, ngay cả môi cũng có thể nhận ra run run.

Thật lâu sau, đột nhiên dài thở dài một hơi, nói: “Chẳng lẽ bọn tỷ muội nghĩ bản cung là đi du sơn ngoạn thủy sao?”

Mọi người ngẩn người, lập tức không hiểu được nàng nói cái gì.

"Tỷ tỷ nói vậy là có ý gì?" Vẫn là Thân Phi mở miệng trước, cau mày, trong đầu hiện lên một tia dự cảm không tốt.

"Có thể làm bạn quân theo giá quả thật là vinh hạnh lớn của bản cung, nhưng các tỷ muội chỉ nhìn thấy phong cảnh bên ngoài của bản cung, lại có ai hiểu khổ sở trong lòng bản cung?" Hi phi khó khăn cắn răng, mới cố hết sức nói những lời này ra.

"Lần này nam tuần, Hoàng Thượng vốn chỉ tính mang Phụng tiếp dư theo, nếu không có Thái Hậu lo lắng thân mình Phụng tiếp dư không thể chiều cổ Hoàng Thượng thật tốt, làm sao còn cho bản cung được đi theo."

Nàng hạ mi mắt, chua xót cười: “Mặc dù là như vậy, trong mắt Hoàng Thượng cũng chỉ có Phụng tiếp dư, chưa từng nhìn đến bản cung, thật muốn nói tiếp, bản cung là phi tử, địa vị còn không bằng một Tiếp dư đâu."

Giờ này khắc này, đến mặt mũi nàng cũng bất chấp, một lòng thầm nghĩ khiến hòa lực toàn bộ hậu cung đều hướng về Phụng Thiên.

Y theo thái độ hiện tại của Hoàng Thượng, bằng sức lực một mình nàng không có khả năng đối phó với Phụng Thiên.

Nhưng nàng không tin, hậu cung nhiều nữ nhân như vậy, không có ai có thể đối phó tiểu tiện nhân kia.

Mọi người kinh ngạc.

Đây là Hi phi không ai bì nổi sao?

Lời nói hối tiếc như vậy thế nhưng là chính nàng nói ra.

Tuy có người nhìn thấu tâm tư "Mượn đao giết người" của Hi phi, nhưng Hoàng Thượng sủng Phụng Thiên không có khả năng là bịa đặt, nếu không y theo tính tình tâm cao khí ngạo của Hi phi, không khoe khoang là không được, sao khả năng hạ thấp mình như vậy.

Cho nên một hai người đang ngồi cũng không bình tĩnh chỉ sợ đây là kế của Hi phi, nhưng vừa nghe xong, ai cũng không thể khống chế ghen tị cuộn cuộn trong lòng.

Đúng vào lúc này, một bóng người màu trắng đánh thẳng vào mắt mọi người.

Nhìn mặt mày hồng hào, dáng vẻ xuân phong đắc ý, nàng lại cười tươi như hoa, ấm như ánh sáng mặt trời.

Đáng giận nhất là, bên cạnh nàng là cung nữ cung Càn Long.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Quan Lục Cung: Đế Vương Kiêu Mạn Hoàng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 86: Nàng xứng đáng ngã chết!

Còn chưa vào cửa, Bạch Lộ liền đưa vào Phụng Thiên ghé cửa nàng.

Dựa theo phân vị mà nói, Phụng Thiên là Tiệp dư, cho nên ghế đặt ở dưới cùng.

Ngay từ đầu Bạch Lộ còn lo lắng nàng sẽ mất hứng, nhưng Phụng Thiên nhìn thoáng qua chỗ kia, chẳng những không có chút bất mãn, ngược lại đắc chí.

Tham gia yến hội thôi, quan trọng nhất là ăn.

Nếu muốn ăn ngon, vậy không người khác chú ý mới được, hiển nhiên nàng đã quên, cho dù ở trước mắt bao người, nàng cũng có thể ăn nhẹ nhàng vui vẻ.

Chú ý tới trong điện tầm mắt đại đa số nữ nhân đều chỉ vào nàng, trong thần sắc còn mang theo một tia ý xấu, Phụng Thiên nhướn mi, khoe miệng nhếch lên, sau đó dựng thẳng sống lưng, nhìn không chớp mắt đi nhanh về phía trước.

Nữ nhân à nữ nhân.

Đều chán ghét như Hi phi kia.

Nhưng đi chưa được vài bước, trên đầu gối đột nhiên đau, Phụng Thiên "A" một tiếng toàn bộ thân mình đều ngã về phía trước.

Mọi người cả kinh, đi đường thẳng cũng có thể ngã sắp xuống.

Chợt lại vui vẻ.

Xứng đáng.

Nhìn nàng đắc ý như vậy, còn chưa vào điện liền biến thành trò cười, nghe răng trợn mắt, nửa điểm quy củ cũng không có, thật không biết Hoàng Thượng coi trọng nàng chỗ nào.

Nàng xứng đáng ngã chết.

Mất thấy Phụng Thiên sẽ mất hình tượng ngã xuống, Bạch Lộ biến sắc, muốn lại nâng cũng không kịp, nàng đi sau còn chưa vào điện, giờ phút này cách Phụng Thiên không phải một bước hai bước, muốn can cũng không nổi.

Ngay lúc Phụng Thiên kêu rên "Xong đời", bỗng nhiên một bàn tay ấm áp đầy lực ôm hông nàng, một tay kéo nàng lên.

"Tình tình động chút hô to nhỏ còn chưa tỉnh, sao ngay cả đi đường cũng như chíp bông."

Một tiếng nói chế nhạo vang lên ở bên tai.

Phụng Thiên còn tưởng rằng là Quân Mặc Ảnh, vừa nghe tiếng liền hoảng sợ, ngẩng đầu lên nhìn hắn.

Khỏe môi nam nhân khề nhếch, sắc mặt trắng bạch thoát nhìn có vài phần suy nhược, mái tóc đen dài tùy ý rối tung, chỉ dùng một trâm ngọc cài sau đầu, trong đôi mắt đào hoa mê người lóe tia sáng chói lọi.

"Người là ai?" Phụng Thiên hoàn toàn bị giọng điệu quen thuộc của hấn dọa sợ.

Chẳng lẽ là người nàng quen trước khi mất trí nhớ.

Nam nhân cười mà không nói, tầm mắt từ từ dừng ở quả hạch nằm trên đất, lại cười nói: "Chẳng lẽ bình thường chính điện không có người quét tước sao, không duyên có quả hạch nằm ở chỗ này không có người xử lý."

Phụng Thiên vừa nghe lời này sắc mặt liền thay đổi, cau mày nhìn phía trước, một quả hạch còn nguyên nằm ở đó.

Bà nội nó, chỗ nào là không có người quét tước, rõ ràng có người nhìn nàng không vừa mắt, vừa rồi cố ý dùng quả hạch đánh đầu gối nàng.

Khí lực lớn kia, quả thực...

Bây giờ đầu gối của nàng còn đau đây.

"Không có việc gì, ta không cần thận dẫm phải quả hạch một chút. Vừa rồi cảm ơn người!" Phụng Thiên khoát tay, không sao cả nói.

Nàng cũng không nói ý tưởng trong lòng cho nam nhân này, tuy rằng nói, vừa rồi nếu không có hấn, mình sẽ ngã sắp xuống.

Nam nhân nhú mảy, coi hấn không thấy gì sao?

Nhưng mà hấn cũng không vạch trần.

Nữ nhân này không phải người dễ nén giận, hấn hoàn toàn không cần lo lắng nàng bị khi dễ mà nuốt giận vào trong bụng. Đáp lại: "Không có việc gì là tốt rồi", xoay người bước đến chỗ ngồi của mình.

Một chiêu này của Hi phi không thành, đúng là ghi hận trong lòng, chuẩn bị châm chọc Phụng Thiên hai câu thân là nữ nhân của đế vương, dám ở trước mặt mọi người tiếp xúc thân thể với nam nhân khác.

Nhưng nàng vừa hé miệng, ánh mắt vừa vận đảo qua chỗ nam nhân ngồi, sắc mặt biến đổi, lời sắp nói ra liền nuốt vào trong bụng.

Bạn đang đọc truyện *Sùng Quan Lục Cung: Đế Vương Kiêu Man Hoàng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 87: Hận không thể nấu chín nàng

Ghé kia, chính là ghé tiếp đãi nhân vật chính hôm nay Thái tử Việt Nam.

Vừa rồi nam nhân này nói với Phụng Thiên mấy câu kia, nàng nghe được tất cả, câu đầu tiên chính là "Tình tình động chút hô to gọi nhỏ còn chưa tỉnh", làm sao như người xa lạ lần đầu gặp mặt.

Rõ ràng chính là quen biết đã lâu.

Nhưng sao Phụng Thiên quen biết Thái tử Việt Nam, không phải nàng là mỹ nhân Tây Khuyết đưa tới sao.

Một loạt nghi vấn ở trong lòng Hi phi, Phụng Thiên đi qua người nàng, nàng cũng không nói nửa câu với đối phương, càng niền bần là lúc ban đầu còn châm chọc.

Phụng Thiên không trực tiếp đến ghé mình, mà là đi đến trước mặt Thân Phi, nhìn nàng cười tươi: "Thân Phi tỷ tỷ, đã lâu không thấy, ta có chút nhớ nhung tỷ đây."

Tuy không phải lần đầu tiên gọi tỷ tỷ, nhưng thân mật trong lòng Phụng Thiên ít hơn nhiều so với lần trước.

"Thiên Nhi đã trở lại." Thân Phi gật đầu, cũng không dám ở trước mặt mọi người quá mức gần gũi với Phụng Thiên. Lời Hi phi vừa nói, đã khiến Phụng Thiên trở thành địch nhân của toàn bộ hậu cung. Nàng cũng không thể làm ra cái gì khác biệt, để người ta nghĩ nàng và Phụng Thiên cùng phe.

Phụng Thiên cũng không có hứng thú biết suy nghĩ của nàng, cười ha ha nói chuyện tào lao với nàng vài câu, sau đó hỏi mẩu chót: "Gần nhất thân thể ta không tốt lắm, muốn học chút công phu để thân thể tốt hơn, Thân Phi tỷ tỷ có biết trong hậu cung này vị tỷ tỷ nào biết võ không?"

Vừa rồi nữ nhân đánh đầu gối mình, khẳng định có võ công.

Lực đạo như vậy, trình độ chính xác như vậy, nếu không tập luyện võ công đã lâu, khẳng định nữ nhân cổ đại mềm yếu như vậy không có khả năng làm được.

Nhất thời sắc mặt Thân Phi có chút vi diệu, thầm nghĩ trong hậu cung này người duy nhất có võ công chính là Hi phi, nhưng người ta đang hận người thấu xương, sao có thể quan tâm đến chỉ giáo người.

Nhưng mà, càng như vậy, nàng lại càng muốn nhìn.

"Thật đúng là trùng hợp, phi tần có võ công trong hậu cung, Thiên Nhi cũng có quen biết. Bản cung nghĩ quan hệ của các người cũng không tệ lắm đâu." Thân Phi cười chỉ Hi phi: "Ồ chung hơn một tháng, chắc Thiên Nhi và Hi phi tỷ tỷ cũng rất quen thuộc rồi."

Đương nhiên quen.

Phụng Thiên cười lạnh, đầu chỉ là quen, nữ nhân kia hận không thể nấu chín nàng.

Không phải sao, ở trước mặt Quân Mặc Ảnh bày ra đáng vẻ ôn nhu như nước, nhưng vừa về cung, bản tính liền lộ rõ.

Bây giờ còn nghĩ tới ở trước mặt nhiều người như vậy làm mình lúng túng.

Tốt lắm.

Nếu không đáp trả người thật tốt, chẳng phải thật xin lỗi một phen lương khổ dụng của người sao.

Phượng Thiên xột xa cười hai tiếng, hạ mi mắt, dấu đi ánh sáng chột lóe trong mắt: “Đa tạ Thân Phi tỷ tỷ, nhất định muội muội sẽ trao đổi tình cảm thật tốt với Hi phi.”

Mấy từ "Trao đổi tình cảm" kia, nàng nghiêng răng mà nặn ra.

"Hoàng Thượng giá lâm, Hoàng Hậu giá lâm" chột vang lên tiếng tiểu thái giám xướng tên.

Tất cả mọi người trong chính điện không tự chủ được sửa sang lại thần sắc dung nhan, cung kính đứng dậy.

Quân Mặc Ảnh mặc bộ long bào màu vàng đi vào đại điện, trên khuôn mặt tuấn mỹ không có một tia biểu tình, lạnh lùng thản nhiên, lại thêm vài phần uy nghiêm khí khái.

Đương nhiên, người bình thường không dám nhìn thẳng thánh nhan, trừ Phượng Thiên.

Mà bên cạnh hắn, là Hoàng Hậu mặc phượng bào, đoan trang nhàn tĩnh, dịu dàng hào phóng.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Quan Lục Cung: Đế Vương Kiêu Man Hoàng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 88: Rất khi dễ người

"Tham kiến Hoàng Thượng, tham kiến Hoàng Hậu nương nương."

Tiếng dập đầu hành lễ vang vọng toàn bộ đại điện.

"Miễn lễ, bình thân."

Quân Mặc Ảnh nâng tay, để tất cả mọi người ngồi xuống, nhìn qua cái ghế gần nhất: "Thái tử đường xa mà đến, đường xá bốn ba, hôm qua nghỉ ngơi tốt chứ?"

"Đa tạ bệ hạ quan tâm, bản cung vẫn tốt." Khóe miệng Nam Cung Triệt lộ vẻ mỉm cười, nhìn như hiền hoà, lại mang theo một cỗ lạnh bạc không thể xâm phạm.

Bây giờ Phượng Thiên mới biết, hóa ra người tốt vừa giúp nàng chính là nhân vật chính hôm nay!

Nhưng rõ ràng mình đến từ Tây Khuyết, cho dù mất trí nhớ, quên mất mọi người nhưng cũng không bao gồm Thái tử Việt Nam gì đó chứ? Nhưng thái độ như quen biết từ trước vừa rồi của hắn là sao vậy? Chẳng lẽ lúc mình ở Tây Khuyết cũng thích chạy ra ngoài chơi, cho nên trong lúc vô ý kết bạn với người này?

Trời ạ, chuyện trước khi mất trí nhớ, thật sự là đau đầu!

Quân Mặc Ảnh lại nói chuyện với Nam Cung Triệt vài câu, yến hội chính thức bắt đầu.

Tiếng sáo từ từ vang lên, nhạc thủ vũ cơ nối đuôi nhau vào. Từng đĩa thức ăn tinh xảo mỹ vị được bưng lên, ánh mắt Phượng Thiên sáng lên.

Phúc lợi tốt!

Không hổ là đãi ngộ sứ thần, quả nhiên chỉ cần liếc mắt một cái đã chảy gần hết nước miếng!

Nhưng mà...

Một, hai, ba...

A a a, vì cái gì mà một, hai, ba tiểu thái giám bưng đồ ăn đều trực tiếp lướt qua nàng?

Vịt trần châu phi thúy của nàng, tòi nhưng hải sâm của nàng, chân giò nấu hoa của nàng... Vì cái gì đều bỏ nàng mà đi...

Cuối cùng cuối cùng, rốt cục có người dừng lại trước mặt nàng.

Phượng Thiên cảm động rơi lệ đầy mặt.

Nhưng khi ánh mắt chạm đến hoa quả trong đĩa, còn có cà rốt, trứng hằm, nấm hương xào đậu phụ...

Dựa vào!

Phượng Thiên hoàn toàn nổi giận, bà nội nó khi dễ người!

Tuy rằng nàng chỉ là Tiệp dư, tuy rằng phân vị nàng thấp, nhưng tốt xấu gì đây cũng là yến hội long trọng, một mình nàng ăn hết nhiều đồ ăn sao? Dựa vào cái gì để nàng ăn những thứ này?

Phượng Thiên tức giận trừng mắt nhìn Tiểu An Tử trước mặt.

Tiểu An Tử khóc không ra nước mắt, vì cái gì loại chuyện này rơi xuống đầu mình vậy?

Trong cung Càn Long ai chẳng biết tiểu cô nãi nãi là không thể đắc tội? Nhưng hiện tại, mình lại trực tiếp đụng phải vảy ngược của nàng rồi, đoạt đồ ăn của người khác, tội ác tày trời!

Nếu ánh mắt có thể giết người, Tiểu An Tử tin tưởng mình đã bị giết trăm ngàn lần.

Chính là dưới ánh mắt này, hần run run đặt đĩa thức ăn xuống, sau đó bỏ chạy.

Phượng Thiên tức giận đến mức đỉnh đầu bốc hơi nước.

Mất nửa ngày, nàng buồn bực bụng bát trứng trước mặt lên, do dự mãi, mới rậm rì ăn.

Tuy rằng không có thịt, nhưng cũng không thể để bụng mình đói được!

Huống chi trứng hằm này rất ngon...

"Phượng tiếp dư ăn no chưa?"

Đang vui đầu ăn, đột nhiên Phượng Thiên nghe được có người gọi nàng, suýt nữa bị sặc.

Ngẩng đầu, sắc mặt không tốt nhìn phía giọng nói phát ra, chỉ thấy một nữ tử thanh mục ôn hòa cười với nàng, tiếng nói vừa rồi cũng là thanh thanh mềm mại.

Nhất thời Phượng Thiên không rõ ý đồ của đối phương, liền nhú mi tâm nhìn nàng, cũng không nói tiếp.

Đối phương cũng không thêm để ý, tươi cười thân nhiên như trước: "Ta rất thích nấm hương xào đậu phụ, nhưng nơi này ta không có. Nếu Phượng tiếp dư không ngại, ta dùng tôi nhưng hải sâm đổi với Phượng tiếp dư được không?"

Có thể chứ?

Đương nhiên là có thể! Nếu không thể, lòng tràn đầy vui mừng đâu!

Cổ nển nội tâm kích động, Phượng Thiên nghĩ ngợi, cố ý giả bộ thành dáng vẻ phát sầu: "Vây... Vây được rồi! Tuy rằng ta cũng thích nấm hương xào đậu phụ, nhưng xem ngươi muốn ăn như vậy, liền đổi với ngươi!"

Trên đài cao, Quân Mặc Ảnh thu hết động tác của hai người vào đáy mắt, sắc mặt phút chốc trầm xuống.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Quan Lục Cung: Đế Vương Kiêu Mạn Hoàng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 89: Không cố kỵ chút nào!

Yến hội tiến hành đến một nửa, đột nhiên Nam Cung Triệt đứng dậy: "Bệ hạ, kỳ thật lần này bản cung đến Đông Lan, là có một việc muốn mời bệ hạ hỗ trợ."

"Hừm." Quân Mặc Ảnh nhú mi: "Thái tử có chuyện gì cứ việc nói thẳng đi."

Hai năm trước, Đông Lan, Tây Khuyết, Việt Nam làm thành thế chân vạc, nguyên tắc không can thiệp chuyện của nhau, đều tự quản tiểu quốc xung quanh. Nhưng Tây Khuyết đã tâm bưng bưng, không cam lòng như thế, hơn một năm trước chủ động khiêu khích Đông Lan, cuối cùng chiến bại mà hàng. Từ đó về sau, thế cục ba thế chân vạc bị đánh vỡ, nhưng Đông Lan và Việt Nam đều không có ý tiếp tục khai mào chiến hòa, hai bên tường an vô sự.

Cho nên Thái tử Việt Nam không có khả năng vô duyên vô cớ đến Đông Lan, còn thương xúc như thế, làm cho hắn không thể không đột nhiên chấm dứt kế hoạch nam tuần.

Nếu hiện tại đối phương chủ động nói có chuyện muốn nhờ, nếu hắn có thể làm, tự nhiên mừng rỡ bán cho đối phương một ân tình.

Nam Cung Triệt tươi cười khiêm tốn: “Thực không dám đầu điểm bệ hạ, thân mình mẫu hậu bản cung có bệnh, lâu ngày không chữa trị, qua vài năm bản cung tìm danh y cũng không có kết quả. May mà trước đó không lâu quốc sư rời núi, rốt cục nghiên cứu ra phương thuốc, chính là trong đó có một thuốc dẫn thật sự trân quý khó được, đổi tầm mắt khắp thiên hạ, cũng chỉ có hoàng cung Đông Lan có hai cây như vậy. Bản cung mạo muội, khẩn cầu bệ hạ nhìn đau bỏ thứ yêu thích, cứu mẫu hậu ta.”

Thiên hạ chỉ có hoàng cung Đông Lan đang có hai cây, không phải là Lan La thảo chứ.

Quân Mặc Ảnh nhủ mi tâm, chỉ trong chốc lát, hắn liền cười nói: “Tuy là trân quý khó được, cũng chỉ là bảo bối bình thường thôi. Nay nếu có thể chữa khỏi bệnh của Hoàng Hậu Việt Nam, tất nhiên trăm đồng ý thành toàn hiếu thuận của Thái tử.”

Một phen nói cẩn thận, tuy rằng đáp ứng thoải mái, bên trong cũng ngầm có ý, Đông Lan ra tay trợ giúp, cứu không chỉ là mẫu hậu Nam Cung Triệt, còn là Hoàng Hậu Việt Nam; tiếp theo, thành toàn là hiếu thuận của Thái tử, cũng chính là hiếu thuận của đế vương tương lai Việt Nam.

Nói tóm lại, lúc này Việt Nam thiếu Đông Lan ân tình cực lớn.

Tất nhiên Nam Cung Triệt biết điểm này, phải nói, trước khi hắn đến cũng đã có chuẩn bị tâm lý, cho nên nghe xong Quân Mặc Ảnh nói, cũng không tức giận chút nào, ngược lại là cảm kích từ đáy lòng.

"Đa tạ bệ hạ. Bệ hạ nhân hậu, làm bản cung bội phục."

Nghĩ nghĩ, khoe môi gợi cười, mang theo một tia nói giỡn cười nói: “Trước khi bản cung đi phụ hoàng còn từng dặn, nếu có thể, liền mang cho ông một Thái tử phi từ Đông Lan trở về. Không biết ý bệ hạ như thế nào.”

Đây là tiết tấu hòa thân đi.

Phượng Thiên bần ăn uống không nâng đầu lên, liếc bọn họ một cái, sau đó tiếp tục đấu tranh với tòi nhưng hải sâm của nàng.

"Hôm nay vội vàng, nữ quyến trong phủ chưa vị ái khanh cũng không tham dự, không bằng tạm gác lại ngày mai để các nàng hiển tài nghệ. Đến lúc đó nhìn xem thiên kim nhà ai có thể có phúc khí trở thành Thái Tử phi Việt Nam." Quân Mặc Ảnh cười nói.

Nam Cung Triệt không rõ nhủ mảy, mới nói: “Vậy thì như vậy, còn phiền bệ hạ quan tâm.”

Yến hội chấm dứt, Quân Mặc Ảnh bước xuống đài, thu lại sắc mặt khi đối đãi với Nam Cung Triệt, sắc mặt có chút trầm lãnh.

Khi hắn đứng ở trước mặt Phượng Thiên, không chỉ là phi tần trong hậu cung, ngay cả sắc mặt Hoàng Hậu cũng biến đổi.

Không cố kỵ chút nào.

Phượng Thiên vừa ăn làm tay bị dơ, thấy hắn lại đây, nhếch môi cười với hắn, liền lau tay vào váy, mặt mày rạng rỡ chạy tới.

Khí lạnh trong mắt Quân Mặc Ảnh rút đi vài phần, mi tâm vẫn nhíu lại.

Mất đảo qua Uyển tần ngồi cạnh nàng, giọng nói nặng nề, nói một câu: “Nếu Uyển tần thích ăn đậu phụ như vậy, trong một tháng không được ăn thức ăn mặn, coi như là vì Đông Lan trai giới cầu phúc.”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Quan Lục Cung: Đế Vương Kiêu Man Hoàng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 90: Không chút nào che dấu sủng ái nàng

Giọng hắn không lớn, lại bởi vì khí thế không thể bỏ qua, vừa mở miệng liền hấp dẫn lực chú ý của mọi người.

Lúc này sắc mặt Uyển tần trắng bệch, nửa ngày, mới thốt ra một câu: “Vâng, nô tì tuân chỉ.”

Tất cả mọi người như bị vây trong trạng thái không rõ, rõ ràng trên yến hội đế vương cách Uyển tần xa như vậy, rõ ràng Uyển tần chỉ ngồi mà không làm gì, sao mặc danh kỳ diệu liền gặp đế vương, còn bị phạt trai giới một tháng.

Nguyên do trong đó, sợ là chỉ có Uyển tần hiểu được.

Tuy hiểu được, nàng vẫn cảm thấy không cam lòng, vẫn cảm thấy ủy khuất.

Nàng chỉ muốn mượn món tội nhưng hải sâm tiếp cận Phụng Thiên, gần đế vương một ít thôi, cho dù là bụng dạ nàng khó lường, cho dù nàng là lợi dụng Phụng Thiên, nhưng đế vương có cần quan tâm việc nhỏ này không, ở trước mặt quan lại văn võ và phi tần hậu cung làm mình lúng túng sao?

Huống chi, chuyện này đối với Phụng Thiên không có gì tổn thất, thậm chí, mình coi như là giúp Phụng Thiên.

Không phải Phụng Thiên thích ăn sao, nàng dùng ánh mắt "Ai oán" nhìn Tiểu An Từ bụng đồ ăn đến, không phải là không muốn ăn như vậy sao, không phải là ghen tị đồ ăn của những người khác sao?

Nhưng mà.

Tiểu An Từ.

Tiểu An Từ là đồ đệ của Lý công công, tốt xấu gì cũng là thái giám bậc hai cung Càn Long, sao hôm nay lại bụng đồ ăn lên.

Mi mắt Uyển tần run lên, rốt cục nhớ tới cái gì, không thể tin nổi nhìn đế vương, trong lúc nhất thời, ngay cả thân phận đối phương cũng đã quên.

Ánh mắt Quân Mặc Ảnh trong trẻo nhưng lạnh lùng, trừ bỏ ban đầu liếc qua một cái, liền không còn nhìn qua Uyển tần.

Chỉ chớp mắt, hắn đã ôm thất lưng Phụng Thiên đi ra ngoài, vừa không trách cứ nàng không quy không củ, cũng không ghét bỏ nàng bẩn.

Trước mắt bao người, liền không che dấu sủng ái nàng.

Sắc mặt mọi người đều thay đổi, nữ nhân hậu cung lại một đám đồ mắt, lòng đỏ kị.

Nếu nói lời Hi phi vừa nói là vu khống, có lẽ cũng có thêm mắm thêm muối, như vậy đến giờ khắc này, đế vương sủng ái Phụng Thiên đã là chuyện không thể nghi ngờ.

Uyển tần coi như suy nghĩ cẩn thận, đồ ăn trước mặt Phụng Thiên cũng không phải bởi vì xứng với thân phận thấp kém của nàng, mà là đế vương có ý phân phó xuống. Còn về vì sao nàng không có thể ăn đồ ăn như mọi người, có lẽ là đế vương muốn nàng ăn nhẹ chút, rất nhiều nguyên nhân, lại chỉ không có khả năng là vì địa vị nàng thấp.

Xem ra hành động vừa rồi của mình, thật là chạm phải nghịch lân của đế vương.

Một tháng trai giới thôi, cho là trừng phạt mình quá mức lỗ măng, cũng tự trách mình không nhận rõ địa vị của Phụng Thiên trong lòng đế vương.

Vừa rời tầm mắt mọi người, Phụng Thiên lập tức bỏ tay Quân Mặc Ảnh xuống, cả giận nói: "Này, chính ngươi không cho ta ăn còn chưa tính, hiện tại ngươi ta có lòng tốt đồ ăn cho ta, ngươi phạt ngươi ta làm gì?"

Nàng không phản bác nam nhân này xử phạt Uyển tần trước mặt mọi người, nhưng cũng không có nghĩa là nàng đồng ý.

Quân Mặc Ảnh hừ một tiếng: "Trẫm không cho ngươi ăn, nàng lại dám không coi trẫm vào đầu cái mệnh lệnh của trẫm, một tháng trai giới là nhẹ."

"Ngươi được." Đột nhiên Phụng Thiên cất cao giọng, hai con mắt trừng to như chuông đồng.

Nàng chỉ thuận miệng nói, không phải cảm thấy "Toàn tổ yến" là nam nhân này phân phó. Dù sao mỗi người đều có đồ ăn ngon rượu ngon, chỉ có một mình nàng ăn tội nghiệp như vậy, nhắc tới nam nhân này thật sự cố ý, chán ghét nàng, nhắm vào nàng.

Nhưng không nghĩ tới, hắn đúng là cố ý.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Quan Lục Cung: Đế Vương Kiêu Man Hoàng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 91: Rốt cuộc ta đã làm gì có lỗi với ngươi

"Ngươi nói một chút, rốt cuộc ta đã làm gì có lỗi với ngươi, để ngươi bóc lột quyền thương thức mỹ thực trong yến hội của ta." Phụng Thiên phát điên.

Quyền thương thức mỹ thực trong yến hội.

Khóe miệng Quân Mặc Ảnh co rút hai cái, nếu không phải thời điểm không thích hợp, hắn nghĩ tới phong cho vật nhỏ danh hiệu "Nhà sáng tạo từ ngữ".

"Còn không phải vì nàng lười sao." Hân nghiêm túc nói: "Dậy muộn như vậy, đồ ăn sáng cũng vừa mới dùng xong, nếu đưa nàng đồ ăn giống với người khác, khẳng định nàng sẽ không hăm lại ăn hết đồ ăn, cuối cùng thành bụng dạ không thoải mái, còn không phải nàng chịu khổ sao."

Phượng Thiên ế ế, nhất thời nghẹn lời.

Dừng nửa ngày, mới mạnh miệng nói: "Vậy ngươi cũng không thể cho ta toàn đồ chay, ngươi cho ta là thọ à."

"Ăn nhẹ luôn như vậy, hưởng chi, không phải còn có trứng hăm làm sao toàn đồ chay."

"..."

Trứng hăm cũng không phải thịt, sao có thể tính là thức ăn mặn.

Thấy nàng nghe răng trợn mắt, rốt cuộc biểu tình trên mặt Quân Mặc Ảnh có chút không nhịn được thay đổi.

Bóp mũi nàng, đáy mắt hiện lên một tia bất đắc dĩ: "Ngoan, buổi tối cho nàng ăn đồ nàng thích. Đồ ăn trên yến hội hôm nay cũng không phải vật ngon hiếm lạ gì, tức làm cái gì."

Chiều dài sứ thần còn không phải vật ngon hiếm lạ.

Lừa trẻ con à.

"Nếu không hiếm lạ, ta đây ăn tất cả các món còn lại một lần."

"Được." Quân Mặc Ảnh mỉm cười gật đầu.

"Vậy còn có Uyển tần sao ngươi phải phạt nàng như vậy? Nàng chỉ cho ta một đĩa tội nhưng hải sâm, ngươi phạt nàng ăn chay một tháng, không phải muốn mạng nàng sao."

Ăn chay một tháng có thể làm chết người.

Vậy hòa thượng ni cô trong chùa chiến sống như thế nào.

Quân Mặc Ảnh cười: "Chỉ có nàng mới có thể một ngày không ăn thịt liền khóc lóc gọi trời thôi."

"Ta đang nói chuyện đứng đắn với ngươi, ngươi đừng chuyển đề tài." Phượng Thiên đánh hân một đám: "Uyển tần kia, ngươi có thể đừng phạt nàng nữa hay không, hoặc là, giảm bớt chút thời gian cũng được."

"Quân không nói đùa, sao trẫm có thể bởi vì một Uyển tần nhỏ nhỏ mà lật lọng."

"..."

Hoàng Thượng, ngài còn có thể vô si hơn không.

"Được rồi." Quân Mặc Ảnh kéo người ôm vào trong ngực, kéo nàng đi về phía cung Càn Long: "Nàng ta vô duyên vô cớ đối xử tốt với nàng, nàng không sợ nàng ta giống như Hi phi, rắp tâm bắt lương với nàng sao?"

"Đôi đồ ăn mà thôi, sao có thể rắp tâm bắt lương." Phượng Thiên trừng mắt nhìn, vẻ mặt mờ mịt.

Thấy nam nhân nhíu mày lại, giống như muốn mở miệng giải thích lợi hại trong đó với nàng, Phượng Thiên "Xi" một tiếng bật cười: "Ta không phải đùa ngốc, chẳng lẽ bởi vì ăn một đĩa tội nhưng hải sâm mà không phòng bị bị nàng hại sao."

Nàng cười tủm tỉm, nói xong suy nghĩ trong lòng, ánh mắt trong suốt không lẫn một tia tạp chất.

"Nếu nàng có tâm tư muốn hại ta, cho dù hôm nay ta không nhận ý tốt của nàng, sau này nàng vẫn sẽ hại ta. Một khi đã như vậy, sao ta không để mình ăn ngon chút."

Không phải Quân Mặc Ảnh không nghĩ tới, hân lo lắng mà thôi.

Lo lắng vật nhỏ đơn thuần, vô duyên vô cớ liền bị người lợi dụng, bị người hại cũng không biết.

"Đạo lý đó, Thiên Thiên có thể hiểu được là tốt rồi." Hân thở dài.

Phượng Thiên dựa vào người hân, than thở nói: "Yên tâm đi ta sẽ không bởi vì ăn vài miếng hải sâm mà ngu ngốc giống như hải sâm vậy."

Bạn đang đọc truyện *Sủng Quan Lục Cung: Đế Vương Kiều Man* Hoàng Phi được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 92: Trầm liên không khách khí

Quân Mặc Ảnh bị lời nói của nàng làm cho sung sướng, xoa đầu nàng cười hỏi: "Sao Thiên Thiên biết hải sâm đều ngu ngốc."

Đương nhiên hải sâm không ngu ngốc, tuy rằng chúng nó không có đầu óc, nhưng cũng là một loại sinh vật thông minh.

Phượng Thiên hừ hừ hai tiếng, đính chính lời nói nói: "Ta đoán mò thôi nhưng mà ta thông minh như vậy, so sánh với ta, đương nhiên chúng nó ngu ngốc."

Nói thật là đúng lý hợp tình.

Quân Mặc Ảnh lắc đầu, kéo nàng đi nhanh hơn chút.

Dọc theo đường đi Phượng Thiên nói trái cầu phải, vẫn không thể khiến Quân Mặc Ảnh thu hồi hình phạt của Uyển tần, sau lại nàng cũng thôi, không nói nữa.

Dù sao Quân Mặc Ảnh cũng nói nữ nhân kia "Không có ý tốt", huống chi, ăn chay một tháng mà thôi, tuyệt đối sẽ không ra vấn đề gì.

Trở lại cung Càn Long, Quân Mặc Ảnh ngồi ngoài điện xử lý công vụ chồng chất, Phượng Thiên tỏ vẻ ăn no buồn ngủ, buổi sáng lại không ngủ đủ, vì thế tiếp tục trở lại giường mà nàng yêu nhất.

Đến bữa tối, không thấy vật nhỏ thức dậy, Quân Mặc Ảnh xoa mi tâm, hoài nghi mình đang nuôi một con lười nhỏ.

Đội hần đi đến bên giường, chỉ nhìn thấy nữ tử giang hai chân như hình chữ đại, hai tay đặt ở hai bên sườn, đang mùa đông, cũng không biết lạnh sao.

Thật sự là hạnh kiểm lúc ngủ cũng xấu.

Quân Mặc Ảnh ngồi bên giường, sờ đầu nàng, mái tóc đen mượt mềm mại, từng lọn tóc đen tùy tiện loạn trên giường, tâm y rộng thùng thình khiến người nàng nhỏ hơn.

"Thiên Thiên, thức dậy." Hần hạ thất lưng, nói nhỏ bên tai nàng.

Phượng Thiên đang ngủ say, bị hơi thở của nam nhân phả vào bên mặt làm cho ngứa, theo bản năng nâng tay lên đẩy hần ra, miệng còn mơ hồ bật ra tiếng: "Hừm."

Quân Mặc Ảnh vừa tức giận vừa buồn cười, vật nhỏ này, thật sự là càng ngày càng không kiêng nể gì.

"Mau thức dậy." Hần đè thấp giọng nói: "Nếu không thức dậy, trầm liên không khách khí."

Dưới tâm y rộng thùng thình là làn da trắng như tuyết của nữ tử, có lẽ là vì bị lạnh, nàng duỗi hai tay chui vào chăn, thân mình cũng đi theo.

Ánh mắt nam nhân sâu hơn, khoe môi từ từ nhếch lên, giọng nói trầm thấp tỏa ra vẻ mỉa mai: "Trầm đã cho nàng cơ hội, đây là nàng tự tìm."

Phượng Thiên ngủ mơ màng, trong mộng, giống như có hai cái móng vuốt không an phận chọc người nàng, nhưng chỉ cần nàng duỗi tay ra tóm lấy, cặp móng vuốt kia sẽ giật mình thay đổi phương hướng.

A a a, trí năng cao.

Bụng ngứa, eo cũng ngứa, ừm, toàn thân đều ngứa.

Trong đệm chăn bàn tay to nóng bỏng kia vẫn không ngừng khiêu khích, trêu chọc, khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần của Phượng Thiên nhanh chóng nhăn lại, biểu tình trên mặt không rõ là khó chịu hay là sung sướng, chỉ cảm thấy ngực khó chịu, giống như bị cái gì bóp vậy.

Ánh mắt Quân Mặc Ảnh càng tối hơn, bỗng nhiên năm ngón tay dùng lực mạnh hơn, Phượng Thiên "A" một tiếng, rốt cục mở mắt.

Ánh mắt mơ màng, xuân sắc câu người.

Chống lại mắt phượng của nam nhân, Phượng Thiên hốt hoảng giật mình, tri giác của thân thể trở về, chợt hô hấp bị kiềm hãm, đột nhiên khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng.

"Ngươi làm gì vậy?"

Vì cái gì nam nhân này nằm ở bên người nàng.

Vì cái gì trong tâm y của nàng có một đôi bàn tay nóng như vậy, ma trảo đang làm chuyện xấu.

Vì cái gì đáy mắt nam nhân này tràn ngập mỉa hoặc giống như ở khách điểm đêm đó.

Nghe vậy, đầu sỏ gây nên chẳng những không có chút ý thức tự giác, ngược lại cúi đầu cười, nhướn lông mày hỏi lại: “Trẫm làm gì, không phải Thiên Thiên đã thấy sao?”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Quan Lục Cung: Đế Vương Kiều Man Hoàng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 93: Mỗi tháng đều có vài ngày như vậy

Phượng Thiên ngạc nhiên trừng lớn hai mắt, miệng mở to đến mức có thể nhét một cái trứng chim vào.

Rốt cuộc là tình huống gì.

Vì sao nam nhân này có thể nói đúng lý hợp tình như thế.

Thừa dịp nàng ngủ ăn đậu hũ của nàng không nói, sau khi nàng tỉnh lại còn dùng giọng điệu vô liêm sỉ "Ta chính là ăn đậu hũ của nàng, nàng có thể làm gì" như vậy để nói chuyện.

A a a, cảm thú.

Phượng Thiên lui vào trong góc giường, muốn trực tiếp lôi móng vuốt trên người mình ra, nhưng không đợi nàng làm xong động tác, đã bị nam nhân chặn trụ: “Đừng lộn xộn."

Đừng lộn xộn.

Chết tiệt, hiện tại người lộn xộn là ai.

"Á" Đột nhiên bên hông Phượng Thiên bị tập kích, kim lòng không được um ra tiếng, thân thể lại bất an xoay người.

Thân thể mềm mại làm cho nam nhân thờ gấp hơn, mi tâm nhíu chặt, cắn cổ nàng một cái. Đến khi nàng tê một tiếng hít một ngụm khí, hần mới buông nàng ra, đầu lưỡi nhẹ nhàng đảo qua nơi vừa cắn.

"Ách Quân Mặc..."

Giữa hai người xuất hiện chỉ bạc ái muội, nam nhân không nhịn được tới gần khuôn mặt nhỏ của nàng, ôn nhu hôn nàng.

Hai người dán vào đối phương, thân thể nóng bỏng còn ấm hơn đệm chăn kia, thừa dịp trước khi một tia tinh táo cuối cùng trong đầu còn chưa dứt, Phượng Thiên đẩy hần ra, thờ gấp hô một tiếng: “Không cần!"

Dục hỏa lan khắp người, làm sao có thể chống cự được một tiếng "Không cần" của nàng.

Bàn tay nóng bỏng của Quân Mặc Ảnh đặt trên bụng của nàng, lòng bàn tay thô ráp của người tập võ như có ma thuật, lướt qua thân thể mềm mại của nữ tử, làm cho nàng không tự chủ được cong thắt lưng lên.

Bàn tay to lớn từ từ trượt xuống, muốn càng nhiều.

Bỗng dung sắc mặt Quân Mặc Ảnh đen lại.

Phượng Thiên thờ hần hần không còn lực ngăn đầu nhìn hần, trong mắt mang theo vài phần mỉa hoặc khi động tình, còn có vài phần điềm đạm đáng yêu: “Ta đã nói không cần mà."

Mặt Quân Mặc Ảnh lại đen thêm ba phần.

Vào thời điểm này, giọng điệu này, ai biết nàng không muốn cái gì.

Phượng Thiên nằm ở trên giường nhìn hần, trong lòng rất muốn cười, lại không thể cười được, nếu không sẽ khiến nam nhân này dựng lông, nàng thật sự chịu không nổi.

Nhưng nàng càng là chịu đựng, biểu tình trên mặt càng vặn vẹo, đôi môi như cánh hoa mím chặt, thật vất vả nhìn xuống sắc mặt lại càng đỏ bừng.

"Này." Phụng Thiên chớp hai mắt, tiếp tục giả bộ đáng thương: "Nữ nhân thôi, mỗi tháng đều có vài ngày như vậy, điều này sao có thể trách ta đâu, có phải không?"

Quân Mặc Ảnh khẽ nhếch khóe miệng: "Mỗi tháng đều có vài ngày như vậy."

"Đúng vậy đúng vậy."

Phụng Thiên gật đầu diêm như gà ăn thóc, vẻ mặt thản nhiên: "Trước đó người không hỏi ta, thật sự không thể trách ta, đúng không?"

"Đúng, đúng vậy. Điều này sao có thể trách Thiên Thiên được." Quân Mặc Ảnh nheo hai mắt lại, nói từng một chữ một, giọng điệu thân mật, ôn nhu, nhưng Phụng Thiên lại nghe ra ý tứ nghiêng răng nghiêng lợi.

"Nhưng mà mỗi tháng cũng chỉ có vài ngày như vậy thôi, những ngày còn lại, Thiên Thiên đều muốn làm một ít chuyện có ích về thể xác và tinh thần với trẫm, đúng không?" Hắn tà tứ cười, trong mắt phụng hiện lên một vài tia sáng yêu dă.

Phụng Thiên dờ khóc dờ cười, khi nào thì nàng nói như vậy.

Nhưng chống lại ánh mắt đầy lửa giận, dục hỏa của nam nhân, hơn nữa trong một loạt con tức còn kèm theo vài phần bất đắc dĩ, vài phần sùng nịch, đầu nàng liền không thể hoạt động nữa.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Quan Lục Cung: Đế Vương Kiều Man Hoàng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 94: Phụng tiếp dư luôn cúi đầu

Ánh mắt giao nhau thật lâu, vẫn là Phụng Thiên không nhìn được ho khan một tiếng, mân mê cái miệng nhỏ nhắn: "Vậy người tìm ta để làm gì?"

Không phải nam nhân này nhằm chán đến mức chạy vào ăn đậu hủ của nàng chứ.

"Đứng lên dùng bữa." Quân Mặc Ảnh nhếch môi, giọng nói có chút khàn khàn, giọng điệu cũng không lạnh lẽo như vừa rồi, xoay người lấy y phục từ trên bình phong đưa cho nàng.

Phụng Thiên phẫn nộ mặc y phục, thời gian dùng bữa tối cũng không dám tùy tiện xằng bậy.

Ngay cả lúc Quân Mặc Ảnh kêu nàng ăn cà rốt, nàng cũng ngoan ngoãn không có chút khó chịu, gấp từng miếng bỏ vào miệng.

Nhưng mà Lý Đức Thông và Bạch Lộ Bạch Sương đều rất kinh ngạc, vì sao Phụng tiếp dư như vùi cả mặt vào trong bát, vì sao không ngẩng đầu lên.

Thật lâu sau, Bạch Lộ không nhìn được hỏi: "Phụng tiếp dư cảm thấy lạnh sao?"

"Hả" Phụng Thiên mò nịt ngẩng đầu, đuôi lông mày khóe mắt còn lộ ý cười chưa rút.

"Nô tỳ nhìn thấy Phụng tiếp dư luôn cúi đầu, liền nghĩ Phụng tiếp dư bị lạnh."

Phụng Thiên nuốt nửa phun com trong miệng ra, lắc đầu cắt đứt lời nàng chưa nói xong: "Không không không, không có hay, ta không lạnh, tuyệt không lạnh."

Bạn nhỏ Bạch Lộ, vì sao người phải vạch trần ta.

Vụng trộm nhìn Quân Mặc Ảnh liếc một cái, quả nhiên thấy sắc mặt hắn tối đen.

Rốt cuộc Phụng Thiên không nhìn được bật cười ra, ném chiếc đũa trong tay, ôm bụng cười đến mức chảy cả nước mắt, không hề có hình tượng.

Bạch Lộ không hiểu.

Sáng sớm hôm sau, Phụng Thiên bị Bạch Lộ Bạch Sương gọi rời giường, lại kỳ tích không bắt mẫn. Tuy rằng mí mắt vẫn đừ đừ, nhưng vì bữa trưa hôm nay có thể ăn no, nàng chỉ có thể hy sinh giấc ngủ của mình.

Tục ngữ nói đúng, nếu muốn có chỗ tốt, nhất định phải đánh đổi.

Bữa tiệc hôm nay, mọi người bàn chuyện hòa thân, nữ quyến của tất cả quan viên tam phẩm trở lên đều tham dự, ngay cả Thái Hậu cũng sớm ngồi ở phía trên.

Phượng Thiên thưởng thức hồ lô nhỏ màu xanh trong tay, đi đến chỗ hôm qua mình ngồi, cười tươi như hoa, đáy mắt còn lộ ra một tia giảo hoạt.

Tiếng đàn sáo vang lên bên tai không dứt, nhóm mỹ nhân múa trước mắt người người xinh đẹp như hoa, Phượng Thiên ở một bên bóc nho, một bên vuốt cằm suy nghĩ nên làm cái gì.

Không biết qua bao lâu, ca múa trong đại điện kết thúc.

Giọng nói lạnh nhạt của đế vương vang lên ở phía trên: “Hôm nay sở dĩ để thiên kim các phủ tiến cung, nói vậy các ngươi đều biết nguyên nhân. Phàm là người có tài hoa, đều đi lên biểu diễn một phen, đến lúc đó kết thành quan hệ thông gia giữa Đông Lan và Việt Nam, trăm sẽ lấy lễ của quận chúa đưa gả.”

Vừa dứt lời, vui vẻ và khát khao trên mặt các tiểu thư không che dấu được.

Lần này nếu là có thể trở thành Thái tử phi Việt Nam, tương lai có thể trở thành Hoàng Hậu Việt Nam, hưởng chi Thái tử tuần mỹ như vậy, khiến người khác liếc mắt một cái liền khó có thể quên.

Kết quả là, chúng tiểu thư đều xoa tay, nóng lòng muốn thử, cuối cùng Hoàng Hậu an bài thứ tự bắt đầu biểu diễn.

Trong điện từ từ vang lên tiếng đàn nhẹ nhàng, từ từ lên cao, giống như nước sông tĩnh lặng, khiến trái tim mọi người đều an tĩnh lại.

Biểu diễn là một nữ nhi của quan viên tam phẩm, tên là Tô Tương, dung mạo thanh tú, sạch sẽ thanh lệ, vừa thấy chính là danh môn khuê tú có tri thức hiểu lễ nghĩa.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Quan Lục Cung: Đế Vương Kiêu Man Hoàng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 95: Người không thể chỉ nhìn tướng mạo

Nam Cung Triệt không gật đầu, cũng không lắc đầu, từ đầu đến cuối dung nhan tuấn mỹ đều thản nhiên cười, khiến người khác không đoán ra trong lòng hẳn suy nghĩ cái gì.

Tô Tương thấy hẳn như thế, cũng không có nửa điểm thất vọng, giống như lúc đến, lạnh nhạt như nước trở về ghé mình.

Biểu diễn tiếp theo cái gì cũng có, đàn cầm, tỳ bà, sáo tiêu, còn có các loại thi họa, hoặc là vũ đạo, chúng tiểu thư như dùng hết chiêu thức, chỉ vì có thể được một ánh mắt tán thưởng của Nam Cung Thái tử.

Chỉ tiếc, cũng giống như lúc Tô Tương biểu diễn, trên mặt Nam Cung Triệt vẫn là ý cười kia, không thay đổi.

Phượng Thiên rất vừa lòng với đồ ăn trên bàn hôm nay, chỉ là hình như mỗi khi nàng cúi đầu ăn, đều cảm thấy giống như có người đang nhìn nàng. Nhưng vừa ngẩng đầu lên, lại không thấy gì.

Chẳng lẽ là nàng mắc cảm, hoặc là lo lắng quá mức.

Lúc này, từ khi bắt đầu yến hội, Thái Hậu vốn không nói chuyện nhiều rốt cục đã mở miệng, ung dung cười nói: “Lại nói tiếp, đây cũng là đại sự trong đời của Thái tử, trong khoảng thời gian ngắn có lẽ khó có thể lựa chọn, không bằng chuyện này cứ để sau, cũng để Thái tử suy nghĩ một chút.”

Dừng một chút, lại nói: “Ai gia nghe nói, trước kia Phượng tiếp dư là tài nữ cầm kỳ thư họa mọi thứ tinh thông, nay tuy mất trí nhớ, mấy thứ này hẳn cũng không quên hết. Không bằng thừa dịp này, để mọi người mở mang tầm mắt, như thế nào?”

Không nghĩ tới đột nhiên mình bị điểm tên, Phượng Thiên ngẩn người, còn chưa kịp mở miệng, liền nghe Quân Mặc Ảnh nói: “Mẫu hậu cũng nói Phượng Thiên mất trí nhớ, tài nghệ có quên hay không còn chưa biết, ai có thể nói chính xác nàng sẽ không làm mất hứng thú của mọi người, trăm cảm thấy, vẫn nên đổi người khác đi.”

Nói xong cũng không chờ Thái Hậu phản ứng, tay áo long bào màu vàng giương lên, tùy ý chỉ một người trong số tần phi, chính là Hi phi.

“Cầm nghệ của Hi phi tốt, có đồng ý trợ hứng cho mọi người hôm nay không?”

Vào lúc này bị đế vương nói một câu, Hi phi cũng không biết mình hạnh phúc hay là bất hạnh, thần sắc có chút vi diệu, cuối cùng cũng chỉ cung kính nói: “Vạy nô tì liền bêu xấu.”

Phượng Thiên nhũ mảy, đột nhiên cười tùm tùm mở miệng: “Khởi bẩm Hoàng Thượng, tuy nô tì mất trí nhớ, nhưng nếu Thái Hậu muốn nhìn, nô tì cũng không thể phạt ý của Thái Hậu. Tuy nói nô tì không thể nhớ hết, nhưng theo như lời Thái Hậu nói, nô tì còn nhớ chút gì đó. Nếu Thái Hậu không ngại tài

nghệ nô tì mới lạ, nô tì đồng ý hiến nghệ."

Sắc mặt mọi người đều đổi, nhất là Hi phi, trên mặt hiện lên dấu vết xanh trắng lần lượt, có thể nói phản kích.

Quân Mặc Ảnh nghĩ Phụng Thiên chán ghét việc này, không nghĩ tới ngược lại nàng chủ động yêu cầu.

Muốn nói vật nhỏ là người thích náo động, hấp dẫn ánh mắt người bên ngoài, khẳng định hẳn không tin. Nhưng nếu không phải vì thế, vậy nàng muốn làm gì.

Chẳng lẽ chỉ đơn giản không muốn Hi phi làm náo động

Nhưng Phụng Thiên nói một câu, liền cho hắn biết mình đã đoán sai.

"Chính là nô tì biểu diễn còn cần một chút thời gian chuẩn bị, khẩn cầu Hoàng Thượng và Thái Hậu chấp thuận, để Hi phi nương nương biểu diễn trước, nô tì theo sau."

Quân Mặc Ảnh nhìn Thái Hậu một cái, thấy bà gật đầu cũng không từ chối, liền đồng ý với Phụng Thiên.

Một cây đàn cổ phượng vĩ bằng gỗ lim, điêu khắc hình long phượng, dây đàn làm bằng đuôi ngựa.

Hi phi mặc cung trang màu xanh lam, ngồi xuống chỗ đánh đàn, mi mắt buông xuống, thoạt nhìn có vài phần ôn nhu dịu dàng.

Phụng Thiên lắc đầu, trầm nghĩ một câu: "Người không thể nhìn tướng mạo", liền đi ra ngoài điện.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Quan Lục Cung: Đế Vương Kiêu Mạn Hoàng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 96: Người tự đưa lên cửa

Hi phi đàn cầm quả thật tuyệt, khi thì như châu ngọc, khi thì mạnh mẽ như lũ, khi thì như tri âm tri kỷ, dư âm lượn lờ.

Bàn tay dưới tay áo nhanh nhẹn múa trên cầm, ngón tay gảy nhẹ nhàng, tiếng đàn du dương dễ nghe, uyển chuyển liên miên sâu kín.

Ở đây người hoặc cực kỳ hâm mộ nàng nổi bật, hoặc trào phúng tình cảnh của nàng bây giờ, lại không một ai ghen tị nàng. Tuy rằng đế vương nói là "Làm mất hứng thú của mọi người", ai có thể không nhìn ra, đó là đế vương che chở Phụng Thiên.

Phụng Thiên trở lại Chính điện, Hi phi đàn đã gần xong.

Lúc đi qua tịch gian, Phụng Thiên miết hạt châu trong lòng bàn tay, mi tâm nhúm chặt, làm như tự hỏi chuyện gì.

Nhưng không đợi nàng làm cái gì, một đôi giày thêu đột nhiên đập vào mi mắt.

Phụng Thiên trầm nghĩ một tiếng: "Quá đẹp."

Nếu người đã tự đưa lên cửa, cô nãi nãi không lợi dụng một chút, chẳng phải cô phụ một phen ý tốt của người sao.

Nàng thu mắt lại, dấu đi tình quang chột lóe trong mắt, cố ý dương cầm, đi nhanh qua.

"Ồi!"

"A!"

Hai tiếng kêu đồng thời vang lên, khiến không ít người nhìn vào, đến cuối cùng, ngay cả đế vương cũng chú ý tới động tĩnh bên này.

Chỉ thấy Phụng Thiên không hề có hình tượng ngã xuống ghế của Hi phi, biểu tình trên mặt cực kỳ vận vẹo, cũng không biết có phải đau không, toàn bộ thân thể run nhè nhẹ.

Trong lòng Lý Đức Thông thất kinh, lại không khỏi nghi hoặc, bắt đầu từ tối hôm qua tiểu cô nãi nãi làm sao vậy, vì sao ngã hai lần.

Mà giờ phút này Hoa phi gần nàng nhất, mảy gắt gao vụn thành số một, sắc mặt không hiểu đỏ bừng, lại giống như lóe một tia phấn nộ mà xanh tím.

Phụng Thiên nằm úp trên ghế Hi phi trong chốc lát, đột nhiên đứng lên, khoa trương hô: "Thực xin lỗi vị tỷ tỷ này, ta không cố ý đá người, chính là, chính là đột nhiên chân của người xuất hiện ở nơi đó, ta nhất thời không chú ý, thế này mới..."

"Phượng Tiệp dư nói lời này có ý tứ gì?" Sắc mặt Hoa Phi xanh mét đánh gãy lời của nàng: "Người nói bản cung cố ý ngáng chân người."

"Không đúng không đúng, sao tỷ tỷ nghĩ như vậy?" Phượng Thiên mở lớn mắt, liên tục xoa tay lắc đầu: "Ta chỉ là muốn nói, ánh mắt ta không tốt không nhìn thấy, tuyệt đối không phải nói tỷ tỷ người cố ý ngáng ta, ta thật không phát hiện, cho nên nếu đáp phải tỷ tỷ, tỷ tỷ đừng để ở trong lòng, không cần giận ta."

Huyệt thái dương của Hoa Phi nhảy lên, lực đạo này, làm sao là không cẩn thận dẫm một chút.

Rõ ràng chính là dùng mười phần sức lực dẫm chân mình.

Nhưng trước mặt Thái tử Việt Nam và văn võ cả triều, tức giận trong lòng Hoa Phi không phát ra được, nữ nhân này đối trá cúi đầu thừa nhận như thế, nếu là mình thế nào cũng phải gây khó dễ cho nàng, không làm sáng tỏ là mình không có khí độ.

Huống chi, Hoàng Thượng cũng đã chú ý tới động tĩnh bên này, nếu thật sự truy cứu lên.

Hoa Phi cố nén đau đớn trên chân, chỉ dám cười: "Phượng Tiệp dư khách khí như vậy làm gì đều là tỷ muội tốt, bản cung tự biết người không có."

Mấy từ "Không cố ý" này, cơ hồ là cắn răng mà nặn ra.

Phượng Thiên khẽ cười nhỏ một tiếng, sửa soạn lại váy, tiếp tục đi đến giữa đại điện.

Vừa nhắc đầu, lại bỗng dừng bất gặp ánh mắt thâm sâu.

Mi tâm Quân Mặc Ảnh nhú lại nhìn nàng, sắc mặt không tốt lắm. Tầm mắt xẹt qua nhân vật chính của bước nhạc đệm nhỏ vừa rồi là Hoa Phi, sâu trong con người lại mơ hồ hiện lên một chút sắc lạnh.

Hoa Phi cả kinh, lại ở trong lòng mắng Phượng Thiên mắt trăm lần.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Quan Lục Cung: Đế Vương Kiêu Man Hoàng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 97: Chiếm được một chút, sẽ càng muốn nhiều hơn

Phượng Thiên đi đến giữa đại điện, Hi phi mời lại, mà tiểu thái giám cũng chuẩn bị thỏa đáng những thứ Phượng Thiên cần.

Không phải nhạc khí, chỉ là một cái bàn dài, ở trên bày mấy cái bát ngọc, vài cái gốm sứ, còn có hai chiếc đĩa bạch ngọc. Bát ngọc và gốm sứ được đặt riêng trong hai cái đĩa có chứa lượng nước không giống nhau.

Quân Mặc Ảnh nhú mày, trong mắt hiện lên một tia bất đắc dĩ, vật nhỏ này, như thế nào ngay cả biểu diễn cũng có thể biến thành chẳng ra cái gì như vậy.

Lý Đức Thông bị mấy thứ nàng chuẩn bị làm cho kinh ngạc, thiếu chút nữa rót cầm xuống, xem tiểu cô nãi nãi tính biểu diễn "ăn" trước mọi người như thế nào.

Trong đại điện vang lên một tiếng nói nhỏ khe khẽ.

"Người nói nàng đã quên liền quên đi, cần gì phải phô trương tài năng làm gì?"

"Người ta không muốn mất mặt trước mặt hoàng thượng, cho nên muốn "Vịt chết vẫn còn cứng mỏ" đây."

"Nhưng hiện tại không phải rõ ràng càng dọa người sao, nhìn mấy thứ này xem là muốn làm gì?"

Không nhìn ánh mắt mọi người hoặc kinh ngạc, hoặc hèn mọn, thần sắc Phượng Thiên tự nhiên, cười ha ha cầm lấy hai cái đĩa ngọc, gõ vài cái trên bát ngọc và gốm sứ, thử âm, một vài âm thanh tươi mát động lòng người vang lên.

Tiếng nghị luận xung quanh dần dần nhỏ xuống.

Phượng Thiên vẫn cong khoe môi, biểu tình trên mặt không có chút biến hóa.

Chợt tay nâng lên, cổ tay đóng đưa, đĩa va chạm trên bát, phát ra tiếng đing đing đang đang thanh thúy, dần dần hình thành một khúc nhạc tuyệt vời.

Âm sắc âm điệu như vậy, không giống âm đàn cổ bình thường, không giống tiếng du dương của sáo trúc, mà là một loại âm thanh tựa như gió mát, trong

suốt giống nhau không nhiễm khói lửa nhân gian.

Trong đại điện không có một tia tạp âm, người người chuyên chú nhìn nữ tử đứng giữa kia.

Có đồ kị có ghen ghét, có kinh diễm có tình ý.

Hôm nay Phụng Thiên mặc bộ váy cánh sen màu hồng, khoác áo khoác lông trắng thoát nhìn thật dày, cũng khiến thân mình nhỏ gầy của nàng trở nên thanh mảnh hơn.

Duyên dáng khéo cười, đôi mắt đẹp sáng ngời, lông mi dài buông xuống mi mắt, thanh tú tự nhiên, hơi thở linh động.

"Người đã từng ở trong ngăn đựng đồ nhỏ nhỏ trên ba lô của ta, cùng tôi vượt qua đại dương và đi qua mỗi chặng hành trình, như búp bê rom vô hình, bảo vệ tâm hồn ta thuần khiết, tôi đã từng cho rằng tình yêu sẽ khiến tương lai sống chỉ vì một người..."

Đôi môi khẽ mở, theo tiết tấu nhẹ nhàng hát.

Kỳ thật trước đó Phụng Thiên chưa nghĩ muốn hát gì, cho đến khi nhịp điệu trong tay thành hình, mới giật mình đây là "Nguyện có trái tim người".

Nàng vẫn nghĩ rằng suy nghĩ của mình cỏi mở, cũng không nghĩ tới kết quả chỉ là tặc nhân. Chiếm được một chút, sẽ càng muốn nhiều hơn, sau đó vô cùng vô tận đòi lấy, rồi lại đòi lấy.

Quân Mặc Ảnh đối xử với nàng tốt lắm, thật sự tốt lắm, làm cho nàng thường xuyên quên hẳn là đế vương.

Nhưng nàng cũng hy vọng hẳn không tốt như vậy, bởi vì nàng không xác định, hẳn có thể tốt được bao lâu, bao lâu nữa, hẳn sẽ đối xử với nữ nhân khác như thế.

Con người Phụng Thiên thu lại, khóe miệng cười tươi như hoa, đáy mắt trống vắng cũng chỉ là chợt lóe rồi biến mất, chợt giọng hát của nàng trong veo như ánh sáng rực rỡ, loang lổ những chấm nhỏ, giống như ánh sáng long lánh.

Tâm mắt của mọi người như dính trên người nàng, rốt cuộc không thu trở về được.

Hô hấp của Thái Hậu hơi trầm xuống, trên mặt không rõ là vui hay là giận, bên ngoài bình tĩnh, nội tâm lại sớm nổi gió phun mây. Nhất là nhìn thấy nhi tử gắt gao chăm chú nhìn Phụng Thiên, lòng không thể bình tĩnh.

Bạn đang đọc truyện *Sùng Quan Lục Cung: Đế Vương Kiêu Man Hoàng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 98: Thịnh sủng, thậm chí độc sủng

Nam Cung Triệt muốn duy trì nụ cười như vừa rồi, nhưng hẳn phát hiện mình đã mất phần thông dong kia. Trong con người đen tuyền là bóng hình xinh đẹp của nữ tử giữa đại điện kia, trong đó ẩn chứa lửa nóng mà chính hẳn cũng không khống chế được.

Kỳ thật từ lúc hôm qua gặp lại nàng, hẳn chỉ biết có một số việc đã muốn thoát khỏi tay hẳn.

Tiếng nhạc dần dần lên cao, một khúc này cũng gần hết.

"Chỉ nguyện có trái tim người, bạc đầu chẳng phân ly. Lời nói đơn giản đến thế, nhưng cần một dũng khí lớn lao. Ta chưa từng nghĩ rằng sẽ mất đi người, và vẫn đang tự lừa dối mình, cuối cùng chỉ còn người khác sâu trong từng lời ca của ta."

Phụng Thiên không ngẩng đầu, tự nhiên cũng không thấy được bóng dáng màu vàng đang ngồi trên long ý cứng ngắc, từ khi nàng hát "Chỉ nguyện có trái tim người", liền không động đậy.

Một khúc xong, trong điện lặng ngắt như tờ.

Lặng im một lúc, sau đó là một trận vỗ tay oanh động.

Lấy bát biểu diễn.

Hóa ra không phải là Phụng Thiên dư không có học, mà là bọn hắn không biết gì.

Chính là đến tận cùng bài hát kia viết cái gì mà chỉ nguyện có trái tim người, bạc đầu chẳng phân ly.

Sắc mặt Hi phi không tốt lắm, giờ phút này đã tức giận đến thân mình phát run.

Tiểu tiện nhân chết tiết này, lúc Thái Hậu để nàng biểu diễn nàng không nhận, không nên đi sau mình, hiện tại không phải rõ ràng là muốn mình lúng túng sao.

"Phượng tiếp dư thật không làm cho ai gia thất vọng, mắt trí nhớ còn có thể nhớ rõ như thế." Thái Hậu ung dung nói, nhìn kỹ cũng không khó phát hiện tươi cười của bà có một tia miễn cưỡng: "Chính là ai gia không rõ Phượng tiếp dư biểu diễn gì, chẳng lẽ đây là nhạc cụ dân gian của Tây Khuyết."

"Đa tạ Thái Hậu khích lệ, nhưng mà đây không phải là ca khúc của Tây Khuyết, mà là nô tì nhân đồi tự viết." Phượng Thiên tươi cười, nói dối mà ngay cả ánh mắt cũng không thay đổi.

"À, tự viết." Thái Hậu gật đầu, ý tứ không rõ nở nụ cười một tiếng, tán thưởng mà như trào phúng: "Phong Tiếp dư quả là đa tài đa nghệ."

Phượng Thiên hoàn toàn không thêm đề ý thái độ của bà, vẫn vui tươi hơn hớn.

Quân Mặc Ảnh sợ Thái Hậu khó xử nàng, khoát tay áo, ý bảo nàng về chỗ đi.

Phượng Thiên đi một nửa, chợt nghe phía sau một tiếng cười trầm của nam nhân.

"Bệ hạ, Thái Hậu, bản cung suy tư thật lâu, trong lòng đã có Thái Tử phi, không biết bệ hạ có đồng ý thành toàn không?"

"Là thiên kim nhà ai phúc khí như thế, có thể hấp dẫn ánh mắt của Thái tử." Quân Mặc Ảnh nhướn mày, nhưng không trực tiếp trả lời hán, không vì cái gì khác, chính là đột nhiên trong lòng hiện lên một loại dự cảm không tốt lắm.

Sự thật chứng minh, quả thật dự cảm của hán đúng.

Giây tiếp theo, Nam Cung Triệt liền thẳng thắn nói: "Bản cung nhìn trúng không phải là thiên kim nhà ai, mà là Phượng tiếp dư vừa biểu diễn."

Lời này vừa nói ra, trong điện yên tĩnh một tiếng vang cũng không có.

Phượng Thiên dừng bước tại nơi đó, biểu tình trên amwtj như là bị sét đánh.

Phượng tiếp dư là nói nàng sao?

Trời ạ, rốt cuộc cái quý gì nàng vốn không biết Thái tử Việt Nam này được không!

Không khí trở nên quý dị.

Ở thời đại này, đừng tưởng rằng nữ nhân hầu cung có nhiều bừa bãi, phạm là nữ nhân dưới tàn vị, đều có thể tùy tiện tặng người. Tỷ như vị tướng quân đắc thắng, đại thần lập công lớn, hoàng đế vui vẻ, không chừng liền thưởng tài nhân hoặc tiếp dư cho người.

Một câu này chỉ nhìn một cách đơn thuần hoàng đế có đồng ý hay không mà thôi.

Nam Cung Triệt cũng biết điểm này, mới dám không chút che giấu nói ra như thế.

Chính là mọi người đều biết rõ ràng, hôm nay tình huống có chút không giống nhau, bởi vì Phượng tiếp dư bị Nam Cung Thái tử điểm danh, thế nhưng là nữ tử để vương thịnh sủng, thậm chí độc sủng gần đây.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Quan Lục Cung: Đế Vương Kiêu Man Hoàng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 99: Không muốn nhịn đau, không thể bỏ những thứ yêu thích

Phượng Thiên vòng vo trở về, nhìn về phía Quân Mặc Ảnh, khuôn mặt tuấn tú khó lộ ra một tia biểu tình, giờ phút này đang co rút lại, con ngươi lóe lên tia sáng lạnh.

Thái Hậu biết hán giận, mâu quang chợt tắt, vội vàng muốn mở miệng, lại bị Nam Cung Triệt đoạt trước.

Nam Cung Triệt tinh tường cảm nhận trên người hán phát ra khí lạnh, lại vẫn thản nhiên ôm lấy khoe môi: "Mẫu hậu thường nói với bản cung, cầu bảo vật vô giá, khó được người hữu tình. Cho nên chỉ cần bệ hạ có thể gật đầu, bản cung nguyện lấy hai mươi tòa thành trì giáp Đông Lan làm sính lễ, cưới Phượng Thiên."

Chung quanh vang lên tiếng hút khí.

Hai mươi tòa thành trì đối một nữ nhân.

Đến tột cùng là nên nói Thái tử Việt Nam rất ngốc, hay là nên nói hắn quá nặng tình.

Nữ tử ở đây đều lộ ra biểu tình sợ hãi, các nàng khổ sở diễn lâu như vậy, ưu việt này lại bị một người không tưởng được đoạt đi, thật sự đáng giận.

Văn võ bá quan đều muốn xông lên nói thẳng một tiếng "Được". Tây Khuyết đã là quốc gia thất bại, không đủ gây sợ hãi, nay trên đại lục cũng chỉ có Việt Nam có thể quyết đấu tranh thắng thua với Đông Lan. Nếu lần này dám hỏi thành công, nếu có thể quan hệ tốt với Việt Nam mười năm, chung sống hoà bình, còn có thể được hai mươi tòa thành trì.

"Không biết ý bệ hạ thế nào?" Nam Cung Triệt thấy Quân Mặc Ảnh thật lâu chưa mở miệng, không khỏi ra tiếng hỏi.

Nữ nhân trong hậu cung, bao gồm Hoàng Hậu và Thái Hậu, cũng nhìn qua đế vương.

Trong mắt không hẹn mà gặp có vài phần chờ mong, chỉ là có chút che giấu, có chút biểu hiện rõ ràng khác nhau.

Nếu Phượng Thiên đi rồi, các nàng liền tương đương với bỏ một kẻ địch cường đại, rốt cuộc không cần lo lắng có người chiếm quân sủng, độc chiếm quân ân.

Quân Mặc Ảnh thu hết phản ứng của mọi người vào đáy mắt, ôm lấy môi không giận mà cười lại, nhưng ý cười không tới đáy mắt.

Cuối cùng ánh mắt dừng ở nữ tử giữa đại điện, vật nhỏ gầy teo nhược nhược, giờ phút này nhìn hắn chăm chăm, như là một con mèo nhỏ sợ hãi bị vứt bỏ, đầm đìa đáng yêu.

Nếu Phượng Thiên biết giờ phút này hắn nghĩ cái gì, thế nào cũng phải tức chết không thôi.

Còn đầm đìa đáng yêu.

Nàng đang tức giận, không nói gì được không.

Rõ ràng chuyện hòa thân chó má này là chuyện của hắn, vì cái gì những người này liền nghĩ thay nàng quyết định, chẳng lẽ cũng không tính hỏi ý kiến đương sự là nàng sao?

A a a, vương triều phong kiến vạn ác chết tiệt này.

Ánh mắt Quân Mặc Ảnh dừng ở nàng rất lâu, nói với Nam Cung Triệt, trog tiếng nói trầm thấp mang theo vài phần lạnh lẽo.

"Tâm Thái tử không khỏi cũng quá lớn rồi, Lan La thảo là bảo bối của trăm, Phượng Thiên cũng là bảo bối của trăm, đừng nói là hai mươi tòa thành trì, cho dù là hai trăm tòa, trăm cũng sẽ không tặng nàng cho bất kỳ kẻ nào. Nếu Thái tử nghĩ một lần lấy hai món bảo bối của trăm, thứ trăm không thể nhận đâu, không thể bỏ những thứ yêu thích."

Khẩu khí rõ ràng, nói năng khí phách.

Giữa những hàng chữ tràn đầy cự tuyệt và uy hiếp không cần nói cũng biết, nếu Nam Cung Triệt còn muốn Lan La thảo, tốt nhất liền thức thời cầm miệng, nếu không thì mức nước công dã tràng, kết quả là cái gì cũng không chiếm được.

Thậm chí, hắn không cho đối phương lựa chọn, Lan La thảo dùng để cứu mạng Hoàng Hậu Việt NAM, nếu vì một nữ nhân mà buông tha, vậy chỉ có thể nói Nam Cung Triệt bất trung bất hiếu. Một khi việc này truyền đến Việt Nam, chỉ sợ ngay cả thái tử vị cũng sẽ nguy hiểm.

Mọi người đều kinh ngạc.

Lời nói cực không khách khí này nói ra, Phượng Thiên nàng một Tiệp dư nho nhỏ, làm sao có thể so sánh với hai mươi tòa thành trì, làm sao có thể so sánh với quan hệ giữa Đông Lan và Việt Nam.

Thái Hậu nhủ mị, không đồng ý nhìn về phía Quân Mặc Ảnh.

"Hoàng Thượng!"

Bạn đang đọc truyện *Sủng Quan Lục Cung: Đế Vương Kiêu Man Hoàng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 100: Tín vật định tình

Quân Mặc Ảnh lập tức đoán được Thái Hậu muốn nói cái gì.

Nói thật ra, từ khi hấn tự mình chấp chính, mẫu hậu chưa từng tái nhúng tay vào việc triều chính. Ngay cả chuyện hậu cung, cũng đều giao cho Hoàng Hậu và Vân Quý Phi để ý. Mà hấn cũng kính trọng mẫu hậu, cho nên giờ phút này cũng không có khả năng ngăn cản mẫu hậu nói chuyện.

Chính là, cho dù mẫu hậu nói ra, cho dù thật sự trái ý mẫu hậu, hấn cũng sẽ không đưa vật nhỏ cho người khác.

Hai mươi tòa thành trì tính cái gì.

Nếu hấn thật muốn, đó là toàn bộ thiên hạ.

Hấn cũng không cho rằng mình cần dùng một nữ nhân để giữ nước.

"Hoàng Thượng, theo tổ chế, người trong hậu cung, phạm là dưới tần vị đều có khả năng trực xuất ra cung. Nếu có cơ hội thích hợp, gả thú cũng không phải là không thể." Thái Hậu thân nhiên nói, làm như đơn giản nói lại tổ chế, kì thực, rõ ràng bà lấy thân phận mẫu hậu ép bách.

Mi tâm Quân Mặc Ảnh co lại, đang định mở miệng, Thái Hậu lại nói tiếp: "Đây cũng là chuyện của Phụng Thiên tiếp dư, không bằng chúng ta hỏi đương sự, có đồng ý cùng Nam Cung Thái tử về Việt Nam không, như thế nào?"

Nếu không phải ở trên đại điện, nếu không là vì đối phương là Thái Hậu, Phụng Thiên khẳng định tặng cho đối phương ánh mắt, sau đó cười lạnh ba mươi cái.

Hiện tại nghĩ đến hỏi ý kiến nàng sao?

Sao trước khi Quân Mặc Ảnh từ chối không thấy có người nghĩ đến nàng vậy.

Càng nói càng dối trá.

Nam Cung Triệt thấy đề vương không phù quyết, liền mỉm cười, gật đầu nói: "Bản cung cảm thấy đề nghị của Thái Hậu rất tốt."

Hấn xoay người, từng bước một đi đến chỗ Phụng Thiên, khoe miệng không thay đổi vẫn thân nhiên tươi cười, vài phần lạnh nhạt, vài phần dày.

Cuối cùng đứng trước mặt Phụng Thiên, trong mắt như hàm chứa nhu tình: "Tiểu Thiên, ngươi có bằng lòng đi cùng ta không?"

" "

Phụng Thiên không nói gì mặt đầy hắc tuyến nhìn hấn, trong bụng đang có một đàn ngựa chạy qua cuối cùng nói ra một câu: "Chúng ta quen biết sao?"

Mọi người cũng rít gào.

Vừa rồi Nam Cung Thái tử nói cùng "Ta" đi, mà không phải cùng "Bản cung" đi.

Hấn không xưng "Bản cung".

Nghe xong Phụng Thiên nói, Nam Cung Triệt cũng không giận, ngược lại độ cong khoe miệng càng sâu vài phần: "Tiểu Thiên cảm tín vật định tình của ta, chẳng lẽ không biết ta."

Ai cảm tín vật định tình của ngươi mà biết ngươi bao giờ.

Phụng Thiên khóc không ra nước mắt, cô nài nài thật sự không biết ngươi, cộng thêm ngay cả bóng dáng tín vật định tình của ngươi cũng chưa thấy qua được không!

"Này, thực không dám dấu diếm, kỳ thật ta mất trí nhớ đã hai tháng, cho nên việc trước kia ta đều..."

Không đợi nàng nói xong, Nam Cung Triệt liền đánh gãy nàng: "Tiểu Thiên cũng nói là hai tháng, như vậy chuyện nửa tháng trước hấn là còn nhớ rõ đi." Ánh mắt hấn dừng ở trên mặt Phụng Thiên, như là muốn nhìn thấu mỗi một biến hóa trên mặt nàng, dừng một chút, lại cố ý đề thấp giọng: "Hội hoa đăng, Tiểu Thiên dám cảm hoa đăng của ta đi, chẳng lẽ cũng đã quên sao?"

Đờ mờ.

Chân Phụng Thiên mềm nhũn, thiếu chút nữa ngã xuống.

Hoa đăng.

Còn có chuyện như vậy sao.

Nam nhân kỳ quái ngay cả mặt mũi cũng không lộ qua và tên thị vệ như thiếu hán tiền kia.

Bà nội giọt, người không nói sớm, ai biết đó là tín vật định tình của người.

Toàn bộ người trong đại điện đều nín thở nghe bọn hán nói chuyện, cho nên từng lời Nam Cung Triệt nói đều rơi vào lỗ tai mọi người, tự nhiên cũng bao gồm Quân Mặc Ảnh.

Lúc ấy hán cảm thấy thân phận nam nhân kia không đơn giản, chính là không nghĩ tới, đối phương lại là Thái tử Việt Nam bọn họ cố ý chạy về hoàng cung tiếp đãi.

Áp chế chấn động trong lòng, hán vẫy Lý Đức Thông lại, nhủ mi nhẹ giọng phân phó vài câu, Lý Đức Thông liền một đường chạy ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Quan Lục Cung: Đế Vương Kiều Man Hoàng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 101: Ta sẽ cho người tất cả

"Ta giống như..." Phượng Thiên nuốt nước miếng một cái, vẻ mặt kinh ngạc vặn vẹo gật đầu: "Nghĩ tới..."

Đây là khách điểm kỳ quái lại có nam nhân kỳ dị thôi!

Tuy rằng lúc ấy hán cố ý đè thấp tiếng nói, nhưng thói quen và ngữ điệu nói chuyện sẽ không thay đổi. Hơn nữa hiện tại hán có tâm muốn cho mình nghe ra, mình muốn nhận sai cũng không được!

Nhưng vì cái gì nam nhân này muốn kết hôn với nàng?

Không phải cố nhân đều rất xem trọng trinh tiết sao? Hiện tại nàng là vợ bé bé của Quân Mặc Ảnh, chẳng lẽ tấm thân rách này còn có thể mang về Việt Nam làm Thái Tử phi?

Phượng Thiên cảm thấy tam quan của mình lại một lần nữa bị phá vỡ.

"Vậy Tiểu Thiên đồng ý trở về với ta sao?" Nam Cung Triệt lại bước từng bước đến gần nàng, đuôi lông mày khoe mắt đều mang theo một cổ ôn nhu ý cười.

Phượng Thiên theo bản năng ngẩng đầu nhìn thoáng qua nam nhân ngồi trên long ý, chỉ thấy đáy mắt Quân Mặc Ảnh đầy lửa giận, quanh thân phát ra từng trận khí lạnh, giống nhau chỉ cần nàng dám gật đầu, hán sẽ trực tiếp đông chết cộng thêm nướng tiêu nàng.

A a a, rất khủng bố...

Phượng Thiên yên lặng thu hồi tầm mắt, không dám nhìn hán, rất ngạc nhiên hỏi Nam Cung Triệt: "Người cũng chỉ gặp ta hai lần mà thôi, rốt cuộc là con mắt không đúng mới nhìn trúng ta?"

Nam Cung Triệt xấu hổ.

Nữ nhân này, thật đúng là không giống người thường.

Cái gì mà con mắt không đúng mới nhìn trúng nàng? Nàng có cần tự hạ thấp mình như vậy không..

"Tiểu Thiên tính sai rồi, tính cả hôm nay, đây là lần gặp thứ ba của chúng ta. Từ đêm hội hoa đăng chương hôm đó, ta đã nhất kiến chung tình với người."

"..."

Khóe miệng Phượng Thiên run rẩy hai cái, nam nhân kỳ lạ này, vì cái lông gì nhất kiến chung tình với nàng? Chẳng lẽ là bởi vì nàng kể được chuyện xưa loạn thất bát tao?

Quả nhiên yêu thích khác người...

"Khụ!" Nàng nặng nề mà khụ một tiếng, khuôn mặt nhỏ nhắn nghiêm túc nói: "Tuy rằng người đã gặp ta lần thứ ba, nhưng đêm đó ta vốn không nhìn thấy người, cho nên tính đúng ta mới thấy qua người hai lần mà thôi. Hơn nữa từ ngày hôm qua cho tới hôm nay, ta cũng không có thể vừa thấy người đã nhất kiến chung tình. So, vì cái gì ta phải đi với người?"

"Bởi vì sau khi trở về với ta, người chính là Thái Tử phi Việt Nam, là Hoàng Hậu tương lai của Việt Nam." Nam Cung Triệt cười khẽ, chột thu ánh mắt

lại, còn nói: “Đương nhiên, ta biết ngươi cũng không coi trọng mấy thứ đó, ngươi muốn tâm một người, không phân cách, đúng không?”

Ngọc Phượng Thiên bị đánh một cái, biểu tình trên mặt cứng lại.

Tâm một người, không phân cách?

Nam Cung Triệt còn tiếp tục nói: “Tiểu Thiên, còn nhớ rõ đêm đó ta hỏi ngươi vấn đề kia không? Lúc ấy ngươi không nói cho ta biết đáp án, nhưng trải qua hôm nay, ta nghĩ ta đã đoán được.”

Phượng Thiên ngăn ngươi, cũng không nói, liền nhìn hấn.

"Đáp án chính là ca khúc ngươi hát hôm nay, nguyên có được tâm của một người, bạc đầu không phân ly, đúng không? Sở dĩ ngươi không thích chuyện xưa kia, cảm thấy chuyện xưa kia không thú vị, là vì nhân vật chính bên trong không thể dựa theo suy nghĩ của ngươi ở cùng một chỗ, giữa bọn họ còn rất nhiều người nhiều việc ngăn cách, có phải không?"

Nam Cung Triệt chậm rãi vươn tay về phía nàng: "Tiểu Thiên, theo ta trở về đi, ta sẽ cho ngươi tất cả."

Mọi người đều kinh hãi.

Nếu nói vừa rồi đế vương tình nguyện bỏ qua hai mươi tòa thành trì cũng muốn giữ Phượng tiếp dư lại đã khiến bọn họ cảm thấy ngạc nhiên, như vậy giờ phút này lời Nam Cung Thái tử nói chính là một quả bom!

Nếu bọn hấn không hiểu sai, Nam Cung Thái tử nói là tâm một người, không phân cách, nói cách khác, đời này hấn chỉ cần một mình Phượng tiếp dư, phải không?

Thân là Thái tử Việt Nam, thân là đế vương tương lai của Việt Nam, sao hấn có thể son sắt cam đoan như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Sủng Quan Lục Cung: Đế Vương Kiêu Man Hoàng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 102: Lục cung vô phi, một đời một người

Phượng Thiên thật sự ngây dại, tràn đầy ngạc nhiên nhìn bàn tay khớp xương rõ ràng trước mặt, màu da trắng, làm cho hấn thoát nhìn có chút đơn bạc suy nhược, nhưng cũng ấm áp.

Hấn nói với nàng, sẽ cho nàng tất cả, bao gồm tâm một người, không phân cách.

Kỳ thật từ lần đầu tiên nàng gặp Quân Mặc Ảnh, nàng cũng đã không mong đời "Cả đời một người một đời". Nhưng không nghĩ tới, hiện tại nhưng lại có một người đứng trước mặt nàng, đồng ý hứa hẹn với nàng như thế, mà người này lại là thái tử một quốc gia.

Trong điện mọi người cũng không dám hút khí, ai cũng biết, lúc này đế vương đang nổi cơn thịnh nộ.

Nam Cung Thái tử dám ra điều kiện mê người như thế ở Đông Lan, Phượng tiếp dư chỉ là Tiếp dư, đến Việt Nam, thì là Thái Tử phi duy nhất, Hoàng Hậu duy nhất.

Như thế, không phải đáp án của Phượng tiếp dư đã muốn rất rõ ràng sao.

Nhưng cố tình, nữ nhân này cũng là người đế vương không muốn buông tay.

Thái Hậu cũng gắt gao nhìn chăm chăm Phượng Thiên, trong lòng mang theo vài phần khản trương và không yên.

Đã bao lâu chưa từng có cảm giác này!

Từ lúc tân hoàng đăng cơ, từ lúc xã tắc an ổn, tuy tiền triều hậu cung vẫn có một hai người bụng dạ khó lường, nhưng bà lại không vì thế mà lo lắng. Bởi vì bà biết con trai bà có thể giải quyết việc này.

Nhưng lúc này đây, bà lại khản trương bởi vì thái độ của nhi tử bà đối với Phượng Thiên không giống người thường, bà thật sự khản trương.

Bà hy vọng Phượng Thiên có thể đáp ứng Nam Cung Triệt rồi đi. Mặc kệ Phượng Thiên là yêu ma quỷ quái gì, mật thám cũng tốt, giả mất trí nhớ cũng thế, chỉ cần rời khỏi Đông Lan, vậy không còn quan hệ với con trai bà, cũng không có cơ hội có thể làm hại Đông Lan.

Điều kiện tốt như vậy, cơ hội tốt như vậy nha đầu kia sẽ đáp ứng đi.

Đứng vào lúc này, Lý Đức Thông vội vàng chạy trở về, một lần nữa đứng ở bên người đế vương, chắc đã làm việc thỏa đáng.

"Mẫu hậu." Quân Mặc Ảnh trầm giọng mở miệng, trong giọng nói hiển nhiên đã thu liễm lại tức giận.

"Ta không cần." Cùng thời khắc đó, Phượng Thiên lắc đầu lui từng bước, đôi mi thanh tú nhíu lại, từ chối Nam Cung Triệt.

Lời Quân Mặc Ảnh định nói liền ngừng.

Mọi người ngạc nhiên nhìn chằm chằm Phượng Thiên, một đám người miệng mở to đến nỗi có thể nhét trứng chim, hoàn toàn không thể tin được nàng vừa từ chối.

Không cần!

Không muốn cái gì.

Thái Tử phi duy nhất của Việt Nam, Hoàng Hậu tương lai duy nhất của Việt Nam, vì cái gì nói không cần.

Rõ ràng Phượng tiếp dư mắt trí nhớ, vì cái gì giống như choáng váng, lựa chọn ngu ngốc như vậy.

Chẳng lẽ nói, nàng thật yêu đế vương của bọn họ, yêu đến mức có thể không cần quyền thế địa vị, yêu đến tình nguyện ở Đông Lan làm một Tiếp dư nho nhỏ.

Thái Hậu hô hấp có chút dồn dập, cắn chặt môi, vì sao không cần?

Bà biết con trai của bà là đối tượng ngàn vạn nữ nhân kính ngưỡng nhớ nhung, nhưng trong đó có hai nguyên nhân rất lớn, một là vì dung mạo tuấn mỹ, một là vì thân phận đế vương.

Nhưng hai điểm ở trước mặt Nam Cung Triệt cũng không phải đặc biệt, tuy rằng bây giờ Nam Cung Triệt còn là Thái tử, nhưng theo trình độ coi trọng của Hoàng đế Việt Nam với hắn, ngôi vị hoàng đế tương lai trừ hắn ra không còn có thể là ai khác.

Dược điều kiện mê người như vậy, hơn nữa còn lục cung vô phi, một đời một người, vì sao Phượng Thiên còn có thể cự tuyệt?

Mày Thái Hậu càng nhíu chặt, không dấu vết bùng lên chén trà trước mặt, đưa đến bên miệng uống một ngụm, bên ngoài như rất bình tĩnh, nhưng tay cầm chén lại có vẻ run run.

Bà chỉ có thể nghĩ đến một đáp án duy nhất.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Quan Lục Cung: Đế Vương Kiềm Mạn Hoàng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 103: Cho dù nàng muốn đi với người, cũng không đi được

Nam Cung Triệt cũng có chút kinh ngạc, tay dừng ở giữa không trung chậm chạp không buông xuống.

"Vì sao không cần?"

"Người thật là kỳ quái, ta không biết người, vì sao muốn đi người."

Phượng Thiên quệt cái miệng nhỏ nhắn, than thở nói: "Chẳng lẽ đơn giản là chỉ có ta phù hợp với yêu cầu của người, ta nên đi theo người sao, bất luận là vị trí Thái Tử phi trong miệng người, hay là Hoàng Hậu tương lai, đều không có chút hấp dẫn nào với ta, vậy người cũng nên biết, trong mắt ta người không khác gì nhiều người xa lạ khác."

Tuy rằng đây là cổ đại, nhưng nàng cũng không tin, chỉ có một mình Nam Cung Triệt có thể cả đời chỉ có một người.

Nếu không chỉ có mình hắn, vì sao nàng phải đi với hắn, chẳng lẽ còn tham vị trí Hoàng Hậu tương lai của hắn sao.

Phượng Thiên buồn bực trừng mắt nhìn, ai, tuy rằng nàng chỉ muốn làm một nữ tử im lặng, nhưng nàng cũng không phải người tùy tiện, sao có thể khinh địch như vậy bị người bắt cóc đầu.

Muốn cho nàng chuyển từ hoàng cung này đến một hoàng cung khác, vậy sao nàng không đợi ở bên cạnh Quân Mặc Ảnh.

Đi theo Quân Mặc Ảnh là người quen, ít nhất hết ăn lại uống cũng dễ dàng chút.

"Tiểu Thiên, ngươi sẽ không hối hận chứ?" Nam Cung Triệt cười giống hệt hồ ly, chậm rãi tiến đến bên tai nàng nói: "Ngươi ở Đông Lan chỉ là Tiệp dư, cho dù ngày sau có thể trở thành phi tử, Quý phi, thậm chí Hoàng Hậu, cũng chỉ là người đáng thương mà thôi, không phải sao!"

Ba chữ "Người đáng thương" này khiến tim Phụng Thiên run lên.

Nhớ tới đêm hội hoa đăng hôm đó, nàng nói Thái tử Hoàng Hậu cũng chỉ là người đáng thương, hiện tại nam nhân này liền trực tiếp tặng ba chữ này lại cho nàng.

A a a, nam nhân này thật xấu.

Quả thực chính là chuyên gia đục khoét nền tảng.

Bởi vì khoảng cách giữa hai người rất gần, mà giờ phút này Nam Cung Triệt lại cố ý nói nhỏ, cho nên mọi người chỉ có thể nhìn thấy hắn và Phụng Thiên đang nói chuyện, lại không nghe được hắn nói cái gì.

Quân Mặc Ảnh nắm chặt hai tay, trên mu bàn tay ần ần có gân xanh, đột nhiên đứng dậy từ trên long ý.

Mọi người lại kinh ngạc.

"Thái tử, Phụng Thiên nàng nói không muốn đi theo ngươi." Hắn nhủ mi tâm, đôi môi mím chặt thành một đường. Cuối cùng, lại lạnh lùng bổ sung một câu: "Cho dù nàng muốn đi với ngươi, cũng không đi được."

Hắn giơ tay lên, Lý Đức Thông hiểu ý, lập tức tiến lên, từ trong tay áo lấy ra một đạo thánh chỉ.

"Phụng Thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết: "Phụng Tiệp dư cung Đạo Hoa ôn chính cung lương, hành hoàng có tắc, lễ giáo túc nhân, thâm trầm tâm, ngay hôm nay khởi sắc phong vị Thiên phi, cư Phụng Ương Cung chủ vị." (edit: chịu chả biết dịch thế nào nữa)

Một đạo thánh chỉ, lại khiến mọi người nhắc lên kinh hãi trong lòng.

Cứ như vậy sắc phong một phi tử.

Từ khi nữ tử này hộ giá hôn mê, đến khi nàng tỉnh lại sắc phong tài nhân, tiệp dư, cho tới bây giờ là phi vị, cũng chỉ trong ba tháng ngắn ngủi. Trừ bỏ các lão nhân đã đi theo nhập hậu cung từ Đông cung, còn chưa có nữ nhân nào phá bỏ tiền lệ như vậy. Kể cả Thân Phi nương nương được độc sủng trước kia cũng không thăng vị nhanh chóng như nàng vậy.

Biểu tình Quân Mặc Ảnh uy nghiêm trong trẻo nhưng lạnh lùng, xoay người nhìn về phía Thái Hậu, thần sắc mới hạ vài phần: "Sự việc đột ngột, còn chưa kịp báo cho mẫu hậu biết. Đạo thánh chỉ này nhi thần đã sớm viết xuống, cho nên hôm nay dù Phụng Thiên đồng ý đi cũng không đi được. Căn cứ tổ chế, chỉ có dưới tần vị mới có thể gả ra cung, còn về Phụng Thiên không có khả năng."

Không biết vì sao, mọi người có cảm giác từng chữ từng chữ mà hắn nói xuống tràn đầy lửa giận.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Quan Lục Cung: Đế Vương Kiêu Man Hoàng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 104: Ta sẽ chờ ngươi

Thân phi nhìn chằm chằm khuôn mặt lạnh lùng của đế vương trên cao, biểu tình trên mặt không rõ là mừng hay là lo.

Phụng Thiên không đi, nàng nên thờ dài nhẹ nhõm một hơi mới đúng, nhưng vì sao, trong lòng liền thấy đau.

Thời gian dài như vậy, nàng đi từng bước cho tới hôm nay, rõ ràng chỉ vì một mục đích. Nhưng mà từ khi nào, nàng cũng bắt đầu để ý loại chuyện này, để ý đế vương đối xử tốt với nữ nhân khác.

Thần sắc trên mặt Nam Cung Triệt ngưng trệ một lát, lúc sau, lại nhẹ thờ dài một hơi.

Xem ra hôm nay, hắn nhất định không mang Phụng Thiên đi được.

Từ đêm hội hoa đăng hôm đó, hắn chỉ biết nam nhân đi cùng nàng đối xử với nàng khác biệt, chỉ là khi gặp lại nàng, biết được nam nhân kia là đế vương Đông Lan, trong lòng hắn lại có một tia may mắn.

Dù sao không phải hoàng đế nào cũng có thể giống phụ hoàng đối xử với mẫu hậu như vậy.

Nhưng sự thật chứng minh, hắn sai rồi.

Hiển nhiên Quân Mặc Ảnh đối xử với nàng không chỉ là đối xử với một phi tử bình thường đơn giản như vậy.

"Tiểu Thiên, xem ra hôm nay ngươi không có khả năng đi theo ta." Hắn ghé vào tai Phụng Thiên, dùng giọng chỉ có hai người có thể nghe được nói nhỏ: "Nhưng mà ta sẽ chờ ngươi. Nếu sau này ngươi nghĩ thông suốt, mặc kệ ngươi có thân phận gì, ta đều mang ngươi đi."

Không đợi Phụng Thiên phản ứng, hắn đã lui về phía sau, xoay người sang chỗ khác, khoe miệng lại khôi phục nụ cười nhẹ kia.

"Nếu Phụng tiếp dư đã là Thiên phi nương nương, bản cung sẽ không miễn cưỡng nữa."

Quân Mặc Ảnh cười, sâu trong mắt phụng lại có một tia lạnh lẽo sắc bén: "Thái tử có thể hiểu được là tốt rồi, trăm cảm thấy vui mừng."

Thái Hậu vội vàng hoà giải: "Nếu còn có tiểu thư nhà ai có thể được Thái tử ưu ái, Thái tử có thể nói."

Sự tình phát triển đến nước này, bà biết hôm nay Phụng Thiên không có khả năng đi rồi, trước mắt cũng chỉ có thể trấn an Nam Cung Triệt thật tốt.

Nam Cung Triệt cười nhẹ: "Đa tạ ý tốt của Thái Hậu, chỉ là có việc cần phải có duyên phận. Hôm nay đã để Thái Hậu và Hoàng Thượng lo lắng, tài nghệ của chúng tiểu thư đều tuyệt diệu không thôi, là bản cung không có phúc khí được hưởng."

Có lẽ bị phụ hoàng mẫu hậu hun đúc, chưa bao giờ hắn cho rằng mình cần rất nhiều nữ nhân, giống như phụ hoàng đối xử với mẫu hậu vậy, toàn tâm toàn ý, trợ giúp lẫn nhau là tốt rồi.

Dân chúng Việt Nam đều cho rằng mẫu hậu là nữ nhân hạnh phúc nhất trên đời này, chỉ vì từ xưa đến nay, vốn không có lục cung vô phi vừa nói, tiền lệ này được phụ hoàng mở ra vì mẫu hậu. Nhưng ở trong mắt hắn, phụ hoàng mới là nam nhân hạnh phúc nhất trên đời này.

Bọn họ không thấy qua nụ cười trên mặt phụ hoàng, hoàng thúc hoàng bá của hắn chưa thấy qua bao giờ. Có lẽ chỉ có chiếm được tình yêu chân chính trên đời, mới có thể hạnh phúc giống phụ hoàng và mẫu hậu như vậy.

Hắn cũng không lừa Phụng Thiên, quả thật hoa đăng kia là hắn tính đưa cho người có duyên, đó là do mẫu hậu tự tay làm ra. Hắn đúng là đến Đông Lan xin thuốc, đến Đông Lan tìm Thái Tử phi cũng không giả, chỉ là để người khác kể chuyện xưa cho hắn nghe là cái cách mà thôi.

Một đêm kia, trước khi Phụng Thiên xuất hiện, hắn nghĩ mình không tìm thấy, lúc nàng lôi kéo Quân Mặc Ảnh chạy trốn, hắn cũng nghĩ mình tìm lầm.

Thẳng đến hôm qua gặp lại, hắn phát hiện mình không có biện pháp khống chế xúc động muốn thử một lần.

Yến hội chấm dứt, hầu như không ai vui vẻ, thậm chí đại đa số người hân nhiên rã rã nghiêng lợi.

Thái Hậu rời đi đầu tiên, lúc mọi người muốn hành lễ, Thái Hậu khoát tay áo, ý bảo không cần.

Giờ phút này không có người chú ý tới, sắc mặt Hi phi đã đỏ bừng, trong ngày đông lạnh lẽo này, trên trán nàng lại thấm ra một tầng mồ hôi mỏng manh, thân thể còn xoay đến xoay đi không biết làm gì.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Quan Lục Cung: Đế Vương Kiêu Man Hoàng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 105: Sủng thế nào?!

Đi sau đế vương, lúc đi cũng giống hôm qua, đứng ở trước mặt Phụng Thiên, bỏ qua là muốn cùng nàng.

Phụng Thiên bị hắn nắm tay, cười tủm tỉm nhìn mọi người đứng dậy, cuối cùng tầm mắt dừng ở trên người nữ nhân có vẻ mặt vội vàng xao động.

Hi phi.

Đó là người duy nhất không đứng lên.

Mọi người vốn cũng không chú ý nàng, tuy nói phân vị của nàng không tính thấp, nhưng lúc đế vương rời đi, có ai chú ý một phi tử làm gì.

Nhưng Phụng Thiên không đi, cười tủm tỉm liền nhìn chăm chăm vào Hi phi.

Bởi vì nàng đứng ở bên cạnh đế vương, cho nên nhất cử nhất động đều được mọi người chú ý, lúc sau, tầm mắt tất cả mọi người đều chuyển dời đến trên người Hi phi.

Sắc mặt Hi phi càng đỏ, còn có một tia rõ ràng xanh trắng.

Phượng Thiên, Phượng Thiên tiểu tiện nhân chết tiết này, nhất định là nàng ra tay.

Rõ ràng lúc mình rời đi còn rất tốt, sao chỉ có một lúc mà thành ra thế này.

Trong lúc kia, tới gần nơi này liền chỉ có nàng, trừ bỏ nàng, cũng không có người sẽ nghĩ ra chiêu này.

Quân Mặc Ảnh nhủ mi tâm, gần như là lập tức phản ứng lại.

Tuy rằng hắn còn không biết Hi phi làm ra chuyện gì, nhưng bất luận như thế nào, dù sao không có khả năng là chuyện tốt, hơn nữa tuyệt đối không thoát khỏi quan hệ với vật nhỏ.

Nhủ mi trừng mắt nhìn nàng một cái, mang theo vài phần bất đắc dĩ và dung túng, lại nhìn hướng Hi phi, vẻ mặt thay đổi nhưng đáng vẻ không chút thay đổi: "Hi phi ý vào bình thường trầm sủng người, cho nên hiện tại ngay cả quy củ cơ bản cũng không nhớ sao?"

Giọng nói bình thường, làm như không có gì, nhưng ai cũng có thể nghe ra sự tức giận trong giọng nói lạnh như băng của đế vương.

Hai mắt Hi phi vừa lật, thiếu chút nữa tức giận đến ngất đi.

Sủng!

Sủng thế nào!

Hoàng Thượng chính là trợn mắt nói dối.

Phượng Thiên cố nén cười, ngay cả bả vai cũng run lên, chợt ho khan một tiếng, thản nhiên nói: "Hoàng Thượng, hẳn là Hi phi nương nương mới đàn một lát, cho nên mệt đi."

Nàng vừa nói vì Hi phi giải vây, một bên mỉm cười nhìn Hi phi. Ở trong mắt mọi người, thật giống như nàng thành tâm thành ý giúp đỡ Hi phi tuy rằng lý do hơi gượng ép.

Chỉ có Quân Mặc Ảnh rõ ràng, vật nhỏ này, rõ ràng đang gây chuyện.

Nam Cung Triệt buồn cười, giơ ly rượu trước mặt lên uống một ngụm.

Hắn sớm biết nữ nhân này không có khả năng bỏ qua đầu sỏ hôm qua suýt nữa hại nàng xấu mặt như vậy, ngoài miệng nói không có việc gì, không thêm đề ý, kỳ thật đã sớm đổ đẩy ý xấu lên người rồi.

Trên yến hội không thấy nàng có động tĩnh gì, còn tưởng rằng mình không gặp được trò hay, không nghĩ tới, rốt cuộc nàng vẫn không làm mình thất vọng.

"Mệt muốn chết rồi!" Quân Mặc Ảnh bình tĩnh, lạnh lùng hừ một cái.

"Dù gì lúc Hi phi đánh đàn cũng là ngồi, Thiên phi còn đứng, sao không thấy Thiên phi nói mệt."

Lời còn chưa dứt, tay áo màu vàng phát một cái, bỗng dừng ở bên hông Phượng Thiên, ở chỗ mọi người thấy không nhìn thấy véo nàng một cái.

"A!" Phượng Thiên hút một ngụm khí lạnh, chợt che miệng mình, vẻ mặt dữ tợn, vì sao véo nàng.

Véo thì véo, nhưng vì sao lại véo ở eo.

Phượng Thiên sợ, bị hắn ôm bằng một tay, cả người đều run sợ, thiếu chút nữa nhảy dựng ra.

Nàng quay đầu trừng mắt nhìn Quân Mặc Ảnh, đang muốn bắt lấy tay hắn, giây tiếp theo, lại lọt vào tập kích.

Chân Phượng Thiên mềm nhũn, trực tiếp ngã quỵ lên người hắn.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Quan Lục Cung: Đế Vương Kiêu Man Hoàng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 106: Nàng cũng không tin

Mọi người không thấy trong lúc đó bọn họ "Hỗ động", tầm mắt chỉ có thể nhìn thấy vị Thiên phi nương nương mới tăng phân vị nói xong câu nói kia với đế vương liền dựa mạnh vào đế vương, thấy nàng làm nũng tỏ vẻ chính mình cũng mệt mỏi, khóe miệng mọi người đều run rẩy.

Chưa thấy qua có người dám như vậy!

Hay là nói, kỳ thật để vương thích giọng điệu này.

Phượng Thiên bị mọi người nhìn bằng ánh mắt ái muội, khuôn mặt nhỏ nhắn nóng lên, thầm mắng một tiếng hỗn đản, liền giữ tư thế này khó khăn véo cánh tay nam nhân một chút.

Quân Mặc Ảnh ăn đau, biểu tình trên mặt lại may may không thay đổi, ngược lại khẽ cười một tiếng, tức giận đến mức Phượng Thiên nhảy dựng ra khỏi người hắn.

Lưu manh, liền hấn giả bộ.

Nàng chuyển toàn bộ oán khí lên người Hi phi, tràn đầy ác ý nhìn nàng.

Hi phi tức giận đến khớp hàm run run, thở hổn hển.

Trời biết nàng nghĩ muốn nói việc Phượng Thiên làm nói ra, nhưng nàng không biết, nếu nàng thật sự nói, Hoàng Thượng là sẽ giúp đỡ nàng, vẫn là sẽ giúp đỡ tiểu tiện nhân Phượng Thiên kia.

Nếu giúp nàng lấy lại công đạo cũng thôi, nếu giúp đỡ Phượng Thiên vậy chẳng phải nàng tự khiến mình mất mặt, càng thêm dọa người sao!

Dù sao, Hoàng Thượng thiên vị tiểu tiện nhân kia cũng không phải lần đầu tiên.

Ngay lập tức, Hi phi đã suy nghĩ ra trăm câu chuyện.

Cuối cùng nàng hạ mí mắt, quyết định ăn ngay nói thật.

Nàng cũng không tin, ở trước mặt văn võ cả triều, ở trước mặt phi tần hậu cung, Hoàng Thượng còn có thể bắt công thiên vị không phân rõ phải trái như thế.

"Hoàng Thượng!" Nàng oán hận gọi một tiếng, tiếng nói mang theo run run, tức giận, ủy khuất, sợ hãi, tất cả đều không đủ để dùng để hình dung tâm tình của nàng vào giờ phút này.

"Không phải nô tì cố ý không tuân thủ cung quy không hành lễ, thật sự là nô tì không thể đứng dậy. Hiện tại cái ghế nô tì đang ngồi, tuyệt đối là bị người động tay chân qua, nếu không không có khả năng."

"Ý của Hi phi là, trẫm động tay động chân trên ghế, cố ý hãm hại người."

Nhất thời Hi phi kinh ngạc: "Hoàng Thượng, nô tì không có ý tứ này, nô tì..." Nàng theo bản năng quỳ xuống thỉnh tội, nhưng thân thể vừa động "Phanh" một tiếng, cả cái ghế to bị nàng kéo theo ngã xuống, ngay cả làn váy cũng bị rách.

Mọi người ngạc nhiên.

Đây, đây là tình huống gì?

Rõ ràng toàn bộ cái ghế kia dính vào người Hi phi.

Chẳng lẽ Hi phi vừa nói "Ghế có vấn đề" chỉ chính là cái này.

"Phốc" Phượng Thiên nhịn không được cười ra tiếng, sợ mình làm ra hành động khiếm nhã ở trước mắt bao người, vội vàng nghiêng người, bịt miệng cười không ra tiếng.

Quân Mặc Ảnh đỡ người nàng, bắt đầu đi đem đầu nàng dựa vào vai mình, không để người khác nhìn thấy nàng không có hình tượng.

Nam Cung Triệt ở phía xa nhìn động tác của hai người, khóe miệng đang tươi cười dần nổi lên một chút chua xót.

Hi phi bị mọi người nhìn lòng tràn đầy xấu hổ và giận dữ, quỳ trên đất nửa chữ cũng không nói được, hận không thể tìm cái lỗ chui xuống.

"Được rồi, trẫm đã biết. Hôm nay luống cuống như vậy, cũng không trách Hi phi được, quả thật là cung nhân sơ sót." Quân Mặc Ảnh khoát tay áo: "Hôm qua những người phụ trách quét tước chính điện, trẫm sẽ để Lý Đức Thông kiểm tra từng bước, nhất định cho Hi phi một công đạo."

Hi phi vốn đang khóc, nghe vậy, ngẩng đầu lập tức, mở to hai mắt vẻ mặt không thể tin: "Hoàng Thượng, vừa rồi nô tì đi trên đường vẫn tốt, sao là vì cung nhân quét tước không lo đâu."

"Hà!" Mắt phượng của Quân Mặc Ảnh nhú lại, trong con ngươi màu đồng hiện lên một tia lạnh lẽo: "Vậy theo ý Hi phi, là bởi vì sao?"

Bạn đang đọc truyện *Sủng Quan Lục Cung: Đế Vương Kiêu Man Hoàng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 107: Nàng không sợ hấn xử theo công bằng sao?

Hi phi chấn động, bởi vì sao đương nhiên là vì tiểu tiện nhân Phượng Thiên kia.

Nhưng chống lại ánh mắt lạnh lẽo của đế vương Hàn, nàng chỉ cảm thấy trong lòng như là bị đông lạnh trong hồ băng, cổ họng như tắc lại, không nói được nửa chữ.

Nàng không chút nghi ngờ, chỉ cần nàng dám nói là vì Phượng Thiên, đế vương sẽ giận dữ lôi đình, không chừng còn có thể giáng tội người khác.

"Nô tì" Hi phi cắn chặt hàm răng, môi trắng bệch, thân thể run nhè nhẹ: "Vừa rồi do tình thế cấp bách nô tì nói mê sảng, xin Hoàng Thượng xem nô tì đã thành như vậy, tha tội cho nô tì lần này đi."

Mỗi một chữ, đều gian nan như hao hết khí lực toàn thân nàng.

Đám người lặng ngắt như tờ, trong lòng mọi người cũng oán thầm không ngừng.

Có chút tâm tư đơn thuần chút, có lẽ còn không rõ ý của Hi phi, nhưng ở đây phần lớn là người trong quan trường cùng hậu cung đã trà trộn lâu, có năng lực nhất là nhìn phản ứng của đế vương, so sánh biểu hiện trước sau của Hi phi không giống nhau, hầu như đều hiểu ra giờ phút này nàng không nói thật.

Trên đường đi thay y phục, trên đường đi thay y phục.

Kỳ thật Hi phi nói một chút cũng không sai, nếu thật sự là cung nhân quét tước chính điện xảy ra vấn đề, vậy vì sao vừa rồi còn tốt, đột nhiên liền không thích hợp như vậy.

Nói đến nói đi, kỳ thật có người hiểm nghi lớn nhất.

Trong thời gian Hi phi đi thay y phục, chỉ có Phượng tiếp dư à không, hiện tại đã là Thiên phi. Chỉ có mình Thiên phi tới gần ghé Hi phi ngồi, hơn nữa dừng lại trong thời gian dài.

Tuy rằng lúc ấy ánh mắt mọi người đều tập trung trên người nàng, nhưng cũng là từ khi nàng hô ra tiếng, ai biết lúc trước nàng có làm cái gì không?

Còn nữa, hôm nay nàng mặc áo váy rộng thùng thình, thân váy cũng rộng thùng thình, tất cả đều ngồi ở đằng kia, hơn nữa nàng lại nằm úp sấp, che kín tốt, cho dù nàng làm ra chuyện gì, bọn họ cũng không nhìn thấy.

Suy nghĩ như vậy, mọi người hoài nghi nàng càng nhiều.

Chẳng qua khiếp sợ uy nghiêm của đế vương, ngay cả Hi phi là người bị hại cũng không dám nói thêm cái gì, bọn họ là người ngoài cuộc sao dám đứng lên nói chuyện.

"Hoàng Thượng, nếu Hi phi nương nương đã nhận sai, ngài hãy bỏ qua nàng lần này đi!" Phượng Thiên chớp mắt to, lông mi vút sáng: "Dù sao hiện tại nàng cũng quý rồi, mặt cũng đã đánh mất, ngài coi như là đã trách phạt nàng rồi, được không?"

Xem như vậy, tựa như một tiểu cô nương ngây thơ thiện lương thay người cầu tình.

Quân Mặc Ảnh xấu hổ, nếu không phải bây giờ còn ở trước mặt mọi người, kiểu gì hấn cũng phải giáo dục vật nhỏ này thật tốt.

Được tiện nghi còn khoe mẽ tính tình, quả nhiên là phát ra từ trong khung xương, không thể nào sửa được.

Nàng không sợ hấn sẽ xử lý công bằng sao?

Thật sự là...

Quân Mặc Ảnh thu mất lại, trầm giọng nói: "Hi phi, người đứng lên đi. Xem như hôm nay người cũng bị ủy khuất, tạm thời không tính toán với người. Nhưng thân là hậu phi, ngôn hành cử chỉ nên chú ý, sau này nhớ thận trọng từ lời nói đến việc làm, biết không?"

"Vâng, nô tì tuân chỉ. Đa tạ Hoàng Thượng!" Hi phi kiệt lực tươi cười, hai tay nắm chặt thành quyền, móng tay khảm sâu vào trong lòng bàn tay, nàng lại như là không cảm nhận được đau đớn, không quan tâm.

Quân Mặc Ảnh không hề để ý nàng, trước khi đi, nhíu mi lại, ý tứ không rõ quét mắt qua Hoa phi một cái, sau đó nắm vật nhỏ cười đến nhe răng trợn mắt rồi đi.

Chương 108: Ngu ngốc, nói ai già hả?

Nhìn đáng về bọn họ cùng đi, mọi người không khỏi thôn thức cảm khái, đế vương đối xử với Thiên phi không bình thường.

Thử hỏi, ngay cả bọn họ đều có thể nhìn ra câu chuyện, sao đế vương không nhìn ra chứ?

Rất rõ ràng, đế vương thiên vị, cố ý giả bộ không hiểu mà thôi.

Nam Cung Triệt thân nhiên thu tầm mắt từ trên người Phượng Thiên lại, hạ mi mắt, không hề nhìn một màn chói mắt này.

Dọc đường đi, sắc mặt Quân Mặc Ảnh không tốt lắm, tuy nắm tay Phượng Thiên không buông ra, nhưng không nói với nàng nửa câu.

Nhìn một đường, nhìn bên cạnh có Lý Đức Thông, Phượng Thiên cũng không nói chuyện, liền đi theo hán vội vàng trở lại cung Càn Long.

Nhưng mà sau khi trở về, Phượng Thiên nhìn không được, rút tay từ trong tay hán ra, nổi giận đùng đùng nói: "Này, ngươi không muốn giúp ta cứ việc nói thẳng, hiện tại đã giúp rồi, bày ra sắc mặt..." lạnh lẽo như người chết làm gì.

Phượng Thiên trợn to mắt, không có cốt khí nuốt vài lời cuối cùng trở vào.

Không thể nói, không thể nói.

Nói ra là chết người.

"Vật nhỏ không lương tâm, nàng cũng biết trầm giúp nàng!" Quân Mặc Ảnh đen mặt, một tay ôm nàng vào trong lòng, chọc khuôn mặt nhỏ của nàng trách mắng: "Nàng dám ở trước mặt mọi người nhục nhã Hi phi, nếu trầm không giúp nàng, vậy nàng tính như thế nào để giải quyết việc."

Vật nhỏ này, không giáo dục thật tốt thật đúng là muốn ngồi lên trời.

"Ai nha, không phải ta biết lão nhân gia người sẽ giúp đỡ ta sao?" Phượng Thiên chuyển tròn mắt, vẻ mặt chân chó lấy lòng tươi cười: "Ngài nói xem, ngài đại nghĩa như vậy, trí tuệ rộng lớn, văn thao vũ lược là minh quân thiên cổ, sao trở mặt nhìn ta một đóa hoa tươi mới bị mẹ la sát khi dễ đâu, đúng không?"

"...."

Mi tâm Quân Mặc Ảnh nhảy lên, lại nhảy tiếp, cuối cùng nhìn không được, khuôn mặt đen lại, tức giận vò đầu nàng, bật cười.

"Ngu ngốc, nói ai già hả?"

"Ta đương nhiên là ta." Phượng Thiên trừng lớn hai mắt, thay đổi lời nói: "Hoàng Thượng ngài tuổi còn trẻ, phong nhã hào hoa, sao sẽ già chứ."

"Nàng đó miệng nói lời mê sáng rớt cuộc học được ai?" Quân Mặc Ảnh nhìn nàng, bắt đắc dĩ cười mắng, trong con ngươi hiện lên một tia sáng đen không dễ phát hiện.

"Theo lý thuyết, không phải sau khi mất trí nhớ quên hết tất cả, sao nàng còn nhớ không ít đó."

"Đó à!" Phượng Thiên bĩu môi, tự nhiên nói: "Đại khái gọi là mất trí nhớ có lựa chọn."

Quân Mặc Ảnh cũng không so đo với nàng nữa, ôm nàng đi đến sập ngồi xuống, ôm người ngồi trên đùi, nắm cằm của nàng hỏi: "Nói, rốt cuộc nàng dùng cái gì để đối phó với Hi phi?"

Nói đến đây, Phượng Thiên liền kiêu ngạo nhe răng trợn mắt, mắt lộ ra tia sáng: "Hừ, kia là sản phẩm công nghệ cao của thế kỷ hai mươi mốt, chuyên môn dùng để bắt ruồi bọ công dụng đặc biệt cao, keo dính ruồi."

Mi tâm Quân Mặc Ảnh nhú chặt.

Bỗng dưng Phượng Thiên hoàn hồn, lập tức cười gượng vài tiếng: "Ha ha, kỳ thật cái đó do ta tự mình nghĩ tên, dễ nghe không bởi vì ta cảm thấy Hi phi chán ghét giống ruồi bọ, cho nên liền đặt tên như vậy, ha ha."

Cười đáp lại, ngay cả chính nàng cũng cảm thấy có chút xấu hổ.

Keo dính ruồi cái gì, bắt quá chi là bôi ít hồ lên ghế của Hi phi kia mà thôi. Chi là vì không bị mụ la sát phát hiện, nàng cố ý ở bên trong bỏ thêm một vài nguyên liệu chính là đồ chuyên dùng để giữ ruồi bọ ở hiện đại, nhưng này công dụng không mạnh như vậy, mà hôm nay nàng cố ý dặn tiểu thái giám ba chữ "Công dụng mạnh nhất". (ba chữ là tối cường điệu)

Bạn đang đọc truyện *Sủng Quan Lục Cung: Đế Vương Kiêu Man Hoàng Phi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 109: Thiển Thiển then quá thành giận đúng không?

Sau lại đang lo làm sao để tiếp cận ghế lúc mụ la sát đi thay y phục, Thái Hậu lão nhân gia người liền lên tiếng.

Phượng Thiển ưu sầu nhìn trời, khoe miệng lại nở nụ cười gian xảo, ai, chỉ có thể nói ác có ác báo, trời cũng giúp mình.

Nhớ tới lúc ấy Hi phi nghĩ tới muốn dậy cũng không dậy nổi, muốn nói cũng không nói nên lời, Phượng Thiển liền cảm thấy vô cùng vui vẻ.

Ai kêu mụ la sát kia có tâm tư xấu xa, nghĩ muốn khi dễ cô nãi nãi, cũng không suy nghĩ bản thân có mấy cân mảy lượng.

Quân Mặc Ảnh nheo khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, vừa bắt đắc dĩ lại buồn cười: "Hi phi lại khi dễ Thiển Thiển như thế nào, khiến Thiển Thiển tức giận đến mức thế nào cũng phải ở trước mặt mọi người làm nàng lúng túng."

"Còn không phải do người khiến nữ nhân xấu như vậy." Phượng Thiển giữ tay đang làm loạn của hấn lại, oán hận nói: "Biến thành như vậy đều do nàng tự tìm, ai bảo hôm qua cái nàng dùng hạch đào đánh vào đầu gối ta, nếu không có Nam Cung Triệt giúp đỡ ta một phen, ta đã mất mặt trước mặt mọi người rồi."

"Ai giúp đỡ nàng một phen?" Mắt phượng của Quân Mặc Ảnh nheo lại, trên người tản ra hơi thở nguy hiểm.

"..." Phượng Thiển ngăn người, khó khăn rít gào: "Quân Mặc Ảnh, người có thể nghe trọng điểm là ta đang nói chuyện mụ la sát khi dễ ta không, lực chú ý của người tập trung đến người nào vậy?"

"Lực chú ý của trăm tự nhiên tập trung ở trên người Thiển Thiển." Quân Mặc Ảnh cũng không đỡ nàng như ngày thường, một tay cầm cằm của nàng, trong con ngươi tối đen tràn đầy chân thật.

"Hi phi khi dễ Thiển Thiển, trăm liền giúo Thiển Thiển khi dễ lại, đây cũng không là chuyện quan trọng gì. Nhưng Nam Cung Triệt, rất quan trọng."

Phượng Thiển giật mình.

"Có cái gì quan trọng."

Quân Mặc Ảnh nhú chặt mi tâm, mắt phượng dừng ở nàng thật lâu, hơn nửa ngày, mới đặt đầu nàng lên trên vai mình, bình tĩnh nói: "Hấn muốn dẫn nàng đi."

Trong giọng nói mang theo một tia sát khí không thấy được.

Mắt Phượng Thiển run lên, một lúc lâu, đột nhiên cười hề hề, vươn tay nhỏ bé của mình ôm lấy cổ hấn, thậm chí còn ý xấu dò xét bên trong, phát ra một tiếng than nhẹ thoải mái.

Rõ ràng cảm giác được thân thể người phía dưới cứng đờ, mặt mày nàng rạng rỡ ngẩng đầu lên nhìn hấn: "Không phải đã nói không đi với hấn rồi sao?"

Bốn mắt nhìn nhau, trong mắt nàng tràn đầy phong hoa.

"Chẳng lẽ ở trong mắt người, ta là loại người chỉ cần gặp một người xa lạ cho chút đồ tốt, sẽ đi với hấn sao?"

Quân Mặc Ảnh muốn nói, điều kiện Nam Cung Triệt đồng ý cũng không phải chỉ là một chút.

Nhưng nhìn vật nhỏ mỉm cười trong mắt còn có một tia chân thật, lời nói đến bên miệng không thể nói ra được.

Có lẽ thật sự, vật nhỏ cũng không phải vô tâm vô phế như vậy.

"Hấn là người xa lạ sao?" Quân Mặc Ảnh mỉm cười, vài phần sủng nịch, vài phần bắt đắc dĩ: "Vậy ngày đầu tiên Thiển Thiển nhìn thấy trăm, sao liền đi với trăm vậy?"

Vừa nói, một tay xoa hai bên đầu gối của nàng.

Cũng không hỏi nàng còn đau không, liền không nhẹ không nặng xoa, hai bên đều xoa.

Phượng Thiên đỏ mặt, khó khăn đánh một cái vào ngực hắn: “Trí nhớ của ngươi cũng quá kém rồi, làm sao là ta đi theo ngươi, rõ ràng chính là ngươi kiên quyết cướp ta về được không?”

Lúc ấy vẻ mặt hắn hung hãn, làm sao như là sẽ cho nàng thương lượng đường sống.

Nàng là đóa hoa nhỏ đáng thương ngay cả động cũng không động một chút có được không?

Quân Mặc Ảnh xoa lỗ tai đỏ bừng của nàng, cúi đầu cười: “Thiên Thiên là thẹn quá thành giận đúng không?”

Có em gái ngươi xấu hổ, em gái ngươi thẹn quá thành giận.

Phượng Thiên phát điên rống lên một tiếng: “Quân Mặc Ảnh, đồ hỗn đản nhà ngươi.”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Quan Lục Cung: Đế Vương Kiều Man Hoàng Phi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 110: Nếu đã đến đây, liền không cho phép đi

Sao lại có người như vậy?

Bản thân không biết e lệ còn chưa tính, hắn còn muốn biến nàng thành một người không có mặt mũi.

Phượng Thiên ôm trái tim tỏ vẻ tâm tính thiện lương đau, đầu năm nay, tiểu bạch hoa thuần khiết bị người hâm mộ ghen tị hận, nhưng lại nghĩ tới phá hư nàng.

"Hỗn đản!" Quân Mặc Ảnh nhướn mày: "Trẫm chỉ ăn ngay nói thật thôi, năng lực thừa nhận của Thiên Thiên cũng quá kém rồi."

"Ngươi cũng kêu ăn ngay nói thật sao?"

Rõ ràng chính là đổi trắng thay đen, vụn vụn sự thật.

Nam nhân này quả không biết xấu hổ, luôn có thể nói lời vô sỉ như lời nghĩa chính, nghiêm trang như vậy.

Phượng Thiên tức giận đến mức tròn tròn mắt, nhẹ nhàng nói: “Nếu ngày đó ngươi cũng giống như bây giờ, ta khẳng định sẽ không đi về cùng ngươi.”

Vì cái lòng gì ngày đầu tiên nàng gặp nam nhân này bị dọa thành đáng vẻ như quý gia.

Vì cái lòng gì ngày đầu tiên nam nhân này thấy nàng phải giả bộ một bộ mặt sát thần cuồng bá vậy.

Bà nội nó, nếu không có một đêm nói chuyện kết bạn kia, nếu không bởi vì lúc ấy nàng sợ hắn như vậy, bây giờ nàng còn có thể tiếp tục ở cung Dao Hoa làm một mỹ nữ im lặng rồi.

"Ừ, may mắn trẫm có thói quen dùng đáng vẻ kia, nếu không sao có thể nhạt Thiên Thiên trở về như vậy!" Quân Mặc Ảnh như có chút sung sướng ôm lấy khóe môi, trong mắt phát ra tia sáng.

Hắn vốn không tin số mệnh, nhưng giờ khắc này, hắn lại có cảm giác sinh ra một tia may mắn.

May mắn một đêm kia mặc danh kỳ diệu nhạt vật nhỏ này trở về nuôi.

Nếu không phải gặp phải nàng, có lẽ cuộc sống của hắn vẫn bình tĩnh trước sau như một, vững vàng, trên mặt hắn vẫn không chút thay đổi trước sau như một mặt. Hắn cũng từng nghĩ đến cuộc sống như vậy cũng rất tốt, không phải hắn không cười, chính là cảm thấy không qua trọng, dư thừa.

Nhưng từ khi có nàng, hắn mới phát hiện cười cũng có thể là một loại biểu tình tốt đẹp.

Nhất là mỗi khi nhìn đáng vẻ nàng lộ ra hàm răng trắng, cười tươi như hoa, lạnh lẽo trong lòng hắn giống như bị ánh mặt trời hòa tan, nhẹn không được nhếch khóe miệng, cười cùng nàng.

Có lẽ trong lúc bất tri bất giác, vật nhỏ này đã dung nhập vào cuộc sống hắn. Chính là lúc Nam Cung Triệt muốn dẫn nàng đi, hắn mới chính thức phát hiện, mình đã không thể buông tay.

"Ngươi mới nhạt trở về!" Phượng Thiên không nhìn ánh mắt ôn nhu chân thành của hắn, roi lệ đầy mặt rống giận.

Vì cái gì nam nhân này dùng từ quý dị như vậy.

Trước kia là "Một cái", hiện tại lại là "Nhật trở về", rõ ràng nàng là "Người" được không, sao hắn phải biến nàng thành giống loài loạn thất bát tao như vậy.

Thầy giáo dạy hoàng thất bọn họ tuyệt đối là quái nhân, tiểu Thế tử ba tuổi của Tề vương phủ kia đã bị độc hại, hiện tại gặp phải hoàng đế thế nhưng không tránh được độc thủ, thật sự là đáng buồn đáng tiếc.

Tia sáng trong con ngươi Quân Mặc Ảnh chợt tắt, thần sắc chợt ngưng trệ một lát, thậm chí trong sâu con người hiện lên vài phần phức tạp và lạnh lùng.

Nhưng chỉ trong giây lát, hắn liền khôi phục như thường. Ôn nhu vuốt đầu Phượng Thiên: "Mặc kệ Thiên Thiên đến chỗ nào, nếu đã đến đây, liền không cho phép đi, biết không?"

Phượng Thiên không chú ý tới khác thường trong nháy mắt của hắn, nghe vậy, vẻ mặt quý dị liếc hắn một cái, kinh ngạc hô lên: "Cũng không phải tự ta muốn tới, sao người có thể cướp đoạt tự do thân thể của ta như vậy?"

"Cái gì là tự do thân thể?" Quân Mặc Ảnh đã quen nàng thường nói mấy từ loạn thất bát tao nhưng không trách, lý giải ý tứ của nàng, liền cười nói: "Nàng thân là nữ nhân của trẫm, nên cả đời là người của trẫm, làm sao còn có cái loại này nọ."

Bạn đang đọc truyện *Sủng Quan Lục Cung: Đế Vương Kiêu Man Hoàng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 111: Việc này có gì để công đạo?

Phượng Thiên cười lạnh ba tiếng, nhìn về mặt hắn đương nhiên bộ dáng tỏ vẻ tương đối khinh thường.

Nữ nhân của người có nhiều, nhiều hơn một mình ta không nhiều lắm, thiếu mình ta cũng không ít được không.

Nếu cô nải nải thật muốn đi, một phi tử làm gì có khả năng buộc được ta.

Như là biết suy nghĩ trong lòng vật nhỏ, Quân Mặc Ảnh không nhìn nàng đang mâu thuẫn, ôm gáy nàng, năm ngón tay từ từ xuyên vào tóc nàng, kéo nàng về phía mình.

Hôn một cái rất nhẹ, nhẹ đến mức thiếu chút nữa Phượng Thiên không có cảm giác được mình bị hôn.

Hai người kề trán vào nhau, dựa vào rất gần, đến mức lông mi của đối phương có thể cọ trên mặt mình, ngứa, tê dại.

Trong hoảng hốt, Phượng Thiên lại sinh ra một loại ảo giác ôn nhu.

"Thiên Thiên, nếu nàng dám đi, cho dù quét ba thước, trẫm cũng nhất định tìm ra nàng, sau đó...." Mắt phượng của hắn nhú lại, không nói thêm gì đi nữa.

"Thiên Thiên thông minh như vậy, hắn là có thể đoán được hậu quả, đúng không?"

Phượng Thiên sợ tới mức run lên, tóc gáy dựng thẳng lên.

Nam nhân này quá cuồng vọng rồi, chỗ nào có người mời ở lại như hắn.

Vương triều phong kiến vạn ác này, nhìn xem đã dạy một người thành cái dáng vẻ gì đây!

Đương nhiên Nam Cung Triệt khởi hành về Việt Nam, nếu đã lấy được Lan La thảo, tự nhiên là hắn về càng nhanh càng tốt.

Tuy rằng mục đích khác của hắn cũng không thành.

Trên đường, Thập Nhất hỏi hắn: "Sau khi Thái tử trở về phải công đạo với Hoàng Thượng như thế nào?"

"Việc này có gì để công đạo?" Nam Cung Triệt làm như không sao cả nhún vai, trong nụ cười lại mang một tia chua xót: "Đương nhiên là nói thẳng bản cung tìm được người có duyên rồi, nhưng người ta không muốn trở về với bản cung."

Tuy Thập Nhất là thị vệ của hắn, cũng là người lớn lên từ nhỏ với hắn, thư đồng tập võ đều ở chung một chỗ, cho nên tự nhiên cảm tình thâm hậu hơn, lúc nói chuyện cũng không có nhiều quy củ như người bên ngoài.

Bình thường mà nói, chỉ cần Thập Nhất hỏi vấn đề, Nam Cung Triệt đều trả lời.

"Thái tử nói như vậy, Hoàng Thượng và Hoàng Hậu sẽ không tra hỏi đối phương là ai chẳng?"

Lông mày Nam Cung Triệt nhíu lại: "Vẫn là câu nói kia, bản cung ăn ngay nói thật."

"Nhưng Thái tử không sợ bọn họ thương tâm sao?" Đột nhiên Thập Nhất kích động một phen, tiếng nói cũng cao không ít.

Nam Cung Triệt híp mắt nhìn hắn: "Thập Nhất, sao bản cung cảm thấy, tiểu Thiên không muốn trở về với bản cung, người có vẻ cực kỳ vui vẻ vậy?"

"À" Thập Nhất nuốt nước miếng, biểu hiện của hắn rõ ràng như vậy sao?

Tuy rằng, quả thật hắn vui vẻ.

Cái miệng không có chừng mực kia, nữ nhân không quy củ kia, thật không biết Thái tử coi trọng nàng ở chỗ nào!

Quan trọng nhất là, nữ nhân này là nữ nhân của hoàng đế Đông Lan!

"Thái tử hiểu lầm rồi, thuộc hạ cảm thấy Thái tử không nên ở lúc còn chưa xác định mọi việc liền nói tình hình thực tế cho Hoàng Thượng và Hoàng Hậu biết. Dù sao bệnh của Hoàng Hậu còn chưa tốt, tin tức này đối với Hoàng Hậu mà nói, có thể quá kinh tâm động phách không?"

Kinh tâm động phách.

Nam Cung Triệt lạnh nhạt liếc hắn một cái, không phải không có châm chọc nói: "Thật ra người có thể nói."

Tuy rằng phụ hoàng mẫu hậu cũng không bảo thủ, nhưng không có nghĩa là bọn họ có thể nhận một hậu phi của Đông Lan thành con dâu bọn họ, cho nên từ lúc quyết định muốn dẫn Phụng Thiên trở về, hắn cũng đã chuẩn bị tinh thần quỳ ba ngày ba đêm chịu đòn nhận tội.

Vừa lúc lần này Phụng Thiên không đi với hắn, khiến cho hắn đi thăm dò ý tứ của phụ hoàng mẫu hậu trước, đến lúc đó nếu thật có thể mang nữ nhân kia về, cũng sẽ không ủy khuất nàng.

Về sau sẽ có cơ hội sao?

Bạn đang đọc truyện *Sủng Quan Lục Cung: Đế Vương Kiêu Man Hoàng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 112: Cũng không sợ đầu óc nàng ngốc không nghe hiểu sao?

Phụng Thiên được phong phi, theo lý thuyết, sáng sớm hôm sau nên đi thỉnh an Thái Hậu và Hoàng Hậu.

Quân Mặc Ảnh lại nói với nàng, đều miễn, giao mọi thứ cho hắn là được rồi.

Một khắc kia, trong lòng Phụng Thiên tràn đầy ấm áp vui vẻ thoải mái. Ở hiện đại nhìn quen quan hệ mẹ chồng con dâu không tốt, nàng thường nghĩ tới, nếu người làm ông xã mình có thể cố gắng dàn xếp hai bên, có lẽ việc không như vậy, tâm cũng không nhất định như thế.

Nàng cười ha ha dựa vào trong ngực hắn: "Quên đi, ta vẫn nên đi thôi. Người ta đều đi, nếu một mình ta tạo ra nhiều tiền lệ cũng không tốt lắm!"

Kỳ thật nói đến đây, nàng vẫn cảm thấy Thái Hậu lão thái thái kia thật đáng sợ, mà bất luận là vấn đề lấy lòng hay không lấy lòng, nếu ngày đầu tiên nàng không đi thỉnh an, khẳng định ngày sau nàng chịu thiệt!

A a a, ngừng lại liền cảm thấy cuộc sống tương lai âm ảm!

"Không ý kiến nữa. Trẫm đã sớm nói qua, nếu Thiên Thiên không thích, có thể không cần miễn cưỡng mình làm chuyện gì đó." Quân Mặc Ảnh cười khê, trong lòng cũng nghĩ tới, dù sao hắn để vật nhỏ tạo ra tiền lệ cũng không phải lần đầu tiên, quan người khác thấy thế nào?

Phụng Thiên bĩu môi: "Không có việc gì, chỉ là phải dậy sớm một chút mà thôi, cũng không mất khối thịt nào. Chỉ cần sáng sớm mai người chuẩn bị cho ta rất nhiều rất nhiều đồ ăn ngon là được, coi như là thưởng ta ngoan ngoãn, được không"

"Được." Quân Mặc Ảnh mỉm cười, thần sắc ôn nhu mà sùng nịnh.

Ngày hôm sau, quả nhiên Phụng Thiên được ăn rất nhiều đồ ăn ngon, trong đó có một món, thậm chí thay thế bánh hoa mai mà nàng yêu nhai trong

thời gian dài từ trước đến nay.

Nghe Lý Đức Thông nói, cái này gọi là bánh bột củ sen.

Lần đầu tiên Phụng Thiên ăn loại này, vốn nghĩ đến chính là bột củ sen vo viên như viên thuốc, không nghĩ tới, bên trong còn có huyền cơ, thêm một tầng nhân bánh mềm mại trơn bóng, giống như vị sữa, lại giống như vị khoai môn, hơn nữa lớp bọc bên ngoài thanh ngọt, quả thật là ngọt mà không chán, mềm dẻo mà không dính, có thể nói là tinh phẩm.

Quan trọng là, dáng vẻ của nó rất đáng yêu!

Phụng Thiên luôn cảm thấy viên này là loại đồ ăn có dáng vẻ đẹp mắt, co dãn mười phần, vừa mềm vừa béo, hiện tại sau khi thấy viên củ sen trong suốt, như là yêu thích không buông tay nhìn chăm chăm một lát, đối với điểm tâm tinh xảo này không dám đụng vào.

Dùng bữa quá sớm, đi thỉnh an Thái Hậu trước.

Trong cung Phụng Minh, Thái Hậu đã ngồi ở trên ghế chủ vị, nhìn thấy Phụng Thiên được Bạch Lộ nâng vào, con người hơi ngưng lại. Khoát tay áo, để Liên Nhược đi qua cầm áo choàng cho Phụng Thiên.

"Nô tì thỉnh an Thái Hậu, Thái Hậu cát tường."

"Con ngoan, không cần đa lễ như vậy, mau ngồi."

Liên Tịch rót trà, đưa Thái Hậu một ly, sau đó cũng đưa qua cho Phụng Thiên một ly.

"Thiên Phi nương nương nếm thử trà này, là Miêu Cương tiến cống đến, dùng sương sớm roi xuống đầu tiên nấu lên, uống vào tràn đầy hương thơm, dư vị vô cùng."

Ở trong cung Phụng Thiên khó cảm nhận được ý tốt như vậy, không khỏi nhìn bà thêm vài lần, cười tủm tỉm nói: "Đa tạ Liên Tịch cô cô."

Lần trước lúc vừa tỉnh lại đã từng đụng phải ngu dốt một lần, nay Phụng Thiên đã biết hai mỹ nhân bên người Thái Hậu đều phải gọi là "Cô cô".

"Thiên Phi nương nương không cần khách khí với nô tỳ như thế, nô tỳ không chịu nổi."

"Được rồi được rồi, hai người các người không cần khách khí như thế." Thái Hậu khẽ mỉm cười, vẻ mặt hiền lành hòa ái.

"Lần này Thiên phi được phong làm phi, quả thật trước đó ai gia không dự đoán được, nhưng mà ngẫm lại, cũng coi như hợp tình hợp lý. Dù sao Thiên phi vì cứu Hoàng Thượng, không tiếc lấy thân mạo hiểm, ở trên giường nằm lâu như vậy, suýt nữa không tỉnh lại được. Chút bồi thường nho nhỏ này, đều là phải làm."

Phụng Thiên cười nhạt làm ra dáng vẻ khiêm tốn lắng nghe lời dạy dỗ, trong lòng cũng đã bắt đầu bắt đầu dĩ trợn trắng mắt.

Không phải là muốn nói, Quân Mặc Ảnh đối xử với nàng tốt, đều là vì bồi thường lúc trước nàng xả thân hộ giá sao?

Hai câu nói đơn giản như vậy, sao phải nói thâm ảo như thế, cũng không sợ đầu óc nàng ngốc không nghe hiểu sao?

Phụng Thiên khẽ thờ dài, nói thật, nàng có hiểu, cũng không tin.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Quan Lục Cung: Đế Vương Kiều Man Hoàng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 113: Là Hoàng Thượng để nô tì ở nơi đó

Nếu Quân Mặc Ảnh thật là bởi vì áy náy, vì bồi thường, vậy lúc trước khi nàng vừa tỉnh lại, sao không thấy hấn có nửa điểm tỏ vẻ?

Trừ bỏ một cái phong hào tài nhân, trừ bỏ một chút quà tặng thương cảm, hấn thậm chí chưa từng đến xem nàng nửa con mắt.

Nếu không phải ngày đó nàng đi ra ngoài thỉnh Thái y cho Lưu Nguyệt gặp phải, chỉ sợ bây giờ nàng còn bị gạt sang một bên ở cung Dao Hoa đó.

Nói lui một vạn bước, cho dù thật là bởi vì nàng hộ giá có công thì như thế nào?

Phụng Thiên nhủ mảy may nhanh đến mức không thể nhận ra, thậm chí có bản lĩnh lão nhân gia ngài đi tìm người ám sát, sau đó an bài nữ nhân khiến ngài vừa lòng hộ giá cho Quân Mặc Ảnh, xem hấn còn có thể phong phi thêm một lần nữa hay không?

Hoặc là giống nàng lúc trước, chỉ phong làm tài nhân liền xong việc.

"Nô tì sợ hãi." Phụng Thiên cúi đầu xuống, nhớ lại một lần các loại cung đấu đã xem trong kịch.

"Nô tì sinh là người hoàng gia, chết là ma của Hoàng Thượng, làm việc vì Hoàng Thượng đều nên làm, sao dám nói bồi thường gì, huống chi bây giờ nô tì còn rất tốt đứng ở chỗ này, nếu như lúc trước cái mệnh này của nô tì có buồn xuống, nô tì cũng không oán hận một câu."

Nói xong, chính đầu nàng cũng run lên, thấy nổi da gà.

Thái Hậu khen ngợi cười gật đầu: "Người đưa nhỏ này, từ lúc cung tới nay đều im lặng, ôn lương hiền thực, quả thật là tốt. Ai gia không có nhìn lầm người."

Nói xong, ghé mắt nhìn Liên Tịch một cái, Liên Tịch hiểu ý, từ trong tay áo lấy ra một cái vòng ngọc đưa tới trước mặt Phụng Thiên. Thái Hậu nhân tiện nói: "Hôm nay vội vàng, ai gia cũng chưa kịp chuẩn bị thứ gì tốt cho người, đây là vòng tay huyết ngọc ai gia đeo nhiều năm, người cầm tạm trước."

Phụng Thiên lập tức thấy thụ sủng nhược kinh nói: "Lễ này của Thái Hậu rất quý trọng, làm sao nô tì dám nhận được?"

"Thiên phi không chê là tốt, mau cầm đi. Ngày khác ai gia cho người mang vài thứ đưa tới cung Phụng Ương."

"Đa tạ Thái Hậu, vậy nô tì liền cung kính không bằng tuân mệnh." Phụng Thiên cố nén hoan hô nhảy nhót trong lòng, về mặt nghiêm túc nhận lấy vòng tay huyết ngọc, tay run cả lên.

Vòng tay này sáng bóng như vậy, vừa thấy chính là đồ tốt, cũng không biết có thể bán bao nhiêu tiền!

Vòng tay vừa vào tay, Thái Hậu liền nói ngay sau đó: "Xem trí nhớ ai gia này, suýt nữa đã quên hỏi, Thiên phi tính khi nào thì chuyển đến cung Phụng Ương ai gia cũng phái hai người đi qua giúp đỡ chút, đỡ đến lúc đó Thiên phi bận không qua nổi."

"Hà" Người nào đó đang nhìn chăm chăm vòng tay huyết ngọc sững sốt, ngẩng đầu kinh ngạc nhìn Thái Hậu.

Tươi cười trên mặt Thái Hậu có chút cứng ngắc, thầm nghĩ một người thông minh như vậy, sao có thể không hiểu ý tứ của bà?

Chỉ sợ là hiểu được mà giả bộ hồ đồ thôi.

Nghĩ như vậy, trong lời nói không hề quanh co lòng vòng: "Ai gia là hỏi, Thiên phi tính khi nào chuyển đến cung Phụng Ương. Dù sao cung Phụng Ương mới là tâm cung của Thiên phi, luôn ở cung Càn Long cũng không tốt, dễ để người ta nói lời ra tiếng vào."

Phụng Thiên trừng mắt nhìn, nói: "Nhưng mà, là Hoàng Thượng để nô tì ở chỗ đó."

Về mặt thuần nhiên.

Mi tâm Thái Hậu nhảy lên, tươi cười gần như run rẩy.

Được lắm Phụng Thiên, chỉ là một phi tử nhỏ, liền dám lấy Hoàng Thượng áp chế bà.

"Nghĩ đến đây, có khi Thiên Phi hiểu lầm ý Hoàng Thượng. Có lẽ ngay từ đầu Hoàng Thượng có nói qua, nhưng thời gian dài như vậy, khó nói Hoàng Thượng không có ý muốn người rời đi. Có một số việc, hiểu lòng là tốt rồi, nếu nháo đến mức để Hoàng Thượng đuổi người đi, trên mặt Thiên Phi cũng không dễ nhìn lắm."

Phụng Thiên ghét bỏ bĩu môi, miễn bàn có bao nhiêu nghĩ muốn nói lại nguyên lời của Quân Mặc Ảnh cho Thái Hậu nghe.

Chỉ cần nàng vui, hấn vĩnh viễn cũng không sẽ đuổi nàng.

Nàng cũng không phải tiểu bạch hoa, chẳng lẽ lời nói rõ ràng như vậy cũng có thể hiểu lầm sao?

Bạn đang đọc truyện *Sủng Quan Lục Cung: Đế Vương Kiêu Man Hoàng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 114: Dưới ban ngày liền dám yêu thương nhưng nhớ trầm

"Thái Hậu nói phải, nô tì..."

"Ừ, nếu Thiên phi cũng đồng ý, vậy tìm ngày chuyển đi đi." Thái Hậu liếc xéo nàng, khoe miệng mỉm cười, giọng điệu lại mang theo một cổ cười nganh không được xía vào.

Phượng Thiên liền ngây dại.

Khi nào thì nàng đồng ý, rõ ràng là lão thái thái này tự quyết định chặn lời nàng nói được không?!

"Ai gia nhìn thời tiết hôm nay rất tốt, nếu ngày mai cũng giống hôm nay như vậy, vậy là ngày thích hợp dời đi. Đến lúc đó ai gia sẽ cho người đi giúp đỡ Thiên phi chút, Thiên Phi cảm thấy được không?"

Được, sao lại không được?

Phượng Thiên không nói gì nhìn bà, lão nhân gia ngài là người tôn quý còn dự báo thời tiết, ta còn có thể nói không được sao?

"Thái Hậu nói cái gì liền là cái đó, nô tì không có ý kiến." Phượng Thiên cười tươi như hoa, trong lòng lại bất đắc dĩ thở dài. Ngay cả nàng cũng bội phục chính mình cố làm ra vẻ, dám ở trước mặt hoàng đế kiêu ngạo như vậy, sao đến trước mặt mẹ hoàng đế liền trở nên cẩn thận như vậy.

Suy nghĩ nửa ngày, Phượng Thiên nhận ra một điều cực kỳ quý dị: "Chẳng lẽ đây là ba mươi sáu chiêu lấy lòng mẹ chồng trong truyền thuyết sao?"

Rốt cục Thái Hậu cũng vừa lòng với câu trả lời của Phượng Thiên, mỉm cười gật đầu, thần sắc mới hoãn hạ không ít: "Canh giờ cũng không còn sớm, chốc lát Thiên phi còn phải đi chỗ Hoàng Hậu, ai gia cũng không giữ người ở lâu, nếu không lát nữa không kịp thời gian dùng bữa trưa."

"Vâng, nô tì đa tạ Thái Hậu thông cảm."

Đi ra cung Phượng Minh, Phượng Thiên thở dài một hơi.

Nói chuyện với lão thái thái một lát, thật đúng là, so với nàng khi đó một ngày làm ba ca còn mệt hơn.

"Nương nương, ngài thật sự muốn rời cung Càn Long sao?" Bạch Lộ do dự nửa ngày, rốt cục vẫn là hỏi ra lo lắng của mình. Theo ý của nàng, tất nhiên là không muốn Thiên phi nương nương rời cung Càn Long, nhưng nương nương đồng ý với Thái Hậu rồi, nếu không đi, khó nói sẽ không bị Thái Hậu trách tội. Đến lúc đó một bên là Thái Hậu, một bên là Thiên phi nương nương, Hoàng Thượng sẽ lựa chọn như thế nào?

"Đúng vậy, không phải Thái Hậu đã nói rồi sao?" Phượng Thiên cười tủm tỉm "Ta còn nói câu kia, nếu Bạch Lộ Bạch Surong nhớ ta, vậy tới tìm ta chơi. Chính là trước kia ở cung Dao Hoa, về sau phải đến cung Phượng Ương thôi."

"Nhưng mà Hoàng Thượng..."

"Đưa ngọc, đều là ở trong hoàng cung, chỉ là thay đổi nơi ở mà thôi, cung Càn Long hay là cung Phượng Ương thì có khác gì nhau."

Mấu chốt vẫn là xem lòng người.

Nếu có tâm, cho dù nàng không ở cung Càn Long, cho dù nàng ở nơi hẻo lánh nhất trong hoàng cung, Quân Mặc Ảnh vẫn có thể tìm đến nàng.

Kế tiếp phải đi cung Phượng Y thỉnh an Hoàng Hậu, thỉnh an xong, Phượng Thiên về cung Càn Long.

Trong ngự hoa viên, từ xa đã thấy được bóng dáng nam nhân màu vàng.

Phượng Thiên cho là vừa vặn gặp phải, lại không biết là Quân Mặc Ảnh lo lắng nàng, sau khi lâm triều ngay cả long bào cũng chưa đổi, liền trực tiếp đến đây tìm nàng.

Màu sắc chói lọi như vậy, trong cảnh sắc vườn mùa đông càng có vẻ ấm áp.

Mắt Phượng Thiên sáng ngời, nháy mắt quên mất mọi mệt mỏi vừa rồi, mặt mày rạng rỡ, giống như con thỏ chạy đến bên hân.

Quân Mặc Ảnh không biết nàng sẽ làm như thế, ngẩn người, mới giang hai cánh tay tiếp tục hướng về phía nàng, khóe miệng không thể đè nén gio lên, đuôi lông mày khóe mắt lộ vẻ ấm áp sùng nịnh không hợp cảnh mùa đông.

"Vật nhỏ, một chút quy củ cũng không có. Dưới ban ngày liền dám yêu thương nhưng nhớ trầm như vậy, hà?" Hắn một phen đón được nữ tử nhào vào ngực hắn, giống như khóa cả người nàng vào trong lòng mình, ôm gât gao, cả trong giọng nói đều mang theo ý cười.

Lý Đức Thông nhìn xem mà thở dài, rõ ràng trong lòng ngài rất vui vẻ, sao phải nói mát mà vẫn dùng giọng điệu ôn nhu như vậy để nói, tiểu cô nãi nãi có thể sửa mới có quý.

Bạn đang đọc truyện *Sùng Quan Lục Cung: Đế Vương Kiêu Mạn Hoàng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 115: Để trẫm giải quyết

"Cái gì mà yêu thương nhưng nhớ, người không thể nói dễ nghe hơn chút sao?" Phụng Thiên thở phì phì đánh hấn một cái.

Thật sự là miệng chó không phun được ngà voi

"Có cái gì dễ nghe có thể nói, Thiên Thiên nói vài cái ví dụ cho trẫm nghe một chút."

Quân Mặc Ảnh cố ý bóp chóp mũi nàng, cảm giác lạnh lẽo, mi tâm nhú lại. Cũng không cười đùa với nàng tiếp, một tay ôm nàng, dùng tay áo bảo rộng thùng thình khéo léo bọc toàn bộ thân mình nàng vào.

Phụng Thiên cầm lấy tay hấn dựa vào trong ngực hấn, tuy rằng tư thế có chút vặn vẹo, nhưng mà nàng không muốn đổi tư thế. Nam nhân này giống như lò sưởi, chỉ cần ở bên cạnh hấn liền ấm áp hoà thuận vui vẻ, quả thực không thể thoải mái hơn!

"Này còn không đơn giản sao?" Phụng Thiên hừ một tiếng: "Động tác vừa rồi của ta, người có thể cho rằng là tìm kiếm lửa trong mùa đông đi."

So sánh lò sưởi lớn di động với lửa trong mùa đông, không đủ đi?!

Khóe miệng Quân Mặc Ảnh run rẩy hai cái: "Trẫm là một ngọn lửa? "

"Đúng rồi, ấm áp giống hệt ngọn lửa." Phụng Thiên lộ vẻ mặt sáng lạn tươi cười nhìn hấn, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng mê người.

Yết hầu của Quân Mặc Ảnh liên tục trượt lên trượt xuống, thân dưới dâng lên một cỗ lửa nóng khó hiểu.

Thật đúng là bị vật nhỏ nói trúng rồi, hiện tại hấn chính là một ngọn lửa, nghĩ tới trực tiếp thiêu cháy vật nhỏ này.

Cổ tình nguyệt sự của vật nhỏ cũng biết chọn thời gian, kiểu gì cũng phải đến vào thời gian này, làm cho hấn sờ được, cổ tình không ăn được.

Lúc trở lại cung Càn Long, hai người vẫn tốt. Chính là lúc Phụng Thiên kể lại chuyện ở cung Phụng Minh, bỗng dung sắc mặt Quân Mặc Ảnh trầm xuống.

"Không phải trẫm đã nói sao, vẫn ở nơi này, trẫm sẽ không cho nàng đi, cũng không có ai có thể để nàng đi. Vì sao phải đồng ý với Thái Hậu?"

Phụng Thiên cũng ủy khuất: "Nhưng bà là Thái Hậu, chẳng lẽ muốn ta trực tiếp chống đối bà, nói với bà ta sẽ không, kiểu gì ta cũng phải ở chỗ này sao?"

Nếu thật sự là như vậy, nàng không chịu đại hình hầu hạ thì có thể trở về hay không vẫn là chuyện khó nói.

Quân Mặc Ảnh trầm ngâm một lát, nhẹ nhàng sờ đầu nàng, mi tâm đã giãn ra: "Là trẫm chưa chu đáo, để Thiên Thiên chịu ủy khuất. Chuyện này Thiên Thiên không cần phải xen vào, để trẫm giải quyết, được không?"

"Bỏ đi!!"

Phụng Thiên cầm tay hấn, quệt miệng: "Nếu cãi lại mệnh lệnh của Thái Hậu, còn để người đi nói, về sau lão nhân gia ngài sẽ càng chán ghét ta."

Không phải nàng sợ mình bị chán ghét, chỉ sợ làm Quân Mặc Ảnh khó xử mà thôi.

Dù sao đó cũng là mẫu hậu hấn.

Sắc mặt đầy áp lực của Quân Mặc Ảnh bình ổn lại, ánh mắt dừng ở nàng thật lâu: "Đừng lo, không cần lo mẫu hậu chán ghét Thiên Thiên, chỉ cần trẫm thích là đủ rồi. Dù sao Thiên Thiên là người của trẫm, muốn người khác thích làm cái gì."

Phụng Thiên nhìn ánh mắt hấn, đột nhiên "Xi" một tiếng bật cười: "Sao người bá đạo như vậy, nếu ngày nào đó bởi vì người mà ta bị mọi người chán ghét, kết quả người muốn trấn an dân tâm nên không thể không xuống tay với ta, đến lúc đó ta nên làm cái gì bây giờ, cho nên ta vẫn nên ngoan ngoãn, miễn cho đến lúc đó người trở mặt, ta đây liền thật sự đau khổ."

"Nói hươu nói vượn cái gì đó?" Quân Mặc Ảnh tức giận vỗ mông nàng một cái, sắc mặt thật vất vả bình ổn lại đen lại.

"Ồ trong mắt nàng, trẫm chính là loại người này sao?"

Phụng Thiên tội nghiệp sờ mông bị đánh của mình, ủy khuất nói: "Cũng không phải chỉ nói người, không phải hoàng đế đều như vậy sao?"

Dù sao, thuận dân tâm mới là đạo trị quốc.

"Ngốc, đừng cả ngày buồn lo vô cớ nữa." Quân Mặc Ảnh mắng một tiếng, lại trịnh trọng nói: "Cho dù trời có sập xuống, cũng có trẫm chống cho nàng."

Bạn đang đọc truyện *Sùng Quan Lục Cung: Đế Vương Kiều Man Hoàng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 116: Bảo bối nhất

Hồ hấp của Phụng Thiên bị kiềm hãm, trái tim đều bởi vì những lời này của hắn mà đập nhanh hơn.

A a a, chết tiệt này!!

Cả ngày không phải đùa giỡn lưu manh với nàng, thì là ôn nhu với nàng, thế nào cũng phải làm vỡ nát trái tim nhỏ bé của nàng mới cam tâm hay không?

"Làm sao nghiêm trọng như vậy?!" Khuôn mặt nhỏ nhắn của Phụng Thiên đỏ bừng lên buồn bực nói.

"Nếu Thái Hậu không cho ta ở đây, ta sẽ không ở, cùng lắm thì ngươi cùng chuyển đi với ta, việc gì phải tức giận như vậy!"

Nói đến đây, giọng của nàng đã nhỏ đến mức như tiếng ruồi, nhẹ đến mức không nghe được.

Kỳ thật lời này nàng vốn không tính nói, có thể lĩnh hội để tự hấn lĩnh hội đi, cho dù không thể lĩnh hội.

Nhưng thật sự là câu nói vừa rồi của nam nhân chạm được trong tâm khảm của nàng, vì thế ý tưởng của nàng cũng không tự chủ được thốt ra.

Quân Mặc Ảnh ngẩn người, đột nhiên trên khuôn mặt đen kịt hiện lên một chút hứng thú, để hắn chuyển từ cung Càn Long đến cung Phụng Ương cũng một vật nhỏ này nghĩ ra.

Nếu để người bên ngoài nghe được, vậy thật đúng là ghen tị thành tánh, yêu phi độc chiếm quân sủng.

Nhưng mà, cũng không phải là không thể.

"Vật nhỏ quý kẻ đa đoan, hóa ra là có chủ ý này." Quân Mặc Ảnh ra vẻ nghiêm túc: "Nếu trẫm không muốn, coi như nàng thật muốn ở riêng hai người với trẫm sao?"

Khóe mắt Phụng Thiên run rẩy hai cái, ở riêng hai người?!

Sao từ này nghe quý dị như vậy!!

Nếu không phải lúc vừa quen nam nhân này, chỉ biết hắn thật sự là cổ nhân, lúc này nàng thật muốn nghĩ đến hắn cũng là người xuyên qua.

"Không phải trước đó ngươi nói ta ngốc sao, hiện tại ta biến thông minh còn không tốt sao?" Phụng Thiên lơ đãng nhìn chỗ khác, đột nhiên chạy ra khỏi người hắn, cũng không biết là từ nơi này bùng một mâm bột củ sen viên đi ra, khiến Quân Mặc Ảnh sững sờ.

"Được rồi được rồi, ngươi đừng nóng giận. Thái Hậu là mẫu hậu ngươi, cuối cùng ta không thể trực tiếp đối nghịch với bà được!"

Phụng Thiên cười tủm tỉm bụng đĩa trong tay đưa qua cho hắn, lấy lòng nói: "Lúc ăn đồ ăn sáng ăn cái này, ăn còn ngon hơn bánh hoa mai, để riêng cho ngươi một đĩa, có phải rất cảm động hay không?"

"Có ý để lại cho trẫm?"

"Đương nhiên" Phụng Thiên nhìn chằm chằm đĩa bột củ sen viên nuốt hai miếng nước miếng, trong ánh mắt tràn đầy tiếc nuối không muốn buông tay, cuối cùng như là hạ quyết định rất lớn, đặt đĩa kia ở trước mặt Quân Mặc Ảnh: "Đưa cho ngươi, đều cho ngươi."

Nói xong lại thấy không tốt, tội nghiệp nói tiếp một câu: "Nhiều như vậy ngươi cũng ăn không hết, lãng phí đáng tiếc, cho ta hai miếng đi."

Mỉ tâm Quân Mặc Ảnh nhướng lên, không nói để lại, cũng chưa nói không tốt. Liền gấp một viên cắn một miếng, khóe miệng còn lộ vẻ đắc ý, tươi cười giống như khiêu khích.

Phụng Thiên nuốt nước miếng, thiếu chút nữa không nhận được đoạt lại cái đĩa kia.

"Vị của bột củ sen viên rất được." Quân Mặc Ảnh ăn xong một cái, động tác tao nhã đặt đĩa xuống, không nhanh không chậm nói: "Chính là so với Thiên Thiên, còn kém một chút."

"..."

A a a, cảm thú, lưu manh!!!

Nhìn đáng vẻ nghiêm trọng này xem, giống như bàn luận đại sự quốc gia vậy.

Quân Mặc Ảnh nhìn nàng đến mức mặt đều đỏ, rốt cục không đành lòng trêu nàng nữa, một bên gấp một viên đưa đến miệng nàng, một bên vuốt gáy của nàng nói: “Bất luận Thiên Thiên ngốc cũng được, thông minh cũng tốt, đều là vật nhỏ bảo bối nhất của trẫm.”

Phượng Thiên chỉ lo nuốt, cũng không biết nghe thấy lời hắn nói không, liền liên tiếp gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Quan Lục Cung: Đế Vương Kiều Man Hoàng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 117: Người này tuyệt không đơn giản

Bên trong hoàng cung có tất cả bốn cung điện được lấy chữ "Phượng", Phượng Minh, Phượng Y, Phượng Tê, Phượng Ương, ba cung trước phân biệt là Thái Hậu, Hoàng Hậu, Vân Quý Phi ở, cung Phượng Ương vốn để trống giờ phút này cũng có chủ nhân của nó.

Trong lòng cung nhân biết rõ ràng, tuy rằng Thiên phi nương nương còn là phi tử, nhưng đế vương sủng ái nàng tuyệt không đơn giản là như với phi tử. Không nói chuyện đi nam tuần và ngủ lại cung Cần Long, chỉ nhìn chuyện gần nhất, cung Phượng Ương luôn không có ai ở lại ban cho nàng.

Lẽ ra trước đây phi tử trong cung cũng không thiếu, Hoa phi là nữ nhi của Phiêu Ky tướng quân, Hi phi là nữ nhi của Quý Thượng thư, luận gia thế tất cả đều sẽ không thua Thiên phi là mỹ nhân đến từ Tây Khuyết, nhưng không ai trong các nàng có vinh hạnh có thể ở lại cung Phượng Ương.

Ai chẳng biết, lấy chữ "Phượng" đặt tên, là tượng trưng cho một loại thân phận địa vị.

Nay ở trong mắt đế vương, sợ là Thiên phi sớm đứng đầu chúng phi rồi.

Chạng vạng, cung Phượng Ương sớm bắt đầu gọi người đến thu thập, mọi đồ vật bên trong cung vốn xa hoa lãng phí đẹp đẽ quý giá, đế vương vẫn gọi người thêm rất nhiều đồ mới vào.

Phượng Thiên không phí chút tâm tư nào, thậm chí ngay cả người mà Thái Hậu phái tới cũng chưa dùng tới, tất cả mọi chuyện đều do Quân Mặc Ảnh an bài, Lý Đức Thông tự mình đốc thúc.

Giữa trưa ngày hôm sau, nàng liền dọn đi vào.

Ngự Thư Phòng.

Đại Lý tự khanh mới nhậm chức Trương Tiến thảo luận chính sự với đế vương.

"Hoàng Thượng, Đoan vương gia đã muốn truyền thư lại, không cần mấy ngày, án rối loạn kỉ cương ở Giang Nam kia có thể rõ ràng, đến lúc đó khẳng định Quý phủ không trốn thoát được liên quan. Chỉ cần Quý gia đồ, tương đương với thế lực của phía Tả tướng suy yếu một nửa."

"Người là muốn nói, thế lực bên phía Hữu tướng sẽ mạnh lên theo, cho nên trẫm nên đề phòng sớm."

Trương Tiến gật đầu: "Hoàng Thượng anh minh."

"Trẫm lại cảm thấy, đây hoàn toàn là cơ hội để chúng ta đưa người tiến vào phía Tả tướng."

Từ trước thế lực Tả Hữu tướng ngang nhau, nếu muốn đưa người đi vào đúng là không dễ, nay lại không giống, thế lực Tả tướng chuyển tiếp đột ngột, đúng lúc cần dùng người hết sức, kiểm tra và yêu cầu cũng sẽ không khắc nghiệt như trước.

"Trương Tiến, chuyện này liền giao cho người đi làm."

"Vâng, vì thần tuân chỉ."

Quân Mặc Ảnh thân nhiên "Ừ" một tiếng, lại hỏi: "Bên Vân Lạc thế nào?"

"Bẩm Hoàng Thượng, Vân tướng quân ở Nam Hải lại đánh thắng trận, nếu không có bất ngờ xảy ra, không lâu nữa, có thể lấy được toàn thắng, khai hoàn trở về."

"Ở phương diện hành quân đánh giặc quả thật Vân Lạc vạn người không địch lại, nhưng hắn tay cầm trọng binh, lại thừa kế tước vị của Trần Nam hầu, vẫn nên cẩn thận phòng bị chút. Người đưa thư cho Nam Phong, bảo hắn để ý Vân Lạc thật tốt."

Trương Tiến ngăn người, mới nói: "Hoàng Thượng, Vân tướng quân thoát nhìn trung thành và tận tâm, hẳn là không có nhị tâm."

"Hắn có trung tâm hay không trầm không biết, nhưng người này tuyệt không đơn giản!"

Trong triều trung thần có gian thần có, đa số vẫn là diễn kịch. Hắn nhìn nhiều người như vậy, liền ngay cả vài cụ già trà trộn trên quan trường nhiều năm, tuy nói không thể nhìn thấu hết, nhưng còn có thể đánh giá chút. Chỉ có Văn Lạc này, tuổi xấp xỉ hắn, ở mặt ngoài quả thật tận trung cương vị công tác, tuyệt không nhị tâm, nhưng hắn lại cảm thấy người này không đơn giản như vậy.

Nói hắn nghi ngờ cũng tốt, nói hắn không đủ rộng lượng cũng thế, đạo làm vua, vẫn nên cẩn thận xử sự.

Dừng một chút, Quân Mặc Ảnh lại nói: "Chuyện này ngươi không cần quản, làm theo trầm phân phó là được."

"Vâng, vi thần hiểu." Trương Tiến gật đầu.

"Hoàng Thượng, vi thần còn có một chuyện..."

Bạn đang đọc truyện *Sùng Quan Lục Cung: Đế Vương Kiều Man Hoàng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 118: Sao lại chơi kiểu như vậy?!

"Trương Tiến, khi nào thì ngươi cũng trở nên áp a áp ứng như vậy."

Bị đế vương nói toạc ra như vậy, Trương Tiến có chút xấu hổ, trên mặt hiện lên một chút đỏ: "Hoàng Thượng thứ tội."

"Nói thẳng đi."

"Vâng." Trương Tiến gật đầu: "Hai tháng trước Hoàng Thượng phân phó vi thần đi thăm dò thích khách kia, nay đã có vài manh mối, dựa theo võ công của thích khách và binh khí hắn lưu lại, hẳn là sát thủ Miêu Cương, nhóm người này cũng không có mục đích riêng gì, được người khác thuê ám sát."

"Người nào thuê?"

"Bẩm Hoàng Thượng, ở mặt ngoài xem ra, vụ ám sát này do phái chủ chiến của Tây Khuyết gây nên. Bọn họ bắt mất Tây Khuyết bại trước Đông Lan, cả ngày nghĩ khơi mào chiến tranh, mặc kệ ám sát thành hay bại, chung quy là có thể làm thỏa mãn ý của bọn họ. Nhưng vi thần lại cảm thấy chuyện này không đơn giản như vậy. Nhưng mà lúc vi thần còn muốn điều tra thêm, manh mối liền bị chặt đứt."

"Vậy bắt đầu tra người đứng phía sau ở Tây Khuyết."

"Vâng, vi thần tuân chỉ."

Lúc chàng vạng, quả nhiên đế vương đến cung Phụng Ương, dùng xong bữa tối cũng không có ý tứ rời, ban đêm liền trực tiếp ngủ lại. Đông Dương và Lưu Nguyệt đều rất vui vẻ, lúc trước chủ tử vừa tỉnh lại, Hoàng Thượng không có tới xem chủ tử, các nàng đều nghĩ đến kia một kiếm kia không có tác dụng.

Không nghĩ tới, chủ tử thật đúng là trong họa có phúc.

Mấy ngày kế tiếp đều như thế, trừ bỏ vào triều, thảo luận chính sự, phê duyệt tấu chương, nơi đế vương đi cũng chỉ có cung Phụng Ương, nữ nhân trong hậu cung người người đỏ mắt ghen tị, hận không thể giết Phụng Thiên.

Ngay cả Thái Hậu trong cung Phụng Minh cũng không ngừng thờ dài, không thể nói là Hoàng Thượng cố ý.

Bởi vì mình để Phụng Thiên chuyển ra khỏi cung Càn Long, tuy rằng bên ngoài Hoàng Thượng không nói gì, trong lòng cũng không dễ chịu, cho nên mượn phương pháp này tuyên bố độc sủng Phụng Thiên.

Một ngày này, Phụng Thiên ở trong cung Phụng Ương Cung chơi đùa hoa cỏ, đột nhiên có tiểu thái giám đến truyền khẩu dụ của đế vương, nói là mời Thiên Phi nương nương đi qua.

Phụng Thiên cảm thấy kỳ quái, bình thường Quân Mặc Ảnh đều tự mình đến tìm nàng, chưa bao giờ để người khác truyền nàng đi qua. Nhưng mà nghĩ lại, có thể là hiện tại hắn bận quá không thoát được, hoặc là vừa vận gặp phải chuyện gì, cũng không lo nhiều.

Chính là lúc đi cùng tiểu thái giám, Phụng Thiên liền cảm thấy không thích hợp.

Tuy rằng nàng có chút ngu ngốc, cũng dễ dàng lẫn lộn khung cảnh quanh mình, nhưng đường từ cung Phụng Ương đến cung Càn Long nàng đã từng đi qua, tuy nói bản thân không tìm ra, lại không có nửa điểm ấn tượng nào.

Nhìn khung cảnh lạ lẫm xung quanh, nhất là hoa cỏ có chút điều linh, liếc mắt một cái liền nhận ra là nơi không thường có người đến, gần cung Càn Long tuyệt đối không có nơi nào như vậy

Một trận gió lạnh thổi qua, bỗngưng Phụng Thiên rung mình một cái, trong lòng cũng dâng lên cảm giác lạnh lẽo trong người, theo bản năng liền dừng bước.

"Phụng Thiên."

Nhưng vào lúc này, đột nhiên tiêu thái giám dẫn đường xoay người lại, trong giọng nói mang theo một cỗ lạnh lẽo.

Phụng Thiên kinh sợ.

Không đợi nàng nhìn kỹ mặt đối phương, đột nhiên trước mắt có bộ phận trắng bay tới, lao thẳng mặt mà đến, đến khi nàng muốn nín thở, đã là quá muộn.

Trước khi hôn mê một giây, Phụng Thiên còn không khỏi ở trong lòng "Đờ mờ" một tiếng.

Sao lại chơi kiểu như vậy, dưới ban ngày, thế nhưng còn phát rồ đến bắt cóc như thế.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Quan Lục Cung: Đế Vương Kiêu Man Hoàng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 119: Bát Giới chuyển thế

Quân Mặc Ảnh xử lý xong chính sự đến cung Phụng Ương, Đồng Dương và Lư Nguyệt liếc nhau, đều thấy được hốt hoảng trong mắt đối phương.

"Tham kiến Hoàng Thượng!" Hai người cùng hành lễ.

Quân Mặc Ảnh nhận thấy các nàng khác thường, nhíu mày, hỏi: "Chủ từ các người đâu?"

Sắc mặt Đồng Dương và Lư Nguyệt biến đổi.

"Không phải Hoàng Thượng cho người tuyên nương nương đi cung Càn Long sao?" Lư Nguyệt không khỏi hô nhỏ ra tiếng.

Mỉ tâm Quân Mặc Ảnh nhíu càng sâu: "Trẫm phái người tới lúc nào?" Trong giọng nói mang theo một tia buộc chặt ngay cả chính hắn cũng không nhận thấy.

Trong lòng Lý Đức Thông lộp bộp một chút, phản xạ có điều kiện tiếp lời: "Người nào không muốn sống như vậy, dám giả truyền thánh chỉ."

Hoàng Thượng vẫn ở Ngự Thư Phòng, khi nào thì phái người đến tuyên Thiên Phi nương nương.

Chớ không phải là, xảy ra chuyện gì chứ?!

Không đợi hắn nghĩ ra nguyên nhân, Quân Mặc Ảnh lập tức trầm giọng phân phó: "Lý Đức Thông, để Ảnh Nguyệt tới gặp trẫm. Còn có, mang thị vệ đi tìm kiếm, nếu tìm được Thiên Phi cùng tiêu thái giám kia, đưa Thiên Phi về cung Phụng Ương, cầu nê tể chết tiết kia trực tiếp trượng tể."

Đến cuối cùng, Lý Đức Thông đã rõ ràng cảm nhận được hơi thở lạnh lẽo trên người đế vương.

Cứ việc như thế, hắn đối với cái gọi là tiêu thái giám kia không có nửa điểm đồng tình, dám giả truyền thánh chỉ, mặc kệ phụng ý chỉ của ai, đều là tội chết, không có nửa phần tình cảm.

Phụng Thiên mơ màng khôi phục vài tia ý thức, chui vào hơi thở, là một mùi hôi thối quỷ dị.

Thật sự thối còn có thật sự nặng.

Trên giường bất an vặn vẹo thân thể mềm mại làm cho nam nhân nuốt nước miếng một cái, càng thêm khó nhịn, ánh mắt nóng như lửa hận không thể ở giây tiếp theo ăn người trên giường.

"Chặc chặc chặc, thực con mẹ nó họa thủy."

Giọng nói gian tà lọt vào tai, trong lòng Phụng Thiên kinh ngạc, cổ găng muốn mở mí mắt.

Trong mơ hồ, nhìn thấy một nam nhân tai to mặt lớn, hai mắt đỏ đậm ở bên cạnh nàng, khuôn mặt kia có thể so với đầu heo chậm rãi tới gần nàng.

Phượng Thiên giật mình một cái. Đờ mờ Bát Giới chuyển thế!!!

Nàng nhớ rõ mình ở trong hoàng cung, sao đột nhiên xuất hiện nhất một đầu heo bên người.

Còn có tiểu thái giám cổ quái kia.

Đúng rồi, chính là tiểu thái giám kia hạ mê dược với nàng.

Ý thức hỗn loạn, nàng như cảm giác được mình bị nhét vào một không gian kín, tiếng bánh xe chuyển động, hoàn toàn mất đi ý thức.

Cho nên, rốt cuộc hiện tại nàng bị ném tới chỗ nào rồi?

Nhìn khuôn mặt ghê tởm phóng lớn trong tầm mắt, Phượng Thiên cũng không nghĩ nhiều, cố nén cảm giác nôn mửa, đánh vào mặt đầu heo kia một quyền.

Tuy rằng không thể lay động hắc vải phản, cổ tay còn hơi đau, lại để nàng trốn thoát được từ khe hở dưới người nam nhân kia.

Lúc này Phượng Thiên mới hoàn hồn thở hổn hển mấy hơi.

Nam nhân ngăn người, không nghĩ nàng sẽ đột nhiên tỉnh lại, rõ ràng đường tỳ nói hạ dược rồi.

Thấy nàng sắp trốn chạy, nam nhân lập tức chớp lấy nàng, sọc lồi bay tứ tung trên mặt treo đầy ý cười dâm tà: “Tiểu mỹ nhân, ngươi muốn đi chỗ nào?”

"Cô nãi nãi đi chỗ nào quản ngươi đánh rắm, đầu heo nhà ngươi là ai?" Phượng Thiên sửa sang lại vạt áo, lạnh giọng gầm lên.

Vừa nhắc đầu liền thấy nam nhân cách nàng chỉ còn một thước xa, trong lòng rung mình, lại bối rối né ra.

Thân thể nam nhân vốn là to kệch, giờ phút này chạy theo nàng khắp phòng, cho dù là mùa đông, cũng không khỏi ra một thân mồ hôi, sợi tóc dính vào trên trán, thoạt nhìn thật sự là.....

Con mẹ nó rất ghê tởm.

"Tiểu mỹ nhân, nếu ngươi còn không nghe lời như vậy, đừng trách bản đại gia không khách khí."

Nam nhân vừa nói, một bên nhìn đúng thời cơ xông đến chỗ Phượng Thiên.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Quan Lục Cung: Đế Vương Kiều Man Hoàng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 120: Mị dược

"Ai mẹ nó với ngươi tình thú!" Phượng Thiên nghiêng răng nghiêng lợi trợn mắt. Thuận tay cầm lấy ấm trà, khay, gương đồng toàn bộ ném về phía nam nhân, thế này mới tránh khỏi hắc đụng chạm.

Bởi vì động tác kịch liệt, trên khuôn mặt nhỏ nhắn vốn trắng nõn nhiễm một chút đỏ hồng, tóc mai tán loạn trên trán, nhìn có chút hỗn loạn, cũng có chút chật vật, thậm chí tăng thêm vài phần động lòng người.

Ước chừng là không đoán được nữ nhân này dám đối với hắc như vậy, nam nhân ngăn người, trong ánh mắt dâm tà toát ra một chút hoảng sợ, nhưng rất nhanh đã bị hung ác thay thế.

"Tiểu tiện nhân, dám ném bản đại gia? Quả thực cho mặt mũi còn không biết xấu hổ!" Nam nhân hoàn toàn bị chọc giận, lạnh giọng đe dọa: “Ngươi có biết bản đại gia là ai không?”

Hắn ném cái bàn, lại xông tới chỗ Phượng Thiên.

Tuy rằng ném lợi hại, nhưng không ảnh hưởng hắc quyết tâm phải bắt được này nữ nhân!

"Cô nãi nãi quản ngươi là ai, dù sao không thoát được là hậu thế của Thiên Bồng nguyên soái là được rồi!" Phượng Thiên lắc mình chạy đến đối diện, đối vị trí với hắn.

Lợn chết đầu, đầu heo!

Dáng vẻ lớn lên thật xin lỗi con mắt của mọi người, còn dám coi mình là 258 vạn!

Trong Ngự Thư Phòng, vài thị vệ xếp hàng.

"Hoàng Thượng, thuộc hạ tìm kiếm tứ phòng lục cung, đều không có bóng dáng Thiên Phi nương nương!"

"Hoàng Thượng, dựa theo biên chế, thuộc hạ đã tìm được chủ nhân của bộ áo thái giám kia, nhưng không phải người giả truyền thánh chỉ, theo tiểu thái giám nói, quần áo đã bị mất vài tháng."

"Hoàng Thượng, thuộc hạ kiểm tra thủ vệ cửa cung, cũng không nhìn thấy người khả nghi ra cung. Chỉ có cung nhân chuyển nước mỗi ngày ra cung đi ra ngoài."

Quân Mặc Ảnh nhúu chặt mày, làm như nghĩ đến cái gì, đột nhiên dương tay đánh gãy bọn họ.

"Ảnh Nguyệt, đi thăm dò guồng nước kia dừng ở đâu, còn có hôm nay những người chuyển nước ra ngoài, một chút dấu vết để lại cũng không thể buông tha."

"Vâng!" Ảnh Nguyệt lập tức xoay người rời đi.

Quân Mặc Ảnh tiếp tục nói: "Tra người trong cung, bắt kẻ nam nữ, tra tất cả hành tung của bọn họ hôm nay!"

Phượng Thiên đang lo thoát khỏi tay đầu heo như thế nào, đột nhiên trong bụng dâng lên một cỗ khô nóng rung động, sắc mặt nàng biến đổi.

Đờ mờ!

Phượng Thiên thật sự muốn chửi má nó, đầu heo này dám hạ mị được với nàng!

"Con mẹ nó tổ tông mười tám đời đầu heo nhà ngươi, thói dân ma, dám hạ độc thủ với cô nãi nãi! Còn không mau giao giải được ra đây!"

Khóe miệng nam nhân gọi lên một chút ác ý tươi cười: "Giải được? Tiểu mỹ nhân, đây chính là xuân dược mạnh nhất, muốn giải được, vậy ngoan ngoan coi hết nằm lên trên giường đi, bổn đại gia tới giải dược cho ngươi!"

Phượng Thiên tức giận đến mức thân thể run lên.

"Đồ bụng toàn mỡ nhà ngươi, đồ đầu lợn chết tiệt, tốt xấu gì cô nãi nãi cũng có tiết tháo, người có nguyên tắc được không? Tuy nói sinh mệnh đáng quý, nhưng tiết tháo rất cao! Sao cô nãi nãi có khả năng vì mạng sống liên lưu giống với ngươi ở thời đại quý dị này?!"

Nam nhân cũng không nghe hiểu lời của nàng, nhưng hắn nhận ra kia không phải lời hay gì!

"Tiểu tiện nhân, cho ngươi hai phân nhan sắc liền mở phùng nhuộm! Nói cho ngươi, hôm nay ngươi không theo cũng phải theo. Chính là ngươi theo, bổn đại gia để lại ngươi một con đường sống, mang ngươi về trong phủ làm di thái thái (vợ bé), nếu không theo, vậy bổn đại gia cũng chỉ làm theo lệnh đường tỳ, đem ngươi tiền dâm hậu sát, lột da rút gân!"

Tiền dâm hậu sát, lột da rút gân?!

Phượng Thiên cười.

Được lắm một cái đầu heo to gan lớn mật, nếu hôm nay ngươi không lột được da ta, không rút được gân ta, vậy chờ bị cô nãi nãi thiên đao vạn quả đi!

Bạn đang đọc truyện *Sủng Quan Lục Cung: Đế Vương Kiêu Mạn Hoàng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 121: Chưa từng có ai

Phượng Thiên chịu đựng xao động và khó chịu dâng lên ở dưới thân, nhìn chung quanh đánh giá căn phòng này.

Bỗng dung, đập vào mắt là một cây kéo.

Phượng Thiên nhất thời nảy sinh ý tưởng, khóe miệng gọi lên một chút ý vị sâu xa.

Đồ sắc quý không biết xấu hổ nhà ngươi, nếu dám nhúng chàm cô nãi nãi, vậy chờ biến thành quý đi.

Nàng cố ý thả chậm cước bộ đi đến gần cửa, mi tâm nhúu lại đáng vẻ như tự hỏi phương pháp trốn thoát.

Nam nhân lên đến bên cạnh nàng, cười gian kể thực hiện được: “Tiểu mỹ nhân, thế nào, ta đã nói ngươi không trốn thoát khỏi lòng bàn tay ta đi ha ha ha ha.”

Phượng Thiên giơ chân ra đập vài cái vào cái thân hình đầy thịt tanh tươi kia, ở nơi nam nhân không nhìn tới, chậm rãi cầm lấy cây kéo nắm trong tay.

"Thế nào, tiểu mỹ nhân, có phải tính theo bốn đại gia không?"

Phượng Thiên hí mắt, cười phong tình vạn chủng, yếu điệu như hoa: “Ngươi thật sự muốn ta?!”

"Đương nhiên, nếu không bốn đại gia làm gì vi phạm mệnh lệnh của đường tỷ muội!" Hắn không nói thêm gì nữa, chuyện vừa chuyển, tiếp tục đáng khinh cười: “Chỉ cần ngươi ngoan ngoãn nghe lời, sau khi xong, bốn đại gia nhất định cho ngươi thích ngắt trời.”

Nam nhân xoa tay đi đến phía trước, trong đầu đã bắt đầu ảo tưởng hình ảnh.

Đường tỷ?!

Phượng Thiên ngưng mi, ra vẻ vô tội nháy mắt mấy cái: “Đại gia, ngươi họ gì?”

"Quý bốn đại gia họ Quý, tên Bá Thiên thế nào, có phải cực kỳ khí phách không?"

Khóe miệng Phượng Thiên run rẩy vài cái, tươi cười trên mặt lại phát ra ánh sáng ngọc: “Đúng vậy, Quý Bá Thiên đại gia, quả thật tên ngài chưa có ai có độc nhất thiên hạ, gọi lên khiến người ta khó quên, rất xứng với ngài.”

Quý Bá Thiên.

Đường tỷ của Quý Bá Thiên.

Nữ nhân họ Quý lại có cừ oán với nàng, Phượng Thiên dùng ngón chân cúi đầu nghĩ tới cũng biết là ai.

Mụ la sát chết tiệt, dám ném cô nãi nãi tới loại địa phương quỷ quái này, tốt nhất đừng để cô nãi nãi có mệnh đi ra ngoài, bằng không ta bắt ngươi chịu hết.

"Ha ha ha ha, nhìn tiểu mỹ nhân có mắt nhìn như vậy, yên tâm đi, bốn đại gia sẽ không cho ngươi chết như vậy."

"Vậy về sau ngươi có thể đối tốt với ta không?" Phượng Thiên vút ánh mắt mị nhân như tơ nhìn hắn, trên mặt tươi cười đều nhanh cứng đờ, trong thân thể mị được tác dụng đã làm cho nàng sắp không cảm được, nếu không thể chạy thoát khỏi tên béo này, hôm nay sợ là thật sự muốn cống hiến ở chỗ này.

Sm biết vậy nàng nên tiên hạ thủ vi cường, ăn đại soái ca vô địch siêu cấp Quân Mặc Ảnh kia.

Quý Bá Thiên nuốt một ngụm nước miếng: “Đó là tự nhiên!!!”

Phượng Thiên vừa lòng gật đầu, vươn tay ngoắc tay về phía hắn, mị hoặc nói: “Lại đây.”

"Được, tốt." Quý Bá Thiên đã bị nàng mê hoặc đến thần hồn điên đảo, nghe vậy, trong lòng không khỏi vui vẻ, liếm môi tươi cười đáng khinh tới gần nàng.

Cổ nén mùi tanh tươi chui vào mũi, tay Phượng Thiên dùng sức, nhanh chóng cầm lấy cây kéo đâm vào ngực hắn.

"A!!!"

Trong nháy mắt kéo đâm vào thân thể Quý Bá Thiên, Phượng Thiên cũng bị hắn đẩy mạnh ra.

Tuy rằng đây là tên béo mập giả tạo không còn dùng được, nhưng cân nặng cũng là không thể khinh thường, Phượng Thiên bị hắn đánh cho hoa mắt, khóe miệng vẫn lộ vẻ được cười, ít nhất mị được trên người nàng cũng bởi vì đau đớn mà hạ vài phần.

Nàng khó khăn hít vào một hơi, nhìn cửa phòng nhanh chân bỏ chạy.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, ngay lúc tay nàng bầu vào cánh cửa, trong nháy mắt, bị người phía sau túm mạnh lại.

Bạn đang đọc truyện *Sùng Quan Lục Cung: Đế Vương Kiêu Mạn Hoàng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 122: Người thử xem

Một cỗ lực lớn, cả người nàng ngã trên mặt đất.

"Tiểu tiện nhân, ta đã cho mặt mũi còn không biết xấu hổ, vậy đừng trách bản đại gia trở mặt vô tình, hiếp xong trực tiếp muốn mạng của ngươi."

Cô Phụng Thiên bị người cầm lấy, bị ghen kịch liệt ho khan vài tiếng, cảm giác khô nóng trong thân thể càng ngày càng mãnh liệt, làm cho nàng cảm thấy mình sắp bị thiêu cháy.

"Thích em gái ngươi." Nàng khàn giọng rống giận.

Quân Mặc Ảnh, rút cuộc ngươi ở đâu, mau tới cứu mạng a bằng không mệnh của cô nãi nãi liền kết thúc ở chỗ này.

A a a, đến bây giờ nàng cũng chưa nhớ tới chuyện trước khi mất trí nhớ, duy nhất nhớ rõ chính là lúc nàng xuyên qua xuyên đến trên người một bé gái, nói cách khác, nàng biết chính mình đã ở cổ đại sinh hoạt mười mấy năm, nhưng cổ tình đoạn trí nhớ kia chỉ có mơ hồ một góc, trong thời gian mười mấy năm xảy ra chuyện gì, nàng không nhớ được.

Xét đến cùng, hiện tại nàng chỉ có trí nhớ kiếp trước, đối với cổ đại, hiểu biết cũng chỉ có chuyện xảy ra trong hai tháng gần đây.

Kết quả là, Phụng Thiên bị kịch phát hiện, lúc này nguy nan hết sức, trong đầu nàng hiện lên hình ảnh thế nhưng tất cả đều quay chung quanh một người.

Quân Mặc Ảnh.

Bởi vì mùa đông, Phụng Thiên mặc rất nhiều quần áo, Quý Bá Thiên liều mạng cởi ra, nàng liền liều mạng trốn tránh, hai người tranh chấp nửa ngày, đến cuối cùng nàng vẫn hoàn hảo không tổn hao gì.

Chính là mị dược trong cơ thể đã không kiên trì được, Phụng Thiên cắn chặt khớp hàm thở hổn hển, sắc mặt đã sạm đỏ bừng.

Đột nhiên, nàng vươn tay nhỏ xuống cây trâm trên đầu. Quý Bá Thiên nghĩ đến mình vừa bị đâm, lập tức lắc mình, cũng không nghĩ tới lúc hấn nghiêng người né tránh, Phụng Thiên giơ cây trâm lên khó khăn đâm vào cổ tay mình.

Trong phút chốc máu tuôn ra.

Rốt cục lý trí trong đầu trở về vài phần, Phụng Thiên lắc đầu, ý đồ bảo trì thanh tỉnh.

"Ngươi làm gì?" Quý Bá Thiên ngạc nhiên sững sờ.

"Làm gì..." Phụng Thiên cười lạnh một tiếng, trong khẩu khí mang theo một cỗ kiên quyết uy hiếp: "Trên cây trâm này của ta có độc, cho nên cảnh cáo ngươi, tốt nhất không cần tùy tiện làm ta, nếu không muốn là vì một đêm phong lưu mà mất mạng chó này của ngươi, đến lúc đó đừng trách cô nãi nãi không nhắc nhở ngươi."

"Ngươi nói hươu nói vượn."

"Ta nói hươu nói vượn." Phụng Thiên trừng mắt, như là đang nhìn người ngu ngốc, cười nhạo: "Chẳng lẽ đường tử ngươi không nói cho ngươi sao, ta là nữ nhân của hoàng đế, nếu mất trinh tiết, đó là hấn phải chết không thể nghi ngờ. Cây trâm này chính là Hoàng Thượng ban tặng, tiếp xúc với máu liền phát ra độc tính, là vì muốn phát huy công dụng loại thời điểm này."

"Bản đại gia mới không tin chuyện ma quỷ của ngươi hết bài này đến bài khác." Quý Bá Thiên đã lo lắng không đủ, lại mạnh miệng nói: "Ngươi sao có thể bỏ được liền chết như vậy?"

Phụng Thiên lại cười đến mị hoặc: "Nếu dù sao cũng là chết, vậy vì sao cô nãi nãi phải trước khi chết cho tên đầu heo như ngươi làm bản."

Thấy hấn do dự, Phụng Thiên lại nói: "Nếu không tin, ngươi cứ thử xem, chỉ sợ ngày mai toàn bộ kinh thành sẽ biết, ngươi danh dương nhất thời Quý Bá Thiên Quý đại gia chết ở trên người một nữ nhân hơn nửa này nữ nhân là phi tử của Hoàng Thượng, nhìn xem đến lúc đó, Quý gia ngươi có thể bởi vì ngươi trước khi chết gây tai họa mà cả nhà bị trảm hay không?"

"Ngươi!!!!" Hô hấp của Quý Bá Thiên bị kiểm hãm, hiển nhiên là bị lời của nàng hù dọa.

Thật lâu sau, trong phòng chỉ có thể nghe được tiếng Phụng Thiên dồn dập thở dốc.

Ngay lúc hai người giằng co hết sức, cửa phòng đột nhiên bị một cỗ lực lớn đá văng: "Phanh" một tiếng, mang theo một cỗ mưa gió sắp đến, lực đạo lớn đến nỗi muốn làm vỡ màng tai của bọn họ.

Hai người đều kinh ngạc.

Bạn đang đọc truyện *Sùng Quan Lục Cung: Đế Vương Kiều Man Hoàng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 123: Quân Mặc Ảnh, ta thật là khó chịu

Cửa vừa mở ra, liền nhìn đến nam nhân mặc áo bào thân dài như ngọc, khuôn mặt lạnh lẽo, khí lạnh quanh thân như muốn đông hai người trong phòng lại thành băng.

Phượng Thiên thiếu chút nữa rơi nước mắt.

Quân Mặc Ảnh, Quân Mặc Ảnh.

Hắn thật sự đến đây.

Không đợi nàng hoàn toàn phản ứng lại, trước mắt hiện lên bóng dáng, giây tiếp theo, Quý Bá Thiên thống khổ kêu rên, bỗng dưng Phượng Thiên được ôm vào trong ngực ấm áp kiên cố.

Cái mũi bị đâm cho vừa chua xót vừa đau, tất cả sợ hãi và ủy khuất tràn về, cuối cùng hóa thành một câu run run: "Quân Mặc Ảnh."

"Thiên Thiên không sợ, trầm đến đây." Quân Mặc Ảnh gắt gao ôm nàng vào trong ngực, hai tay ôm chặt đến mức muốn bẻ gãy người nàng.

Quý Bá Thiên bị đánh nằm úp sấp, ngay cả lời Quân Mặc Ảnh nói cũng không có nghe được, quay cuồng hai cái sau không thể đứng lên mà bắt đầu chửi ầm lên: "Tên chó chết nào dám làm, cũng không nhìn xem bổn đại gia là ai, dám phá hư chuyện tốt của bổn đại gia còn nghĩ có mạng sống."

"Tên chó chết" Quân Mặc Ảnh lạnh lùng quét hắn một cái, khoe miệng tràn đầy trào phúng cười, làm cho Quý Bá Thiên cảm nhận một cỗ khí thế khiếp người, giống như chỉ cần thân nhiên liếc mắt một cái như vậy, đã đủ muốn mạng chó của hắn.

"Ảnh Nguyệt, cắt lưỡi cầu nô tài này cho chó ăn." Quân Mặc Ảnh cắn răng, lạnh lẽo nói: "Nhớ kỹ, đừng giết chết, mang hắn về trong cung."

Cả người Quý Bá Thiên run lên.

Cung, cung, trong cung, đây là người trong hoàng cung đến.

"Vâng" Ảnh Nguyệt nhanh chóng tha Quý Bá Thiên chưa hoàn hồn đi ra ngoài.

Hắn vẫn là lần đầu tiên thấy đế vương phát hỏa lớn như vậy, chỉ sợ giữ lại mệnh của cầu nô tài này không phải là đế vương nương tay, mà là muốn cho đầu heo này chỉ ra người đứng phía sau màn.

Hắn tin tưởng, tất cả mọi người có liên quan đến chuyện này, một người cũng không trốn thoát.

Lúc bước ra cửa phòng, hắn còn sấn sóc đóng cửa thay đế vương.

Có lẽ lúc này đế vương thật sự lo lắng, ngay cả hắn đều nhìn ra được Thiên Phi nương nương trúng mị được, đế vương lại

Ài.

Cửa phòng đóng chặt, trong phòng chỉ còn lại hai người.

"Thiên Thiên."

Hơi thở ấm áp phả vào mặt Phượng Thiên, không đợi Quân Mặc Ảnh nói tiếp, tia lý trí cuối cùng trong đầu Phượng Thiên đứt.

Vừa rồi ở trước mặt đầu heo kia có thể nhẫn, phải nhẫn, bởi vì nàng chết cũng không muốn bị đầu heo kia ăn.

Nhưng một khi ở trước mặt người mình tín nhiệm, tường thành chống đỡ trong lòng đổ xuống, cảnh giác thiếu, nhin nửa ngày bản năng cũng không thể ức chế phun ra, rửa sạch chút lý trí và kháng cự còn sót lại của nàng.

"Quân Mặc Ảnh, ta thật khó chịu, thật khó chịu." Phượng Thiên cố hướng đến cổ hắn, giống như chỉ cần tới gần hắn, gần chút nữa, khó nhin khô nóng trên người sẽ rút đi.

Nam nhân này chính là cái làm ổn định nhiệt độ, lành lạnh thoải mái.

Phượng Thiên cứ như vậy nâng khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn hắn, ánh mắt đầy sương mù, mơ màng nhìn hắn.

Quân Mặc Ảnh ngạc nhiên.

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng của nàng, cảm nhận được trên người nàng nóng khác thường, rốt cục phản ứng lại có chuyện gì.

Chết tiệt?!

Trong lòng Quân Mặc Ảnh muốn bầm thây vạn đoạn đầu heo kia, ý niệm trong đầu lại mạnh hơn hai lần.

Hắn không dám nghĩ tới, nếu hắn đến chậm một bước.

Nhưng cũng không chấp nhận được hắn nghĩ nhiều, thân thể mềm mại trong lòng liên tiếp cọ sát vào người hắn, dễ dàng liền khơi mào lửa nóng của hắn.

"Nóng quá Quân Mặc Ảnh, nóng quá!!!"

Mắt Quân Mặc Ảnh tối sầm lại, hô hấp cũng gấp gấp hơn vài phần, tiếng nói trầm thấp: "Thiên Thiên ngoan, đừng sợ, trầm ở trong này."

Lời còn chưa dứt, Phượng Thiên liền cảm nhận được trên mặt bị người hôn xuống, thân thể càng tiến sát vào người nam nhân hơn.

Nhưng là không đủ, không đủ.

Trong đầu nàng đã chỗ trống, chỉ còn lại duy nhất ý niệm muốn càng nhiều, càng nhiều càng tốt.

Phượng Thiên gât gao bầu chặt thân nam nhân, vờn đầu lưỡi tiến vào sâu trong khoang miệng nam nhân. Nàng khó có khi chủ động không khác gì như đồ thêm dầu vào lửa.

Tâm Quân Mặc Ảnh rung động, dùng một tay mạnh mẽ ôm lấy nàng, đi nhanh đến bên bên giường.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Quan Lục Cung: Đế Vương Kiêu Man Hoàng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 124: Lúc ấy Thiên Thiên không nói như vậy

Lúc Phượng Thiên tỉnh lại, toàn thân xương cốt đều như là vỡ nát, vừa động một cái cả người đều đau xót khó nói.

Trong phòng tản ra hơi thở nồng đậm lúc làm tình, nàng đại ra vài giây, ý thức đều ngừng lại, nhất thời cả khuôn mặt đỏ bừng.

Vừa rồi tại đây trong phòng này.

Ôi mẹ ơi!!!

"Thiên Thiên thẹn thùng sao?"

Bên tai đột nhiên vang lên giọng nói khiến Phượng Thiên hoảng sợ, vừa quay đầu thấy, chỉ thấy một nam nhân nằm ở bên cạnh, dáng người hoàn mỹ, làn da vô cùng mịn màng.

Khụ!

Phượng Thiên cảm thấy mình rất lưu manh.

A a a, nàng là một mỹ nhân trăm nghìn, sao lại biến thành như bây giờ?

"Mới không phải xấu hổ." Phượng Thiên tức giận nói.

Thân thể cũng động theo động tác của nàng, mới vừa còn không có nhận thấy được cảm giác hạ thể đau đớn nhất thời đánh úp lại, so với vừa rồi thân thể đau xót mà nói, quả thực là chỉ có hơn chứ không kém, đau đến mức nàng kêu to một tiếng, nhe răng trợn mắt.

Trong lòng Quân Mặc Ảnh căng thẳng, lập tức hỏi: "Làm sao vậy?"

"Đau!"

Hốc mắt Phượng Thiên đầy nước mắt, đầm đìa đáng yêu tròng mắt hắn: "Còn không phải tại ngươi, ngươi gạt ta vì cái gì lớn như vậy ngươi nói chỉ một chút, nhân khuôn nhân dạng, gặp quỷ."

Câu nói kế tiếp, tất cả đều bị Phụng Thiên nuốt trở lại trong bụng.

A a a, thật sự không phải nàng không nói, mà là ánh mắt nam nhân này rất khủng bố.

Giống như chỉ cần nàng không nuốt lời nói trở lại, nam nhân này sẽ trực tiếp nuốt nàng.

Quân Mặc Ảnh vừa tức giận vừa buồn cười, vật nhỏ không mặt mũi không da này, ngày thường không cái đứng đắn cũng thôi, loại thời điểm này thể nhưng còn có thể nói ra như vậy.

Quả nhiên là ăn xong nàng....

"Không phải lúc ấy Thiên Thiên nói như vậy sao?" Quân Mặc Ảnh nhướn mày, khóe miệng tà mị tươi cười.

"Lúc ấy là ai cầm lấy trâm không chịu buông tay, là ai khó dằn nổi để trâm nhanh vào, là ai?"

"A a a, Quân Mặc Ảnh người là hỗn đản, không cho nói, không cho nói." Phụng Thiên nhất thời cũng quên không được hiện trạng của mình, cố nén thân thể đau xót bịt miệng nam nhân lại, cùng hấn mắt to trừng đôi mắt nhỏ.

Tên hỗn đản này, lưu manh.

Lấy võ công Quân Mặc Ảnh, nếu muốn đẩy ra nàng vô cùng dễ dàng, nhưng vẻ mặt hấn sùng nịch nhìn nàng, từ động tác của nàng, không có chút trách cứ.

Chính là giây tiếp theo, Quân Mặc Ảnh nhíu mày lại, khóe miệng cứng đờ.

Phụng Thiên bị mặt hấn đột nhiên thay đổi sợ tới mức ngẩn người, nghĩ đến hấn tức giận, nhất thời có chút không biết làm sao, mờ mịt nhìn hấn.

"Vết thương trên tay là như thế nào?" Quân Mặc Ảnh nhíu mi tâm nói.

Nếu không phải vật nhỏ này vẫn đang trêu chọc hấn, hai tay vẫn để trên cổ hấn, hấn cũng không biết đến hiện tại mới chú ý tới. Trong lòng Quân Mặc Ảnh hiện lên một tia bức mình không hiểu được, cho dù hấn không chú ý, vật nhỏ này cũng không biết đau, không nói sao?

"Hả?!" Phụng Thiên ngây người một lát, lúc này mới nhớ tới vừa rồi làm cánh tay mình bị thương.

Nhưng mà chỉ là chút tổn thương, nếu nam nhân này không nói nàng cũng quên mất.

"Hắc hắc, không có việc gì, chút vết thương nhỏ thôi, ta dùng cây trầm đâm một chút, vừa rồi lúc đầu heo kia muốn tới gần ta, ta liền nói với hấn, cây trầm này có độc, nếu hấn dám hiếp ta, khẳng định ngày mai để người nhà hấn đến nhặt xác cho hấn."

Nói xong, nàng còn như tranh công nhìn Quân Mặc Ảnh, trừng mắt nhìn hỏi: "Thế nào, có phải ta rất thông minh không?"

Bạn đang đọc truyện *Sủng Quan Lục Cung: Đế Vương Kiều Man Hoàng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 125: Không có cái gì, chỉ là tin tưởng hấn

Phụng Thiên đợi thật lâu cũng không đợi được đáp án, lại chỉ thấy nam nhân hé ra khuôn mặt tối đen nhìn chăm chăm nàng, chợt xoay người ngồi dậy.

Rõ ràng hai người đều không mặc gì, hấn lại như là người thuộc thời đại trước khi nhân loại ăn vụng trái cấm, không hề có khái niệm với từ "Xích lỏa" này, quả thực là... Quang minh chính đại đùa giỡn!

Không đợi Phụng Thiên biểu đạt bất mãn của mình, bỗng dưng bị hấn lôi kéo ngồi dậy, một đầu chui vào trong long hấn.

"Không đầu óc ngu ngốc!" Quân Mặc Ảnh thấp giọng răn dạy, giọng điệu cũng là đau lòng thật sự.

Vật nhỏ, tùy tiện liền tổn thương mình, thế nhưng còn cảm thấy đây là chuyện quang vinh vĩ đại sao?

"Nàng không nghĩ tới biện pháp khác sao?" Hấn cầm tay Phụng Thiên đặt ở trước mắt, môi mím chặt lại thành đường thẳng: "Nếu nàng làm mình bị thương, hấn vẫn không chịu buông tha nàng, vậy không phải tổn thương này phí hoài rồi sao?"

Nghe xong hấn nói, kinh ngạc lúc trước hoàn toàn tan thành mây khói, trong lòng ảm áp vui vẻ. Nàng liếm môi, cười tủm tỉm đẩy tay hấn ra, lại mạnh mẽ nhào vào người hấn.

Quân Mặc Ảnh khiếp sợ thân thể cứng đờ, mắt thấy thân thể mềm nhũn của nàng nhào vào trong lòng, hai luống thịt mềm mại trước ngực liền như vậy cạ trên người hắn, hai tay ôm cổ hắn, liền tiếp cười khanh khách vui vẻ bên tai hắn.

Cổ nóng rực dưới hạ phúc xông thẳng lên óc.

"Nhưng không phải ngươi đến đây sao? Tồn thương này của ta không phải không phí hoài sao? Nay đã nói lên ta cá đúng, quả thật tên đầu heo kia nhát gan sợ chết, ngươi cũng đến cứu ta, đúng không?"

Nàng gần từng tiếng chậm rãi nói xong, Quân Mặc Ảnh hít sâu một hơi, bắt buộc mình xem nhẹ vật nhỏ vô ý trêu chọc, hắn biết, nếu lại làm một lần, khẳng định nàng không chịu nổi.

"Là trẫm đã tới chậm." Hắn thở dài, ôm lấy nàng, nắm cái tay bị thương của nàng, khẽ hôn lên tóc mai nàng.

"Trẫm không bảo vệ nàng tốt, là trẫm không tốt."

Vành tai và tóc mai chạm vào nhau, lưu luyến triền miên.

Cứ việc hai người đều xích lõa, giờ phút này không khí lại không có chút kịch liệt dục vọng nào, chỉ có nồng đậm ấm áp, ấm áp, ôn nhu.

"Còn nói ta ngốc, ngươi mới ngốc! Đây có quan hệ gì với ngươi đâu?" Phụng Thiên buồn bực nói: "Ta rõ ràng ở trong hoàng cung, ai cũng không nghĩ đến có người dám to gan lớn mật bắt cóc ta như thế!"

Quân Mặc Ảnh nhẹ nhàng "Ừ" một tiếng, cũng không so đo với nàng.

"Thiên Thiên yên tâm, trẫm sẽ không để nàng nhận không uy khuất này, cũng sẽ không bỏ qua cho bất kỳ ai trong bọn họ, tuyệt đối không!"

Phụng Thiên kinh ngạc nhìn hắn: "Ngươi biết là ai sao?"

Nhưng mà nàng liền suy nghĩ cẩn thận, nếu nam nhân này không điều tra rõ ràng, sao có khả năng đúng lúc đuổi tới cứu nàng?

"Quý Phán Hi." Nhắc tới tên này, bỗng dưng mặt Quân Mặc Ảnh lạnh lại: "Trẫm nhất định sẽ làm nàng trả giá đại giới!"

Từng chữ một, giận dữ cực độ.

Phụng Thiên nằm trong ngực hắn, một câu cũng không nói, nàng vốn nghĩ ra mấy trăm loại phương pháp chính chết mụ la sát kia, nhưng nghe Quân Mặc Ảnh nói như vậy, nàng chỉ biết mình không cần làm gì, bởi vì hắn nhất định sẽ giúp nàng báo thù.

Không có gì cả, chỉ là tin tưởng hắn.

Cảm giác kỳ diệu cỡ nào, ở lúc gặp nguy hiểm, người đầu tiên nàng nghĩ đến là hắn. Ngày thường nói không tin hắn, nhưng trong lòng nàng, nam nhân này cũng là người duy nhất hiện tại nàng tin tưởng.

"Ta biết, ta biết bọn họ đều đã trả giá đại giới." Giọng nói Phụng Thiên mềm mại, nói: "Cho nên ngươi không cần làm thêm cái gì nữa, được không?"

"Được..."

Đương nhiên Quân Mặc Ảnh hiểu được ý của nàng, từ trước hắn liền là như thế này, rất khó vì một việc động chữ tình, bởi vì hắn cảm thấy không đáng không cần thiết.

Chỉ cần tay cầm quyền sinh sát, trên cao bề ngưỡn nhìn xuống mọi người, làm sao đáng giá vì ai mà hắn tức giận?

Nhưng hiện tại hắn mới biết được, có một số việc, không phải hắn có thể khống chế.

Ít nhất khi hắn biết bọn họ bắt vật nhỏ của hắn, biết bọn họ hạ mị dược với nàng, biết nàng vì thế mà chịu tổn thương, trong lòng tràn đầy lửa giận mà ngay cả chính hắn cũng không khắc chế được.

Ai.

Bạn đang đọc truyện *Sùng Quan Lục Cung: Đế Vương Kiều Man Hoàng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 126: Điều một thành như vậy

Tất cả y phục của Phượng Thiên đều bị Quân Mặc Ảnh xé hỏng rồi, mà ngay cả trên áo choàng của Quân Mặc Ảnh cũng dính nhiều dấu vết, vì thế lúc bọn họ muốn hồi cung, mới phát hiện hai người như bây giờ không thể có cách ra cửa.

Trong khi Phượng Thiên đỏ mặt nhìn chằm chằm, Quân Mặc Ảnh lại câu môi, giống như rất là sung sướng mặc trung y đi tới cửa, phân phó Ảnh Nguyệt đi mua hai bộ quần áo.

Ngay từ đầu Ảnh Nguyệt đã nhìn ra Phượng Thiên trúng mị được, tự nhiên cũng biết hai người ở trong phòng lâu như vậy làm chuyện gì, giờ phút này nhìn dáng vẻ để vương như vậy đi ra, tuy rằng ở bên ngoài vẫn là mặt không đổi sắc, trong lòng lại hiện lên một tia vui vẻ nho nhỏ.

"Có thuốc trị thương không?" Ngay lúc Ảnh Nguyệt xoay người chuẩn bị rời đi, Quân Mặc Ảnh lại hỏi.

Ảnh Nguyệt ngăn người, không phản ứng kịp.

Thẳng đến khi Quân Mặc Ảnh nhú mi, không kiên nhẫn nói lại một lần: "Thuốc trị thương." Hắn mới lấy ra một cái bình nhỏ từ trong ngực, nhưng cũng là ném qua, sau đó cúi đầu chạy nhanh.

Hoàng Thượng quá hung mãnh....

Hoàng Thượng quá hung mãnh....

Trong thời gian Quân Mặc Ảnh trở về bồi dưỡng cho Phượng Thiên, Ảnh Nguyệt cũng mua xong quần áo trở lại.

Phượng Thiên mặt không muốn động, miễn cưỡng nằm ở đằng kia, ánh mắt nhìn chằm chằm phía đầu giường, dáng vẻ từ ngoài vào trong là một bộ * dục quá độ.

Quân Mặc Ảnh cười mắng một tiếng, cam chịu số phận đi qua, muốn lời nàng từ trong chân đi ra, ai ngờ đột nhiên Phượng Thiên lại lời chân lại, cả người chui vào bên trong.

"Vật nhỏ, nàng làm gì vậy?" Quân Mặc Ảnh sững sốt hỏi.

Dừng một chút, trong mắt hiện lên một tia hiểu rõ, lại cố ý nói: "Trẫm cũng không phải chưa thấy qua, hiện tại Thiên Thiên mới nhớ phải giấu đi, không phải đã quá muộn rồi hay sao?"

"...."

Cái chân chặn rãi kéo xuống hai phân, lộ ra một khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ hồng như tôm nấu chín, Phượng Thiên vừa thẹn vừa giận trợn mắt nhìn hắn.

"Lấy ra, tự ta mặc!" Nàng tức giận vuron tay ra.

Cùng cảnh tượng, để cho Quân Mặc Ảnh nhớ lại lần đó vật nhỏ bị Quý Phán Tư khi dễ, y phục ẩm ướt, cũng là lửa thể như cái trứng chim bị bóc sạch vỏ chôn ở trong chân, suýt nữa bị hắn nhìn thấy hết.

Nghĩ đến đây, khóe miệng Quân Mặc Ảnh từ từ nhếch lên, trong con ngươi đen tuyền xuất hiện vài tia sáng diêm dúa lẳng lơ.

"Thiên Thiên đã mặt đến như vậy rồi, vẫn nên để trẫm đến giúp. Nếu không lát nữa ngay cả mặc bộ y phục cũng không xong, không phải sẽ càng dọa người hơn sao?"

Nhìn một cái dáng vẻ suy tư của nàng!

Phượng Thiên liền tức điên: "Vậy có phải ta nên nói một tiếng cảm ơn ngươi không?"

"Vậy cũng không cần." Quân Mặc Ảnh lời nàng từ trong chân ra, khóe miệng thành hình vòng cung, sợ nàng bị lạnh, liền ôm thân thể trơn bóng của nàng vào trong ngực.

"Dù sao Thiên Thiên biến thành như vậy cũng bởi vì trẫm, cho nên trẫm không tính toán với nàng."

Nói xong, hắn dùng một tay cố định vật nhỏ đang gãy dựa trong lòng, một tay cầm y phục vội vàng mặc vào cho nàng.

Thật mất mặt.

Phượng Thiên bất mãn xoay ngang xoay dọc, lại nghe nam nhân trầm giọng nói: "Còn dám lộn xộn, trẫm liền đổi phương pháp để nàng không động được!"

Nằm máng.

Phượng Thiên roi lệ, không động được? Hoàng Thượng, đây là tiết tấu một đêm mười bảy lần sao?!

Nàng u buồn nhìn trời, đánh phải ngoan ngoan dựa vào trong lòng hắn để hắn tùy ý mặc y phục chỉnh tề cho nàng, lại vẫn bị hắn ăn đậu hũ hai lần.

Rất không dễ dàng thu thập mọi thứ xong xuôi, Phụng Thiên lại xảy ra vấn đề.

Hai chân vừa mới chạm đất, liền lập tức nhũn ra ngã xuống, may mắn Quân Mặc Ảnh ở bên cạnh nàng, nếu không chắc chắn nàng phải ngã xuống đất rồi.

Vừa rồi chỉ cảm thấy đau nhức, hiện tại ngay cả đường cũng không đi được rồi! Phụng Thiên yên lặng hít mũi, không nói gì tức giận nhìn về phía nam nhân: "Người nói làm sao đi bây giờ?"

Bạn đang đọc truyện *Sùng Quan Lục Cung: Đế Vương Kiêu Man Hoàng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 127: Hoàng Thượng đối với nương nương thật tốt!

"Còn có thể làm sao bây giờ" Quân Mặc Ảnh nhíu mày: "Trẫm gây ra chuyện, đương nhiên trẫm phụ trách."

Nói xong cũng không chờ Phụng Thiên phản ứng lại, một tay đặt sau lưng nàng, một tay xuyên qua đầu gối nàng, ôm nàng lên.

Từng bước một, Quân Mặc Ảnh đi cũng không mau, Phụng Thiên dựa vào trong ngực hắn, không có chút lắc lư, có chính là an tâm và thoải mái.

Ảnh Nguyệt muốn xe ngựa đã chờ ở bên ngoài, nhưng Quân Mặc Ảnh trực tiếp không nhìn, ôm Phụng Thiên một đường đi về phía hoàng cung.

Ảnh Nguyệt ngạc nhiên theo sau lưng hắn, vạn phần khó hiểu, vì cái gì không ngồi xe ngựa.

Chẳng lẽ đây là tình thú trong truyền thuyết.

Đương nhiên không phải vì Quân Mặc Ảnh gặp quý tình thú gì, hắn chỉ không đành lòng nhìn Phụng Thiên vất vả. Vật nhỏ vốn non mềm, dùng lời của nàng mà nói, hiện tại xương cốt của nàng đều đã rã rồi, làm sao còn có thể để nàng ngồi ở trong xe ngựa xóc nảy về cung?

Nếu hắn bỏ được, từ lúc đi nam tuần đã lau khô ăn sạch vật nhỏ rồi, cũng không nhẫn đến bây giờ.

Rất nhiều thị vệ giữ cửa cung không may mắn nhìn thấy thánh nhan, cho nên nhìn thấy một nam nhân khí chất văn hoa ôm một nữ nhân đi về phía này, thiếu chút nữa liền cản người lại, may mà còn có Ảnh Nguyệt đi sau đế vương.

Bọn thị vệ đều chào, cũng là đối với Ảnh Nguyệt.

Ảnh Nguyệt thiếu chút nữa bị bọn họ hù chết, chạy nhanh cất cao tiếng nói hô một tiếng: "Hoàng Thượng, Quý Bá Thiên đã mang về trong cung, giờ phút này đang quỳ gối ở trước Ngự Thư Phòng chờ xử lý."

Bước chân Quân Mặc Ảnh không tạm dừng: "Mang đến điện Thừa Đức. Còn có Hi phi và cầu nô tài phòng nước kia, cũng mang qua!"

Thẳng đến khi bóng dáng đế vương rời tầm mắt, bọn thị vệ mới phản ứng lại, một đám sợ tới mức mặt mũi trắng bệch.

Quân Mặc Ảnh không trực tiếp đi điện Thừa Đức, trước tiên mang Phụng Thiên về cung Phụng Ương.

Dọc theo đường đi cung nhân gặp phải đều bị kinh ngạc, thầm nghĩ quả nhiên Thiên phi nương nương được sủng ái, tốc độ tấn vị nhanh hơn người khác không nói, đế vương đối xử với nàng lại không giống người thường. Nhìn một cái, ngày xưa chưa từng thấy đế vương ôm một chủ tử nào trong hậu cung chạy loạn ở bên ngoài.

Nếu Phụng Thiên biết bọn họ nghĩ cái gì, kiểu gì cũng phải bị tức chết.

Cái này gọi là chạy loạn? Chạy loạn?!

Rõ ràng chính là thể xác và tinh thần nàng bị thương, không có sức để đi có được không?

"Người thật sự không cho ta đi với người sao?" Phụng Thiên bị ôm về cung hượng Ương Cung, thấy Quân Mặc Ảnh phải đi, vội vàng kéo tay áo bảo của hắn, tội nghiệp nói: "Nếu không phải vì người muốn thiên vị nàng, cho nên không thể để ta đi cùng đúng không?"

Đồng Dương và Lưu Nguyệt đi theo tiến vào, nghe xong nàng nói, nhất thời bị dọa nhảy dựng.

Sao nương nương có thể nói chuyện với Hoàng Thượng như vậy!

"Quý này nọ!" Quân Mặc Ảnh bắt đầu dĩ dầy đầu nàng, tay kia thì lại đỡ sau lưng nàng: "Không phải mệt mỏi sao, đi loại địa phương đó làm gì?"

Phượng Thiên không biết, điện Thừa Đức là nơi chuyên môn xử trí người trong cung phạm sai lầm.

Từ lúc Quân Mặc Ảnh nói ra ba chữ này, kỳ thật cũng đã ban án tử hình cho Hi phi và người liên quan.

"Trẫm nói qua, nhất định sẽ cho nàng một công đạo." Vừa dứt lời, đột nhiên lại néo mặt nàng một cái: "Nàng không thể tin tưởng trẫm một lần sao?"

"Được rồi, tin người tin người, mau đi đi ta thật sự mệt mỏi, trước ngủ một giấc, chờ người trở về dùng bữa tối được không?"

Nàng không phải nói có lẽ, là tin tưởng thật.

Vừa rồi nói sợ hấn thiên vị Hi phi, giống như là... Ừm, một loại cảm giác kỳ quái, hình như là giống mình làm nũng với người yêu.

Người yêu?!

Phượng Thiên bị mình dùng từ làm cho hoảng sợ.

"Ngoan ngoãn chờ trẫm trở về." Quân Mặc Ảnh không nhận thấy nàng khác thường, gật đầu, phân phó Đông Dương Lưu Nguyệt chiếu cố nàng thật tốt, lúc này mới cất bước rời đi.

"Hoàng Thượng đối với nương nương thật tốt!" Nhìn theo đế vương rời khỏi, Lưu Nguyệt không khỏi hâm mộ sợ hãi than một tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Sùng Quan Lục Cung: Đế Vương Kiêu Man Hoàng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 128: Chỉ sợ Hi phi khó thoát khỏi kiếp nạn này

Trên bầu trời đột nhiên có tuyết rơi, từng cái to như lông vũ trắng xóa bay là tả xuống.

Trước điện Thừa Đức điện, rộn ràng nhốn nháo vây quanh một đám người.

Không chỉ có Quý Bá Thiên và Hi phi là hai đương sự ở đây, cung nhân các cung các điện cũng chia ra đứng xung quanh, còn về chủ tử của bọn họ, đế vương cũng không hạ lệnh bắt các nàng nhất định đến. Nhưng ai cũng biết, nhóm nô tài chính là người truyền lời trong cung, một khi có tin tức gì truyền vào lỗ tai bọn họ, chủ tử của bọn họ không có khả năng không biết.

Hi phi bị thị vệ áp quỳ xuống, sắc mặt đỏ bừng, trong mắt còn toát ra một chút cừ hận mà tàn nhẫn.

Bởi vì không ngừng giãy dụa, quần áo và tóc của nàng đều rối loạn, trên người dính không ít bông tuyết và cỏ dại, làm sao còn có dáng vẻ cao cao tại thượng ngày thường, rõ ràng là mười phần bản uế không chịu nổi, chọc người ghét, thoát nhìn thậm chí còn không bằng cung nữ kia.

Mà ở bên cạnh nàng, Quý Bá Thiên lại giống như chó nhà có tang, răng cửa bị đánh rớt, đầu lưỡi bị cắt, miệng đầy máu. Dưới trời rét lạnh, hấn lại chỉ mặc một kiện áo trong mỏng manh, trên người nhìn như hoàn hảo không tổn hao gì, không đứt tay cũng không đứt chân, nhưng dưới thân máu tươi nhiễm đỏ nền tuyết trắng xóa.

Cứ như vậy quỳ trong trời gió lạnh đầy tuyết, cả người Quý Bá Thiên run không ngừng, cũng không biết là đau hay là lạnh. Miệng còn thường phát ra tiếng kêu rên nức nở thống khổ.

Cung nhân đứng một bên vây xem bị dáng vẻ hai người làm sợ tới mức không dám phát ra một tiếng động nhỏ, nom nớp lo sợ nín thở, hoàn toàn không rõ chuyện gì đang xảy ra.

Nhưng một ít lão nhân trong cung đều biết, đế vương đăng cơ mấy năm nay, còn chưa từng dùng hình phạt quá nặng với ai ở điện Thừa Đức như vậy, càng miễn bản là tự mình giam hình.

Hôm nay, rốt cuộc Hi phi gây ra chuyện gì, thế nhưng khiến đế vương giận dữ như thế?!

Mọi người không khỏi lại nghĩ tới chuyện ban ngày một đoàn thị vệ lục soát cung tìm người, hình như là bởi vì Thiên phi nương nương mất tích.

Chẳng lẽ nói, đầu sỏ gây nên chính là Hi phi!

Trời ạ!

Nếu quả thực là như thế, chỉ sợ Hi phi khó thoát khỏi kiếp nạn này.

"Quý Phán Hi, người cũng biết tội chưa?"

Mọi người ở đây đoán đồng phạm không ngừng, bỗng dưng đế vương mở miệng, tiếng nói lạnh nhạt thậm chí còn rét thấu xương hơn thời tiết tháng chạp lạnh lẽo, khiến mọi người đông lạnh rùng mình một cái.

Ngay cả Hi phi hân cũng không kêu, trực tiếp gọi "Quý Phán Hi".

Tuy rằng vốn là tên của Hi phi, nhưng ai cũng biết, sự khác nhau quá lớn trong đó.

"Bẩm Hoàng Thượng, nô tì không biết cả ngày nô tì ở trong cung của mình, im lặng, giữ khuôn phép, lại không biết làm sao nô tì lại đắc tội Hoàng Thượng, mà ngay cả nô tì đều có thể tùy tiện bắt kính với nô tì."

Hi phi hận.

Hận vận khí của tiểu tiện nhân Phụng Thiên kia tốt như thế, càng hận Hoàng Thượng bất công, không giữ cho nàng chút mặt mũi nào.

Tốt xấu gì nàng cũng là một phi tử, cho dù phạm phải tội không thể tha thứ, nhiều nhất cũng chỉ là một ly rượu độc, ba thước vải trắng. Nhưng Hoàng Thượng lại làm cho nàng mất hết mặt mũi trước mặt nhiều người như vậy, khó coi đến cực điểm.

"Im lặng, giữ khuôn phép" Quân Mặc Ảnh không rõ ý tứ lặp lại lời của nàng một lần, cùng với một tiếng cười lạnh, trầm giọng quát khê: "Người cho là trẫm để người mang người tới nơi này, là vì thăm vấn người sao?"

Mọi người đều kinh ngạc, không rõ chuyện gì.

Thân thể Hi phi cứng lại, ngay cả giấy dựa cũng đã quên.

"Cầu nô tì thông đồng với người mang Thiên phi ra cung ở trong này, Quý Bá Thiên nghe người phân phó bố trí Thiên phi vào chỗ chết cũng ở đây, bọn họ đều là người người sai khiến xuống tay với Thiên phi, chẳng lẽ người cho là, trẫm còn có thể cho người một cơ hội nói sáo sao?"

Nói xong lời cuối cùng, trong khẩu khí đế vương đã mang theo một cỗ tức giận nghiêng răng nghiêng lợi.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Quan Lục Cung: Đế Vương Kiêu Man Hoàng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 129: Tiền mất tật mang

Chỉ cần nghĩ lại vật nhỏ mất tích vài canh giờ, nhớ tới nàng trúng mị được suýt nữa khó giữ được danh dự, nhớ tới nàng vì không đề bị làm nhục mà không tiếc thương tổn thân thể của chính mình, hân liền hận không thể bóp chết Quý Phán Hi.

"Không, nô tì không có?"

Hi phi hồi hồn lại, kinh ngạc thân mình run lên.

"Hoàng Thượng, ngài không thể chỉ tin lời bọn họ nói liền định tội nô tì được, sao nô tì có thể làm ra chuyện như vậy, nô tì và Thiên phi cùng bồi bên ngài đi nam tuần, tuy nói lúc đầu có nổi lên tranh chấp, nhưng sau đó đều tốt cả, nô tì coi nàng thành muội muội của mình mà Hoàng Thượng, sao nô tì có khả năng sẽ đi hại chính muội muội của mình đâu?"

"Muội muội?!" Quân Mặc Ảnh lạnh lùng hừ một cái, thần sắc tràn đầy khinh miệt: "Quý Phán Hi, người thật nghĩ ngay cả chút kỹ xảo nhỏ này của người trẫm cũng không nhìn ra sao?"

Hắn phát tay áo một cái, ánh mắt sắc bén bắn thẳng về phía Quý Bá Thiên đang quỳ: "Có phải Quý Phán Hi giao Thiên Phi cho người, để người làm hại nàng hay không?"

Tuy đầu lưỡi của Quý Bá Thiên bị cắt, nhưng hắn vẫn vừa chảy nước mắt nước mũi, vừa liều mạng gật đầu, sợ chính mình nói sai một câu, sẽ lọt vào hình phạt nặng hơn.

"Người nói vậy." Hi phi tức giận đến mức muốn ngắt xiu.

Nàng sớm biết rằng đường đệ này háo sắc, nhưng không nghĩ tới sẽ háo sắc đến mức như vậy, thế nhưng vì sắc đẹp phá hư chuyện tốt của nàng.

Nếu hắn có thể nghe lời của nàng sớm một chút xuống tay tiểu tiện nhân kia, nếu lúc Hoàng Thượng đến không tìm được tiểu tiện nhân kia, mọi việc sẽ không biến thành như bây giờ, nàng cũng không phải chịu tội như hiện tại.

Cho dù cuối cùng điều tra ra là nàng thì như thế nào ít nhất nàng đã trừ bỏ tiểu tiện nhân kia, sẽ không giống như bây giờ tiền mất tật mang.

Nghĩ chút, Hi phi khó khăn liếc mắt nhìn Quý Bá Thiên một cái, không cần nghĩ tới cũng biết, đường đệ này của nàng định mơ ước sắc đẹp của tiểu tiện nhân kia. Hiện tại không xong, ngay cả bản thân hắn cũng phải bồi vào.

Xứng đáng chết.

Quân Mặc Ảnh không để ý nàng, chỉ vào cung nhân phòng nước kia quát lạnh: “Cầu nô tài, nói, ngươi phạm phải tội gì?”

Tiểu thái giám lập tức hoảng sợ, sợ tới mức đầu cũng không dám nâng lên: “Hoàng Thượng tha mạng, Hoàng Thượng tha mạng.”

Hắn gằn giọng nói: “Không liên quan đến nô tài, là Hi phi nương nương nói, nếu nô tài không giúp nàng mang Thiên phi nương nương ra cung, nàng sẽ lấy mạng nhỏ của nô tài. Hoàng Thượng, nô tài chỉ là một thái giám nhỏ nhoi, nô tài cũng không có cách nào, không không phải nô tài bị ma quỷ ám ảnh, đều là lỗi của nô tài cầu Hoàng Thượng tha mạng.”

"Quả thật là bị ma quỷ ám ảnh!" Không chờ hắn nói xong, Quân Mặc Ảnh liền lớn tiếng cắt lời hắn nói.

"So sánh với Thiên phi, ngươi xem như vì tự bảo vệ mình liền dám xuống tay với phi tử của trẫm, trẫm nhìn ngươi là ngại mệnh quá dài rồi!"

"Nô tài đáng chết, nô tài đáng chết, cầu Hoàng Thượng tha mạng. "

Tiểu thái giám liền tiếp dập đầu, từng cái một đều rất mạnh, không có nửa điểm gian dối. Tuy cách lớp tuyết mỏng manh, vẫn có thể nghe được tiếng cái trán đập trên đất "Thùng thùng đồng". Nhưng để vương không liếc mắt nhìn hắn một cái.

Thị vệ mạnh mẽ ấn đầu hắn xuống, ngăn miệng, rốt cuộc không kêu ra nửa câu.

"Không, hắn nói xấu nô tì!" Mặt Hi phi trắng bệch, liều mạng lắc đầu.

"Hoàng Thượng, bọn họ đều nói xấu nô tì, không phải người cung Phụng Ương đều thấy sao, mang Thiên phi đi là một tiểu thái giám, sao lại nói thành nô tì, nô tì là vô tội... Hoàng Thượng, van cầu ngài, ngài tin tưởng nô tì đi."

Bạn đang đọc truyện *Sủng Quan Lục Cung: Đế Vương Kiêu Man Hoàng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 130: Ngài giết nô tì đi

Quân Mặc Ảnh cười một tiếng: “Quý Phán Hi, ngươi cho là chỉ có ngươi biết chuyện mặt nạ da người này sao? Có phải muốn trẫm kể lại tường tận ngươi trộm bộ y phục thái giám này như thế nào cho ngươi nghe không, ngươi mới có thể cầm miệng?”

Cả người Hi phi chấn động, lời nói dối liền như vậy tắc lại trong miệng.

"Trẫm đã nói qua, hôm nay gọi các ngươi tới nơi này không phải vì thẩm tra tội trạng các ngươi!"

Quân Mặc Ảnh thu hồi tầm mắt trên người ba người này, ánh mắt lạnh lẽo đảo qua mọi người ở đây: “Mà là muốn cho những người khác trong cung coi đây là gương, nhìn xem sau này còn có cầu nô tài nào dám không coi trẫm vào đầu giả thân giả quý hay không!”

Long bào màu vàng bay lên, trong màn tuyết rơi lất phất phá lệ đập vào mắt.

"Người tới, kéo Quý Bá Thiên và cầu nô tài này tha ra ngoài, chặt hai tay bọn họ, sau đó chém!" Hắn nhíu mi tâm lại, mắt phượng híp lại: "Còn về ngươi, Quý Phán Hi, không phải ngươi thích kẻ đơn sao?... Trẫm sẽ cho ngươi ném thư tư vị kia."

Hi phi co rụt đồng tử lại: “Không, không cần... Hoàng Thượng, ngài không thể đối xử với nô tì như vậy, phụ thân nô tì vì Hoàng Thượng cúc cung tận tụy, Hoàng Thượng không thể...”

"Cúc cung tận tụy?" Khóe miệng Quân Mặc Ảnh nhếch lên đầy vẻ trào phúng, ý cười cũng không đạt đáy mắt.

"Vậy hiện tại trẫm sẽ để hắn chết rồi sau đó...."

Một khi Hàn Tiêu hồi kinh, chứng cứ phạm tội vô cùng xác thực, Quý gia nàng tuyệt đối không thoát khỏi kết cục xử trảm trực hệ, tam tộc lưu đầy.

Trong phút chốc mặt Hi phi như giấy vàng.

"Ảnh Nguyệt, dẫn Hi phi đi, nhìn nàng ăn xuân tháng ba, sau đó mang vào quân doanh, biếm làm quân kỹ, cả đời không tha!"

Xuân tháng ba là mì được mạnh nhất.

Quân kỹ là hình phạt tàn khốc nhất với nữ nhân.

Ai đều biết binh lính trong quân doanh thiếu nữ nhân, nếu thành quân kỹ, thì phải chịu khuất nhục và tra tấn không ngừng nghỉ!

Cung nhân vây xem người người vừa sợ lại e ngại, không thể tin nhìn đế vương. Hi phi đã từng vinh quang thế nào, nay rốt cuộc phạm sai lầm như thế nào, mới có thể bị phạt trọng hình như vậy?

"Không!" Hai mắt Hi phi đỏ đậm, điên cuồng hét lên một tiếng.

"Hoàng Thượng, nô tì sai rồi, nô tì biết sai rồi, ngài giết nô tì đi, van cầu ngài khai ân giết nô tì đi..."

Nàng điên cuồng muốn giãy khỏi tay thị vệ, nằm bệt xuống bò về phía đế vương, nhưng không đợi nàng đi đến bên chân đế vương, bóng dáng màu vàng cũng đi càng lúc càng xa trong trời tuyết.

"Nếu dám tự tìm chết, trăm liền diệt cửu tộc ngươi!"

Lạnh như băng, quyết tuyệt.

Quân Mặc Ảnh rời cung Phượng Ương không bao lâu, Thân phi đã tới.

Phượng Thiên vừa mới ngủ, vốn không muốn để ý nàng, nhưng người này thật sự không có mặt mũi, nói muốn ở bên ngoài chờ nàng tỉnh ngủ nói sau.

Không có biện pháp, Phượng Thiên đành phải mặc quần áo đứng lên, đáng thương hiện tại nàng không đi được, chỉ có thể để Đông Dương đưa người đến nội điện.

"Thân phi tỷ tỷ có chuyện gì sao?" Thời gian dài quá, lúc Phượng Thiên kêu "Tỷ tỷ" không hề cảm thấy vụng về.

Thần sắc nàng vẫn cười như thường, trong lòng lại ghét bỏ.

Người nào vậy!

Biết rõ nàng đang ngủ, còn bắt buộc chờ bên ngoài, không phải vì nhìn Quân Mặc Ảnh mà đến sao?

Thân Phi mỉm cười đang muốn mở miệng, ánh mắt đột nhiên chạm đến vết xanh tím trên cổ Phượng Thiên, lại nhìn về mặt kia mặt mày hồng hào đáng vẻ lại một môi đến cực điểm, trong lòng rung mình.

Lúc Phượng Thiên bảo nàng đến nội điện, nàng còn tưởng rằng Phượng Thiên bị thương, hơn nữa chuyện "Thiên phi nương nương bị đế vương ôm trở về" đã truyền ồn ào huyên náo khắp cung, liền càng chứng tỏ suy nghĩ của nàng.

Dù sao, nếu không phải tình huống đặc biệt, đế vương không có khả năng đối xử với ai như vậy...

Nhưng giờ phút này nhìn dáng vẻ của Phượng Thiên, làm sao là bị thương?

Rõ ràng chính là... Chính là...!

Thân Phi hít sâu một hơi, miễn cưỡng nở ra một tia cười: "Bản cung nghe nói Thiên Nhi xảy ra chuyện, có chút lo lắng, không tiện mặt thấy người tốt, liền không thể an tâm. Cho nên nghe cung nhân nói người đã trở lại, liền đến thăm người."

Bạn đang đọc truyện *Sủng Quan Lục Cung: Đế Vương Kiêu Man Hoàng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 131: Đương nhiên là có quan hệ!

Mỗi lần đều là câu này, Phượng Thiên nghe được suýt nữa mắt trợn trắng.

Lần trước nàng mới từ hôn mê tỉnh lại, nữ nhân này bỏ chạy đến nói với nàng cái gì không yên lòng, hiện tại lại là một câu này, chẳng lẽ quan hệ của các nàng thực sự tốt như vậy sao?

Nếu không phải nàng biết chính xác là Hi phi hại nàng, Thân phi tới đúng lúc như vậy, nàng thật đã nghĩ nữ nhân này đã ra tay.

"Tỷ tỷ yên tâm đi, ta không sao." Phụng Thiên lắc đầu, trong thần sắc lại lộ rõ vẻ mệt mỏi.

Thân Phi giữ chặt tay nàng: "Muội muội nay phong quang vô hạn, thế nên mới khiến người khác ghen tị, sau này làm việc đều phải cẩn thận chút. Nhưng mà người cũng không cần ủy khuất, lần này Hi phi hại người, Hoàng Thượng nhất định sẽ trừng phạt nàng."

Dừng một chút, chuyển sang chuyện khác, lại nói: "Chính là thế lực nhà mẹ đẻ của Hi phi cũng không thể khinh thường, không biết Hoàng Thượng có vì vậy mà...."

Nàng vốn đang muốn nói cái gì, Phụng Thiên lại không cho nàng kia một cơ hội, vẻ mặt thuần khiết, cười tủm tỉm ngắt lời nói: "Nhưng Hoàng Thượng nói, hắn sẽ không bỏ qua cho Hi phi. Tỷ tỷ yên tâm đi, ta tin tưởng hắn."

Sắc mặt Thân Phi ngưng trệ.

Nghe giọng điệu của nha đầu kia không giống như thuận miệng nói, nghe như thế nào cũng khiến người ta không thoải mái?!

Nàng mím môi: "Nếu Thiên nhi đã nói như vậy, tỷ tỷ cũng an tâm. Chỉ cần người không chịu ủy khuất là tốt rồi."

Phụng Thiên thần nhiên "Ừ" một tiếng, nửa ngày hai người không nói chuyện.

Ngay khi Phụng Thiên nghĩ nàng sẽ rời đi, trông mắt nàng vừa chuyển, lại nói: "Đã lâu như vậy, chứng mất trí nhớ của muội muội có chuyển biến tốt gì không?"

Phụng Thiên khẽ nhún mày.

Thân phi này, quá tò mò rồi.

Lần đầu tiên lơ đãng hỏi còn chưa tính, dù sao trong hậu cung này ai cũng muốn biết nàng mất trí nhớ rốt cuộc là chuyện gì xảy ra. Nhưng cách thời gian dài như vậy, nếu là nữ nhân khác, lực chú ý đã sớm chuyển dời đến quan hệ của nàng và Quân Mặc Ảnh rồi, ai còn chú ý chuyện nàng mất trí nhớ này.

Đến bây giờ còn vẫn níu chặt không bỏ, hoặc là chuyện này có quan hệ chặt chẽ với hậu quả, tỷ như luân thường đạo lý; hoặc chính là....

Người có quan hệ với việc nàng mất trí nhớ?

Mi mắt Phụng Thiên run lên.

Híp mắt lại, thần sắc nàng như bình thường lắc đầu nói: "Không có, không nghĩ ra cái gì. Vẫn chỉ biết chuyện sau khi tỉnh lại, đối với chuyện đã qua...."

Nàng thở dài.

Lời còn lại không cần phải nói, Thân phi cũng hiểu được chuyện, vẫn không muốn đứng lên phải không?!

Nếu nha đầu kia không tỉnh lại cũng thôi, nay đã tỉnh lại, sao còn có thể không chịu để tâm, không ưu phiền lo lắng vậy?

"Thái y kê đơn thuốc, Thiên nhi đều phải dùng đúng lúc mới tốt."

Mi tâm Thân phi cứng lại, vẻ mặt lo lắng nhìn nàng: "Nếu vẫn không nghĩ ra, cũng không cần lo lắng. Bên ngoài đồn đãi không ngừng, đều là gây bất lợi cho Thiên nhi, chỉ khi Thiên nhi nhớ ra mọi chuyện, mới có thể chứng minh mình trong sạch."

"Nhưng Hoàng Thượng hấn tin tưởng ta!" Phụng Thiên cười đến xuân hoa rực rỡ, ánh mắt cũng ngưng lại.

"Dù sao cho dù ta là cố ý, cho dù vụ ám sát kia thật sự là ta tự bày ra, không phải là nhân cơ hội tiếp cận Hoàng Thượng sao? Nếu mục đích của ta đã đạt được, Hoàng Thượng cũng không trách ta, không hề truy cứu chuyện kia, ta có thể nhớ lại chuyện trước kia hay không còn có quan hệ gì."

Đương nhiên là có quan hệ!!

Thân phi hò hét ở trong lòng một tiếng.

Nàng không biết, kỳ thật trong lòng Phụng Thiên đã hò hét, đương nhiên là có quan hệ.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Quan Lục Cung: Đế Vương Kiêu Man Hoàng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 132: Không có chỉ là

Loại chuyện không có trí nhớ này quả thực rất thống khổ được không?

Giống người ngu ngốc không biết cái gì còn chưa tỉnh, cổ tình nàng còn mơ một giấc mộng cổ quái, khiến cho nàng lo âu mà thần kinh suy nhược.

Nhất là hôm nay bị mụ la sát Quý Phán Hi kia hãm hại, vạn nhất về sau ngay cả cửa nàng cũng không dám ra thì làm sao bây giờ?!

A a a, thật sự rất khủng bố!!!

Trong lòng Phượng Thiên bị ai vì chính mình.

Chợt ngẩng đầu nhìn Thân phi, nếu nữ nhân này có thể nhắc nhở cho mình một chút thì tốt rồi.

Nhìn dáng vẻ của nàng, giống như biết không ít, không có khả năng đơn giản giống nàng nói như vậy chỉ vì có quan hệ tốt với hai người ở Tây Khuyết, nàng mới có thể "Quan tâm" chính mình như vậy.

Bên trong khẳng định còn có nguyên nhân khác.

Đang suy nghĩ, đột nhiên Thân phi nắm thật chặt tay nàng, giống như đang chịu đựng bành trướng tình cảm, gằn chặt giọng nói: "Thiên Nhi có thể nghĩ như vậy quả thật khó được, nhưng hiện tại Hoàng Thượng tin ngươi, không có nghĩa là về sau hẳn cũng sẽ tin ngươi. Ở trong nhà đế vương, cái không thể nghe nhất chính là lời nói, khó bảo toàn về sau hoàng thượng sẽ tin những lời này. Tục ngữ nói, không có lửa làm sao có khói, nếu muốn hoàn toàn bình ổn lời đồn, vẫn sớm điều tra làm rõ chuyện mới tốt."

"Tỷ tỷ nói đúng, đương nhiên ta cũng hy vọng có thể sớm ngày tra ra manh mối." Phượng Thiên mím miệng nhỏ nhắn, cúi đầu khóc nức nở hai tiếng.

"Nhưng ta là một nữ lưu yếu đuối, cả ngày ở cung Phượng Ương không bước ra khỏi cửa lớn, không gần cửa sau, ta có thể làm sao bây giờ?!"

Thân phi vỗ bả vai nàng, an ủi nói: "Thiên nhi cũng không cần phải nghĩ nhiều, chỉ cần phối hợp với Thái y trị liệu, sớm ngày khôi phục trí nhớ mới tốt."

"Tỷ tỷ nói cũng có đạo lý, chỉ là..."

"Không có chi là." Không đợi Phượng Thiên nói xong, Thân phi lập tức nhíu mi đánh gãy lời nàng.

Nói xong mới ý thức được giọng điệu của mình quá mức, vội vàng nở một nụ cười: "Thiên nhi ngoan, nghe tỷ tỷ nói, tỷ tỷ cũng là nghĩ tốt. Mặc dù tỷ tỷ cảm thấy lấy tính tình của ngươi, sẽ không cố ý ám sát tranh thủ thánh sủng, nhưng là..."

Bị ánh mắt chờ mong của nàng nhìn chăm chăm, khóe miệng Phượng Thiên run rẩy hai cái: "Tỷ tỷ có chuyện cứ việc nói thẳng đi."

"Ai, nói như thế nào đây!" Thân phi thở dài: "Dù sao khi đó Hoàng Thượng thật sự lạnh nhạt ngươi, tiến cung một năm, ngay cả mặt Hoàng Thượng ngươi cũng chưa thấy qua, khó nói không có tâm tư khác, làm ra một ít chuyện khó nói. Cho nên Thiên nhi vẫn nhanh nhớ ra tất cả, sớm tra ra trong sạch mới được."

Phượng Thiên nhíu mày, đột nhiên cười: "Tỷ tỷ, kỳ thật có một vấn đề ta đã sớm muốn hỏi ngươi, quan hệ của chúng ta tốt như vậy, vì sao một năm kia ta không thể nhìn thấy Hoàng Thượng, ngươi cũng không dẫn ta tới cầu kiến?"

Ánh mắt của Thân phi chợt lóe, biểu tình trên mặt "Ta thật lo lắng cho ngươi" lập tức cứng đờ.

Thật lâu sau trầm mặc.

Phượng Thiên trông mong nhìn nàng, giống như không đợi được đáp án của nàng, sẽ không dễ dàng bỏ qua.

Không khí trong phòng trở nên xấu hổ.

"Tham kiến Hoàng Thượng!!!"

Ngoài điện đột nhiên vang lên tiếng cung nhân hành lễ, đánh vỡ phần ngưng trệ này.

Bỗng dưng Thân phi thở dài nhẹ nhõm một hơi, thân mình buộc chặt khế thả lỏng.

Nhưng biến hóa nho nhỏ này lại rơi vào mắt Phượng Thiên, ý cười càng sâu vài phần.

"Sao Thân phi lại ở trong này?" Quân Mặc Ảnh tiến vào nhìn thấy Thân phi, mi tâm nhíu lại, đối với nữ nhân này quấy rầy vật nhỏ nghi ngờ hiển nhiên không vừa lòng.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Quan Lục Cung: Đế Vương Kiêu Man Hoàng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 133: Khi nào thì trầm nói không phụ trách?

"Bẩm Hoàng Thượng, nô tì nghe nói Thiên nhi gặp chuyện, không yên tâm, cho nên liền đến xem nàng."

Quân Mặc Ảnh tự đi đến bên giường Phụng Thiên bên: "Ừ, hiện tại cũng thấy được người, nàng không có việc gì, người trở về đi."

Hắn khoát tay áo.

Đáng vẻ tiền khách đâm sâu vào mắt Thân phi, nàng nắm chặt lòng bàn tay, thì lễ: "Vâng, nô tì cáo lui."

Phụng Thiên nhìn chằm chằm nàng nửa ngày, sau khi đám người hoàn toàn rời khỏi, mới bắt mắt trừng mắt nhìn Quân Mặc Ảnh một cái: "Người trở về sớm như vậy để làm gì, người ta còn đang nói chuyện vui về mà."

"Lại thành lỗi của trầm?!" Quân Mặc Ảnh nhú mày, nhéo một cái ở trên mặt nàng.

"Không phải nàng không thích nữ nhân trong cung đó sao, sao trầm giúp nàng đuổi Thân phi đi, nàng còn không cảm tạ trầm, ngược lại còn trách trầm?"

"Không thích là không thích, hiện tại ta còn có chuyện muốn hỏi nàng đó."

Đáng ghét!!!

Nữ nhân kia suốt ngày giả trang thân cận mình, lần này thật vất vả nhìn thấy đáng vẻ kinh ngạc của nàng ta, còn muốn nhìn một chút cuối cùng nàng sẽ trả lời vấn đề kia như thế nào. Có lẽ nhân tiện còn có thể hỏi ra chút chuyện, biết trước khi nàng mất trí nhớ đã có chuyện gì xảy ra.

Hiện tại không được, đều bị nam nhân này phá hủy.

Ánh mắt Quân Mặc Ảnh nghiêm nghị: "Thiên Thiên rất thân Thân phi sao?"

"Không quen, sau khi ta tỉnh lại chỉ thấy nàng hai lần, làm sao có thể thân với nàng được." Phụng Thiên bĩu môi: "Nhưng nàng giống như rất quen ta, cho nên ta có vấn đề muốn hỏi nàng."

"À, vấn đề gì?" Quân Mặc Ảnh cười khê: "Có lẽ trầm có thể trả lời cho nàng."

Phụng Thiên cổ quái nhìn hắn một cái, cái loại vấn đề gặp quý này sao có thể để hắn trả lời.

"Quên đi, cũng không phải chuyện quan trọng gì."

Nàng dịch thân mình, mở hai tay ra nhìn hắn, giọng nói mềm mại: "Ta đói, chúng ta ăn cơm được không?"

Đương nhiên Quân Mặc Ảnh biết vật nhỏ muốn ăn cái gì mới có thể làm nũng với hắn như vậy, lại cố ý bày ra vẻ mặt nghiêm: "Sao Thiên Thiên chủ động như thế, mới không gặp trong chốc lát, lại muốn trầm ôm?!"

Chủ động như thế, lại muốn trầm ôm?!

Phụng Thiên tròn mắt há hốc mồm, hắn gặp quý à?

"Như thế nào, không cần bế sao?" Quân Mặc Ảnh bắt được tay nhỏ bé đang rút lại của nàng, nắm cầm nàng sung sướng cười to.

Phụng Thiên nặng nề hừ một tiếng, chải tóc không để ý tới hắn.

Khóe miệng Quân Mặc Ảnh nhếch lên, thờ dãi: "Nếu không cần, sợ là bữa tối đêm nay Thiên Thiên không dùng được rồi."

A a a, hỗn đản.

Phụng Thiên phát điên vỗ vào giường: "Sao người phá hư như vậy rõ ràng chính người biến ta thành như vậy, chẳng những không phụ trách tốt với ta, lại còn muốn không cho ta ăn cơm, quả thực rất thiếu đạo đức."

"Khi nào thì trầm nói không phụ trách?" Quân Mặc Ảnh ra vẻ nghiêm túc, lại dấu không được ý cười nơi đáy mắt: "Không phải trầm đang hỏi Thiên Thiên sao, nếu Thiên Thiên thật sự không cần, trầm có biện pháp nào."

"Muốn, muốn, muốn ôm!" Phụng Thiên rống giận ba tiếng.

Tục ngữ nói, người là sắt cơm là thép, Phụng Thiên cảm thấy không ăn một chút sẽ đói cực kỳ, vấn đề ăn cơm đó là dân sinh đại kế, vì vậy, đều có thể trả bất cứ giá nào. Đương nhiên, trong đó cũng bao gồm khuôn mặt già nua của nàng.

Nàng khó khăn mở hai tay ôm hông hắn, vành mặt hát hàm vùng lên sai khiến, ồn ào: “Ta đói bụng, đói bụng lắm, đói lắm lắm Quân Mặc Ảnh, người mau ôm ta đi ra ngoài, ta muốn ăn cái gì đó.”

Lưu Nguyệt vừa vặn tiến vào bữa tiệc nói bữa tối chuẩn bị xong rồi, nghe vậy, lập tức sắc mặt đại biến, "Bùm" một tiếng quỳ ở cửa.

Phượng Thiên hoảng sợ.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Quan Lục Cung: Đế Vương Kiêu Man Hoàng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 134: Cho tới bây giờ cũng không để ý qua

Quân Mặc Ảnh cảm nhận được rõ ràng đôi tay bên hông đang run lên, trong lòng không còn giận, nhũn mày quét mắt nhìn Lưu Nguyệt một cái.

"Chuyện gì?"

Thấy đế vương không tức giận, Lưu Nguyệt không khỏi nhẹ nhàng thở ra, sợi dây trong đầu vẫn căng chặt. Nếu nàng không nghe sai, vừa rồi nương nương gọi thẳng tên hỷ của đế vương.

Đó là đại tội bất kính đó!!!

Giờ phút này Quân Mặc Ảnh chợt ra tiếng, lại khiến nàng kinh sợ cả người run lên, vội vàng run rẩy nói: “Bẩm, bẩm Hoàng Thượng, bữa tối đã chuẩn bị xong rồi.”

"Người đừng khi dễ nàng, chúng ta mau đi ăn cơm thôi." Phượng Thiên vội kéo Quân Mặc Ảnh, dùng giọng chỉ có hai người có thể nghe được nói.

Quân Mặc Ảnh trừng mắt nhìn nàng một cái, ôm lấy nàng đi nhanh ra ngoài điện.

Lúc đi qua bên người Lưu Nguyệt, Phượng Thiên thừa dịp hắn không chú ý, vút cho Lưu Nguyệt ánh mắt, ý bảo nàng đứng lên.

Sao Quân Mặc Ảnh lại không chú ý, chỉ là không muốn vạch trần vật nhỏ thôi.

Trong bữa ăn, một bát canh táo đỏ nấu nước vịt gì cùng với dầu vệt ái muối trên cổ Phượng Thiên, lập tức khiến cho mọi người hiểu được.

Lưu Nguyệt cẩn thận từng li từng tí, ánh mắt luôn dừng trên người Phượng Thiên làm cho nàng như đứng trên đồng lửa, như ngồi đồng than, gan nha đầu kia thật sự càng ngày càng to, dám trắng trợn cười nhạo nàng.

Đồng Dương tốt hơn chút, chỉ là sắc mặt ửng đỏ, trong lòng không khỏi cảm thán: "Cuối cùng chủ tử cũng lật người, không cần tiếp tục chuỗi ngày đau khổ như trước kia."

"Đứng rồi, người còn không nói cho ta biết, người xử trí Hi phi như thế nào?" Phượng Thiên cầm một cái chân vịt, trong lúc cấp bách bớt thời gian liếc mắt nhìn Quân Mặc Ảnh một cái, giống như cũng không có nhiều hứng thú với chuyện này, chính là vừa vặn nhớ tới.

Quân Mặc Ảnh nghĩ đến vật nhỏ sớm không nhận được, không nghĩ tới lâu vậy nàng mới nhớ tới đến. Thật sự là...

"Thiên Thiên hy vọng trăm làm thế nào mới tốt?"

"Người đều xử trí xong rồi, hiện tại mới đến hỏi ta." Phượng Thiên ghét bỏ bầu môi, cắn một miếng thịt đùi to.

Dù cung nhân cung Phượng Ương đã quen chủ tử nhà mình không câu nệ tiểu tiết, giờ phút này cũng bị nàng không hề có hình tượng ăn uống kích thích làm cho thờ dài.

Nhưng không có biện pháp, ai kêu đế vương quen rồi!!!

Ai!

"Muốn ta nói, đương nhiên nặng nề đánh một trăm bản mới tốt." Phượng Thiên hung hăng ăn gì đó, nghiêng răng nghiêng lợi: "Còn về tên đầu heo kia, dù thế nào cũng phải chặt móng vuốt của hắn."

Bà nội nó, chỉ cần nghĩ lại mình bị móng vuốt tên đầu heo kia chạm qua, nàng liền nổi một tảng da gà.

Quân Mặc Ảnh nhũn mày lại, nở nụ cười. Phát hiện ở phương diện này, vật nhỏ thật đúng là có cùng suy nghĩ với hắn.

Nhưng mà với Quý Phán Hi, nặng nề đánh một trăm bản quá tiện nghi nàng, tuy rằng người bình thường không chống đỡ nổi đến một trăm bản liền đi đòi nhà ma.

Quân Mặc Ảnh nghĩ tới, mặc kệ có bao nhiêu người cảm thấy hấn lãnh huyết, hấn tàn bạo, hấn đều không cần, cho tới bây giờ không để ý qua.

Nhưng hấn không thể để vật nhỏ nhận không ủy khuất.

Hiện tại nhớ tới, hấn vẫn cảm thấy sợ hãi. Nếu ban ngày hấn không thể đuổi tới kịp thời, như vậy chết thảm sẽ là vật nhỏ của hấn, dựa vào cái gì hấn phải nhân từ với đầu só.

Phượng Thiên đợi nửa ngày cũng không nghe được câu trả lời, lại ngẩng đầu nhìn hấn một cái: “Ta nói xong rồi, ngươi còn không tính nói cho ta biết à?”

"Đừng xong bữa rồi nói sau, đừng để mình không ăn tiếp được." Quân Mặc Ảnh sùng nịch cười.

Phượng Thiên tỏ vẻ hấn nghĩ quá, hình phạt gì mà có thể khiến nàng không thể ăn nổi.

Nhưng mà có thể đầu óc nàng thật sự không chứa chuyện này, đừng xong bữa hoàn toàn quên chuyện này, sớm phải đi ngủ.

Quân Mặc Ảnh bồi nàng trong chốc lát, chờ nàng ngủ xong mới ra ngoại điện phê tấu chương.

"Lý Đức Thông, chuyện trăm đề ngươi xử lý thế nào rồi?" Quân Mặc Ảnh đột nhiên hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Sùng Quan Lục Cung: Đế Vương Kiêu Man Hoàng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 135: Đế vương là tính ở dài trong cung Phượng Ương?

Lý Đức Thông lập tức không phản ứng lại đế vương hỏi cái gì, hôm nay hấn làm nhiều chuyện vậy, đế vương hỏi chuyện nào.

"Hoàng Thượng, nô tài không. ..."

Quân Mặc Ảnh nhíu mày: “Hoa.”

Lý Đức Thông sực nhớ ra, lại khóc không ra nước mắt, đã hơn nửa đêm, làm sao hấn có thể nghĩ ra chuyện này.

"Bẩm Hoàng Thượng, nô tài đã chuẩn bị tốt chỉ cần Hoàng Thượng phân phó một tiếng, ngày mai những người đó có thể mang hoa đưa đến cung Càn Long."

Quân Mặc Ảnh xoa mi tâm, đặt tấu chương đã phê xong sang một bên, đứng dậy: “Đừng đưa đến cung Càn Long, trực tiếp mang đến cung Phượng Ương."

"Vâng, nô tài tuân chỉ." Lý Đức Thông nhanh đáp lời, trong lòng lại bất đắc dĩ thở dài, hấn chỉ biết đột nhiên đế vương cảm thấy hứng thú với hoa cỏ, nhất định không thoát khỏi quan hệ với cô nãi nãi.

Thấy không, đúng là bị hấn đoán đúng rồi.

Nhìn tình hình hiện tại, đế vương tính ở dài trong cung Phượng Ương.

Ai.

Nếu còn tiếp tục như vậy, chỉ sợ hậu cung sẽ không yên ổn.

Lúc Quân Mặc Ảnh tiến vào nội điện không để cung nhân hầu hạ, sợ đánh thức vật nhỏ, còn cố ý đi nhẹ.

Cởi long bào vắt trên bình phong, thay đồ ngủ.

Hấn đứng ở chỗ này, nhìn dung nhan đang ngủ trên giường, trong thần sắc mang theo vài phần nhu hòa, vài phần thâm thúy.

Kỳ thật Phượng Thiên có khôi phục trí nhớ không hấn đều không cần, thậm chí, nếu có thể, hấn càng muốn nàng vẫn giống như bây giờ.

Cũng không biết qua bao lâu, đột nhiên người trên giường chuyển mình, lông mi thanh tú nhú chặt.

Ngay sau đó, Phượng Thiên chậm rãi mở mắt.

Vừa tỉnh lại, nàng có hơi sợ sệt, đồng tử mắt tiêu cự, mờ mịt nhìn chăm chăm Quân Mặc Ảnh nửa ngày.

"Làm sao vậy, vừa tỉnh dậy liền không biết trầm sao?" Quân Mặc Ảnh thấy nàng nửa ngày không nói lời nào, ánh mắt còn giống người xa lạ, suýt nữa hoài nghi nàng lại mất trí nhớ.

Lúc này Phượng Thiên mới chậm rãi tỉnh táo lại, duỗi thắt lưng: "Vừa tỉnh lại thần chí không rõ, nhìn cái gì đều có chút mơ màng, không cần để ý người làm xong việc rồi sao?"

"Ừ." Quân Mặc Ảnh gật đầu, đi tới chỗ nàng: "Đánh thức nàng sao?"

"Không phải, người im lặng như vậy." Phượng Thiên bật cười một tiếng, lui vào phía trong, để cho hắn một chỗ.

"Hiện tại là giờ nào?"

"Giờ Hợi canh ba. Mau ngủ đi, đừng nói chuyện với trẫm, bằng không lập tức không ngủ được." Quân Mặc Ảnh vừa mới chui vào chăn, thân thể cũng ấm, mùa đông lạnh, độ ẩm này thật sự thoải mái, Phượng Thiên không khỏi chui vào lòng hắn.

"Đã trễ thế này..."

Kỳ thật nếu đặt ở hiện đại, giờ này không tính muộn, cuộc sống nhóm mèo đêm vừa mới bắt đầu. Chỉ là cổ đại không có hoạt động giải trí gì, nhiều nhất chính là ngắm hoa, xem diễn, nghe một chút khúc, ăn cơm chiều xong liền không sai biệt lắm có thể tắm rửa ngủ.

Quân Mặc Ảnh vẫn làm việc đến giờ này, Phượng Thiên cũng chỉ có thể nói, hắn làm hoàng đế quả thật tận tâm.

Phượng Thiên tìm tư thế thoải mái trong ngực hắn, nhắm mắt lại, cười nói: "Người cũng vất vả, mau ngủ đi bằng không ngày mai nên không dậy vào triều sớm được."

Nàng cố ý nói như vậy, như là trả lại lời nói cho hắn, lại khiến trong lòng Quân Mặc Ảnh nổi lên một trận gợn sóng.

Thế nhân đều chỉ nhìn thấy quyền thế ngập trời của đế vương, quyền sanh sát trong tay, cho nên hắn sống nhiều năm như vậy, là lần đầu tiên nghe được có người nói với hắn người cũng vất vả.

Đều nói đế vương không biết yêu, hắn nghĩ, không phải hắn không biết yêu, mà là một phần bình thân lý giải và bao dung.

Cổ tình vật nhỏ lại xuất hiện vào lúc này, lấy phương thức kỳ lạ như vậy, khiến hắn không muốn buông tay.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Quan Lục Cung: Đế Vương Kiêu Man Hoàng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 136: Đừng nghĩ bỏ rơi ta!

Trên đường lớn, cùng với tiếng vó ngựa dồn dập, hai con khoái mã chạy như bay mà đi, cát bụi "Cuồn cuộn" phía sau.

Hai người nhìn đều là nam tử, kì thực không phải. Một người trong đó vai rộng eo hẹp, mắt sáng mày kiếm, quả thật là nam nhân khí khái. Một người khác mặt mày tú lệ, tuy rằng cũng mặc nam trang, nhưng dáng người nhỏ nhắn, nhất là còn ở phía sau không che dấu nũng nịu hô to: "Quân Hàn Tiêu, hỗn đản này người không thể đối ta sao? Ta không quản vất vả, từ xa vạn dặm theo người đến kinh thành như vậy, người không có chút thương hương tiếc ngọc nào sao!"

Hai người đứng là Quân Hàn Tiêu và Long Vi.

Quân Hàn Tiêu ở phía trước cười nhạo nàng một tiếng: "Bốn vương cho tới bây giờ vốn không có bản năng này, hơn nữa đối mặt với nam nhân bà như người, làm gì có nam nhân nào sẽ thương hương tiếc ngọc?"

"Nam nhân bà thì làm sao vậy? Là nam nhân bà người cũng phải lấy ta!"

"Ai nói bốn vương phải lấy người?" Quân Hàn Tiêu nắm chặt năm ngón tay, nghiêng răng nghiêng lợi: "Sao người không e lệ như vậy, có cảm thấy xấu hổ không?"

Long Vi trừng mắt to, vung mạnh roi ngựa, như phát điên vọt tới trước mặt hắn ngăn hắn lại.

Quân Hàn Tiêu không nghĩ nàng sẽ làm như thế, ngựa đang chạy nhanh suýt nữa đụng vào nhau, vội vàng kìm chặt dây cương, dừng ngựa.

Đầy lửa giận không có chỗ phát tiết, lại bị Long Vi đoạt trước: “Ngày đó người tỷ võ chọn rể đánh thắng ta, liền tương đương là vị hôn phu của ta, sao hiện tại không thừa nhận? Đừng tưởng rằng người là Vương gia người có thể khi dễ người, nói cho người biết, cho dù bầm bả trước mặt hoàng thượng, ta cũng bắt người phải cưới ta mới được!”

"Người xác định luận võ chọn rể chết tiệt kia là bản vương tự mình muốn tham gia sao?"

Nàng không nói này còn tốt, vừa nói ra, giọng điệu của Quân Hàn Tiêu liền lạnh hơn.

Cái đồ bỏ luận võ chọn rể, vốn là nữ nhân điên này bậy bạ tùy tiện coi xiêm áo cô nương, phần nam trang đi lên đánh nhau với người ta, nhớ lại là đánh thắng tất cả mọi người, là có thể không cần nghe cha nàng nói lập gia đình. Không nghĩ tới sau gặp phải người có công phu cao, vừa vặn lại là người nàng không thích, đều sắp bị đánh thành tàn phế còn không chịu buông tay.

Nàng liền bị người đánh bại ngã xuống trước mặt hắn, mà hắn chỉ xuất phát từ lòng hảo tâm đón nàng một phen, thế nhưng cứ như vậy bị bỏ lên!

Bị nàng lừa nói tiểu thư mở luận võ chọn rể kia là thanh mai trúc mã của nàng, cho dù chết nàng cũng muốn thắng, hắn mới vờ ngớ ngẩn mà đi lên giúp nàng đánh bại mọi người.

Kết quả hắn sẽ giả vờ bại trước nàng, cuối cùng lại thành nàng cố ý bại trước hắn.

Sớm biết rằng ngày đó hắn không nên nhất thời tốt bụng, để hiện tại vô duyên vô cớ có thêm một tấm da trâu vứt không được giữ lại càng không, quả thực mặc danh kỳ diệu!

Long Vi bị hắn nói có chút lo lắng, lại vẫn mạnh miệng nói: “Mặc kệ có phải chính người muốn tham gia không, nhưng kết quả là người đã tham gia, không phải sao?”

"Hiện tại bốn vương không muốn làm chuyện này, người có thể bắt bốn vương làm như thế nào?" Quân Hàn Tiêu cười lạnh.

Long Vi không thể tin nhìn hắn: “Được lắm, cha ta sớm nói với ta vương tử hoàng tôn các người không đáng tin cậy, ta còn cố tình không tin. Kết quả thế nhưng người... Thế nhưng thật sự...”

"Tùy tiện người nói như thế nào, dù sao bốn vương sẽ không quan tâm người!"

Lời còn chưa dứt, thừa dịp Long Vi thất thần, hắn lại vung roi ngựa, ngựa chạy nhanh mà đi.

Long Vi nhất thời không bắt bẻ, liền như vậy ghi nhớ trong lòng.

Cẩn chặt răng, chạy nhanh theo sau: “Quân Hàn Tiêu, hỗn đản này, người đừng nghĩ bỏ rơi ta!”

Bạn đang đọc truyện *Sùng Quan Lục Cung: Đế Vương Kiều Man Hoàng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 137: Cũng nên bầm bả chuyện này

Vừa qua giữa trưa, Phụng Thiên dùng xong bữa trưa, Lý Đức Thông liền mang theo hoa trồng trong nhà ươm và tiểu thái giám chăm sóc hoa đến đây.

Động tĩnh không nhỏ một đoàn người tiến vào, còn mang nhiều chậu hoa to nhỏ đến, đủ loại kiểu dáng hoa mùa đông.

Lưu Nguyệt tiến vào bầm bả cho Phụng Thiên, Phụng Thiên lập tức đề chuyện trong tay xuống, vừa mừng vừa sợ chạy đến trong viện. Còn chưa ra cửa liền nhìn thấy Lý Đức Thông đang chỉ huy tiểu thái giám đặt những chậu hoa kia xuống, trong lòng miễn bàn có bao nhiêu kích động.

Ngay cả chính nàng suýt nữa đã quên việc này, không nghĩ tới Quân Mặc Ảnh còn nhớ, thế nhưng ngay cả chuyện này đều làm tốt.

"Ai ô, Thiên Phi nương nương." Lý Đức Thông thấy nàng, vội vàng cười tùm tùm hành lễ. Sau này ở trong cung đắc tội ai đều được, chỉ có tiểu cô nãi nãi này phải hầu hạ thật tốt.

"Mấy loại hoa này đều do Hoàng Thượng tự mình chọn lựa để nô tài đưa đến, nương nương nhìn một cái, Hoàng Thượng nói, thích cái nào đều để lại cho nương nương."

"Thật sự?!" Hai mắt Phụng Thiên sáng ngời: "Ta giữ lại toàn bộ được không?"

Khóe mắt Lý Đức Thông kéo lên, thầm nghĩ tâm tiểu cô nãi nãi thật ra không nhỏ.

Tuy nói Hoàng Thượng sẽ không có ý kiến, nhưng nếu để người ta biết cung Phụng Ương chiếm hết hoa tốt tông nhà ươm trồng hoa, vậy tiểu cô nãi nãi

còn không bị nước miếng các nàng làm chết đuối sao?

"Nếu nương nương đều thích, vậy để lại hết. Chính là không biết cung Phụng Ương có thể để hết không, dù sao nhiều hoa như vậy, muốn đều hết ở cùng một nơi, chỉ sợ phát triển không tốt."

Phụng Thiên nói chơi, cũng chỉ cần vài chậu, nàng muốn nhiều như vậy cũng không có ý nghĩa.

Cho nên nghe xong Lý Đức Thông nói, không suy nghĩ, vẫn cười hì hì.

Phụng Thiên đi tới đi lui vòng quanh chậu hoa vài vòng, tùy tay chỉ nhìn thuận mắt giữ lại, cũng không hỏi tên là gì, dù sao Quân Mặc Ảnh để người ta đưa tới tuyệt đối không kém, nàng xem không hiểu, chỉ cần nhìn thích là được.

Lý Đức Thông vừa thấy, ánh mắt tiểu cô nãi nãi thực tinh tường, giữ lại tất cả đều là tinh phẩm trong tinh phẩm, với nương nương khác trong cung, ngay cả chỗ Hoàng Hậu cũng không có đây chính là đặt mua cho cung Cần Long.

"Được rồi, cảm ơn Lý công công" Phụng Thiên vui vẻ, cười tươi như hoa.

"Nô tài không dám, nương nương thích là tốt rồi." Tuy Lý Đức Thông đau lòng, nhưng cũng vui vẻ. Dù sao cũng không phải của hắn, cho ai mà không cho, chỉ có chủ tử vui vẻ mới tốt.

Nhìn tình hình hiện tại, thời gian tiểu cô nãi nãi nổi bật còn dài, lấy lòng luôn đúng.

Lúc Lý Đức Thông rời đi, Đông Dương vội vàng đưa hũ bao lớn ra, lại để các cung nữ đưa hũ bao nhỏ cho tiểu thái giám chăm sóc hoa.

Nàng cũng không có ý khác, dù sao về sau xác suất có thể sử dụng tiểu thái giám chăm sóc hoa gần như bằng không.

Chính là, tạo chút quan hệ luôn đúng, dù sao việc này từ nay về sau ai cũng không nói.

Quân Hàn Tiêu trở về Vương phủ, nghiêm cấm thị vệ trong phủ để Long Vi đi vào, Long Vi ở cửa tức chết, nhưng không có pháp, đành phải tạm thời tìm một chỗ ở tạm.

Quân Hàn Tiêu đã trở lại, vậy nói lên hai nữ nhân bị cấm túc trong phủ có thể thả ra.

Hắn cũng không quá khó xử các nàng, tuy rằng nhìn đã cảm thấy phiền lòng, nhưng vẫn mệnh hạ nhân thông tri các nàng một tiếng.

Đoan vương phi vừa được thả ra, bái kiến Vương gia xong, liền vội vàng tiến cung gặp Thái Hậu.

Lúc Quân Hàn Tiêu không ở đây, nàng chưa từng tiến cung, chỉ truyền lời với người bên cạnh Thái Hậu một lần, cho nên lần này bắt buộc phải đi thỉnh an.

Nhân tiện, cũng nên bẩm báo chuyện này.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Quan Lục Cung: Đế Vương Kiêu Man Hoàng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 138: Đã đặc biệt đến nước này

Chuyện nhà ẩm trồng hoa rất nhanh liền rơi vào tai cung Phụng Minh, lần này Thái Hậu không nói cái gì, chỉ thần nhiên lắc đầu.

Hi phi tốt xấu gì cũng là một phi tử, thời gian ở trong cung cũng không ngắn, còn không phải đơn giản như vậy đã bị ném đi làm quân kỹ, so sánh với chuyện này thì mấy chậu hoa cũng là gì.

Nhìn tình hình hiện tại, nha đầu Phụng Thiên kia sợ còn thịnh sủng trong một thời gian. Trong khoảng thời gian này, không có khả năng Hoàng Thượng để người ta động đến nàng.

Đương nhiên mình cũng không có khả năng bởi vì cái nha đầu lừa đảo này mà nháo với Hoàng Thượng, quan hệ mẹ con nhiều năm, sao có thể bởi vì một người ngoài mà bị phá vỡ.

Vẫn nên chậm rãi chờ, chờ ngày nào đó túm được bím tóc nha đầu kia.

Chỉ cần nha đầu kia thật sự là mật thám Tây Khuyết, bà tin tưởng, cho dù Hoàng Thượng có tốt với nha đầu kia đến thế nào, cũng không thể bao che lần nữa.

Dù sao, so sánh với giang sơn, một nữ nhân có đáng gì.

"Thái Hậu, Đoan vương phi ở bên ngoài cầu kiến." Thái Hậu nghĩ đến nhập thần, bên ngoài có nô tài tiến vào bẩm báo.

Thái Hậu hí húp mồm, liền để người ta tuyên vào.

Diệp Lăng là ngoại sinh nữ, tuy rằng không chịu thua kém, tính tình cũng rất nhu thuận, xưa nay tuân theo khuôn phép cũ, cũng là người biết săn sóc.

"Tham kiến Thái Hậu." Quả thật Đoan vương phi rất quy củ, cũng không có nửa câu làm nũng với người di làm Thái Hậu này, còn không gần gũi bằng người ngoài.

"Lăng nhi đến đây." Thái Hậu khoát tay áo, ý bảo nàng ngồi ở cái ghế ngay dưới mình.

"Nhiều ngày không thấy, ai gia có chút nhớ nhung ngươi." Thái Hậu hiền lành cười: "Tuy ngày thường Hàn Tiêu thiên sủng trác phi, nhưng cũng không phải người không nói lí lẽ. Ngươi nói với ai gia, sao lúc này hân nóng nảy như vậy, cấm chừng ngươi trong phủ?"

"Bẩm Thái Hậu, việc này quả thật là Diệp Lăng sai, không trách được Vương gia."

"Hả?" Trên mặt Thái Hậu hiện lên một tia kinh ngạc.

"Tính tình nha đầu ngươi ai gia còn không biết sao, ôn nhu lương thiện cung kính tiết kiệm, mọi chuyện đều cẩn thận, còn có thể làm sai chuyện lớn gì sao!!"

Đoan vương phi xấu hổ: "Thái Hậu đừng nói như vậy, quả thật là Diệp Lăng không tốt."

"Có phải Phán Tư lại khi dễ ngươi không, nếu vậy không phải ai gia không thể chủ trì công đạo cho ngươi."

Dù sao Quý gia đã ngã, Quý Phán Tư cũng không có khả năng lắc lư trước mặt nàng, loại thời điểm này giúp đỡ cháu ngoại gái duy nhất là Diệp Lăng, cũng không phải không thể.

"Thái Hậu, không phải như thế." Đoan vương phi quỳnh lên từ đầu tới đuôi, chuyện xảy ra ngày đó ở trong hoàng cung kể lại cho Thái Hậu một lần, bao gồm nữ tử gọi là Phượng Thiên giúp đỡ nàng, bao gồm chính nàng phạm tội khi quân, đương nhiên, cũng bao gồm Hoàng Thượng đặc biệt sủng ái Phượng Thiên.

Đoan vương phi càng nói, ánh mắt Thái Hậu lại càng đen lại, ý cười trên mặt cũng dần rút đi.

Bà biết Hoàng Thượng đối xử không bình thường với nha đầu Phượng Thiên kia, lại không biết đã đặc biệt đến nước này.

Cái gì gọi là nha đầu kia "Vừa đánh vừa mắng" Hoàng Thượng.

Cái gì gọi là nếu Hoàng Thượng không trách tội, còn lược bớt nói, nói là "Ngay cả trăm điều luyến tiếc động nửa ngón tay của nàng."

Thái Hậu âm thầm kinh hãi, Hoàng Thượng đây là thật muốn đi theo con đường của tiên đế sao?

"Chuyện này quả thật là ngươi không đúng, tìm một cơ hội đi cung Phượng Ương một chuyến, nói lời xin lỗi Thiên phi đi. Nay nàng được sủng ái, ngươi đừng đắc tội nàng, đến lúc đó nàng trách phạt, ai gia cũng không giúp được ngươi."

"Vâng, Diệp Lăng đã biết." Đoan vương phi nghe được nữ tử kia lại nhảy thành phi tử, không khỏi kinh ngạc, thầm nghĩ Hoàng Thượng đối xử với nàng rất đặc biệt, mới trong thời gian ngắn như vậy...

Gật đầu, ngấm lại cảm thấy không tốt, lại bổ sung một câu: "Nhưng Diệp Lăng cảm thấy, Thiên phi nương nương không là người như vậy."

Thái Hậu nhíu lông mày, cười như không liếc mắt nhìn nàng một cái.

"Như thế nào, hiện tại ngay cả lời ai gia nói Lăng nhi cũng không tin hả?"

Bạn đang đọc truyện *Sủng Quan Lục Cung: Đế Vương Kiêu Man Hoàng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 139: Cho nên mới muốn thừa dịp này trở mặt với nàng

Đoan vương phi cả kinh, vội nói: "Diệp Lăng không dám."

Xem ra, Thái Hậu đối với Thiên phi cũng không vừa lòng lắm, nàng cũng không thể nghịch ý tứ Thái Hậu.

"Diệp Lăng tin tưởng, mặc kệ Thái Hậu nói cái gì, đều là vì tốt cho Diệp Lăng. Cho nên xin Thái Hậu yên tâm, Diệp Lăng lập tức đi cung Phụng Ương cầu Thiên phi nương nưong khoan thứ." Nàng cẩn thận nói.

"Được. Ai gia biết, Lăng nhi là người nhu thuận." Thái Hậu vừa lòng gật đầu, trên mặt khôi phục mỉm cười.

"Ai gia nói với người bao nhiêu lần, lúc không có người ngoài thì gọi ai gia là gì, sao luôn làm trái lời ai gia vậy."

Đoan vương phi không dám cãi lại, nhẹ nhàng nói câu: "Đa tạ di, Diệp Lăng đã biết."

"Nếu muốn đi cung Phụng Ương, vậy nên đi sớm đi. Nếu chậm chút nữa, đến giờ Thiên phi và Hoàng Thượng dùng bữa tối, người đến cũng không thích hợp."

Đoan vương phi đi từ cung Phụng Minh đến cung Phụng Ương, dọc theo đường đi, trong lòng đều lo sợ bất an, chỉ sợ Thiên phi không chịu tha thứ nàng.

Nếu không chịu, nàng nên làm cái gì bây giờ?

Vương gia và Hoàng Thượng có cảm tình tốt, nếu Thiên phi nói bậy về nàng ở trước mặt Hoàng Thượng, khiến Hoàng Thượng càng thêm không hài lòng với nàng, nếu Hoàng Thượng nói gì ở trước mặt Vương gia, vậy nàng...

Ai, Vương gia vốn không thích nàng, cứ như vậy, địa vị của nàng ở trong lòng Vương gia chẳng phải lại xuống dốc không phanh sao!

Đoan vương phi trầm nghĩ, vẫn nên lấy lòng Thiên phi mới được.

Phụng Thiên trong cung Phụng Ương chơi đùa với hoa mới đem tới, chờ đến một khách không mời mà đến, trực tiếp để Đông Dương từ chối.

Tĩnh tĩnh Đông Dương ôn hòa, nghĩ tới cũng nhiều hơn chút, như là cảm thấy từ chối Đoan vương phi như vậy cũng không tốt, thêm nữa Đoan vương phi lại là cháu gái ngoại của Thái Hậu, suy nghĩ trong chốc lát, liền khuyên Phụng Thiên.

"Hiện tại nương nưong đang được thánh sùng, trong cung mọi người đỏ mắt, Đoan vương phi là cháu gái ngoại của Thái Hậu, nô tỳ thấy, nương nưong không cản trở mặt với nàng mới tốt, để tránh đắc tội Thái Hậu, sẽ không tốt lắm."

Phụng Thiên lắc nhánh cây trong tay, hừ một tiếng thật mạnh.

Đoan vương phi đứng ở cửa trong chốc lát, nhưng lại nhìn thấy một bóng dáng màu vàng đang đi tới từ cách đó không xa.

Sắc mặt hơi đổi, vội vàng hành lễ, bị Quân Mặc Ảnh dương tay ngăn lại.

Đương nhiên không phải Quân Mặc Ảnh vì thân cận với nàng mà làm như vậy, chính là không muốn để vật nhỏ kinh ngạc.

Lúc đi tới cửa, vừa mới nghe được Phụng Thiên nói lớn: "Trở mặt thì làm sao cô nãi nãi ta được thánh sùng, cho nên mới muốn thừa dịp hiện tại trở mặt với nàng, chẳng lẽ đợi cho ta hoa tàn ít bướm lại đi trả thù người ta sao? Vậy không phải chỉ tìm thiệt thòi sao?"

Vốn đứng ở cửa không nghe được người bên trong nói, nhưng Phụng Thiên giống như là cố ý muốn cho Đoan vương phi nghe được, cất cao giọng nói lời này.

Sắc mặt Đoan vương phi trắng nhợt.

"Nương nưong, ngài nhỏ giọng chút, nếu lời này bị người khác nghe thấy, kia nhưng là..."

"Để làm gì, bị nghe thấy thì làm sao?" Phụng Thiên ném nhánh cây trong tay, nhíu mi: "Cô nãi nãi chính là không muốn nhìn thấy nữ nhân kia, chính là cảm thấy nàng chán ghét." Nghĩ nghĩ, lại bổ sung một câu: "So với Quý Phấn Tư còn chán ghét hơn!"

Ít nhất Quý Phấn Tư đáng ghét từ trong ra ngoài, nhưng Đoan vương phi kia nhìn như một người hiền lành, nhưng khi gặp phải sự tình thật mụ nộ nó phá hoại tất cả.

Đông Dương thấy không thể để nàng nói tiếp, gật đầu: "Nô tỳ đã biết, nô tỳ đi thông báo cho Đoan vương phi."

Một đường chạy chậm tới cửa, ánh mắt chạm đến bóng dáng màu vàng kia, Đông Dương kinh ngạc.

Bạn đang đọc truyện *Sùng Quan Lục Cung: Đế Vương Kiều Man Hoàng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 140: Ta lại không bệnh, triệu Thái y làm gì?

Sao Hoàng Thượng lại ở chỗ này?

Đến đây lúc nào...

Nương nương vừa nói những lời này, sẽ không bị Hoàng Thượng nghe thấy hết chứ?

"Tham kiến Hoàng Thượng!" Đông Dương vội vàng thi lễ, nhìn về phía Đoan vương phi trong ánh mắt có một tia do dự, không biết còn muốn từ chối nàng ở trước mặt hoàng thượng hay không, dù sao, như vậy thật sự rất...

"Thất thần làm gì?" Quân Mặc Ảnh thân nhiên liếc nhìn Đông Dương một cái: "Thiên phi nói với người thế nào, không biết nói lại lời chủ tử nói sao?"

Sắc mặt Đoan vương phi từ lúc Phụng Thiên nói lời kia liền khó coi, giờ phút này để vương mở miệng, lại làm cho mặt nàng hoàn toàn trắng bệch.

Nàng vốn tưởng rằng, tốt xấu gì nàng cũng là chính phi của Đoan vương, cháu ngoại gái của Thái Hậu, cho dù để vương không trách cứ Thiên phi, cũng sẽ không làm nàng lung tung ở trước mặt một nô tài, ít nhất sẽ không để nàng đi về trước.

Nhưng để vương nói xong câu đó, nàng liền hiểu được, để vương bỏ qua là muốn đứng về phía Thiên phi.

Đông Dương thở dài nhẹ nhõm một hơi: "Đoan vương phi mời trở về đi, hôm nay nương nương không gặp khách."

"Đa tạ Đông Dương cô nương." Đoan vương phi run run nói, hành lễ với đế vương, sau đó như chạy trốn chết.

Lúc Quân Mặc Ảnh đi vào, Phụng Thiên lại lần nữa cầm nhánh cây kia nghịch, nghịch đất trong chậu hoa, nghe được tiếng bước chân cũng không quay đầu.

Đông Dương đi ra ngoài, nàng quay đầu nhìn thoáng qua, vừa vặn cũng nhìn thấy bóng dáng màu vàng kia nói.

"Biết trăm đến đây liền tỏ thái độ?" Quân Mặc Ảnh chấp tay sau lưng đi thong thả bước đến bên người nàng.

"Sớm biết như thế, hôm nay sẽ không để Lý Đức Thông đưa hoa đến, nếu không càng về sau, trăm còn không quan trọng bằng mấy chậu hoa."

Phụng Thiên nở nụ cười: "Nói cũng không phải là như vậy, người ở chỗ này chờ ta trong chốc lát cũng không có việc gì, nhưng nếu xem nhẹ hoa..."

"Sẽ như thế nào? Chẳng lẽ hoa sẽ chết?" Quân Mặc Ảnh xoa trán, trêu tức nói: "Hay là nói, thiếu Thiên Thiên quan tâm, cung Phụng Ương không người có thể chăm sóc nó?"

"Người người này cũng thật không có tình thú!" Phụng Thiên vừa tức giận vừa buồn cười, ném nhánh cây trong tay, xoay người sang chỗ khác lấy bàn tay nhỏ bé đầy đất bôi vào mặt hắn.

"Về sau không thể ở trước mặt hoa nói có chết hay không, nó nghe hiểu được, sinh trưởng không tốt!"

Đây cũng không phải là chuyện nàng bịa, khoa học cho thấy, vạn vật đều có linh trí.

Mỗi ngày hoa được nghe một tiếng "Người thật đẹp" sẽ lớn lên đẹp hơn so với hoa không được nghe.

Nhưng mấy thứ này một cô nhân như Quân Mặc Ảnh đâu biết, nhìn vật nhỏ có ý tưởng lạ, cười chọc khuôn mặt nhỏ của nàng, cũng không nói tiếp.

"Hoàng Thượng, Đoan vương gia ở Ngự Thư Phòng cầu kiến." Cung nhân cung Phụng Ương tiến vào bẩm báo.

"Vừa tới lại muốn đi, người cũng thật đủ việc." Phụng Thiên phiết khóe miệng đẩy hán một phen.

"Ta đây tiếp tục chăm sóc hoa, người nhanh đi gặp Đoan vương gia đi. Hắn vừa trở về, khẳng định có chuyện muốn nói với người."

"Ừ, trăm để người ta tuyên Thái y, trong chốc lát tới bắt mạch cho nàng, nàng chơi một hồi liền đi vào nghỉ ngơi đi."

"Xem cái gì?" Phụng Thiên nhủ mày, cô quái nhìn hán một cái: "Ta không bị bệnh, tuyên Thái y làm gì?"

Quân Mặc Ảnh đơn giản phun ra hai chữ: "Mất trí nhớ."

Thấy vẻ mặt Phụng Thiên đồ dẫn nhìn hán, hán híp mắt lại, bổ sung nói: "Trăm biết tư vị mất đi trí nhớ rất khổ sở, Thiên Thiên khẳng định cũng muốn sớm khôi phục trí nhớ có phải hay không?"

Phụng Thiên "À" một tiếng, gật đầu.

"Vậy Thiên Thiên ngoan ngoãn để Thái y kiểm tra, phối hợp bọn họ trị liệu, biết không?"

Chương 141: Nếu đây là Thiển Thiển hy vọng ...

"Ách" không biết vì cái gì, Phụng Thiên cảm thấy trong giọng nói nam nhân này mang theo ý tứ hàm xúc dụ dỗ.

Nhưng hắn nói được cũng đúng, quả thật mất trí nhớ rất khó chịu.

Nếu có thể, nàng cũng hy vọng mình có thể sớm khôi phục trí nhớ.

"Ta biết, nếu bọn hắn có thể tra ra cái gì liên tốt nhất, ta sẽ phối hợp." Phụng Thiên cho hắn một nụ cười an tâm, chợt lại nói giỡn: "Nhưng mà nếu không tra ra thì làm sao bây giờ người tính tìm thân y ở dân gian đến trị sao?"

Trên mặt Quân Mặc Ảnh có vài phần bất đắc dĩ, nheo mắt phụng lại, sờ đầu nàng: "Cho dù không tra ra, nếu ngay cả Thái y đều không có cách nào, đại phu dân gian sao có năng lực!"

"Thiết, người cũng quá không thành ý loại thời điểm này nên nói với ta, cho dù tìm khắp thiên hạ, người cũng phải tìm ra người có thể chữa khỏi bệnh mất trí nhớ của ta mới đúng."

"Nếu đây là Thiển Thiển hy vọng..."

Ảnh mắt Quân Mặc Ảnh sâu thêm vài phần, không nói tiếp, có lẽ ngay cả chính hắn cũng không biết nên nói như thế nào, nếu đây là nàng hy vọng..., hắn sẽ cho sao?

Hắn từng nói qua, chỉ cần nàng muốn, hắn có, hắn đều có thể cho.

Nhưng hiện tại hắn cũng không muốn trả lại trí nhớ cho nàng, điều kiện tiên quyết là nàng thật sự mất đoạn trí nhớ kia.

"Trẫm đi trước, bữa tối nàng dùng trước đi. Đừng ăn nhiều, ban đêm không tiêu được, biết không?!"

Phụng Thiên cười hi hi gật đầu.

Lần này Quân Hàn Tiêu hồi kinh, mang theo kết quả tra vụ án mà ngày trước đế vương đi nam tuần tra. Chính là hắn không nghĩ tới, vừa về chợt nghe nói Hi phi bị sung quân biên cương, sung làm quân kỹ.

Nói không khiếp sợ là giả, dù sao trong những chứng cứ hắn mang về trước kia, y theo tính tình hoàng huynh, đều sẽ không động đến bất kỳ ai trong Quý gia.

Xem ra lần này, hoàng huynh thật tức giận.

"Hoàng huynh, đây là chứng cứ mấy vị lão thần trong triều nhận hối lộ của Quý gia làm rối loạn cương, chỉ cần có mấy thứ này, những lão già kia tuyệt đối không trốn thoát được."

"Tội của Quý gia đã là chuyện ván đã đóng thuyền, dựa theo luật lệ, xử tử trực hệ, tam tộc lưu đầy." Quân Mặc Ảnh lạnh nhạt nói.

Trầm ngâm một lát, lại nói: "Nhưng người trong phủ người, nếu người muốn giữ lại, nên đổi thân phận cho nàng đi."

Quân Hàn Tiêu giật mình.

Nói thật, trước đó, hắn chưa từng nghĩ tới hoàng huynh sẽ nói như vậy.

Tuy rằng hắn và hoàng huynh xưa nay đều thân cận, nhưng loại việc thiên tư bao che này hoàng huynh sẽ không làm, đừng nói Quý Phán Tư là một trác phi, cho dù là chính phi, cũng không có khả năng được khai ân.

Giống như trước kia hoàng huynh sẽ không xử trí Hi phi sớm như vậy.

Nói như vậy không rõ là tốt hay là xấu, là vì tiểu hoàng tẩu sao?

"Đa tạ hoàng huynh, chính là không cần như thế." Quân Hàn Tiêu cự tuyệt ý tốt của Quân Mặc Ảnh.

Hắn không nói thêm nữa, cũng không phải hắn tàn nhẫn không chịu cứu Quý Phán Tư, chính là loại việc này, nếu không bị người phát hiện cũng liền thôi,

nếu bị người phát hiện, thật ra bản thân hắn không sao cả, nhưng đến lúc đó hoàng huynh sẽ rất khó xử.

Hoàng huynh cho hắn dần xếp lưu tình là niệm tình huynh đệ, mà hắn từ chối cũng là bởi vì nghĩ cho hoàng huynh.

Quân Mặc Ảnh không nhắc lại chuyện này.

Một lát sau, hỏi: "Sau khi ngươi trở về, có từng gặp qua Trương Tiến?"

"Chưa từng." Quân Hàn Tiêu lắc đầu: "Thần đệ trở về Đoan vương phủ một chuyến, còn chưa kịp gặp bất kỳ kẻ nào liền tiến cung. Hoàng huynh đột nhiên nhắc tới hắn, có phải xảy ra chuyện gì hay không?"

Bạn đang đọc truyện *Sủng Quan Lục Cung: Đế Vương Kiêu Man Hoàng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 142: Người hoài nghi Thiên phi?

"Không có chuyện quan trọng gì, sẽ không đi gặp. Chính là gần đây hắn tra được một ít manh mối về vụ ám sát, trăm muốn nghe xem ngươi nghĩ gì."

Quân Hàn Tiêu nhíu mi tâm: "Tra ra cái gì?"

"Toàn bộ chứng cứ chỉ về phía phái chủ chiến Tây Khuyết, điều tra sâu hơn, manh mối liền chặt đứt."

Dừng một chút, môi mòng của Quân Mặc Ảnh khẽ mở, tiếp tục nói: "Nhưng hôm nay Trương Tiến nói với trẫm, bên trong những lão thần kia, có một người không chịu nổi tra khảo đã khai, quả thật trong hoàng cung Đông Lan có mật thám của Tây Khuyết, chính là cụ thể là ai, người nọ cũng không biết."

Trong lòng Quân Hàn Tiêu kinh ngạc.

Sắp xếp mật thám vào hoàng cung quốc gia khác, nói thật ra, động cơ cũng rất hiểm ác. Hơn nữa quốc gia kia là một quốc gia thua trận, cái này càng không nên.

Nếu vụ ám sát kia thật là do mật thám của Tây Khuyết gây nên, thì sẽ là điềm báo khơi mào chiến tranh.

"Hoàng huynh có hoài nghi người nào không?" Trong giọng nói của Quân Hàn Tiêu có chút do dự không xác định, thậm chí mang theo một tia cẩn thận.

"Ngươi muốn nói cái gì?!" Sắc mặt Quân Mặc Ảnh trầm xuống.

Bỗng dưng Quân Hàn Tiêu dựng thẳng thân mình: "Thần đệ không dám."

Thật không dám.

Nếu hắn tùy tiện nói ra hoài nghi của mình, làm hoàng huynh không vui vẻ, kết cục bi thảm giống Hi phi như vậy thật ra không xảy ra, nhưng bất luận như thế nào, hắn tuyệt đối không muốn thử.

"Ngươi hoài nghi Thiên phi?!"

"Thiên phi!" Quân Hàn Tiêu uống một ngụm trà.

Ý thức được phản ứng của mình có chút lớn, vội vàng ho khan vài tiếng che dấu xấu hổ, cười nói: "Hóa ra hiện tại tiểu hoàng tẩu đã là nương nương."

Bị hắn nói đùa như vậy, bầu không khí đang ngưng trệ trong Ngự Thư Phòng liền tan chút.

Mặt Quân Mặc Ảnh cũng không lạnh lẽo như vừa rồi, sắc mặt dần dần nhu hòa hơn.

"Ừ." Quân Mặc Ảnh thần nhiên gật đầu, ý tứ không rõ hỏi: "Ngươi hoài nghi nàng?!"

Quân Hàn Tiêu thấy mình đã bị vạch trần, cũng không che lấp: "Theo lý thuyết, trong khu vực ám sát kia, tiểu hoàng tẩu là người duy nhất có khả năng nắm giữ manh mối, có tình như vậy, nàng liền mất trí nhớ, đôi lại ai cũng hoài nghi có phải thật sự mất trí nhớ không. Nhưng lúc tiểu hoàng tẩu vừa tỉnh lại, Thái y đã chẩn đoán chính xác nàng mất trí nhớ, cho nên hiện tại thần đệ cũng không dám xác định đến tột cùng là như thế nào. Hơn nữa thần đệ nghĩ, tiểu hoàng tẩu sẽ không phải người như vậy."

Hiện tại hắn không biết, nhưng lúc nam tuần, bọn họ đã ở chung một thời gian.

Nếu những chơi đùa cười nói đều có thể giả vờ, nếu tính tình cũng có thể giả vờ, vậy nữ tử này cũng thật sự rất khủng bố. Hắn không thể tin được, cũng không muốn tin tưởng.

Có vài thứ có thể là giả nhưng cảm tình sao có thể là giả!

Hắn không phải hoàng huynh, không biết trong lòng hoàng huynh suy nghĩ cái gì, nhưng hắn nhìn ra được, mặc kệ hoàng huynh sùng hay yêu tiểu cô nãi nãi, dù sao nàng ở trong lòng hoàng huynh tuyệt đối là một tồn tại không tầm thường.

Nếu nàng là mật thám, kia người khổ sở nhất chỉ sợ là hoàng huynh.

Quân Hàn Tiêu nghĩ đến mình nói xong, hoàng huynh sẽ bình tĩnh, cũng không nghĩ tới Quân Mặc Ảnh nhếch khóe môi, cười thâm thúy: “Đúng vậy, trăm cũng hiểu được kỳ quái, trăm cũng hoài nghi. Nhưng nàng ở bên cạnh trăm dài như vậy, trăm không phát giác có cái gì không đúng.”

Hắn không nói nữa, tuy Quân Hàn Tiêu cảm thấy trong lời hắn nói còn có ý khác.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Quan Lục Cung: Đế Vương Kiều Man Hoàng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 143: Các người liên cho trăm đáp án như vậy?

Hắn không biết, trong lòng Quân Mặc Ảnh cũng rất loạn.

Nếu vụ ám sát kia thật có liên quan với Phurong Thiên, nếu nàng mất trí nhớ là thật thì thôi, nếu là giả, chính là lòng của nàng thâm trầm đến cực điểm, ngay cả hắn cũng không nhìn ra manh mối.

Như vậy, khả năng nàng là mật thám Tây Khuyết liền lớn hơn.

Im lặng rất lâu, đột nhiên Quân Hàn Tiêu ngừng đầu, giống như thần kinh hỏi một câu: “Chẳng lẽ lúc trước hoàng huynh để tiểu hoàng tẩu ở bên người, vì thử nàng có đúng là mất trí nhớ hay không?”

Nói xong hắn liền hối hận.

Bởi vì hắn rõ ràng nhìn thấy sắc mặt Quân Mặc Ảnh trầm xuống, liền ngay cả không khí quanh mình cũng lạnh hơn nhiều.

Quân Hàn Tiêu không khỏi thầm mắng mình nói năng không nghĩ, mình biết rõ hoàng huynh đối xử với tiểu hoàng tẩu không bình thường, sao phải hỏi ra vấn đề loạn thất bát tao như vậy.

Cái miệng nhanh nhẩu đáng chết.

Đang oán thầm, Quân Mặc Ảnh trầm giọng hỏi một câu: “Lần này ngươi trở về, Long Vi đi theo sao?”

"Hả?" Quân Hàn Tiêu hoàn toàn không phản ứng lại.

Hoàng huynh còn đang u ám sao đột nhiên nhắc tới việc này?!

"Trăm hỏi ngươi, Long Vi có đi theo ngươi trở về không?" Quân Mặc Ảnh nhíu mi liếc mắt nhìn hắn một cái, hiển nhiên đã không kiên nhẫn.

Trên mặt Quân Hàn Tiêu khó có được hiện lên một chút hồng, cũng không biết là tức giận hay là xấu hổ, nghẹn một hơi ấp úng nói: “Cùng đi theo.”

"Có thời gian mang nàng đến trong cung đi một chút cũng không phải không thể, Thiên phi rất thích nàng."

"Hoàng huynh!" Quân Hàn Tiêu quýnh lên, trên mặt hồng lợi hại hơn: "Thần đệ và nàng không có gì!"

Quân Mặc Ảnh xuy một tiếng: “Trăm nói ngươi và nàng có cái gì sao?”

"..." Được rồi, hoàng huynh ngài thắng.

Quân Mặc Ảnh đứng dậy, thần nhiên nói: “Trăm đã để Thái y đi xem, nếu thực có chuyện gì, hôm nay có thể biết kết quả.”

Thẳng đến khi bóng dáng màu vàng đi qua hắn, lướt qua, cuối cùng bước ra cửa Ngự Thư Phòng, Quân Hàn Tiêu mới phản ứng lại hoàng huynh nói là chuyện gì.

Đây là để Thái y bắt mạch cho tiểu hoàng tẩu.

Quân Hàn Tiêu bất đắc dĩ, tư duy hoàng huynh cũng quá lớn, quả nhiên không phải người bình thường có thể lý giải.

Ai, bất quá, chỗ tiểu hoàng tử trăm ngàn đừng xảy ra chuyện gì mới tốt.

Quân Mặc Ảnh trở lại cung Phụng Ương, Thái y vội bắt mạch cho Phụng Thiên vừa vặn còn chưa đi, liền ngay cả viện chính Thái y viện cũng đến đây.

Thấy đế vương, vội vàng cung kính hành lễ.

Kỳ thật bây giờ nhóm Thái y vẫn e ngại vị chủ tử cung Phụng Ương, tuy nói lúc trước không hay ho chỉ có Trịnh Thái y, nhưng thật ra đắc tội chủ tử này là toàn bộ Thái y viện.

Cho nên từ lúc vào đến bây giờ, nhóm Thái y đều nom nớp lo sợ, sợ xảy ra chuyện.

Giờ phút này thấy đế vương trở về, trong lòng liền càng khẩn trương, sợ cách lâu như vậy, đế vương lại tìm bọn họ tính sổ, tuy rằng khả năng này cũng không lớn.

"Thế nào, bệnh mất trí nhớ của Thiên phi có thể trị không?" Quân Mặc Ảnh tùy ý tìm ghế ngồi bên cạnh Phụng Thiên.

Viện chính đáp: "Bẩm Hoàng Thượng, hiện tại Thiên phi nương nương cũng không có gì trở ngại, nhưng có thể là tụ huyết trong đầu còn chưa hoàn toàn tán đi, cho nên vẫn không thể khôi phục trí nhớ."

Quân Mặc Ảnh nhíu mi tâm.

"Nhìn lâu như vậy, các người liền cho trăm đáp án này?!"

Viện chính bị dọa, vội vàng quỳ xuống, vài người bên cạnh đều quỳ xuống.

"Vi thần đáng chết!" Mấy người trăm miệng một lời.

Phụng Thiên bất đắc dĩ, thừa dịp tất cả mọi người cúi đầu, nhẹ đẩy hấn một chút.

Bạn đang đọc truyện *Sùng Quan Lục Cung: Đế Vương Kiêu Man Hoàng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 144: Kỳ thật nàng rất muốn hỏi một câu

Quân Mặc Ảnh mím chặt môi mỏng, trong mắt phụng hẹp dài hiện lên một tia phức tạp.

Thái y lo lắng đề phòng quý, không dám thở mạnh một tiếng, sợ Thiên phi sẽ khuyến khích đế vương tính nợ mới nợ cũ với bọn họ, vậy đầu bọn họ có thể chuyển nhà rồi.

Nhưng đợi nửa ngày cũng không thấy đế vương nói chuyện, viện chính không khỏi đánh bạo, vụng trộm ngẩng đầu ngắm đế vương.

Cũng không nghĩ tới vừa lúc nhìn thấy ánh mắt đế vương, trong lòng rung mình, bối rối cúi đầu xuống. Lại nghe thấy đế vương nói: "Trở về ngắm lại thật tốt, nếu có biện pháp nào có thể chữa khỏi cho Thiên phi, lại đến nói cho trăm."

Không nghĩ đế vương thay đổi nhanh như vậy, đầu tiên là Thái y sửng sốt, rồi sau đó hoàn toàn thờ dài nhẹ nhõm một hơi: "Đa tạ Hoàng Thượng khai ân."

Sau khi đi ra rất xa, bọn họ mới chậm rãi nhớ lại một màn vừa rồi ở cung Phụng Ương.

Giống như, Thiên phi cũng không chán ghét bọn họ như vậy, ít nhất chưa từng khó xử bọn họ ngay trước mặt.

Giống như, quan hệ giữa Thiên phi và đế vương rất kỳ quái, nếu bọn hắn không nhớ lầm, sau khi đế vương vào cửa, từ đầu tới đuôi Thiên phi cũng chưa thỉnh an đế vương.

Phụng Thiên nhìn Thái y mênh mông cuộn cuộn đến, lại mênh mông cuộn cuộn đi, kết quả nửa ngày, còn chưa tra ra được gì, thật sự là lang băm.

Nếu đặt ở hiện đại, bệnh mất trí nhớ nho nhỏ của nàng a a a, được rồi, mất trí nhớ xác thực khó trị.

"Vừa rồi người hung dữ với bọn họ như vậy làm gì, không phải người nói, cho dù ta không thể khôi phục trí nhớ cũng không sao cả sao?" Phụng Thiên

rót cho Quân Mặc Ảnh chén trà, lại rót cho mình một ly, cuối cùng một bên quệt cái miệng nhỏ nhắn, một bên ghệt bỏ oản giận nói.

Mắt Quân Mặc Ảnh chợt lóe, đột nhiên vươn tay, dùng sức túm nằng một phen.

Động tác mau suýt nữa làm cho Phượng Thiên dính một thân nước, trong tay trà tràn ra vẫn không thể may mắn thoát khỏi bị rơi, phát ra một tiếng vang "Phanh".

Không đợi nằng chửi ầm lên, đột nhiên Quân Mặc Ảnh ôm lấy gáy của nằng, ngăn chặn miệng nằng.

Dùng ẩm áp của hần, khó khăn hôn nằng, mang theo một tia bá đạo dã man.

Phượng Thiên bị động tác của hần khiến cho kinh ngạc quên phản ứng, liền như vậy ngạc nhiên nhìn hần.

Thẳng đến khi Quân Mặc Ảnh hơi bất mãn dùng đầu lưỡi mở miệng của nằng, đầu lưỡi thẳng vào sâu trong cổ họng nằng, Phượng Thiên mới phản ứng lại. Vội vàng hít sâu một hơi, thân thể lại vì vừa rồi một lát hít thở không thông mà mất khí lực, bản năng đưa tay đặt lên cánh tay nam nhân, dùng sức trên người hần.

Mới đầu còn là bị động thừa nhận, lại không biết khi nào thì chủ động lại, xưa nay Phượng Thiên không tốt như thế nhưng lại đùa dai hút đầu lưỡi hần.

Quân Mặc Ảnh dùng động tác một chút, kinh ngạc qua đi, mãnh liệt mút vào, đòi lấy.

Có lẽ là vì tư vị giao triền quá mức tuyệt vời, dần dần, thành khí thế hùng hực như vậy, đáng vẻ khó phân.

Lúc Lưu Nguyệt vào cửa, thấy một màn này, nhất thời mắt bùng đỏ, vội vàng lui ra ngoài.

Hoàng Thượng đau nung nung như vậy, nung nung thật đúng là hạnh phúc.

Nếu có người có thể ôn nhu với nằng như vậy thì tốt rồi.

Trong điện, Quân Mặc Ảnh buông Phượng Thiên ra, Phượng Thiên hít từng ngụm khí thở hỗn hển vài tiếng, hai gò má đỏ bừng, trong ngực lại phập phồng theo hô hấp của nằng.

Kỳ thật nằng rất muốn hỏi một câu, đột nhiên hôn nằng làm gì?!

Nhưng mà vấn đề này, đòi lại là mỹ nữ nào cũng không hỏi ra miệng.

"Thiên Thiên!"

Bạn đang đọc truyện *Sủng Quan Lục Cung: Đế Vương Kiêu Man Hoàng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 145: Trầm cũng không nói như vậy

"Hả?" Phượng Thiên lên tiếng, bị Quân Mặc Ảnh ôm ngồi lên đùi, hai trán chạm vào nhau, hai mắt đầy ôn tình.

Thấy hần không nói lời nào, Phượng Thiên nhú mày: "Kỳ thật ngươi vẫn để ý đúng không?"

Nằng hạ mi mắt, nhỏ giọng nói: "Có phải ngươi cảm thấy, ta mất đi trí nhớ, liền giống người ngốc, cho nên hy vọng ta có thể nhanh khôi phục trí nhớ đúng không?"

Tựa như lúc nằng vừa mới tỉnh lại cho rằng như vậy, cô nhân đều đối đãi với người mất trí nhớ như người ngốc.

"Không có, trầm không hy vọng. Như vậy cũng rất tốt." Quân Mặc Ảnh lập tức ngắt lời nằng nói.

Dùng một lát, mới nói tiếp: "Trầm chỉ sợ Thiên Thiên mất hứng."

Phượng Thiên cho là hần sốt ruột an ủi, cho nên không chú ý dùng từ, dù sao, câu "Trầm không hy vọng" kia thật sự rất cổ quái.

"Vậy được rồi, ngươi đã không ngại, cũng đừng vì chuyện này phiền lòng." Phượng Thiên cười tủm tỉm ôm cổ hần: "Nhưng mà nếu ngày nào đó ngươi đột nhiên lại đề ý, nhớ thông báo cho ta một tiếng."

Đến lúc đó, nằng liền thức thời né tránh, không ngại mất hần.

"Sẽ không, vật nhỏ, không có một ngày như vậy." Quân Mặc Ảnh thờ dài mãi không thể nghe thấy.

Chỉ cần nàng vẫn giống như bây giờ, cho dù là nàng vĩnh viễn nhớ không nhớ được chuyện trước kia, hắn cũng sẽ không để ý.

Quân Hàn Tiêu về đến cửa Vương phủ gặp phải một đại thần có quan hệ tốt với hắn, đối phương cho mời, hắn cũng không từ chối, dùng xong bữa tối mới trở về.

Bên trong ánh đèn đuốc, thấp thoáng một bóng dáng thanh mảnh đập vào mi mắt.

Đứng ở trước cửa lớn Vương phủ, đứng cách không xa thị vệ, vừa đủ khoảng cách an toàn sẽ không bị đuổi đi.

Quân Hàn Tiêu nhíu chặt mi tâm.

Khi hắn đi qua người Long Vi, như nhìn thấy miệng nữ tử giật giật, như là có cái gì muốn nói với hắn.

Nhưng Quân Hàn Tiêu đánh giá, bà điên này nói đến nói đi đơn giản muốn mình lấy nàng, vẫn là không nghe thì tốt hơn.

Đáng ghét.

Chính là, lúc sắp sửa vào cửa, Quân Hàn Tiêu vẫn không nhìn được, đưa lưng về phía nàng nói một tiếng: "Cho dù ngươi đứng ở cửa một đêm cũng vô dụng, bốn vương nói qua, sẽ không đáp ứng ngươi việc gì. Về sớm về Giang Nam của ngươi đi!"

Long Vi nắm chặt lòng bàn tay, không nói chuyện.

Bất quá cho dù nàng muốn nói cái gì, Quân Hàn Tiêu cũng không cho nàng một cơ hội, bởi vì ngay khoảng khắc Quân Hàn Tiêu bước vào Vương phủ, cánh cửa đại môn màu đỏ sơn lại một lần nữa chậm rãi đóng chặt.

Cung Phụng Ương.

Trong ngoài điện đều là ánh nến, ánh đèn khí trời, huân hương lượn lờ.

Hôm nay Phụng Thiên cũng không mệt, ở trên giường nằm hồi lâu cũng không ngủ được, không nghĩ tới cái gì, cứ như vậy bị vây trong trạng thái mơ hồ.

Cũng không biết qua bao lâu, đột nhiên ánh nến ngoại điện tắt. Phụng Thiên hồi thần, biết Quân Mặc Ảnh đã phê xong tấu chương, vì thế lúc hắn vào, ngẩng đầu nhìn hắn.

Vào đông đệm chăn rất nặng, trải ở trên giường thành mảng lớn, mà Phụng Thiên chỉ lộ cái đầu ra bên ngoài, mái tóc rối bời trên gối, con mắt ngập nước chuyển động không ngừng.

Không nói khoa trương, liền giống đứa nhỏ.

Đuôi long mào Quân Mặc Ảnh khẽ nhếch, khóe môi gợi lên nụ cười khó hiểu.

"Thiên Thiên không ngủ, là chờ trăng sao?"

Phụng Thiên ngẩng ra, giấy lát sau lắc đầu: "Không phải, ta chỉ không ngủ được mà thôi."

"Vật nhỏ khẩu thị tâm phi." Ý cười của Quân Mặc Ảnh càng sâu vài phần: "Ngoài miệng nói không phải, trong lòng sợ là sớm nghĩ tới trăng nghĩ đến nhanh đi?"

Nhìn thấu bên trong!

Phụng Thiên trừng hai mắt: "Ngươi đùa cái gì vậy, vừa mới thấy qua, có cái gì tốt mà nghĩ tới?!"

"Trăng không nói cái này."

Bạn đang đọc truyện *Sủng Quan Lục Cung: Đế Vương Kiều Man Hoàng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 146: Thân bất do kỷ

Không phải này?!

Về mặt Phụng Thiên mờ mịt, đó là người nào?

Quân Mặc Ảnh không tiếp tục nói tiếp, từng bước một đi đến chỗ nàng. Mặc thường phục màu lam tạo cảm giác nhẹ nhàng, tạo ra tầng tầng lớp lớp gọn sóng, như đã nhấc lên một tầng bọt nước trong lòng Phụng Thiên.

Nam nhân này, ngay cả đi đường cũng phải đẹp trai như vậy sao?

Thân thể Phụng Thiên ở trong chăn cuộn thành một đoàn, ôm trái tim nhỏ của mình, ánh mắt ngập nước nhìn nam nhân càng ngày càng gần mình, về mặt không che dấu mê muội không thể nghi ngờ làm lòng Quân Mặc Ảnh bốc lên một ngọn lửa.

"Còn đau không?" Quân Mặc Ảnh đứng ở bên giường, từ trên cao bề ngễ nhìn xuống nàng, đuôi lông mày khé mắt lại mang theo một cỗ mỉa mai.

Đột nhiên Phụng Thiên cảm thấy có phải mình đang nằm mơ hay không, vì cái gì lời nam nhân này nói một câu nàng cũng không nghe hiểu.

Hơn nửa ngày, đột nhiên nàng vươn tay từ trong chăn ra, nhìn thoáng qua cánh tay đầm bị thương, kinh ngạc lắc đầu: "Không đau."

Quân Mặc Ảnh nhíu mày: "Ừm, không đau là tốt rồi."

Phụng Thiên liền nhìn hán cỏi từng lớp từng lớp y phục, khi trên người hán chỉ còn một cái áo ngủ mỏng tanh, thấp thoáng có thể thấy được đôi vai gầy gò, ngực, cơ bụng của nam nhân.

Đờ mờ!!!

Trực tiếp quỵ rũ!

Lúc này nàng hoàn toàn hiểu được vừa rồi Quân Mặc Ảnh nói câu kia có ý tứ gì, còn đau không đương nhiên là nơi đó.

Bà nội nó, quả nhiên nàng vẫn rất thuần khiết!

"Đau, ta còn đau rất Quân Mặc Ảnh, ta vừa mới tốt, người đừng lại biến ta chỉ nằm trên giường, ta còn muốn ngắm cảnh."

"Ừ, trăm sẽ nhẹ một chút." Quân Mặc Ảnh không giận cười lại, tư thái tao nhã xốc chân trên người nàng lên, sợ nàng bị lạnh, lại vội vàng ôm nàng vào trong lòng.

"Cái gì nhẹ một chút?" Phụng Thiên phát điên đánh vào ngực hán, thế nhưng đánh đến cơ ngực a a a. Sao nam nhân này nơi nơi đều là quỵ rũ vậy làm nàng run lên, đột nhiên ý thức được mình lại mê trai vào lúc này, vội vàng nghẹn đỏ khuôn mặt nhỏ nhắn: "Ta vốn không nói ý tứ kia có được không?"

"Trăm biết, trăm đều biết." Quân Mặc Ảnh vuốt đầu nàng, thấp giọng dụ dỗ, đánh gãy lời của nàng.

Phụng Thiên tặng cho hán ánh mắt, người biết cái rắm!!

"Có phải Thiên Thiên sợ đau hay không? Yên tâm, trăm nhất định sẽ không dùng sức như vậy." Quân Mặc Ảnh nhẹ thở dài một hơi, như là cố ý, cắn tai nàng xấu xa cười nhẹ: "Lại nói tiếp, đó là lần đầu tiên của Thiên Thiên, trăm nên không chế mới đúng. Thật sự là Thiên Thiên rất chủ động, rất mê người, làm cho trăm nghĩ không chế cũng khó."

Giọng nói trầm thấp ôn nhu quả thực rất mê người, hơn nữa cặp má trảo không ngừng khiêu khích trên người nàng, Phụng Thiên khóc không ra nước mắt phát hiện thể nhưng hô hấp của mình cũng dồn dập.

Cổ tình lời nam nhân chết tiệt này nói ra còn treu chọc như vậy.

Rất chủ động, rất mê người!

Là như nàng nghĩ tới sao?

Nàng trúng mị được, thân bất do kỷ được không?

Nhớ lại lần phóng túng duy nhất từ trước đến nay kia, Phụng Thiên có ý nghĩ muốn tìm chết.

Chết tiệt!!

Sao nàng không lưu lại ấn tượng tốt đẹp chút, sao phải xảy ra ở dưới tình huống bị người khác kẻ đơn vậy.

Sớm biết là như thế này, còn không bằng sớm tìm đêm dài vắng vẻ để nam nhân này đi.

"Vật nhỏ, nói cho trăm, nàng cũng muốn, có phải hay không?"

"Không nghĩ tới."

Phượng Thiên nghiêng rặng nghiêng lợi rặn ra hai chữ, âm thanh buộc chặt, thân thể run rẩy không ngừng.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Quan Lục Cung: Đế Vương Kiêu Man Hoàng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 147: Nói dối cũng không phải là thói quen tốt

Quân Mặc Ảnh cúi đầu cười.

"Xấu xa này nọ, nói dối cũng không phải là thói quen tốt. Nhìn thân thể của nàng thành thực hơn nhiều, nàng nên học hỏi."

Học, em, gái, nguoi!!!

Phượng Thiên thờ dòn đập hỗn hển, hai con mắt trừng lớn, nhưng với bầu không khí ái muội lửa nóng hiện tại kết hợp với dáng vẻ xuân sắc của nàng, thấy thế nào cũng không giống tức giận. Ngược lại giống làm nũng ní non, muốn nói còn ngại.

Ý cười trên mặt Quân Mặc Ảnh càng ngày càng sâu, càng ngày càng mê người, đều nói "Phong tình" chỉ dùng để hình dung nữ nhân, nhưng Phượng Thiên cảm thấy, nam nhân này chính là thuộc loại gợn tay nhắc chân đều chứa phong tình. Ở trong nhận thức của nàng, ngày thường người đẹp không ít, nhưng bất luận là ai, đều không có cách nào đánh đồng với nam nhân này.

Giờ phút này, mắt phượng của hắn dừng ở người nàng thật lâu, từ trên xuống, hết sức mỉa mai, như làm cho nàng chết đuối tại bên trong con nguoi màu đồng thâm thúy kia.

Một tiếng gọi "Thiên Thiên", sủng nịch lưu luyến, ôn nhu đầy đủ.

Phượng Thiên miệng khô lưỡi khô nuốt nước miếng, rốt cục không thể nhịn được nữa quát: "Quân Mặc Ảnh, nguoi trêu chọc đủ rồi đó!"

"Vật nhỏ, sao mỗi lần đều gấp như vậy?"

"..."

Trong lòng Phượng Thiên có hàng vạn con ngựa rít gào chạy qua.

"Tốt lắm, thỏa mãn nàng." Quân Mặc Ảnh dừng ở nơi mềm mại trước ngực nàng, bàn tay to lớn dùng sức, khiến tiếng măng thô bạo sắp phát ra của Phượng Thiên biến thành một tiếng hô nhỏ yếu đuối.

Như là ngại hấn nắm chặt, Phượng Thiên không tự chủ được nhũ mảy, biểu tình trên mặt giống như khó chịu, giống như sung sướng.

Quân Mặc Ảnh gần như thần tốc bóc sạch sẽ y phục trên người nàng, ôm vào trong ngực vừa hôn vừa sờ, rõ ràng cũng không phải lần đầu tiên thấy, lại như là nhìn thấy đồ chơi mới, chung quanh thường thức vô về chơi đùa.

"Thiên Thiên thực mềm, khiến trẫm yêu thích không muốn buông tay."

Phượng Thiên biết nam nhân này đang chơi đùa, đơn giản cắn răng cười nói: "Đa tạ khích lệ, Hoàng Thượng ngài cũng không kém nhìn một cái cơ ngực cơ bụng của ngài, sờ lên thật sáng khoái, cũng khiến người khác yêu thích không buông tay."

Động tác của Quân Mặc Ảnh bị kiềm hãm, khóe mắt giựt giựt mấy cái khó có thể nhận ra.

Tâm tình Phượng Thiên tốt hơn.

Nhưng không đợi nàng đắc ý được lâu, đột nhiên nụ hồng trước ngực bị nam nhân cắn một ngụm, tư vị nửa đau nửa không làm cho nàng "A" một tiếng dựng người lên, lại tặng mình vào miệng nam nhân.

Quân Mặc Ảnh dùng sức cắn, phát ra từng tiếng chắc chắn, chợt lại lấy đầu lưỡi đảo qua, mềm nhẹ liếm vài cái.

"Vật nhỏ, luôn chủ động như vậy..."

Bởi vì miệng cắn này nọ, tiếng của Quân Mặc Ảnh có vẻ có chút mơ hồ không rõ, nhưng lại rất rõ ràng truyền vào tai Phượng Thiên.

Phượng Thiên tức giận đến mức mắt biến thành màu đen: "Cô nãi nãi chủ động làm sao vậy nguoi không được à, vậy đương nhiên đến lượt ta đến bằng không còn làm như thế nào tiếp tục xuống?!"

Nam nhân không thể nghe nhất chính là người khác nói hấn không được, hơn nữa người kia lại là nữ nhân dưới thân hấn, quả thực chính là sỉ nhục rất lớn. Tuy rằng Phụng Thiên nói hứu nói vượn, còn thành công khiến Quân Mặc Ảnh tức giận lên.

"Không được?!"

Hấn nhíu mắt phụng lại, khóe miệng gọi lên một chút ý tứ không rõ: "Xem ra trẫm rất cần để Thiên Thiên tự mình cảm thụ một chút, rốt cuộc trẫm có được hay không?"

Lời còn chưa dứt, bỗng dưng Quân Mặc Ảnh hạ thân dưới, dùng sức khai phá bên trong khe rãnh kia.

Hai mắt Phụng Thiên vừa lật, thiếu chút nữa ngất xỉu.

Nam nhân liên tục đâm chọc không ngừng, một bên tâm Phụng Thiên chảy máu, một bên đau hô: "Ta biết sai rồi, không bao giờ hồ ngôn loạn ngữ nữa!!!"

Bạn đang đọc truyện *Sủng Quan Lục Cung: Đế Vương Kiều Man Hoàng Phi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 148: Ca ca là ai?

Một đêm này, thật sự điên cuồng.

Gần như đến lúc lên triều, Quân Mặc Ảnh mới ôm Phụng Thiên đã sắp ngất đi ngủ.

Không bao nhiêu nữa thì phải lâm triều, Quân Mặc Ảnh chỉ cảm thấy thể xác và tinh thần thư sướng, hôn vật nhỏ vừa mới ngủ say không lâu, đáy mắt đầy nhu hòa ngay cả chính hấn đều không ý thức được.

Lúc lên triều, án rồi loạn ki cương có đầy đủ chứng cứ, Quý gia cứ như vậy rơi đài. Quý Thượng thư từ lúc Hi phi bị sung quân đã dự đoán được kết cục này, cho nên rất bình tĩnh tiếp nhận sự thật này, ngay cả một chút giây dựa giải thích cũng không có.

Từ đó, thế lực Tả tướng giảm mạnh.

Quân Mặc Ảnh đã lâu không gặp Thái Hậu, sau khi hạ triều liền đi đến cung Phụng Minh.

Quân Hàn Tiêu vốn cũng muốn đi thỉnh an, chỉ là sợ Thái Hậu lại nhắc đến chuyện Diệp Lăng với hấn, sau lại từ bỏ.

Diệp Lăng nữ nhân này, không thể nói là tốt, cũng không thể nói là không tốt, ít nhất trước khi cấm túc nàng, hấn không có ấn tượng khắc sâu gì với nữ nhân này. Thành thân mấy năm nay, hấn thậm chí không chạm qua nữ nhân này. Mới đầu là vì không thích Thái Hậu tùy tiện đưa cho hấn một Vương phi ngay cả mặt mũi đều chưa thấy qua, sau đến lúc lâu, loại cảm giác không thích này thành thói quen.

Ngày qua tháng lại, hấn thậm chí cảm thấy đi cùng nữ nhân này đã có cảm giác xấu hổ không thoải mái.

Hơn nữa sau lại xảy ra chuyện của tiểu hoàng tẩu, nếu hoàng huynh không rộng lượng, nàng chắc chắn phải chịu tội khi quân, cho dù nàng là cháu gái Thái Hậu cũng vô dụng.

Một nữ nhân như vậy, mặc kệ là bởi vì sao, hấn thật sự không thích được, không nghĩ đi nghe Thái Hậu khuyên.

Dọc theo đường đi suy nghĩ rất nhiều, Quân Hàn Tiêu có chút bất đắc dĩ, cũng không biết ngày sau nên lấy thái độ gì nhìn Vương phi của hấn.

Trước kia còn có Quý Phán Tư làm tấm mộc, ngày sau làm thế nào mới tốt?

Sắp đi đến cửa Vương phủ, hấn lại thấy được bóng dáng tối hôm qua cái một lần nữa.

Chính là dáng vẻ của nàng không giống tối hôm qua, tựa vào sư tử bằng đá giữ cửa, hai tay ôm đầu gối, đầu gục xuống. Cả người cuộn thành một bọc nhỏ, khó trách sáng sớm hấn ra cửa cũng không thấy.

Quân Hàn Tiêu có chút ghét bỏ thu hồi tầm mắt, thầm nghĩ quả nhiên là bà tử điên, trời lạnh như thế, cứ ngồi ở đó như vậy, cũng không sợ chết ở bên ngoài sao?

Chính là lúc đi qua người nàng, không rõ là vì cái gì, bước chân của Quân Hàn Tiêu dừng một chút.

Đội trong chốc lát không thấy nàng ngẩng đầu, hấn ho khan một tiếng, nhíu mi nói: "Không phải bản vương nói với ngươi sao, đừng ở chỗ này, nhìn thấy

đáng ghét."

Long Vi vẫn không để ý đến hắn.

Quân Hàn Tiêu có chút phát hỏa, bà tử điên này, còn làm đáng với hắn.

"Này, nói chuyện với người đó, có nghe hay không?" Hắn nhú mày, thoáng nâng chân, dùng mũi giày huých nàng một chút.

Không nghĩ tới hắn không động còn tốt, vừa động liền thật, người này ngã thẳng tấp xuống dưới chân hắn.

Ánh mắt của Quân Hàn Tiêu biến đổi, lúc này mới nhìn rõ nữ tử lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn, xanh trắng một mảnh, môi tím đen.

Phượng Thiên mệt mỏi quá, mệt không thở nổi.

Giống như có người cắn cổ của nàng, giống như có người muốn mạng của nàng, sau lại, là ai cứu nàng.

Ca ca, hình như là ca ca.

Dưới tàng cây anh đào, đóa hoa hồng nhạt bay lá tả xuống, trong khung cảnh tuyệt đẹp như vậy, ca ca dạy nàng đánh đàn, dạy nàng viết chữ vẽ tranh.

Nhưng là, ca ca là ai?

"Nương nương, nương nương ngài làm sao vậy, mau tỉnh lại, nương nương."

Phượng Thiên bật dậy từ trên giường, thở từng ngụm từng ngụm dồn dập hỗn hển.

Trời lạnh như thế, trá của nàng lại có một tầng mồ hôi mỏng manh, tim đập đến bây giờ vẫn như muốn bắn ra.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Quan Lục Cung: Đế Vương Kiều Man Hoàng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 149: Ai cần người cứu?

"Nương nương ngài làm sao vậy?" Đông Dương thấy đáng về nàng vừa rồi như không thở nổi, vội vàng đánh thức nàng. Hiện tại xem ra, nương nương còn chưa hoàn toàn hồi hồn.

"Có phải gặp ác mộng hay không?" Đông Dương đề cung nhân bưng chén trà nóng đến, đưa qua cho nàng, vỗ lưng nàng thay nàng thuận khí: "Nương nương uống ngụm trà cho thuận khí, lập tức là tốt rồi, không có việc gì, không có việc gì."

Phượng Thiên không để ý nàng, trong ngực vẫn kịch liệt phập phồng, hồi lâu, mới thất thần nhận tách trà trong tay nàng, uống hai ngụm.

"Nương nương muốn đứng lên sao?"

"Không được, để ta nằm trong chốc lát." Phượng Thiên khoát tay, sắc mặt vẫn có vài phần tái nhợt. Nghĩ nghĩ, lại bổ sung nói: "Trong chốc lát nếu Hoàng Thượng trở lại, người đánh thức ta đi, hiện tại để ta nằm một lát."

Dù sao cho dù nàng không cho Đông Dương kêu nàng cũng vô dụng, nam nhân kia nhất định bắt nàng đứng lên.

Vốn thôi, tuy nói đây là cổ đại, nhưng ở trong cung ỳnh, ngủ thẳng đến nắng phơi ba sào cũng không có gì, nhưng mỗi nam nhân không nên dạy dỗ nàng cái gì mà "Ngủ sớm dậy sớm" là thói quen tốt. Cũng không biết cảm thụ nào làm hại nàng hiện tại chỉ có thể "Ngủ muộn dậy sớm"!

Phượng Thiên nằm trong chăn xoa thắt lưng đau nhức, lại mắng nam nhân kia hơn trăm lần.

"Vâng, nô tỳ đã biết. Nô tỳ ở ngoài điện, nếu nương nương có chuyện gì, liền gọi nô tỳ tiến vào."

Sau khi Đông Dương lui ra, Phượng Thiên mới bắt đầu nhớ lại giấc mộng kia.

Lại là một giấc mộng cổ quái.

Nếu là trước kia, giấc mộng như vậy không đáng kể chút nào, nói không chừng sau một lát nàng liền quên. Nhưng liên hệ với ác mộng nàng bị ám sát lúc trước, Phượng Thiên phát hiện mấy giấc mộng gần đây của mình kỳ thật đều là đoạn trí nhớ nàng mất kia.

Như vậy, ca ca trong mộng, thật là ca ca của nàng sao?

Nghe Đông Dương nói, Thừa tướng Tây Khuyết cũng chính là cha nàng, nếu chỉ có một nữ nhi là nàng, làm sao có ca ca?

Phượng Thiên xoa đầu, đột nhiên nhủ mảy, thầm nghĩ: "Thật là không phải thanh mai trúc mã gì đó của nàng chứ?

Thật sự là...

Phiền chết, phiền chết, phiền chết đi được!

Rõ ràng cái gì đã quên thì không cần nhớ lại, cứ như vậy đi. Còn về thích khách tốt nhất cũng đừng tìm đến nàng, để nàng an ổn qua ngày không được sao?!

Đoan vương phủ, sương phòng.

Long Vi mở mắt ra, mờ mịt nhìn chung quanh, đây là đâu?

Nàng rõ ràng nhớ rõ mình ở cửa Đoan vương phủ, hiện tại đây là nơi nào?

"Rốt cục ngươi tỉnh rồi?"

Bên cạnh chợt vang lên một giọng nam lạnh lẽo, làm cho nàng nghe hai chữ "Rốt cục" không phải chờ mong, mà là ghét bỏ.

Long Vi không cần quay đầu cũng biết chủ nhân giọng nói này là ai, nàng lại đánh giá một chút căn phòng này, hít sâu một hơi: "Là ngươi mang ta đến đây sao?"

Này gọi là khẩu khí gì?

Nữ nhân điên chết tiệt, hần có ý tốt cứu nàng, nàng ngay cả câu cảm ơn cũng không biết nói?

Quân Hàn Tiêu bị nàng làm cho tức giận nở nụ cười: "Ngươi nghĩ bốn vương nguyên ý quan tâm ngươi sao? Nếu không sợ ngươi chết ở cửa Đoan vương phủ, bốn vương mới không cho ngươi tiến vào!"

"Ai cần ngươi cứu?" Long Vi nặng nề hừ một tiếng.

"Cho dù ta chết ở cửa Đoan vương phủ, lấy trình độ chán ghét của ngươi đối với ta, không phải hần là tìm người vác ta đến bãi tha ma sao?"

"Nói đúng! Lúc ấy bốn vương nên vác nữ nhân điên là ngươi đến bãi tha ma, sao bị ma quỷ ám ảnh cứu ngươi đâu?!" Quân Hàn Tiêu nghiêng răng nghiêng lợi.

Long Vi lập tức đứng lên.

"Ngươi làm gì?" Quân Hàn Tiêu biến sắc, không tự giác mà dè nàng lại.

Long Vi cười lạnh: "Không phải ngươi hỏi hận sao? Hiện tại ta đi, miễn cho ngươi ném người sống là ta đây tới bãi tha ma!"

Bạn đang đọc truyện *Sủng Quan Lục Cung: Đế Vương Kiêu Mạn Hoàng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 150: Hần sẽ không bởi vì cảm kích mà đối với ai như vậy

"Ngươi uy hiếp bốn vương?!"

"Ai uy hiếp ngươi ngươi đường đường là Đoan vương gia, không phải không sợ trời không sợ đất sao, sao có khả năng bởi vì ta phải đi mà bị uy hiếp."

"Long Vi nữ nhân điên như ngươi, ngươi..."

"Như thế nào?" Long Vi ngẩng cổ trừng hần. Tuy rằng bởi vì sinh bệnh mà sắc mặt tái nhợt, nhưng đáy mắt nàng lại lóe một tia quật cường chói lọi.

Một khắc kia, trong lòng Quân Hàn Tiêu lại không sinh ra một tia bất đắc dĩ.

"Hiện tại bốn vương hói hận cũng đã muộn. Ngươi đã muốn vào Đoan vương phủ, nếu để ngươi mang dáng vẻ như quý đi ra ngoài, người khác còn tưởng rằng bốn vương bắt nạt ngươi đến lúc đó nếu lại không cẩn thận chết ở bên ngoài, chẳng phải đều thành bốn vương không phải sao?"

Long Vi tức giận trừng mắt nhìn hắn trong chốc lát, đột nhiên không nhịn được cười ra.

Cả ngày hôm qua, nàng tìm khách sạn, bị đá kích, nàng không có một xu, nàng lưu lạc đầu đường.

Cuối cùng đi lại lại vẫn đến cửa Đoan vương phủ, chỉ vì không muốn hắn đồng tình, nàng không nói gì, kết quả nam nhân này vừa thấy nàng cũng chỉ biết đuổi nàng đi. Sau nàng ở cửa Đoan vương phủ đợi một đêm, đông lạnh đến mức ngất, nhưng buổi sáng hắn ra cửa lại ngay cả nhìn cũng không liếc nàng một cái.

Lòng dữ dội chưa xót.

Nhiên, đầy bụng ủy khuất, thế nhưng bởi vì hắn nói mấy câu đó mà kỳ tích tiêu tán.

Long Vi cảm thấy, nàng chính là bị coi thường.

"Nếu Đoan vương gia thịnh tình mời như thế, ta đây liền cố đáp ứng." Nàng khoát tay, nhanh chóng nằm xuống trên giường, khoe miệng nhếch lên.

Huyết thái dương của Quân Hàn Tiêu đột nhiên rạo rực, thiếu chút nữa không nhịn được đá nàng ra.

Cung Phượng Minh, huân hương lượn lờ, âm áp.

Bưng trà nóng trong tay, Quân Mặc Ảnh uống một ngụm, buông, hỏi: "Thân mình mẫu hậu, trong khoảng thời gian này có tốt không?"

"Tình huống của ai gia ngươi còn không biết sao, vẫn là đáng về già yếu. Bệnh nặng không có, chính là người già đi, một ít bệnh nhẹ liền không thể tránh né được, không có gì vội vàng." Thái Hậu cười nhẹ.

Quân Mặc Ảnh quan tâm nói: "Mẫu hậu phải bảo trọng thật tốt mới được."

"Ai gia hiểu được." Thái Hậu gật đầu.

Nhàn thoại trong chốc lát, đột nhiên Thái Hậu trầm trọng nói: "Ai gia nghe nói, gần đây Hoàng Thượng chỉ đi cung Phượng Ương, độc sủng một mình Thiên phi, cung điện khác ngay cả nhìn cũng không thêm nhìn."

Mi tâm Quân Mặc Ảnh nhảy dựng.

Kỳ thật vừa rồi Quân Hàn Tiêu không chịu đến, tuy rằng chưa nói nguyên nhân, nhưng hắn đã đoán được. Chính là tránh được mừng một không tránh khỏi mười lăm, hắn không thể không đến thăm mẫu hậu được.

"Gần đây nhi thần bận rộn chính sự, cho nên..."

Thái Hậu cười lắc đầu: "Lấy cơ như vậy chỉ để người bên ngoài nhìn cũng thôi, Hoàng Thượng cảm thấy, ai gia sẽ không biết trong lòng nhi tử mình suy nghĩ cái gì sao?"

Quân Mặc Ảnh mím môi, nhất thời cũng không biết nên đáp như thế nào.

"Ai gia nói, cũng không phải bắt buộc Hoàng Thượng phải làm như thế nào. Ai gia tin tưởng, chuyện tiền triều hậu cung, Hoàng Thượng đều có thể xử lý tốt. Chính là Thiên phi có vẻ đặc thù, dù sao nàng thay Hoàng Thượng chấn một kiếm, ai gia chỉ sợ, Hoàng Thượng bởi vậy mà phá lệ ân sủng nàng."

"Điểm này, mẫu hậu cứ yên tâm đi." Quân Mặc Ảnh nhíu mi: "Mặc kệ hiện tại trẫm đối với Phượng Thiên thế nào, cũng không phải vì nàng thay trẫm can kiếm."

Chính xác ra, cũng không là vì cảm kích.

Hắn sẽ không bởi vì cảm kích mà đối với ai như vậy.

Thái Hậu hí nhát: "Thôi, ai gia không quản được Hoàng Thượng, chính là Hoàng Thượng cũng nên chú ý đúng mực một chút."

"Vâng, nhi thần biết." Thái Hậu đã nói như vậy, Quân Mặc Ảnh cũng chỉ gật đầu xưng vâng.

Lúc này Thái Hậu mới vừa lòng, khẽ cười nói: "Liên Tịch, Hoàng Thượng không có trà, ngươi tới rót cho Hoàng Thượng một chén."

Bạn đang đọc truyện *Sủng Quan Lục Cung: Đế Vương Kiêu Man Hoàng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 151: Về sau đừng làm loại chuyện không có ý nghĩa này nữa

Liên Tịch thừa vâng, trong tay cầm một bình trà ngọc từ sứ thanh hoa đi về phía đế vương, cúi đầu hạ mắt, ánh mắt bình tĩnh.

Ngay khi nàng đứng ở trước mặt đế vương, bung bình trà lên chuẩn bị châm trà, bỗng dưng, một con mèo đen không biết chạy ra từ góc nào, nhảy thẳng đến chỗ Liên Tịch.

Liên Tịch kinh hãi, tay run lên, ấm trà liền như vậy rơi ra khỏi tay nàng, bay thẳng đến trên người đế vương.

Lại nhìn con mèo đen kia, trong con ngươi xanh lục lấp lóe phiếm quang, yêu dã lộ ra một tia quỷ dị.

Mất thấy đế vương sẽ bị nước nóng hắt phải, Liên Tịch co rụt đồng tử lại, mạnh mẽ bước về phía đế vương.

Cũng bất chấp mình sẽ bị nước trà nóng hắt phải, hai tay chắn trước người đế vương, tay áo vừa lúc chống đỡ đầu gối đế vương, sẽ làm đế vương chịu ít thương tổn.

Trong dự kiến, nước ấm hắt trên cổ tay nàng, ấm trà bị nàng dùng sức quăng đi.

Vốn mùa đông y phục dày, cho dù bị hắt cũng không nhất định sẽ bị bỏng, chính là động tác vừa rồi của nàng quá mạnh, tay áo bị kéo lên trên cổ tay, nước nóng không trực tiếp rơi trên y phục, trực tiếp hắt vào cổ tay nàng.

Chính là, khiến người khiếp sợ nhất không phải cái này.

Mà là trên cổ tay trắng nõn, trừ bỏ bị nước nóng hắt phải đỏ bừng, lại hiện lên một tầng nếp nhăn.

Tay Liên Tịch rất trắng, tuy là cung nữ, vừa thấy chính là ngày thường sẽ không phải làm việc nặng nhọc. Chính là giờ phút này, nước nóng dần dần thấm vào da, nếp nhăn trên cổ tay lại có xu thế chậm rãi bóc ra.

Trong phút chốc sắc mặt Liên Tịch trắng bệch.

Cuống quít kéo ống tay áo xuống, bùm "Một tiếng" quỳ rạp xuống đất, run rẩy nói: "Nô tỳ đáng chết, nô tỳ không cố ý, thỉnh Hoàng Thượng thứ tội!"

"Sao lại thế này?!" Quân Mặc Ảnh nhú mi tâm nhìn nàng, giọng nói có chút lạnh, con ngươi lạnh lẽo đảo qua con mèo đang đứng yên kia.

Liên Tịch cắn môi, lông mi thanh tú không biết là bởi vì đau đớn hay là vì giọng điệu của đế vương mà gắt gao nhú chặt lại.

Trong phút chốc sắc mặt Thái Hậu biến đổi: "Liên Tịch, làm sao vậy?"

Liên Tịch vội vàng lắc đầu: "Là nô tỳ nhất thời thần thờ, va chạm Hoàng Thượng, nô tỳ đáng chết vạn lần."

"Ai gia hỏi tay ngươi thế nào?" Thái Hậu nghiêm mặt.

Dừng một chút, như là ý thức được khẩu khí quá mau, mới hoãn giọng lại: "Hôm nay quả thật là ngươi sơ sẩy, nhưng niệm tình ngươi không để ý an nguy thay Hoàng Thượng ngăn trà nóng, Hoàng Thượng cũng sẽ không so đo với ngươi, chính là lần sau cẩn thận hơn. Mau đứng lên đi."

Lời này nói ra rõ ràng là thiên vị, bất luận có phải cố ý không, va chạm đế vương, tóm lại chính là tội lớn. Nhưng Liên Tịch là chất nữ của Thái Hậu, Thái Hậu quan tâm chút cũng đúng.

Nhưng Liên Tịch vẫn quật cường quỳ gối trước mặt đế vương, không nói lời nào.

"Mẫu hậu đã cho ngươi đứng lên, còn quỳ làm gì?" Quân Mặc Ảnh cau mày, ánh mắt đảo qua người nàng: "Tay thế nào?"

Môi Liên Tịch giật giật, thật lâu sau mới nói: "Bẩm Hoàng Thượng, nô tỳ không có việc gì."

Lúc này mới đứng dậy.

Thái Hậu thở dài, chỉ con mèo đen kia lạnh nhạt nói: "Ngươi tới, đem tiểu súc sinh chết tiệt này ra ngoài làm thịt cho ai gia."

Trải qua chuyện này, Thái Hậu khẳng định cũng không có tâm tư uống trà tiếp, Quân Mặc Ảnh đứng dậy cáo lui với Thái Hậu.

Trước khi đi, nói với Liên Tịch một câu: "Trẫm có võ công, chút việc nhỏ như vậy còn không tổn thương được trẫm. Nhưng thật ra ngươi, về sau đừng làm loại chuyện không có ý nghĩa này nữa."

Sắc mặt Liên Tịch càng trắng hơn vài phần.

Bạn đang đọc truyện *Sững Quan Lục Cung: Đế Vương Kiêu Man Hoàng Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 152: Trầm ở chỗ này với nàng

Quân Mặc Ảnh còn chưa đi đến cung Phượng Ương, cung nhân bên ngoài cung Phượng Ương từ xa đã nhìn thấy bóng dáng màu vàng, vội vàng đi vào bẩm báo.

Đông Dương liền vội vàng vào nội điện, kêu Phượng Thiên đứng lên.

Đều đã trễ thế này, nếu như bị Hoàng Thượng biết chủ tử còn chưa dậy, quay đầu lại sẽ mất hứng.

Chính là vừa rồi chủ tử gặp ác mộng, không ngủ được, Hoàng Thượng chưa tới, nàng cũng không dám tùy tiện liền đi gọi chủ tử dậy.

"Nương nương, nương nương, mau tỉnh lại, hoàng thượng tới." Đông Dương đứng bên giường Phượng Thiên, tận lực hạ giọng không làm nàng sợ.

Phượng Thiên dịch người, mở mắt ra mơ màng nhìn nàng, lại lần nữa nhắm mắt, vô lực khoát tay áo.

"Không được, Đông Dương, ta thật sự mệt mỏi, ngươi để ta ngủ tiếp một lát. Đi dặn người chuẩn bị ngọc thiện cho Hoàng Thượng, nói với hắn một tiếng, không cần chờ ta, ta không ăn."

Đông Dương thấy dáng vẻ nàng không muốn động dậy, giống như thật sự là mệt muốn chết rồi, thậm chí chủ tử không phải bị bệnh chứ.

"Nương nương, có phải người không thoải mái không?" Đông Dương lo lắng nói: "Nếu không nô tỳ truyền Thái y tới bắt mạch cho nương nương."

"Không muốn không muốn, ta không sao đâu." Phượng Thiên lắc đầu, nghĩ đến thuốc đắng phải uống, nàng liền hận không thể lập tức nhảy dựng dậy.

Bất đắc dĩ thân mình thật sự không có sức, nhéo nửa ngày cũng không thể thành công.

Thật sự là gặp quỷ, rõ ràng buổi sáng còn không có cảm giác gì, như thế nào hiện tại nói không thoải mái liền không thoải mái vậy.

Phượng Thiên đối với thân thể bệnh tật hiện tại của mình thật sự không thể nói gì.

"Ngươi mau đi ra đi. Trăm ngàn lần đừng nói với Hoàng Thượng ta không thoải mái, nói đêm hôm qua ta ngủ quá muộn, cho nên bây giờ còn chưa dậy, biết không?!"

"Nô tỳ..." Đông Dương đang do dự muốn trả lời "Vâng" hay không, khúc mắt đột nhiên thoáng nhìn thấy đế vương đứng ở cửa đại điện, bỗng dưng sắc mặt biến đổi.

Đang muốn hành lễ, Quân Mặc Ảnh lại giơ tay lên, ý bảo nàng chớ có lên tiếng.

Đông Dương thi chào, liền từ trong điện lui ra ngoài.

Quân Mặc Ảnh bước nhẹ đến ngồi bên giường, dịch góc chăn cho người trên giường, khuỷu tay đè lên chăn theo long phượng, thân mình nửa nằm nửa ngồi ở trên giường, ánh mắt dừng ở người nàng rất lâu.

"Vật nhỏ, sao lại thích nói dối?" Bàn tay to lớn của Quân Mặc Ảnh từ từ mon trón trán nàng, nhẹ nhàng vuốt tóc nàng: "Không thoải mái như thế nào, không biết nói với trầm sao, còn muốn kêu nha đầu lừa gạt trầm, hừm?"

Phượng Thiên kinh ngạc, lập tức mở hai mắt.

Khó trách, vừa rồi đột nhiên Đông Dương không nói, hóa ra là vì nam nhân này đến.

"Ta không có lừa ngươi." Phượng Thiên quệt cái miệng nhỏ nhắn.

"Lúc sáng tỉnh lại còn tốt, cũng không biết hiện tại đột nhiên làm sao vậy. Có thể là còn chưa tỉnh ngủ, để ta ngủ tiếp một lát, trong chốc lát dậy thì tốt rồi." Nàng làm như thật nói.

Có lẽ là vì mệt mỏi, hai mắt nàng có chút sưng, lộ ra vẻ mệt mỏi, cũng chọc người ta thương yêu.

Quân Mặc Ảnh không khỏi hôn khòe mắt nàng một cái, thờ dài, nhẹ giọng nói: “Nghỉ ngơi cho tốt, trầm ở chỗ này với nà. Trong chốc lát tỉnh lại nếu còn như vậy, liền tuyền Thái y đến xem, được không?”

Phượng Thiên ngần ngừ, mới nói: “Nhưng ngươi không ăn cơm sao?”

"Trầm chờ nàng cùng ăn."

Phượng Thiên chớp hai mắt, đột nhiên nhếch miệng cười: “Được rồi, vậy ngươi cùng ngủ với ta đi.”

Quân Mặc Ảnh khẽ cười một tiếng, nói nhỏ: “Được”, xoay người cõng ngoại bào trên người, nằm ở bên người nàng, ôm nàng.

Phượng Thiên vốn rất mệt, trong ngực hân rất nhanh liền ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Quan Lục Cung: Đế Vương Kiêu Man Hoàng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 153: Nếu có thể nghe được trầm nói chuyện

Quân Mặc Ảnh chỉ vì bồi vật nhỏ, cũng không buồn ngủ, cho nên giờ phút này liền lẳng lẳng ôm nàng như vậy, nhìn đáng vẻ nàng ngủ say, trong lòng vô cùng bình thản và yên tĩnh.

Thời gian trôi qua từng giây một, hân lại không biết chán nản, phiền muộn.

Khả năng tối hôm qua quả thật vật nhỏ rất mệt, hôm nay khó được khi nàng có hứng một lần, để nàng ngủ nhiều một lát. Bằng không vật nhỏ có thể nháo đến ngất trời.

Quân Mặc Ảnh ôm loại ý tưởng này, rất lâu đều không gọi Phượng Thiên dậy.

Thẳng đến khi hân phát hiện trên người vật nhỏ càng ngày càng ấm dần lên, thậm chí nóng có chút không bình thường, này mới hiểu được, vật nhỏ bị bệnh.

Trong lúc nhất thời vừa tức vừa giận, vừa dờ khóc dờ cười.

Ngay cả chính thân mình mình nàng cũng không biết, sao phải nói không có trở ngại gì, nếu sớm tìm Thái y đến xem, có lẽ sẽ không nhất định biến thành phát sốt thế này. Cũng tức hôm qua mình không biết tiết chế, biết rõ vật nhỏ chính là người không thể ngăn miệng lại, sao còn phải tích cực hòa theo, muốn nàng một lần lại một lần nói lại.

Nhưng thân mình vật nhỏ cũng quá yếu đi, đã vậy còn quá dễ nhiễm phong hàn, thật sự là...

Về sau nên dưỡng thật tốt mới được.

Quân Mặc Ảnh ôm thân thể của nàng lắc lắc: “Thiên Thiên, Thiên Thiên, mau tỉnh lại.” Lại nhìn thấy mí mắt nàng giật giật, chính là không mở, trong lòng vội vàng xao động, lại nâng tay vỗ nhẹ lên khuôn mặt nhỏ của nàng: “Thiên Thiên, mau tỉnh lại, đừng ngủ.”

Phượng Thiên mơ màng nghe được có người kêu nàng, nhưng là đau đầu nàng hoàn toàn không để ý tới, muốn cho người nọ đừng gọi nàng nữa, nhưng vừa mới há miệng thở dốc, lập tức một trận cảm giác nóng như lửa đốt ở cổ họng bốc lên.

Ngay cả nói cũng không nên lời.

Phượng Thiên không mở miệng được, đơn giản cũng không mở miệng nữa, nằm ở đằng kia giả chết.

Mi tâm của Quân Mặc Ảnh nhú chặt, chạy nhanh đứng dậy, tùy ý lấy cái áo ngoài khoác trên người, liền ra bên ngoài gọi người.

Phân phó Đông Dương Lưu Nguyệt lấy nước lạnh vội tới hạ nhiệt độ cho Phượng Thiên, lại sai nô tài đi ra ngoài tìm Thái y, cuối cùng trở lại nội điện, lôi kéo tay Phượng Thiên, vẫn bồi ở bên người nàng.

Coi y phục của Phượng Thiên, hai nha hoàn không hề trì hoãn nhìn thấy những vết xanh tím trên người nàng, lần trước từ ngoài cung trở về, còn thấy ở cổ, hôm nay là trải rộng toàn bộ thân mình.

Ở trên làn da trắng nõn trơn bóng của Phượng Thiên, những dấu vết loang lổ này liền có vẻ ái muội đáng chú ý, khiến người khác mơ màng hết bài này đến bài khác.

Tuy rằng hiện tại hai nha đầu không có tâm tình vui đùa, vẫn là tránh không được mặt đỏ tai hồng, cúi đầu không dám nhìn phản ứng của đế vương.

Cảm nhận được sức nóng trên người được hạ xuống bằng nước lạnh, Phụng Thiên thoải mái nỉ non một tiếng, không tự chủ được giật giật thân mình.

Quân Mặc Ảnh vội vàng lôi kéo tay nhỏ bé của nàng: “Thiên Thiên, có phải có thể nghe được trăm nói chuyện không, hiện tại liền mở mắt ra, ngoan, mau tỉnh lại.”

Phụng Thiên có thể nghe được hắn nói, chính là nàng thật không thoải mái, bất luận nàng cố gắng muốn mở mắt ra như hắn nói, thân thể lại không nghe sai bảo.

Nửa ngày, mới thốt ra một chữ: “Nước.”

Lưu Nguyệt ngăn người, không nghe hiểu được nàng mơ hồ nỉ non không rõ nói cái gì, vẫn là Đông Dương thông minh bước nhanh tới rót chén nước đến.

"Lấy đến." Đông Dương đang muốn dứt cho Phụng Thiên, đã thấy đế vương đã ôm người trên giường vào trong ngực, vươn tay về phía nàng.

Đông Dương vội vàng đưa qua.

Động tác Quân Mặc Ảnh dứt nước cho Phụng Thiên có chút gian nan, hầu như chảy ra hết một nửa, nhưng cũng khiến Phụng Thiên cảm giác cổ họng dễ chịu hơn nhiều.

"Quân..." Phụng Thiên gian nan chống đỡ mở mí mắt, mới nói một chữ, tay nhỏ bé đã bị người cầm thật chặt: “Trầm ở đây.”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Quan Lục Cung: Đế Vương Kiêu Man Hoàng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 154: Trầm chờ nàng cùng ăn

Đông Dương và Lưu Nguyệt bị đối thoại giữa hai người làm cho sợ hãi.

Chủ tử nói một chữ "Quân", đế vương lập tức đáp lại "Trầm ở đây".

Ai chẳng biết "Quân" là họ hoàng tộc, chẳng lẽ vừa rồi chủ tử nghĩ nói tên đế vương.

Lưu Nguyệt còn tốt, trước kia đã gặp phải tình huống này một lần, Đông Dương thật đúng là sợ hãi, nghĩ chủ tử bị bệnh đến hồ đồ, ở đằng kia hồ ngôn loạn ngữ đâu. Nhưng nhìn dáng vẻ đế vương, không có chút tức giận, thậm chí còn ôn nhu trả lời chủ tử.

Phụng Thiên nghe trong giọng nói của Quân Mặc Ảnh có chút dồn dập mang theo một tia buộc chặt, trong lòng không hiểu sinh ra một tia áy náy.

Nàng cố gắng giữ thần trí, nở một tia cười: “Chính là hơi nóng thôi, trong chốc lát để Thái y xem là được rồi, người không cần lo lắng, không có việc gì.”

Phát sốt mà thôi, thực không phải việc gì lớn, chính là thân thể có chút không thoải mái mà thôi.

Quân Mặc Ảnh vừa tức giận vừa đau lòng, đều bệnh thành như vậy, còn dám nói không có việc gì.

Nhưng vào lúc này, vật nhỏ còn muốn an ủi hắn.

"Trầm biết Thiên Thiên sẽ không có việc gì. Có phải hiện tại mệt chết rồi không đừng nói nữa, nghỉ ngơi cho tốt, trong chốc lát Thái y kê đơn, Thiên Thiên uống xong sẽ tốt thôi." Quân Mặc Ảnh vừa nói, một bên nhét nàng vào chăn, tự mình lấy khăn lạnh lau trán cho nàng.

Phụng Thiên nhẹ nhàng "Ừ" một tiếng, liền nhắm mắt lại.

Nàng không ngủ, tự nhiên biết nam nhân này luôn ở bên giường không có rời đi, qua một lát, rốt cục lại nhìn không được mở miệng: “Nếu không, người đừng bữa trước đi?!”

Quân Mặc Ảnh nhíu mày.

Đang muốn mở miệng, lại vào lúc này, Lý Đức Thông mang theo vài Thái y đã trở lại, trong đó còn có viện chính.

Hôm qua nhóm Thái y vừa tới, hôm nay lại tới đây, trong lòng có cảm giác không nói rõ rất vi diệu. Tuy nói thân là Thái y, đương nhiên là hy vọng được xem bệnh cho chủ tử được sung ái, không nói đến tiền thưởng nhiều hơn, chỉ cần nói ra cũng khiến người khác hâm mộ không phải sao?

Nhưng vị trong cung Phụng Ương này, bọn họ cũng thật sự đặc tội qua, hiện tại bị tuyên đến, thật không biết là tốt hay là xấu nữa.

"Tham kiến Hoàng Thượng, Hoàng Thượng cát tường."

Mấy người hành lễ còn chưa xong, đã bị Quân Mặc Ảnh trầm giọng mắng một câu: "Không thấy Thiên phi bị bệnh sao, lúc này còn hành lễ gì nữa."

Chân viện chính mềm nhũn, lập tức kinh hồn tiến lên bắt mạch cho Phụng Thiên, mấy người ở bên kia thương thảo phương thuốc.

Lý Đức Thông không khỏi thay bọn họ lau mồ hôi một phen, thật là đáng thương.

Cái gì kêu nhân lực cái gì kêu việc có nặng nhẹ.

Không khoa trương nói một câu, phàm là hôm nay nằm ở chỗ này là một vị chủ tử khác trong hậu cung, cho dù là Hoàng Hậu, Thái y hành lễ trước, đế vương tuyệt đối không tức giận đến như vậy.

Đáng tiếc, lúc này gặp phải là đầu quả tim của đế vương.

Quân Mặc Ảnh lôi kéo tay Phụng Thiên, nhéo nhéo, nhỏ giọng nói: "Trẫm không đi, liền ở trong này với nàng. Nếu nàng muốn trẫm đi dùng bữa, cũng phải đứng dậy thật tốt, trẫm chờ nàng cùng ăn."

Đầu ngón tay bắt mạch của viện chính run lên.

Thái y mở được, chứng thật chính là phát sốt, không phải bệnh nặng gì, uống thuốc có thể khỏi hẳn, lúc này Quân Mặc Ảnh mới thoáng an tâm.

Phụng Thiên là người ghét uống thuốc, trước kia ở hiện đại, bất luận là cảm mạo phát sốt, đều dùng thuốc viên để chữa, tuyệt đối không uống loại thuốc nước này, càng miễn bàn là thuốc Đông y.

Cho nên khi bắt thuốc đen tuyền đưa đến gần miệng nàng, quả thực nàng phải khóc đi ra.

Quân Mặc Ảnh nhìn đáng vẻ nàng liền biết nàng nghĩ cái gì, không đợi nàng mở miệng liền trầm giọng nói: "Đừng nghĩ ra mưu ma chước quỷ gì, thuốc này phải uống hết."

Bạn đang đọc truyện *Sủng Quan Lục Cung: Đế Vương Kiêu Man Hoàng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 155: Người nhân tâm từ chối ta sao?

Phụng Thiên ỳ khuất hấp mũi, biết loại thời điểm này ngộ nghịch với hẳn không khác gì tìm đường chết, đành phải quệt cái miệng nhỏ nhắn không hề mở miệng.

Quân Mặc Ảnh vốn tính dứt cho nàng, được thừa đã chuẩn bị tốt, ngay khi hẳn ôm vật nhỏ về sau, đột nhiên Phụng Thiên nâng tay: "Ta tự uống."

Như là thưởng cũng dường như nhận chén thuốc trong tay hẳn, sau đó ngừng thở, uống từng ngụm từng ngụm xuống.

Một chén được thấy đáy, mày của nàng đã nhăn thành hoa kết.

Khô!!!

Mụ nội nó rất khô!

Phụng Thiên giương miệng hút khí thật mạnh, tận lực xem nhẹ vị giác của mình, nhận nước trà Đông Dương dâng lên uống sạch, chua sót trong miệng lại không tiêu chút nào.

Quân Mặc Ảnh sờ đầu của nàng, liền lưỡng tự, đau lòng.

Hắn nhỏ giọng nói: "Ngủ một giấc, đứng lên sẽ tốt hơn."

"Có thể cho ta ăn chút không?" Nói thật ra, hiện tại Phụng Thiên không có khẩu vị gì, miệng rất đắng, muốn nàng cứ như vậy mà ngủ, khẳng định không ngủ được.

Quân Mặc Ảnh nghĩ nghĩ, cuối cùng không đành lòng từ chối.

"Chỉ có thể ăn một cái."

"Được được được, đều nghe lời người." Một cái cũng tốt, còn tốt hơn không được miếng nào.

Sau khi ngậm đồ ăn ngọt ngào như vậy, cuối cùng cũng bớt chút không khoẻ, Phụng Thiên bắt buộc chính mình xem nhẹ cái loại cảm giác thể xác và tinh thần mỗi một, sắp sửa kéo Quân Mặc Ảnh: "Người đừng giúp ta nữa, đi làm việc của người đi, đi ăn một bữa cơm trước. Trong chốc lát ta tỉnh để Đông Dương đi nói cho người, được không?"

Quân Mặc Ảnh không nghĩ nàng quay lại đề tài này, đang muốn lắc đầu, Lý Đức Thông bước lên phía trước nói: "Hoàng Thượng, nương nương cũng là lo lắng thân mình ngài, ngài nghe nương nương đi."

Bị Quân Mặc Ảnh lạnh lẽo liếc mắt một cái, Lý Đức Thông phần nộ gục đầu xuống, không dám nói tiếp nữa.

"Lý công công nói đúng, ta đều như vậy, người hẳn tâm từ chối ta sao?" Phụng Thiên tội nghiệp nháy mắt.

Nam nhân này, nhìn dáng vẻ thành thực ôn trọng, có đôi khi giống như đứa nhỏ, cần người dỗ dành.

"Thiên Thiên ngủ trước đi, trẫm nhìn nàng ngủ rồi đi." Quả thật hiện tại Quân Mặc Ảnh không đành lòng phạt ý của nàng, đành phải nói ra.

Lúc này Phụng Thiên mới vừa lòng nhắm mắt lại, ngay lập tức.

Lý Đức Thông thấy, nhỏ giọng nhắc nhở đế vương: "Hoàng Thượng!"

Lời vừa nói ra khỏi miệng, đã bị mắt lạnh của đế vương đảo qua, nhất thời sợ tới mức không lên tiếng.

Không hay ho thúc giục làm gì?

Vừa rồi là đế vương dỗ tiểu cô nãi nãi chơi đâu, vốn không tính rồi đi. Kết quả mình còn không cảm thấy được mở miệng, sợ là liên quan với phần khuyên bảo vừa rồi, bị đế vương ghét bỏ đi.

Thật sự là...

Lý Đức Thông không dám nói nữa, may mà lúc này đế vương để bọn họ lui ra hết, bằng không hẳn ở đằng kia cũng không yên tâm.

Quân Mặc Ảnh cho cung nhân cảm tấu chuông đến nội điện, trong lúc Phụng Thiên ngủ, hẳn ngồi đây phê tấu chuông, thường quay đầu nhìn người trên giường.

Rất nhanh liền vào đêm, sắc trời hoàn toàn đen xuống.

Phụng Thiên vừa tỉnh lại, ra một thân mồ hôi, rớt cục không đau đầu nữa, dễ chịu không ít.

Trong phòng đầy ánh nến, Phụng Thiên ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy nam nhân chăm chú tấu chuông trên án, lông mi dài ở đầu hốc mắt rủ bóng, có vẻ thâm thúy không thể nắm lấy.

"Quân Mặc Ảnh." Phụng Thiên cúi đầu hô một tiếng.

Nam nhân ngẩng đầu, ánh mắt buông lỏng, làm như rớt cục an tâm.

"Tỉnh rồi, có đói bụng không trẫm để cung nhân đi hâm nóng, đứng dậy uống thuốc, hừm?" Không đợi nàng trả lời, Quân Mặc Ảnh liền truyền người tiến vào phân phó.

Lý Đức Thông nghe xong, muốn nói lại thôi.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Quan Lục Cung: Đế Vương Kiêu Man Hoàng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 156: Sắc đẹp thay cơm

Phụng Thiên khó hiểu nhìn bọn họ trong chốc lát, đột nhiên ánh mắt ngưng lại, chống thân mình ngồi xuống.

"Ta đã đói một ngày, muốn ăn rất nhiều rất nhiều, người để Lý công công chuẩn bị nhiều chút, được không?"

Tục ngữ nói rồi, bệnh sợ ba chén cơm.

Cho nên giờ phút này nghe nàng nói đói, Quân Mặc Ảnh cũng không quản lúc này có muộn không, vội vàng phân phó Lý Đức Thông chuẩn bị nhiều đồ

ăn nhẹ, cùng với mấy món điểm tâm.

Thần sắc Lý Đức Thông phức tạp nhìn Phụng Thiên liếc mắt một cái, giống như cảm kích, giống như kính nể.

Quả nhiên, đế vương sủng chủ tử này không phải không có đạo lý. Nhìn phần thấu hiểu này, người bình thường không thể có.

Rõ ràng còn rất nóng, đầu óc liền linh quang như vậy, riêng là biểu tình nhìn hẩn một cái, liền đoán được hẩn muốn nói cái gì.

Tuy nói bình thường nhìn mơ màng, thời khắc mấu chốt lại rất thấu hiểu.

Quân Mặc Ảnh vốn định kêu Đông Dương Lưu Nguyệt tiến vào hậu hạ Phụng Thiên mặc y phục, sau lại từ bỏ, sửa sang lại tấu chương trên án, đứng dậy đi qua chỗ nàng. Biết vật nhỏ này lười, Quân Mặc Ảnh đơn giản bỏ mấy y phục rườm rà, tìm hai cái áo đơn giản khoác lên người nàng, bọc rất kín.

Lý Đức Thông rất nhanh mang theo người trở lại.

Thấy Phụng Thiên không có ý muốn xuống giường, liền sai người bày bàn nhỏ ở trên giường, sắp xếp tất cả đồ ăn lên.

Sau đó thức thời lui ra ngoài.

Ánh mắt Quân Mặc Ảnh chuyên chú sắp xếp, khác hẩn dáng vẻ hẩn vừa phê tấu chương, Phụng Thiên khẽ nở nụ cười một tiếng: “Này, nói thật, vừa rồi không ngại ăn cái gì à?”

Quân Mặc Ảnh nhú mày, động tác không bởi vậy mà chậm nửa phần.

Thẳng đến khi xong hết, mới đưa cho Phụng Thiên, lại lấy chiếc đĩa gấp một ít đồ ăn vào bát nàng.

Không nhận được câu trả lời, Phụng Thiên cũng không giận, tay nhận bát, lại đặt ở trước mặt mình. Chợt đồ toàn bộ đồ ăn còn lại vào bát trước mặt Quân Mặc Ảnh, cười tủm tỉm nói: “Nhìn người biểu hiện tốt như vậy, còn lại đều là của người.”

Dừng một chút, lại bổ sung một câu: “Không được cự tuyệt, bằng không ta tức giận! Vừa rồi ngại còn lừa dối ta đó!”

Quân Mặc Ảnh ngẩn người, bất đắc dĩ cười.

Vật nhỏ này, hẩn lừa dối nàng chỗ nào, chính là không đành lòng từ chối. Nhưng nàng bệnh, để hẩn đi ra ngoài ăn cái gì, thật đúng là không có tâm tình. Vì thế biến thành “Lừa dối” trong miệng nàng.

“Được rồi, trẫm không từ chối. Thiên Thiên cũng nhanh ăn đi, đã một ngày không ăn cái gì.” Quân Mặc Ảnh dứt lời, liền cúi đầu bắt đầu ăn.

Phụng Thiên vừa lòng, gấp viên củ sen vào trong bát, cùng nhau ăn. Nóng hằm hập, bụng ấm hơn, ngay cả tâm cũng ấm theo.

Dưới tình hình này, loại chuyện ôm toàn bộ ăn hết chỉ có Phụng Thiên có thể làm được.

Cho nên lúc này có thể kéo mỡ nam nhân từ trên thân đàn cao không với tới xuống, Phụng Thiên cảm thấy tâm tình vô cùng sung sướng.

Chẳng qua, nhìn hẩn trong chốc lát, Phụng Thiên lại càng ngày càng rối rắm. Vì cái lông gì mà nam nhân này cho dù làm chuyện kiểu gì, thoạt nhìn cũng tao nhã như vậy? Chẳng lẽ nói, loại khí chất này thật sự là bẩm sinh, không thể thay đổi sao?

Không không không, Phụng Thiên tuyệt đối không thừa nhận điểm này.

“Nhìn chằm chằm trẫm làm gì, còn không ăn đi?” Quân Mặc Ảnh nâng mắt liếc nàng, sóng mắt hơi hơi chăm chú.

Động tác nhìn như rất lơ đãng, lại khiến Phụng Thiên nhìn mà nước miếng chảy ròng. Bà nội nó, đáng vẻ phong tình vạn chủng này!

Phụng Thiên sờ cằm, đáng khinh cười: “Loại cháo trắng rau dưa này, làm sao có thể so sánh được với sắc đẹp thay cơm của Hoàng Thượng ngài?”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Quan Lục Cung: Đế Vương Kiêu Man Hoàng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 157: Không thấy bản cung đang phiền à!

Quân Mặc Ảnh uống một ngụm, nếu không phải hẩn giỏi chịu đựng, kiểu gì cũng phải phun ra.

Sắc đẹp thay cơm, dùng để hình dung hẩn sao? Vật nhỏ này, thật sự là càng ngày càng hồ ngôn loạn ngữ. Thế nhưng còn học mấy cái ăn chơi trác táng

trên đường, nhà giàu lưu manh làm ra động tác đáng khinh hạ lưu như vậy.

"Vật nhỏ, làm sao nhận một chút giáo huấn cũng không nhớ hả?" Quân Mặc Ảnh tà tứ cười: "Bệnh vừa mới khỏi, mới xuống được giường, lại muốn nằm lại rồi hả?"

"Phốc... Khụ, khụ khụ khụ khụ..." Rốt cuộc Phụng Thiên biết cái gì gọi là tự tạo nghiệt không thể sống. Một ngụm cháo tắc ở trong cổ họng, bị nghẹn hóc mất năng ứa nước mắt, sắc mặt đỏ bừng.

Đây gọi là chuyện gì!

Ăn trộm gà không thành còn mất nắm gạo cùng lăm cũng chỉ như thế này thôi.

Quân Mặc Ảnh nhử mi liếc nàng một cái, buông bát trong tay xuống. Vốn ngồi ở đối diện nàng, liền chuyển qua bên cạnh nàng, vỗ nhẹ lưng nàng một chút: "Làm gì vậy? Ăn cái này cũng có thể ăn thành như vậy?"

Phụng Thiên mắt nửa ngày mới hoãn lại, quệt miệng trừng mắt nhìn hắn: "Kia còn không phải đều tại ngươi? Ai cho ngươi..."

"Ai bảo trầm như thế nào?" Quân Mặc Ảnh nắm cằm của nàng: "Chẳng lẽ không phải Thiển Thiển thấy cháo này khó ăn, cho nên mới nhớ tới trầm bảo đến ăn cùng?"

Phụng Thiên vừa then vừa giận: "Quân Mặc Ảnh, đồ hỗn đản!"

"Còn có càng hỗn đản hơn."

Quân Mặc Ảnh ôm nàng vào trong ngực, cắn bên tai nàng, cúi đầu cười nói: "Nhưng mà xem bệnh Thiển Thiển vừa mới khỏi, trầm bỏ qua cho nàng lần này. Chờ Thiển Thiển khỏe lại, trầm sẽ đòi lại hết."

Phụng Thiên rơi lệ đầy mặt.

Bà nội nó, muốn so lưu manh với lưu manh, quả nhiên nàng vẫn còn phải đốt lửa chạy theo sau!

Cung Thi Hòa.

Thân phi đi tới đi lui ở trong điện, giờ phút này đôi mi thanh tú hẹp dài mê người nhử chặt, tỏ rõ tâm nàng không bình tĩnh.

Linh Lung vừa lo lắng vừa sợ hãi nhìn nàng, cũng không dám mở miệng.

Tính tình của nương nương nàng biết, nếu tùy tiện nói sai, bị mắng thậm chí bị đánh!

Nhưng dù nàng đã cố gắng thu mình lại, nhưng vẫn bị lửa giận của Thân phi làm liên lụy đến: "Nha đầu chết tiết kia, đứng đó làm gì? Không thấy bản cung đang phiền à!"

Linh Lung thật không biết trong lòng Thân phi phiền cái gì, nhưng nàng không dám nói, cuối cùng lại sẽ thành nàng sai. đành phải vừa sợ vừa e ngại mở miệng: "Nương nương, có phải ngài lo lắng chuyện Thiển phi không?"

Thân phi trừng mắt nhìn nàng một cái, không nói gì.

Linh Lung cảm thấy hắn là mình đoán đúng rồi, nếu không dựa theo tính tình của nương nương, kiểu gì cũng phải một cước đá văng nàng.

Liền châm chước nói: "Nương nương không cần quá mức lo lắng, hiện tại Hoàng Thượng chính là nhất thời mới mẻ với Thiển phi, chờ qua đợt này, khẳng định vẫn sẽ trở lại bên người nương nương. Ngài xem, đáng về Thiển phi, sao có thể so với nương nương ngài?"

"Nha đầu chết tiết kia, ngươi làm như bản cung thông minh như ngươi?" Thân phi cười lạnh: "Đừng tưởng rằng bản cung không biết trong lòng ngươi có chủ ý quỷ gì, vuốt mông bản cung như vậy, bản cung liền không trách tội ngươi?"

Linh Lung oan uổng. Rõ ràng nàng chưa làm chuyện gì, sao lại bị trách tội?

Rõ ràng chính là muốn gán tội cho người khác, sợ gì không có lý do!

"Nương nương, những lời nô tỳ nói đều từ ruột gan, tuyệt đối không phải vuốt mông ngựa! Cầu nương nương minh giám!"

"Lăn! Lăn xuống đi, đừng để bản cung thấy ngươi!" Thân phi chỉ vào cửa cả giận nói.

"Vâng, nô tỳ cáo lui." Linh Lung hoảng hốt chạy ra ngoài.

Thân phi thở hỗn hển, hiển nhiên là đáng về con giận còn sót lại, gắt gạo nắm chặt tay, mặt trắng bệch.

Nửa ngày, nàng cầm giận vung tay, như là đánh vào cái gì đó.

Mà đó, rõ ràng là một tờ giấy đã nhả lại.

Bạn đang đọc truyện *Sùng Quan Lục Cung: Đế Vương Kiêu Man Hoàng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 158: Hai phần tế bào lãng mạn như vậy

Thân phi nhìn chăm chú vào tờ giấy kia, ánh mắt đầy lửa, như là muốn dùng ánh mắt đốt nó thành tro. Cứ như vậy không biết qua bao lâu, nàng mới từng bước một đi qua, khó khăn cắn răng, cũng không biết tích cực với á.

Cuối cùng, rốt cục vẫn ngồi xổm người xuống, nhặt tờ giấy kia lên.

Đề ở trong lòng bàn tay, mở ra, đọc từng chữ.

Nhìn chữ viết rõ ràng trên giấy, Thân phi hít sâu một hơi, lại từ từ phun ra.

Nhớ rõ từng chữ một trên giấy vào lòng, nàng mới chậm rãi đi đến án thư, đặt trang giấy thiêu trên ánh nến.

Toàn bộ quá trình, thân thể Thân phi đều cứng ngắc, như là cái xác không hồn. Liền ngay cả lửa cháy đến góc giấy, sắp chạm đến tay nàng, nàng đều quên ném giấy xuống.

Thẳng đến khi ngón tay có cảm giác đau đớn, nàng mới ném mạnh tờ giấy xuống, nhanh che ngón tay sạm đỏ bầm của mình.

Thân phi một lần nữa trở lại ghế tọa, lửa giận trên mặt tiêu tan, dần dần thay bằng một cổ cô đơn tang thương, hoàn toàn khác vừa rồi.

Linh Lung nói đúng, sủng ái của đế vương, hôm nay như mặt trời ban trưa, có lẽ ngày mai sẽ biến thành hoa cúc nát.

Mượn nàng mà nói, còn không phải từng nghĩ mình có thể vĩnh viễn nổi bật, kết quả hiện tại đâu?

Sự thật liền xảy ra trước mắt.

Phượng Thiên à Phượng Thiên, cũng không biết phần vinh sủng của ngươi còn có thể duy trì bao lâu.

Phượng Thiên lại ở trên giường nằm một ngày, khó chịu trên người mới hoàn toàn biến mất. Nàng không phải người nhàn tản, vừa mới khôi phục không lâu, đã muốn hoạt động gân cốt.

Thừa dịp Quân Mặc Ảnh không ở đây, lại chạy đến trong viện chơi đùa với mấy chậu hoa của nàng.

"Thân mình nướng nướng vừa mới tốt lên, sao lại đi ra?"

Đông Dương nghĩ ngăn cản nàng, nhưng làm sao Phượng Thiên để người khác ngăn cản được, sung sướng khiêu khích cuộc đến đây, mỹ kỳ danh viết: "Đào đất." Đông Dương chỉ có thể ở một bên buồn bực nói, hy vọng khuyên nàng trở về.

"Ngươi không hiểu, đây gọi là rèn luyện thân thể." Phượng Thiên khoát tay áo: "Cũng không thể bởi vì trời lạnh, ta nằm suốt ở trên giường đi? Đó chỉ làm thân thể càng ngày càng không khỏe mạnh, càng ngày càng dễ dàng sinh bệnh."

"Nhưng bên ngoài lạnh như thế, cho dù nướng nướng không nghỉ ngơi cho tốt, cũng nên ở trong phòng mới đúng. Chờ mấy ngày nữa ấm áp hơn, nướng nướng ra ngoài rèn luyện thân thể cũng không muộn!"

Phượng Thiên quay đầu tặng cho nàng một khuôn mặt tươi cười: "Ta thích trời như bây giờ, trắng xóa một mảnh, phong cảnh đẹp!"

Nói xong lại bắt đầu cuộc đất.

Đông Dương hoàn toàn bị nàng đá bại, không biết nên nói cái gì.

"Trắng xóa một mảnh tốt lắm hả?" Phía sau truyền đến giọng nói bất đắc dĩ: "Vậy chờ đến lúc hoa sơn chi nở, trăm để bọn họ mang hoa đến cung Phượng Ương không phải là tốt rồi sao?"

Phượng Thiên xì một tiếng bật cười.

Xoay người sang chỗ khác, chống cuốc, một tay chống nạnh: "Nhìn không ra đến, ngươi người này còn có hai phần tế bào lãng mạn như vậy!"

Đông Dương cả kinh. Sao chủ tử nói chuyện với đế vương không lớn không nhỏ như vậy? Không hành lễ không thỉnh an cũng liền thôi, còn...

Tuy nói hiện tại chủ tử được sủng ái, đế vương không so đo với chủ tử, nhưng vạn nhất ngày sau đế vương nhớ tới, tính sổ với chủ tử thì như thế nào?

Trong cung này, vẫn là an phận hơn là tốt.

Lý Đức Thông run rẩy khỏe mắt, thầm nghĩ ở trong cung này tiểu cô nãi nãi thật sự là nhân tài không được trọng dụng, xem về mặt bình tĩnh này, không đi đâu đường thật đáng tiếc.

"Tê bào lẳng mạn?" Quân Mặc Ảnh nhếch khóe môi, chấp tay sau lưng đi qua chỗ nàng.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Quan Lục Cung: Đế Vương Kiêu Man Hoàng Phi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở WwW.EbookFull.Net.

Chương 159: Sinh đứa nhỏ cho trẫm

"Tê bào lẳng mạn là cái gì?"

Phượng Thiên cười đến mặt mày rạng rỡ: "Chính là khen phẩm tính người tốt, tướng mạo đẹp, toàn thân cao thấp tất cả đều là ưu điểm."

Chân Lý Đức Thông mềm nhũn, suýt nữa ngã quỵ.

Vỗ mông ngựa này, cũng thật rõ ràng, thật không hàm lượng kỹ thuật đi.

Nếu người bên ngoài dám quang minh chính đại vượt mông ngựa đế vương như vậy, kiêu gì cũng bị ánh mắt lạnh lẽo của đế vương hù chết. Nhưng nhìn một cái, rõ ràng hiện tại đế vương đang vui vẻ đó.

Ai, Lý Đức Thông thở dài, cái này gọi là cùng nghề không cùng mệnh đi.

Ngoài dự kiến của Đông Dương, đế vương cũng không bởi vì Phượng Thiên lắc lư ở bên ngoài mà tức giận, nhưng lại cũng không khuyên nàng vào nhà.

Nàng nào biết đâu rằng, Quân Mặc Ảnh sớm cảm thấy thân mình Phượng Thiên không tốt, dưỡng, cũng không có thể cả ngày ở trong phòng dưỡng, nếu không chỉ càng ngày càng yếu. Giống như thời tiết này, tuy nói là hơi lạnh, nhưng nếu chú ý thời gian, cũng không phải không thể ra ngoài.

"Ở bên ngoài bao lâu rồi?" Quân Mặc Ảnh một bên hỏi, một bên nhéo nhéo tay nhỏ bé của nàng cảm thụ độ ẩm.

"Không bao lâu mà, không tin người hỏi Đông Dương, ta vừa mới đi ra đó." Phượng Thiên nói: "Người đề ta ở bên ngoài như thế này đi, hai ngày này ghen ở bên trong, ta buồn đến mức có thể đẻ trứng rồi."

Khóe miệng Quân Mặc Ảnh vừa nhếch lên, đột nhiên không hiểu nở nụ cười.

"Đẻ trứng?!" Hắn ném cái cuốc trong tay Phượng Thiên, một bên xoa tay nhỏ bé của nàng, một bên dùng giọng chỉ có hai người có thể nghe được nói nhỏ: "Bản thân vẫn là đứa nhỏ, đã nghĩ sinh đứa nhỏ cho trẫm rồi hả?"

Ờ ờ ờ!

Cái này thật không văn hóa!

Nàng cũng không phải gà mái, đẻ trứng có thể giống sinh đứa nhỏ sao, chưa nghe nói buồn đến mức có thể đẻ trứng sao?

Phượng Thiên xấu hổ mặt đỏ tai hồng, khó khăn đánh một cái vào ngực hắn, nhìn về mặt Lý Đức Thông và Đông Dương ở phía sau mờ mịt, vừa sợ vừa e ngại.

Đêm, ánh trăng trong trẻo nhưng lạnh lùng lâu dài, sao đêm thưa thớt chiếu không thể sáng rọi bầu trời đêm rộng lớn.

Cung Phượng Minh, thiên điện.

Dưới ánh nến, nữ tử thanh lệ xinh đẹp tuyệt trần ngồi trước gương, vài phần khí trời làm tăng thêm cảm giác mông lung mỹ cảm.

Giờ phút này, nàng cầm kẻ mi, nhẹ nhàng vẽ mi, khóe miệng tươi cười động lòng người, điểm lệ bốn tứ phương. Trong nhất cử nhất động, lộ vẻ nhu nhược động lòng người, tự nhiên hào phóng.

Chính là trong gương, khuôn mặt tươi cười kia liền trở nên càng ngày càng quý dị, đầu tiên là buộc chặt, sau lại vận vẹo, trong ánh mắt dịu dàng dần dần

xuất hiện một tia phản hận chói lọi.

Bỗng nhiên, "Phanh" một tiếng, đúng là nàng giận không thể đập nát gương đồng.

Liên Tịch cắn môi dưới, gắt gao che cổ tay mình.

Thật lâu sau, chậm rãi vén tay áo bào, lộ ra da thịt trơn bóng như ngọc, mon trón từng tấc, biểu tình si mê.

Nàng mở hộp gỗ trên bàn ra, lấy ra một cái bình nhỏ màu trắng, rồi sau đó bắt tay xoa "Làn da" trên cổ tay mình, trơn bóng ban đầu không còn tồn tại nữa, chậm rãi hiện lên một tầng nếp nhăn.

Cuối cùng "Tê lạp" một tiếng, da mặt bong ra từng mảng, lộ ra làn da vết sẹo uốn lượn chân chính của nàng, giăng khắp nơi, vết thương trước mặt giống như một con rết đáng sợ.

Liên Tịch nhắm mắt, nửa ngày mới mở, đổ thuốc trong bình nhỏ lên tay mình, lấy chỉ phúc chậm rãi về loạn đều đều.

Toàn bộ quá trình, nàng vẫn gắt gao cắn chặt môi, sắc mặt trắng sắp trong suốt.

Làm xong toàn bộ, nàng lại không nhìn được, giầy vò bình hoa, tráp, trang sức.

Cuối cùng ngồi xồm xuống, vùi đầu vào đầu gối, "Oa" một tiếng, đau khóc thành tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Sùng Quan Lục Cung: Đế Vương Kiêu Man Hoàng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 160: Ta phát hiện ngươi càng ngày càng đáng yêu làm sao bây giờ?

Gần đây Phượng Thiên có chút nhàm chán, chủ yếu vẫn là trời rất lạnh, rất nhiều việc không có biện pháp làm.

Tỷ như nàng thích câu cá, nhưng hiện tại trời này, nếu chạy tới ngự hoa viên ngồi vài canh giờ, cho dù nàng hưng trí đến mức thật sự muốn làm như vậy, Quân Mặc Ảnh cũng sẽ không cho nàng dính vào.

Khiêng cái cuộc đi đào đất ít nhất có thể xem như rèn luyện thân thể, ngồi một chỗ không nhúc nhích câu cá tính là chuyện gì.

Muốn nhàn hạ thoải mái, còn không bằng nằm trên giường đi.

Cho nên Phượng Thiên thật sự buồn đến mức muốn đẻ trứng rồi.

Nhưng mà một ngày này, Quân Mặc Ảnh nói cho nàng một tin tức, nhưng thật ra làm sôi động hơn những ngày buồn chán của nàng.

"Mấy ngày nữa Hàn Tiêu muốn nạp Trắc phi."

"Phốc!"

Phượng Thiên vừa uống trà liền phun ra ngoài như vậy, hai con mắt trừng lớn "Cuộn cuộn": "Trắc phi là ai? Sao lại nạp Trắc phi?"

Ấn tượng của Phượng Thiên với hai chữ "Trắc phi" hoàn toàn ở trên người nữ nhân Quý Phấn Tư kia, thêm một nữ nhân đã mạn thô bạo nữa thì làm sao Đoan vương gia chịu được, không có một người lại đi tìm một người.

Quân Mặc Ảnh bất đắc dĩ lau nước dính trên môi nàng: "Thiên Thiên cũng biết, thấy nàng nên thật vui vẻ mới đúng."

Nàng biết!

Phượng Thiên trừng mắt nhìn, suy nghĩ trong chốc lát, đột nhiên thầm nghĩ một tiếng đồ mờ, nhảy dựng lên: "Sẽ không phải là Long Vi chứ?"

Quân Mặc Ảnh thuận thế kéo nàng vào trong lòng: "Là Long Vi thì làm sao vậy, kinh ngạc như vậy làm cái gì, ngày sau có người bồi Thiên Thiên, không vui sao?"

"Vui mà!!" Phượng Thiên kích động nói: "Chính là ta không nghĩ tới, hai người bọn họ thành đôi nhanh như vậy. Sao lúc trước không thu được một chút tin tức, Đoan vương gia cũng quá không có suy nghĩ rồi, loại việc này thế nhưng đến mấy ngày trước khi thành thân mới nói. Còn có Vi Vi nữa, cũng không biết nói trước với ta một tiếng, ta còn chuẩn bị lễ vật thành thân cho bọn họ."

Quân Mặc Ảnh nhủ mảy: “Lời này đừng nói lung tung ra ngoài, chính là Trắc phi, không thể nói là thành thân.”

Phượng Thiên bị hắt hất bồn nước lạnh, bĩu môi, hừ một tiếng.

"Chuyện lễ vật trăm an bài tốt rồi, nàng không cần quan tâm." Quân Mặc Ảnh lại thấp giọng dỗ nàng một câu.

Phượng Thiên lại hừ một tiếng.

"Người an bài còn không phải để Lý công công tùy tiện chọn vài món châu báu lỗi thời sao! Nào có biểu đạt ta thành tâm thành ý chúc phúc."

"Vật nhỏ." Quân Mặc Ảnh cười: "Vậy nàng muốn như thế nào "

"Người an bài của người, là người làm hoàng huynh đưa hạ lễ cho Đoan vương. Ta đưa của ta, đại biểu cá nhân ta tặng cho Vi Vi."

"Sao phải phân rõ ràng với trăm như vậy?"

"Nếu không phân biệt được rõ ràng còn không đơn giản." Phượng Thiên nở nụ cười, đáy mắt hiện lên một tia tinh quang: "Đến lúc đó hạ lễ của người đưa dưới danh nghĩa của ta, đều nói là ta đưa."

Quân Mặc Ảnh nhủ mảy: “Chủ ý này cũng được.”

"Hả?" Phượng Thiên có chút không thể tin nhìn hắn, nàng chỉ tùy tiện nói thôi, nam nhân này còn...

"Dù sao đều là từ trong cung đi ra, nói với Hàn Tiêu một tiếng thôi, người bên ngoài cũng không biết được. Một khi đã như vậy, để Hàn Tiêu nhận phần tình cảm này của nàng thế nào?"

A a a, nhà giàu chính là cái dạng không câu nệ tiểu tiết này!

Mắt Phượng Thiên sáng lấp lánh đầy phần hồng cảm mặt nam nhân, còn kém không hơn một phát.

"Quân Mặc Ảnh, ta phát hiện người càng ngày càng đáng yêu làm sao bây giờ?"

Quân Mặc Ảnh đã quen nàng thường hồ ngôn loạn ngữ vài câu, nhất là loại từ hình dung này, sử dụng đến quả thực chẳng phân biệt được nam nữ, há nỡ là nói. Nghe nói xong, hắn thần nhiên nhếch khóe miệng: “Vậy có phải Thiên Thiên cũng nên tỏ vẻ biết ơn một chút hay không?”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Quan Lục Cung: Đế Vương Kiêu Mạn Hoàng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 161: Chính là muốn tìm cái có

Tò về gì?!

Nàng một không lỗi thời hai không châu báu, có thể tò về có cái gì có thể chơi?

"Mấy thứ của ta đều là người cho, ngay cả hơn một ngàn lượng bạc vẫn là lấy được từ chỗ Nam Cung Triệt và Lý công công, có cái gì có thể cho không người như vậy, lần trước còn chưa mời người ăn cơm, để lần tới, mời người ăn là được rồi."

Sắc mặt Quân Mặc Ảnh kìm nén.

"Giao bạc kia cho trăm, trăm cho nàng cái khác được không?"

"Không cần." Phượng Thiên nhủ mảy, không chút suy nghĩ liền từ chối.

"Gì đó trong cung Phượng Ương đều là người cho, chúng nó chỉ có thể bày ở chỗ kia, lại không thể để ta tùy thân mang theo, vẫn là bạc và ngân phiếu mang trên người an tâm nhất."

Quân Mặc Ảnh trầm mặt: “Nàng không ra cung, muốn tiện làm cái gì?”

Phượng Thiên ngẩn ngơ, kỳ thật nàng cũng buột miệng nói mà thôi, nam nhân này làm gì đột nhiên chơi trò biến sắc mặt với nàng.

Nhưng nhìn mặt hắn đen tuyền, nàng lại không dám cãi lại, đành phải nhỏ giọng: “Vậy người thật sự nói muốn, số lẻ đều cho người, để một ngàn lượng của Nam Cung Triệt lại ta giữ, được không?”

Sắc mặt Quân Mặc Ảnh lại đen vài phần.

Phượng Thiên liền đỡ mờ.

Bà nội nó, phú quý không năng dâm, uy vũ không khuất phục.

Nàng mạnh mẽ che mắt nam nhân: “Không cần nhìn ta như vậy, người ta chỉ giữ một ngàn lượng bạc làm tiền riêng, người còn muốn lấy hết, sao chán ghét như vậy?”

Nói xong câu đó, nàng cảm giác được lòng bàn tay mình bị nam nhân sờ qua, buồn.

Giây tiếp theo, tay nhỏ bé bị người cầm, chậm rãi bắt đến.

Mắt phượng của Quân Mặc Ảnh dừng trên người nàng thật lâu, mang theo một cổ mê hoặc lòng người: “Đưa bạc và ngân phiếu của nàng cho trẫm, trẫm đưa nàng một cái chìa khóa, như thế nào?”

Phượng Thiên cảnh giác nhìn hấn: “Chìa khóa gì?”

"Trong cung Càn Long có tư khổ, tiền bên trong không thuộc quốc khổ, khi nào Thiên Thiên muốn, tùy thời có thể lấy."

Có chuyện tốt như vậy sao?

Ánh mắt Phượng Thiên tràn ngập hoài nghi: “Nếu muốn đổi như thế, không phải mệt sao, người làm gì phải nhớ thương chút tiền ít ỏi của ta.”

"Không nhớ thương." Quân Mặc Ảnh hạ mi mắt, thương thức tay nhỏ bé của nàng, ánh mắt ôn nhu: "Trẫm chính là muốn tìm cơ, đưa chìa khóa kia cho Thiên Thiên."

Khóe miệng Phượng Thiên run rẩy hai cái, thiên tài nhà người.

Chẳng qua, có loại chuyện tốt này đưa lên cửa, nếu nàng còn từ chối, vậy tuyệt đối là đầu óc nàng có vấn đề.

"Một khi đã như vậy, người tìm thời gian đưa chìa khóa cho ta, đi cung Càn Long kiểm tra qua, nếu không có vấn đề gì, liền đưa bạc cho người."

Phượng Thiên khẽ nhếch cằm, đáng vẻ được tiện nghi còn khoe mẽ.

Quân Mặc Ảnh gật đầu, hai người đều vừa lòng.

Đoan vương nạp Long Vi làm Trắc phi, trong lòng Thái Hậu không vui.

Quý Phán Tư không có, quả thật nữ nhân trong Đoan vương phủ thiếu, vào lúc này thêm một vài người cũng phải. Cho nên nói tóm lại, Thái Hậu không hài lòng chỉ có một, chính là người được chọn làm Trắc phi kia.

Nghe nói là nữ nhi của tiêu đầu ở Giang Nam.

Loại thân phận này, đừng nói là Trắc phi Đoan vương, ngay cả gả đến trong nhà thần tử, cũng không hẳn có thể làm chính thất đâu.

Nhưng có tình chuyện này Đoan vương nói cho Hoàng Thượng trước, Hoàng Thượng đồng ý mới báo cho bà, bà còn có thể làm sao bây giờ?!

Thái Hậu thờ dài, chuẩn bị dặn Liên Nhược đi cung Phượng Y hỏi một chút, Hoàng Hậu chuẩn bị tốt không, cùng Hoàng Thượng đi Đoan vương phủ.

Chính là để vương trực tiếp từ chối: “Mỗi ngày Hoàng Hậu tụng kinh lễ phật, vì nước cầu phúc, sợ là không có thời gian. Mẫu hậu vẫn để nàng nghỉ cho khỏe đi.”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Quan Lục Cung: Đế Vương Kiêu Man Hoàng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 162: Khiêu khích Hoàng Hậu?

Trong cung Phượng Y, Hoàng Hậu sớm thu thập thỏa đáng, chuẩn bị xuất phát.

Nghe được cung nhân truyền đến tin tức này, nhất thời biểu tình trên mặt cứng lại.

Không có thời gian, nghỉ ngơi cho tốt.

Thật chăm chọc.

Sở dĩ cả ngày nàng ở trong Phật đường, chính là người có nhiều thời gian không chỗ dùng. Nếu đế vương cũng ở cạnh nàng như Phụng Thiên, làm sao nàng có thời gian đi tụng kinh lễ Phật.

Nàng biết, đời này nàng không có hi vọng, trừ bỏ vị trí Hoàng Hậu, không có hy vọng được tâm hân.

Chính là nàng không nghĩ tới, giống như ngày hôm nay, đế vương rõ ràng dẫn Phụng Thiên cùng đi như thế.

Chưa bao giờ từng có quy củ như vậy.

Quả nhiên, quy củ đều là người định. Muốn như thế nào, còn không phải bằng một câu nói của đế vương sao?!

Hoàng Hậu khẽ thở dài mấy tiếng, hộ giáp nhếch lên, xoa thái dương: "Xảo nhi, người đi bẩm báo với Hoàng Thượng một tiếng, nói đột nhiên thân thể bản cung không khỏe, sợ là không thể cùng đến Đoan vương phủ chúc mừng."

Xảo nhi ngẩn người, mới buồn nói: "Vâng, nô tỳ tuân chỉ."

Dọc theo đường đi, trong lòng Xảo nhi hoảng hốt.

Rõ ràng chủ tử là Hoàng Hậu, thế nhưng còn phải ăn nói khép nép trước một phi tử như vậy, dựa vào cái gì?

Hiện tại tính tình chủ tử tốt, đối đãi người tính tình không tốt, cũng không biết đã trị Thiên phi kia mấy trăm lần rồi.

Xảo nhi rất nhanh đi ra cung Phụng Minh.

Thái Hậu nghe xong Quân Mặc Ảnh nói, vốn còn có chút không thoải mái. Tuy rằng Quân Mặc Ảnh không nói rõ, nhưng bà còn có thể không rõ ràng sao, không cho Hoàng Hậu đi theo, cũng không muốn mang theo Phụng Thiên.

Vốn còn hy vọng Hoàng Hậu có thể làm cái gì đó, hiện tại Xảo nhi nói như vậy, Thái Hậu chỉ biết bỏ đi, trông cậy vào không hơn.

Quả nhiên, không nên ôm chờ mong với Hoàng Hậu không có cách nào.

"Liên Nhục, lễ vật của ai gia chuẩn bị tốt chưa?" Thái Hậu cũng không dây dưa chuyện kia nữa, bỏ qua thôi. Dù sao Long Vi chỉ là nữ tử hương dã, cho dù nàng kết giao với Phụng Thiên, thì có năng lực như thế nào?

"Bẩm Thái Hậu, đều chuẩn bị tốt." Liên Nhục cung kính gật đầu, Thái Hậu liền để nàng mang theo người bồi để vương xuất phát.

Quân Mặc Ảnh về cung Phụng Ương một chuyến, tiểu thái giám giữ cửa đi vào thông truyền, lúc này Phụng Thiên mới cười rạng rỡ đi ra. Đồ trang sức mang cũng không nhiều, Lưu Vân kẻ đơn giản, cài mấy cây trâm hoa hồng màu hồng nhạt, thái dương đeo lưu tô theo động tác của nàng động đậy theo. Trên người mặc bộ váy màu đỏ thẫm, từ xa nhìn qua, giống đứa nhỏ đón không khí vui mừng.

Liên Nhục cũng cả kinh.

Đỏ thẫm!

Tuy không phải chính hồng, nhưng cũng là màu sắc chỉ có chính cung nương nương mới mặc.

Chủ tử cung Phụng Ương này, đến tốt cùng là không đầu không đuôi hồ đồ, hay là ý vào đế vương sủng cố ý mặc thành như vậy khiêu khích Hoàng Hậu.

Liên Nhục tinh tế quan sát biến hóa thần sắc của nàng, thoát nhìn không giống như là cố ý, ánh mắt trong suốt như vậy, hoàn toàn không có cách nào làm cho người ta liên tưởng đến những thứ dơ bẩn xấu xa.

Là trường hợp trước!

Nhưng nếu mà nói nàng là chủ tử không hiểu, chẳng nhẽ cung nhân trong cung Phụng Ương còn không biết loại chuyện này sao? Nếu đế vương trách tội, không hay ho cũng không phải chỉ mình Thiên phi, toàn bộ cung nhân cung Phụng Ương đều phải chịu tội.

Nhưng mà, tất cả nghi hoặc, rất nhanh liền được giải đáp.

Liên Nhục liền nhìn Thiên phi như vậy đi về phía đế vương, mà đế vương một thân thường phục màu vàng nhạt liền thuận thế ôm nữ tử vào trong ngực, ánh mắt thần nhiên ấm áp như xuân.

Vàng nhạt, đỏ thẫm, vốn hai màu cũng không liên hệ nhiều với nhau, giờ phút này thoát nhìn vô cùng hợp.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Quan Lục Cung: Đế Vương Kiêu Man Hoàng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 163: Người bên gối

Hóa ra, tất cả đều là để vương ngầm đồng ý.

Hoặc là nói, cung nhân vốn dựa theo ý để vương làm.

Nếu không có như thế, cho dù vị trong cung Phụng Ương được sủng ái, nào có nô tài thượng y cục nào dám tự tiện đưa xiêm y đồ thẩm cho người này.

Ánh mắt Liên Nhược phức tạp nhìn hai người phía trước, đến tột cùng ý của để vương là gì, chẳng nhẽ thật sự để Thiên phi lên vị trí Hoàng Hậu sao?

Chỉ chớp mắt, hai người kia đã đi trước người nàng vài bước xa, Liên Nhược chạy nhanh đuổi kịp.

Quân Mặc Ảnh lôi kéo tay Phụng Thiên, đi bước một về phía trước, vững vàng, Phụng Thiên không chút lo lắng cho mình sẽ đột nhiên bị trượt ngã. Thậm chí, nàng còn có chút ác ý nghĩ, nếu nàng thực trượt, bằng võ công của nam nhân có phải có thể lập tức đỡ được nàng không?

Đương nhiên, đi cùng Quân Mặc Ảnh, nàng hoàn toàn không cơ hội thử suy nghĩ này.

"Bận việc hai ngày, chuẩn bị cho Long Vi chút gì, hiện tại có thể nói cho trăm biết không?"

"Trong chốc lát người sẽ biết, hiện tại phải giữ bí mật." Phụng Thiên cười tủm tỉm nói.

Quân Mặc Ảnh bắt đầu đi: "Mấy thứ đó là cho Long Vi, cũng không phải cho trăm, có thần bí gì với trăm."

Tự hỏi trong chốc lát, Phụng Thiên gạt đầu, làm như có thật "Ừm" một tiếng.

Ngay khi Quân Mặc Ảnh nghĩ nàng sẽ sửa miệng đồng ý, nàng lại đột nhiên nói: "Một khi đã như vậy, ta liền càng không thể cho người xem. Người nghĩ đi, ta đưa cho Vi Vi, ngay cả nàng là chủ nhân còn chưa nhìn đến đâu, sao có thể để người nhìn thấy trước."

Lý Đức Thông đứng ở một bên cười, không có phản ứng gì lớn.

Lại khiến Liên Nhược bị dọa chết khiếp.

Chẳng lẽ ngày thường để vương và Thiên phi ở chung như thế này?!

Nhìn lá gan lớn này, thế nhưng ngay cả "Nô tì" cũng không xưng, còn dám trực tiếp gọi để vương là "Người", cũng không mang kính ngữ.

"Nghe hình như cũng có đạo lý." Quân Mặc Ảnh khẽ cười: "Nhưng Thiên Thiên quen Long Vi cũng chỉ mới một ngày, trở về cung hơn tháng, sao đối với nàng tốt như vậy, thật ra xem nhẹ người bên gối là trăm."

Phụng Thiên thiếu chút nữa bị sặc bởi chính nước miếng của mình.

Lời này nói ra...

Ngay cả câu người bên gối cũng có thể nói.

Đừng nói là nàng, ngay cả Lý Đức Thông vừa rồi còn cảm thấy mình đã quen này hình thức ở chung của hai người này, hơn nữa có thể bình tĩnh cũng thiếu chút nữa trượt chân ngã xuống.

Liên Nhược không cần phải nói, hoàn toàn không chịu nổi sự việc nhìn thấy nghe được trước mắt.

Người bên gối, người bên gối à!

Cũng không phải người nằm ở bên người mình vào ban đêm có thể xưng là người bên gối, câu này bao hàm tình nhân tương cứu trong lúc hoạn nạn, một cỗ diện mạo mong được.

Phụng Thiên cũng không nghĩ sâu như vậy, ghét bỏ nói: "Ta cùng Vi Vi, chúng ta gọi là nhất kiến như cố, hận không thể gặp sớm hơn, nói thế nào hôm nay cũng là ngày người ta lập gia đình, nói như thế nào cũng là ngày vui, ta đương nhiên phải chuẩn bị thật tốt."

Dừng một chút, như lại cảm thấy không thể đắc tội cha mẹ áo cơm của mình, chạy nhanh cười tủm tỉm bổ sung một câu: "Nếu người thích, mỗi ngày ta đều có thể đưa người mấy thứ này, không cần ngày đặc biệt gì."

Quân Mặc Ảnh cũng không mất hứng, nghe xong lời của nàng, khóe miệng không khỏi mỉm cười.

Vật nhỏ này, thật ra biết chọc người vui.

"Vậy trăm chờ."

"Yên tâm đi, ta đã để người thất vọng bao giờ chưa?" Phụng Thiên lấy lòng tề mi lỏng nhìn với hắn.

Lý Đức Thông thờ dài, đó là cho tới bây giờ chưa từng kỳ vọng với nàng được không?

Bạn đang đọc truyện *Sủng Quan Lục Cung: Đế Vương Kiêu Man Hoàng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 164: Rất không có suy nghĩ

Còn chưa tới Đoan vương phủ, tiếng hoan hô đình tại nhưc óc đã nhuộm đầm bầu không khí một cỗ vui mừng.

Nhuyễn kiều dừng lại cửa Đoan vương phủ, đế vương mặc một thân thường phục xuất hiện ở đây, thị vệ Đoan vương phủ vốn không nhận ra thân phận của hắn. Chính là nhìn người tới khí độ phi phàm, thêm nữa hôm nay lại là ngày vui của Đoan vương, nghĩ đến nhất định là người có thân phận tôn quý vội tới chúc mừng Vương gia nhà mình, không ngăn lại.

Lọt vào trong tầm mắt đều là màu đỏ tươi, tơ lụa lã la treo đầy Vương phủ, một khung cảnh rực rỡ.

Tiếng kèn thổi, tiếng trống đánh, hòa vào nhau lọt vào tai.

Hi yển còn chưa bắt đầu, Phụng Thiên và Quân Mặc Ảnh đi vào trong phủ, chọn nơi yên tĩnh, mệnh Lý Đức Thông lui ra.

Ngẫu nhiên gặp phải hai ba hạ nhân Đoan vương phủ, đều chưa thấy qua bọn họ, hơn nữa hôm nay bận rộn, hành lễ xong không nói nhiều.

Hai người vừa lúc vui vẻ thanh tĩnh.

Khác với hoàng cung, Đoan vương phủ cũng bố trí lồng lầy, lại thanh tĩnh hơn trong cung vài phần. Phụng Thiên đi tới chỗ kia, trong lòng thoải mái không ít, cảm giác cả ngày ở trong cung Phụng Ương, thật sự là buồn ra bệnh rồi.

Quân Mặc Ảnh nhìn nàng một cái, đoán được suy nghĩ của nàng, cười vỗ đầu nàng: "Chờ thêm vài ngày, sau ngày tết, không sai biệt lắm chính là hội săn bắn màu xuân. Nếu hiện tại Thiên Thiên dưỡng thân mình thật tốt, không còn phát sốt ho khan nữa, trăm liền mang nàng đi theo."

Nhất thời hai mắt Phụng Thiên sáng ngời: "Sẽ không đâu lần trước phát sốt tuyệt đối là ngoài ý muốn, người nhìn ta gần đây, không phải không sinh bệnh sao?"

"Ừ, sắp đến lễ mừng năm mới, trăm ngàn đừng bị bệnh nữa. Chính mình cẩn thận chút."

Phụng Thiên gật đầu như con gà con.

Không đợi hai người phá xong hoa viên Đoan vương phủ, canh giờ liền không sai biệt lắm đến, hai người liền đi ra tiền đình.

Lúc đi đến tiền đình, Phụng Thiên tránh tay Quân Mặc Ảnh.

Không nghĩ nàng sẽ đột nhiên làm như thế, Quân Mặc Ảnh ngăn người, khi hắn phản ứng lại, lòng bàn tay đã trống trơn.

"Làm sao vậy?"

"Bị người thấy được không tốt."

Phụng Thiên cảm thấy, tuy rằng da mặt nàng đã bị nam nhân này rèn luyện giống như tường thành, ngấm lại lần trước, không phải là ở trên đường cái cùng hắn chơi trò "Đoạn tay áo" sao, nhưng giờ, ở trước mặt vẫn vô bá quan, vẫn không nên làm ra loại chuyện tổn hại mặt mũi hắn thì hơn.

Nhưng nếu nàng nói thật như vậy, khẳng định nam nhân này sẽ không hiểu cho. Vì thế Phụng Thiên nhanh nói bổ sung: "Ta muốn ở trước mặt mọi người duy trì hình tượng im lặng dịu dàng tốt đẹp của ta, người đừng phá hỏng đó."

Nói xong nàng liền chạy, tiến vào bên trong đám người.

Long Vi làm Trắc phi, tuy nói gả cho Vương gia, nhưng không thể bán đường thành thân, dù sao Đoan vương đã có chính phi, mà nàng nhiều nhất cũng chỉ là thiếp thân. Ngay cả tơ lụa trong vương phủ cũng chỉ có thể là đồ tươi, mà không phải hồng thật.

Nói là ngày vui của nàng, chẳng bằng nói nàng ra mắt, bởi mọi người ăn bữa cơm càng thích hợp hơn.

Phượng Thiên liếc mắt một cái ngay trong đám người nhìn thấy Long Vi, hi phục đồ tươi khiến cả người phát sáng, rực rỡ đẹp mắt.

Cũng không biết có phải ảo giác của nàng hay không, tổng cảm thấy hôm nay Long Vi không giống trước, như là có vài phần co quắp, thiếu chút tiêu sái.

Phượng Thiên mỉm môi, mi tâm nhíu lại. Chính là rất nhanh, nàng liền khôi phục dáng vẻ tươi cười đi đến bên cạnh Long Vi.

"Vi Vi, ngươi cũng không có suy nghĩ rồi, lập gia đình cũng không nói cho ta biết sớm một chút?"

Đoan vương phi đứng ở một bên, nghe vậy, bất động thanh sắc nhìn nàng một cái, ánh mắt thâm lại.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Quan Lục Cung: Đế Vương Kiều Man Hoàng Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 165: Phu xướng phụ tùy

Nàng cho là mình sớm đắc tội Thiên phi nương nương, mới khiến lần trước đối phương không muốn thấy nàng, còn nói thẳng ra lời nói không lưu tình như vậy. Nhưng hiện tại... Sự tình như không đơn giản như vậy?

Xem ra, Thiên phi cùng Long Vi mặc danh kỳ diệu xuất hiện không chỉ là quen biết, quan hệ hẳn là cũng không tệ lắm.

Như vậy, chuyện Long Vi trở thành Trắc phi Vương gia Trắc phi, có phải Thiên phi cũng góp một bước vào hay không?

Hay là nói, vốn là Thiên phi giật dây bắc cầu vì nhìn nàng không vừa mắt, cho nên tìm nữ nhân đưa cho Vương gia, vì làm cho nàng bực bội?

Thân phận Long Vi nàng biết, chỉ là nữ nhi của một tiêu đầu nho nhỏ, không quyền không thế, nói là thôn cô hương dã cũng không đủ. Một cái nữ tử như vậy, rất dễ không chế...

Nhưng chỉ sau một lát, trong lòng Đoan vương phi đã loạn chuyển hơn ngàn lần, hơn nữa chuyện hôm trước nàng đi cung Phượng Ương giải thích, mà Phượng Thiên cũng không muốn tiếp kiến nàng, nàng liền càng thêm xác định ý tưởng trong lòng mình.

Xem ra, Thiên phi không chịu buông tha nàng.

Long Vi nhìn thấy Phượng Thiên rất vui vẻ, cảm giác co quắp trên mặt rút đi vài phần: "Chuyện này cũng vừa định ra không bao lâu, ngày hôm sau phải đi bẩm báo Hoàng Thượng. Quân Hàn Tiêu nói, Hoàng Thượng đã biết, khẳng định người cũng sẽ biết."

"À, hóa ra là như vậy à." Phượng Thiên nhíu mày, chế nhạo nói: "Người nói một chút, đây không phải gọi là gặp sắc vong nghĩa?"

Nháy mắt một cái Long Vi đỏ lên: "Vốn không có chuyện này! Không phải giải thích qua với người sao, Quân..."

"Đứng đứng đứng, xem đầu óc ta thật ngốc, rõ ràng gọi là phu xướng phụ tùy thôi!" Không đợi nàng nói xong, Phượng Thiên liền gấp giọng đánh gãy, cười đến càng vui hơn.

Long Vi sắp phát điên.

Một bên Đoan vương phi suýt nữa cũng muốn cuồng. Nàng không tin, Thiên phi đến đây lâu như vậy, sẽ không nhìn thấy nàng.

Nhưng từ đầu tới đuôi, đừng nói là chào một câu, ngay cả nửa ánh mắt đối phương đều không cho nàng, rõ ràng hoàn toàn không nhìn nàng.

Hiện tại Long Vi vừa mới vào phủ, Thiên phi đã đối đãi khác nhau như vậy, không cho mình mặt mũi, nếu về sau Long Vi được sủng ái, vậy chẳng phải trong vương phủ này mình càng không có địa vị sao?

Thật vất vả Quý Phán Tử mới chết, hiện tại thêm một Long Vi sao?

Không!

Nàng không bao giờ muốn trải qua ngày tháng như thế nữa!

Đang lúc xuất thần, một tiếng cười của nam nhân truyền đến.

"Tiểu hoàng tẩu, ngài đừng thừa dịp bốn vương không ở đây, khi dễ tiểu phu nhân mới của bốn vương."

Giọng nói này, giọng điệu này, vừa nghe chính là Quân Hàn Tiêu.

Mọi người vội vàng hành lễ, Quân Hàn Tiêu một thân màu hồng phong lưu phóng khoáng đi tới.

Cùng đi tới, còn có để vương một thân thường phục, lại vẫn là khí độ tôn quý.

Mọi người muốn hành lễ, để vương nâng tay ý bảo: "Hôm nay là ngày vui của Đoan vương, chúng ái khanh không cần đa lễ."

Gặp qua để vương, mọi người mới bắt đầu nhớ lại lời Quân Hàn Tiêu nói. Tiểu phu nhân mới? Đây là xưng hô tân tân Trắc phi?

Từ này, ánh mắt mọi người dừng ở trên người Đoan vương phi liền có vẻ có chút vi diệu.

Long Vi bị gọi là "Tiểu phu nhân mới" ngay người.

Nếu không phải bây giờ có nhiều người, nam nhân này nói với nàng về sau lúc có nhiều người phải đoan trang ôn nhu, kiểu gì nàng cũng phải ngửa mặt lên trời cười to một trăm lần.

Cái gì mà tình ý sâu đậm, rõ ràng chính là diễn trò có được không?

Nhớ tới buổi nói chuyện ngày đó, Long Vi liền cảm thấy nhất định là đầu óc mình bị lừa dối, vì thích nam nhân này, vì ở bên người hắn, thế nhưng ngay cả loại chuyện "Giả thành thân" này cũng đồng ý.

Nói cái gì muốn cho Vương phi của hắn biết khó mà lui, theo nàng nhìn, Quân Hàn Tiêu khôn khéo này, rõ ràng sợ Thái Hậu bói lông tìm vết, cho nên tính toán để Vương phi hắn tự về nhà!

Bạn đang đọc truyện *Sủng Quan Lục Cung: Đế Vương Kiêu Man Hoàng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 166: Nam nhân này thật không nể tình

Phượng Thiên khinh bỉ liếc mắt nhìn Quân Hàn Tiêu một cái, lẩm bẩm nhỏ mấy tiếng: "Còn không ra thế nào đâu, mà bắt đầu liên hợp lại khi dễ ta, như vậy thật sự được không?"

Quân Hàn Tiêu sờ cái mũi, ai dám khi dễ ngài, còn muốn bị hoàng huynh dùng một chưởng đánh chết sao?

Lúc này, Lý Đức Thông chỉ huy người nâng tám biển lớn tiến vào, mặt trên còn che một tấm tơ lụa đỏ, có cảm giác thần bí.

Phượng Thiên kích động, thẳng to: "Vi Vi, Vi Vi, ta có đồ muốn đưa ngươi."

Long Vi bị nàng gọi hồi hồn, "A" một tiếng, mờ mịt nhìn nàng: "Cái gì vậy?!"

Tất cả mọi người đều nhìn chằm chằm Phượng Thiên, lúc này Phượng Thiên mới ý thức được giọng mình quá lớn, ngưng ngưng nở nụ cười.

Nàng che miệng ho khan một tiếng, hai tay trịnh trọng nhấc lên, làm ra vẻ làm người giới thiệu Quân Mặc Ảnh.

"Kỳ thật vừa rồi ta nói sai, thứ này không phải ta đưa cho ngươi, mà là Hoàng Thượng tôn kính vĩ đại, anh minh thần võ của ta đưa cho ngươi."

Khóe mắt Quân Mặc Ảnh khẽ giật giật.

Vật nhỏ này, hai ngày trước còn nói muốn tất cả hạ lễ đều đưa trên danh nghĩa của nàng, hiện tại bị một đám người nhìn chằm chằm, nàng biết thẹn thùng rồi!

"Không cần bận tâm lắm, là ngươi đưa chính là ngươi đưa, trăm sẽ không tham chút công lao ấy của ngươi." Quân Mặc Ảnh vẫy tay, đứng ở bên người nàng, quay đầu lại nghiêm trang nói với Long Vi: "Đây là Thiên phi tự tay làm, ngay cả trăm cũng không có, về sau ngươi nên cảm ơn nàng thật tốt."

Ờ mờ?!

Phượng Thiên muốn chửi má nó, nam nhân này thật không nể tình, thế nhưng liền vạch trần nàng như vậy.

Bất đắc dĩ, dưới con mắt của mọi người, Phượng Thiên đành phải ghen khẩu khí để Lý Đức Thông xóc tám vải đỏ trên tám biển lớn.

Trên tấm biển là bức họa bốn người, một nam một nữ hai người lớn, tay trong tay đều tự ôm một đứa bé, là một đôi long phượng thai. Bé gái sinh ra giống nam nhân, bé trai lại giống nàng kia, nhưng thật ra không giống nhau.

Tuy rằng tranh khắc rất trù tượng, nhưng nếu là khắc tốt, vẫn có thể làm cho người ta liếc mắt một cái nhận ra người trong tranh.

Tựa như giờ phút này, tuy khắc tranh không phối hợp tỷ lệ giữa đầu và thân người hai người kia, mọi người vẫn liếc mắt một cái nhìn ra đó là Đoan vương gia và vị Trắc phi mới nạp hôm nay. Hơn nữa không thể không nói, tuy rằng bọn hắn mới thấy tranh này lần đầu, thấy những điều chưa hề thấy, nhưng mà quả thật đáng yêu, xinh đẹp!

Lẽ vật như vậy, ở giữa một đồng vàng bạc châu báu, đồ chơi lỗi thời không thể nghi ngờ là trở hết tài năng, liền ngay cả Quân Mặc Ảnh cũng sinh ra hảo cảm rất lớn với bức tranh kia. Đương nhiên, trong đó cũng có nguyên nhân là bởi vì xuất từ bút tích của vật nhỏ.

Nhưng làm Long Vi quá vui vẻ: "Người trong tranh là ta, người thật là lợi hại, đây là tranh gì, sao ta chưa thấy qua?"

Không đợi Phượng Thiên trả lời, Quân Hàn Tiêu ho khan một tiếng, đưa lưng về phía mọi người liếc nàng một cái.

Không quy củ, ở trước mặt nhiều người như vậy, còn gọi bậy "Người... ta", không biết phải gọi là nương nương sao?

Long Vi không để ý đến hắn.

Kỳ thật chính xác ra, cũng không phải nàng không để ý, mà là nàng rất kích động, tầm mắt sớm dính trên bức họa kia, làm sao còn thấy ánh mắt Quân Hàn Tiêu nhìn nàng.

"Đương nhiên người không có khả năng gặp qua, đây là ta tự nghĩ ra được không!" Phượng Thiên cười tủm tỉm vô si một phen, nâng cằm đáng vẻ ta là người nhiều kinh nghiệm. Trong lòng lại suy nghĩ: "Tiết tháo lại nát dưới đất."

Mọi người không khỏi sợ hãi, Thiên phi thật đúng là đa tài đa nghệ!

Lúc trước trên buổi tiệc tiếp đãi Thái tử Việt Nam, cũng không lộ ra tài nghệ? Thế nhưng hôm nay lại nghĩ ra thứ đồ chơi mới này. Rốt cuộc là nàng "Tự nghĩ ra" gì đó nhiều lắm, hay là kiến thức của bọn hắn hạn hẹp nông cạn?

Bạn đang đọc truyện *Sủng Quan Lục Cung: Đế Vương Kiều Man Hoàng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 167: Đầu óc ngu ngốc này của nàng

"Họa kỹ của tiểu hoàng tẩu thật cao siêu, chính là vì sao bé trai này giống Vi Vi, bé gái lại giống bốn vương?" Quân Hàn Tiêu vừa nói, một bên nhu tình nhìn Long Vi một cái.

Long Vi thiếu chút nữa không kìm được nổi da gà.

Nam nhân này thật biết đóng kịch, nhìn đôi mắt nhỏ thần thái này, quả thật giống như yêu nàng yêu chết đi sống lại.

Nếu Phượng Thiên biết hai người này đạt thành hiệp nghị, kiểu gì cũng phải tặng cho Quân Hàn Tiêu một giải Oscar!

"Bình thường bé trai đều giống mẫu thân, bé gái giống phụ thân."

Phượng Thiên cười tủm tỉm nói tiếp: "Nay Vi Vi gả cho người, người nên đối xử với nàng thật tốt. Bức họa này coi như là ta chúc phúc hai người, ân ái ái, nhiều con nhiều phúc."

Lời này nói...

Mọi người không khỏi bội phục nàng lớn mật ở trong lòng, đến này Đoan vương phủ không có đứa nhỏ, nàng liền dám ở trước mặt Vương phi người ta chúc Vương gia và Trắc phi có đứa nhỏ trước, cũng không phải là đánh vào mặt Đoan vương phi sao?

Quả nhiên, Đoan vương phi nghe xong lời này, sắc mặt cứng đờ, hoàn toàn không biết nên làm ra biểu tình gì.

Kỳ thật Phượng Thiên không nghĩ tới nhiều như vậy, nàng chỉ đơn thuần chúc phúc người ta tân hôn hạnh phúc mà thôi, nếu ngay cả lời chúc mừng như vậy đều không nhận được, vậy Đoan vương phi còn chạy đến mặt mặt xấu hổ để làm chi? Sớm về trong phòng đợi thôi.

"Nhận lời tốt lành của tiểu hoàng tẩu." Quân Hàn Tiêu cười đến yêu nghiệt.

Long Vi cũng cảm tạ lại, vui vẻ nhìn tấm biển như bảo vật trân quý bình thường.

Dùng bữa, Quân Mặc Ảnh, Phụng Thiên, Quân Hàn Tiêu, Đoan vương phi, còn có Long Vi ngồi một bàn.

Phụng Thiên nhìn Quân Hàn Tiêu đối diện đáng vẻ trái ôm phải ấp, bĩu môi, đột nhiên có chút khó chịu. Loại ngày vui này, sao phải có cái bóng đèn cao áp ở bên cạnh làm gì?

Quân Mặc Ảnh không để ý mọi người ở đây, nên như thế nào vẫn là như thế nào, giống như bình thường gấp rau cho Phụng Thiên, cùng nàng nói cái gì ăn nhiều một chút, cái gì ăn ít chút. Nhìn hạ nhân đang đứng ở một bên ánh mắt liên tiếp không tự giác bay qua.

Ở chung với nam nhân đã lâu, Phụng Thiên đã quen ở chuyện này theo ý tứ của hắn.

Cho nên lúc một miếng cà rốt xuất hiện trước mặt nàng, thần sắc nàng biến đổi, ngay cả mày cũng chưa nhăn một chút, trừ bỏ động tác nuốt có chút ngắc ngứ.

Ăn qua cơm chiều, Phụng Thiên tràn đầy mong mỏi chờ nháo động phòng, nhưng mọi người lại như hoàn toàn không có ý này.

Thẳng đến khi ngồi trên kiệu về cung, Phụng Thiên vẫn không suy nghĩ cẩn thận, chẳng lẽ triều đại này không thịnh hành nháo động phòng?

Như là nhìn ra nàng nghĩ cái gì, Quân Mặc Ảnh nở nụ cười một tiếng: "Đầu óc ngu ngốc này của nàng, lại miên man suy nghĩ cái gì vậy?"

"Miên man suy nghĩ cái gì!" Phụng Thiên bĩu môi, miệng nam nhân này không thể phun ra lời tốt lành gì hay sao?

"Ta rõ ràng là giỏi phát hiện vấn đề trong cuộc sống, hơn nữa vui lòng tự hỏi. Chẳng lẽ ngươi không biết là thói quen tốt sao?"

"Ừ, quả thật rất tốt." Quân Mặc Ảnh mỉm cười gật đầu.

Phụng Thiên tặng cho ánh mắt, có lẽ như vậy, coi nàng ngu ngốc nghe không hiểu sao...

Quân Mặc Ảnh giải thích: "Về vấn đề nàng suy nghĩ trong đầu, lúc trước trẫm đã giải thích với nàng, chính là Trắc phi, cho nên không thể bái thiên địa, không thể nhập động phòng, tự nhiên cũng không có nháo động phòng."

"Hả?" Phụng Thiên rất kinh ngạc: "Vậy không phải Vi Vi rất đáng thương sao?"

Không thể bái đường còn chưa tính, thế nhưng ngay cả động phòng cũng không có!

"Thiên Thiên..." Trên mặt Quân Mặc Ảnh đầy ý cười, vẻ mặt như thật nhìn nàng.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Quan Lục Cung: Đế Vương Kiều Man Hoàng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 168: Nữ nhân đáng chết này...

Phụng Thiên ngẩn ngơ, nhân tiện còn dọa, nam nhân này, đột nhiên nghiêm túc như vậy làm gì?

Nhưng Quân Mặc Ảnh không trả lời nàng, ánh mắt thật sâu nhìn chăm chăm nàng trong chốc lát, khiến cho nàng không hiểu ra sao, sau đó đột nhiên ôn nhu cười, ôm nàng vào trong lòng, không nói gì cả.

Phụng Thiên tức giận đến thiếu chút nữa đánh hắn.

Sau khi cắt ngang khẩu vị của nàng, hắn liền không nói tìm nàng vui vẻ sao?

Nhìn một đường, đến khi trở lại cung Phụng Ương Phụng Thiên vẫn không nhận được: "Này, rốt cuộc vừa rồi ngươi uốn nói gì với ta?"

Quân Mặc Ảnh nhú mi: "Vừa rồi là khi nào?"

"..."

Bà nội nó!

Phụng Thiên trợn trắng hai mắt, nếu nam nhân này không muốn nói, nàng sợ là bất luận làm như thế nào cũng không hỏi ra được.

Đoan vương phi.

Long Vi vô cùng vui vẻ ôm bức tranh Phượng Thiên tặng nàng trở về phòng.

Ở trước mặt Đoan vương phi, vì tình diễn nốt, Quân Hàn Tiêu cũng theo nàng trở về. Còn ôm thắt lưng nàng làm ra dáng vẻ thập phần thân mật, Đoan vương phi tức giận đến mức trên mặt vừa xanh vừa trắng, hận không thể té xỉu ở trước mặt bọn họ.

Nhưng trở lại phòng, cảnh tượng liền khản trương.

Quân Hàn Tiêu vội vàng buông Long Vi ra, như là đụng tới cái gì rất ghê tởm, ghét bỏ lập tức cách xa nàng ba thước.

Long Vi cắn chặt răng: “Quân Hàn Tiêu ngươi có ý gì? Ta có ý tốt diễn trò với ngươi, ngươi liền tỏ ra thái độ này muốn phá hiệp nghị hả?”

"Phá bỏ, ngươi bỏ được sao?" Quân Hàn Tiêu xì một tiếng: "Đừng tưởng rằng bốn vương không biết ngươi suy nghĩ cái gì còn có ý tốt diễn trò với bốn vương, nếu không phải vì có thể ở lại Đoan vương phủ, ngươi sẽ đồng ý làm như vậy sao?"

Không đợi Long Vi mở miệng, đột nhiên Quân Hàn Tiêu nhú mày, lại nói: “Nhưng mà ngươi vốn một lòng muốn gả cho bốn vương, hiện tại bốn vương đưa ra điều kiện mê người như thế, ngươi có thể không đồng ý sao?”

"Ngươi cút cho ta!!" Lửa giận của Long Vi bốc lên tận trời cao.

Quân Hàn Tiêu hừ một tiếng, biểu tình trên mặt càng đắc ý, chậm rãi ngồi xuống giường: “Đây là địa bàn của bốn vương, muốn lăn cũng là ngươi lăn, dựa vào cái gì muốn bốn vương lăn?!”

"Đây chính là ngươi nói!" Long Vi cười lạnh ba tiếng.

"Hiện tại ta phải đi nói cho Vương phi của ngươi biết, nói mọi thứ ngươi làm hôm nay đều lừa nàng, kỳ thật trong lòng ngươi thật sự yêu nàng, chỉ là nguyệt nguyệt nói ra, cho nên mới tùy tiện tìm nữ nhân tới kích thích nàng. Ta tin tưởng, nghe xong mấy lời nói này, nàng nhất định sẽ vô cùng vui vẻ, càng yêu thương nhớ nhung Đoan vương gia ngài hơn."

"Ngươi... Nữ nhân đáng chết này!" Sắc mặt Quân Hàn Tiêu xanh mét.

Thấy hắn như thế, con tức của Long Vi lui xuống chút, ôm tay đắc ý liếc mắt nhìn hắn một cái: “Đừng tưởng rằng bốn cô nương thích ngươi, ngươi có thể gọi ta thì ta liền đến, chỉ chờ ra lệnh. Nếu khiến ta tức, bốn cô nương liền chiêu cáo thiên hạ tội khi quân của ngươi, cùng lắm thì đến lúc đó chịu tội."

"Ngươi câm miệng cho bốn vương!" Quân Hàn Tiêu khó khăn trừng mắt nhìn nàng một cái.

Thật sự là mắt hắn mù mới có thể chọn nữ nhân như vậy diễn trò với hắn, nếu không thấy ngày đó nàng đáng thương, hắn...

Thật sự là bị ma quỷ ám ảnh!!

Thở hổn hển mấy lần, đột nhiên Quân Hàn Tiêu như là nghĩ đến cái gì, không còn giận dữ như vừa rồi, yêu nghiệt cười nói: “Này, nếu ngươi dám nói, bị chết cũng không chỉ có mình bản vương. Ngươi ngầm lại, bốn vương tốt xấu gì cũng là thân đệ đệ của hoàng huynh, hoàng huynh đều thiên vị, cho nên đến lúc đó vì bảo vệ bốn vương, sẽ hy sinh ai?”

"..."

"Được rồi, bốn vương cũng không phải người keo kiệt." Quân Hàn Tiêu khoát tay áo, ra vẻ rộng lượng: “Giường này liền miễn cưỡng cho ngươi một nửa."

"Không, cần, nữa!" Long Vi nói xong, cọt cọt chạy đến sạp dài trong phòng, ngã đầu liền ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Quan Lục Cung: Đế Vương Kiêu Man Hoàng Phi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 169: Phần vinh sủng này

Sáng sớm hôm sau, sau khi hạ triều, Quân Mặc Ảnh trực tiếp đi Ngự Thư Phòng. Đế Lý Đức Thông đi cung Phượng Ương truyền một tiếng, nói không thể đến dùng cơm trưa. Sau khi Lý Đức Thông đi không lâu, lại để Tiểu An Từ đuổi theo, trong tay cầm một cái chìa khóa.

Lúc ăn sáng, Phượng Thiên dùng chút hạt thông và bánh hoa mai, kèm theo một chén cháo kê ấm áp, ăn xong thể xác và tinh thần thư sướng.

Lý Đức Thông thấy nàng ăn xong mới truyền lời của đến vương với nàng, sau đó vút cho Tiểu An Từ ánh mắt: “Nô tài để Tiểu An Từ ở lại đây, nếu khi nào nương nương muốn đi cung Càn Long, liền phân phó Tiểu An Từ đi theo."

"Cám ơn Lý công công, nhưng không cần phiền toái như vậy, hiện tại đi luôn đi. Dù sao ta cũng nhân rồi không có chuyện gì." Phụng Thiên nói xong liền đứng lên.

Đông Dương vội vàng để cung nhân đi xuống cầm áo choàng đến, áo choàng làm bằng nhung khoác bên ngoài y phục màu vàng của Phụng Thiên, làm nổi bật làn da trắng nõn trong sang của nàng, trong ngày thơ không mất quyền rũ.

Nếu tiện đường, Lý Đức Thông cũng đi sau lưng nàng, dọc theo đường đi đều nhìn không được đánh giá nàng, nhưng thật ra cảm thấy nàng càng nhìn càng đẹp.

Muốn nói à, trong hậu cung này nữ nhân xinh đẹp thật đúng là không ít. Tùy tiện tìm một cung nữ đến, đều là mỹ nhân trong veo như nước. Nhìn một trong hai người bên cạnh Thái Hậu, một người đẹp người kia còn hơn.

Cho nên dung mạo trong hậu cung này, đương nhiên là không thể không có, cũng không phải có thể lấy chuyện này ra nói.

Vị chủ tử trước mắt này, thuộc loại mỹ nhân ngắm trăm lần không chán, một cái nhãn mày một nụ cười đều có thể động lòng người.

Mới gặp cũng là dạng này, cả ngày lộ vẻ cười, không giống các chủ tử khác trong hậu cung, cho dù cười cũng cười dịu dàng đoan trang, thấy thế nào cũng là vô tâm vô phế.

Có lẽ cũng là vì như vậy, mới có thể làm cho đế vương nhìn không được chỉ muốn nếm, sợ nàng chịu ủy khuất.

Ai!

Lý Đức Thông thở dài, thầm mắng mình là lão hồ đồ. Chủ nhân này làm sao có thể là người chịu ủy khuất, cho dù đế vương không ra mặt, nàng cũng có thể khiến mình không chịu thiệt, nhìn Hi phi tìm nàng gây chuyện nhiều như vậy, có từng chiếm được cái gì tốt chưa?!

Cung nhân cung Càn Long nhìn thấy Phụng Thiên đều rất kinh ngạc, đây là tình huống gì, không phải là Thiên phi nương nương lại một lần "Phong hoa trở về" chứ?

À không, kỳ thật cũng không thể nói như vậy, dù sao chủ tử này chuyển ta cung Càn Long cũng không phải bởi vì thất sủng.

Nhìn một cái, không phải ngay cả đế vương cũng đi theo đến cung Phụng Ương sao? Cung Càn Long cũng bởi vậy thành một tòa cung điện để chi đẹp.

Ngắm lại phần vinh sủng này, chưa một chủ tử nào trong hậu cung từng có.

Cung nhân cung Càn Long không khỏi thổn thức, bọn họ vốn là người bên cạnh đế vương, hiện tại ngay cả mặt đế vương cũng không thấy, thật là...

"Nương nương, mời theo nô tài." Tiểu An Tử cẩn thận hầu hạ, đi trước dẫn đường.

Không phải Phụng Thiên không biết đường trong cung Càn Long, tuy rằng trước kia nàng không biết người này còn có một tòa gọi là tư khổ.

Nhưng sau khi nàng được Tiểu An Tử dẫn tiến một gian phòng như phòng ở, giao chìa khóa kia cho nàng, chỉ cho nàng xem cửa nội thất, Phụng Thiên thật sự kinh ngạc một phen.

Nhưng mà lúc sau, Tiểu An Tử đã lui ra ngoài, trong phòng chỉ còn lại mình nàng.

Phụng Thiên sờ chìa khóa trong tay, lại che trái tim mình, a a a, giống như có chút kích động.

Nàng mạnh mẽ ức chế tim đập, trên mặt cười đến sắp rút gân, không ngừng nghịch cái khóa trong tay. Phụng Thiên nghiêm trọng hoài nghi trái tim mình sắp không chịu nổi, muốn tung ra khỏi lồng ngực.

Chính là sau khi nàng mở cửa, mới biết được cái gì gọi là giàu.

Đập vào mắt đều là ánh sáng ngọc Minh Châu, vàng bạc sáng rực, xa hoa giống hệt bảo tàng.

Thậm chí không cần ánh sáng bên ngoài, một phòng gì đó cũng đã đủ khiến người ta không mở mắt được.

Bạn đang đọc truyện *Sùng Quan Lục Cung: Đế Vương Kiêu Man Hoàng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 170: Cửa người đều là của ta

Phượng Thiên dùng sức xoa hai mắt của mình, càng không ngừng nuốt nước miếng.

Làm nàng lần lượt xác nhận không phải mình đang nằm mơ, cũng không hoa mắt, không khỏi chửi tục một tiếng lớn.

"Đờ mờ!"

Bà nội nó, tư khổ tư khổ!

Sao tiền riêng của Quân Mặc Ảnh nhiều như vậy?

Dùng một phòng sáng mù mắt như vậy đổi một ngàn lượng bạc của nàng, không phải đầu óc nam nhân kia có vấn đề chứ?!

Phượng Thiên vỗ tay lớn một cái, nhưng mà loại vấn đề này cũng có thể, loại vấn đề này nhiều ra vài lần mới hợp ý của nàng đâu!!

A ha ha ha!

Về sau tiền này đều của mình nàng, nàng tuyệt đối là tiểu phú bà trong cung, bao dưỡng ai cũng không có vấn đề.

Phượng Thiên quá mức kích động, lúc nàng xem xong vui sướng điên cuồng chạy tới Ngự Thư Phòng tìm Quân Mặc Ảnh, đuôi lông mày khéo mắt còn lộ vẻ vui mừng. Hồi tiểu thái giám giữ cửa Ngự Thư Phòng, nghe bọn hán nói để vương còn ở bên trong nghị sự, liền không để cung nhân thông truyền, nói là chờ ở bên ngoài là được.

Sau khi Quân Mặc Ảnh biết, cũng không phát tác ngay trước mặt nàng. Chính là Phượng Thiên đi rồi, phạt tiểu thái giám này bổng lộc một tháng, sợ tới mức nhóm người này không dám lùi lại bậm báo. Đây là nói sau.

Quân Mặc Ảnh nắm tay Phượng Thiên vào phòng, cời áo choàng của nàng, áp bàn tay ấm áp của mình lên khuôn mặt nhỏ nhắn lạnh lẽo của nàng.

Thấy nàng cười vui vẻ, trên mặt cũng không khỏi hiện lên mỉm cười: "Tiểu An Từ mang đi nhìn qua rồi hả?"

"Đúng vậy!" Hai mắt Phượng Thiên phát sáng, thần thái bay lên: "Quân Mặc Ảnh, từ trước ta vẫn đều cảm thấy ngươi giàu, hiện tại xem ra, quả nhiên là không có nhìn lầm người."

Anh tuấn tiêu sái, giàu mà không kiêu, nếu ở hiện đại, quả thực chính là nam thần quốc dân.

"Giàu?!"

"Chính là khen ngươi có tiền đó!"

Quân Mặc Ảnh khẽ cười một tiếng: "Trước hôm nay có lẽ như thế, nhưng ngày hôm sau, tiền này đều là của Thiên Thiên."

"Không ý kiến chuyện này!" Phượng Thiên hào hùng vạm vỡ vung tay lên: "Của ngươi đều là của ta, tuy rằng của ta không phải của ngươi, nhưng có nuôi ngươi vẫn không có vấn đề."

Quân Mặc Ảnh nhũn mày, vật nhỏ này, thật đúng là cái gì cũng dám nói.

Thân thể của nàng là của đế vương, vạn dặm giang sơn này đều là hán, nàng nói lời này, chẳng phải biểu lộ nàng đứng đầu thiên hạ này sao? Nếu người có tâm nghe thấy, kiểu gì cũng phải trị nàng tội mưu nghịch phản loạn.

Nhưng mà trong lòng Quân Mặc Ảnh hiểu được, vật nhỏ nói lời này không có ý tứ kia. Nếu thực sự, nàng cũng sẽ không ngu ngốc mà nói ra.

"Nàng thật không có lương tâm, vì sao trăm đều là của nàng, của nàng lại không phải của trăm?" Quân Mặc Ảnh tức giận đánh vào đầu nàng một cái.

Phượng Thiên cười ha ha: "Ngươi đã là hoàng đế, sao còn tham mấy thứ đồ nhỏ của ta như vậy, tuy rằng hôm nay ngươi đưa chìa khóa kia cho ta, quả thật là không ít, nhưng so sánh với quốc khố của ngươi, quả thực chỉ là gấp sự phụ thôi, ngươi còn muốn chiếm hết mọi thứ của ta, không phải ta đây rất đáng thương?"

Nói xong, nàng cũng chậm chậm cười, còn làm như thật mê mẩn cái miệng nhỏ nhắn, giả bộ đáng về tội nghiệp.

Quân Mặc Ảnh trực tiếp vui vẻ, vật nhỏ này, bày ra đáng về này với hán, được tiện nghi còn khoe mẽ.

"Nếu trăm có lòng tham, kiểu gì cũng phải muốn tất cả của nàng cũng đều thuộc trăm, vậy phải làm sao bây giờ?"

Bạn đang đọc truyện *Sủng Quan Lục Cung: Đế Vương Kiêu Man Hoàng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 171: Sau này vẫn là nàng

"Đương nhiên là dựa vào nơi hiểm yếu chống lại!" Nhân tiện liều chết chống cự!

Phượng Thiên bấu môi, nhưng mà nửa câu sau có chữ "Từ" cũng không thể tùy tiện nói ra, bằng không thể nào cũng phải bị nam nhân này chụp chết.

Quân Mặc Ảnh trừng nàng một cái, vừa bực mình vừa buồn cười: "Chỉ bằng thân thể bé nhỏ này của nàng, có thể phụ cái gì, có thể chống lại cái gì sao?"

Hừ, còn khinh thường nàng!

Phượng Thiên hừ ba tiếng: "Người có biết hay không, tiềm lực con người là vô tận, người chỉ nhìn một cách đơn thuần sao có thể thấu hết. Chi cần thật sự muốn chống cự, không có khả năng không chống cự được?"

"Hả?" Quân Mặc Ảnh nhú mày, khoe miệng nhếch lên: "Nhưng trăm cổ tình nghi phải thử một chút xem, thi thử như thế nào cho phải?"

Không biết vì sao, Phượng Thiên cảm thấy lúc nam nhân này nói những lời này, cười không giống vừa rồi, giống như thiếu vài phần vui đùa, hơn vài phần tà mị, ừm, hình như còn có chút quỷ dị... Ái muội?!

Ờ mờ!

Đến khi thân thể bị người cường ngạnh kéo vào trong lòng, môi lại bị ngăn chặn, Phượng Thiên không còn tâm tư suy nghĩ mất trọn trắng, chỉ có thể ở trong lòng thăm mắng cầm thú này, đột ngột như vậy tính anh hùng hảo hán gì?!

A a a, có bản lĩnh thì nói với nàng một tiếng trước, để nàng chuẩn bị tâm lý!

Đang thất thần, đột nhiên nam nhân lại buông nàng ra, ôm gáy của nàng, dựa rất gần nàng, hơi thở ấm áp phả thẳng vào bên tai nàng, khiến cả người nàng tê dại.

"Nàng xem, không phải thành sao?"

"Người linh tinh!" Phượng Thiên khó khăn chà chân: "Rõ ràng người đánh lén, không tính!"

"Đánh lén? Vậy nếu hiện tại trăm nói chính xác cho nàng, có phải sẽ không bị gọi là đánh lén không, có phải được thoải mái không?"

Lại một lần nữa Phượng Thiên cắn môi run rẩy, trong lòng phần nộ rít gào. Nàng vốn không có ý này!

Nhưng dĩ nhiên nàng không có cơ hội nói.

Nụ hôn mang theo trừng phạt và khiêu khích đến sau đã thay đổi tư vị, sớm không còn là lướt qua, bắt tri bắt giác, dần dần bị một cỗ dục vọng nhiệt tình như lửa thay thế.

Bị hơi thở của hắn đánh úp lại, thỉnh thoảng hỗn loạn ném được nước miếng, thần trí của Phượng Thiên không rõ tựa vào vai hắn, thân thể mềm mại được ôm chặt mới miễn cưỡng giữ được cân bằng.

Ý loạn tình mê đầu phải chỉ có mình nàng, Quân Mặc Ảnh cũng vậy.

Tuy rằng mới đầu chỉ là vì chứng minh với nàng một ít ngay cả chính hắn cũng không biết là gì. Nhưng dần dần, nụ hôn mang theo ý tứ tuyên thệ nhưng lại làm cho chính hắn cũng hăm vào.

Trong lòng là thân thể mềm mại như không xương của nàng, trước mắt là dung nhan như hoa như ngọc của nàng, trong lúc đó hỗn tạp còn có nước bọt ngọt ngào của nàng, làm một nam nhân bình thường, loại thời điểm này làm sao còn có thể giữ được?

Nhịn không được cời y phục của nàng, Quân Mặc Ảnh còn đang suy nghĩ, vật nhỏ này, quả nhiên là khắc tinh của hắn.

Bàn tay nóng như lửa men theo nút thắt tiến vào bên trong y phục của nàng, không tự giác được di chuyển, cuối cùng dừng lại ở nơi mềm mại đầy đặn nào đó, sờ thật mạnh. Phượng Thiên "A" nhỏ một tiếng, tiếng còn chưa kịp phát ra ngoài, đã bị nam nhân nuốt vào trong bụng.

Trong lòng Phượng Thiên mắng một tiếng, lại khó khăn đánh vài cái trên người hắn, nhưng lúc chân chính xuống tay, lại thành gãi ngứa nhẹ, càng làm tăng thêm ái muội giữa hai người, suýt nữa không khiến nàng tức chết.

Thật vất vả đợi cho Quân Mặc Ảnh buông nàng ra, Phượng Thiên thở hổn hển từng ngậm từng ngậm, sắc mặt kiều diễm ửng ửng.

Không đợi nàng hồi thần, chợt nghe nam nhân trịnh trọng nói bên tai nàng: "Thiên Thiên, trăm muốn nàng. Hiện tại là nàng, sau này vẫn là nàng."

Bạn đang đọc truyện *Sủng Quan Lục Cung: Đế Vương Kiều Man Hoàng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 172: Làm sao không tiện?

Đương nhiên Phụng Thiên biết "Muốn" trong miệng hắn là có ý gì, nhưng là "Hiện tại là nàng" còn chưa tính, "Sau này vẫn là nàng" là cái quý gì?

Nam nhân này cũng không phải động cơ pít-tông, còn có thể không ngừng lặp lại cái loại động tác bất thành này.

"Loại thời điểm này còn thất thân!" Quân Mặc Ảnh cắn một cái vào lỗ tai nho nhỏ của nàng, bắt nắn nói.

Phụng Thiên hút một ngụm khí lạnh, nam nhân này là chó sao?

Nàng nghẹn một hơi, cắn răng vồ lên, trong ánh mắt hơi ngạc nhiên của nam nhân này, cắn mạnh vào môi hắn, răng nanh hai người đều đau, Quân Mặc Ảnh còn tốt, Phụng Thiên ngay cả sắc mặt đều thay đổi, đôi mi thanh tú gắt gao nhúu lại.

Nhưng lúc này nàng không quản gì hết, nam nhân này rất đáng giận, nếu nàng nếu không đoạt lại chủ quyền, thật đúng là nàng sẽ còn bị khi dễ dài.

Chịu đựng đau đớn, Phụng Thiên học qua vài lần tự mình làm, một bên giống cún con cắn miệng nam nhân, một bên vuron đầu lưỡi liếm loạn liên tiếp. Thăm nghĩ không phải là hôn môi sao, cô nài nài thông minh như vậy, vài lần đã sớm học xong rồi!

Quân Mặc Ảnh dờ khóc dờ cười tùy ý động tác đã man của nàng trong chốc lát, rốt cục không thể nhịn được nữa giữ chặt đầu lưỡi đang loạn chuyển của nàng. Cứ tiếp tục như vậy, kiểu gì vật nhỏ này cũng cắn hắn.

Hai người liền duy trì động tác mất to từng đôi mắt nhỏ này trong chốc lát, một người đầy bất đắc dĩ, một người cảm giận không cam lòng.

Bỗng dưng, Quân Mặc Ảnh híp mắt phụng lại, ôm chặt gáy của nàng, khiến động tác của mình thuận tiện hơn.

Độ âm trong Ngự Thư Phòng dần lên cao, lời lẽ giao triền, thân thể sát nhau, dưới loại tình huống này, nghĩ không phát sinh cái gì cũng khó.

Quân Mặc Ảnh bận trăm việc nhìn lướt qua bốn phía, sau đó mạnh mẽ ôm lấy Phụng Thiên từ trên ghế, bước nhanh về phía long ý màu vàng, khiến Phụng Thiên nhìn xem tròn mắt há hốc mồm.

Ờ ờ, đây là muốn làm gì?!

Ngồi làm!

Thực hiển nhiên, nàng đã đoán đúng.

Trong Ngự Thư Phòng không có giường, cho nên toàn bộ quá trình chỉ có thể làm trên long ý rộng rãi thoải mái.

Một đoạn thời gian sau, trong Ngự Thư Phòng truyền ra đối thoại như vậy:

"Không cần, không cần ở trong này không có tiện!" Tiếng nữ nhân gấp giọng thô suyễn, ngẫu nhiên lẫn vào câu hô to mị hoặc mềm mại duyên dáng.

"Làm sao không tiện?" Giọng nam nhân khiêu khích mê người, mị hoặc dị thường.

"Làm sao đều không tiện, Quân Mặc Ảnh ngơoi, ừm chúng ta về cung Phụng Ương trước đi."

"Không, liền ở trong này."

"Đi, đi cung Càn Long cũng được."

Nói tới đây, giọng Phụng Thiên im bật, đều bị nam nhân nuốt vào trong miệng.

Lại một trận khiến người mặt đỏ tai hồng thờ đốc, trong Ngự Thư Phòng xuân sắc tiệp khởi, phong cảnh vô hạn.

Trên xà ngang, treo bốn chữ "Chính đại Quang Minh" to, ở phía dưới, trên long ý màu vàng, cũng là một mảnh mị sắc kiều diễm, ái muội than nhẹ.

Đến khi xương sống thất lưng của Phụng Thiên đau nhức sau khi "Bị xong việc" trên long ý, vẫn không hiểu được, sao lại biến thành dạng này.

Rõ ràng trước đó bọn họ vẫn thảo luận một vấn đề rất bình thường không phải sao?

Là cái gì tới?!

Hình như là có liên quan đến vấn đề của Quân Mặc Ảnh đều là của nàng, mà của nàng không phải của Quân Mặc Ảnh.

Quả thật là vấn đề rất sâu sắc, không nói hai câu, đã dùng phương thức này giải quyết.

Phượng Thiên nhớ rõ mình chỉ nói một câu "Dựa vào nơi hiểm yếu chống lại", sau đó đã bị ăn sạch, ngay cả xương cũng không còn.

Mà người nào đó sau khi ăn no cười ý vị thâm trường, vẻ mặt thoả mãn

Bạn đang đọc truyện *Sủng Quan Lục Cung: Đế Vương Kiêu Man Hoàng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 173: Vậy là trầm hiểu làm sao?

May mà lần này, xiêm y của Phượng Thiên không bị xé hỏng, mà là còi ra, nếu không nàng cũng không biết đi ra ngoài gặp người như thế nào.

Dù là như thế, sau khi nàng phát hiện dáng vẻ mình đi đường quý dị như thế, tuy ngoài cười nhưng trong không cười kéo kéo khóe miệng, thầm mắng một tiếng cầm thú.

Quân Mặc Ảnh nhũn mày, cười đến vẻ mặt tà mị: "Thiên Thiên đi như vậy, khẳng định đi không được cung Phượng Ương, không bằng để trầm ôm trở về?!"

"Không cần!" Phượng Thiên không chút suy nghĩ liền quyết đoán từ chối.

Lần trước bị Hi phi kê đơn hoàn toàn là ngoài ý muốn, có thể là bởi vì là lần đầu tiên, sau khi xong nàng không thể đi được một bước. Nhưng bây giờ không giống, ít nhất nàng còn có thể miễn cưỡng đứng lên, tuy rằng tư thế có chút xấu, nhưng nàng tuyệt đối không cần lại bị người dùng ánh mắt mờ ám nhìn chằm chằm một lần nữa.

Nếu nam nhân này ôm nàng trở về, phạm là người có đầu óc, người nào không đoán được chuyện gì vừa xảy ra.

Phượng Thiên tức giận đến ót cũng đau: "Ngươi ở chỗ này làm việc của ngươi đi, ta tự đi về trước."

Làm sao Quân Mặc Ảnh cho nàng đi như vậy: "Không có gì sự, trầm trở về cùng nàng."

Nói xong cũng không cho nàng cơ hội từ chối, cầm áo choàng vắt trên bình phong xuống, cẩn thận phủ thêm cho nàng, nắm nàng đi ra ngoài.

Phượng Thiên tập tễnh vụng về đi một đường, không nói gì nhìn mỡ nam nhân "Thân nhẹ như yến", càng xem càng thấy nam nhân này không vừa mắt.

Trên đường đi, đột nhiên tiểu thái giám ở Ngự Thư Phòng báo lại, nói là Tả tướng đại nhân cầu kiến. Quân Mặc Ảnh chỉ nói một câu: "Đề hấn chờ." Sau đó liền ôm Phượng Thiên tiếp tục đi đến cung Phượng Ương.

Xa xa liền nhìn thấy Thân phi đứng ở cửa cung Phượng Ương, không biết nói gì với cung nhân.

Phượng Thiên hí mắt, đứng thẳng dậy từ trong lòng Quân Mặc Ảnh.

Quân Mặc Ảnh nhũn mi nhìn nàng một cái, nói cũng nói với Thân phi: "Trầm lại không biết, quan hệ của Thân phi và Thiên phi tốt như vậy khi nào, ba ngày hai lần lại chạy đến cung Phượng Ương."

Rõ ràng mang theo giọng điệu châm chọc khiến Thân phi đưa lưng về phía bọn họ cứng đờ người, chột chậm rãi xoay người.

Thân phi vốn nghe nói đế vương ở Ngự Thư Phòng thảo luận chính sự, nên mới đến đây tìm Phượng Thiên, lại không nghĩ rằng tới không khéo, Phượng Thiên cũng không ở, nói với câu với cung nhân cung Phượng Ương, nhưng thật ra chờ được đế vương trở lại.

Dáng vẻ gẩn bó như vậy, nàng chưa bao giờ gặp qua. Tuy nói nàng cảm thấy đế vương sùng ái Phượng Thiên không được lâu, nhưng không thể không nói, kia kỳ thật cũng là phương thức nàng tự mình an ủi.

Nàng luôn không muốn thừa nhận mình nhìn thấy đế vương đối xử với Phượng Thiên không giống.

Còn về không giống đến như thế nào, chỉ có thể nói, không ai hưởng thụ qua vinh sủng như vậy. Cứ thế mãi, thậm chí nàng hoài nghi đế vương sẽ đọc sủng một mình Phượng Thiên, thậm chí...

Trong lòng Thân phi kinh ngạc, không dám tiếp tục nghĩ tới.

"Nô tì tham kiến Hoàng Thượng, Hoàng Thượng cát tường." Nàng vội vàng hành lễ, đáp lại lời đế vương mới nói: "Hoàng Thượng hiểu lầm, kỳ thật nô tì

và Thiên phi đã quen biết từ lúc Tây Khuyết, nô tì vẫn coi Thiên phi là muối muối. Nay Thiên phi tiền sự tấn vong, nô tì sợ lòng nàng có tích tụ, cho nên muốn đến bồi nàng nhiều hơn, hy vọng nàng có thể nhanh chóng khôi phục trí nhớ."

"À!" Quân Mặc Ảnh nhíu mày, liếc mắt nhìn nàng một cái: "Vậy trăm hiểu làm sao?"

Thân phi ngẩn ra, trong lòng lập tức nảy lên một cổ ảo não.

Quả thật, nàng giải thích nhiều, có lần vài phần giấu đầu hở đuôi ở trong lời nói.

Quân Mặc Ảnh mỉm môi mỏng, không đợi nàng mở miệng liền nói: "Thiên phi có trăm ở cùng, không cần người bên ngoài lo lắng, trăm sẽ chiều cố nàng thật tốt. Huống chi, dù là thật sự lòng nàng có tích tụ, chẳng lẽ bằng người an ủi vài câu, có thể tiêu trừ?"

Bạn đang đọc truyện *Sùng Quan Lục Cung: Đế Vương Kiêu Mạn Hoàng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 174: Không cần dễ dàng tin tưởng bất luận kẻ nào

Thân phi bị hấn nói được á khẩu không trả lời được.

Trăm mặc hồi lâu, thẳng đến khi Quân Mặc Ảnh ôm Phượng Thiên vào cửa, gần như muốn biến mất ở trong tầm mắt của nàng, Thân phi mới vội vàng nói: "Hoàng Thượng lo lắng nô tì sẽ gây bất lợi cho Thiên phi sao?"

Quân Mặc Ảnh dừng bước, trên mặt không có gì biểu tình.

Nhưng thật ra Phượng Thiên trong ngực hấn giật giật, ngẩng đầu nhìn hấn một cái.

"Hoàng Thượng yên tâm, cho dù Thiên phi được sủng ái, nô tì hăm mộ, nô tì đều sẽ không hại Thiên phi. Tuy rằng nay Thiên phi đã không nhớ rõ nô tì, nhưng lúc còn ở Tây Khuyết, nô tì thật coi nàng là muối muối, sao có khả năng hại nàng."

"Khi nào thì trăm nói người hại nàng?!" Quân Mặc Ảnh không kiên nhẫn chặn lời nàng nói, trong ánh mắt hiện lên một tia không vui: "Người nhiều lần giải thích như vậy, sẽ chỉ làm trăm cảm thấy người có ý đồ."

"Nếu người chỉ quan tâm Thiên phi, quả thật không có tâm tư khác, vậy về sau ít đi cung Phượng Ương. Hiện tại nàng không nhớ rõ người, an ủi của người đối với nàng mà nói không khác gì người xa lạ, cần gì phải làm điều thừa."

Phượng Thiên nhíu mày.

Hiển nhiên Quân Mặc Ảnh đã không muốn nghe Thân phi dông dài, ôm Phượng Thiên tay bên hông dùng lực, ôm nàng vào trong điện.

Có lẽ người bên ngoài không biết, Phượng Thiên lại cảm nhận được trong động tác của hấn có một tia cường thế.

Vừa mới bắt đầu nàng còn không nhìn ra cái gì, nhưng vài lần như vậy, nàng phát hiện nam nhân này giống như không thích Thân phi.

Chính xác ra, là không thích nàng tiếp xúc với Thân phi.

Ngoài cửa cung, toàn thân Thân phi buộc chặt đứng ở đó, hai tay run run.

Đế vương đã nói như vậy, nàng còn có thể làm sao bây giờ chỉ có chủ động rời đi.

Nhưng rốt cuộc nàng làm sai chỗ nào, vì cái gì đột nhiên đế vương liền chán ghét nàng như vậy, đừng nói là giống như trước dùng vẻ mặt ôn hoà trò chuyện với nàng, nay ngay cả một ánh mắt hòa hoãn cũng không chịu cho nàng.

Cảm giác được ánh mắt khác thường của người cung Phượng Ương nhìn nàng, trên mặt Thân phi hiện lên một tia lúng túng, tuy rằng nàng tận lực duy trì phong độ cao ngạo ngày thường, nhưng môi run run vẫn tiết lộ giờ phút này nội tâm nàng không yên.

Về sau này cung Phượng Ương, nàng sợ không tới được.

Đế vương cố ý ở trước mặt nhiều hạ nhân như vậy nói những lời này, vì chính là để bọn họ về sau thấy nàng liền chặn nàng ngoài cửa đi.

Thân phi xoay người, từng bước một, đáy mắt đau khổ dần dần bị lo lắng thay thế.

Trong chính điện cung Phượng Ương, Quân Mặc Ảnh vẫn không mở miệng, Phượng Thiên cũng trăm mặc không nói lời nào.

Hai người như là so định lực của ai tốt hơn.

Nửa ngày, Phượng Thiên ngưng mắt, khóe miệng nở nụ cười: “Có phải ngươi rất chán ghét ta tiếp xúc với Thân phi không?”

Hỏi vấn đề này rõ ràng có chút thừa, bởi vì đáp án không thể nghi ngờ là khẳng định, chỉ nhìn một cách đơn thuần mỗi lần hấn đều đuổi Thân phi ở bên người nàng sẽ biết. Chính là Phượng Thiên muốn từ trong miệng hấn nghe được một ít đáp án, hoặc nói là nguyên nhân.

Nhưng không có.

Nàng tỉnh tể nhìn mỗi một thân sắc trên mặt nam nhân, nhưng mà, trừ bỏ ôn nhu cười với nàng, không nhìn thấy biểu tình khác.

"Chẳng lẽ Thiên Thiên thích nàng sao?"

Quân Mặc Ảnh hỏi lại cầm lấy tay nàng, hạ mi mắt, tư thái tao nhã cầm ở trong tay thương thức: “Nhớ kỹ, ở trong cung, không cần dễ dàng tin tưởng bất luận kẻ nào. Chỉ sợ bọn họ thoát nhìn đều là thật tâm đối đãi nàng, cũng không được tùy tiện giao tâm ra ngoài, nếu không hối hận sẽ chỉ là chính nàng."

Chương 174: Không cần dễ dàng tin tưởng bất luận kẻ nào

Thân phi bị hấn nói được á khẩu không trả lời được.

Trầm mặc hồi lâu, thẳng đến khi Quân Mặc Ảnh ôm Phượng Thiên vào cửa, gần như muốn biến mất ở trong tầm mắt của nàng, Thân phi mới vội vàng nói: “Hoàng Thượng lo lắng nô tì sẽ gây bất lợi cho Thiên phi sao?”

Quân Mặc Ảnh dừng bước, trên mặt không có gì biểu tình.

Nhưng thật ra Phượng Thiên trong ngực hấn giật giật, ngẩng đầu nhìn hấn một cái.

"Hoàng Thượng yên tâm, cho dù Thiên phi được sủng ái, nô tì hăm mộ, nô tì đều sẽ không hại Thiên phi. Tuy rằng nay Thiên phi đã không nhớ rõ nô tì, nhưng lúc còn ở Tây Khuyết, nô tì thật coi nàng là muội muội, sao có khả năng hại nàng."

"Khi nào thì trầm nói ngươi hại nàng?!" Quân Mặc Ảnh không kiên nhẫn chặn lời nàng nói, trong ánh mắt hiện lên một tia không vui: "Ngươi nhiều lần giải thích như vậy, sẽ chỉ làm trầm cảm thấy ngươi có ý đồ."

"Nếu ngươi chỉ quan tâm Thiên phi, quả thật không có tâm tư khác, vậy về sau ít đi cung Phượng Ương. Hiện tại nàng không nhớ rõ ngươi, an ủi của ngươi đối với nàng mà nói không khác gì người xa lạ, cần gì phải làm điều thừa."

Phượng Thiên nhíu mày.

Hiển nhiên Quân Mặc Ảnh đã không muốn nghe Thân phi dong dài, ôm Phượng Thiên tay bên hông dùng lực, ôm nàng vào trong điện.

Có lẽ người bên ngoài không biết, Phượng Thiên lại cảm nhận được trong động tác của hấn có một tia cường thế.

Vừa mới bắt đầu nàng còn không nhìn ra cái gì, nhưng vài lần như vậy, nàng phát hiện nam nhân này giống như không thích Thân phi.

Chính xác ra, là không thích nàng tiếp xúc với Thân phi.

Ngoài cửa cung, toàn thân Thân phi buộc chặt đứng ở đó, hai tay run run.

Đế vương đã nói như vậy, nàng còn có thể làm sao bây giờ chỉ có chủ động rời đi.

Nhưng rốt cuộc nàng làm sai chỗ nào, vì cái gì đột nhiên đế vương liền chán ghét nàng như vậy, đừng nói là giống như trước dùng vẻ ôn hoà trò chuyện với nàng, nay ngay cả một ánh mắt hòa hoãn cũng không chịu cho nàng.

Cảm giác được ánh mắt khác thường của người cung Phượng Ương nhìn nàng, trên mặt Thân phi hiện lên một tia lúng túng, tuy rằng nàng tận lực duy trì phong độ cao ngạo ngày thường, nhưng môi run run vẫn tiết lộ giờ phút này nội tâm nàng không yên.

Về sau này cung Phượng Ương, nàng sợ không tới được.

Đế vương có ý ở trước mặt nhiều hạ nhân như vậy nói những lời này, vì chính là để bọn họ về sau thấy nàng liền chặn nàng ngoài cửa đi.

Thân phi xoay người, từng bước một, đầy mắt đau khổ dần dần bị lo lắng thay thế.

Trong chính điện cung Phượng Ương, Quân Mặc Ảnh vẫn không mở miệng, Phượng Thiên cũng trầm mặc không nói lời nào.

Hai người như là so định lực của ai tốt hơn.

Nửa ngày, Phượng Thiên ngưng mắt, khóe miệng nở nụ cười: “Có phải ngươi rất chán ghét ta tiếp xúc với Thân phi không?”

Hỏi vấn đề này rõ ràng có chút thừa, bởi vì đáp án không thể nghi ngờ là khẳng định, chỉ nhìn một cách đơn thuần mỗi lần hấn đều đuổi Thân phi ở bên người nàng sẽ biết. Chính là Phụng Thiên muốn từ trong miệng hấn nghe được một ít đáp án, hoặc nói là nguyên nhân.

Nhưng không có.

Nàng tinh tế nhìn mỗi một thần sắc trên mặt nam nhân, nhưng mà, trừ bỏ ôn nhu cười với nàng, không nhìn thấy biểu tình khác.

"Chẳng lẽ Thiên Thiên thích nàng sao?"

Quân Mặc Ảnh hỏi lại cầm lấy tay nàng, hạ mi mắt, tư thái tao nhã cầm ở trong tay thường thức: "Nhớ kỹ, ở trong cung, không cần dễ dàng tin tưởng bất luận kẻ nào. Chỉ sợ bọn họ thoát nhìn đều là thật tâm đối đãi nàng, cũng không được tùy tiện giao tâm ra ngoài, nếu không hối hận sẽ chỉ là chính nàng."

Bạn đang đọc truyện *Sùng Quan Lục Cung: Đế Vương Kiêu Man Hoàng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 175: Sao người chỉ biết là Hoàng Thượng không muốn nhìn thấy người?

Phụng Thiên suốt nửa liền thốt ra: "Trong những người này cũng bao gồm người sao?" Nhưng há miệng thờ đốc, vẫn nuốt lời định nói trở vào.

Ít nhất cho tới bây giờ, nam nhân này đối với nàng rất tốt, không cần phải hỏi cái này. Nếu một ngày nào đó trong tương lai, nàng phát hiện ngay cả hấn cũng không thể tin nhiệm, như vậy từ đó không tin ai nữa, không cần hỏi nhiều.

Có một số việc, chỉ có thể dựa vào hai mắt của mình nhìn, chỉ dựa vào hỏi là vô dụng.

Cho nên đến cuối cùng, nàng gật đầu, khoe miệng tươi cười không giảm: "Ừ, ta đã biết."

Thân phi đi một đường đều thần thờ, trong lòng vừa ghen tị vừa khủng hoảng, vừa sợ hãi vừa sầu lo, toàn bộ cảm xúc phức tạp trong đầu nảy lên, như muốn bao phủ cả người nàng.

Không đợi nàng trở lại cung Thi Họa, nửa đường đã bị người của Thái Hậu mời đi qua.

Thân phi biết Thái Hậu tích tị, ngày thường đều miễn phi tần bá kiến, càng miễn bàn là chủ động triệu kiến phi tần nào. Hơn nữa xưa nay Thái Hậu không thích nàng, đối với phi tần khác ít nhất còn có thể hòa ái cười, lúc nhìn thấy nàng lại bình thần không có biểu tình gì, cho nên lần này triệu kiến nàng, tuyệt đối không đơn giản.

Nhưng nghĩ tới nghĩ lui, nàng cũng không thể nghĩ được nguyên nhân.

Thôi, Thân phi lắc đầu, chờ gặp qua sau đó tự nhiên sẽ hiểu.

Tiến cung Phụng Minh bá kiến Thái Hậu, mới đầu cũng không có vào hấn việc chính, Thái Hậu một câu có một câu không quan tâm thân thể và tình hình của hấn gần đây, nhìn qua thật đúng như là cực thích nàng, đơn thuần mời nàng uống trà mà thôi.

Thân phi không khỏi trào phúng nhướng mày.

"Nghe nói Thân phi mới vừa đi cung Phụng Ương?!" Tay Thái Hậu cầm tách trà, hơi nóng mờ nhạt bay lên, như là lơ đãng hỏi, giống hệt với quan tâm nàng vừa rồi.

Nhưng Thân phi biết không phải.

Nếu nàng không đoán sai, đây mới là trọng điểm hôm nay Thái Hậu tìm nàng đến.

"Bẩm Thái Hậu, quả thật nô tì đi cung Phụng Ương."

"Ừ." Thái Hậu gật đầu, phụng thoa lắc lư theo động tác của bà lung lay vài cái, lóng lánh làm cho người ta không thể nhìn thẳng.

"Thăm Thiên phi đi." Thái Hậu Vi Vi nâng mắt, liếc Thân phi một cái: "Các người đều đến từ Tây Khuyết, nghĩ đến quan hệ hấn là không kém, đi xem cũng nên là."

Thân phi nói rõ: "Kỳ thật, nô tì vẫn chưa nhìn thấy Thiên phi."

"Hả, đây là vì sao?"

"Lúc nô tì đi cung Phượng Ương, Thiên phi không ở trong cung, hình như là đi cung Càn Long tìm Hoàng Thượng, sau lại trở về với Hoàng Thượng. Nô tì nghĩ, Hoàng Thượng không muốn nhìn thấy nô tì, cho nên nhìn thấy nô tì từ xa, liền trực tiếp để nô tì trở về." Nói tới đây, Thân phi cười khổ một tiếng: "Nô tì thậm chí còn chưa kịp nói với Thiên phi nửa câu."

"Người đưa nhỏ này, chính là tâm tính rất đơn thuần." Thái Hậu thờ dài, thương hại nhìn nàng: "Sao người chỉ biết là Hoàng Thượng không muốn nhìn thấy người, mà không phải Thiên phi không muốn nhìn thấy người?!"

Thân phi ngẩn người.

"Thái Hậu..."

"Ai gia vốn không muốn nói, nhưng thật sự là không đành lòng nhìn người như vậy. Người nhắm lại xem, trong đó nếu không có ai nói này nói nọ, Hoàng Thượng còn làm đến bước này sao?"

Ánh mắt Thân phi chợt lóe, trong lòng đã hiểu được ý tứ của Thái Hậu, cũng đoán được hôm nay Thái Hậu tìm nàng đến đến tột cùng là có chuyện gì.

Nhưng hiện tại nàng chỉ có thể giả bộ hồ đồ hiểu: "Nô tì ngu dốt, ý Thái Hậu là..."

Thái Hậu biết nàng giả ngu, nhưng cũng không ngại, chậm rãi nói: "Tính tình của Thiên phi, ngày thường nhìn như là người vô hại. Chẳng qua, lòng người cách cái bụng, ai biết trong lòng nàng suy nghĩ cái gì?"

Bạn đang đọc truyện *Sùng Quan Lục Cung: Đế Vương Kiêu Man Hoàng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 176: Hắn nhất định sẽ trở lại bên cạnh người

Thái Hậu thật sự nhìn Thân phi, hoàn toàn chính là đáng về suy nghĩ cho nàng.

Thân phi cười lạnh ở trong lòng, quả thật là lòng người cách cái bụng.

Rõ ràng từ trước rất chán ghét nàng, hiện tại lại giả dạng làm như vậy, coi nàng hồ đồ đến tình trạng gì, nhìn không ra đến đây là muốn lấy nàng làm súng sai sử sao?

"Thái Hậu, từ trước quan hệ giữa nô tì và Thiên phi rất tốt, cho nên nô tì tin tưởng nàng sẽ không phải loại người ở sau lưng nói huyên thuyên."

"Người cũng nói là từ trước, nhưng còn bây giờ thì sao, nay nàng thánh sùng không suy, có từng nghĩ đến người chút nào chưa?" Thái Hậu nhú mi, giọng điệu sắc bén: "Huống chi các người cùng bầu bạn bên người quân vương, ai có thể cam đoan sẽ không bởi vậy mà sinh ra hiềm khích."

Trầm mặc một lát, Thái Hậu mới thu thần sắc, thờ dài nói: "Ai gia biết người tâm địa tốt, có lẽ trước kia Thiên phi cũng tốt, nhưng hôm nay không phải nàng mất trí nhớ sao, chuyện quá khứ đều không nhớ rõ, khó tránh khỏi sẽ làm ra một vài chuyện tình khác với bản tính."

"Người nhắm lại, người sớm được phong làm phi tử, khi đó nàng chỉ là tiểu chủ ngay cả phong hào đều không có, nếu là người khác sớm đã không còn giữ được tâm. Tuy rằng ai gia biết ý chí của Hoàng Thượng không phải tùy tiện một người có thể thay đổi, nhưng cũng không có nghĩa là những người khác cũng biết, khó tránh khỏi sẽ có người ác ý, cảm thấy là người không chịu giúp Thiên phi tranh sủng. Ngày qua tháng lại, có lẽ Thiên phi cũng cho rằng như vậy, dù sao nàng không có trí nhớ, không phải sao?"

Sắc mặt Thân phi thay đổi mấy lần.

Không thể không thừa nhận, lời Thái Hậu nói chọc đúng tâm đau của nàng. Bất luận là trước khi mất trí nhớ hay sau khi mất trí nhớ, Phượng Thiên nhìn như đơn thuần vô hại, lại đều là nàng không nhìn thấu.

Đã như thế, trước mặt nàng cũng không thể chủ động đáp ứng chuyện này. Nếu không ngày sau tính toán, Thái Hậu nhiều lắm cũng chỉ tùy tiện nói hai câu, nàng lại chân chính làm việc kia. Truy cứu tội, nàng biết sẽ thêm tội vu oan giáng họa cho Thái Hậu.

"Thái Hậu nói có lý, chỉ là tính như vậy, nô tì có thể làm gì?" Thân phi thờ dài: "Hiện tại nô tì chỉ là một phi tử không được sủng ái, Thiên phi mới đúng là đầu quả tim trên người Hoàng Thượng."

"Loại chuyện này, ai có thể nói là chắc chắn?!" Thái Hậu nhếch môi, trào phúng cười.

"Trong thâm cung, không lường trước được nhất là tâm đế vương. Hôm nay đứng ở chỗ cao nhất, ngày mai liền té xuống chỗ thấp nhất chỗ nào cũng có, cho nên người đừng tự coi khinh mình. Ít nhất ai gia nhìn ra, người tốt hơn nhiều so với Thiên phi, ngày thường tốt, tính tình cũng được. Chỉ cần Hoàng Thượng có cơ hội một mình gặp người, ai gia tin tưởng, hắn nhất định sẽ ở bên cạnh người."

Trong lòng Thân phi kinh ngạc vội hỏi: “Tạ Thái Hậu nâng đỡ, nô tì thẹn không dám nhận.”

Hóa ra ngoài việc mượn tay nàng trừ bỏ Phụng Thiên, Thái Hậu còn muốn nàng bắt lấy tâm Hoàng Thượng.

Nhưng nàng không nghĩ ra, rõ ràng Thái Hậu rất chán ghét nàng, vì sao loại việc này không tìm người khác?!

Chẳng lẽ vì diệt trừ Phụng Thiên, ngay cả nàng cũng có thể chấp nhận?

Nếu quả thực như vậy, vậy Thái Hậu phòng bị và chán ghét Phụng Thiên thật đúng là không phải một chút.

Thân phi nhũn mày, buông mi mắt xuống, trong con ngươi hiện lên một tia u ám.

Trong Ngự Thư Phòng

Tiểu An Tử vội vàng chạy từ bên ngoài vào, hành lễ, khẩn trương nói: “Hoàng Thượng, Thân phi nương nương không trực tiếp trở về cung Thi Hòa, mà là đến chỗ Thái Hậu.”

Quân Mặc Ảnh nhíu mi tâm: “Thái Hậu phái người mời, hay là tự nàng đi?”

"Là Thái Hậu phái người mời."

"Trẫm đã biết, người đi xuống đi."

Vừa dứt lời, tiểu thái giám bên ngoài Ngự Thư Phòng lập tức tiến vào bẩm báo nói: “Hoàng Thượng, Thân phi nương nương cầu kiến.”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Quan Lục Cung: Đế Vương Kiêu Man Hoàng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 177: Nếu quả thực bận rộn như thế

Quân Mặc Ảnh càng nhíu chặt mi tâm hơn: “Nàng tới làm gì?”

Quay đầu nói với Lý Đức Thông: “Người ra xem đi.”

Lý Đức Thông đáp "Vâng", mở cửa đi ra ngoài, chỉ thấy một mình Thân phi đứng ở đầu gió, búi tóc bị thổi có chút rối loạn, cả người như là hăm sâu trong trầm tư, ngay cả hân đi ra đều không thấy được.

Vẫn là Lý Đức Thông đi ra trước kêu một tiếng "Thân phi nương nương", nàng mới phản ứng lại.

"Lý công công, chào." Thân phi mỉm cười.

"Nô tì không dám." Bất luận là nói với ai Lý Đức Thông đều cười tủm tỉm, ai bảo hướng gió trong hậu cung xoay chuyển quá nhanh, nếu ngày nào đó đắc tội chủ tử sắp được sủng, vậy tính không ra. Là tốt hơn so với đám lão già trong Thái y viện, cũng không biết vô tình chọc phải đầu quả tim của đế vương.

"Hoàng Thượng đang ở bên trong bận rộn, đặc biệt để nô tì đi ra hỏi, nương nương tới đây, là có chuyện gì sao?"

"À." Thân phi miễn cưỡng cười cười: "Là như thế này, lúc trước bản cung khiến Hoàng Thượng mất hứng, cho nên dặn riêng nô tì chuẩn bị chút canh, nghĩ đưa cho Hoàng Thượng bồi tội. Mong rằng Lý công công có thể thay bản cung truyền một tiếng, nói vài lời hay."

Nói xong, nàng liền tháo vòng tay phi thúy sáng rực trên cổ tay xuống, nhét vào trong tay Lý Đức Thông.

Làm việc phải muốn tiền, bất luận ở đâu đều là đạo lý mãi mãi không thay đổi.

Lý Đức Thông cũng không từ chối. Việc này, đừng nói là hân, liền ngay cả đế vương cũng cam chịu. Quy củ trong cung thôi, ai chẳng biết.

"Nương nương chờ một chút, đợi nô tì đi vào hỏi hộ nương nương một chút." Dừng một chút, lại bổ sung nói: “Nhưng mà nô tì cũng không biết chuyện này có được hay không, gần đây Hoàng Thượng thật sự bận rộn công vụ, không thoát thân được.”

Thân phi gật đầu: “Bản cung biết, mặc kệ thành hay không thành, đều cảm tạ Lý công công trước.”

Tuy nói thế, trong lòng Thân phi vẫn không nhịn được cười lạnh.

Bận rộn công vụ?!

Nếu quả thực bận rộn như thế, sao có thể thoát thân ngày đêm ngủ lại cung Phượng Ương, ngay cả cung Càn Long cũng không trở về.

Đương nhiên, Thân phi không dám biểu hiện ra ý tứ này trên mặt chút nào.

Lý Đức Thông đi vào nói lại lời Thân phi nói một lần nữa, lòng tràn đầy chờ để vương tử chối. Tuy rằng ở trong mắt hán, đế vương không có khả năng độc sủng một nữ nhân, nhưng dựa theo gần nhất, Thiên phi không thể nghi ngờ là khối bánh bảo bối đầy hương.

Cho nên sau khi đế vương trầm ngâm một lát, trả lời một tiếng "Ừ", biểu tình trên mặt Lý Đức Thông như là bị sét đánh.

Được?!

Được?!

Cho nên đế vương là muốn đi cung Thi Hòa!

"Không có nghe trẫm nói sao?" Quân Mặc Ảnh nhú mi liếc hán một cái.

Thân mình Lý Đức Thông run lên: "Nô tài đáng chết, nô tài tuân chỉ, nô tài đi nói lại với Thân phi nương nương."

Nói xong, Lý Đức Thông chạy nhanh đi ra ngoài.

Ánh mắt Quân Mặc Ảnh phức tạp nhìn cửa, trong ánh mắt hiện lên một tia lạnh lẽo khó có thể nhận ra.

Thân phi vốn cũng không ôm nhiều kỳ vọng vào việc này, chính là e ngại Thái Hậu nói với nàng những lời này, không thể không giả vờ giả vịt. Nếu không khiến Thái Hậu không vui, khó nói sẽ không nghĩ ra chiêu gì đối phó nàng.

Nhưng Lý Đức Thông lại đi đến trước mặt nàng, nói là đế vương đồng ý.

Đột nhiên Thân phi không biết mình nên làm ra biểu tình gì mới tốt.

Quả nhiên, người không có kỳ vọng mới không có thất vọng. Lúc nàng tràn đầy nghĩ đế vương sẽ không trở về cùng nàng, đột nhiên nhận được một tin tức như vậy, đúng là lòng tràn đầy kích động mệnh mông.

Ngẫm lại cũng thật sự là đủ thâm, theo khi nào thì ngay cả ăn một bữa cơm với đế vương, nàng cũng có thể vui thành cái dạng này.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Quan Lục Cung: Đế Vương Kiêu Man Hoàng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 178: Nhân vật chính đều là một người

Trong cung Phượng Ương, Phượng Thiên còn không biết tin tức này, nghĩ đến hán sẽ tới đây dùng bữa như mọi khi.

Đồ ăn trên bàn đã chuẩn bị xong, vẫn không nhìn thấy bóng người Quân Mặc Ảnh, Phượng Thiên không khỏi buồn. Sao lá gan Hữu tướng lớn như vậy, nói chuyện quan trọng gì, nói đến ngay cả thời gian dùng bữa tối của hoàng đế cũng dám trì hoãn.

Phượng Thiên phủ thêm áo choàng, chuẩn bị đi bên ngoài nhìn xem.

"Nương nương, hay để nô tỳ đi thôi." Đông Dương nghĩ ngăn cản nàng, bên ngoài trời lạnh như thế, làm gì để chủ tử đi một chuyến đâu, nàng làm hạ nhân nên đi xem.

"Không có việc gì, mặc nhiều như vậy, cũng không đông lạnh ta. Dù sao ta ở chỗ này cũng là chờ, còn không bằng đi xem."

Vừa ra khỏi cửa liền nhìn thấy Tiểu An Từ vội vàng chạy tới, biểu tình trên mặt rối rắm, lúc nhìn thấy nàng, lại biến thành kinh ngạc: "Trời lạnh như thế, sao nương nương lại đi ra?"

Phượng Thiên cười, không đáp lại: "Người chạy gấp như vậy làm gì là Hoàng Thượng có chuyện gì, cho nên không thể tới sao?!"

Nhất thời biểu tình trên mặt Tiểu An Từ lại trở về rối rắm, tuy hán cực lực muốn che dấu, Phượng Thiên vẫn không nhìn thấy khó xử chột lóc rồi biến

mất ở đây mất hẳn.

Áp ứng nửa ngày, rốt cuộc Tiểu An Từ hạ quyết tâm, bình tĩnh nói: “Bẩm nương nương, hoàng thượng đến cung Thi Hòa, bảo nô tài đến nói một tiếng, hôm nay sẽ không lại đây, để nương nương không cần chờ ngài.”

Phượng Thiên nhíu mày, cung Thi Hòa... Thân phi...

"Được, ta đã biết." Phượng Thiên dương cao khoe miệng.

Tiểu An Từ sùng sốt.

Đội hán phản ứng lại, người trước mặt đã muốn xoay người vào điện, chỉ lưu lại một bóng dáng màu vàng cho hán.

Tiểu An Từ kêu khổ không ngừng, này gọi là phản ứng gì, chủ tử sẽ không phát lửa giận lên trên người hán chứ?!

Ngắm lại hán cũng thật sự là khổ, là đồ đệ của Lý Đại công công, nhưng cũng chính bởi vì vậy, loại chuyện cổ hết sức không lấy lòng đều chỉ do hán làm. Sư phó khẳng định là không muốn đắc tội với người, tùy tiện tìm tiểu thái giám qua cung Phượng Ương bẩm báo với chủ tử, cho nên cuối cùng loại khẳng định loại việc này phải dừng ở trên đầu hán.

Tiểu An Từ thờ dài, xoay người men theo đường trở về, chuẩn bị trả lời.

Phượng Thiên trở lại trong điện, cũng không nói gì, cố tự ăn.

Đông Dương không khỏi kinh ngạc: “Nương nương không đợi Hoàng Thượng sao?”

Phượng Thiên nhìn chằm chằm cái chân gà cắn một miếng to thịt, nhét đầy miệng, hai má phình ra: “Ừ, hôm nay hán không tới.”

Không biết vì cái gì, Đông Dương cảm thấy mặc dù chủ tử cười, nhưng trong tươi cười giống như có vài phần âm trầm nghiêng răng nghiêng lợi, mà cái chân gà đáng thương kia trở thành đối tượng cắn xé của nàng.

Đông Dương không khỏi rùng mình.

Nàng không hỏi lại, yên lặng phát hiện, hôm nay chủ tử giống như ăn hai chén cơm, ngày thường, chủ tử chỉ thích ăn thịt, không thích ăn cơm.

Thật quý dị!!!

Cung Thi Hòa.

Trên bàn cơm, Thân phi cẩn thận gấp đồ ăn cho đế vương, lời nói cử chỉ cũng không dám làm càn như trước kia, trước kia nàng cũng không thể gọi là làm càn, chính là ngẫu nhiên vui đùa nhỏ nhỏ không ảnh hưởng toàn cục mà thôi. Không giống hiện tại, ngay cả cười một cái cũng phải cẩn thận, sợ chính mình không cẩn thận một cái lại đắc tội đế vương.

Chính là đáng về đế vương, nhìn như trầm mặc, như lúc dùng thiện đã vội vàng nghĩ tới một việc.

Quân Mặc Ảnh đúng là nghĩ tới một việc, rất nhiều rất nhiều chuyện, mà nhân vật chính trong suy nghĩ của hán đều là một người.

Phượng Thiên!

Bạn đang đọc truyện *Sủng Quan Lục Cung: Đế Vương Kiêu Mạn Hoàng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 179: Không phải chỉ có Phượng Thiên sao?

"Nghe Lý công công nói, gần đây Hoàng Thượng bận rộn công vụ. Thứ cho nô tì cả gan, Hoàng Thượng phải bảo trọng thân thể mới đúng. Món canh tương cá muối này rất được, Hoàng Thượng nếm thử xem."

Thân phi mở miệng, lúc này mới kéo suy nghĩ của Quân Mặc Ảnh lại, thoáng bắt mắt nhíu mày, sau đó mới "Ừ" một tiếng.

"Lúc ngươi ở Tây Khuyết, rất thân Thiện phi sao?" Quân Mặc Ảnh thân nhiên liếc mắt nhìn nàng một cái, tùy ý hỏi.

"Đúng vậy." Thân phi gật đầu: "Lúc trước trong nhóm tỷ muội trướng cử, chỉ có Thiện phi và nô tì có quan hệ tốt nhất."

"À" Quân Mặc Ảnh nhướng mày, tựa tiểu phi tiểu nhếch môi: "Vậy vì sao trước khi Thiện phi mất trí nhớ, trẫm chưa bao giờ nghe ngươi nhắc tới nàng?!"

Ánh mắt Thân phi chợt lóe, miễn cưỡng cười nói: “Nô tì sợ Hoàng Thượng không thích, không dám ở trước mặt hoàng thượng nhắc tới việc này.”

Nàng cũng không nói rõ vì sao không thích, nhưng hai người đều hiểu trong lòng.

Một năm kia, ngay cả mặt Phụng Thiên đế vương cũng chưa thấy qua, như thế nào có khả năng vui vẻ bỏ qua chính là áp dụng phương thức xử lý lạnh, hay là có người ở giữa làm khó dễ, nhưng mặc kệ là thế nào, thức thời cũng không có người tùy tiện đề cập người tên là Phụng Thiên kia.

"Từ bỏ không nhắc tới trước mặt trẫm, trẫm cũng không thấy ngại quan tâm nàng cái gì." Quân Mặc Ảnh nói trực tiếp, không giữ cho nàng một chút đường sống.

Thân phi ngẩn người, đột nhiên hiểu được, vì sao hôm nay đế vương đồng ý đến cung Thi Họa của nàng.

Là vì muốn làm rõ mục đích chân chính nàng tiếp cận Phụng Thiên sao?

Thân phi tươi cười lại có vài phần chua xót, không đợi nàng mở miệng, Quân Mặc Ảnh lại nói: “Từ trước là thấy trẫm không thích, cho nên bất hòa, nay lại thấy trẫm vui vẻ, cho nên lại tiếp cận?!”

"Hoàng Thượng, nô tì tuyệt không có ý này!" Thân phi hoảng sợ, cuống quýt lắc đầu: "Nô tì biết, Hoàng Thượng không phải là người có thể tùy tiện đề một người xoay trái xoay phải, không có loại tâm tư này."

Quân Mặc Ảnh nhú chặt mày.

"Vậy nếu trẫm nói cho ngại, cố tình Phụng Thiên không bao gồm trong một người tùy tiện kia, ngại còn có thể nói như vậy sao?"

Ngực Thân phi run lên, chân mềm xuống thiếu chút nữa ngã ra khỏi ghế.

Không bao gồm như thế nào gọi là không bao gồm?!

Những người khác đều là "Một người tùy tiện", chỉ có Phụng Thiên không phải sao?!

Nàng nhíu mày: “Hoàng Thượng minh giám, nô tì biết Hoàng Thượng ghét nhất xấu xa trong hậu cung, tuyệt không dám có tâm tư như vậy. Còn về Thiên phi, xưa nay nô tì đều coi nàng là muội muội, sở dĩ lúc trước không dám tiếp xúc nhiều với nàng, cũng là sợ quan tâm đặc biệt sẽ khiến nàng bị nô tài ghen ghét, cuối cùng ngược lại hại nàng. Nay không có phần lo lắng này, nô tì mới dám...”

"Được rồi, trẫm chỉ tùy tiện hỏi thôi, ngại không cần khẩn trương như vậy." Sắc mặt Quân Mặc Ảnh hạ xuống, chặn lời nàng.

Lúc này Thân phi mới nhẹ nhàng thở ra, lại không khỏi oán thầm: "Nếu đây cũng là tùy tiện hỏi, vậy có phải trong đại đường hình bộ cũng có thể gọi uống trà nói chuyện phiếm hay không?"

Một lát sau, tiểu thái giám đưa bữa tối đi xuống, Thân phi xưng phong nhận việc châm nước trà cho đế vương.

Quân Mặc Ảnh đồng ý.

Chờ nàng trở về, không ngờ thay đổi một bộ xiêm y.

Vân sam màu đỏ tía, càng làm nổi bật khuôn mặt trắng nõn của nàng, mi dày cong vút, mắt đẹp như sao, cười rạng rỡ, mị hoặc lan tràn. Cái trầm cái hình bướm búi tóc phi thiên kê, tăng thêm vài phần gợi cảm. Không giống mới vừa rồi bị gió thổi có chút hỗn độn, vừa thấy chính là tỉ mỉ ăn diện. Trong tay nàng còn đang cầm một đĩa trà, bên cạnh là một bộ tách trà làm bằng sứ thanh hoa.

Chợt liếc mắt nhìn một cái, khiến người mê mẩn.

Quân Mặc Ảnh thản nhiên nhìn nàng: “Thời gian ngắn như vậy, rốt cuộc Thân phi phải đi pha trà, hay là đi thay quần áo?!”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Quan Lục Cung: Đế Vương Kiêu Man Hoàng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 180: Bất cứ giá nào!

Sắc mặt Thân phi tối lại.

Đến tột cùng là đi pha trà hay là đi thay quần áo?!

Đương nhiên là đi thay quần áo. Thời gian ngắn như vậy, sao nàng có khả năng làm hai việc cùng lúc.

Hiển nhiên trà chỉ là một cái cớ tốt để nàng sửa soạn cho mình một phen. Chính là nàng không nghĩ tới đế vương sẽ trực tiếp vạch trần nàng như vậy, giọng điệu như vậy, giống như vốn không coi nàng là một nữ nhân.

Nhưng việc đã đến nước này, Thân phi cũng chỉ cứng ngắc tươi cười đi về phía đế vương.

"Hoàng Thượng" Thân phi như mảnh mai không có xương nũng nịu một tiếng, không thấy đế vương phản ứng, liền buông đĩa trà, đưa chén trà qua cho đế vương.

Quân Mặc Ảnh nhận lấy, biểu tình trên mặt không có chút biến hóa, bình tĩnh giống như không nhìn ra nữ nhân này đang câu sùng với hắn.

Thân phi nói: "Hôm nay sắc trời đã tối muộn, bên ngoài lại lạnh, không bằng Hoàng Thượng liền ở lại nơi này của nô tì đi?"

Ánh mắt Quân Mặc Ảnh thân nhiên quét một vòng quanh đại điện, mới gật đầu: "Ừ, cũng được."

Thân phi kinh ngạc nhìn hắn, giống như là có chút không dám tin đế vương sẽ khinh địch mà đáp ứng như vậy, hại nàng chuẩn bị đầy bụng lý do thoái thác thật tốt nhưng hoàn toàn không có chỗ dùng.

Đang lúc xuất thần, phía sau đột nhiên truyền đến một trận động tĩnh.

Nhìn lại, đã thấy Lý Đức Thông ôm một đồng màu vàng gì đó đến, cung kính nói với đế vương: "Hoàng Thượng, tấu chương của hôm nay đều đã lấy đến đây."

Một câu vô cùng đơn giản, lại khiến trong phút chốc sắc mặt Thân phi trắng bệch.

"Ừ, đi xuống đi." Quân Mặc Ảnh chỉ án thư, để Lý Đức Thông đặt tấu chương xuống, cho hắn lui ra.

Trước khi đi Lý Đức Thông liếc nhìn Thân phi một cái, trầm mặc thờ dài.

Cũng không biết đế vương nghĩ như thế nào, rõ ràng thoát nhìn cũng không vui vẻ, thậm chí bình tĩnh làm cho người ta cảm thấy miễn cưỡng, vậy vì cái gì phải ở lại cung Thi Hòa.

Chỉ là tâm tư của đế vương, cũng không phải một nô tài như hắn có thể đoán được.

Sau khi Lý Đức Thông đi ra, trong điện chỉ còn lại hai người, Thân phi đứng ở bên cạnh đế vương, đột nhiên không biết làm sao.

Thật lâu sau, mới hít sâu một hơi, mị hoặc nói: "Hoàng Thượng ở lại chỗ nô tì, còn xem tấu chương làm cái gì?" Nàng bước từng bước về phía trước, mắt thấy sẽ ngồi lên người đế vương, lại không biết đế vương là trùng hợp hay là cố ý, vừa lúc xoay người đến chỗ tấu chương, Thân phi cứng đờ đứng đó.

"Theo ý tứ của Thân phi, nếu trầm ở cung Thi Hòa, không nên để ý tới triều chính, sa vào ôn nhu hương sao?" Quân Mặc Ảnh bật cười một tiếng.

Thân phi hoảng sợ.

Rõ ràng nàng không có ý tứ này, nhưng đêm nay mặc kệ nàng nói gì, đế vương giống như là cố ý muốn bới lông tìm vết, khắp nơi chọn cái sai của nàng.

Mặc kệ, bất cứ giá nào!

Thân phi nhắm mắt, cổ tay nhu nhược không có xương bỗng dựng lên cánh tay đế vương: "Sao nô tì có ý này, chính là đã lâu Hoàng Thượng không thấy nô tì, chẳng lẽ cũng không nghĩ tới nô tì sao?" Nàng ủy khuất nói: "Nô tì lại nghĩ tới Hoàng Thượng rất nhiều đó."

Quân Mặc Ảnh khẽ nhủ mảy.

Dịch người, bất động thanh sắc phất hai tay: "Gần đây quốc sự bận rộn, suốt đêm hôm nay trầm muốn phê xong tấu chương mới được."

"Hoàng Thượng. ..."

"Thân phi, trầm vẫn nghĩ người là người biết thời thế." Quân Mặc Ảnh trầm giọng, ánh mắt lạnh lẽo không kiên nhẫn.

Lời này vừa nói ra, Thân phi còn có thể nói cái gì!

Tất cả ảo tưởng vừa rồi đều tan biến.

Nói thêm một câu nữa, nàng chắc chắn sai, chẳng phân biệt nặng nhẹ, chỉ sợ hiện tại đế vương có thể cho nàng quay đầu bước đi.

"Là nô tì quá tội, mong Hoàng Thượng thứ tội."

Bạn đang đọc truyện *Sủng Quan Lục Cung: Đế Vương Kiêu Man Hoàng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 181: Mẹ nó, thói quen thật là đáng sợ!

Thân phi hạ người thi lễ, chưa sót nói: “Nếu Hoàng Thượng có chính sự phải làm, nô tì sẽ không quấy rầy. Chính là Hoàng Thượng cũng phải chú ý thân thể, đừng quá vất vả, sớm nghỉ ngơi. Cung Thi Họa tuy nhỏ, cũng xin Hoàng Thượng cố chấp nhận nghỉ tạm một đêm.”

Quân Mặc Ảnh thần nhiên "Ừ" một tiếng: “Người đi nghỉ ngơi đi.”

Thân phi vào nội điện, Quân Mặc Ảnh mới phát áo bào, ngồi trước án thư đặt tấu chương, trong mắt phượng thâm thúy có một tia ám nhon.

Cung Phượng Ương đầy ánh nến, đã vào đêm khuya, người trong nội điện vẫn lẩn qua lộn lại nằm ở trên giường không ngủ như trước.

Phượng Thiên nhìn chuông gió ở đầu giường, ánh nến chiếu lên khuôn mặt nhỏ của nàng nhìn không rõ.

Không biết có phải ảo giác của nàng không, hôm nay giường có vẻ lạnh hơn, trong phòng còn lò than, đệm chăn dày đắp người, nhưng đôi chân của nàng vẫn lạnh lẽo không có độ ấm như trước.

Giờ này khắc này, chỉ có một câu có thể hình dung lòng của nàng, mẹ nó thói quen thật đáng sợ.

Phượng Thiên hít sâu một hơi, nhắm hai mắt, bắt buộc mình chìm vào giấc ngủ.

Trên đời này, không có thói quen không thể bỏ, chỉ có tâm ma không trừ được.

Xoay qua xoay lại ở trên giường chốc lát, nàng bật ngồi dậy, khoác áo choàng lên người, đeo giày chạy đến bàn uống nước.

Cầm ấm trà trực tiếp rót vào miệng nẩy ngum, Phượng Thiên nuốt nửa sặc, nước trà lạnh thấu theo miệng thấm vào tâm tỳ, lạnh đến mức run người.

"Nương nương, ngài còn không ngủ sao?" Cung nữ Lâm Lang gác đêm bên ngoài nghe được động tĩnh, sợ nàng cần cái gì, đi vào hỏi nàng.

Phượng Thiên mơ màng khoát tay: “Ta đứng dậy uống nước, không cần phải vào.”

Vừa dứt lời, chợt nghe đến "Đông" một tiếng ám lộ bị nàng làm rơi, đau đến mức nàng lập tức ngồi xổm xuống đi ôm chân mình.

Lâm Lang bị dọa, vội vàng chạy đến bên người nàng: “Nương nương, ngài thế nào, có chuyện gì không mau để nô tỳ nhìn xem.”

Phượng Thiên cố nén đau đớn, nuốt nước miếng, nhe răng trợn mắt nói một câu: “Ta không sao, người đỡ ta lên giường nằm đi.”

"Vâng." Lâm Lang vội vàng nghe theo, thật vất vả đỡ Phượng Thiên khắp khiêng trở về giường, lại chạy nhanh ra ngoài tìm người tới thu dọn.

Hơn nửa đêm nháo ra động tĩnh lớn như vậy, Phượng Thiên vừa thẹn vừa giận vừa mắc cỡ, thấy Đông Dương cũng đến đây, liền để nàng thương những người này cho tốt.

Chính là không nghĩ tới, sau khi làm xong mọi chuyện, Đông Dương lại trở lại.

"Nương nương có khỏe không?!" Đông Dương lo lắng nhìn nàng.

Phượng Thiên nhún vai: “Lúc vừa đá phải còn đau, nhưng mà hiện tại tốt hơn rồi. Người không cần lo lắng, thoa thuốc xong sẽ không sao nữa.”

Đông Dương biết chủ tử đang giả ngu, một người rõ ràng như vậy, không có khả năng không biết mình đang nói gì.

Nhưng chủ tử không nghĩ nói, nàng làm nô tỳ cũng không thể bắt buộc, đành phải im miệng không nói tiếp đề tài này.

"Chốc lát nếu nương nương còn muốn uống nước, liền truyền nô tỳ tiến vào, đừng bản thân đứng lên, lạnh hoảng.”

"Ừ, ta biết." Phượng Thiên cảm thấy không cần thiết vì uống nước còn phải gọi người tiến vào, chỉ là thấy nha đầu kia nghiêm túc như thế, vì để nàng đỡ lo, chỉ phải gật đầu đồng ý.

Lúc Đông Dương đi ra ngoài, mi tâm vẫn còn nhú.

Mới đầu nàng không biết đêm nay Hoàng Thượng phải đi cung Thi Họa, chỉ nghĩ Hoàng Thượng bận rộn công vụ mới không tới đây. Nhưng sau khi hỏi những người khác mới biết được, hóa ra An công công ở cung Càn Long đã tới, chính là nói chuyện này.

Khó trách chủ tử ăn tối không thấy ngon.

Đông Dương thờ dài, chỉ hy vọng ngày mai Hoàng Thượng có thể đến, an ủi chủ tử thật tốt, chuyện này có thể qua nhanh.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Quan Lục Cung: Đế Vương Kiêu Man Hoàng Phi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 182: Đều là vì bảo vệ Phụng Thiên

Nhưng là hi vọng cuối cùng của Đông Dương không thể thực hiện.

Đến đêm ngày hôm sau, đế vương vẫn không xuất hiện, thậm chí không phái người đến nói một tiếng.

Đông Dương nghe được tin tức là, đế vương vẫn đi cung Thi Hòa.

Kỳ quái là, Phụng Thiên ngủ dậy có cảm giác đứng lên bình thường, nên ăn liền ăn, nên vui liền vui, không nghĩ gì khiến Đông Dương cảm thấy kỳ quái. Nhưng cũng chính là vì như vậy, trong đầu Đông Dương lại càng không có tư vị.

Đều nói tâm đế vương khó dò, hiện tại xem ra, quả nhiên là đúng vậy.

Vài ngày trước còn sủng ái chủ tử, lúc này mới bao lâu, thế nhưng không nói trước một lời liền vắng vẻ chủ tử.

Nếu không phải tâm chủ tử rộng rãi, thay đổi một người khác, làm sao chịu được đả kích như vậy.

Đông Dương đứng ở cửa đại điện nhìn bóng dáng dưới ánh nến kia, giống như đang chuyên chú vẽ cái gì đó, ý cười nơi khóe miệng thanh thản.

Cung Phụng Minh.

Thái Hậu ngồi ở chủ vị, thần sắc thản nhiên nghe tiểu thái giám bẩm báo hành tung hôm nay của đế vương, biểu tình trên mặt có chút biến hóa.

Thẳng đến khi tiểu thái giám lui ra ngoài, bà mới khẽ cười một tiếng, nhìn về phía Liên Tịch: “Người cảm thấy Hoàng Thượng làm như vậy là vì sao?”

“Nô tỳ không biết.” Liên Tịch lắc đầu, trong mắt lộ vẻ thản nhiên, tiện đà mới gạt mình kinh ngạc nói: “Chẳng lẽ không phải bởi vì một lần nữa tiếp nhận Thân phi, Hoàng Thượng mới có thể như thế sao?”

“Ai gia cũng hy vọng là như thế này.” Thái Hậu không rõ ý tứ lắc đầu, ánh mắt thương thức hộ giáp trên tay mình.

“Chi tiếc, ai gia không biết là Thân phi có bản sự lớn như vậy. Chân trước mới bị Hoàng Thượng đuổi ra cung Phụng Ương, sau lưng có thể mời Hoàng Thượng đến cung Thi Hòa của nàng.”

Nếu Hoàng Thượng có thể trước mặt người khác không nể mặt Thân phi như vậy, vậy trong lòng không thể nghi ngờ là không có người này. Là tốt hơn so với lúc sủng ái Phụng Thiên, khi nào thì Hoàng Thượng bỏ được đế người nọ không có chút tâm tư, mọi việc không phải như vậy.

Đối lập rõ ràng như vậy, nếu ngay cả này bà không nhìn ra, liền mất công ở trong cung cấm này nhiều năm như vậy.

Nhưng nếu không có chút hảo cảm với Thân phi, vậy nguyên nhân Hoàng Thượng đi cung Thi Hòa liền thật sự đáng giá tìm tòi nghiên cứu một phen.

Mất phụng hợp dài của Thái Hậu nheo lại, thần sắc phức tạp.

Liên Tịch híp mắt, dò hỏi: “Vậy theo ý Thái Hậu, Hoàng Thượng làm như vậy là vì sao?”

“Ai gia thấy...” Đột nhiên Thái Hậu khẽ cười một tiếng, vài phần bất đắc dĩ, vài phần thâm thúy, còn có vài phần sầu lo không dễ phát hiện.

Nói một nửa, không tiếp tục nói nữa, Liên Tịch cũng không hỏi lại.

Nhưng sao trong lòng Liên Tịch lại không biết là vì tự tiện dò đoán tâm đế vương chính là tội lớn, nàng mới già bộ hồ đồ thôi.

Muốn nói nguyên nhân Hoàng Thượng làm như vậy, riêng nàng có thể đoán được hai ba phần.

Thứ nhất, Thân phi liền tiếp đi tìm Thiên phi, khẳng định Hoàng Thượng cảm thấy có nguyên nhân, mà nguyên nhân này lại chỉ có thể tra từ trên người Thân phi.

Thứ hai, Thái Hậu nhìn Thiên phi không vừa mắt, hôm qua tìm Thân phi nói chuyện khẳng định Hoàng Thượng đã biết, cho nên tự nhiên mà vậy, Hoàng

Thượng muốn đòi lực chú ý của Thái Hậu, cùng lúc, cũng là đòi chú ý của nữ nhân trong hậu cung đối với Thiên phi.

Bất luận là nguyên nhân nào, đều không thoát khỏi quan hệ với Phụng Thiên. Nói rõ hơn, đều là vì bảo vệ Phụng Thiên.

Có lẽ còn có nguyên nhân khác, chính là đã không ở trong phạm vi suy đoán của nàng.

Đều nói từ xưa để vương bạc tình, trước khi Thiên phi xuất hiện, nàng tín. Không phải lúc đó Hoàng Thượng của bọn họ là người lạnh tình sao?

Nhưng hiện tại!!

Liên Tịch hạ mi mắt, đầu đi tia sáng chột lóe rồi biến mất trong đáy mắt.

Bạn đang đọc truyện *Sùng Quan Lục Cung: Đế Vương Kiều Man Hoàng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 183: Ý hoan tán

Cung Thi Hòa, nội điện.

Mùi lê mộc thơm ngát bay ra từ huân lư màu vàng, tỏa ra toàn bộ đại điện, trong ánh nến, mơ hồ có thể thấy được khói bay nhẹ lượn lờ, ôn nhu như họa.

"A um a um..."

Trên giường lớn màu đỏ tía, thường phát ra tiếng kêu mềm mại của nữ tử, mỗi tiếng đều làm cho người ta mặt đỏ tai hồng, cảm xúc mê mông.

Thân thể nữ tử mềm mại không có xương uốn lên một chút, lại hạ thấp, lại uốn lên, rồi lại mềm xuống, lặp lại cùng một động tác như thế. Bỗng dưng, toàn thân nàng buộc chặt đứng lên, ngón chân co lại, phát ra một tiếng rên rỉ thật dài, làm như sung sướng sáng khoái đến cực điểm.

Nhưng, từ đầu tới cuối, trên giường chỉ có một mình nàng.

Cùng lúc đó, ngoài ngoại điện, nam nhân nghiêm trang ngồi ở dưới ánh nến trước án thư đọc tấu chương, mặt không đổi sắc.

Bàn tay to nhìn rõ khớp xương cầm bút, điểm chu sa, phê tấu chương, giống như hoàn toàn không nghe thấy động tĩnh trong nội điện.

Một quyền lại một quyền, không biết mệt mỏi.

Ngoài phòng, trăng đã lên cao, sao thưa thớt.

Ảnh Nguyệt đứng thẳng tắp trong đêm tối, giống hệt chủ tử hần, như không để tiếng rên rỉ lọt vào tai. Nhưng cẩn thận nhìn, lại phát hiện trên mặt không chút thay đổi của hần, bị ánh trăng trong trẻo nhưng lạnh lùng chiếu vào làm hiện lên vết ửng đỏ.

Hôm nay lúc đế vương đi tìm "Ý hoan tán", hần liền nghi hoặc, đế vương vô duyên vô cớ muốn loại xuân dược này làm cái gì, điều kiện tiên quyết là hần nghĩ đến tối nay đế vương sẽ đi cung Phụng Ương.

Chẳng qua, cho dù không phải Thiên phi, hần cũng không nghĩ tới đế vương sẽ dùng thuốc này trên người Thân phi.

Ý hoan tán, tên như ý nghĩa, hoan hảo này không phải "Làm" mà ra, mà là dựa vào cá nhân tự mơ mộng mà ra.

Nay Thân phi ở bên trong?!

Trên mặt Ảnh Nguyệt hiện lên một chút xấu hổ.

Vì sao đế vương phải làm như vậy, chẳng lẽ, là thù thân như ngọc vì Thiên phi nương nung.

Ảnh Nguyệt bị chính từ mình dùng làm cho sợ tới mức run rẩy.

Sẽ không.....

Ít nhất sẽ không chỉ có một nguyên nhân này.

Muốn thật sự đơn thuần như vậy, đế vương trực tiếp ngồi xuống, giống tối hôm qua nói lấy công vụ bận rộn là được, cần gì phải như thế tổn tâm tư như thế, không có khả năng là vì bận tâm suy nghĩ của Thân phi là được rồi.

Hôm sau.

Chuyện đế vương ngủ lại cung Thi Họa liên tục hai ngày đã nhấc lên một trận gió lớn ở trong cung.

Vốn tưởng rằng, thời gian vị chủ nhân trong cung Phượng Ương kia độc sủng còn có thể duy trì lâu một chút, hiện tại xem ra, cũng không có gì hơn.

Mới qua bao lâu, phần sủng ái nhìn như "Chân ái" kia đã biến mất.

Nhưng mà, dù sao Thân phi cũng là tiểu mỹ nhân nũng nịu như vậy, đặt ở trước mặt làm sao có nam nhân không động tâm.

Cho dù đế vương thi như thế nào, cũng là nam nhân bình thường thôi, trước sắc đẹp, làm sao có đạo lý không động tâm.

Trong lúc nhất thời, tần phi trong hậu cung đều nổi lên tâm tư đưa canh tới Ngự Thư Phòng cầu sủng.

Nói không chừng, ngày nào đó tâm tình đế vương tốt, liền về cung ăn canh với các nàng, sau đó...

Đương nhiên, trong số các tần phi trừ bỏ nghĩ như vậy, cũng có người thông minh, biết chút mưu kế nhỏ không thể dùng, nếu không sẽ không hiệu quả.

Ngấm lại phương pháp này mới được.

Phượng Thiên nghe nô tài cung Phượng Ương nói, pha trà bằng nước sương sớm pha ra trà càng trong veo, nghĩ đến đây, liền dậy thật sớm, sợ tới mức Đông Dương nghĩ đến quý.

Sao chủ tử lại không bình thường, thế nhưng vì lấy sương sớm liền dậy sớm như vậy.

Chớ không phải là trong đầu còn khó chịu, chính là không biểu hiện ra ngoài chứ?!

Phượng Thiên bĩu môi, ghét bỏ nhìn Đông Dương một cái, bà nội nó, chẳng lẽ nàng sẽ không có thể làm một ong mật nhỏ cần cù sao?

Bạn đang đọc truyện *Sủng Quan Lục Cung: Đế Vương Kiêu Man Hoàng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 184: Sao nàng... Nghẹn khuất như vậy?!

Tuy là mùa đông, nhưng trong cung Phượng Ương vẫn có rất nhiều loại hoa nở, điểm sắc như xuân.

Uyển tần còn chưa đi đến cửa cung Phượng Ương, đã bị cung điện xa hoa phía xa hấp dẫn. Tuy nói xưa nay biết bốn cung lấy chữ "Phượng" làm tên có bao nhiêu hoa mỹ, nhưng người bình thường còn chưa thấy qua, hiện tại vừa thấy, đúng là không kém hơn chỗ của Hoàng Hậu và Vân Quý Phi bao nhiêu. Thậm chí, càng có nhân khí, càng đẹp mắt hơn.

Trong lúc nhất thời, trong lòng Uyển tần trong lòng sợ hãi.

Loại nhân khí này nọ, đế vương tới có nhiều, vậy cũng không phải sẽ thịnh.

Tuy nói hai ngày nay đế vương đều đi cung Thi Họa, nhưng nhìn dáng vẻ uy nghi hoành tráng của cung Phượng Ương, bất luận như thế nào vị ở bên trong kia cũng sẽ không thất sủng nhanh như vậy.

Khi Uyển tần đi tới cửa, thoáng nhìn vào bên trong qua cửa cung mở rộng, trong lòng liền chưa xót đỏ kị.

Không nói muôn hồng nghìn tía, nhưng những loại hoa trong cung Phượng Ương kia, lại có hơn phân nửa là nàng chưa thấy qua, vừa thấy là biết nhất định không phải vật bình thường.

Lúc này cũng không so với cung Phượng Y của Hoàng Hậu, rõ ràng đế vương bố trí cung Phượng Ương thành tâm cung của mình.

"Tham kiến Uyển tần nương nương, nương nương cát tường." Tiểu thái giám giữ cửa cung kính hành lễ.

Uyển tần cười nói: "Công công không cần đa lễ. Bản cung nhân rồi không có việc, đến thăm Thiên phi nương nương, làm phiên công công thông truyền thay bản cung một tiếng!"

"Nương nương khách khí, nô tài đi hỏi hộ nương nương một chút." Tiểu thái giám cười tủm tỉm chạy vào.

Uyển tần nhìn bóng dáng hắt, nghĩ, thật là khách khí.

Mặc dù nàng không phải phi, thấp hơn Thiên phi một bậc, nhưng nhìn lại, nàng cũng coi như là lão nhân trong cung, sao phải khách khí với một nô tài như vậy.

Khiến nàng bất ngờ là, loại khách khí này như là không có lý do gì, cũng không phải nàng cố ý muốn làm như vậy, mà là bản năng cho phép.

Một tiểu thái giám mà thôi, sao nàng lại ghen ghét như vậy!

"Uyển tần nương nương, nương nương nhà chúng ta mời ngài mau vào." Tiểu thái giám vừa rồi đi vào bẩm báo lại chạy đến.

Uyển tần cười cười, thần nhiên gật đầu.

Từ xa đã thấy Phụng Thiên giờ ẩm trà phát tay với nàng, kúm đồng tiền nơi khóe miệng có thể so với nhiều loại hoa: "Vừa rồi nghe bọn hán nói Uyển tần tới chơi, ta liền cảm thấy quen thuộc, hóa ra là người à. Mau vào ngồi một lát, vừa lúc ta lấy sương sớm, chúc lát nấu trà mời người uống."

Uyển tần hơi kinh hãi.

Thiên phi nói chuyện không câu nệ, nhưng lại không dùng hai chữ "Bản cung".

Lại nhìn nô tài cung Phụng Ương đứng một bên, rõ ràng là đã thành thói quen cách thức nàng nói chuyện.

"Đa tạ ân điển của Thiên phi nương nương." Uyển tần kính cẩn hành lễ: "Nô tì cũng nhớ nương nương. Nhiều ngày không thấy, nhìn nương nương càng ngày càng trẻ."

Vừa nghe lời này, Phụng Thiên có chút thất vọng. Vốn ngày ấy trên cung yến gặp nữ tử này nói chuyện không làm đáng, lại chia xẻ mỹ thực với nàng, còn tưởng rằng là gặp được tri kỉ trong cung.

"Ta vốn trẻ, người không cần khen ta." Phụng Thiên bĩu môi, chỉ vào cái bàn dưới tàng cây kia: "Đến chỗ đó ngồi đi. Nếu lạnh, đi theo Đông Dương vào điện, ta lập tức đến."

"Không có việc gì, nô tì không lạnh." Uyển tần cười lắc đầu. Chủ nhân còn ở bên ngoài, cho dù nàng rất lạnh, vậy cũng chỉ có thể khách tùy chủ.

"Đi đi, như vậy liền tùy người." Phụng Thiên cũng để ý nàng, tiếp tục việc của nàng.

Thân ảnh mặc y phục màu hồng cánh sen sắc không ngừng chạy nhảy bên trong bụi hoa, nhảy tới chỗ này chạy tới chỗ kia, dưới ánh sáng màu vàng, bóng cây lắc lư, nàng cười tươi như hoa.

Cửa cung, một bóng dáng màu vàng đứng thẳng thật lâu, lẳng lặng chăm chú nhìn.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Quan Lục Cung: Đế Vương Kiều Man Hoàng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 185: Cái gì gọi là không cần miễn cưỡng?

Đông Dương sai người mang cái bếp lò và một đồng củi lửa đến, bởi vì Phụng Thiên nói, tuy rằng trà kia chỉ có thể dùng nước ấm tám mươi độ để pha, nhưng phải đun sôi qua rồi để nguội, không thể trực tiếp uống nước chưa đun sôi như vậy.

Về mấy từ "Tám mươi độ" và "Nước sôi", "Nước lã" Đông Dương không nghe hiểu, dù sao đại ý chính là bốn chữ: "Nước phải đun lên".

Vừa lúc đốt bếp lò còn có thể làm ấm quanh mình, Đông Dương tỏ vẻ rất vừa lòng. Mới sáng sớm, chủ tử cũng thật là, lấy sương sớm mà thôi, sao phải tự mình động thủ, tùy tiện tìm nô tài đi là được rồi.

Phụng Thiên bụng bình sương sớm vừa lấy đến, cười tùm tùm đi đến bên người Uyển tần ngồi xuống: "Không cần gò bó như vậy. Đã ăn sáng chưa? Ta bảo người đi chuẩn bị chút điểm tâm đến."

"Tạ ý tốt của nương nương, chính là nô tì đã dùng qua."

Phụng Thiên nhìn nàng tươi cười thần nhiên, cũng không giống người xu nịnh vô mông ngựa, tự an ủi chính mình nói, có lẽ cổ nhân đều là người quy củ, không cần so đo nhiều với nàng như vậy.

Giống như Vi Vi, tuyệt đối là người lạ lùng.

"Trà ngon phải xứng phải điểm tâm ngon. Người không ăn cũng không sao, để người chuẩn bị trước." Phụng Thiên nói xong liền gọi Đông Dương qua.

Đông Dương bắt đầu dĩ lặc đầu, rõ ràng chủ tử muốn ăn, sao còn phải lấy Uyển tần làm cớ.

Lúc xoay người, vừa lúc thoáng nhìn bóng dáng màu vàng ngoài cửa, Đông Dương kinh ngạc.

Xem ra, đế vương đứng ở kia không chỉ trong chốc lát, chắc là cố ý dặn nô tài giữ cửa không được bấm báo.

Đột nhiên Lý Đức Thông cảm thấy vui mừng.

Cuối cùng, nơi này có người nhìn thấy đế vương. Nếu không còn không biết phải chờ ở đây bao lâu nữa.

Ai, cũng không biết đế vương nghĩ như thế nào, rõ ràng trong lòng nhớ thương tiểu cô nãi nãi, nhưng hai ngày trước không đến cũng thôi, hôm nay đến đây lại không đi vào. Cứ nhìn như vậy, chẳng lẽ còn có thể nhìn ra một đóa hoa sao?

"Nô tỳ tham kiến Hoàng Thượng, Hoàng Thượng cát tường." Đông Dương vội vàng hành lễ. Thăm nghĩ không phải hai ngày trước đế vương không đến, cho nên hôm nay đến đây cũng không dám vào chứ?!

Nhưng nàng rất nhanh liền phủ định ý tưởng này.

Sao lại có khả năng như vậy, đây chính là đế vương, cho dù sùng ái chủ tử lại, sao có khả năng bởi vậy mà có cái gì "Không dám".

Phượng Thiên nghe được tiếng phía sau, biểu tình trên mặt nhất thời cứng đờ.

Nhưng chỉ trong giây lát, nàng liền khôi phục nói chuyện với Uyển tần, lúc Uyển tần đứng dậy hành lễ với đế vương, nàng cũng đứng lên, đi theo rồi hành lễ.

"Hoàng Thượng cát tường." Hai người gần như là trăm miệng một lời.

Lập tức chân Lý Đức Thông mềm lại.

Tiểu cô nãi nãi đang bán thuốc gì trong hồ lô đây.

Chưa bao giờ thấy nàng hành lễ, hôm nay xảy ra tình huống gì?

Chẳng lẽ đế vương không tới hai ngày, cho nên nàng giờ trò xảo quyết chuẩn bị đầy đủ đầy vò?

Nhìn cũng không giống!

Mi tâm Quân Mặc Ảnh nhú lại, trong mắt phượng tối đen tràn đầy khó hiểu.

Phượng Thiên không nhìn thấy cảnh tượng cung nhân trong cung Phượng Ương rút cằm, cười tủm tỉm làm tư thế "Mời": "Hoàng Thượng muốn tới ngồi một lát không? Nô tỳ đang pha trà, lập tức là được. Nhưng nếu Hoàng Thượng có việc, không cần miễn cưỡng."

Mới đầu Uyển tần còn không cảm thấy gì, nhưng khi nàng nói xong câu đó, lập tức nhận ra không thích hợp.

Cái gì kêu không cần miễn cưỡng?!

Lời này nói...

Như thế nào nghe thấy châm chọc như vậy.

Lại nhìn sắc mặt một đám nô tài xung quanh, người người đều mặt mày đau khổ, giống như ngạc nhiên, giống như buồn bực vụn vụn.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Quan Lục Cung: Đế Vương Kiêu Man Hoàng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 186: Người dọa người, hù chết người

Quân Mặc Ảnh nhìn nàng thật lâu, thẳng đến khi Phượng Thiên không thể nhịn được suýt nữa muốn đánh người, mới thu hồi tầm mắt.

Khỏe môi khẽ nhếch, Quân Mặc Ảnh bước nhẹ nhàng đi đến bên cạnh nàng, bàn tay to thuận thế ôm chầm vòng eo mảnh khảnh của nàng, động tác ôn nhu lại không bá đạo.

"Không vội." Hấn nói nhỏ.

Hai chữ vô cùng đơn giản, Uyển tần lại giống như thấy được một tia kiên quyết trên mặt đế vương.

Áo bào màu vàng không biết là gió thổi hay là vì động tác của đế vương, bay ra tầng tầng lớp lớp gọn sóng, cũng khoi dậy dấu vết nhỏ trong mắt Uyển tần.

Phượng Thiên khẽ nhú mày, lại không nhúc nhích.

Vừa lúc này, nước sôi.

Phượng Thiên "Ai nha" một tiếng, giây tiếp theo, liền như cá chạch trượt khỏi lòng Quán Mặc Ảnh, chạy đến phía bếp lò, vươn tay ra, muốn cầm nắp.

Lý Đức Thông cũng "Ai nha" một tiếng trong lòng, vỗ đùi, vội vàng tiến về phía nàng, chắn trước người nàng.

Tiểu cô nãi nãi này.

Nếu không cẩn thận bị bỏng, đế vương tức giận, còn không phải sẽ khiến nô tài bị phạt sao?

Phượng Thiên bị một bóng người đột nhiên xuất hiện trước mặt làm hoảng sợ, rùng mình, ôm trái tim lui lại mấy bước.

Vừa lùi một bước, Lý Đức Thông liền cầm nắp ấm lên.

"Lý công công, người làm gì vậy?" Phượng Thiên trừng mắt nhìn hấn, kinh hô: "Người dọa người, hù chết người đó người có biết không?"

Ờ mờ!!

Lúc này Phượng Thiên còn muốn che miệng đã không còn kịp rồi, vừa rồi nàng nói từ chết.

Mặt nàng không đổi sắc duy trì động tác vừa rồi, không nhúc nhích, làm bộ chưa xảy ra chuyện gì.

"Nô tài đáng chết!" Lý Đức Thông cầm cái ấm cúi người, lông mi nhắm lại thàn một hàng, thoạt nhìn rất buồn cười.

Thật sự là, sao mạng của hấn khổ như vậy?

Từ khi tiểu cô nãi nãi xuất hiện, mỗi ngày hấn đều sống lo lắng đề phòng.

Tuy rằng không bị đế vương dùng khí lạnh uy hiếp, nhưng mỗi ngày bị dọa một ít, ba ngày bị dọa một trận lớn, kiểu gì cũng khiến trái tim hấn bị dọa đến sinh bệnh.

Phượng Thiên thấy vẻ mặt hấn vừa ủy khuất vừa uể oải, khóe miệng giựt giựt, thầm nghĩ rõ ràng người bị làm sợ là nàng được không, sao lại giống như nàng khi dễ người khác.

"Quên đi, Lý công công cũng có ý tốt, vậy thay ta đặt cái ấm này lên trên bàn đi." Phượng Thiên quệt miệng lẩm bẩm nói.

Toàn bộ quá trình, sắc mặt Quán Mặc Ảnh thay đổi mấy lần, đến cuối cùng gần như bắt đắc dĩ nhìn nàng, nửa điểm tính tình cũng không có.

Phượng Thiên cố ý núp sau lưng Lý Đức Thông, vì tránh ánh mắt của nam nhân.

Ai ngờ, lúc đi đến bên cạnh người nào đó, Lý Đức Thông cũng không biết ăn sai thuốc gì, đột nhiên bước nhanh hơn, xoay người khiến nàng hoàn toàn lộ ra, bản thân đã chạy nhanh đến bên cạnh bàn.

Phượng Thiên và Uyển tần đều trợn mắt há hốc mồm.

Uyển tần chưa bao giờ biết, người này bên cạnh đế vương luôn cười tủm tỉm, kì thực cũng không dễ tiếp cận là Lý công công còn có thể có một mặt này.

Từ vừa rồi đến bây giờ, chỉ có hai chi tiết nho nhỏ, Uyển tần cũng không có từ để cảm thán, quan hệ của Lý công công và Thiên phi lại làm cho người ta cảm thấy có vài phần thân cận.

Nhưng Lý công công người này như thành tinh, sợ dĩ như thế, còn không phải bởi vì chủ tử hấn sao?

Quả nhiên, nàng không đoán sai. Mặc dù hai ngày nay đế vương đi đâu, cung Thi Họa cũng tốt, cung khác cũng tốt, sủng ái của Thiên phi, tuyệt đối không vì nguyên nhân này mà ít đi nửa phần.

Phượng Thiên há hốc mồm, âm thầm trừng mắt nhìn Lý Đức Thông một cái.

Muốn như có áo choàng phép thuật, xuất hiện bên người nam nhân, nhưng vừa mới bước, bỗng dưng cổ tay bị người nắm chặt.

Chương 187: Là đầu óc nô tì không tốt

Phượng Thiên tránh tránh, không tránh được, nhủ mi quay đầu nhìn hấn: "Hoàng..."

Lời còn chưa dứt, đột nhiên lực đạo trên cổ tay nàng biến thành sức kéo, kéo cả người nàng vào trong lòng hấn.

Phượng Thiên không biết nam nhân này dùng công phu tà môn gì, nhìn qua hấn không nhúc nhích, giống như chính nàng chủ động hiến thân qua.

Bà nội nó, Uyển tần còn ở đây!

Phượng Thiên cắn chặt răng, khóe miệng không ngừng run rẩy, liệu mạng hít sâu mấy hơi, mới miễn cưỡng không chế được tính tình mình, không tuân ra lời khó nghe trước mặt Uyển tần.

"Hoàng Thượng, nô tì muốn đi pha trà." Phượng Thiên cố gắng nhếch khóe miệng, nở một nụ cười vô cùng sáng lạn.

Quân Mặc Ảnh thân nhiên "Ừ" một tiếng, ôm thắt lưng của nàng xoay một cái, đi đến chỗ nàng vừa ngồi.

"Vay pha đi." Hoi dùng sức trên thắt lưng nàng, ôm nàng ngồi trên ghế đá, sau đó mới nhướng mi nhìn Uyển tần một cái: "Ngươi cũng ngồi đi."

"Vâng, đa tạ Hoàng Thượng." Uyển tần vội vàng ngồi xuống, cẩn thận hết sức.

Phượng Thiên nấp máy miệng, thở ra một hơi, muốn kéo đôi tay trên thắt lưng xuống, nhưng khí lực của nàng không bằng một người nam nhân, huống hồ còn phải chú ý để động tác không bị Uyển tần nhìn thấy, vì thế có chút khó khăn.

Rốt cục, nàng vẫn không giãy dựa nữa, nói thẳng: "Hoàng Thượng, ngài ôm nô tì như vậy, nô tì không có cách động."

Từ khi vừa mới bắt đầu, nàng vẫn gọi là "Hoàng Thượng", tự xưng là "Nô tì", tuy rằng nghe vào lỗ tai Uyển tần vô cùng bình thường, nhưng Quân Mặc Ảnh nghe, một tiếng so với một tiếng càng chói tai.

"Pha trà dùng tay, sao không động được?" Quân Mặc Ảnh nhủ mảy, tựa tiểu phi tiểu, sâu trong mắt phượng lại nổi lên một cỗ áp lực rõ ràng.

Phượng Thiên cười lạnh: "Hoàng Thượng nói cũng đúng, là đầu óc nô tì không tốt."

Nói xong nàng không để ý nam nhân bên người mình nữa, cầm ấm đầy nước, rót vào ấm trà, rửa qua lá trà một lần, chợt dùng đầu ngón tay thử nước.

Nhưng ngón tay còn chỉ kịp xuống, bỗng dừng lại bị người bắt lấy: "Làm cái gì?"

"Thử nước."

"Bồng thì làm sao bây giờ?"

Phượng Thiên liếc mắt, trò này ở hiện đại nàng chơi đùa nhiều như vậy, sao có khả năng bị bồng?

"Nếu Hoàng Thượng lo lắng nô tì, vậy không bằng Hoàng Thượng ngài đến?" Nàng nhướng mày, cười như hoa.

Mọi người đều húp một ngụm khí lạnh, chủ tử cũng thật lớn mật đi!

Đế vương có ý tốt quan tâm nàng, lo lắng nàng bị bồng, nhưng nàng lại bảo đế vương tự mình đi thử? Muốn nói tiếp, tuy rằng nàng là nữ tử, đế vương là nam nhân, nhưng thân mình đế vương có thể quý giá hơn nàng!

Thật là điên rồi!

Nhưng càng làm cho bọn họ mở rộng tầm mắt, đế vương không tức giận, còn gật đầu nói với chủ tử: "Cũng được."

Được?

Được cái gì mà được?!

Tim Lý Đức Thông run rẩy: "Hoàng Thượng, nếu không để nô tài đến thử đi?" Thân mình quý giá của ngài không thể có một chút nào bị bồng đó!

"Không cần." Quân Mặc Ảnh thân nhiên từ chối.

Buông tay Phụng Thiên ra, mắt thấy sẽ chọc đầu ngón tay vào đĩa, Phụng Thiên lại đột nhiên ngăn lại: "Hoàng Thượng không biết nhiệt độ thích hợp, thử cũng vô dụng. Hiện tại thời gian cũng không sai biệt lắm, nô tì cũng không thử, cứ như vậy đi."

Ảnh mắt Quân Mặc Ảnh ngưng lại, gạt đầu nhìn động tác của nàng, tay phải lại một lần nữa nắm thắt lưng nàng.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Quan Lục Cung: Đế Vương Kiêu Man Hoàng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 188: Chỉ là nàng lười nói

Phụng Thiên cảm thấy mình không thể giảng đạo lý có lẽ nắm chặt nắm đấm lại không thể so với nam nhân này, đơn giản dựng thẳng ngón giữa ở trong lòng, hoàn toàn buông tha giấy dũa.

Lấy một ít lá trà để vào trong ấm trà, đổ nước, lại thêm chút lá trà, đập nắp bình lại, lắc lắc bình trà.

Lần pha đầu và lần thứ hai đều là dùng để rửa lá trà, Phụng Thiên làm xong, mới rót ra ba chén trà, một ly đưa tới đế vương, một đưa cho Uyển tần, một ly đặt ở trước mặt mình.

Uyển tần thụ sủng nhược kinh: "Tạ Thiên phi nương nương."

"Không cần câu nệ xã giao với Thiên phi, nàng không thích." Quân Mặc Ảnh biết nữ nhân này là người ngày ấy trên cung yến bị chính mình phạt ăn chay. Tuy rằng hoài nghi mục đích nàng đến hôm nay, nhưng mà nhìn nàng chưa làm hành vi bất thường nào, hơn nữa có nàng ở đây, vật nhỏ không nổi bão với hắn, tạm thời không so đo với nàng.

"Vâng, nô tì tuân chỉ."

Lúc này Đông Dương đã mang điểm tâm trở lại, nhìn thấy đế vương và chủ tử nhà mình ngồi cùng một chỗ, hơn nữa ừm, tay đế vương còn đặt trên lưng chủ tử, hẳn là hai người này làm lành rồi.

Đông Dương mỉm cười.

Xem ra, chủ tử vẫn dễ dỗ dành.

Phụng Thiên nhìn mấy thứ điểm tâm linh tinh trong tay Đông Dương, trừng mắt nhìn, sắc mặt mới tốt hơn.

Quân Mặc Ảnh biết nàng thích mấy thứ này, vứt cho Đông Dương ánh mắt, đặt cả hộp thức ăn ở trước mặt Phụng Thiên.

Phụng Thiên làm bộ làm tịch hỏi Uyển tần có muốn hay không, thấy đối phương không muốn, lòng đầy vui mừng dùng chiếc đũa gắp một viên bột củ sen lên, cho thẳng vào miệng.

Nhìn tướng ăn không câu nệ tiểu tiết của nàng, trong lòng Uyển tần âm thầm kinh ngạc, lại nhìn đế vương, chẳng những không có nửa điểm ghét bỏ, đuôi lông mày khóe mắt biểu lộ sủng nịch, rõ ràng là đáng về mình chưa bao giờ gặp qua.

Đây là thất sủng trong nghe đồn?!

À, không cần thiết!

Cả buổi sáng, Uyển tần cũng không thể chân chính nói với Phụng Thiên mấy câu, hoặc là lúc ban đầu Phụng Thiên không rảnh quan tâm nàng, hoặc là sau khi đế vương đến đây nàng mở miệng đều trở nên cẩn thận.

Phụng Thiên biết mình xem nhẹ nàng, cũng có chút ngượng ngùng, khách khí nói: "Về sau nếu có rảnh, qua đây ngồi chơi chút."

"Vâng, nô tì đã biết." Uyển tần mỉm cười gạt đầu.

Uyển tần đi rồi, Phụng Thiên tiếp tục càn quét điểm tâm nàng vẫn chưa ăn xong, mới đầu Quân Mặc Ảnh còn để mặc nàng, sau không để nàng ăn nữa: "Sắp dùng cơm trưa rồi, đừng ăn."

Nhưng mà, khiến Quân Mặc Ảnh ngạc nhiên là, khi hắn nói xong câu đó, kỳ tích nàng không phản bác gì.

Miệng Phụng Thiên còn chưa nhai hết bánh hoa quế, nghe vậy, đại ra hai giây, cũng thuận theo gạt đầu: "Ăn xong miếng này sẽ không ăn nữa."

Nhưng là, nàng không ngừng đầu, ánh mắt thùy chung dừng ở điểm tâm trước mặt.

Đột nhiên Quân Mặc Ảnh không biết nói gì tiếp.

Ngày xưa muốn khiến nàng nghe lời, làm cho nàng ngoan, nhưng lúc nàng thật sự nhu thuận, hắn lại phát hiện mình không thể thấy nàng như vậy.

Hắn không sợ nàng phát giận, có tính tình chứng tỏ sự tình còn có cứu vãn đường sống, giống như mang theo Hi phi ra cung lần đó, không phải nàng nổi giận bùng bùng sao?

Nhưng hiện tại, hắn biết, không phải nàng không tức giận, cũng không phải không còn cách nào khác, chỉ là nàng lười nói.

Nhìn nàng như vậy, không hiểu sao trong lòng Quân Mặc Ảnh tê rần: "Thiên Thiên..."

Phượng Thiên vỗ vụn điểm tâm trên tay, ngẩng đầu lên, khoe miệng tươi cười, đẹp như hoa: "Hoàng Thượng, nên dùng bữa."

Bạn đang đọc truyện *Sủng Quan Lục Cung: Đế Vương Kiêu Man Hoàng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 189: Người thích là tốt rồi

Nói xong cũng không cho Quân Mặc Ảnh cơ hội từ chối, lập tức đứng dậy từ trong lòng hắn. Giờ phút này Uyển tần đã đi, nàng tự nhiên không cần có kỳ cái gì, Quân Mặc Ảnh không lưu ý một cái, đã bị nàng trượt ra.

"Hoàng Thượng, bên trong dọn xong rồi, vào đi thôi." Phượng Thiên lặp lại lời nói một lần, đứng cách xa hắn, cách cũng không xa, đáng vẻ tươi cười trong suốt không có phần khác so với thường ngày.

Nhưng cẩn thận nhìn hai mắt của nàng, sẽ phát hiện ý cười của nàng không đạt đáy mắt.

Có cảm giác không hiểu nổi, ngực như là bị vật gì đó thật nhỏ đâm một chút, cũng không phải bệnh trạng rõ ràng, lại đâm vào khiến cả người hắn khó chịu.

"Không cần gọi là Hoàng Thượng." Mi tâm Quân Mặc Ảnh nhú lại, môi mím chặt.

Từ lần đầu tiên nàng gọi hắn là Quân Mặc Ảnh, cũng đã xác định ba chữ kia thuộc về nàng. Một hồi kia, tâm tình của hắn cũng rất phức tạp, có kinh ngạc, ngạc nhiên, có vui sướng, nhảy nhót, có sợ sệt, mờ mịt, lại chỉ không có mất hứng.

Sau khi nàng khiến hắn có thói quen đặc biệt này, đột nhiên lại làm cho thất cả trở về điểm ban đầu.

Hắn không cho phép.

Tiếng của đế vương cũng không nhỏ, nô tài xung quanh đều nghe được hắn nói, bị hắn làm hoảng sợ.

Không cần gọi là Hoàng Thượng!

Một hoàng đế lại có thể nói với phi tần của hắn, không cần gọi là Hoàng Thượng!

Chẳng lẽ không phải bởi vì chủ tử điều ngoa thành tánh, thị sủng sinh kiêu, cho nên mới suốt ngày xưng "Người.. ta..." không quy củ với đế vương như vậy, mà là đế vương cho phép chủ tử làm như vậy!

Trời ạ, cũng quá quý dị rồi.

Lý Đức Thông cũng đi theo đế vương đã lâu, cũng hiểu một phần nào tâm tư của đế vương.

Hiện tại rõ ràng chính là tiểu cô nãi nãi tức giận, cho nên trong lòng đế vương cũng không thoải mái. Lúc bình thường, tiểu cô nãi nãi hay gọi lẫn lộn "Hoàng Thượng" và "Quân Mặc Ảnh", chưa từng thấy đế vương nói qua một câu.

Nhưng mà bình thường, kỳ thật gọi là gì đều không sao cả.

Loại thời kỳ mẫn cảm này, thật đúng là...

Phượng Thiên nghe xong Quân Mặc Ảnh nói, ngẩn người, trong mắt hiện lên một tia ngạc nhiên, không hiểu đột nhiên hắn làm sao vậy.

Nhưng cũng chỉ sợ sệt hai giây, nàng liền phản ứng lại, cười tủm tỉm nhìn hắn: “Người thích là tốt rồi, gọi là gì đều được.”

Quân Mặc Ảnh thiếu chút nữa hoảng hốt chìm trong lùm đồng tiền như hoa của nàng.

Lúc dùng cơm trưa, bởi vì vừa rồi Phụng Thiên ăn có chút nhiều, cho nên cũng không tham ăn như bình thường, nhưng ăn cũng không ít.

Đối với đồ ăn Quân Mặc Ảnh gấp cho nàng, nàng cũng giống như bình thường, từng ngậm từng ngậm nuốt, ngay cả cà rốt cũng không ngoại lệ ăn hết.

Nói tóm lại, tất cả như không thay đổi.

Lại rõ ràng có cái gì trong bất tri bất giác đã thay đổi.

Sau giờ nghỉ trưa, Lễ bộ thượng thư tiến cung tìm đến để vương thương nghị công việc mừng năm mới, để vương phải đi Ngự Thư Phòng.

Để vương đi rồi, Đông Dương đứng ở bên người Phụng Thiên, mím môi, như có chút khó xử mở miệng: “Nương nương, nô tỳ có một câu, ngài nghe xong đừng nóng giận.”

"Kỳ thật Hoàng Thượng đối xử với ngài thật sự rất tốt, ngài mất trí nhớ có khả năng không biết, nhưng chúng nô tài lại đều nhìn rõ ràng, Hoàng Thượng hẳn chưa bao giờ đối với chủ tử nào trong cung như vậy. Liền ngay cả Hoàng Hậu cũng là không có phúc khí gọi thẳng tên Hoàng Thượng. Cho nên nương nương cũng đừng tức giận với Hoàng Thượng nữa, dù sao Hoàng Thượng có thể làm như vậy cũng không dễ dàng."

Phụng Thiên khẽ nhún mày, ý tứ không rõ "À" một tiếng: “Tức giận cái gì, không phải ta dựa theo ý tứ của hắn đến đây sao, còn muốn ta làm như thế nào nữa?!”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Quan Lục Cung: Đế Vương Kiêu Man Hoàng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 190: May mắn nàng không buông

Đông Dương lập tức bị lời nàng nói làm sững sốt, không biết còn có thể khuyên như thế nào.

Chủ tử không chỉ tức giận với Hoàng Thượng, cũng tức giận chính nàng, rõ ràng là người tùy tiện, không câu nệ tiểu tiết, hiện tại lại quy củ như thế, im lặng khiến người khác nhìn liền đau lòng.

Không, kỳ thật nói như vậy thì không hoàn toàn đúng. Hiện tại không phải lúc nào chủ tử cũng đều im lặng, ít nhất ở mặt ngoài thì không phải, chỉ cần người muốn làm nàng cười, nàng sẽ cười, chính là...

Đông Dương thở dài: “Hiện tại nương nương cần phải đi nội điện nghỉ một lát.”

"Không được, người đi tìm cho ta chút thoại bản đến đây, ta có chút nhàm chán." Phụng Thiên ngồi ở bàn cắn hạt dưa, thỉnh thoảng viết vài chữ trên giấy Tuyên Thành.

Đông Dương nhẹ nhàng liếc mắt một cái, cảm thấy chủ tử đang vẽ tranh, trong lòng không khỏi kinh ngạc, hóa ra sau khi chủ tử mất trí nhớ còn có tay nghề này.

"Chủ tử muốn đọc loại gì?" Đông Dương hỏi.

"Tùy tiện, đều được." Phụng Thiên khoát tay áo, suy nghĩ trong chốc lát, lại bổ sung nói: “Tốt nhất là chuyện giang hồ, dân gian, nhưng mà thâm cung trạch đấu cũng có thể, dù sao mỗi loại người đều tìm một ít cho ta, đến lúc đó thấy thích, ta bảo người đi tìm loại như thế.”

"Vâng, nô tỳ đi ngay."

Cung Thi Họa.

Trong nội điện, Linh Lung cẩn thận búi tóc cho Thân phi, trong lòng cũng vui sướng. Phần vui sướng này không phải đến từ chính nàng, mà là nương nương vui vẻ, nàng liền vui vẻ bởi vì lúc tâm tình nương nương tốt sẽ không lấy nàng để trút giận.

"Búi cho bản cung đẹp một chút." Thân phi nhìn gương đồng, khoe miệng mỉm cười, trong hàng mi cong vút lộ ra một cổ quyến rũ: "Lát nữa bản cung còn muốn đi gặp Hoàng Thượng."

"Vâng, nô tỳ biết." Linh Lung đáp: "Nhưng ngày thường nương nương vốn đẹp, búi tóc kiểu gì cũng đẹp. Ngay cả nô tỳ nhìn đều không nhận được kinh diễm, càng miễn bàn là Hoàng Thượng."

Thân phi che miệng cười "Khanh khách " vài tiếng: "Nhà đầu chết tiết kia, người chỉ biết đeo miệng."

Nhưng mà nói một chút cũng không sai, trong lòng Hoàng Thượng vẫn có nàng.

Nói thật, trước đêm đó, nàng thật sự nghĩ Hoàng Thượng khinh thường nhìn nàng, cho nên mới lấy công vụ bận rộn làm cớ. Lúc đó, trong lòng nàng thật sự là vừa đau vừa khúat nhục, không hiểu sao chuyện tình lại biến thành như vậy.

Nhưng mà may mắn, may mắn nàng không buông.

Hoàng Thượng người nọ, chính là tính tình lạnh lùng, không phải nàng đã sớm biết sao còn so đo làm gì.

Đừng nhìn Hoàng Thượng đối tốt với Phụng Thiên, cho nên cũng dự đoán được phần tốt kia, là loại chuyện không thể cầu, nàng cũng không bắt buộc phải cưỡng cầu. Chỉ cần trong lòng Hoàng Thượng có nàng, vậy là đủ rồi, dù sao trong hậu cung này nữ nhân không chỉ có mình nàng, nếu ai cũng phải ghen tị một lần, nàng còn không ghen tị đến chết sao?

Nhìn xem, cơ hội đã tới rồi.

Đêm qua, không phải Hoàng Thượng lại để nàng thị tẩm sao?

Nhớ tới tư vị nhẹ nhàng vui vẻ đầm đìa, dù là Thân phi cảm thấy da mặt mình dày, hai gò má cũng không khỏi ửng đỏ, đáy mắt hiện lên một tia thẹn thùng.

Nghe nói hoàng thượng vừa đi cung Phụng Ương, nhưng hiện tại lại về Ngự Thư Phòng, như vậy, cơ hội của nàng lại tới nữa không phải sao?

Thân phi búi xong tóc, mặc xong y phục, tư thái ung dung đứng lên, khoe môi nhẹ nhàng cười, trong lúc giờ tay nhắc chân, tràn đầy mỉa mai.

"Mấy thứ kia chuẩn bị xong hết chưa?"

Linh Lung gật đầu: "Bẩm nương nương, đều đã ở bên ngoài."

"Rất tốt." Thân phi cho nàng một nụ cười tán thưởng: "Hiện tại bản cung muốn đi Ngự Thư Phòng, bữa tối bản cung nhân chuẩn bị phong phú chút, Hoàng Thượng có khả năng sẽ đến."

Bạn đang đọc truyện *Sùng Quan Lục Cung: Đế Vương Kiêu Man Hoàng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 191: Sao Hoàng Thượng tiến vào không truyền một tiếng?

Nhưng lúc lòng nàng tràn đầy vui mừng đi vào Ngự Thư Phòng, lại phát hiện bên ngoài đã có vài phi tần, còn đều tự tay mang theo hộp đựng thức ăn, vừa thấy đã biết ý đồ các nàng đến không đơn giản.

Mà Lý Đức Thông đứng ở cửa cười tủm tỉm nói: "Các vị nương nương, thật sự có lỗi, nô tài đã thông báo qua, chỉ là Hoàng Thượng đang ở bên trong bàn chính sự, thật sự không tiện gặp các vị nương nương, xin nương nương thông cảm."

Thân phi nhú mày, trong lòng vừa vui vừa lo.

Xem ra, những người này đến đây không phải một chốc, chính là đế vương không gặp một ai.

Vui là, lấy cớ "Việc chính sự" như vậy không chỉ dùng ở trên người nàng, mấy nữ nhân này, một người cũng đừng muốn gặp đế vương.

Buồn là, đế vương từ chối nhiều người như vậy, nếu nàng đi, có thể ở trong phạm vi "Không tiện tiếp kiến" không?

Trong chúng phi, có người chú ý tới nàng, lập tức làm ra dáng vẻ kinh ngạc khoa trương.

"A, kia không phải Thân phi tỷ tỷ sao?"

"Đúng vậy, Thân phi tỷ tỷ cũng đến đây à?"

"Không phải tỷ tỷ lại đây đưa canh chứ, vậy cũng thật vừa vặn, chúng tỷ muội bọn ta đều vì thế mà đến, nhưng mà Hoàng Thượng nói không rảnh."

"Đó là với người, Thân phi tỷ tỷ không giống, nói không chừng Hoàng Thượng lại để nàng đi vào."

Mọi người bàn luận sôi nổi. Tiếng nói chuyện rơi vào trong tai Thân phi, có chút ghen tị, có vui sướng khi người gặp họa muốn xem kịch vui, tóm lại đều

là không có ý tốt.

Thân phi không để ý các nàng, nở ra nụ cười kiêu kiêu, bước đi thướt tha đi đến trước mặt Lý Đức Thông.

"Lý công công, có thể truyền lời thay bản cung một tiếng không?"

Lý Đức Thông lắc đầu: "Ngại quá nương nương, Hoàng Thượng thật là có chuyện, nói không thấy bất kì kẻ nào." Ăn nói khép nép, lại mang theo ý tứ không thương lượng: "Nô tài cũng không thể để người nào đi vào nếu không sẽ bị mắng."

Hắn cố ý cắn chặt răng nói ba chữ "Bất kì kẻ nào", làm cho Thân phi cảm thấy những lời này chính là nhắm vào nàng, chỉ đành lui từng bước: "Vậy có thể phiên công công đi thay bản cung hỏi một tiếng, sau khi Hoàng Thượng xong việc, có phải đến cung Thi Họa dùng bữa tối không?"

Lại không nghĩ rằng, Lý Đức Thông không cần vào hỏi, trực tiếp lắc đầu: "Hoàng Thượng nói, hôm nay sẽ không đi cung Thi Họa."

Vừa dứt lời, lập tức có người châm chọc cười ra tiếng.

"Thật đúng là coi chính mình là vật quý rồi, hóa ra cũng không hơn gì cái này."

"Không phải sao, dù sao sau khi Hoàng Thượng đọc sùng Thiên phi lâu như vậy, duy nhất đi qua chính là cung Thi Họa, người ta đương nhiên là có tư cách cao ngạo."

Sắc mặt Thân phi thay đổi mấy lần, rất nhanh nắm chặt bàn tay, mới miễn cưỡng duy trì tươi cười: "Đa tạ Lý công công, bản cung đã biết."

Chúng phi tản tan rã trong không vui.

Nhưng cũng bởi vì hôm nay không ai nhìn thấy đế vương, trong lòng mỗi người đều coi như cân bằng.

Quân Mặc Ảnh đại khái là tính đến cung Phụng Ương, cách bữa tối còn một ít thời gian.

Phụng Thiên chán đến chết nằm ở tháp xem thoại bản Đông Dương tìm đến, vẻ mặt nghiêm túc, ánh mắt neho lại, nhìn xem cũng rất nhập thần, ngay cả hân đến đây cũng không nhận thấy được.

Quân Mặc Ảnh bước nhẹ đi đến bên người nàng, trực tiếp ngồi xuống cạnh nàng, một tay ôm chầm lấy nàng.

Phụng Thiên hoảng sợ, quay đầu nhìn thấy là hắn, lúc này mới nhẹ nhàng thở ra: "Sao Hoàng Thượng tiến vào không truyền một tiếng?"

Nàng hấp mũi, lông mi thanh tú nhú lại, mang theo một cổ kiêu ngạo của tiểu nữ nhi.

Nếu không phải sau khi nàng nhìn thoáng qua tư thế giữa hai người mày nhú càng nhanh, Quân Mặc Ảnh suýt nữa liền nghĩ nàng lại mất trí nhớ.

"Là Thiên Thiên xuất thần, không nhìn thấy trẫm."

Quân Mặc Ảnh sờ gáy nàng, ánh mắt chăm chú: "Có chuyện gì hay để xem không?"

Bạn đang đọc truyện *Sủng Quan Lục Cung: Đế Vương Kiêu Man Hoàng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 192: Mọi việc không phải như nàng nghĩ

Phụng Thiên đưa thoại bản trong tay qua, bữu môi nói: "Khẳng định không phải loại người thích."

Quân Mặc Ảnh nhú mày, cầm trong tay: "Trẫm còn chưa xem đâu, sao Thiên Thiên biết trẫm không thích?"

Không đợi hắn mở ra, tiêu đề "Thanh lâu ký sự" đập vào trong mắt, sắc mặt hắn liền bỗng dưng đen.

Vật nhỏ này, thành tâm đi?

Dám ở trong cung xem loại này?!

"Ai đưa cho nàng?"

"Người hung dữ cái gì? Là ta muốn xem, tự tìm đến! Người đừng nghĩ phạt những người khác trong cung Phụng Ương." Phụng Thiên sợ liên lụy Đông Dương, dùng một chút, cuối cùng lại bổ sung một câu: "Nếu người thật sự không thích, ta không xem là được."

Dù sao còn có thật nhiều loại khác.

Quân Mặc Ảnh biết trong lòng nàng còn giận hấn, trầm ngâm một lát, quyết định xử lý vấn đề này sau. Hiện tại không thể đối khẩu, quan trọng nhất vẫn là giải thích rõ ràng việc này trước, cũng không thể sống trước chưa ta, sống sau lại tới.

"Vây không nhìn." Quân Mặc Ảnh tùy tay vứt cái "Thanh lâu ký sự" sang bên cạnh, chợt nghiêm trang nhìn Phượng Thiên, bàn tay to ôn nhu sờ khuôn mặt nhỏ của nàng: "Nói cho trầm, làm sao không thoải mái?"

Phượng Thiên ngẩn ngơ, mới hỏi ngược lại: "Làm sao không thoải mái?"

Nàng có vài phần mờ mịt nhìn nam nhân trước mặt: "Người đang nói cái gì?"

Quân Mặc Ảnh bị nàng làm cho vui vẻ.

Vật nhỏ, giả ngu thật giỏi.

Chính là, hấn lại không cười nổi.

"Không có sao?" Quân Mặc Ảnh nâng cái tay ở trên mặt sửa thành nắm cầm nàng, rõ ràng cảm giác được đột nhiên thân mình nàng cứng đờ, như là muốn gãy, lại bị nàng mạnh mẽ ức chế lại.

Ngực vừa kéo, đau đớn tình tế lan tràn, ánh mắt Quân Mặc Ảnh ngưng lại, không khỏi ôm nàng vào trong lòng, găt gao ấn vào trong ngực.

Khi nào thì, ngay cả ý nguyện chân thật nàng cũng không chịu bộc lộ ở trước mặt hấn?

"Thiên Thiên, trầm biết trong lòng nàng suy nghĩ cái gì, nhưng mọi việc không phải như nàng nghĩ..."

"Quân Mặc Ảnh." Mi tâm Phượng Thiên nhú lại, chặn lời hấn.

"Ta thật sự không suy nghĩ cái gì, là người suy nghĩ quá nhiều."

Khuôn mặt nhỏ nhắn bị nam nhân ấn dán vào ngực hấn, tuy cách áo lạnh dày cộm, Phượng Thiên vẫn cảm nhận được độ ấm trên người hấn truyền đến, thật rõ ràng, thật ấm.

Khóe miệng khẽ nhếch, lộ ra ý tứ thâm thúy không rõ.

Phượng Thiên ngẩng đầu lên từ trong lòng hấn, cười tủm tỉm nhìn hấn: "Bữa tối ta để người ta chuẩn bị gà trà hương, người khẳng định chưa ăn qua, trong chốc lát cho người có lộc ăn ăn no."

Huyết thái dương của Quân Mặc Ảnh nhúc nhúc, lại dật dật, trong lòng có một trận thất bại.

Đời này, lần đầu tiên muốn giải thích với mọi người, cố tình người nọ còn không biết, luôn nói lảng sang chuyện khác.

Nhưng nếu nghĩ nàng là không tâm không phế, vậy có thể sai lầm rồi.

Quân Mặc Ảnh biết, nàng không muốn nghe hấn nói việc kia, ít nhất trước mắt là như thế này. Đứng nhìn nàng tươi cười sáng lạn, không chừng trong lòng xa lánh hấn.

"Để làm gì, người còn không tin đó?" Phượng Thiên quyết cái miệng nhỏ nhắn: "Ta nói với người, đây là ta tự nghĩ ra, ai cũng chưa nếm qua!"

Được rồi, nàng lại vô si.

"Ừ, trầm tin nàng." Quân Mặc Ảnh bắt đắc dĩ vỗ hai cái trên vai nàng.

"Chúng ta ra xem bữa tối chuẩn bị tốt không. Nếu còn chưa tốt, ta phải đi tìm chút gì đó ăn vào bụng." Phượng Thiên vuốt cái bụng xẹp lép của mình nói.

Quân Mặc Ảnh nhìn thoáng qua, vẫn không rõ, vì cái gì cả ngày vật nhỏ đều ăn, lại không có thịt đâu?

Mà cái bụng này giống như, giống như là vài ngày chưa ăn.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Quan Lục Cung: Đế Vương Kiêu Mạn Hoàng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 193: Lòng mi của nàng run thành như vậy

Dùng xong bữa tối, Phụng Thiên sớm đi lên giường ngủ.

Giống như cô ý trốn tránh Quân Mặc Ảnh, nếu là ngày thường, sau đó khẳng định nàng còn làm việc. Tuy rằng cô đại không có hoạt động giải trí gì, nàng lại có thể tự tìm ra chuyện vui để làm, hoặc rõ ràng tự chơi tự vui.

Nhưng hôm nay, thậm chí nàng không nói với Đông Dương một tiếng, quả thực chính là lén lút.

Vừa nằm trên giường, Phụng Thiên nhìn chăm chăm đỉnh giường trong chốc lát, ngủ không được.

Kỳ thật nàng biết Quân Mặc Ảnh có chuyện muốn nói với nàng, nàng cũng có nghĩ tới, nếu không để hắn nói đi. Lúc hắn sắp mở miệng, nàng lại không nhận được chặn lời hắn nói.

Có lẽ có người cảm thấy, làm gì đây, để hắn nói rõ ràng không tốt sao?

Nhưng là, loại "Giải thích" này, không thể nghe.

Người đó, chính là một loại sinh vật có lòng tham, trừ phi là ngay từ đầu liền không chiếm được, nếu không sẽ đòi lấy càng nhiều.

Mấy tiếng thở dài không thể nghe thấy từ trong miệng bật ra, Phụng Thiên chậm rãi nhắm hai mắt, cơ mình thành một khối, chui vào trong chăn.

Hỗn loạn ngủ. ...

Hiển nhiên nàng đã quên, nàng sớm được nhiều lắm, có một số việc đã không thể trong tay.

Ánh nến đã tắt, trong nội điện tối om.

Quân Mặc Ảnh cúi đầu nhìn người trong lòng mình, ánh mắt bất đắc dĩ.

Nhớ tới lúc mình vào nhìn thấy một màn kia, lại không biết nên nói cái gì mới tốt.

Hai ngày trước, mặc kệ là ngủ hay là tỉnh, nàng luôn nằm ở giữa giường lớn. Nếu tỉnh, có khi còn có thể "Cố làm ra vẻ" nhảy đến chỗ hắn như trẻ con, sau đó nằm trên giường, lại giống đứa nhỏ vẫy tay gọi hắn lại đây. Nhưng hôm nay, nàng một mình một người chui vào góc giường, đưa lưng về phía cửa, có một loại cảm giác xa cách.

Chi tiết rất nhỏ, nhưng trong lúc ấy, lại khiến Quân Mặc Ảnh sững sốt nửa ngày, trong lòng xuất hiện cảm xúc không rõ.

Hai ngày mà thôi, có nhiều thứ đã thay đổi.

Sau lại, hắn thừa dịp người ngủ say ôm nàng vào trong lòng, động tác rất nhẹ, không đánh thức nàng. Cũng không nghĩ tới, lúc hắn tỉnh lại, không có người trong lòng.

Quân Mặc Ảnh không khỏi thầm mừng khi nào tính cảnh giác của mình trở nên thấp như vậy, ngay cả một người lớn biến mất trong lòng mình cũng không phát hiện. Quả nhiên ở bên người vật nhỏ, tất cả mọi chuyện đều đã trở nên không thể không chế.

Hắn biết trong đoạn thời gian kia, nàng nhất định là tỉnh qua.

Quân Mặc Ảnh thở dài, đơn giản cố định hết tay chân của nàng, cũng không quản tư thế như vậy có làm cho hai người đều cảm thấy không thoải mái không, nhắm mắt lại liền ngủ.

Về phần lúc Phụng Thiên mơ màng tỉnh lại, liền phát hiện toàn thân mình không động được.

Đờ mờ. ...

Không phải là bị quý áp giường chứ?!

Phản ứng đầu tiên của Phụng Thiên chính là cái này, hoảng sợ, hô hấp nhanh dùng sức giật giật, lúc này mới thoáng tỉnh táo lại, nhân tiện phát hiện háo ra mình bị người khóa lại.

Nàng vừa động, cũng đánh thức Quân Mặc Ảnh.

Vì thế trường hợp quý dị trăm mặt, hai người mắt to trừng đôi mắt nhỏ.

Phụng Thiên cũng bắt chập đến tột cùng chân tay mình như thế nào, nhắm mắt lại, ngủ tiếp.

Tối hôm qua ngủ quá sớm, hiện tại hôm nay còn tờ mờ sáng, thời gian vào triều cũng chưa đến, nàng liền tỉnh. Hiện tại không được, nam nhân này còn

chưa đi đâu.

Quân Mặc Ảnh nhìn chăm chăm nàng trong chốc lát, đột nhiên híp mắt.

"Thiên Thiên, lông mi nàng run thành như vậy, thật sự có thể ngủ sao?"

"..." Phụng Thiên tuyệt đối không thừa nhận nàng đang khấn trương.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Quan Lục Cung: Đế Vương Kiều Man Hoàng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 194: Không chỉ là nàng, nữ nhân khác cũng không...

Thẳng đến nhẹ nhàng hôn dừng ở mi mắt, Phụng Thiên không bình tĩnh được nữa, toàn bộ thân thể run lên, mở mắt ra.

"Người làm gì vậy?!" Phụng Thiên cắn môi, cổ thật sự cứng ngắc: "Ta còn muốn ngủ, người mau dọn dẹp một chút vào triều đi thôi!"

"Trời còn sớm, chưa tới thời gian vào triều." Bởi vì hai người đều nằm nghiêng, giờ phút này mở mắt ra, tầm mắt gần như thẳng nhau, Quân Mặc Ảnh cao hơn một ít, gắt gao nhìn nàng.

"Nếu tỉnh, thì nghe trẫm nói hết lời rồi ngủ tiếp." Quân Mặc Ảnh cảm khuôn mặt nhỏ của nàng, bắt buộc nàng đối diện với mình, động tác không mạnh, lại hàm chứa ý tứ không cho từ chối.

Lông mi Phụng Thiên nhảy dựng lên, cười trừ một chút: "Hoàng Thượng, ngài không ngủ còn chưa tỉnh, nhưng trời sớm như vậy, ngài bắt buộc một người khôn đốn mết mồi không được ngủ thức cùng sao?"

"Trẫm lại hoàn toàn không thấy hiện tại nàng khôn đốn mết mồi!" Quân Mặc Ảnh hừ một tiếng.

Mặt Phụng Thiên chấy đầy vạch đen.

"Được rồi, người nói đi, ta nghe." Phụng Thiên bĩu môi, nghiêm trang nhìn hắn, tỏ vẻ nàng thật sự trịnh trọng.

Nàng đột nhiên như thế này, Quân Mặc Ảnh không biết phải nói từ đâu.

Dừng hồi lâu, mới nói: "Hai ngày kia..."

"Ta không cần." Phụng Thiên gấp giọng chặn lời.

Đột nhiên lại nhếch môi cười với hắn: "Không đúng, phải nói, ta không ngại."

Quân Mặc Ảnh theo bản năng nhú mày, thật sự không muốn thấy dáng vẻ đối phó này của nàng: "Trẫm nói qua không chỉ một lần, chỉ cần nàng muốn, trẫm đều cho nàng. Nàng không tin sao?"

"Ta muốn cái gì?" Phụng Thiên mờ mịt nhìn hắn.

"Rõ ràng ta không muốn cái gì."

Quân Mặc Ảnh có tâm muốn giết người.

Lần đầu tiên, hắn phát hiện hóa ra tính tình hắn táo bạo như vậy, dễ dàng có thể bị khơi mào lửa giận trực tiếp công tâm.

"Phụng Thiên!" Hắn cắn răng, rặn ra từng chữ một: "Trẫm không đụng nàng, về sau cũng sẽ không! Không chỉ là nàng, nữ nhân khác cũng không. Không phải nàng ghét bỏ sao, làm sao trẫm có thể toi công cho nàng ghét bỏ?"

Hắn nhớ rất rõ ràng, lần nam tuần kia, hai người từ bên ngoài về khách sạn, hắn đi ra ngoài trong chốc lát, vật nhỏ liền hoài nghi hắn làm chuyện gì với Hi phi, sau đó còn nói cho hắn, không cần sau khi hắn chạm qua nữ nhân khác thì đi tìm nàng, nàng ghét bỏ.

Lúc ấy hắn rất kinh ngạc. Nhưng không hiểu, chẳng những hắn không có tức giận, còn nhường nàng, dỗ nàng.

Hắn cũng nhớ rõ, ngày ấy lúc Nam Cung Triệt đến, nàng tự nói "Chỉ mong được tâm một người, bạc đầu không phân cách". Thậm chí nhắc tới Thái tổ hoàng đế và Hoàng Hậu, hóa ra nguyên nhân nàng không thích, là vì Thái tổ hoàng đế không làm được "Tâm một người" trong lòng nàng.

Việc này, từng chuyện từng chuyện, hắn đều nhớ rõ.

Hắn không nói, không có nghĩa là hắn xem nhẹ. Hắn chỉ không thích dễ dàng ưng thuận hứa hẹn, ít nhất trước khi hắn làm được, hắn sẽ không nói.

Phượng Thiên há miệng thờ đốc, ngạc nhiên ngây ngẩn cả người.

Cái gì gọi là hiện tại không có, về sau cũng sẽ không, tất cả nữ nhân đều không?

Phượng Thiên không dám tin vươ tay, sờ trán hắn, không nóng... Chẳng lẽ là hiện tại canh giờ còn quá sớm, hắn còn chưa tỉnh ngủ?

"Trẫm rất rõ ràng mình đang nói cái gì!" Quân Mặc Ảnh cắn răng, một phen bắt được tay nàng, ánh mắt sáng quắc nhìn nàng.

"Khụ..." Phượng Thiên nuốt nước miếng, nhất thời có chút luống cuống, đột nhiên chỉ bên ngoài: "Cái kia, thời gian lâm triều đến rồi, người còn không dậy cẩn thận muộn đó!"

Nói xong, nàng nhanh chóng chui vào trong chăn, giả chết.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Quan Lục Cung: Đế Vương Kiều Man Hoàng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 195: Chủ tử thật sự làm lạnh với Hoàng Thượng rồi sao?!

Quân Mặc Ảnh xoa huyết thái dương, thập phần khó hiểu, vì cái gì mỗi lần sau khi hắn nói xong một đồng lõa, nghĩ đến ít nhất nàng sẽ có chút phản ứng, vật nhỏ liền giống hệt ốc sên rúc vào trong vỏ.

Hoàn hảo, xem phản ứng của nàng, cuối cùng là nghe hiểu.

Quân Mặc Ảnh bắt đắc dĩ thở dài, vỗ hai cái trên cái bọc chân to tròn kia: "Trẫm đi vào triều, ngủ ngon đi!"

Nhưng làm sao Phượng Thiên còn ngủ được?

Sau khi hắn đi không lâu, nàng che chăn liều mạng buộc mình mau ngủ, nhưng mặc kệ nàng cố gắng như thế nào, không thể chìm vào giấc ngủ nữa.

Giống con quay quay cuồng nửa ngày, rốt cuộc Phượng Thiên vẫn phát điên ngồi dậy, đầu tóc rũ bù như lông chim.

"Đông Dương, Đông Dương, Đông Dương..." Phượng Thiên gọi ba tiếng, làm hại Đông Dương nghĩ đến nàng xảy ra chuyện gì, vội vàng chạy vào. Nàng lại gây chuyện kêu gào nói: "Ta muốn bánh hoa mai, ta muốn viên bột củ sen, mỗi loại năm phần."

Đông Dương tròn mắt há hốc mồm.

"Nương nương, ngài đây là..."

Phượng Thiên không nhìn khước miệng nàng run rẩy, cắn răng nói: "Nếu người không cho ta ăn ta liền chết đói, nhanh lên nhanh lên nhanh lên!!!"

Chuyện quan trọng phải nói ba lần.

Đông Dương vội vàng gạt đầu: "Vâng" một tiếng chạy nhanh ra, sau đó mới phản ứng lại, hiện tại mới giờ nào....

Nương nương lại làm sao vậy, so với hôm qua còn dậy sớm hơn, cũng quá khác thường đi, chẳng lẽ, lại cãi nhau với Hoàng Thượng?!

Nhưng nhìn dáng vẻ vừa rồi của nương nương, cũng không giống...

Đông Dương chưa bao giờ cảm thấy chính mình ngốc, nhưng đối với quan hệ giữa nương nương và Hoàng Thượng, nàng thật sự là càng ngày càng không hiểu.

Đồ ăn sáng rất nhanh liền chuẩn bị tốt.

Hiện tại toàn bộ mọi người trong hoàng cung đều biết, trừ bỏ Hoàng Thượng và Thái Hậu, quan trọng hơn chính là hầu hạ tốt chủ tử cung Phượng Ương này. Ngự thiện phòng tự nhiên cũng là không cam lòng lạc hậu, mỗi lần gặp phải cung Phượng Ương gì đó, đều phải tỉ mỉ chuẩn bị, nhanh chóng dâng lên.

Phượng Thiên cảm thấy mỹ mãn ăn hết bột củ sen trên bàn, sau đó mới chống đũa giải quyết bánh hoa mai, khiến Đông Dương và Lưu Nguyệt sửng sốt.

Cuối cùng, Lưu Nguyệt nhin không được nói: "Nương nương, ngài ăn nhiều như vậy, trong chốc lát khả năng sẽ bị trướng khó chịu, không bằng vẫn là..." ăn ít chút.

Nhưng thấy đáng về Phụng Thiên mở to mắt nhìn chăm chăm nàng, Lư Nguyệt nghẹn nghẹn, cuối cùng không nói nổi bốn chữ cuối cùng.

Nhưng mà quả thật Phụng Thiên ăn nhiều, thiếu chút nữa liền không động đậy được.

Mới đầu còn tốt, sau lại không được, nằm ở trên giường nghỉ ngơi một lát liền nghĩ ra vấn đề, khó chịu thiếu chút nữa không lăn lộn được.

Lư Nguyệt sợ tới mức mặt mũi trắng bệch, vội vàng gọi Đông Dương tới, hai người thương nghị nên làm thế nào mới tốt.

Phụng Thiên xấu hổ, đành phải tươi cười nói mình không có việc gì: "Ta chỉ ăn rất no thôi, thật sự, ta nằm một lát thì tốt rồi."

Đông Dương nghiêm túc lắc đầu, nói loại tình huống này phải nhanh tiêu thực mới được, nếu không phải gọi Thái y.

Hiện tại Phụng Thiên nghe được hai chữ thái y liền đau đầu, hơn nữa một khi gọi Thái y, khẳng định Quân Mặc Ảnh cũng sẽ biết chuyện này, vậy nàng lại gặp rắc rối.

"Được rồi được rồi, ta ra ngoài đi một chút." Phụng Thiên suy nghĩ trong chốc lát, lại nhanh chóng bổ sung một câu: "Các người đừng nói cho Hoàng Thượng." Nói xong liền ôm bụng đi ra ngoài.

Khóe mắt Lư Nguyệt run rẩy hai cái, nhưng vừa rồi có phải chủ tử mặt đỏ hay không?

Quay đầu, nhìn thấy đáng về kinh ngạc của Đông Dương, Lư Nguyệt khẳng định ý tưởng trong lòng.

Chủ tử thật sự làm hòa với Hoàng Thượng!

Lư Nguyệt lập tức kích động, rốt cuộc Hoàng Thượng nói gì với chủ tử, lại có thể dễ dàng chủ tử.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Quan Lục Cung: Đế Vương Kiêu Man Hoàng Phi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 196: Sợ ta vạch trần người sao?

Phụng Thiên cảm thấy cung Phụng Ương vẫn quá nhỏ, dùng để tàn bộ không thoải mái, liền một đường đi ra ngoài.

Nếu như bị cung nhân trong cung này biết ý tưởng của nàng, thế nào cũng phải một đầu đâm chết, nếu cung Phụng Ương nhỏ, vậy các nàng những người này còn muốn sống hay không?

Phụng Thiên đi thật lâu, bên người cũng không có ai đi cùng, trải qua chín chín tám mươi mốt lần rẽ, rốt cục lại khiến mình bị lạc.

Nhưng mà lúc này nàng không sợ, trong chốc lát nếu không tìm thấy đường, tùy tiện gọi một người hỏi một chút là xong.

Hiện tại nàng là con của đi ngang trong cung.

Nhớ tới sáng nay Quân Mặc Ảnh nói những lời này, Phụng Thiên khó hô hấp, khuôn mặt già cũng không khỏi đỏ một phen.

Tay sờ sờ, nóng.

Phụng Thiên âm thầm mắng mình một chút, vuốt túi thơm bên hông đi vào trong vườn, bốn phía cỏ cây xanh um tươi tốt, cũng không gặp núi giả.

Nói thật, từ khi xảy ra chuyện Hi phi kia, nàng có chứng sợ hãi núi giả.

Đi một, Phụng Thiên tùy tiện tìm mọi nhiều loại hoa nở rộ ngồi xuống, hít mát muốn ngủ một giấc.

Nhưng nàng vừa mới nhắm mắt lại, mu bàn tay nóng lên, đúng là đột nhiên bị người cầm.

Phụng Thiên hoảng sợ, bà nội nó, sẽ không lại gặp phải người loạn thất bát tao muốn mạng nàng chứ.

"Thiên Nhi, là bản cung."

Giọng nói mềm nhẹ có chút cẩn thận.

Phụng Thiên thân mình cứng đờ, chợt bỗng dưng mở mắt ra.

Nhìn nữ nhân quyền rũ gần trong gang tấc, Phụng Thiên cười cười, chột đứng dậy, không dấu vết tránh nàng đụng chạm.

"Có chuyện gì sao?" Sắc mặt của nàng không khác gì lần đối mặt trước với Thân phi, nhưng rõ ràng Thân phi chú ý tới nàng không có gọi "Tỷ tỷ".

"Thiên Nhi, người vì hai ngày trước Hoàng Thượng ở cung Thi Hòa mà tức giận sao, trong lòng Hoàng Thượng có người."

Lời này nói...

Không biết còn tưởng rằng nàng tội nghiệp cần an ủi đâu.

Phụng Thiên dương cao khóe miệng, gật đầu: "Ừ, người không nói ta cũng biết. Nếu không hôm nay hán sẽ không đến cung Phụng Ương."

Thân phi nhú mày.

"Thiên Nhi, bản cung nhận người làm muội muội, không nghĩ bởi vì chút việc nhỏ này liền sinh ra ngăn cách với người." Thân phi thăm thía nói: "Người tin tưởng bản cung, thật sự, trong thâm cung này đã kích ngấm ngấm hay công khai chỗ nào cũng có, bản cung hy vọng hai người chúng ta có thể đồng tâm đồng đức, chỉ có như vậy, mới có thể sống sót thật tốt ở nơi xa lạ này."

"Nơi xa lạ?" Phụng Thiên nhú mi: "Người ở chỗ này đã hơn một năm, còn không quen sao?"

Thân phi đờ người, sắc mặt cứng đờ.

"Thân phi tỷ tỷ ~" Phụng Thiên trừng mắt nhìn, cố ý gọi nàng một tiếng "Tỷ tỷ", âm điệu kéo dài.

"Kỳ thật ta còn có rất nhiều vấn đề muốn hỏi người đấy, tỷ như, người biết rõ ta đã mất trí nhớ không nhớ được người, vì cái gì còn cả ngày nghĩ tới gần ta, chẳng lẽ là trước kia làm ra chuyện có lỗi với ta, sợ ta vạch trần người sao?"

Thân phi gần như cũng giận: "Thiên Nhi, mặc kệ người thấy bản cung thế nào, bản cung thật là vì nghĩ cho người."

Tạm dừng hồi lâu, mới thở dài nói: "Về chuyện trước khi người mất trí nhớ, tuy rằng hiện tại người đã quên hết, nhưng sớm hay muộn có một ngày sẽ nhớ lại. Đến lúc đó, người sẽ hiểu khổ tâm của bản cung."

Nói xong lời cuối cùng, ánh mắt Thân phi tối lại, giọng điệu có chút mất tự nhiên.

Phụng Thiên cố ý "À" một tiếng thật dài, làm ra dáng vẻ bưng bình việc lớn.

"Được rồi, vậy tạm không nói đến ta tin người nói không. Nhưng người xem, người luôn làm bộ thân cận với ta, nhưng mặc kệ trước kia hay là hiện tại, mặc kệ ta gọi người một tiếng tỷ tỷ, người luôn tự xưng bản cung, không phải sao?"

Phụng Thiên tươi cười yêu diễm, trong sâu đáy mắt lại tràn ngập châm chọc.

"Nếu nói, thân phận của ta không bằng người, người không muốn làm hồng quy cù trong cung, như vậy hiện tại thì sao?"

Bạn đang đọc truyện *Sủng Quan Lục Cung: Đế Vương Kiêu Man Hoàng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 197: Chúng ta liền không có gì để nói

Thân phi bị Phụng Thiên nói một câu làm cho á khẩu không trả lời được.

Trong ấn tượng, cho tới bây giờ mình chưa thấy qua Phụng Thiên như thế này, nếu nói trước khi mất trí nhớ nàng tú lệ nội liễm, trước kia nàng thiên chân nhu thuận, như vậy giờ phút này nàng khí thế bức nhân, hồn nhiên tươi cười là bạn tốt nhất của người, ngôn ngữ lại có thể hết sức châm chọc, chèn ép cho người một câu cũng không nói nên lời.

Vẫn cảm thấy người này thâm tàng không lộ, nhìn không thấu, hiện tại xem ra, quả nhiên đúng vậy.

"Thiên Nhi, ta chỉ là do thói quen, lập tức không sửa được. Nếu người không thích, về sau ta sẽ không như vậy nữa." Thân phi thở dài.

"Oa, Thân phi tỷ tỷ như vậy, ta thật đúng là thụ sủng nhược kinh!" Phụng Thiên trừng mắt kinh hô một tiếng, làm người ta nghĩ muốn bóp chết nàng.

Thân phi không ngừng nắm chặt bàn tay, nhanh đến mức móng tay của mình sắp gãy, mới miễn cưỡng duy trì tươi cười: "Thiên Nhi, rốt cuộc muốn như thế nào, người mới bằng lòng tin tưởng ta?"

"Tin tưởng người?" Phụng Thiên như tự hỏi trong chốc lát, nói: "Như vậy đi, người nói cho ta biết trước, vì cái gì hai ngày ba lần liền tới tìm ta xây dựng tình cảm?"

Lúc nói đến bốn chữ "Xây dựng tình cảm" này, Phụng Thiên tràn đầy trào phúng xuy một tiếng.

Không đợi Thân phi mở miệng, nàng lại lập tức bổ sung một câu: "Nhưng mà nếu người còn muốn nói cái gì là "Hai tỷ muội tốt", ta cảm thấy chúng ta không cần thiết phải tiếp tục nói chuyện."

Ánh mắt Thân phi chột lóe, gắt gao cắn chặt môi, mắt nhìn chăm chăm Phụng Thiên, trong sâu đáy mắt lộ vẻ phức tạp: "Thiên Nhi..."

"Như thế nào, không thể nói?"

Phụng Thiên nhủ mi, cười tủm tỉm nói: "Người đừng tưởng rằng nhìn ta như vậy, ta sẽ sợ người."

"Thiên Nhi, có một số việc, bây giờ ta không thể nói cho người. Nhưng chỉ cần đến thời cơ thích hợp, khẳng định ta sẽ giải thích rõ ràng với người." Về mặt Thân phi nghiêm túc: "Hoặc là, chờ người khôi phục trí nhớ, người sẽ biết ta không có ý xấu với người."

Phụng Thiên khoát tay: "Chúng ta liền không có gì để nói."

Lời vừa nói xong, nàng liền xoay người muốn đi.

Chính là đột nhiên như nhớ tới cái gì, lại dừng lại quay đầu: "Này, dù gì cũng là phi tử, sao có thể nhảm chán như vậy, suốt ngày đi theo sau mông ta?"

Nếu không phải tìm người theo dõi, làm sao có thể vừa vận dụng phải ở chỗ này?

Dù sao Phụng Thiên không tin đây là trùng hợp.

Nàng khoát tay, cười tươi như hoa tiếp tục nói: "Lần tới đừng như vậy nữa, nói cách khác, trước khi ta đi ra ngoài còn phải để Quân Mặc Ảnh tìm cho ta đường sạch sẽ, rất phiền toái đó."

Đường sạch sẽ, tên như ý nghĩa, chính là rửa sạch đường. Bình thường đều là trước khi đế vương hoặc Thái Hậu xuất hành, vì để không bị cung nhân quấy rầy, mới để tiểu thái giám cầm roi da dài đi trước làm sạch đường. Bình thường phi tần không có quyền lợi và tư cách này.

Nhưng mà, Phụng Thiên cố ý nói tên "Quân Mặc Ảnh", không phải vì khoe ra nam nhân kia sủng ái nàng, cũng không phải bọn họ có quan hệ đặc thù, chỉ là vì chứng minh lời "Đường sạch sẽ" vừa nói không phải nàng chỉ nghĩ tới, quả thật nàng có thể làm được.

Nháy mắt trên mặt Thân phi xanh trắng lần lượt thay đổi.

Nhìn bóng dáng Phụng Thiên thân nhiên rời đi, cơ thể Thân phi không ngừng run rẩy, cắn chặt răng với nhau.

Rõ ràng hai người các nàng đều ở phi vị, dựa vào cái gì Phụng Thiên liền dám không kiêng nể gì nói ra hai chữ "Đường sạch sẽ" như thế?

Rõ ràng Phụng Thiên chỉ là một phi tử, dựa vào cái gì nàng dám ngay trước mặt mình gọi thẳng tọc danh của đế vương?

Là ai cho nàng tiền vốn này, là ai cho nàng tự tin?!

Thân phi khiến mình không vui nửa ngày, cuối cùng lại không thể không thừa nhận: Trong hậu cung này, có thể cho quyền lợi như vậy, chỉ có là đế vương mà thôi.

Quả nhiên, đế vương sủng Phụng Thiên đến tận trời rồi.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Quan Lục Cung: Đế Vương Kiêu Man Hoàng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 198: Sinh thần của nương nương sắp đến

Phụng Thiên không nghĩ tới, tiêu thực tiêu đến cuối cùng, thế nhưng càng khó chịu.

Quay về đường cũ, đi đến hồ Vọng Tịch, rốt cuộc Phụng Thiên có chút không chịu nổi.

Bên trong dạ dày quay cuồng cao thấp, như là có cái gậy không ngừng tác quái ở bên trong, từng đợt ghê tởm có cảm giác muốn nôn.

Quả nhiên là ăn rất no sao?

Phượng Thiên tò vò thật ưu thương.

Một tay ôm bụng, một tay bám vào một gốc cây đại thụ bên hồ, như là sức nặng toàn thân đều đặt ở trên thân cây.

Đột nhiên dạ dày lại một trận cuộn cuộn, Phượng Thiên biến sắc, "Oa" một ngụm nôn ra.

Nàng liều mạng vỗ ngực mình cho thông khí, hồi lâu mới dễ chịu hơn, lại nôn khan vài tiếng, lúc này mới yên tĩnh.

Sau đó, Phượng Thiên không nói gì nhìn "Phân" dưới cây, xấu hổ đến mức lệ rơi đầy mặt.

Chuyện ghê tởm như vậy, chuyện ghê tởm như vậy!!!

Bà nội nó, khẳng định là vì đụng phải nữ nhân cổ làm ra vẻ kia, ghê tởm khiến nàng ói ra.

Thật không hay ho gì!

Phượng Thiên hấp hấp mũi, dùng tay lau miệng, quyết định chạy nhanh về cung Phượng Ương.

Tuy rằng nàng không rõ đường trở về lầu, nhưng cũng may nhớ đại khái, lại là ban ngày ban mặt, gặp nhiều cung nữ thái giám, tùy tiện hỏi hỏi, rốt cục thành công trở lại cung điện chói lọi.

Ngẩng đầu nhìn thoáng qua tám biển to, ánh mặt trời có chút chói mắt, Phượng Thiên không thể không nheo mắt lại, khóe miệng tươi cười lại có thể so với mặt trời.

"Nương nương, rốt cục ngài đã trở lại. Nô tỳ còn tưởng rằng ngài đi dạo ở trong viện đâu, sao lại chạy ra bên ngoài?!" Phượng Thiên mới vừa đi vào trong viện, Đông Dương liền chạy ra, quan tâm hỏi: "Thân mình nương nương còn khó chịu sao?"

Phượng Thiên không có can đảm nói vừa rồi nàng xảy ra chuyện gì, nếu như bị nha đầu kia biết, thế nào cũng phải tìm đến cho nàng một đồng Thái y.

"Không sao. Đông Dương nói đúng, đi ra ngoài một vòng, quả nhiên bách bệnh đều mất."

Đông Dương nhìn nàng cười ngây ngô, khóe miệng giựt giựt: "Nương nương không có việc gì là tốt rồi."

"Đúng rồi Đông Dương, hỏi người chuyện này." Phượng Thiên liếm liếm môi, trên mặt nổi mấy vệt đỏ hồng: "Cái kia, người có biết cung nhân quét tước ngự hoa viên là ai an bài không?"

"Nương nương hỏi cái này làm cái gì?" Đông Dương cổ quái nhìn nàng một cái.

"À, là như vậy" Đột nhiên khuôn mặt nhỏ nhắn của Phượng Thiên trở nên nghiêm túc hơn, nói: "Vừa rồi ở ngự hoa viên dưới một gốc cây đại thụ ta có nhìn thấy một ít không sạch sẽ gì đó, liền muốn hỏi người một chút, đại khái khi nào thì sẽ có người đi quét tước."

"Nương nương yên tâm, ngự hoa viên có cung nhân chuyên quét tước, mỗi ngày cố định ba lượt. Nếu thực sự có người nhìn thấy cái gì không sạch sẽ, vậy không phải thời gian quét tước, cũng sẽ có người đi rửa sạch." Đông Dương nói, một bên cảm thấy biểu tình chủ tử nhà mình có điểm quý dị.

Phượng Thiên ngượng ngùng cười hai tiếng, lúc này mới yên tâm.

Trước giờ ngộ thiện, để vương đế Lý Đức Thông đến cung Phượng Ương tặng một đồng đồ, không có tuyên chỉ, cũng không nói là ban cho, đơn thuần để Lý Đức Thông mang đến.

Từ trước Phượng Thiên thích nhất nhìn thấy mấy món bảo bối, nhưng mà từ khi có tư khổ của cung Càn Long, nàng cũng không chấp nhất mấy thứ này như trước. Dùng lời của nàng mà nói, trước khi muốn trang thanh cao, đầu tiên phải là người giàu.

Nhưng mà sau khi Lý Đức Thông để cung nhân mở thùng ra, hai mắt Phượng Thiên vẫn không khỏi phát sáng.

Cơ bản đều là trang sức và đồ trang trí, chất liệu tất nhiên là không cần phải nói, mã não phi thủy, châu ngọc Lâm Lang, mọi thứ đều là tinh phẩm trong tinh phẩm. Để cho người sợ hãi than lại là hình thức mấy thứ này, dù là Phượng Thiên tự nhận kiến thức rộng rãi, cũng không khỏi thán một tiếng "Thật đẹp".

Lý Đức Thông cười tủm tỉm nói: "Hoàng Thượng nói, sinh thần của nương nương sắp đến, mấy thứ này vội đưa tới cho nương nương chơi đùa."

Bạn đang đọc truyện *Sủng Quan Lục Cung: Đế Vương Kiêu Mạn Hoàng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 199: Quả nhiên là sai sử đế vương đến nghiện sao!

Sinh thần?!" Phụng Thiên kinh ngạc ngẩng đầu từ trong lời này.

Lý Đức Thông gật đầu cười nói: "Nương nương mất trí nhớ, khả năng đã quên, nhưng mà Hoàng Thượng lại nhớ kỹ thay ngài. Hai ngày sau, hai mươi sáu tháng hai, chính là sinh thần của ngài."

Nhanh như vậy!

Phụng Thiên kích động, hóa ra cảm giác được người nhớ kỹ sinh nhật tốt đẹp như vậy.

Đồng Dương cũng nói: "Nô tỳ vốn định ngày mai nhắc nhở nương nương, nhưng mà hiện tại xem ra, Hoàng Thượng có tâm hơn nô tỳ, vẫn nhớ nương nương."

Khuôn mặt đang tươi cười của Phụng Thiên cứng đờ, đột nhiên cảm thấy làm hoàng đế thật tốt, lúc nào cũng có trớ trêu bên cạnh.

Nàng vui tươi hơn hờ hờ đề Lý Đức Thông đưa tới mấy lần, mới nói: "Cảm ơn Lý công công, cũng thay ta cảm ơn Hoàng Thượng, nói mấy thứ này ta đều rất thích."

"Nương nương thích là tốt rồi." Lý Đức Thông nhìn sắc mặt của nàng, đột nhiên hiểu được, tiểu cô nãi nãi đã buông khúc mắc đi, khó trách hôm nay tâm tình đế vương rất tốt. Lý Đức Thông hạ mắt nghĩ, lại nói: "Cuối cùng không có uống phí Hoàng Thượng tự tay vẽ tranh."

Vốn thân là nô tài, lời này là không nên đi ra từ miệng hần. Nhưng Lý Đức Thông biết, đây không phải là một chủ nhân hay để ý.

Lời quan trọng một chút nếu hần không nói, đế vương tuyệt đối không nói.

Không có biện pháp, ai kêu tính cách của đế vương chính là như vậy. Ngày thường chuyện lớn chuyện nhỏ cũng không biết làm cho tiểu cô nãi nãi biết bao nhiêu chuyện, đâu có thể nói hết bằng lời.

Lý Đức Thông lắc đầu, trong lòng rất bất đắc dĩ.

Thân là một trong những người đứng xem, hần thật sự không nghĩ giữa hai người này có hiểu lầm, liền ngóng trông bọn họ hoàn hảo như ban đầu. Hiện tại thật vất vả tiểu cô nãi nãi nguôi giận, hần còn không thừa dịp cơ hội này nói hai câu lời hay!

Đế vương không nói, vậy để hần nói, đây là bổn phận của một nô tài tốt.

Phụng Thiên ngăn người, kinh ngạc hỏi: "Ý của Lý công công, hình thức mấy thứ trang sức và đồ trang trí toàn bộ đều do Hoàng Thượng vẽ ra?!"

"Bẩm nương nương, đúng là như thế. Hoàng Thượng vì vẽ mấy thứ này, bỏ ra không ít công phu."

Ngay lúc Lý Đức Thông nghĩ Phụng Thiên sẽ cảm động đến rơi nước mắt, chủ tử kia lại kinh hô một tiếng: "Không nghĩ tới tay nghề của hần tốt như vậy, nếu hần vẽ vài lần, chẳng phải người nội vụ phủ đều có thể về hưu sao?"

Nhất thời Lý Đức Thông thấy dở khóc dở cười.

Cái gì gọi là vẽ vài lần?

Tiểu cô nãi nãi này, quả nhiên là sai sử đế vương đến nghiện sao?!

Phụng Thiên hưng phấn mãi cho đến lúc dùng ngọc thiện còn chưa vơi.

Quân Mặc Ảnh nhìn chăm chăm nàng vui tươi hơn hờ gấp đồ ăn vào bát, không khỏi nhủ mày, hình như tâm tình vật nhỏ rất tốt.

"Có chuyện gì vui về vậy, nói trầm nghe một chút?"

Phụng Thiên trừng mắt nhìn, đột nhiên ân cần gấp miếng cá chua ngọt vào bát hần, cười rạn rờ: "Người vẽ đẹp như vậy, bình thường còn có vẽ cái gì khác nữa không?"

Quân Mặc Ảnh ngăn người, chợt cười như không cười liếc Lý Đức Thông một cái, khiến Lý Đức Thông sợ tới mức không dám ngẩng đầu lên.

Phụng Thiên nhẫn tâm, lập tức gấp hải sâm để vào bát hần: "Mau nói cho ta biết, còn có cái gì khác không?"

Quân Mặc Ảnh cảm thấy nụ cười của nàng có chút không có ý tốt.

"Đều là trước khi đăng cơ, cũng không biết ở nơi nào. Như thế nào, Thiển Thiên muốn nhìn sao?"

"Nếu có thể xem, tự nhiên muốn nhìn. Nếu không được, kỳ thật cũng không có việc gì." Về mặt Phụng Thiên nịnh nọt: "Dù sao đại họa sĩ đang ở chỗ

này, về thêm mấy bức cũng không có gì khó."

Bạn đang đọc truyện *Sùng Quan Lục Cung: Đế Vương Kiêu Man Hoàng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 200: Đâu đâu chỉ là đối đãi khác nhau?

Lý Đức Thông nghe được một tiếng "Răng rắc", cúi đầu vừa thấy, hóa ra là chân mình mềm xuống.

Này thật sự là....

Đây gọi là gì?!

Chẳng lẽ không phải sau khi nghe đế vương tự mình về tranh cho mình, tiểu cô nãi nãi nên cảm động đến rơi nước mắt sao?

Đột nhiên Lý Đức Thông có chút hối hận mình lạnh mồm lạnh miệng, quả nhiên, tư duy của tiểu cô nãi nãi không phải hẳn có thể lý giải.

Phượng Thiên lại không tự biết chọc chọc tay Quân Mặc Ảnh: "Đúng không đúng không, có phải ta nói rất có đạo lý không?"

Hai mắt nàng sáng lấp lánh chờ mong, như là một đứa nhỏ làm chuyện tốt chờ được khen ngợi, tìm Quân Mặc Ảnh đập loạn, theo bản năng xoa đầu nàng.

Lý Đức Thông vừa định nói đế vương có rất nhiều chính sự muốn xử lý, làm sao có thể nhàn rỗi làm họa sĩ cho nàng đâu. Nhưng không đợi hẳn nói ra những lời này, đế vương liền mở miệng.

"Ừ, có đạo lý." Giọng nói trầm thấp mang theo thần nhiên sùng nịch.

A a a, Phượng Thiên kích động thiếu chút nữa nhảy bổ lên.

Lý Đức Thông roi lệ đầy mặt.

Nếu như bị chủ tử các cung khác biết, kiểu gì một đám phải tức chết mặc kệ ai quản, mỗi lần gặp đế vương, đế vương đều lấy có chính sự bận rộn từ chối, tóm lại một câu, ai cũng không gặp.

Nhưng đối với tiểu cô nãi nãi, giống như rất nhàn rỗi, ngay cả loại việc làm họa sĩ này đều cam tâm tình nguyện.

Đối đãi khác nhau... Đối đãi khác nhau... Lý Đức Thông mặc niệm ba trăm lần sau đó mạnh mẽ lắc đầu: "Không chỉ là đối đãi khác nhau?"

Căn bản chính là ba ngàn mỹ nữ, độc sủng một người!

Thậm chí Lý Đức Thông hoài nghi, chiếu tiếp tục như vậy, có lẽ một ngày nào đó trong tương lai, đế vương phân phát tất cả hậu cung cũng không phải không có khả năng.

Nhưng nếu thật như vậy, còn không nhắc lên một hồi sóng to gió lớn sao?

Nghĩ đến loại cục diện này, Lý Đức Thông sợ tới mức mặt mũi trắng bệch.

Phượng Thiên cổ quái nhìn hắn một cái: "Lý công công, ngươi làm sao vậy, không thoải mái sao?"

"Không, nô tài không có việc gì." Đầu Lý Đức Thông run lên, tim đập nhanh.

Quân Mặc Ảnh liếc hắn một cái, ánh mắt sắc bén: "Nếu không thoải mái, vậy đi ra ngoài dạo đi."

"Vâng, nô tài tuân chỉ." Lý Đức Thông tội nghiệp lui ra ngoài, hiện tại cho dù hắn muốn "Thoải mái" cũng không thể "Thoải mái" được. Rõ ràng đế vương muốn ở riêng với Thiên phi nương nương, cho nên tùy tiện tìm lý do đuổi hắn ra.

Cho nên trước khi đi, Lý Đức Thông vút một ánh mắt, khiến cung nhân trong điện đều lui ra ngoài với hắn.

Phượng Thiên mờ mịt.

Nếu nàng không nghe lầm, Lý công công vừa nói là "Không có việc gì" đi!

Phượng Thiên nghi hoặc nháy mắt mấy cái, không nghĩ ra, đành phải cúi đầu tiếp tục ăn thức ăn.

Ước chừng là buổi sáng ăn nhiều, bây giờ còn hơi no, giờ phút này nàng ăn ít hơn trước kia nhiều.

Quân Mặc Ảnh nhìn, rõ ràng phát hiện biến hóa: “Hôm nay làm sao vậy, ăn ít như vậy?”

Phượng Thiên uống một ngụm canh, vỗ ngực, đột nhiên hé ra khuôn mặt sáng lạn nhìn hấn: “Bởi vì ta tâm tâm niệm niệm nhớ người mãnh liệt, người xem, ta nhớ đến mức trà không nhớ cơm không nghĩ.”

Quân Mặc Ảnh: “...”

"Vừa lúc ta ăn no, nếu người cũng không ăn, chúng ta đi vào thôi." Phượng Thiên cười tùm tùm chỉ nội điện, con người đen lách lách như thạch diệp.

Quân Mặc Ảnh chớp mắt, bàn tay to bao lấy tay nhỏ bé của nàng, đứng dậy dắt tay nàng vào trong nội điện.

Đến nội điện, Phượng Thiên vô cùng ân cần chạy đến án thư lấy giấy và bút mực.

Nàng tùy tay cầm lấy tờ giấy Tuyên Thành, cũng không nghĩ tới cổ tay áo quá lớn, trong lúc vô ý cuốn phải một tờ giấy.

Trang giấy trắng nõn liền nhẹ nhàng sâu kín bay xuống như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Quan Lục Cung: Đế Vương Kiều Man Hoàng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 201: Có thể trách ta sao?

Sắc mặt Phượng Thiên hơi đổi, vội vàng nhặt lên, nhét vội vào trong tay áo, sau đó như không có việc gì tiếp tục việc vừa rồi vẫn chưa xong.

Quân Mặc Ảnh híp mắt, tầm mắt dừng ở tay áo nàng: “Cát cái gì vậy?”

"Không có gì." Phượng Thiên giả ngu, cười tùm tùm về mặt thần nhiên: "Chỉ là tờ giấy bỏ thôi."

Ai thấy đều thấy được nàng không nói thật.

"Nếu là giấy bỏ, Thiên Thiên giấu nhanh như vậy làm cái gì?" Quân Mặc Ảnh nhếch khóe môi, tầm mắt lại mang theo vài phần sắc bén.

"Sao trăm cảm thấy, Thiên Thiên như là có chuyện gạt trăm?"

Đồ quý nhà người!!!

Phượng Thiên bĩu môi: “Đã nói là giấy bỏ, sao phải để ý loại chi tiết này làm gì?”

Nhưng mà giấy tiếp theo nàng vẫn lôi tờ giấy ra, chạy tới án thư, chạy tới làm loạn cả đồng giấy trên bàn lên.

"Nếu muốn xem như vậy, vậy cho người xem. Nhưng nếu nhìn thấy cái gì người không hài lòng, không cho tức giận, cũng đừng trách ta làm bản ảnh mắt người."

Nàng còn chưa dứt lời, Quân Mặc Ảnh đã thấy được trên tờ giấy đó là một bức họa.

Không quá giống với mấy bức họa bình thường, nhưng mà hấn từng thấy trên điện lễ nạp trắc phi của Hàn Tiêu, vật nhỏ đưa Long Vi một bức họa giống như thế này.

Người và vật trong tranh lẳng lẳng nằm ở trên mặt bàn đáng yêu như ngày ấy, chỉ là đối tượng thay đổi, lần kia là Hàn Tiêu và Long Vi, lúc này đây lại biến thành hấn.

Hơn nữa Quân Mặc Ảnh rất nhanh liền hiểu được vì cái gì lúc ban đầu nàng không cho hấn xem, sau lại lúc cho hấn xem còn nói loại lời đó.

Cái gì khiến hấn không hài lòng, cái gì làm bản ảnh mắt tất cả đều là vì sinh vật dưới ngòi bút của nàng, tuy rằng dài hơn mặt hấn, lại rõ ràng là một đầu heo.

Tuy rằng không thể không thừa nhận nàng vẽ thật sự đáng yêu, nhưng rõ ràng vật nhỏ này đang đòi cách mạng hấn.

Heo?!

Hắn đường đường là một hoàng đế, ở trong mắt nàng thế nhưng biến thành heo.

Dù Quân Mặc Ảnh tu dưỡng tốt thế nào, cũng phải đen mặt, huyết thái dương nhảy dựng lên.

"Đã sớm nói với ngươi là giấy bỏ, ngươi không nên xem." Phụng Thiên trừng mắt nhìn, vẻ mặt vô tội: "Hơn nữa chúng ta có nói, sau khi xem xong không được tức giận, cũng không thể trách ta làm bẩn ánh mắt ngươi."

"...."

Đợi nửa ngày cũng không thấy hắn nói chuyện, rốt cuộc Phụng Thiên không kiên nhẫn nữa: "Này, sao có thể trách ta, nếu không bởi vì ngươi..."

"Khi nào thì về?" Quân Mặc Ảnh hít một hơi, cứng rắn hỏi.

Phụng Thiên ngẩn người, lập tức không phản ứng lại.

Không phải mới vừa sắc mặt nam nhân này còn tối đen, có thể so sánh với mây đen, sao chỉ trong chớp mắt liền thay đổi, sắc mặt còn có vài phần mất tự nhiên.

Nàng không biết, Quân Mặc Ảnh hỏi như vậy, chính là muốn xác nhận ý tưởng trong lòng mình.

Ngày Long Vi gả cho Hàn Tiêu, vật nhỏ từng nói qua, nếu hắn muốn, tranh này nàng cũng có thể về cho hắn. Chính là còn chưa kịp thu được phần lễ vật này, liền xảy ra chuyện của Thân phi.

Hắn nghĩ tới, có lẽ vật nhỏ mượn tranh này phát tiết cảm xúc.

Quân Mặc Ảnh thật không biết là nên tức hay nên cười.

Lần đầu tiên nhận được lễ vật từ tay nàng, lại mặc danh kỳ diệu thành này đáng về này, quả nhiên là "Kỷ niệm đặc thù" rất có ý nghĩa.

"Hai ngày trước." Phụng Thiên mơ hồ một chút.

Quả nhiên.

Quân Mặc Ảnh thở dài, cánh tay dài vươn tới, bỗng dưng ôm nàng vào trong lòng, vỗ đầu của nàng, ôn nhu: "Thiên Thiên..."

Bạn đang đọc truyện *Sùng Quan Lục Cung: Đế Vương Kiêu Man Hoàng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 202: Còn muốn sẽ chảy máu mũi

Phụng Thiên biết vậy nên mặc danh kỳ diệu, đánh ngực hắn một cái, nâng cằm lên: "Quân Mặc Ảnh, hôm nay ngươi ăn cái gì?"

Kỳ thật nàng càng muốn nói, ngươi uống sai thuốc sao?

Chẳng qua, trước mắt nam nhân này đang tâm tình không ổn, nàng cũng không muốn châm thêm mồi lửa, trong chốc lát trực tiếp khiến hắn phát hỏa, không hay ho còn không phải chính nàng sao?

Phụng Thiên nhìn thật lâu, mới nhìn xuống xúc động muốn nâng tay sờ trán hắn.

"Trầm rất thanh tĩnh!" Quân Mặc Ảnh buồn bực nhíu mày.

Rốt cuộc muốn hắn nói bao nhiêu thứ, vật nhỏ mới tin tưởng hiện tại hắn bị vây trong trạng thái bình thường đến không thể bình thường hơn?

"Được rồi được rồi, ngươi rất thanh tĩnh, rất rất thanh tĩnh!" Phụng Thiên ra vẻ trịnh trọng gật đầu, lại khiến người ta cảm thấy vạn phần có lẽ.

"Ta không nói tới chuyện này, đều trôi qua. Hiện tại ngươi về tranh cho ta được không, Quân đại họa sĩ?"

Thật sự trôi qua.

Cho dù vốn có tức giận, có buồn bực, sáng sớm kia sau khi hắn nói xong tất cả đều biến mất.

Rất kỳ quái, không cần giải thích nhiều, chỉ cần hắn nói một câu không chạm qua Thân phi, về sau cũng sẽ không có người khác, cũng đủ để nàng tin tưởng nam nhân này.

Nàng rất rõ ràng, lấy tính cách nam nhân này, là khinh thường nói dối. Huống chi, hấn cũng không cần nói dối.

"Quân đại họa sĩ?" Khóe mắt Quân Mặc Ảnh run rẩy.

Phượng Thiên cười tủm tỉm nói: "Đúng vậy, có phải rất vừa lòng với cách gọi này đúng không? Không cần cảm tạ ta, ta sẽ tự kiêu."

Quân Mặc Ảnh đỡ trán, yên lặng xoay người sang chỗ khác.

Đi tới án thư, hấn cẩn thận gấp tờ giấy kia, tiện đà cầm lên lần nữa, nhét vào trong tay áo mình.

Phượng Thiên trừng to mắt, kinh ngạc nhìn hấn.

Nam nhân này sẽ không tính... Cát giữ bức "Heo" kia chứ?

Ờ ờ! Chẳng lẽ bởi vì hấn là nhân vật chính, cho nên ngay cả giống cái gì cũng không quản?

Đầu Phượng Thiên run lên.

Quân Mặc Ảnh cầm bút lên, dừng một chút, mới nói: "Thiên Thiên muốn trầm về cái gì?"

Phượng Thiên suy nghĩ trong chốc lát: "Tùy tiện cái gì cũng được. Lúc trước vẽ trang sức rất đẹp, đồ trang trí cũng rất xinh đẹp! Nhưng mà vài thứ kia cũng không cần, nếu không ngại vẽ cái gì khác trước, như là chim bay cá nhảy, cỏ cây hoa lá linh tinh?"

"Chim, bay, cá, nhảy?" Quân Mặc Ảnh nhú chặt lông mày, kỳ quái nói bốn chữ này, bỗng chốc thông suốt, thần sắc có chút vi diệu.

Trầm ngâm một lát, đột nhiên nhếch khóe môi, cười nói: "Ừ, chủ ý này không sai."

Về mặt Phượng Thiên mờ mịt.

Quân Mặc Ảnh chỉ vào cái ghế cách đó không xa: "Thiên Thiên ngoan, đi ngồi ở đó đi, vẽ xong thì gọi nàng."

"Được." Phượng Thiên ngờ ngạc gật đầu, chỉ nghĩ hấn là loại họa sĩ cấp đại thần khi vẽ tranh không thể bị người quấy rầy, không phân bác liền làm theo.

Nàng dùng một tay chống đầu, không hề chớp mắt nhìn chăm chăm nam nhân cao lớn vững chãi kia.

Nhắc tới nam nhân này cũng thật sự là đủ may mắn.

Nhìn gương mặt đáng vẽ kia, mi kia, mắt kia, không một chỗ nào không phải tác phẩm nghệ thuật?

Hơn nữa hấn là người tay cầm hoàng quyền, để vương trên vạn người, quả thực chính là... Máy bay chiến đấu trong cao phú soái!

Phượng Thiên nhanh thu hồi suy nghĩ, không nên không nên, không thể còn muốn, còn muốn sẽ chảy máu mũi!

Vội vàng hết sức chuyên chú nhìn hấn vẽ tranh.

Chỉ thấy nam nhân hạ mi mắt, thần sắc thân nhiên, trong mắt phượng hẹp dài lại lóe một tia sáng liễm diễm, óng ánh lấp lánh.

Theo động tác dưới ngòi bút của hấn, tay áo dài màu vàng không ngừng bay trên tờ giấy trắng như tuyết, hai màu làm kích thích thị giác, khiến người xem sôi máu.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Quan Lục Cung: Đế Vương Kiêu Man Hoàng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 203: Quân Mặc Ảnh, người là khốn khiếp!

Phượng Thiên không tự giác nắm mũi, vạn phần khó hiểu, vì cái lông gì cứ nhìn như vậy cũng có thể làm cho người ta chảy máu mũi vậy?

Bà nội nó, thân là một người nam nhân, lớn lên đẹp như vậy làm gì?

Đây là có tâm muốn đi ra ngoài câu tam đáp tứ sao!

Trong lúc Phượng Thiên miên man suy nghĩ và Quân Mặc Ảnh tùy ý vẽ tranh, một giây một giây đi qua.

Thật lâu sau, Quân Mặc Ảnh hoàn thành nét vẽ cuối cùng, như có chút vừa lòng cười cười, mới ngẩng đầu nói: “Tốt lắm.”

Phượng Thiên bị hấn cười làm cho có chút khản trương.

Không biết vì sao, nàng cảm thấy hấn cười không vì cảm thấy mình vẽ có bao nhiêu tốt, mà là đang cười nàng, còn về cười nàng vì cái gì, nàng không rõ ràng lắm.

Ba hai bước nhỏ chạy tới, Phượng Thiên đầy lòng chờ mong nhìn về cái gọi là "Chim bay cá nhảy" trong miệng hấn.

Trong khoảng khắc tầm mắt hạ xuống, khóe miệng đang tươi cười của Phượng Thiên bỗng dưng cứng đờ.

"..." Phải trả thù việc tư như vậy sao?

"Như thế nào, Thiên Thiên không hài lòng sao?" Nam nhân mỉm cười tiếng nói vang lên bên tai, Phượng Thiên mới hồi thần lại, khi nào thì nam nhân này cách nàng gần như vậy?

"Vừa lòng, đương nhiên vừa lòng!" Phượng Thiên khẽ cắn môi, tươi cười có thể so với mẫu đơn, lại làm cho người ta cảm nhận một cỗ xốt xa gió lạnh.

"Hoàng Thượng ngài vẽ cao siêu như thế, lại vẽ nô tì đẹp như hoa, nô tì cảm động đến rơi nước mắt còn không kịp đâu, sao có khả năng không hài lòng?"

Không sai, người Quân Mặc Ảnh vẽ quả thật là nàng.

Làn mi thanh tú, con ngươi xa xăm, linh động nhanh nhẹn, thanh lệ vô song.

Bốn phía nhiều loại hoa nở rộ một màu đỏ tươi, đối lập với mỹ nhân ở giữa áo trắng tung bay, xuất trần bồng tính chín tầng mây, đẹp không sao tả xiết.

Có thể nói, nam nhân này vẽ rất sinh động, thể hiện hết tất cả mọi thứ trên người nàng từ cái nhỏ nhất.

Phượng Thiên đương nhiên vừa lòng bức tranh này, tuyệt đối không bao gồm cái thứ quái dị mặc danh kỳ diệu xuất hiện sau mông nàng!

Kia là cái quý gì?

Cái đuôi thô dài như vậy, mèo không giống mèo, hồ ly không giống hồ ly, rốt cuộc là cái loạn thất bát tao gì vậy!!!

"Hả, phải không? Sao trẫm cảm thấy, hình như ái phi có chút tức giận?" Quân Mặc Ảnh cố ý học cách nói chuyện của nàng, khóe miệng tà tứ gọi lên.

Phượng Thiên sắp phát điên, vẻ mặt căm giận trừng mắt nhìn hấn: “Quân Mặc Ảnh, sao ngươi keo kiệt như vậy!”

"Làm sao lại keo kiệt?" Quân Mặc Ảnh khẽ nhủ mi: "Trẫm vẽ Thiên Thiên đẹp như vậy, đẹp như vậy, sao Thiên Thiên còn mất hứng?" Hấn giờ tay, đầu ngón tay hơi nhắc cầm nàng lên, cười khẽ chế nhạo: “Thật sự là vật nhỏ khó hầu hạ.”

Ờ mờ!

"Đẹp như vậy, đẹp như vậy", thật sự thích hợp dùng để hình dung cái đuôi dài kia của nàng sao?

Hơn nữa vừa rồi rõ ràng nam nhân này nói muốn vẽ chim bay cá nhảy, hiện tại vẽ nàng tính là chuyện gì xảy ra đây? Chẳng lẽ ở trong mắt hấn, nàng chính là chim bay cá nhảy sao?!

Phượng Thiên vuốt tay hấn một phen, cả người đều muốn nổ tung, rống giận: “Quân Mặc Ảnh, khôn khiếp nhà ngươi!”

Quân Mặc Ảnh cười ha ha, không vì nàng nói năng lỗ mãng mà tức giận, ngược lại càng tiến gần người nàng hơn, xoay người, nói nhỏ ở bên tai nàng: “Vật nhỏ, một chút cũng không ngoan. Nàng vẽ trẫm thành một đầu heo như vậy trẫm cũng chưa tức giận, hiện tại nàng chỉ có nhiều thêm một cái đuôi, có cái gì mà tức giận?”

Phượng Thiên rơi lệ đầy mặt, chỉ có thể giống nhau thôi!

Nam nhân lại tiếp tục: “Nhìn một cái, dáng vẻ con mèo này ngây thơ, hồ ly giả hoạt mị thái, giống với Thiên Thiên?”

"..." Quả nhiên là mèo và hồ ly kết hợp sao?

Cực kỳ giống, em gái, ngươi!

Bạn đang đọc truyện *Sủng Quan Lục Cung: Đế Vương Kiều Man Hoàng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 204: Do ta định đoạt, thế này mới công bằng

Phượng Thiên cười lạnh: “Nếu bàn về đáng về ngậy thơ, mị thái, có chỗ nào ta có thể so với được với Hoàng Thượng ngài?!”

Nàng đột nhiên nâng mặt nam nhân lên, khó khăn sờ soạng một phen. Ở trong ánh mắt kinh ngạc của hắn, nở nụ cười sâu như ánh sáng ngọc: “Chắc chắn, làn da bóng loáng nhẵn nhụi này, dung mạo quốc sắc thiên hương này, đừng nói là nam nhân, liền ngay cả ta là nữ nhân nhìn cũng không khỏi chảy nước miếng!”

Bỗng dung sắc mặt Quân Mặc Ảnh đen.

Mình nàng chảy nước miếng còn chưa tỉnh, cái gì gọi là “Đừng nói là nam nhân.”

“Chảy nước miếng phải không?!” Quân Mặc Ảnh hí hắt, Phượng Thiên liền nhìn thấy môi mỏng của hắn mở ra đóng lại, đột nhiên, toàn bộ thân thể bị hắn ôm lấy, chỉ có một câu quanh quẩn bên tai.

“Nếu Thiên Thiên gấp như thế, ngay cả nhìn trộm đều có thể chảy nước miếng như vậy, trẫm sẽ thanh toán nàng.”

“...”

Phượng Thiên sững sốt một lát, sau khi phản ứng lại, lập tức giãy dụa rống to: “Quân Mặc Ảnh, ngươi đồ lưu manh, ai gấp hả? Ngươi mau buông ta xuống.”

Quân Mặc Ảnh cười một tiếng: “Không buông. Trẫm cũng không thể không công gánh chịu tội danh lưu manh này.”

Đờ mờ!!

Phượng Thiên lập tức thay vẻ mặt lấy lòng cười, giọng điệu mềm mại: “Không không không, ta là lưu manh, ta mới là lưu manh! Ngài là hoàng đế bệ hạ phong thái thanh nhã, nổi bật bất phàm, sao có thể là lưu manh, đúng không?”

“Ừm.” Quân Mặc Ảnh nhếch đuôi lông mày, mị hoặc cười: “Kia trẫm lưu manh cho nàng.”

“...”

Nét mặt Phượng Thiên u sầu bị hắn đặt lên trên giường, thăm nghĩ chuyện tranh của nàng còn chưa xong đâu, liền hiển thân như vậy, vậy mệt nhiều lắm.

“Quân Mặc Ảnh, chúng ta thương lượng đi.”

“Nói.”

“Ngươi xem ngươi đáp ứng chuyện của ta còn chưa hoàn thành, nếu không ngươi vẽ thêm mấy bức nữa, sau đó buổi tối ta lại làm?!”

Huyệt Thái dương của Quân Mặc Ảnh nhảy dựng, vật nhỏ này tự bán mình? Còn vẽ thêm mấy bức, buổi tối lại làm?

“Không được!” Hắn trực tiếp nghiêm khắc từ chối.

Không đợi Phượng Thiên nghĩ nên tiếp tục thương lượng với hắn như thế nào, trên móng liền “Ba” một tiếng đã bị đánh một cái.

Cầm Phượng Thiên sắp rơi xuống. Lại đánh móng nàng?!

Nam nhân này đã lâu không dùng chiêu này đối phó nàng, nàng đã quên mình từng chịu khuất nhục như vậy!

“Quân Mặc Ảnh, ngươi ngươi về sau không được đánh móng ta!”

Quân Mặc Ảnh một bên cắn vành tai nàng, một bên mơ hồ không rõ nói: “Nếu nàng ngoan ngoãn, trẫm đánh nàng làm gì?!”

Phượng Thiên lại nhột vừa tê, khuôn mặt đầy xuân sắc, nửa người trên cong lên: “Ngươi... Ta ngoan hay không ngoan đều do ngươi định đoạt, rõ ràng ngươi độc tài, ngươi đối với ta như vậy là không công bằng...”

“Công bằng?” Quân Mặc Ảnh cúi đầu cười ra tiếng, giống như là bị giọng điệu của nàng làm cho sung sướng.

Độc tài, thân là đế vương, không phải vốn nên như thế sao?

Nhưng mà trong lời vật nhỏ nói, giống như cũng không khó nhận lấy như vậy. Ít nhất đối với nàng, hắn có thể cho nàng công bằng.

"Vậy Thiên Thiên nói, như thế nào mới công bằng?!"

Đầu óc Phụng Thiên đã không cong tỉnh táo, nhưng mà vẫn còn thật sự nghi: "Do ta định đoạt, thế này mới công bằng."

"..."

"Vì chúng mình người công bằng, hiện tại chúng ta dừng lại, được không?"

"..."

"Quân Mặc Ảnh!"

"Vật nhỏ, nàng không biết là, hiện tại nói cái này đã quá muộn sao?"

Nói xong, Phụng Thiên liền cảm giác được trên bụng bị cái gì cứng rắn chọc vào, khiến nàng mặt đỏ tai hồng.

Ngay tại nàng tràn đầy bất đắc dĩ chuẩn bị nhận hoạt động "Tiêu thực sau khi ăn xong", đột nhiên vang lên tiếng đập cửa hứng thú.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Quan Lục Cung: Đế Vương Kiều Man Hoàng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 205: Trẫm sẽ không bỏ qua cho nàng

Quân Mặc Ảnh nhú mày, quyết định không nhìn.

Phụng Thiên đánh một cái vào ngực hắn, hô hấp có chút gấp gáp: "Này, có người gõ cửa, người không nghe thấy sao?"

Trần Quân Mặc Ảnh đã có gân xanh nhảy lên, nghẹn một hơi, gầm nhẹ một tiếng: "Chuyện gì?"

Nếu dám vì việc nhỏ tùy tiện nào đó đến quấy rầy hắn, vậy chờ đại hình hầu hạ đi.

Lý Đức Thông ở bên ngoài hoảng sợ, không phải hiện tại đế vương hắn là đang thay Phụng chủ từ làm "Hoạ sĩ" sao? Sao nghe giọng nói lại khác lạ như vậy?!

Dù sao Lý Đức Thông cũng ở trong cung đi lại nhiều năm, mặc dù đã lâu, nhưng đối với việc trong cung cũng hiểu nhiều hơn, hiện tại giọng nói này của đế vương, giọng điệu này, rõ ràng chính là...

Ôi!

Lý Đức Thông cau mày, thẳng hô chính mình mệnh khổ, cẩn thận nói: "Bẩm Hoàng Thượng, Đoan vương gia ở Ngự Thư Phòng cầu kiến."

Phụng Thiên ngẩn người, đột nhiên cười tủm tỉm đẩy nam nhân trên người ra, nhân tiện thổi một hơi ở bên tai hắn: "Này, Đoan vương gia cầu kiến, người còn không đi sao?"

Mắt Quân Mặc Ảnh đỏ đến sung huyết: "Nàng tin hay không, trẫm giải quyết nàng trước rồi đi."

Phụng Thiên "Rầm" một tiếng nuốt nước miếng, sẽ không thật sự chơi như vậy chứ?!

Nàng vạn phần thành khẩn cười trừ một tiếng: "Hoàng Thượng, nô tì biết thể lực ngài tốt thời gian dài, thời gian ngắn như vậy, không đủ đi?"

Mỉ tâm Quân Mặc Ảnh nhảy dựng, hít sâu một hơi, mới miễn cưỡng bình phục cảm xúc.

Lá gan vật nhỏ thật sự là càng ngày càng lớn, một nữ tử, thế nhưng ngay cả loại lời nói này cũng có thể nói ra được.

Nếu không dạy dỗ thật tốt, không phải nàng còn lật cả trời sao?

Hắn chuyển mắt một cái, lộ ra nụ cười tà khí: "Đúng, Thiên Thiên biết là tốt rồi. Tối hôm nay, chuẩn bị thật tốt. Đến lúc đó nàng khóc lóc cầu xin tha thứ, trẫm sẽ không bỏ qua cho nàng."

"..."

Vừa dứt lời, Phụng Thiên chỉ cảm thấy trên người nhẹ hơn, Quân Mặc Ảnh đã đi xuống, để lại nàng một bóng dáng nghênh ngang.

Dựa vào... dựa vào.... dựa vào!!!

Phượng Thiên khó khăn vỗ hai cái xuống giường, quả nhiên so với lưu manh còn lưu manh hơn, là nàng không biết lượng sức.

Lý Đức Thông chạy chậm đi theo phía sau đế vương, sợ tới mức tâm can phé tỳ đều đau.

Nhìn khuôn mặt đế vương âm trầm lạnh lẽo, quả thực sẽ dọa chết người có được không?

Hắn cảm thấy, có khả năng tương lai của mình trôi qua ngày càng kém hơn, nhân tiện cũng bị ai một phen với mỗ vương gia đang chờ ở Ngự Thư Phòng.

Mặc kệ chuyện quan trọng gì, quấy rầy việc tốt của đế vương, thì phải là tội lớn.

Quả nhiên Quân Hàn Tiêu thấy được một khuôn mặt đen, ngăn người, thậm chí hoàng huynh sẽ không lại cãi nhau với tiểu cô nãi nãi chứ?!

Không phải hai người vừa mới làm lành sao?

"Chuyện gì?!" Không đợi Quân Hàn Tiêu mở miệng, Quân Mặc Ảnh liền liếc mắt nhìn hắn một cái.

Kỳ thật cũng trách không được Quân Mặc Ảnh, dù sao thời điểm nam nhân bắt mẫn đều như vậy.

Lời nói đến bên miệng Quân Hàn Tiêu dừng một chút, liếc mắt nhìn Lý Đức Thông: "Hoàng huynh làm sao vậy?"

Lý Đức Thông cười khò nhìn hắn: "Không thể giải thích được, ngài tự nghĩ đi."

Nhận thấy tầm mắt đế vương đang nhìn về phía mình, Lý Đức Thông nhanh cúi đầu: "Nô tài không biết gì cả, cái gì nô tia cũng không biết."

"Khụ!" Quân Hàn Tiêu ho khan một tiếng, xấu hổ nói: "Hoàng huynh, bên Trương Tiến có tin tức mới."

Sắc mặt Quân Mặc Ảnh hơi đổi.

Không thể phủ nhận, trong nháy mắt kia, trong lòng hắn lại sinh ra một tia lùi bước, không muốn nghe lời kế tiếp của Hàn Tiêu.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Quan Lục Cung: Đế Vương Kiêu Man Hoàng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 206: Sao phải hỏi ra làm gì?

Quân Hàn Tiêu kinh ngạc nhìn hắn một cái, lần đầu tiên trong cuộc đời, hoàng huynh lại thất thần trong lúc nói chính sự với mình.

"Hoàng huynh!" Quân Hàn Tiêu chần chờ gọi một tiếng.

Quân Mặc Ảnh hí hóp, gật đầu: "Nói đi, điều tra ra cái gì?"

"Có lão bản, không chịu được nghiêm hình tra tấn, khai hết tất cả. Theo hắn nói, mật thám Tây Khuyết phải tới Đông Lan, quả thật có lên vào trong cung. Chẳng qua, thân phận của hắn không đủ để lấy danh sách mật thám, cho nên cụ thể là người nào, ngay cả hắn cũng không biết."

Mắt Quân Mặc Ảnh đảo qua đảo lại, lạnh lùng nói: "Vậy có gì khác với không điều tra ra!"

Quân Hàn Tiêu sợ run một chút, chợt ngưng ngừng sờ mũi: "Hoàng huynh, đây quả thật cũng là tin tức, ít nhất chứng thật trong hoàng cung có người của bọn họ."

Tuy rằng cái đó và chuyện ám sát lúc trước không nhất định có quan hệ gì.

Nhưng rõ ràng chính là tự hoàng huynh nói qua, có liên quan tới chuyện Tây Khuyết, một chút gió thổi cỏ lay đều phải báo cáo đúng lúc.

Hiện tại hắn đứng lúc đến đây, hoàng huynh lại có phản ứng gì?

Nhưng mà hiện tại những lời này hắn cũng không có lá gan nói ra, đối mặt với hoàng huynh, hắn hoàn toàn không dám trêu chọc, miễn cho tự đẩy mình vào chỗ chết.

Quân Mặc Ảnh dè huyệt thái dương, thật lâu sau, mới trầm giọng hỏi: "Vậy những người phía sau hắn còn có Thừa tướng Tây Khuyết kia, tra qua chưa?"

"Hoàng huynh nói Thừa tướng kia là phụ thân của tiểu hoàng tẩu?" Quân Hàn Tiêu mấp mé miệng, giọng điệu có chút không xác định.

"Như thế nào, ngươi cảm thấy trầm hoài nghi Thiên phi?!" Ý tứ của Quân Mặc Ảnh không rõ nở nụ cười một tiếng.

"Không phải Trương Tiến không tra ra chủ phía sau màn là Phụng Lăng Thiên Thừa tướng Tây Nguyệt sao, một người ở Tây Nguyệt dưới một người trên vạn người, làm cho Trương Tiến đi thăm dò lại sao?" Dừng một chút, Quân Mặc Ảnh hạ mi mắt nói: "Cho dù hần thật sự là người đứng sau màn, cũng không có quan hệ với Thiên phi đã mất trí nhớ."

Hần nói bình tĩnh, Quân Hàn Tiêu lại nghe hết hồn.

Ý của Hoàng huynh là, cho dù Phụng Lăng Thiên thật sự là chủ mưu, cho dù trước khi mất trí nhớ tiểu hoàng tẩu thật sự làm chuyện gì đó, hoàng huynh cũng sẽ không trách tội nàng, phải không?

Hiện tại quả thật tiểu hoàng tẩu mất trí nhớ, nhưng nếu thật sự tra ra điểm gì, đối với người cực độ nguy hiểm như vậy, sao hoàng huynh có thể đặt ở bên người?

Đương nhiên, hiện tại sự tình còn chưa tra rõ ràng.

Quân Hàn Tiêu định thần lại, không khỏi an ủi mình, có lẽ Phụng Lăng Thiên vô tội, cho dù hần làm chuyện gì, cũng không nhất định liên quan đến tiểu hoàng tẩu.

Ừ, là như thế này mới đúng.

"Thần đệ đã biết, sau khi trở về để Trương Tiến đi thăm dò Phụng Lăng Thiên." Quân Hàn Tiêu đáp.

"Ừ." Quân Mặc Ảnh đứng lên, làm bộ muốn đi. Đột nhiên Quân Hàn Tiêu gọi hần lại: "Hoàng huynh..."

"Còn có chuyện gì?" Quân Mặc Ảnh nhíu mi, giọng điệu không kiên nhẫn.

Quân Hàn Tiêu nhìn bóng dáng hần, nhưng lại mặc danh kỳ diệu thốt ra: "Lúc đó, vì sao đột nhiên hoàng huynh đối với tiểu hoàng tẩu tốt như vậy?"

Thân mình Quân Mặc Ảnh cứng một chút, giống như sắp ngã, nhưng không quay lại nhìn hần.

Nửa ngày, mới lạnh lẽo nở nụ cười một tiếng: "Quân Hàn Tiêu, có phải ngươi quản nhiều quá rồi không?"

Quân Hàn Tiêu cả kinh.

Đội hần phản ứng lại, thiếu chút nữa hời hợt đến mức xoắn ruột lại.

Đây gọi là chuyện gì?!

Vấn đề bí ẩn như vậy, vấn đề "Ngu ngốc" như vậy, một người vụng trộm giấu ở trong lòng còn chưa tính, sao phải hỏi ra làm gì?

Quân Hàn Tiêu vỗ một cái vào đầu mình, nhất định là bị nữ nhân điên Long Vi kia truyền ngu ngốc rồi.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Quan Lục Cung: Đế Vương Kiều Man Hoàng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 207: Chẳng lẽ là nàng rất lưu manh, muốn nhiều lắm sao?

Nếu Đoan vương phi cũng liên thôi, chuyện này không chừng trôi qua như vậy, cố tình cho tới bây giờ Long Vi không tính là chủ nhân tốt, bị liên lụy mặc danh kỳ diệu như vậy, cả người đều luống cuống như con thú con.

"Quân Hàn Tiêu, ngươi âm dương quái khí như vậy làm gì? Thế nào gân cốt lại không đúng à?" Long Vi đập mạnh chén trà muốn đưa cho hần lên bàn, phát ra một tiếng vang thật mạnh.

Quân Hàn Tiêu cũng nổi giận: "Bổn vương chính là tâm tình không tốt bắt ngươi phát tiết, ngươi định làm gì?"

Long Vi tức giận đến hai mắt biến thành màu đen: "Lấy ta phát tiết? Hay cho Quân Hàn Tiêu ngươi, lấy một nữ nhân phát tiết cảm xúc, ngươi tính là anh hùng hảo hán gì?"

"Cho tới bây giờ bổn vương cũng chưa nói qua mình là anh hùng hảo hán!" Quân Hàn Tiêu lạnh lùng nhìn nàng, châm chọc cười: "Cũng không biết người nào là nữ nhân điên có phải đuổi theo bổn vương về phủ, bây giờ còn thành Trắc phi của bổn vương, hừm?"

Long Vi bị người vạch vết sẹo, bỗng dung sắc mặt biến đổi.

Mà ngoài cửa, Đoan vương phi biết được Vương gia về phủ, tính đi ra nghênh đón một chút vừa vặn nghe được hai người này nói chuyện, không khỏi ngạc nhiên.

Không phải Vương gia rất thích Long Vi sao? Không phải nữ nhân này là người dịu dàng hiền thực sao?

Hiện tại nàng nghe được đều là cái gì vậy!

"Long Trắc phi, người thật to gan, dám giáp mặt chống đối Vương gia?"

Ngoài cửa đột nhiên vang lên giọng nói làm cho hai người bên trong hoảng sợ. Nhưng sự thật xảy ra trước mắt, hoàn toàn không chấp nhận được bọn họ che giấu.

Hai người không khỏi ảo não, sao lại cãi nhau ở đây, muốn cãi nhau cũng nên trở về cái cọ sau.

Nếu là bình thường, có lẽ Quân Hàn Tiêu sẽ đi ra nói chuyện giúp Long Vi, dù sao bọn họ mới là một đôi "Ân ái", nhưng hiện tại, hấn cố tình không muốn làm như vậy.

Không sợ cảm thấy tính tình Diệp Lăng càng ngày càng quý dị, rõ ràng từ trước lúc thấy Quý Phán Tư, chính là chủ nhân một tiếng to cũng không dám nói, hiện tại cũng dám mắng người ở ngay trước mặt hấn? Nhưng hấn không nói cái gì.

Long Vi nữ nhân điên này, nếu không cho nàng chút giáo huấn, nàng không để hấn vào mắt chút nào!

Đoan vương phi thấy Quân Hàn Tiêu không nói lời nào, không khỏi buồn bực hơn, xoay người phân phó: "Người tới, đưa Long Trắc phi đến sái phòng, cầm tước hai ngày, không cho phép ăn cơm!"

Về mặt Long Vi không thể tin, tầm mắt rơi trên người Quân Hàn Tiêu.

Giờ phút này Quân Hàn Tiêu có chút xấu hổ, hấn không nghĩ tới là gan Diệp Lăng sẽ lớn như vậy, dám ngay trước mặt hấn nhắm vào Long Vi.

"Quân Hàn Tiêu người đồ hỗn đản này, chính người nói, có phải thật sự muốn giam ta lại không?" Long Vi khó khăn nói.

"Như thế thì sao?" Quân Hàn Tiêu không muốn nhìn đáng về nàng vênh mặt hất hàm sai khiến, không đành lòng thật vất vả xuất hiện cũng biến mất hầu như không còn: "Chẳng lẽ bốn vương còn không thể cầm tước người?"

"Được, được!" Long Vi tức giận chạy đi: "Không cần các người giam, ta tự đi vào!"

Cung Phượng Ương.

Sau bữa tối, Phượng Thiên cảm thấy sắc mặt mỡ nam nhân không quá thích hợp.

Bất đắc dĩ tâm quá rộng, thuận miệng hỏi một câu, không được đáp án chính xác, Phượng Thiên quên luôn.

Chỉ là như mấy hôm trước, nam nhân này sẽ phê tấu chương một lát mới đứng, sao hôm nay phá lệ "Nhân không có việc" như vậy?

Phượng Thiên không khỏi nghĩ đến ban ngày hấn ở trên giường nói câu kia: "Buổi tối hôm nay, chuẩn bị cho tốt."

Sau đó mặt nhỏ của Phượng Thiên đỏ lên, khiến cho mình bị sặc, liên tục ho khan không ngừng.

"Sao lại không cẩn thận như vậy?" Quân Mặc Ảnh nhướn mi, tay vỗ nhẹ phía sau lưng nàng thuận khí.

Như vậy, miễn bàn có bao nhiêu đứng đắn.

Trong nháy mắt Phượng Thiên bị ghen càng thêm lợi hại. Chẳng lẽ là nàng rất lưu manh, muốn nhiều lắm sao?

Bạn đang đọc truyện *Sủng Quan Lục Cung: Đế Vương Kiêu Man Hoàng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 208: Chim ngốc này có thể nghe hiểu nàng nói chuyện?

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Phượng Thiên đỏ lên, không biết là bị ghen hay là bị chính tư tưởng đáng khinh của nàng làm cho xấu hổ.

Nhưng sự thật chứng minh, loại sinh vật "Nam nhân" này, chuyện am hiểu nhất chính là giả đúng đắn.

Đừng nhìn một giây này hấn vắn ôn nhuận như ngọc, phong độ, giây tiếp theo, tuyệt đối có thể hóa thân thành sói đói chụp mồi, ăn sạch người ngay cả xương cốt cũng không tha.

Phượng Thiên lấy thân chứng minh điều này rồi.

Trong trường Hồng Loan, xuân sắc lan tràn.

Chất lượng giường lớn trong cung Phượng Ương thật ra rất tốt, ngay cả tiếng "Dát chi dát chi" cũng không phát ra, chính là cùng với tiếng thân thể hai người giao nhau, đồng thời vang lên, còn có tiếng chuông gió đầu giường kia.

Thanh thúy dễ nghe, như là tiếng nhạc đẹp nhất trên đời này.

"Quân... Quân Mặc Ảnh, người nhẹ... ừm... nhẹ, chút..."

"Vật nhỏ, đã quên sao, ban ngày chúng ta đã thảo luận tốt, đêm nay không thể tha cho nàng!"

"Ai nói với người tốt, rõ ràng là người tự quyết định."

"Lúc ấy nàng cũng không phản bác, trăm nghĩ nàng đồng ý rồi!"

Em giá người! Không phản bác, người cho ta cơ hội phản bác sao?

Phượng Thiên thở gấp gấp, còn chưa kịp mắng ra miệng, đã bị một kích thích thật mạnh va chạm làm mất hồn, sau đó hoàn toàn không nhớ rõ mình muốn nói gì.

Đến cuối cùng, Phượng Thiên thật sự chỉ nhớ có ánh sáng màu vàng, màu trắng đánh sâu vào, thấp giọng cầu xin: "Quân Mặc Ảnh, Mặc ảnh..."

"Hửm?!"

"Từ bỏ a không, từ bỏ!!!"

"Không, trăm muốn."

Một đêm này, quả như theo lời Quân Mặc Ảnh nói ban ngày, bất luận Phượng Thiên cầu xin tha thứ như thế nào, hấn không chịu buông tha nàng, như là ăn thuốc kích thích, lời kéo nàng lăn qua lộn lại, lật đi lật lại.

Cuối cùng, ánh mắt thâm thúy, một lần một lần lặp lại bên tai này: "Thiên Thiên, vĩnh viễn không được rời khỏi trăm."

Sau khi nhẹ nhàng vui vẻ đầm đìa đại chiến ba trăm hiệp, Phượng Thiên giống như một vũng nước nằm mềm ở trên giường, ngay cả ngón chân cũng không động được.

Trái lại mồ nam nhân thần thanh khí sáng, vẻ mặt thoả mãn, trừ bỏ thiếu đánh, vẫn là thiếu đánh.

Lúc ấy Phượng Thiên giống như mơ hồ nghe thấy một câu, chính là thần chí không rõ, từ đầu tới đuôi không trả lời hấn.

Đợi đến khi nàng nhớ tới chuyện này, đã là giữa trưa ngày hôm sau.

Bên ngoài trời trong nắng ấm, thời tiết tốt đẹp, Phượng Thiên sai cung nhân mang tháp từ trong viện ra, nằm ở ngoài kia phơi nắng.

Đột nhiên, một con chim chóc màu xanh bay qua tường đỏ từ bên ngoài vào, xoay quanh đỉnh đầu nàng ba vòng, sau đó mới đậu trên cây đại thụ, miệng lại liu riu kêu không ngừng.

Trong lòng Phượng Thiên có phiền muộn không nói nên lời, chỉ cảm thấy tiếng chim kêu đặc biệt ồn ào, muốn cho người ta đuổi nó đi.

Nhưng nhìn con chim kia, lời đến bên miệng lại không thể nói nên lời.

Ma xui quỷ khiến, nàng cau mày, xóc chân trên người ra, đứng dậy đi qua đi.

Con chim kia không sợ chút nào, nhìn thấy có người đi qua cũng không bay đi, giống cái cộc đứng trên nhánh cây.

Phượng Thiên nháy mắt mấy cái, rồi sau đó kiễng mũi chân, trạc nó hai cái: "Chim ngốc, người không sợ ta ăn người sao?"

Chim xanh đập mạnh cánh mấy cái, giây tiếp theo, lập tức vỗ cánh bay đi.

Phượng Thiên tròn mắt há mồm.

Con chim ngọc này lại có thể nghe hiểu nàng nói chuyện!

Trong lòng Phượng Thiên có cảm xúc cổ quái xuất hiện.

Giữa vườn hoa, một tiểu cung nữ cầm chổi đứng ở đó, từ từ rút tầm mắt từ trên người nàng về, rồi sau đó dường như không có việc gì tiếp tục dọn dẹp sân.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Quan Lục Cung: Đế Vương Kiều Man Hoàng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 209: Tuyệt đối không thể nói!

Thân phi thông thả đi qua đi lại trong viện ở cung Thi Hòa, biểu tình trên mặt giống như cấp bách nôn nóng, giống như bàng hoàng bất an, rốt cục, khi nhìn thấy con chim màu xanh bay vào trong sân, hai vai buộc chặt từ từ buông lỏng.

Nàng bước nhanh về phía trước, cùng lúc đó, chim xanh cũng đập cánh bay tới phía nàng, cuối cùng dừng ở trên vai nàng.

Thân phi nhìn quanh bốn phía, thấy gần đó không người, môi giật giật, phát ra một loại tiếng giống tiếng còi.

Nhưng kỳ thật không phải.

Giống tiếng còi, kì thực là ở bất cứ đâu tiếng chim kêu, nhìn như tùy ý, lại mang theo cảm giác tiết tấu rõ ràng.

Sau một lát, đột nhiên Thân phi nhú mày, sắc mặt trở nên khó coi.

"Linh Lung!" Thân phi trầm giọng quát một tiếng.

Trong điện, Linh Lung vội vàng chạy ra: "Nương nương có gì phân phó?"

Thân phi dùng một tay đuổi con chim xanh trên vai mình xuống, nhú mi cả giận nói: "Con chim chết tiệt này dám đứng ở trên người bản cung, thật sự là mất mặt, nhanh chóng bắt nó xuống giết chết cho ta!"

Linh Lung hoảng sợ.

Hôm nay nương nương chịu kích thích gì vậy, thế nhưng ngay cả con chim cũng không bỏ qua.

"Vâng, nô tỳ tuân chỉ." Linh Lung không dám hỏi nhiều, bắt lấy con chim từ trong tay Thân phi.

Trong tay là cảm xúc mềm mại, Linh Lung run lên, thiếu chút nữa để chim chạy thoát, sợ tới mức mặt mũi nàng trắng bệch.

Nếu trong lúc này khiến nương nương không vui, vậy mất mạng sẽ không phải con chim này, mà là nàng.

Linh Lung làm bộ muốn chạy ra ngoài, bỗng dừng lại bị Thân phi quát bảo ngưng lại: "Đợi lát nữa, nhớ kỹ, con chim này tuyệt đối không thể qua tay người bên ngoài, biết không, còn có, sau khi feets chết, tìm chỗ kín đáo chôn xuống, nếu để người ta thấy, người chờ có kết cục giống con chim này đi!"

"Vâng, nô tỳ đã biết!" Linh Lung cam đoan một tiếng, lập tức xoay người chạy ra ngoài.

Ở trên đường, đột nhiên Linh Lung nhớ tới, mình đã quên hỏi nương nương muốn lấy phương thức nào giết chết nó.

Nhưng mà nếu hiện tại nàng quay trở về, kết cục đơn giản chỉ có hai lựa chọn, hoặc là bị mắng một chút, hoặc là bị mắng một chút sau lại bị đánh một chút. Cho nên Linh Lung quyết định, loại việc nhỏ này tự nàng quyết định.

Cuối cùng nàng quyết định bóp chết chim xanh này.

Nhưng nàng càng dùng sức, cảm xúc trong tay liền càng mềm hơn, nhìn dáng vẻ chim xanh trong tay nàng đập cánh gầy dựa, Linh Lung khó khăn rùng mình.

Tại sao có thể như vậy?

Vì cái gì sẽ như vậy?

Nàng chỉ vào cung làm cung nữ mà thôi, dựa vào cái gì sẽ làm loại chuyện tàn nhẫn này?!

Cùng là cung nữ, đừng nói Bạch Lộ Bạch Sương là cung nhân cung Càn Long có bao nhiêu vui vẻ, riêng nhìn Đông Dương và Lư Nguyệt cung Phụng Ương, cấp bậc đãi ngộ kia nàng không thể so sánh.

Mà nàng, cho dù là thời điểm trước kia nương nương được sủng ái, cả ngày cũng là không đánh cũng mắng nàng.

Dựa vào cái gì nàng phải sống như vậy?!

Linh Lung không cam lòng.

Ngơ ngác nhìn chim xanh trong tay, Linh Lung cảm thấy mình và nó đồng bệnh tương liên, không biết sao, tay run lên, khiến cho nó bay ra ngoài.

Đột nhiên con người Linh Lung co lại.

Nhưng lúc nàng vươn tay đi bắt, chim xanh sớm bay xa khỏi phạm vi nàng có thể với tới.

Hai chân mềm nhũn, Linh Lung khụy ngay tại chỗ, sắc mặt trắng bệch, cả người không có sức lực.

Dựa theo tính tình của nương nương, nếu như bị nàng biết chim xanh chạy thoát, như vậy thay thế chim đi chết chỉ sợ là mình thôi.

Làm sao bây giờ?!

Nhưng chỉ cần mình không nói, nương nương sẽ không biết đi.

Đúng rồi, chỉ cần mình không nói, chim này sẽ bay đến một nơi rất xa, nương nương không thể biết được!

Giờ phút này, trong đầu Linh Lung chỉ còn lại một ý niệm tuyệt đối không thể nói!

Bạn đang đọc truyện *Sủng Quan Lục Cung: Đế Vương Kiêu Man Hoàng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 210: Đúng là Thiển phi nương nương

Ngự hoa viên.

Đế vương từ phía trước đi tới, đi theo bên người là Quân Hàn Tiêu và một nam tử ôn hòa nho nhã khác. Lý Đức Thông đứng ở lương đình xa xa chờ, không tới gần người hầu hạ.

Nam tử gọi là Cố Thuyên, xem như tâm phúc của đế vương. Trước mắt đang nhậm chức Tông Chính tông nhân phủ.

Ở tông nhân phủ, trừ bỏ Tông Lệnh, Tông Chính chính là chức quan lớn nhất ở đó.

Chỉ nghe hắn nói: “Hoàng Thượng, vì thần cảm thấy, Tông Lệnh tông nhân phủ Mạc Thiếu Uyên tuyệt đối không đơn giản, rất có khả năng đã muốn quy về dưới trướng Hữu tướng. Hiện nay vì thần đang tìm căn cứ chính xác hắn kết đảng phái, chính là người này lòng dạ rất sâu, vì thần phải vài người đi tìm hiểu tin tức, tất cả đều đã mất tin tức.”

Sắc mặt Quân Hàn Tiêu nghiêm túc tán thành: “Cố đại nhân nói có lý, bản vương cũng hiểu được người này thật sự quý dị. Chính là, lúc trước phái người đi đã không còn tin tức, vậy phải làm như thế nào chắc chắn thả người bên cạnh hắn mà không bị phát hiện?”

Sắc mặt Cố Thuyên hơi đình trệ, nhìn đế vương, chần chờ nói: “Kỳ thật, Mạc Thiếu Uyên có một uy hiếp, chính là nữ nhân. ... Rất giống cố phu nhân đã qua đời của hắn.”

Dừng một chút, lại vội vàng nói tiếp: “Vì thần biết Hoàng Thượng khinh thường dùng biện pháp này, chính là người này quá mức giao hoạt, nếu muốn đổi phó hắn, không thể không làm như thế.”

Quân Mạc Ảnh suy nghĩ trong chốc lát, nói: “Chuyện của Mạc Thiếu Uyên đều giao cho ngươi, ngươi đã cảm thấy biện pháp này thích hợp, trầm sẽ không can thiệp. Chính là nếu ngươi muốn làm, trong khoảng thời gian ngắn đi chỗ nào đi tìm một nữ nhân giống vong thê của hắn, có năng lực gặp nguy không loạn lấy được cái chúng ta muốn từ trong phủ của hắn.”

Cố Thuyên suy nghĩ trong chốc lát, còn chưa kịp mở miệng, đột nhiên, có một con chim xanh bay qua đỉnh đầu ba người, trong quá trình bay đi, còn không ngừng liệng.

Đúng là con chim vừa chạy thoát khỏi tay Linh Lung.

Ước chừng là lúc trước bị Thần phi và Linh Lung dùng sức bóp, giờ phút này nó bay thoát nhìn có chút cố hết sức, tốc độ cũng rất chậm, giống như giấy tiếp theo sẽ từ không trung rơi xuống.

"Con chim kia!" Cổ Thuyền kinh ngạc hô lên.

Ở đây ba người đều biết, chim xanh này chính là vật dùng để liên hệ giữa các mật thám ẩn nấp trong các nước.

Lúc này sắc mặt ba người biến đổi.

Quân Hàn Tiêu không nghĩ ngợi, trực tiếp dùng một chưởng đánh con chim kia rơi xuống.

Cuối cùng con chim xanh kia không chịu nổi thương tổn nữa, nằm trên đất hấp hối.

Cổ Thuyền ho khan một tiếng: "Đoan vương gia, ngài dùng sức như vậy, sắp đánh chết nó rồi."

Quân Hàn Tiêu có chút ngưng ngưng, nếu không phải giữa hắn và hoàng huynh không có nghi kỵ, hành vi hiện tại này của hắn, thật như là "Hủy thi diệt tích".

"Lý Đức Thông." Quân Mặc Ảnh liếc hắn một cái: "Đi truyền Thái y đến, đưa con chim này đến Ngự Thư Phòng đi."

Lúc bắt đầu Lý Đức Thông còn tưởng rằng mình nghe lầm.

Một đường chạy tới, nhìn đến con chim xanh kia, khóe mắt giựt giựt.

Thật đúng là con chim!

Cổ Thuyền thấy đế vương phân phó xong rồi, liền nói: "Hoàng Thượng, kỳ thật vi thần từng thấy qua bức họa vẽ vong thể của Mặc Thiếu Uyên, cho nên giờ phút này, trong lòng vi thần có chọn được một người thích hợp. Chính là, khẩn cầu Hoàng Thượng đồng ý mới được."

Mi tâm Quân Mặc Ảnh nhíu lại: "Ai?!"

"Bẩm Hoàng Thượng, là Thiên phi nương nương." Cổ Thuyền cúi đầu bẩm báo.

"Trong số những nữ tử vi thần gặp qua, dung mạo của Thiên phi nương nương tương tự voi vong thể của Mặc Thiếu Uyên nhất, gần như là giống nhau như đúc. Thêm nữa Thiên phi nương nương trời sanh thông minh, vi thần tin tưởng, nếu nàng đi, sẽ có hy vọng rất lớn lấy ra được vài thứ."

Bạn đang đọc truyện *Sủng Quan Lục Cung: Đế Vương Kiêu Man Hoàng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 211: Nếu còn dám có ý đồ Với nàng

Thấy sắc mặt đế vương không tốt, Cổ Thuyền vội vàng nói: "Đương nhiên, Hoàng Thượng không cần lo lắng Mặc Thiếu Uyên sẽ nhận ra Thiên phi nương nương, bởi vì ngày ấy lúc Thái tử Việt Nam tới chơi, Mặc Thiếu Uyên ra ngoài kinh lý việc, chưa từng thấy qua dáng vẻ Thiên phi nương nương."

Nói xong, một trận tĩnh mịch trầm mặc.

Quân Hàn Tiêu không dám ngẩng đầu lên, ở trong lòng mắng tên Cổ Thuyền chết tiệt này mấy ngàn mấy vạn lần, sợ mình bị hắn liên lụy.

Kỳ thật mà nói, biện pháp này của Cổ Thuyền không phải không thể làm được. Nếu là người khác, nói không chừng hoàng huynh sẽ đồng ý biện pháp Cổ Thuyền vừa nói.

Chỉ tiếc, cố tình Cổ Thuyền lại động đầu quả tim hoàng huynh.

Cái này không được, đừng nói là làm việc, sợ là hoàng huynh sẽ băm sống hắn đi.

Thật lâu sau không thấy đế vương mở miệng, Cổ Thuyền có chút kỳ quái, ngẩng đầu, nghe thấy một giọng nói lạnh đến thấu xương từ trên đỉnh đầu truyền xuống.

"Cổ Thuyền! Ngươi muốn chết à?"

Ngữ khí nghiêng răng nghiêng lợi này, thật giống như thật sự muốn ghét chết hắn.

Trong lòng Cố Thuyên e ngại đầu tiên, sau đó lại kinh ngạc.

Vừa vặn có một cơ hội tốt như vậy, vì sao đế vương không đồng ý?!

Chẳng lẽ thật sự giống như bên ngoài đồn, đế vương đã “Tình cảm thâm sâu, khó có thể kiềm chế” với nàng được?

Kỳ thật trước hôm nay, đối với loại tin đồn nhảm này, hần không tin chút nào, tuy đã tự mình chứng kiến một màn Thái tử Việt Nam muốn dẫn Thiên phi đi kia nhưng hần vẫn không tin.

Từ đầu đến cuối hần đều cảm thấy, đây chỉ là lòng tự trọng của đế vương mà thôi.

Dù sao đường đường là đế vương, làm sao có thể trả giá thật lòng vì một nữ nhân như vậy!

Nhưng hiện tại, hần lại sinh ra nghi hoặc.

Sau khi cảm nhận rõ ràng lửa giận của đế vương, hần có một chút tin tưởng, quả thật đế vương thật lòng với Thiên phi.

Cố Thuyên giải thích nói: “Hoàng Thượng, nếu Thiên phi nương nương đủ thông minh, có lẽ có thể lấy được thứ gì đó trước khi xảy ra chuyện.”

Hần chưa nói rõ “Xảy ra chuyện” là như thế nào, mọi người lại rõ ràng hần muốn nói gì, không phải nói là nguy hiểm tính mạng mà là có giữ được trong sạch của một nữ nhân hay không mà thôi!

Mồ hôi lạnh của Quân Hàn Tiêu rơi lộp bộp xuống dưới đất. Trời ạ! Mau để hần nhanh chóng thoát khỏi nơi quỷ quái này đi!

Quân Mặc Ảnh cười lạnh: “Cố Thuyên, hiện tại trăm nói rõ ràng cho người biết, không có khả năng! Mặc kệ người nói ba hoa chích chòe như thế nào, trăm đều không để ý. Nếu người còn dám có ý đồ với nàng, có tin trăm sẽ cắt đầu lưỡi người hay không?”

Cố Thuyên cảm giác một tia sợ hãi chân chính, hần chưa từng thấy dáng vẻ đế vương như bây giờ.

“Vi thần đáng chết!” Hần quỳ rạp xuống đất.

Quân Mặc Ảnh không liếc nhìn hần một cái, phát tay áo bỏ đi, giọng nói lạnh lẽo: “Đã do người nghĩ ra chủ ý, trăm cho người một tháng, phải lấy được thứ trăm muốn. Bằng không, tính một lượt cả tội bất kính hôm nay.”

Từ lúc thấy con chim xanh kia, trong lòng Phượng Thiên đã không thấy thoải mái, nói không rõ là cảm giác gì.

Nàng hỏi Đông Dương: “Trước kia ta thích chim hay động vật gì đó sao?”

Đông Dương ngẩn người, nhú mày hỏi: “Nương nương đột nhiên hỏi cái này, là muốn nuôi động vật nhỏ trong cung Phượng Dương sao?”

Phượng Thiên há miệng thở dốc, còn chưa kịp nói gì, đã nghe thấy tiến động truyền tới từ cửa.

"Nếu thích, vậy nuôi. Vừa lúc đến đợt đi ra ngoài săn bắn hàng năm, đến lúc đó, chọn cho người cái người thích mang về."

Đông Dương lấp bắp kinh hãi, không chỉ là vì đế vương đột nhiên xuất hiện, còn bởi vì đế vương nói.

Kỳ thật vừa rồi nàng nhú mi, hoàn toàn là vì đế vương từng hạ lệnh cấm, không cho phép phi tần tự tiện nuôi dưỡng chó mèo động vật.

Nhưng hiện tại...

Được rồi, dù sao đế vương mở tiền lệ cho chủ tử cũng không phải lần đầu tiên.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Quan Lục Cung: Đế Vương Kiêu Man Hoàng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 212: Chỗ bất thường

Phượng Thiên dừng một chút, mới quay đầu lại đi, nở nụ cười: “Người đã về rồi.”

Quân Mặc Ảnh vốn đang còn sót lại con giận chưa kịp tiêu, nhìn đến khuôn mặt tươi cười sáng lạn của nàng, thần sắc trên mặt nhu hòa xuống.

"Sao đột nhiên lại muốn nuôi mấy thứ động vật nhỏ vậy?!"

"Ừm, chính là mỗi ngày nhàn rỗi có chút nhàm chán, cho nên đột phát nghĩ tới thôi." Ánh mắt Phượng Thiên lóe lên, biểu tình có chút mất tự nhiên. Vội vàng lại hỏi: "Sao người trở về nhanh như vậy? Không phải nói hôm nay nhiều việc sao?"

"Vội vàng trở về gặp Thiên Thiên, cho nên xử lý xong hết rồi."

Quân Mặc Ảnh đi về phía nàng, nửa thật nửa đùa nói.

Kỳ thật không phải hắn nói bậy hoàn toàn, vốn đây là một phần nguyên nhân trong đó. Chẳng qua ngày thường mỗi ngày đều là như thế này, hắn cũng chưa bao giờ lấy ra nói qua thôi.

Còn về một phần nguyên nhân khác, đương nhiên là bị Cố Thuyên làm cho tức giận.

Nhớ tới Cố Thuyên, huyết thái dương của Quân Mặc Ảnh lại nhảy vài cái, nếu không xem phần thưởng hắn trung thành nhiều năm, sợ sớm bắt hắn chém rồi.

Phượng Thiên bĩu môi, thầm nghĩ nam nhân này cũng không sợ người ta mệt mỏi sao.

Không thấy Đông Dương còn ở bên cạnh sao?

Như biết nàng suy nghĩ cái gì, Quân Mặc Ảnh nhú mi, ánh mắt thần nhiên liếc Đông Dương một cái.

Thậm chí Phượng Thiên còn không phản ứng lại đây, vừa nhìn theo tầm mắt hắn, đã không còn thấy bóng dáng Đông Dương bên cạnh nữa.

"..."

Nhanh như vậy, là con thỏ đi.

Ngự hoa viên, một tiểu cung nữ cúi đầu bước nhanh, thỉnh thoảng nâng mắt một chút, cảnh giác nhìn xung quanh.

Lang thang vài vòng trong ngự hoa viên, cho đến khi xác nhận không có người theo dõi, rốt cục tìm đường nhỏ không đụng phải người khác đi đến cung Phượng Minh.

Trước khi vào cửa, còn ngoảnh lại nhìn chung quanh.

Bị cung nhân cung Phượng Minh dẫn vào tầm cung Thái Hậu, tiểu cung nữ như có chút khản trương, nắm chặt lòng bàn tay.

Vào điện, nàng vội vàng thi lễ: "Tham kiến Thái Hậu."

"Đứng lên đi." Thái Hậu nâng tay, thần sắc giống như bình thường, mang theo hơi thở ôn hòa cao quý.

"Trên đường đi, không bị ai phát hiện chứ?!"

"Thái Hậu yên tâm, nô tỳ đi lòng vòng trong ngự hoa viên rất lâu, thẳng đến khi xác định không ai theo dõi, mới đến chỗ Thái Hậu."

"Ừ." Thái Hậu có chút vừa lòng gật đầu: "Nói đi, hôm nay tìm ai gia có chuyện gì?"

Nếu không có chuyện quan trọng, nha đầu kia sẽ không đến tìm nàng.

Thật vất vả xếp cơ sở ngầm vào cung Phượng Ương, cũng không thể tùy tiện liên lạc bại lộ như vậy.

Lúc trước ban nô tài cho cung Phượng Ương, trừ bỏ mấy người đi theo từ cung Dao Hoa, còn lại tất cả đều là Hoàng Thượng phân phó Lý Đức Thông tự mình chọn lựa, bà muốn an bài cái cơ sở ngầm cũng khó.

May mắn lúc ban cung nữ, đột nhiên có một người có thể đưa ra.

Mà người trước mắt này, còn lại là người trong sạch, không thuộc cung nào. Bà liền mượn cơ hội này để phủ nội vụ thay đổi lý lịch hai người, tặng nha đầu kia đi qua.

"Bẩm Thái Hậu, về Thiên phi nương nương trước hôm nay, nô tỳ cũng không phát hiện nàng có vấn đề gì, mỗi ngày đều rất bình thường. Lúc Hoàng Thượng đến, nàng liền ở một chỗ với Hoàng Thượng, lúc Hoàng Thượng không tới, nàng liền một người ăn ăn ngủ ngủ, tìm việc vui." Tiểu cung nữ cau mày, không dám ngẩng đầu nhìn Thái Hậu.

"Nhưng hôm nay, nô tỳ phát hiện một ít bất thường, ở cung Thiên phi nương nương, giống như có một con chim đến đậu."

Dừng một chút, lại nói: "Kỳ thật chim đậu cũng không có gì, chính là con chim kia thấy nương nương lại không sợ chút nào, cũng không bay đi. Nô tỳ liền nhớ tới từng nghe người ta nói quá, có người, sẽ lấy chim truyền tin tức."

Chương 213: Thà rằng giết sai, tuyệt không buông tha

Nguy ý đã rất rõ ràng, nàng hoài nghi Thiên phi chính là dùng chim chóc truyền tin tức.

Thái Hậu nhíu mi: "Có biết Thiên phi trao đổi với con chim kia như thế nào không?"

"Nô tỳ cách quá xa, không hiểu được." Tiểu cung nữ lắc đầu, có chút tâm tư.

Nàng biết lý do Thái Hậu đặt nàng ở cung Phượng Ương, cũng biết thời gian dài như vậy không truyền tin tức lại đã làm Thái Hậu không vui, cho nên hôm nay đụng tới tình huống này, cũng không có tâm đi xác minh, thậm chí có thể nhanh truyền tin tức tới đây.

Ít nhất, sẽ không khiến Thái Hậu cảm thấy nàng là người vô dụng.

Cùng lắm thì về sau giám thị Thiên phi thật tốt, nếu tìm ra lỗ hổng, hoặc là chứng thật Thiên phi không có quan hệ với việc này, lại đến nói rõ ràng Thái Hậu.

"Ai gia đã biết. Giám thị cho tốt, đừng có tâm khác. Chuyện này nếu làm tốt, ai gia sai phủ nội vụ thả người ra cung. Nếu ai gia không nhớ lầm, người cũng đến tuổi thành thân. Đến lúc đó, ai gia sẽ cho người chuẩn bị cho người chút đồ cưới, để người phong quang xuất giá."

"Đa tạ đại ân đại đức của Thái Hậu, nô tỳ suốt đời khó quên." Tiểu cung nữ thụ sủng nhược kinh.

Lúc trước tiến cung là vì trong nhà không nuôi nổi nàng, nếu lần này có thể được Thái Hậu ban ra cung, vậy nửa đời say của nàng sống an lành rồi.

Thái Hậu thân nhiên "Ừ" một tiếng, đối với loại trường hợp này không để ở trong lòng chút nào, phát tay nói: "Được rồi, người đi xuống đi. Nếu có chuyện gì muốn người làm, ai gia sẽ phái người thông tri cho người."

"Vâng, nô tỳ tuân chỉ." Tiểu cung nữ nói: "Nô tỳ cáo lui."

Tiến bước tiểu cung nữ kia, bình thân trên mặt Thái Hậu thu bớt vài phần, mày đẹp nhíu lại, nếp nhăn nơi khóe mắt càng rõ ràng hơn.

Trong điện có ba người, phân biệt là Thái Hậu, Liên Nhược và Liên Tịch.

Vừa mới bắt đầu, không ai mở miệng nói chuyện. Thái Hậu ngồi ở chỗ kia, Liên Nhược và Liên Tịch đứng ở hai bên sườn của bà.

"Ý của các người như thế nào?" Cuối cùng, Thái Hậu nhướng mi, quét mắt liếc hai người một cái.

Liên Tịch nghĩ nghĩ, thấy Liên Nhược không mở miệng, nhân tiện nói: "Không phải Thái Hậu đã sớm hoài nghi Thiên phi sao? Nay tìm chứng cứ khắp nơi, có phải hẳn nên sớm nói cho Hoàng Thượng biết hay không, cũng để trong lòng Hoàng Thượng có đề phòng."

Thái Hậu nheo lại hai mắt, nhìn về phía Liên Nhược: "Người thế nào?"

"Thái Hậu, kỳ thật nô tỳ cảm thấy, Lâm Lang nói cũng không thể tin hoàn toàn." Liên Nhược hạ mắt, chần chờ nói.

"Dù sao, nàng không thấy rõ Thiên phi nói chuyện với con chim kia như thế nào, càng miễn bàn đến nội dung. Cũng không thể bởi vì thấy con chim đậu gần Thiên phi từ xa, liền hoài nghi Thiên phi là mật thám."

Thái Hậu như tự hỏi trong chốc lát, đột nhiên không rõ ý tứ nở nụ cười nói một tiếng: "Liên Nhược, sao ai gia cảm thấy, người giống như thích Phượng Thiên kia?!"

Hồ hạp của Liên Nhược bị đình trệ, vội nói: "Thái Hậu, nô tỳ không có. Nếu Thái Hậu cho rằng nô tỳ nói không đúng, hãy trách phạt nô tỳ. Nhưng xin Thái Hậu tin tưởng, nô tỳ trung thành và tận tâm với Thái Hậu, tuyệt không hai lòng."

"Tốt lắm, tốt lắm." Thái Hậu xoa mi tâm.

"Nha đầu nhà người cũng thật là, theo ai gia nhiều năm như vậy, ai gia còn không biết người sao. Ai gia thuận miệng nói như vậy, xem người khản trương thành như vậy."

"Vâng, đa tạ Thái Hậu." Lúc này Liên Nhược mới thoáng nhẹ nhàng thở ra.

Nàng là người của Thái Hậu, mà Thiên phi còn là đinh trong mắt Thái Hậu, Thái Hậu nói rõ ràng không hài lòng với nàng, sao nàng lại không khản

trương.

Thái Hậu lại nói: “Kỳ thật người nói cũng đúng, chỉ bằng lời một mình Lâm Lang nói, quả thật không đủ để chứng minh Thiên phi là mật thám của Tây Khuyết. Cho nên dù nói chuyện này cho Hoàng Thượng, Hoàng Thượng cũng không chịu tin.”

Chính là đối với bà mà nói thà rằng giết sai, tuyệt không buông tha.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Quan Lục Cung: Đế Vương Kiêu Man Hoàng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 214: Hiện tại biết lấy lòng nàng sao?

Hai ngày trôi qua, đảo mắt đã đến sinh nhật của Phụng Thiên.

Hậu cung rất nhiều người đều nghĩ đế vương sẽ tổ chức cho Thiên phi một yến tiệc sinh nhật long trọng, cũng không nghĩ tới, trong cung vẫn bình thường như trước, không có chút gió thổi cỏ lay.

Trên thực tế, yến tiệc sinh nhật có làm, chẳng qua là ở cung Phụng Ương, chỉ mời hai người Quân Hàn Tiêu và Long Vi.

Vì chuyện này, hai người còn bàn bạc tông đêm thanh gió lớn, địa điểm tự nhiên là ở trên giường trong cung Phụng Ương.

"Thiên Thiên có trách trăm không?"

"Trách cái gì?"

"Không thể tổ chức cho nàng một buổi yến tiệc sinh nhật thật lớn."

"Người không thích, ta cũng không thích, muốn làm lớn để làm gì, có ăn có uống, còn có các người, là đủ rồi."

"Vật nhỏ, tâm cũng thật rộng!"

"Rộng thì rộng, tay người đang làm... a này..."

"Coi thất lung cho nàng, ngoan như vậy, trăm phải yêu thương nàng thật tốt mới được."

"..."

Trong nội điện, cảnh xuân rực rỡ, cả đêm kiêu diễm.

Ngày hôm sau vừa thấy Long Vi đến, Phụng Thiên liền cảm thấy nàng không thích hợp.

Không nói gầy, dù sao từ trước cũng vẫn như vậy, chính là tiêu tụy thành như vậy, là liên tục làm cu li nhiều ngày sao?

"Vi Vi, mấy ngày nay người làm sao vậy?" Phụng Thiên chào hỏi với Quân Hàn Tiêu, liền lôi kéo Long Vi đi hỏi.

Quân Hàn Tiêu liếc mắt nhìn về phía các nàng, sắc mặt không tốt lắm. Nếu nói hấn tức giận, cũng không giống, giống như là xấu hổ nhiều hơn.

Phụng Thiên hí mắt, lại thấy Long Vi ấp úng, lập tức hiểu được: “Quân Hàn Tiêu, không phải người khi để Vi Vi thành như vậy chứ?”

"Không phải hấn!" Long Vi vội vàng lắc đầu, nghiêm trang nhìn Phụng Thiên: "Thật sự không phải hấn."

Long Vi ghi nhớ mình đang diễn cảnh phu thê ân ái với Quân Hàn Tiêu, vào thời điểm này, không thể tùy tiện lôi hấn ra.

Hiển nhiên Phụng Thiên không tin.

Trong Đoan vương phủ, có thể ép Long Vi cũng chỉ có hai người. Nhưng theo tính tình của Long Vi, sao Đoan vương phi kia có thể khi dễ được?!

Nói đến nói đi, khẳng định chỉ còn Quân Hàn Tiêu.

Nhưng mà, nàng còn chưa kịp nói gì nữa, đã bị Quân Mặc Ảnh mò qua: “Đi ăn cơm đi. Trăm sai ngự thiện phòng chuẩn bị trà hương kê đã nói qua, cũng để bọn họ nếm thử."

Nói xong, liền ôm lấy Phụng Thiên không cam lòng không tình nguyện đi vào.

Phía sau, Quân Hàn Tiêu nhìn Long Vi, muốn nói lại thôi.

Cuối cùng thật vất vả muốn nói với nàng cái gì, đã bị Long Vi hừ lạnh một tiếng, cũng không quay đầu lại đi theo sau Phượng Thiên.

Quân Hàn Tiêu ngượng ngùng sờ mũi.

Vừa nhắc đầu, liền phát hiện Lý Đức Thông hơi kinh ngạc nhìn hắn.

Nhất thời mặt Quân Hàn Tiêu nghiêm túc lại, cảm giận phát tay áo xoay người, cũng theo sau đi vào.

Lý Đức Thông ngăn người, thiếu chút nữa không nhịn được cười. Đoan vương gia không ai bị nổi, rốt cục cũng tìm được khắc tinh.

Gian giữa, Quân Mặc Ảnh vẫn giống thường ngày, không coi ai ra gì gấp rau mức canh cho Phượng Thiên, hoàn toàn không nhìn mặt hai người khác.

Quân Hàn Tiêu yên lặng do dự trong chốc lát, cũng chọn miếng chân gà bỏ vào bát Long Vi, sau đó nhìn chằm chằm vào nàng.

Long Vi cười lạnh, hiện tại biết lấy lòng nàng sao, quên đi!

Ha ha, gặp quý thôi! Nàng đói bụng hai ngày, bụng cũng không thể không xảy ra chuyện gì.

Phượng Thiên liếc bọn họ một cái, đầu đi tia sáng trong con ngươi, kinh ngạc hô lên: "Ai nha, Đoan vương, người không biết Vi Vi bị dị ứng với thịt gà sao?"

"Đoan vương gia là quý nhân hay quên, sao có thể nhớ rõ cái này." Long Vi nhún mày, lập tức nói tiếp.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Quan Lục Cung: Đế Vương Kiêu Man Hoàng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 215: Nàng đừng phá hư

Ý tứ châm chọc trong lời Long Vi nói không cần nói cũng biết.

Phượng Thiên liền càng khẳng định suy đoán của mình: "Quân Hàn Tiêu kia tuyệt đối khi dễ Vi Vi, nếu không Vi Vi thích hắn như vậy, sao có khả năng nói loại lời này."

Đũa của Quân Hàn Tiêu còn dừng ở giữa không trung, đột nhiên bị hai người này làm khó dễ đánh cho trở tay không kịp, nhất thời cũng không biết nên nói như thế nào, nhất thời xấu hổ.

Tiểu hoàng tẩu bỏ qua chắc chắn là bấy hắn. Long Vi nữ nhân diện này khi nào thì không ăn thịt gà, hắn nhớ rõ lần trước ở trong phủ nhìn nàng ăn rất vui vẻ đấy.

Nhưng mà cho Quân Hàn Tiêu một trăm lá gan cũng không dám nói lời này.

Một Long Vi đã đủ làm cho hắn đau đầu, bây giờ còn có cả nữ nhân ngay cả hoàng huynh cũng không muốn trông chừng, trừ bỏ tước vũ khí đầu hàng, hắn còn có thể làm sao bây giờ?!

Nhất là thấy dáng vẻ hoàng huynh ở một bên cười như không cười xem kịch vui, Quân Hàn Tiêu chỉ có thể nuốt lời muốn nói vào trong bụng.

"Đúng, là sơ sót của bản vương." Gân xanh trên trán Quân Hàn Tiêu nhảy lên, gấp cái chân gà trong bát Long Vi về.

Phượng Thiên thở dài: "Đoan vương gia, thực không phải ta nói người. Chính người ngấm lại, Long Vi là một nữ hài tử, ở kinh thành lẻ loi hiu quạnh, không người nương tựa, thân là phu quân của nàng, chẳng lẽ người không nên chiều cố nàng thật tốt. Sao lại biến một người đang êm đẹp thành dáng vẻ này, cũng không sợ đánh mất người sao, thật sự là..."

Long Vi gạt nhẹ tay áo nàng: "Người đừng nói hắn, kỳ thật hắn đối với ta tốt lắm."

Nhìn dáng vẻ người vợ nhỏ vẻ mặt tội nghiệp kia!

Mi tâm của Quân Hàn Tiêu nhảy dựng lên.

"Vi Vi, người đừng luôn nói giúp hắn." Phượng Thiên nhún mi răn dạy, biểu tình trên mặt muốn bao nhiêu nghiêm túc có bấy nhiêu nghiêm túc.

"Ta biết ngươi một lòng hướng về hấn, nhưng ta cũng không thể để ngươi ta khi dễ ngươi, về sau cung Phụng Ương chính là nhà mẹ đẻ của ngươi, nếu xảy ra chuyện gì, hoặc là có người khi dễ ngươi, ngươi cứ việc tới chỗ này ở, bao lâu cũng được ta không sợ hấn."

Hai người một cái mặt đen, một cái mặt trắng, diễn rất hăng say.

Sắc mặt Quân Mặc Ảnh tối đen: "Nhà mẹ đẻ còn chưa tính, còn cứ việc ở bao lâu đều được?!"

Quân Hàn Tiêu lại một hơi liền rơi ở giữa, nửa vùi.

Đầu phải có ba nữ nhân mới diễn trò, bây giờ mới có hai nữ nhân, đã vui vẻ diễn đến mức như thế này.

Huống chi, làm sao hấn khi dễ nữ nhân diễn kia, rõ ràng là tự nàng muốn làm thành bộ dạng như quý này.

Quân Hàn Tiêu cảm thấy mình vô tội.

Tuy rằng hôm đó là hấn cảm tức Long Vi, nhưng vừa đến bữa tối, hấn liền lập tức cho người mang đồ qua, là nữ nhân diễn kia tình nguyện đói cũng không chịu ăn. Ngày hôm sau cũng như thế. Chẳng lẽ việc này cũng đổ lên đầu hấn.

Vừa muốn phản bác, lập tức liền nhìn thấy ánh mắt lạnh lẽo của hoàng huynh đang nhìn hấn.

Sắc mặt Quân Hàn Tiêu cứng đờ, nhìn lại, cuối cùng cũng nuốt khẩu khí xuống.

Nếu để Long Vi ở trong cung Phụng Ương, không cần tiểu hoàng tẩu "Tiếp đón" hấn, hoàng huynh có thể bắt hấn giết.

Đáy lòng Quân Hàn Tiêu âm thầm rơi lệ.

Rốt cuộc lúc trước hấn xảy ra vấn đề chỗ nào, sao phải mang nữ nhân có hậu trường to lớn như thế này về phủ.

"Tiểu hoàng tẩu, ngươi cũng đừng khuyến khích Vi Vi rời ta." Quân Hàn Tiêu than thở, ra vẻ đáng thương.

Rồi sau đó về mặt thâm tình dừng ở trên người Long Vi: "Nếu bên người bổn vương không có nàng, khẳng định là trà không nhớ com không muốn, ngay cả ngủ cũng không tốt."

Khóc mất Phụng Thiên run rẩy, trà không nhớ com không muốn, ngươi còn dám biến người thành như vậy sao?

Không đợi nàng mở miệng, đầu đã bị người vỗ một chút: "Ngốc, người ta lưỡng tình tương duyệt, nàng đừng phá hư."

Hoàng Thượng giận: "Trẫm muốn thế giới hai người!""

Bạn đang đọc truyện *Sủng Quan Lục Cung: Đế Vương Kiều Man Hoàng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 216: Cọp mẹ ăn phải thuốc nổ

Vì thế Phụng Thiên bị thâm khi bị bại dưới dâm uy của người nọ.

Ngay cả Phụng Thiên cũng không nói, Long Vi tự nhiên cũng không dám lỗ mãng trước mặt đế vương. Còn lại Quân Hàn Tiêu, cuối cùng là thở dài nhẹ nhõm một hơi, cảm kích hướng nhà mình hoàng huynh đầu đi liếc mắt một cái.

Cuối cùng, hoàng huynh vẫn có một chút nhân tính!

Quân Hàn Tiêu sờ mũi, được rồi, kỳ thật hoàng huynh không nghĩ có người dư thừa chen chân vào giữa hấn và tiểu hoàng tẩu thôi.

Bữa com chấm dứt, trừ bỏ tâm hồn của Quân Hàn Tiêu bị tổn thương, còn lại ba người có thể nói khách và chủ đều vui vẻ.

Quân Hàn Tiêu đưa hạ lễ mang đến lên, tâm tình có chút phức tạp dặt Long Vi trở về.

"Long Vi?!" Đi ở trên đường, Quân Hàn Tiêu vẫn không buông tha ý tưởng giảng hòa với nàng.

Việc cảm tức nàng kia, có lẽ, có khả năng là hấn quá phạm, tuy rằng đến bây giờ hấn vẫn cảm thấy, ăn com hay không, thật sự không quan hệ đến hấn nhiều lắm.

Nhưng Long Vi giống như không nghe thấy, về mặt cao ngạo đi ở phía trước, đáng vẻ không muốn quan tâm đến hấn.

Con tức trong Quân Hàn Tiêu dâng lên: “Này, bốn vương gọi người đấy, có nghe thấy không?”

Long Vi cười lạnh, rút cục quay người lại, giọng điệu không tốt: “Chuyện gì?”

"Người đi nhanh như vậy làm gì, sợ người khác không biết quan hệ của chúng ta quan hệ không tốt sao?" Quân Hàn Tiêu bị ánh mắt lạnh như băng của nàng nhìn cảm thấy phiền toái, khẩu khí không tốt lắm: "Diễn trò cũng không biết diễn hết chức trách?"

Long Vi trợn mắt: “Quân Hàn Tiêu, không cần người nhắc nhở, ta cũng biết chúng ta đang diễn trò, ở trước mặt người khác ta cho người mặt mũi, nhưng ở trong này không có ai, người đừng dùng cái loại khẩu khí cao cao tại thượng nói chuyện với ta. Bồn cô nương không ăn nổi bộ dạng này của người!”

Nghĩ tới ý vào mình thích hấn liền khi dễ mình.

Thật đúng là coi nàng là quả hồng mềm mặc người vuốt ve sao?

"Thật tốt, nữ nhân điên này, nếu không phải lúc trước bốn vương có ý tốt lưu người lại, cũng không biết hiện tại người bị người nào ném ra bãi tha ma rồi. Bây giờ người tốt rồi, liền dám nói chuyện với bốn vương như vậy sao?"

Không biết vì cái gì, Quân Hàn Tiêu rất chán ghét dáng vẻ này của Long Vi.

Nữ nhân điên này, rõ ràng ngay từ đầu liền thích đi theo hấn, dán mặt vào mông chạy đằng sau, bắt luận hấn nói cái gì đều tốt, tính tình cũng không dám bộc phát trước mặt hấn.

Đến tốt cùng là từ khi nào, nàng trở thành dáng vẻ này, mỗi lần mở miệng liền giống như ăn phải thuốc nổ, không một câu có thể vào tai.

Quân Hàn Tiêu nghĩ, chẳng lẽ thân cận với tiểu hoàng tẩu quá, học cả tính tình điêu ngoa rồi hay sao?

Nhưng rõ ràng hoàng huynh vẫn có thể làm tiểu hoàng tẩu kinh sợ, vì cái gì đến lân hấn, lại thành như vậy?!

"Ta có cái gì không dám. ..." Long Vi giận đến công tâm, nghiêng răng nghiêng lợi: "Có bản lĩnh hiện tại người chém ta đi, bằng không cũng đừng nói lời vô nghĩa."

Nói xong, nàng không quay đầu lại, đột nhiên Quân Hàn Tiêu đang tức giận hồi thần lại, đầu phải tính tình nhỏ, rõ ràng chính là cọp mẹ.

Trong cung Phượng Ương.

Sau khi hai người Quân Hàn Tiêu và Long Vi đi về, Phượng Thiên vươn tay, cười tủm tỉm nhìn mỡ nam nhân: “Của người đâu?”

Quân Mặc Ảnh nhướn mi "Ừ" một tiếng, khoe miệng nhếch lên, hấn tỏ vẻ hơi kinh ngạc, như là hoàn toàn không rõ Phượng Thiên đang nói cái gì.

Phượng Thiên bĩu môi: “Quân Mặc Ảnh, người đừng nói với ta, vào ngày đặc biệt như hôm nay, người chưa chuẩn bị lễ vật cho ta.”

"Ngày đặc biệt?!" Trong đáy mắt của Quân Mặc Ảnh hiện lên mỉm cười, trên mặt lại không chút thay đổi.

"Không phải trầm đã cho sao? Mấy thứ đồ trang sức trang trí, đều là trầm tự tay vẽ."

Bạn đang đọc truyện *Sùng Quan Lục Cung: Đế Vương Kiều Man Hoàng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 217: Đâm thẳng vào tâm tư của người

Phượng Thiên chớp mắt hai cái: “Vậy là được rồi.”

Cái này khiến Quân Mặc Ảnh cảm thấy thật khó hiểu. Thế này mới nói hai câu, vật nhỏ đã quên nhanh như vậy.

Hấn không biết, kỳ thật Phượng Thiên cũng có suy tính của mình.

Đầu tiên, nàng cảm thấy ánh mắt nam nhân này có chút cổ quái hơn mức bình thường dưới loại tình huống này, nói cách khác, cuối cùng nàng vẫn là có thể thu được phần lễ vật "Có khả năng tồn tại" kia.

Tiếp theo, cho dù thực sự không có thì như thế nào?

Tựa như hấn nói, hai ngày trước, Lý Đức Thông mang cho nàng vài thứ kia đều do hấn tự vẽ, đã là một phần tâm ý rất nặng. Hấn mang cho nàng tất cả

những thứ tốt nhất, hiện tại nàng cũng không thiếu cái gì, muốn lễ vật chỉ là câu nói vui đùa, mỹ danh gọi là "Tình thú".

Quân Mặc Ảnh lại cầm tay nàng: "Đến đây."

Phượng Thiên kinh ngạc đi sau lưng hắn: "Cái gì vậy?"

Nếu đặt ở hiện đại, nàng phỏng chừng có thể nghĩ nam thần giàu có tặng nàng một căn phòng hoặc là một chiếc xe.

Đến khi Quân Mặc Ảnh lôi kéo nàng đi đến nội điện, tim Phượng Thiên run rẩy, nhất thời có chút không bình tĩnh.

Nam nhân này sẽ không tính đóng gói hắn đưa lên giường chứ?!

A a a, không cần...

"Biểu tình của nàng là gì vậy?" Quân Mặc Ảnh quay đầu lại, đánh một cái lên đầu nàng, biểu tình rối rắm, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng một mảnh.

Bàn tay ấm áp sờ khuôn mặt nhỏ của nàng, sờ sờ, còn nóng như vậy.

Quân Mặc Ảnh nghĩ đến nàng không thoải mái, mi tâm nhíu chặt, trầm giọng hỏi: "Sao lại thế này?"

Tim Phượng Thiên run lên, nhỏ giọng nói vòng vo: "Ngươi táo bạo như vậy làm gì? Đột nhiên ta cảm thấy có chút nóng không được sao?"

"Nóng" Quân Mặc Ảnh hí mắt: "Nàng trời sinh như một cái bếp lò, lấy thân mình bệnh tật của nàng, sao có khả năng nóng."

Nói xong, giống là vì chứng minh lời mình nói chính xác như thế nào,捏 tay nhỏ bé lạnh lẽo của nàng.

Phượng Thiên cười mỉa, lấy tay phẩy phẩy mặt mình: "Không cần để ý loại việc nhỏ nhặt này."

"Thật không có việc gì..."

"Ừ ừ ừ, thật sự, ta cam đoan." Phượng Thiên gạt đầu giả vờ.

Lúc này Quân Mặc Ảnh mới bỏ qua, kéo nàng đến trước án thư, chỉ vào một cái hộp gỗ đen trên bàn: "Mở ra nhìn xem."

Nam nhân ngao kiêu vụng về!

Phượng Thiên bĩu môi, cười tủm tỉm làm theo.

Nhưng đến khi nàng mở cái hộp kia ra, ánh mắt nhìn thấy đồ bên trong, ý cười chợt co lại, ngạc nhiên sững sờ ở tại chỗ.

Cả tay cũng giữ nguyên trên hộp, không thu tay, cũng không lấy đồ trong hộp ra.

Trong hộp, là một cái chuông gió màu bạc, tinh xảo hơn nhiều cái mua lần đi nam tuần.

Nghĩ đến chắc là khi về cung, dùng chất gì đó làm ra, cho nên vừa nhìn đã thấy xa xỉ. Quan trọng nhất là, tay nghề rất tinh tế, từng chi tiết một đều được xử lý rất khá, mọi thứ giống như nó vốn dĩ là như vậy.

Một khắc kia, ngực Phượng Thiên như bị cái gì đụng phải.

Không biết nên gọi cái cảm giác ngọt ngào mạnh mẽ này là gì, vừa chua, lại vừa ngọt.

Phượng Thiên sờ chuông gió, tay run run. Không ai biết chuông gió có ý nghĩa gì đối với nàng, có lẽ nam nhân này đưa nàng chuông gió cũng hoàn toàn là trùng hợp, nhưng...

Phượng Thiên hí mắt, dường như không có việc gì ngắt đầu, nở nụ cười sáng lạng: "Chuông gió này thật là đẹp mắt!"

"Nàng thích là tốt rồi." Quân Mặc Ảnh ôn nhu cười, trong mắt phượng lộ vẻ sùng nịch.

"Quân Mặc Ảnh, cảm ơn ngươi!" Phượng Thiên bỏ nhào vào trong lòng hắn, khuôn mặt nhỏ nhắn dán vào ngực hắn.

Chẳng qua, phần nhu tình này còn chưa duy trì được bao lâu, đột nhiên Phượng Thiên nheo mắt lại, ngắt đầu xốt xa nhìn hắn.

"Thành thật nói đi, ngươi lừa bao nhiêu thiếu nữ không biết chuyện như vậy rồi?"

Nhìn thủ pháp tán gái thành thực lão luyện này xem, một phát tất trúng, còn có thể đâm thẳng vào tâm tư của ngươi.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Quan Lục Cung: Đế Vương Kiều Man Hoàng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 218: Cho nên trầm quyết định, đêm nay...

Trong nháy mắt Quân Mặc Ảnh ngậy người, chờ hắn phản ứng lại, sắc mặt bỗng dưng đen.

Vật nhỏ không biết tốt xấu này!

Nữ nhân mà thôi, đối với hắn mà nói, đều là có cũng được mà không có cũng không sao, các nàng lấy lòng hắn còn không kịp, làm sao đáng để hắn đi lừa đi dối.

Trừ bỏ nàng, hắn làm gì phí tâm tư với người khác nữa.

Phượng Thiên nhìn sắc mặt hắn không tốt, liếm môi, vẻ mặt lập tức thay đổi, nở nụ cười: “Ai nha, xem ngươi khẩn trương kìa, ta chỉ đùa với ngươi một chút, ngươi không cần coi là thật, đối với nhân phẩm và đức hạnh của ngươi, ta đều tin tưởng, ngươi cũng không cần quá cảm động.”

Đụng tới thời điểm nguy hiểm lại tránh không khỏi, điều duy nhất có thể làm chính là chuyển nguy thành an.

Phượng Thiên chớp hai mắt, vẻ mặt đơn thuần thản nhiên nhìn chằm chằm Quân Mặc Ảnh, thật giống như mình làm chuyện tình rất vĩ đại tuy rằng lòng nàng rất khó chịu.

"Hay nói giỡn?!" Quân Mặc Ảnh cao giọng hỏi lại, sắc mặt hơi khó coi, chỉ là sắc mặt từ đen biến thành màu xám.

Còn nhắc lên cả nhân phẩm và đức hạnh, vật nhỏ này, hay hồ ngôn loạn ngữ.

"Trầm cũng hiểu được, Thiên Thiên hay nói giỡn. Dù sao, trầm cũng chưa dạy dỗ một ngày một đêm, sao Thiên Thiên không có khả năng tin tưởng trầm chỉ một chút." Hắn nhếch môi gian cười, không hiểu sao Phượng Thiên sinh ra một tia dự cảm không tốt lắm, xem nhẹ cả câu "Dạy dỗ một ngày một đêm" của hắn.

Phượng Thiên gật đầu như gà mổ thóc: “Đúng đúng đúng, hay nói giỡn, hay nói giỡn!”

"Tốt lắm, quả thật trầm rất cảm động."

Quân Mặc Ảnh duỗi cánh tay dài ra, nhẹ nhàng giữ phía sau đầu nàng, như nhu tình sờ đầu nàng, lại kéo nàng về phía hắn.

Động tác rất nhẹ, nhẹ đến mức trong lòng Phượng Thiên hoảng sợ.

"Cho nên trầm quyết định, đêm nay..."

Đêm nay... cái gì?

Phượng Thiên ngẩn ra, vừa mới kịp ngẩng đầu, bỗng dưng mặt nóng lên, đã bị người hôn lên ngăn lời định nói.

Trong thần thức hỗn loạn, nàng như nghe thấy nam nhân nói, đêm nay sẽ ôn nhu một chút hay là mềm nhẹ một chút?!

A a a, mặc kệ là như thế nào, có khác nhau sao?

Nam nhân này không hổ là trời sinh làm hoàng đế, có thể nói lời lưu manh một cách đường hoàng như vậy.

Trải qua Thái y mạo hiểm rơi đầu không ngừng cố gắng, cuối cùng cứu sống được con chim xanh nhặt trong ngự hoa viên.

Trong Ngự thư phòng, Lý Đức Thông đưa chim xanh kia đến trước mặt đế vương.

Quân Mặc Ảnh hí mắt lại, chỉ vào một góc tường: “Đế chỗ đó.”

"Vâng." Lý Đức Thông lại mang lồng sắt đi đến chỗ kia, tìm nơi đặt lồng sắt lên, sau đó cáo lui.

"Hoàng Thượng, đây là..." Trương Tiến có chút nghi hoặc.

Rõ ràng đế vương rất chán ghét mấy thứ này, lúc trước còn hạ lệnh cấm, không cho phép người trong cung nuôi chó mèo. Trừ bỏ trong cung Thái Hậu có một con mèo đen, còn những nơi khác trong cung không thấy một con vật sống nào cả, sao hôm nay kỳ quái như vậy, lại nuôi chim chóc.

Chẳng lẽ đế vương chán ghét mấy thứ này, không bao gồm loài chim?

Trong lúc suy tư, Quân Mặc Ảnh bỗng nhiên nói: “Trương Tiến, đi vào dân gian tìm người hiểu tiếng chim, mang về phủ ngươì. Nhớ kỹ, việc này không thể lộ ra.”

"Vâng, vì thần hiểu được."

Trương Thiển đi theo bên người đế vương, đương nhiên sẽ không ngu ngốc. Nghe đế vương nói như vậy, lập tức liền phản ứng lại, chim xanh này không phải tìm cho vui, mà là dùng để tìm ra nhân vật liên hệ trong đó.

Quân Mặc Ảnh quay đầu, con ngươì đen thâm thúy không hề chớp mắt nhìn chằm chằm chim xanh kia, đáy mắt phức tạp!

Bạn đang đọc truyện *Sùng Quan Lục Cung: Đế Vương Kiêu Man Hoàng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 219: Có đế vương quản, sợ cái gì đâu?

Mỗi khi đến ngày tết, trong cung luôn bận rộn, tới tới lui lui đều có thể nhìn đến bóng dáng cung nhân bước vội vàng.

Các cung phi tần đi cung Phụng Y thỉnh an Hoàng Hậu trước, sau đó Hoàng Hậu dẫn mọi người đến cung Phụng Minh chúc tết Thái Hậu.

Phụng Thiên vốn đã tính xong, tất cả dựa theo quy củ.

Dù sao, làm người không thể "Riêng một ngọn cỏ", nàng ở trong hậu cung đã có đủ người hận, nếu ngay cả loại việc này cũng riêng biệt, kiểu gì cũng bị chết đuối trong nước miếng của đám nữ nhân kia.

Chẳng qua, chuyện ngoài ý muốn luôn có thể xảy ra.

Đến lễ mừng năm mới, miễn trước một ngày.

Đêm trước đó Phụng Thiên dặn Đông Dương thật tốt, ngày mai đúng giờ kêu nàng rời giường, chuẩn bị phải đi thỉnh an chúc tết.

Nhưng lúc Phụng Thiên tỉnh lại mới biết được, việc chúc tết Hoàng Hậu thế nhưng đã bị hủy bỏ trong lúc nàng không biết.

Thật là bị lược bỏ vào buổi sáng lúc Đông Dương đi vào, nhưng khi đó Phụng Thiên còn đang ngủ say, không biết cái gì.

Nhưng thật ra Quân Mặc Ảnh tỉnh, lúc Đông Dương tỉnh đánh thức Phụng Thiên làm động tác không lên tiếng, khoát tay, ý bảo nàng đi ra ngoài.

Đông Dương vốn đang muốn nói cái gì, dù sao là đầu năm, nếu chậm trễ thời gian chúc tết thỉnh an, tóm lại không là chuyện tốt. Nhưng đế vương lên tiếng, nàng lại không dám không theo.

Nghĩ nghĩ, Đông Dương vẫn lui ra ngoài.

Thờ dài, thăm nghĩ chủ tử không đi cung Phụng Y thỉnh an cũng không phải lần đầu tiên, có đế vương quản, sợ cái gì đâu!

Lưu Nguyệt nhìn Đông Dương đi ra nhanh như vậy, vẻ mặt kinh ngạc: “Không phải tỷ tỷ hầu hạ nương nương rửa mặt sao, sao lại đi ra?”

Đông Dương cười khê: “Ta cũng muốn tới hầu hạ, nhưng Hoàng Thượng không cho.”

"Hả?!" Lưu Nguyệt ngẩn ngơ, nhất thời không phản ứng lại.

Đông Dương gõ nhẹ một cái vào sau gáy nàng: “Nha đầu ngốc, chủ tử chúng ta, hiện tại là đầu quả tim trên người Hoàng Thượng. Sau này trừ bỏ Thái Hậu, sợ là trong cung không có người có thể kêu nàng thỉnh an.”

"Hoàng Thượng không cho chủ tử thỉnh an Hoàng Hậu sao?" Lưu Nguyệt hồ nghi: "Vậy có phải nói lên trong lòng Hoàng Thượng, chủ tử quan trọng hơn Hoàng Hậu hay không?"

"Nói bậy bạ gì đó." Đông Dương lập tức nhủ mi, cẩn thận nhìn quanh một vòng, phát hiện bốn bề vắng lặng mới thoáng an tâm: “Nói ngươì ngốc còn không thừa nhận, loại lời nói này cũng là có thể nói lung tung sao?”

Lưu Nguyệt làm động tác che miệng: “Đông Dương tỷ tỷ không nên tức giận, ta biết sai lầm rồi!” Đáy mắt lộ ra vẻ cực kỳ hâm mộ: "Nhưng mà, Hoàng Thượng đối với chủ tử cũng thật tốt."

Nếu có một ngày, có thể có tuần nam ôn nhu như Hoàng Thượng thương nàng như vậy thì tốt rồi.

Hoàng Thượng!

Sau khi Phụng Thiên tỉnh lại biết được mình mặc danh kỳ diệu trở thành riêng biệt, nhất thời tức giận.

"Quân Mặc Ảnh, nguoi như vậy là không đúng?" Nàng ôm hai đầu gối ngồi ở trên giường, khuôn mặt nhỏ nhắn ngẩng lên, chính trực răn dạy.

Trong ánh mắt mỉa mai của nam nhân đang nằm ở trên giường tràn đầy vẻ phong tình nho nhã.

Nghe vậy, đuôi lông mày của hắn khẽ cong: "Làm sao lại không đúng?"

Phụng Thiên trầm mặc một tiếng "Yêu nghiệt", dùng sức chải tóc không nhìn hắn: "Tuy rằng ta cũng không phải muốn đi, nhưng loại việc này nghĩ ở trong lòng là đủ, không cần phải làm ra khác biệt, kiểu gì các nàng cũng phải giết chết ta!"

Quân Mặc Ảnh bị giọng điệu căm giận của nàng làm cho buồn cười.

"Sợ cái gì, chẳng lẽ ngày thường Thiên Thiên khóc lóc om sòm đều là giả sao, cũng chỉ có lúc Thiên Thiên đối mặt với trẫm, mới dám tác oai như vậy?!"

Vừa nói, kéo người về phía mình, tặng cho nụ hôn sáng sớm ôn nhu.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Quan Lục Cung: Đế Vương Kiều Man Hoàng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 220: Bị nàng làm cho suýt tức chết

Phụng Thiên bị hôn đến thất điên bát đảo, rốt cục được đế vương từ bị buông ra.

Nàng giả dựa muốn ngồi xuống, thờ hồn hèn căm giận nói: "Khi nào thì ta khóc lóc om sòm tác oai tác quái, nguoi nói không đúng."

"Nhìn một cái, hiện tại không phải sao?" Quân Mặc Ảnh cười ôm người vào trong ngực, không cho nàng lộn xộn.

Cũng không biết bắt đầu từ khi nào, hắn lại có chút tham luyến cảm giác nắn thẳng trên giường cùng nàng. Không cần làm gì, thậm chí không cần mở miệng nói chuyện, chỉ cần lẳng lặng ôm nàng như vậy, trong lòng đã thoải mái.

Cuộc đời phù du, năm tháng tĩnh hảo.

"Quân Mặc Ảnh."

"Ừ!"

"Xem chúng ta đã từng thân mật như vậy, nếu ngày nào đó nguoi không thể đối tốt với ta như vậy, nhớ rõ thả ta ra cung. Bằng không, kiểu gì ta cũng phải bị đám nữ nhân kia bầm thành trăm mảnh."

Mi tâm Quân Mặc Ảnh nhú chặt.

Đã từng thân mật như vậy, nghe như thế nào cũng cảm thấy làm người ta phát hỏa.

Hắn thật sự là điên rồi mới có thể cảm thấy cái gì mà năm tháng tĩnh hảo, hoàn toàn chính là bị nàng làm cho tức chết mới đúng.

"Ra cung?!" Quân Mặc Ảnh đen mặt, cầm cầm nàng, suýt nữa không khống chế được lực đạo của mình.

"Ngay cả cửa nhỏ cũng không có!"

Phụng Thiên nháy mắt mấy cái: "Có cửa sổ sao?"

"Phụng Thiên, đời này nàng đừng nghĩ!"

Phụng Thiên biết, hắn thật sự nổi giận.

Ngắm lại cũng không có nhiều lần hắn gọi cả họ nàng ra.

Lần đầu tiên là nàng và Đoan vương phủ gây ra chuyện, hiện tại là lần thứ hai.

Bầu môi, Phụng Thiên cầm bàn tay to đang cầm cầm mình, cười tủm tỉm nói: "Không nghĩ nữa không nghĩ nữa, ta chỉ nói đùa mà thôi, nguoi đừng tức"

giận đó!"

"Về sau không cho phép lấy loại việc này nói đùa."

Nói xong, hắn xoay người xuống giường, không cho Phụng Thiên cơ hội nói nhiều hơn nữa câu.

Phụng Thiên nhìn bóng dáng hắn, đầu tiên là sùng sốt, rồi sau đó hạ mi mắt, không rõ ý tứ cười cười.

"Nương nương, Hoàng Thượng dẫn nô tỳ tiến vào hầu hạ ngài rửa mặt. Trong chốc lát dùng bữa sáng, Hoàng Thượng đi cùng nương nương đến cung Phụng Minh chúc tết Thái Hậu." Đông Dương mang một chậu nước ấm đi vào: "Hôm nay nương nương muốn mặc quần áo như thế nào?"

"Người tự nhìn là được." Phụng Thiên cũng không để ý mấy thứ này. Thậm chí, Quân Mặc Ảnh sai Thượng Y cục làm cho nàng nhiều quần áo, cũng có nhiều bộ nàng chưa thấy qua.

"Vậy bộ này đi!" Đông Dương chọn bộ màu vàng nhạt lót hoa, đồ trang sức đều là để vương đưa ngày ấy.

Mấy thứ quý giá gì đó, mặc trên người Phụng Thiên, lại hoàn toàn không che lấp vẻ đẹp của nàng.

Lúc ăn sáng không khí thật quý dị, ngay cả vài cung nhân hầu hạ bên cạnh cũng cảm nhận được.

Từ đầu đến cuối sắc mặt đế vương không tốt lắm, nhưng thật ra Phụng Thiên, vẫn giống như trước đây không tâm không phách chi lo ăn.

Nhưng chính là vì như vậy, mới càng kỳ quái. Đế vương không có khả năng tự làm mình tức giận được, khẳng định là chủ tử làm hắn tức giận.

Nhưng vì cái gì chủ tử còn có thể giống như không có việc gì xảy ra, ăn vui vẻ như vậy.

Hiển nhiên bọn họ đã quên, ở trong thế giới của Phụng Thiên, ăn là lớn nhất.

Đến lúc ra ngoài, Phụng Thiên mới nhớ tới mỗ nam nhân đang muốn hò hét.

Bình thường đều là Quân Mặc Ảnh ôm nàng, nhưng hôm nay nam nhân này không làm, Phụng Thiên lại không thể mạnh mẽ cầm lấy tay hắn đến ôm mình.

Nghĩ nghĩ, đành phải học dáng vẻ trước kia hắn ôm nàng như vậy, dùng cảm vươn tay, ôm thắt lưng nam nhân.

Lý Đức Thông đi theo phía sau, bỗng đứng hai chân mềm ra.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Quan Lục Cung: Đế Vương Kiềm Mạn Hoàng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 221: Rõ ràng chính là ý sủng mà kiêu

Đừng nói là Lý Đức Thông, ngay cả Quân Mặc Ảnh, toàn bộ thân thể đều cứng đờ.

Từ thế này!

Phản phản, hoàn toàn phản!

Cố tình đầu sỏ gây nên còn không tự biết nói: "Hoàng đế bệ hạ, ngài đại nhân không chấp tiểu nhân, tha thứ ta lần này, ngài cũng biết ta là người nói thẳng, cho nên nhanh nói với ta một câu đi, bằng không lòng ta khó chịu."

Huyệt thái dương của Quân Mặc Ảnh nhảy dựng, dù cho tính tình và nhẫn nại có tốt đến mấy thì trước mặt vật nhỏ cũng có thể hóa thành không.

Hắn cầm cái tay đang sờ loạn lộn xộn trên người hắn, nhưng không chịu mở miệng với nàng.

Phụng Thiên trầm nghĩ xong rồi, nam nhân này giống như thực sự bị nàng làm cho xù lông.

Thời gian dài như vậy cũng không chạm được nghịch lân của hắn, không nghĩ tới nàng thuận miệng câu nói đầu tiên có thể làm cho hắn không vui lâu như vậy, xem ra về sau trừ bỏ chữ "Chết" là cấm kỵ, ngay cả "Ra cung" cũng là cấm kỵ.

A a a, cũng không có ai nhắc nhở nàng mà!

Trong cung Phụng Minh, phi tần sớm đi theo Hoàng Hậu đến đây, thỉnh an chúc tết, nên có không ít người.

Nhưng người trên tần vị, chỉ thiếu mình Phượng Thiên.

Sắc mặt Thái Hậu không đổi, chỉ thần nhiên nhìn Hoàng Hậu một cái: "Sao không thấy Thiên phi?"

"Bẩm Thái Hậu, Thiên phi nàng..." Hoàng Hậu có chút chần chờ, sợ người khác cảm thấy nàng ghen tị lại bàn luận thị phi, nhất thời cũng không biết mở miệng như thế nào. Cuối cùng, chịu không nổi ánh mắt sắc bén của Thái Hậu, vẫn kính cẩn nói: "Thiên phi không đến chỗ nô tì."

Thái Hậu làm như kinh ngạc: "Như thế nào, Thiên phi xảy ra chuyện gì sao?"

Nói xong, bà còn hơi kinh ngạc nhìn chung quanh một vòng.

Phía dưới yên tĩnh một lát, lập tức có phi tần bật cười một cái.

"Thái Hậu, thực không phải nô tì bàn luận thị phi, mỗi ngày Thiên phi có Hoàng Thượng sủng ái che chở, làm sao có thể xảy ra chuyện gì. Chỉ sợ là không thích thỉnh an Hoàng Hậu với chúng tỳ muội thôi?"

Trong giọng nói của Hoa phi mang theo một cổ sắc bén, giọng điệu lại lạnh lẽo, giống như trào phúng lại giống như ghen tị, vừa nghe khiến cho người khác thấy không thoải mái.

Nhưng lúc này mọi người không chú ý tới giọng nói của nàng, mà là lời nàng nói quả thật cũng đủ trong lòng các nàng tích tụ khó chịu.

Từ khi Phượng Thiên xuất hiện, đế vương chưa từng lấy con mắt nhìn những người khác.

Đến tận cùng nữ nhân kia có cái gì tốt, dựa vào cái gì có thể lọt vào mắt xanh của đế vương, được ân sủng như thế?!

"Nói đúng, này cũng hơi quá đáng đi!"

"Rõ ràng chính là ý sủng mà kiêu, không để Hoàng Hậu nương nương vào mắt."

"Xin Thái Hậu chủ trì công đạo!"

Mọi người cùng đồng thanh hô xin.

Khóe miệng Thái Hậu khẽ nhếch lên, có chút vừa lòng nhìn Hoa phi một cái.

"Ài, Hoàng Thượng cũng thật sự là, sủng người đến một chút quy củ cũng không có." Thái Hậu thở dài: "Nghĩ đến, chỉ cần Thiên phi nói một câu, Hoàng Thượng liền hạ lệnh nàng không cần phải đi cung Phượng Y thỉnh an đi."

Thiên phi nhìn đáng vẻ bất đắc dĩ của Thái Hậu, đáy lòng cười lạnh.

Tuy nàng cũng ghen tị đến nghiêng răng nghiêng lợi với Phượng Thiên, nhưng không thể không vỗ tay trầm trồ khen ngợi vì chiêu này của Thái Hậu.

Nếu không phải ánh mắt Thái Hậu có ý bảo, Hoa phi nào dám ngay trước mặt Thái Hậu châm chọc khiêu khích ai. Hiện tại Thái Hậu bất động thanh sắc dẫn lửa giận của mọi người lên người Phượng Thiên, nếu là đế vương truy cứu trách nhiệm, lại không có chút quan hệ nào với Thái Hậu.

Chiều暮 dao giết người này, quả nhiên cao minh.

"Hoàng Thượng giá lâm, Thiên phi nương nương giá lâm!" Trong lúc mọi người ở đây đều ôm trách móc nặng nề với Phượng Thiên, đế vương dắt Phượng Thiên đến.

Chẳng qua trước đó, Phượng Thiên đã ngoan ngoãn thu móng vuốt trên người đế vương về.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Quan Lục Cung: Đế Vương Kiêu Man Hoàng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 222: Bắn chết chim đầu đàn

"Nhi thần thỉnh an mẫu hậu, cung chúc mẫu hậu năm mới thân thể khoẻ mạnh, mọi sự hoà thuận vui vẻ." Quân Mặc Ảnh dẫn đầu lên tiếng.

Phượng Thiên theo sát sau đó, phân biệt thỉnh an Thái Hậu và Hoàng Hậu.

"Tham kiến Hoàng Thượng." Mọi người trong phòng đợi đế vương nài xuống, sau đó mới dám ngồi.

Đối với đế vương, mọi người không dám nhìn thẳng; nhưng đối với Phụng Thiên, các nàng cũng là đoán được, ghen tị, lại ngại thân phận có thể cùng ngồi ăn, cho nên tự nhiên tầm mắt hẳn liền dừng ở trên người Phụng Thiên.

Nhìn mặt mày hồng hào, dáng vẻ phong tình, yêu kiều khả ái, thấy thế nào cũng khiến người thích.

Đương nhiên, mấy nữ nhân ở đây không có khả năng thích nàng.

Còn có trâm cài nàng mang trên đầu, trâm cài, áo khoác mặc trên người, nhìn thế nào cũng không phải xa hoa quý trọng, tinh phẩm?

Ánh mắt Hoàng Hậu thâm thúy nhìn nàng chăm chăm, ánh mắt chạm đến búi tóc của nàng, nhin không được có chút xuất thần.

Có lẽ người bên ngoài chỉ biết mình không có kiến thức, cho nên mới chưa thấy qua đồ trang sức này, nhưng nàng làm Hoàng Hậu, lại rất rõ ràng, kia hoàn toàn không phải bút tích từ phủ nội vụ.

Nói như thế nào đây. Trong phủ nội vụ, không phải không có mấy thứ xa hoa, nhưng rõ ràng quý trọng quá mức như vậy, nàng thật đúng là chưa từng thấy qua. Cho nên trâm cài trên đầu Phụng Thiên, hoặc là cống phẩm ngự ban, hoặc là...

Hồ hấp của Hoàng Hậu hơi chậm lại, không thể tin được loại khả năng kia.

Đế vương cũng không phải nhân rồi không có chuyện gì, làm gì có khả năng đi làm loại chuyện nhảm chán này?

"Vừa rồi ai gia còn cùng các nàng nói đến Thiên phi, Hoàng Thượng liền mang người đến." Thái Hậu cười nhẹ.

Phụng Thiên nghe vậy, theo bản năng bấu môi, trực giác khẳng định ở sau lưng mình, các nàng nói không có lời gì hay.

Quả nhiên giây tiếp theo, Thái Hậu mượn lời vừa hỏi Hoàng Hậu hỏi nàng: "Thâm mình Thiên phi không khoẻ sao?"

Lời này vừa rồi mọi người đều đã nghe qua một lần, cho nên đương nhiên biết ý Thái Hậu. Chỉ sợ không phải quan tâm, mà là vì trách cứ phía sau đi.

Xem ra hôm nay, cho dù là có đế vương, Thiên phi cũng không tránh được bị Thái Hậu răn dạy một phen.

"Bẩm Thái Hậu, thân mình nô tì vẫn tốt." Phụng Thiên càng lễ phép hơn với Thái Hậu, quả thật vừa mới bắt đầu là vì có chút sợ hãi thái thái này, nhưng mà dần dà, nàng cảm thấy mình càng như là lấy lòng bà bà của mình.

Nhưng nàng rất rõ ràng, "Ác bà bà" này cũng không thích nàng, không chừng trong lòng có bao nhiêu chán ghét nàng đâu.

Hiện tại đột nhiên quan tâm nàng?

Không giống, không giống.

Phòng đoán lại muốn dùng chiêu mới ép buộc nàng. Như sáng nay nàng không đi thỉnh an Hoàng Hậu, ác bà bà tính gây khó dễ cho nàng.

Nghĩ đến đây, Phụng Thiên vụng trộm trừng Quân Mặc Ánh một cái, oán hận mài răng.

Nếu không vì nam nhân này, nàng mới không thành con chim đầu đàn bị bắn chết đâu.

Hiện tại lại vừa vặn, Thái Hậu gây khó dễ cho nàng, mà nam nhân này không nói chuyện với nàng trên đường đi, khẳng định bây giờ sẽ không giúp nàng.

Phụng Thiên tỏ vẻ thực lo lắng cảnh ngộ tiếp theo của mình.

Đang sợ sệt, chợt nghe Quân Mặc Ánh nói: "Mẫu hậu, sáng nay lúc trẫm thức dậy, thân mình có chút không thoải mái. Thiên phi hầu hạ trẫm dùng được, cho nên mới không kịp tới chúc mừng năm mới mẫu hậu."

Hắn không nói đến Hoàng Hậu, như không cảm thấy đó là một việc gì to tát.

Sắc mặt Hoàng Hậu trắng bệch.

Nếu là bình thường, nói không chừng Thái Hậu thật sự sẽ tin, tuy nói hồi nhỏ Hoàng Thượng có tập võ, thân mình cũng võ cùn tốt, gần như không thấy hẳn sinh bệnh gì. Nhưng quan tâm sẽ bị loạn, muốn tin cũng không phải không có khả năng.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Quan Lục Cung: Đế Vương Kiêu Mạn Hoàng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 223: Châm ngòi ly gián?

Nhưng mà lúc này, Thái Hậu lại rất rõ ràng, Hoàng Thượng đang lầy có cho Phụng Thiên.

"Vây hiện tại Hoàng Thượng có cần triệu Thái y xem qua không?" Tuy nghĩ vậy, nhưng Thái Hậu vẫn hỏi hai câu.

Cũng không thể ở trước mặt nhiều người như vậy bác bỏ mặt mũi hoàng đế.

"Mẫu hậu an tâm, hiện tại nhi thần đã không sao." Quân Mặc Ảnh thần nhiên nói.

Phụng Thiên kinh ngạc nhìn hẩn một cái, không nghĩ tới nam nhân này đạo nghĩa như vậy, lúc cãi nhau còn không kéo nàng theo.

Không sai không sai, miễn cưỡng xem như nam nhân tốt lòng dạ rộng lớn.

Trà qua một nửa, đế vương đứng dậy cáo lui với Thái Hậu.

Hàng năm vào một ngày này, trừ bỏ sáng sớm đế vương đến chúc tết Thái Hậu, thời gian tiếp theo đều là ở chính điện với Vương gia hầu tước, đại thần trong triều mừng năm mới.

Trước khi đi, Quân Mặc Ảnh không dặn Phụng Thiên cái gì, ngược lại nói với Hoàng Hậu: "Thiên phi còn nhỏ tuổi không hiểu chuyện, nếu vô tình mạo phạm mẫu hậu, ngài chỉ điểm cho nàng chút, chớ chọc mẫu hậu tức giận, biết không?"

Phụng Thiên ngẩn người, bĩu môi, thầm nghĩ nam nhân này không thể dặn nàng điều tốt đẹp gì sao. Sao phải nguyên rủa nàng mạo phạm lão thái thái kia, nếu nàng mạo phạm, mười mạng nhỏ cũng không đủ dùng.

Không biết, điều nàng khinh thường, cũng khiến cho mọi người cực kỳ hâm mộ.

Ở trong cung đã lâu, ai không có tâm tư nhỏ.

Lời này câu đế vương là dặn Hoàng Hậu, lo lắng Thái Hậu, nhưng thực tế, cũng là giao Phụng Thiên cho Hoàng Hậu, làm cho Hoàng Hậu bảo đảm nàng sẽ không xảy ra chuyện gì.

Nếu không, ở đây người nhỏ tuổi hơn nàng cũng không phải không có, không thấy đế vương nói câu này.

Hoàng Hậu rất rõ ràng, nếu Phụng Thiên ở trong này xảy ra chuyện gì, thì là nàng không có trách nhiệm.

Cho nên hẩn phải cam đoan Phụng Thiên có thể không tổn thương một sợi tóc trở về cung Phụng Ương.

Có lời đế vương nói, dù là mọi người tức giận, ghen tị với Phụng Thiên, cũng không dám tùy tiện trêu chọc nàng.

Ngay cả Thái Hậu cũng thay đổi suy nghĩ ban đầu, dùng ánh mắt ngăn cản Hoa phi khiêu khích.

"Thiên phi đã khỏe hơn chưa, còn có chỗ nào không thoải mái, khó chịu không? Nếu có nhanh chóng triệu Thái y nhìn một cái, biết không?" Thái Hậu tươi cười ôn hòa, giọng điệu thần nhiên, như lão thái thái hiền lành dặn dò đứa nhỏ của mình.

Nhưng mà Phụng Thiên cảm thấy, lão thái thái cũng không có lòng tốt như vậy, khẳng định còn có câu tiếp theo.

"Đa tạ Thái Hậu quan tâm, nô tì hiểu được, tất cả đều rất cẩn thận." Nàng cười tủm tỉm đáp, như là trở lại lần đầu tiên gặp Thái Hậu, tươi cười hồn nhiên, khắp nơi lộ ra cổ hời thờ trong suốt sạch sẽ.

Nhưng nàng càng như thế, Thái Hậu lại càng hoài nghi, càng cảm thấy nàng không thích hợp.

Nếu nàng thật sự giống bên ngoài không có tâm cơ như vậy, sao có khả năng thịnh sùng không suy?!

Thái Hậu uống một ngụm trà, nhàn nhạt nói: "Hoàng Hậu. Hôm nay trên yến hội, khẳng định Hoàng Thượng uống không ít rượu, chốc lát ngời trở về chuẩn bị chút canh tỉnh rượu. Ban đêm Hoàng Thượng đi tới chỗ ngời, đừng để Hoàng Thượng say khướt."

Hoàng Hậu không để ý đột nhiên bị điểm danh, ngẩn người, khề liếc Phụng Thiên một cái, mới cung kính nói: "Vâng, nô tì ghi nhớ Thái Hậu dạy bảo."

Phụng Thiên nhử mi, đây là đặc biệt nói cho nàng nghe tính châm ngòi ly gián sao?

Không sao cả.

Câu chuyện không rơi đến trước mặt nàng, nàng sẽ không nhận, kệ các nàng nháo đến như thế nào. Dù sao trước khi xảy ra chuyện, nàng tuyệt đối tin tưởng Quân Mặc Ảnh.

Cho nên nếu muốn để nàng bởi vì Thái Hậu nói câu này mà khó chịu thì nằm mơ đi!

Chương 224: Hóa ra không phải một mình ta

Thái Hậu khẽ nâng đuôi mắt, tầm mắt từ từ xẹt qua người Phụng Thiên, thấy nàng vẫn là đáng vẻ cười tủn tủn, trong lòng liền càng thêm trầm thêm vài phần.

Hay cho một Phụng Thiên, chính mình đã nói như vậy, nàng cũng không tức giận, không ăn đấm sao?

Quả nhiên là không có nhìn lầm nàng.

Hoa phi chú ý tới sắc mặt Thái Hậu, ánh sáng trong mắt chợt tắt, cười nói: “Thiên phi muội muội, tối nay là ngày vui mừng, một mình ở cung Phụng Ương mừng năm mới không khỏi buồn tẻ chán nản, không bằng chúc lát đến chỗ bản cung, chúng ta cùng nhau chúc tết được không?”

Thái Hậu nhú mày ngay lập tức.

Không nghĩ tới, Hoa phi còn không tính là ngốc.

Mình cũng đã chỉ điểm trước cho nàng hai câu như vậy, hôm nay nàng liền làm hai chuyện hợp ý.

Tuy nói lần trước là ý của mình, nhưng không thể phủ nhận nàng thành công. Nữ nhân trong hậu cung vốn ghen tị Phụng Thiên được sủng ái, trải qua hôm nay, chỉ sợ là càng chán ghét đi.

Mà hiện tại, đã có thể khiến nàng tự lĩnh hội năng lực.

Trên thực tế, tuy rằng mình cố ý dẫn Hoàng Hậu những lời này, nhưng tâm tư của Hoàng Thượng như thế nào, mình cũng không đoán ra được. Vạn nhất lễ mừng năm mới hôm nay, Hoàng Thượng không cho Hoàng Hậu mặt mũi, mình có năng lực gì để áp đặt.

Nhưng nếu kéo Phụng Thiên đi, vậy là tốt rồi.

Dù sao, trong cung Phụng Ương không có ai khác, nếu Hoàng Thượng ở đó một mình, vậy không thể nào nói nổi.

Lần đầu tiên Thái Hậu cảm thấy, Hoa phi cũng có ích.

"Hoa Phi nói đúng đấy."

Ánh mắt Thái Hậu ôn hòa nhìn về phía Phụng Thiên: “Nay Thiên phi mất trí nhớ, ngày thường lại không ra cửa, có thể nói là không quen với cuộc sống trong cung. Hôm nay là lễ mừng năm mới, hơn nữa tuổi Thiên phi lại nhỏ, không khí vui vẻ chút mới tốt. Một người ở lại cung Phụng Ương, cô đơn lạnh lẽo nhiều khó chịu, không bằng đi cùng Hoa phi đi.”

Lúc nói đến ba chữ "Tuổi còn nhỏ", Thái Hậu cũng không biết là không phải cố ý, khẽ nhưong mày, như là dùng câu nói để vương lưu lại trước khi đi châm chọc Phụng Thiên.

Phụng Thiên nháy mắt hai cái: “Hoa phi cùng đón giao thừa với nô tì, không phải nô tì đang nằm mơ chứ?!”

Nàng mờ mịt sờ trán mình, giống như là xác nhận mình không xuất hiện ảo giác.

Cuối cùng mới giống như thi thảo hô lên: “Rõ ràng Hoa phi cũng rất chán ghét nô tì mà?!”

Lời này vừa nói ra, nhất thời bầu không khí trong điện liền xấu hổ.

“Rõ ràng Hoa phi cũng rất chán ghét nàng” Lời này từ đâu mà đến vậy?

Hai người các nàng không nên cùng xuất hiện mới đúng.

Hơn nữa, cho dù Hoa phi thật chán ghét nàng, người bình thường cũng sẽ không dặt loại việc này ở bên miệng.

Thiên phi này, thật đúng là bất thường.

Thái Hậu và Hoa Phi đang tươi cười đồng thời cứng đờ.

Thân phi nhin không được nâng khăn trong tay lên, che miệng khẽ cười, đáy mắt hiện lên một tia hứng thú.

Tuy lần trước nàng bị Phụng Thiên chọc cho tức giận đến không nhẹ, nhưng hiện tại nhìn Phụng Thiên nhằm vào người khác như vậy, vẫn không ngại đột nhiên nảy sinh tâm tình tốt. Cái này giống như, sau khi người bị một người khi dễ cảm thấy buồn bực, nhưng lúc nhìn thấy người nọ lại đi khi dễ người khác, đáy lòng sẽ không hiểu sao lại sinh ra cảm giác hóa ra không phải chỉ có mình ta.

Nếu những người này coi Phụng Thiên thiên chân không biết mới nói như vậy, vậy các nàng đã sai mười phần.

Diện mạo thuần khiết này chỉ là Phụng Thiên dùng để nguy trang, còn đến tột cùng bên trong là như thế nào, ngay cả nàng ở chung lâu ngày với Phụng Thiên cũng không nhìn thấu, sao những người này có thể hiểu được?

Bạn đang đọc truyện *Sủng Quan Lục Cung: Đế Vương Kiêu Man Hoàng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 225: Người đừng ngậm máu phun người!

"Thiên phi nói gì vậy?" Thái Hậu nhìn chăm chăm vào Phụng Thiên, ánh mắt phức tạp.

Phụng Thiên cảm thấy, nếu nàng nói ra đáp án khiến Thái Hậu không hài lòng, kiểu gì cũng gặp phải chuyện.

Hơn nữa nàng đã chuẩn bị làm người xem không nói lời nào, ai bảo kia Hoa phi không có việc gì phải bôi lông tìm vết trên người nàng, phải chuẩn bị đáp lại thật tốt.

"Bẩm Thái Hậu, kỳ thật, đều là chuyện quá khứ, hiện tại không nên nói tới nữa." Phụng Thiên thở dài, ánh mắt lóe ra, nhếch môi hạ mi mắt, như là nghĩ đến chuyện cũ gì "Nghĩ lại mà kinh".

Trong lòng Hoa phi rối loạn, rốt cuộc nữ nhân này muốn nói cái gì?

Đến nay mới thôi, mình hẳn là không làm gì thực xin lỗi nàng chứ?!

Nhưng nàng như vậy, rõ ràng đáng về phu nhân nhỏ bị khi dễ.

Thái Hậu há miệng thở dốc, còn chưa kịp mở miệng, Thân phi lên tiếng: "Thiên phi muội muội, rốt cuộc là có chuyện gì, nếu bị ủy khuất, phải nói hết ra, Thái Hậu nhất định sẽ chủ trì công đạo thay muội."

Khóe miệng Phụng Thiên run rẩy vài cái, thầm nghĩ nữ nhân này thật đúng là không nhớ lâu, lần trước bị mắng thành như vậy, sao còn có thể "Tỷ tỷ muội muội" như vậy?!

Thật sự là không biết xấu hổ!

Trước khi Thân phi mở miệng, kỳ thật nàng đoán được Thái Hậu sẽ không truy cứu. Dù sao, lỗi nặng này năm ngày là xong, Thái Hậu có ánh mắt như vậy, vừa thấy sẽ biết nàng sẽ không nói ra lời gì hay, sao có khả năng xé rách mặt hời tận cùng.

Có lẽ tùy tiện trấn an nàng vài câu, chuyện này cũng liền trôi qua. Mà nàng cũng có thể được đền bù mong muốn không cần để ý Hoa phi.

Ai có thể nghĩ tới, nửa đường nhảy ra Trình Giáo Kim.

Thân phi này, quả nhiên vẫn đều như vậy, chưa bao giờ thay đổi.

Hoàn hảo, mặc kệ nói hay không, dù sao đối với nàng mà nói đều không ảnh hưởng nhiều lắm.

"Thân phi tỷ tỷ yên tâm, ta không chịu ủy khuất gì. Cho dù đứng, thời gian qua lâu như vậy, cũng đã quên gần hết, không cần nhắc lại." Phụng Thiên nhu nhược nói.

Lời nói này...

Thái Hậu cảm thấy nếu mình không hỏi đến, kiểu gì cũng bị nói là người không công bằng.

"Thiên phi, người nói ra đi, rốt cuộc giữa người và Hoa phi xảy ra chuyện gì?"

Phụng Thiên ngẩng đầu, cẩn thận liếc nhìn Hoa Phi một cái, ánh mắt rung rung đáng thương, giống như là đang nói: "Đừng trách ta!"

Nhưng có tình, từ trong đáy mắt nàng Hoa phi còn thấy một ý cười không tốt lắm.

"Khỏi bầm Thái Hậu, kỳ thật cũng không phải chuyện gì lớn." Phụng Thiên thấp giọng: "Không biết Thái Hậu còn nhớ rõ, ngày ấy trên cung yến thượng nô tì bị ngã."

Hoa phi biến sắc: "Ngươi đừng ngấm máu phun người!"

"Này, ta mới nói thôi, Hoa phi lại nói ta ngấm máu phun người." Phụng Thiên kinh ngạc nhìn nàng: "Xin hỏi, rốt cuộc máu của ta văng lên người nào?"

Mỉ tâm Hoa phi nhảy dựng, sắc mặt trở nên xanh mét.

Phụng Thiên bĩu môi, không có lời nào để nói, nữ nhân ngu xuẩn giống như Hi phi, không còn cách cứu.

Không cần Phụng Thiên nói thêm gì, lúc này mọi người đều hiểu được đã có chuyện gì xảy ra.

Có vài người nhớ tới, ngày ấy Phụng Thiên quả thật là bị ngã, ngã vào trên ghế của Hi phi. Chẳng qua lúc đó, Thiên phi cũng không chỉ trích Hoa Phi làm nàng ngã, ngược lại còn tự đứng ra giải thích, nói là mình không cẩn thận đạp phải vấy.

Hiện tại xem ra, mọi việc không đơn giản như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Sủng Quan Lục Cung: Đế Vương Kiêu Man Hoàng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 226: Lúc này trực tiếp chơi trò bắt cóc?

Sắc mặt mọi người trở nên có chút vi diệu.

Xem ra Thiên phi cũng không hoàn toàn là người ngu ngốc, lúc trước biết bản thân phân vị thấp, không dám khiêu khích Hoa phi nương nương cao cao tại thượng, nay thân phận tương đương, mà đế vương lại thịnh sủng nàng, cho nên mới nói sự thật ra.

Nhưng mà cũng không trách được Thiên phi, ai bảo Hoa phi tự làm mình mất mặt, nói cái gì mà cùng nhau đón giao thừa.

Ánh mắt Thái Hậu lạnh lùng, mới vừa rồi thật vất vả dâng lên tia hào cảm với Hoa phi nay không còn sót lại chút gì.

Một Phụng Thiên ngu xuẩn còn cũng chưa nói đi, nàng liền tự đào hố chôn mình.

"Cho nên ý của Thiên phi, ngày ấy là Hoa phi ngáng chân ngươi, cho nên ngươi mới có thể ngã sắp xuống?!"

"Thái Hậu, nô tì cũng không nói như vậy!" Trong nháy mắt, mắt Phụng Thiên ngập nước, vẻ mặt vô tội.

"Nô tì muốn nói, hôm đó nô tì không cẩn thận đạp Hoa phi một cước, Hoa phi hiểu lầm nô tì cố ý, cho nên giọng điệu không tốt lắm. Cho nên, nô tì vẫn nghĩ Hoa phi chán ghét nô tì."

Mọi người đều tròn mắt há hốc mồm.

Vốn tưởng rằng, cái Phụng Thiên gọi là "Ủy khuất" là chỉ ngày ấy Hoa phi ngáng chân nàng. Thậm chí, ngay lúc vừa rồi, ngay cả Hoa phi cũng nói lại ngay lập tức, không kém lắm với việc không đánh đã khai. Nhưng không nghĩ tới, ngay vào lúc này, Phụng Thiên lại cho mọi người một "Kính hi" lớn.

Rốt cuộc là nên nói Phụng Thiên rất giáo hoạt, hay là nên nói Hoa phi rất ngu xuẩn?

Hoa phi tức giận đến thiếu chút nữa hộc máu.

Nữ nhân ác độc này, ánh mắt vừa rồi, giọng điệu tất cả đều là cố làm ra vẻ, rõ ràng chính là cố ý đi trước một bước dẫn mình nghĩ đến chuyện không tốt. Cố tình lúc Thái Hậu hỏi, nàng lại không nói thật, thật giống như tất cả đều là mình không cẩn thận khai ra, mà nàng hoàn toàn là nói huyền thuyên.

Chết tiệt!

Xem ra trước đó, quả thật là mình xem nhẹ nàng.

Ánh mắt Thái Hậu càng thâm trầm hơn.

"Hóa ra Thiên phi nói là việc này." Thái Hậu cười nhẹ: "Đây cũng không phải việc gì lớn, Hoa phi cũng không phải người keo kiệt, nghĩ đến, là ngươi lo lắng nhiều rồi."

"Vâng, nô tì đã hiểu, là tâm nô tì nhỏ." Phụng Thiên giả bộ đáng vẻ nghe dạy bảo, thuận theo lãnh lợi.

Nhìn như là bước đệm nhỏ, lại rõ ràng không phải.

Vì vậy, Thái Hậu không nói với Phụng Thiên chuyện "Đón giao thừa với Hoa phi" nữa.

Thẳng đến khi nhóm phi tần cáo lui rồi đi, trong lòng Thái Hậu còn chưa bình tĩnh lại, vẫn còn buồn bực.

Mọi người cáo lui, Thái Hậu chỉ thân nhiên khoát tay áo, sai Liên Nhược và Liên Tịch tiễn các nương nương đi ra ngoài.

Ra đến cửa cung Phụng Minh, cuối cùng Hoàng Hậu cũng thở dài nhẹ nhõm.

Hoàn hảo, hoàn hảo Thiên phi không làm ra chuyện thiêu thân gì, nếu không để vương trách tội xuống, nàng còn không biết làm sao bây giờ.

Phụng Thiên một mình đi trên đường về cung Phụng Ương, cứng rắn đi, khắp nơi chỉ có tiếng gió lạnh phàn phật, vừa yên tĩnh, vừa huyền ảo.

Phụng Thiên cảm thấy có chút lạnh, không khỏi rung mình một cái.

Càng đi, Phụng Thiên lại càng là cảm thấy không thích hợp, gần đây...

Nàng nhú mi lại, đột nhiên nắm chặt hai tay, bước nhanh hơn, sau đó, dần dần chạy.

Bà nội nó, thời điểm mấu chốt này lại không thấy ai.

Chạy được hai bước, quả thật bóng người nàng mong mỏi xuất hiện, chẳng qua, không phải người nàng hoan nghênh.

Nhìn bốn năm hắc y che mặt trước mặt, mí mắt Phụng Thiên nháy vài cái.

Lần trước là mê được, lúc này trực tiếp chơi trò bắt cóc.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Quan Lục Cung: Đế Vương Kiêu Man Hoàng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 227: Có lẽ mục đích chân chính của bọn họ không phải bắt cóc?

Trông mắt Phụng Thiên đảo nhanh vài vòng, đột nhiên, vào lúc vài hắc y nhân còn không hoàn toàn phản ứng được, quay lại nhanh chân bỏ chạy, thậm chí ngay cả quay đầu nhìn bọn hắn cũng không kịp.

Tìm nơi nhiều người, tìm nơi nhiều người...

Phụng Thiên không ngừng an ủi mình, không có việc gì, không có việc gì, chỉ cần nhìn thấy bóng người, nàng liền an toàn.

Nhưng đường bốn phía đều bị người phá hỏng, nàng không thể dựa theo ý nghĩ của mình lựa chọn đường chạy trốn, hơn nữa cũng không quen thuộc hoàng cung nhiều, lại càng khiến nàng chạy trốn khó khăn hơn.

Chạy chạy, búi tóc của Phụng Thiên rối loạn, cây trâm trên đầu quá mức nặng nề, bị nàng lấy xuống dưới.

Vốn định tùy tay ném, nhưng lúc chúng nó sắp rơi khỏi bàn tay, đột nhiên Phụng Thiên không biết nghĩ gì, lại rất nhanh cầm chặt, không để chúng nó bị vứt bỏ như vậy.

Dù sao, là tâm ý của người nọ.

Không biết chạy bao lâu, cũng không biết mình đang chạy tới nơi nào, Phụng Thiên phân tâm nhìn bốn phía một chút, một mảnh mờ mịt, thừa thốt không người.

Con đường phía trước xa vời, sau có truy binh, Phụng Thiên cắn chặt răng, sao nàng khổ sở như vậy?!

Trong tầm mắt dần dần xuất hiện một mảnh rừng cây nhỏ, trong lòng Phụng Thiên hiện lên rất nhiều suy nghĩ, cảm thấy có chỗ nào bị nàng xem nhẹ, nhưng lúc nàng cố gắng muốn giữ lấy, lại không nghĩ ra cái gì.

Bà nội nó, lúc vận động kịch liệt không thích hợp tự hỏi.

Phượng Thiên không dám chạy vào trong rừng cây, đừng nói nơi đó có cái gì nguy hiểm nàng không rõ ràng lắm, cho dù rõ ràng, nàng cũng không dám tùy tiện chui đầu vô lưới, vạn nhất đám người phía sau đuổi kịp, nàng còn không phải cá trong chậu sao?

Nhưng là, những người đó không cho nàng cơ hội lựa chọn.

Đường phía sau đều bị phá hỏng, ngay cả hai sườn cũng có người đuổi theo, bất đắc dĩ, Phượng Thiên chỉ có thể chạy vào rừng cây.

Thời gian trôi qua từng giây một, Phượng Thiên chạy sấp không còn cảm giác, trong thời tiết lạnh lẽo, nàng cũng đã đổ một tầng mồ hôi.

Rốt cục, hai chân Phượng Thiên mềm nhũn, mệt mỏi, rốt cuộc không chạy được nữa.

Nhìn lại, hắc y nhân phía sau đã không thấy bóng dáng.

Phượng Thiên thở hồng hộc ngồi bệt xuống, miệng khô lưỡi khô, hai mắt biến thành màu đen, thật lâu mới bình phục trái tim hoảng sợ của mình.

Lúc nàng khôi phục vài tia thần trí, đột nhiên trên mặt hiện lên một tia ngạc nhiên, ánh mắt không thể tin nhìn về phía trước.

Nàng giống như hiểu được vừa rồi mình xem nhẹ cái gì.

Hắc y nhân đuổi theo nàng lâu như vậy, vì sao không đuổi kịp?

Phượng Thiên còn không tự kỷ như vậy, cảm thấy là vì nàng chạy trốn mau.

Lần này an bài người "Bắt cóc", khẳng định không có khả năng tùy tiện tìm vài người đến, chắc chắn hắc y nhân có võ công. Nói cách khác, nếu bọn họ thật muốn bắt cóc nàng, nàng không có khả năng chạy trốn khỏi tay những người đó.

Cho nên, mục đích chân chính của bọn họ có lẽ không phải bắt cóc, mà là dẫn nàng tới nơi này.

Nhưng là, vì cái gì?!

Phượng Thiên đứng lên, bởi vì vẫn là ban ngày, nàng nhìn bốn phía một chút, vừa xem liền hiểu ngay. Trừ bỏ cây chỉ có cây, hoàn toàn không tìm thấy cái gì.

Chẳng lẽ đến ban đêm sẽ có dã thú tới?!

Tìm Phượng Thiên run lên, nhanh chóng chạy quay lại nơi vừa rồi, hy vọng có thể đi ra ngoài.

Nhưng rất nhanh nàng biết, sở dĩ hắc y nhân dám an tâm để nàng ở chỗ này như vậy, hoàn toàn là bởi vì hoàn cảnh nơi này.

Đây mà là rừng cây nhỏ cái gì?

Rõ ràng chính là một mê cung trải rộng, rắc rối phức tạp.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Quan Lục Cung: Đế Vương Kiều Man Hoàng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 228: Tình cảm chân thành Phương Phi

Càng đi ra ngoài, Phượng Thiên lại càng là mơ hồ.

Nơi này lớn như vậy, bốn phía đều là cây giống nhau, ai phân biệt được chỗ nào với chỗ nào?

Vừa mới bắt đầu, Phượng Thiên còn kiên trì không ngừng tìm nửa ngày, thậm chí xé không ít mảnh vải trên tay áo và vạt áo, buộc lên trên cây, lấy cái này đánh dấu đường. Nhưng nàng ở bên trong lung lay hơn nửa ngày, lại không tìm được đường ra ngoài.

Nơi này thật sự giống mê cung, bất luận đi như thế nào, như đều là quay quanh một chỗ.

Phượng Thiên không khỏi nghi hoặc, rốt cuộc là mỗi một cây đều lớn lên giống nhau, hay là nàng tiến vào trong Ngũ Hành bát quái trận?!

Ước chừng qua nửa canh giờ, mảnh vải quen thuộc lại lần nữa đập vào mi mắt, Phượng Thiên liền nổi giận.

Máng vải tiếng, Phượng Thiên phát điên đặt móng ngồi xuống, hôn hên.

Bà nội nó, rớt cuộc người nào đáng chém ngàn đao đồn nàng ở chỗ này?!

Nếu thật muốn mạng nàng, trực tiếp chém còn không đơn giản sao? Mướn nhiều người như vậy dẫn nàng tới nơi này, chẳng lẽ chỉ là vì không lưu lại chứng cứ gì?!

Phượng Thiên cảm thấy không giống.

Cần phải nói nguyên nhân, nàng lại không thể nghĩ được.

Nhưng mà, nếu những người đó dám công khai hành động ở trong hoàng cung, vậy đã nói lên bọn họ nhất định có nội ứng ở xung quanh. Hơn nữa có năng lực chuẩn xác nắm bắt thời gian nàng đi từ cung Phượng Minh ra như vậy...

Nhất định trong cung Phượng Minh có nội ứng của bọn họ!

Ngự hoa viên, sau núi giả.

Một nam tử mặc đồ đen che mặt cung kính đứng ở trước mặt một nữ tử: "Chủ tử, chúng ta đã thành công dẫn người đi vào."

Nữ tử gật đầu: "Ừ, chuyện tiếp theo, không cần ta nói người cũng biết làm như thế nào chứ?"

"Vâng, tiểu nhân hiểu. Người tham dự việc hôm nay, tiểu nhân nhất định xử lý sạch sẽ, không để ai phát hiện ra."

Nữ tử ngừng một chút, đột nhiên cười hỏi: "Còn người thì sao?"

Hồ hấp của nam tử bị kiềm lại, nhỏ giọng nói: "Mặc kệ chuyện gì xảy ra, tiểu nhân tuyệt đối sẽ không phản bội chủ tử, mong chủ tử tin tưởng!"

"Hy vọng người nhớ kỹ lời mình nói. Nếu có một ngày ta phát hiện người phản bội ta, kết cục tuyệt đối không phải người có thể tưởng tượng."

"Vâng, tiểu nhân hiểu."

Sắc trời đã hoàn toàn tối đen, ánh trăng âm đạm, trên ngọn cây cỏ bóng ma quỷ dị bay qua, nhạt như nước trong.

Trong rừng cây tối như mực ngẫu nhiên có mấy con đom đóm bay tạt ra ánh sáng mỏng manh nhưng chói lọi.

Cùng với từng đợt gió lạnh phát quá, lá cây "Sàn sạt" rung động, trong ban đêm có vẻ càng đáng sợ.

Phượng Thiên ôm hai tay, chậm rãi đi thông thả, trong lòng lại có chút sợ hãi.

Trong hoàng cung tự dung xuất hiện một rừng cây như vậy liền đủ kỳ quái, hiện tại nàng còn mặc danh kỳ diệu bị "Lưu đày" ở chỗ này, liền càng khiếm người ta cảm thấy quỷ dị. Giận là, hiện tại nàng trừ bỏ ở chỗ này mù quáng luống cuống, hoàn toàn không có biện pháp ra khỏi.

Phượng Thiên thở dài.

Đột nhiên, không xa ở phía trước, một mộ bia màu trắng đập vào mi mắt.

Ở trong bóng đêm mờ mịt, loại này không thể nghĩ ngờ sẽ làm người cảm thấy lạnh lẽo khủng bố.

Phượng Thiên rung mình một cái.

Ánh mắt ngưng lại, Phượng Thiên do dự trong chốc lát, mới lớn gan, bước đến chỗ đó.

Nương theo ánh trăng âm đạm, Phượng Thiên nhìn trên bia chỉ có bốn chữ: "Tình cảm chân thành Phương Phi." Ngay cả kí tên cũng không có.

Phượng Thiên nhíu mày, nhìn không được sờ chữ trên mặt bia.

Rõ ràng chỉ là vài từ mà thôi, nhưng trong từng nét bút từng từ, phảng phất vô số nùng tình ý mật của người viết.

Phương Phi là ai?

Người lập mộ ở chỗ này là ai?

Bạn đang đọc truyện *Sùng Quan Lục Cung: Đế Vương Kiều Man Hoàng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 229: Cũng không biết đời trước tích đức gì

Trong lòng Phụng Thiên có cỗ quái không nói nên lời.

Cái người dẫn nàng vào, đến tột cùng có biết trong rừng này có quang cảnh như thế nào không?

Đơn thuần là nghĩ vậy nàng ở chỗ này không thể đi ra, hay là hy vọng nàng đến đây nhìn thấy gì đó, như là ngôi mộ này.

Hoàng cung này, rất khủng bố!

Khắp nơi là cạm bẫy, khắp nơi là vực sâu, một khi không cẩn thận, nàng có thể tùy tiện bị một người ăn ngay cả xương cốt cũng không còn.

Hơn nữa lúc trước nàng bị ám sát, tuy rằng lần trước sau khi nàng sốt liễn không còn mơ thấy ác mộng nữa, tuy rằng nàng cố gắng muốn quên kia tất cả, lại luôn có cảm giác không nói nên lời.

Có lẽ đây là bất đắc dĩ của người mất trí nhớ.

Phụng Thiên cảm thấy, hiện tại trong hoàng cung duy nhất này đáng được ăn mừng nhất, có lẽ chính là tồn tại của Quân Mặc Ảnh.

Nàng lại thoáng nhìn qua ngôi mộ kia, mang theo vô số nghi vấn, xoay người rời đi.

Tồn tại quý dị như vậy, nàng không thể tùy tiện để người ta biết nàng đã nhìn thấy.

Nếu làm không tốt thấy được bí mật trong hoàng cung, nếu như bị người biết, vậy nàng xong đời, kiểu gì cũng phải rơi đầu.

Phụng Thiên sờ cổ mình, run run rời khỏi đây, bước chân càng chạy càng nhanh.

Cuối cùng thật sự đi mệt, chung quanh lại tối như mực, nhìn cũng không rõ lắm, Phụng Thiên từ bỏ ý tưởng tiếp tục tìm đường, tùy tiện tìm gốc cây đại thụ dựa vào, ôm người run rẩy.

Thật lạnh.

Về sau, Phụng Thiên không khỏi hoài niệm giường lớn ở cung Phụng Ương, nếu nàng còn thoải mái ở bên trong ngủ thật tốt.

Hoàng cung rối loạn.

Gần cuối năm, các cung các điện đều loạn thành một đoàn.

Từ lúc tin tức Thiên phi mất tích truyền ra, để vương tức giận, thị vệ lục soát các cung, càng mãnh liệt hơn so với lần Hi phi quấy phá.

Mọi người không chút nghi ngờ, nếu tra ra đầu sỏ gây nên, kiểu gì để vương cũng phải chém người nọ thành tám khúc.

Trong cung Phụng Y, Hoàng Hậu sai nấu canh giải rượu nhưng vẫn còn chưa phát huy công dụng.

Kỳ thật trước đó, Hoàng Hậu đã nghĩ tới, có lẽ tới nay Hoàng Thượng sẽ không đến đây.

Tuy nói dựa theo quy củ, thời điểm ngày tết Hoàng Thượng đều ở trong cung Phụng Y, nhưng Hoàng Thượng làm sao sẽ quán này đó, nếu muốn dựa theo quy củ, trước đó, Hoàng Thượng lại không thể độc sủng một mình Thiên phi.

Hoàng Hậu thờ dài, Thiên phi kia, cũng không biết đời trước tích đức gì, đời này có mệnh tốt như thế.

Chẳng qua, Hoàng Hậu còn không nghĩ tới, Thiên phi lại mất tích.

Bởi vì loại nguyên nhân này Hoàng Thượng mới không tới chỗ nàng, nàng cũng không biết có phải mình nên cảm thấy may mắn hay không. Dù sao, phi tần mất tích là việc lớn, cho dù Hoàng Thượng không đến, những người trong cung cũng không có cách nào khác động đến người nàng không phải sao?

Quân Mặc Ảnh đến chỗ Thái Hậu trước, dù sao người biến mất sau khi rời cung Phụng Minh.

Đương nhiên Thái Hậu sẽ không ngạc nhiên vậy đi bất cóc Phụng Thiên.

Bà hiểu tính tình của Hoàng Thượng, cũng biết năng lực của Hoàng Thượng, nếu như loại việc này bị điều tra ra, bọn họ còn có thể làm mẹ con hay không?

Cho nên khi Quân Mặc Ảnh mặt trầm như nước đi vào cung Phụng Minh, bà vẫn có thể thẳng lưng nói một câu: "Chẳng lẽ Hoàng Thượng hoài nghi ai gia?"

"Sao mẫu hậu nói như vậy, sao nhi thần có khả năng hồ đồ như thế?" Quân Mặc Ảnh nhú mày.

"Nhi thần muốn hỏi mẫu hậu một chút, lúc ấy có thấy cái gì không thích hợp không? Hoặc là, Thiên phi có xung đột với ai ở chỗ mẫu hậu hay không?"

Lời này đã nói ra tương đương hiểu được, người xung đột với Phụng Thiên, đứng mũi chịu sào chính là đối tượng Quân Mặc Ảnh hoài nghi.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Quan Lục Cung: Đế Vương Kiêu Man Hoàng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 230: Là Quân Mặc Ảnh sao?

Thái Hậu không nghĩ thiên vị Hoa phi, chính là vừa rồi Hoa phi còn muốn đón Phụng Thiên đi qua đón giao thừa, không có khả năng biết trước Phụng Thiên sẽ từ chối, liền càng không thể đại độ an bài người bắt cóc Phụng Thiên.

Chẳng qua, hiện tại Hoàng Thượng hỏi như vậy, cho dù Hoa phi chưa làm gì, cũng không có biện pháp bình yên vô sự. Ai bảo lúc ấy nàng là người duy nhất xung đột với Phụng Thiên.

Cho dù nàng không có quan hệ với việc này, Hoàng Thượng cũng sẽ không cho nàng sắc mặt hoà nhã gì.

"Nếu nói xung đột thật sự không có, chẳng qua là một ít hiểu lầm mà thôi. Nhưng mà sau đó đều giải quyết xong, Hoa phi sẽ không so đo với Thiên phi." Thái Hậu không có nói hết lúc ấy có chuyện gì xảy ra, chỉ nói ra người để vương muốn.

Sau khi rời cung Phụng Minh, Quân Mặc Ảnh không đi chỗ Hoa phi, sai người truyền khẩu dụ: "Hoa phi cấm túc ba tháng."

Hoa phi quả thực mặc danh kỳ diệu, rõ ràng nàng không làm gì, dựa vào cái gì bị cấm túc ba tháng

Trong cung Phụng Minh, nàng nhiều nhất nói với Phụng Thiên mấy câu, ngay cả châm chọc đối phương cũng không có, vì cái gì phải làm như vậy với nàng.

Quân Mặc Ảnh làm như vậy đương nhiên không phải không có nguyên nhân.

Hắn biết chuyện xảy ra ở cung Phụng Minh, nhớ tới trên cung yến Phụng Thiên có chuyện. Tuy nói lúc ấy vật nhỏ cũng không cáo trạng với hắn, sau đó cũng không nhắc lại chuyện này, nhưng hắn biết, khẳng định không thoát khỏi quan hệ với Hoa phi.

Một khi đã như vậy, khiển trách nhỏ nhỏ thì như thế nào?

Quân Mặc Ảnh tuyệt đối không thừa nhận mình giận chó đánh mèo.

Trương Tiến, Cố Thuyên, Ảnh Nguyệt đều đi theo đế vương đi tìm Phụng Thiên, ngay cả Quân Hàn Tiêu cũng xung phong nhận việc gia nhập.

Làm nữ nhân trong hậu cung nhìn xem đồ mất đến cực điểm, hận không thể lần này mất tích là các nàng. Có thể được đế vương nhớ thương như thế, mất tích như vậy trong chốn lát có gì vội vàng.

Đương nhiên, các nàng càng hy vọng Phụng Thiên vĩnh viễn không về được.

Đêm hôm sau.

Phụng Thiên vẫn duy trì tư thế ngày hôm qua dựa vào cây, nhưng trên thực tế, nàng đã tìm một ngày, thẳng đến khi trời tối mới hết sức lực dừng lại. Giờ phút này, khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng trắng bệch, đầu tóc hỗn độn, quần áo tả tơi.

Bởi vì không ngừng xé vải từ trên quần áo xuống, một bộ y phục lành lặn đã nát tan.

Nhưng đây không phải là vấn đề.

Phụng Thiên cảm thấy, vấn đề lớn nhất là, nàng đã đói bụng hai ngày một đêm, sắp bị chết đói.

Vừa lạnh vừa đói.

Phụng Thiên tội nghiệp ngẩng đầu nhìn trời, nhìn mặt trăng sáng trên cao, đột nhiên nghĩ tới cô bé bán diêm. Chỉ tiếc, hiện tại nàng ngay cả ảo tưởng đều không nghĩ ra được.

Ngay lúc nàng ôm bụng hít hơi, loáng thoáng xuất hiện ánh sáng làm cho nàng từ chưa xót chuyển sang kinh ngạc.

Là Quân Mặc Ảnh sao?

Đúng không?

Phượng Thiên cắn môi dưới, hô hấp bị kiềm lại, vội vàng đứng lên, lẩn mình nấp sau cây.

Đến khi bóng dáng cao to kia dần dần rõ ràng, vạt áo màu vàng dưới ánh đèn lồng chiếu rọi tới gần, khuôn mặt quen thuộc đập đầy mắt, tảng đá lớn tông lòng Phượng Thiên đột nhiên rơi xuống.

Cảm giác duy nhất lúc này, chính là an tâm.

Kỳ tích không có một chút chua xót, mười phần an tâm.

Phượng Thiên chậm rãi đi ra, đi bước nhỏ thong thả ra ngoài, đứng ở trước cây, cắn môi.

"Quân Mặc Ảnh!" Nàng nắm chặt lòng bàn tay, đột nhiên xông đến.

Nam nhân một phen tiếp được nàng, gắt gao ôm người vào trong ngực, dùng sức, niết bả vai của nàng đến đau.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Quan Lục Cung: Đế Vương Kiều Man Hoàng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 231: Nô tài cung Phượng Ương này đều là mắt trắng sao?

Nhưng Phượng Thiên không kêu to nửa câu.

Bên tai truyền đến hô hấp trầm trọng làm cho Phượng Thiên biết giờ phút này tâm tình hẳn thực áp lực, thực trầm trọng. Hai tay ôm nàng đều run nhè nhẹ, nàng thậm chí có thể cảm nhận được ngực hẳn phập phồng.

Hắn còn khấn trương hơn nàng.

Cẩn thận ngẩng đầu nhìn hắn một cái, nhưng không xem hoàn hảo, vừa thấy liền thật xong rồi, nam nhân hé ra mặt đen lồi nàng từ trong lòng ra, đôi môi nhỏ nhắn mím chặt thẳng tắp một đường.

Bốn mắt nhìn nhau, Phượng Thiên nhìn thấy con tức từ đáy mắt hắn.

"Nói cho trầm, sao lại thế này?" Giọng Quân Mặc Ảnh âm trầm, dạn từng chữ một, tràn đầy tức giận.

Phượng Thiên ngăn người: "Người không cảm thấy ta nhàn chán không có việc tự chạy vào đây chứ?"

Nhớ tới sáng sớm ngày hôm qua nam nhân này còn tức giận với nàng, thẳng đến lúc rời cung Phượng Ương cũng không làm lành với nàng, Phượng Thiên liền khẳng định ý nghĩ của mình: "Ta nói với người..."

"Ai mang nàng vào?" Không đợi nàng nói cho hết lời, Quân Mặc Ảnh liền chặn lời nàng, gần như là cắn răng dạn ra một câu như vậy.

Mi tâm Phượng Thiên nhú lại.

Xem ra, hắn biết nàng không phải cố ý chạy vào.

Nhưng hiện tại hắn làm ra vẻ này, khiến nàng cảm thấy đối tượng hẳn tức giận không phải nàng, nhưng lại như cũng có nàng.

Quả nhiên là tâm nam nhân, như chằm dưới đáy biển.

"Ta không biết. Sau khi rời khỏi cung của Thái Hậu, ta trở về cung Phượng Ương. Trên đường về mặc danh kỳ diệu bị người đuổi giết, ta bỏ chạy, sau đó liền chạy tới đây." Ngại sắc mặt của nam nhân, Phượng Thiên ngoan ngoãn nói hết việc đã xảy ra.

Ngay cả chính nàng đều cảm thấy kinh ngạc, trong quá trình, thế nhưng nàng cố ý xem nhẹ chuyện hắc y nhân dẫn nàng đến đây.

Ánh mắt Quân Mặc Ảnh dừng trên người nàng thật lâu.

Không tự giác, tay liền xoa nửa bên mặt nàng, nhìn đầu nàng giống như tổ chim, nhìn không được xoa xoa.

"Thật sự có bản lĩnh biến mình thành dáng vẻ này, không biết còn tưởng rằng nàng đánh nhau với người ta."

Phượng Thiên khiếp sợ túm tay áo hắn: “Quân Mặc Ảnh, ta đáng thẹn như vậy, ngươi còn dùng loại giọng điệu hung dữ này nói chuyện với ta sao? Chẳng lẽ thời gian dài như vậy, ngươi còn chưa hết tức giận sao?”

Quân Mặc Ảnh ngẩn ra.

Thật lâu sau, mới phản ứng lại nàng nói là hôm qua hắn tức giận không nói chuyện với nàng.

Nhưng, sao có khả năng, hai ngày nay tìm nàng đến mức thần hồn hoảng hốt, làm sao còn nhớ rõ việc kia?!

Quân Mặc Ảnh thở dài, liền vuốt cái gáy nàng, ôm người vào lòng, lần này, động tác của hắn lại cực kỳ ôn nhu.

Vật nhỏ này, bất luận khi nào cũng biết làm hắn đau lòng.

Tựa như hiện tại, chỉ cần nói một câu, liền đủ để cho lửa giận của hắn biến mất không còn thấy bóng dáng.

"Sao chuyện gì đều có thể phát sinh trên người nàng vậy?" Quân Mặc Ảnh bất đắc dĩ cười.

"Chỉ cần trầm không ở bên cạnh nàng một lúc, nàng có thể làm ra chuyện chọc đến lửa."

"Đúng vậy, đúng vậy, không có ngài ở bên cạnh ta, ta thật đúng là làm chuyện gì cũng không thuận, còn suốt ngày xuất hiện ngoài ý muốn. Có thể thấy được hoàng đế bệ hạ ngài có bao nhiêu quan trọng với ta." Phượng Thiên thấy sắc mặt hắn tốt lên, cái đuôi lập tức vênh lên, cười tủm tỉm nói: "Nếu không như vậy đi, về sau ngài buộc ta ở lưng quần mang theo bên người là được!"

Quân Mặc Ảnh biết rõ nàng lại bắt đầu bậy bạ, mà khi nàng nói đến "Có thể thấy được ngươi có bao nhiêu quan trọng với ta", khóe môi vẫn không nhìn được cong lên.

Nhưng đột nhiên hắn nhớ tới cái gì, sắc mặt lại lạnh xuống: “Nô tài cùng Phượng Ương đều là mắt trắng sao? Đường đường là một phi tử, đi ở trên đường cũng không có người đi theo, khiến nàng vô duyên vô cớ mất tích như vậy?”

"À! Kỳ thật..." Phượng Thiên đau đầu, sao nàng có thể nói là nàng sai Đông Dương chạy về?

Bạn đang đọc truyện *Sủng Quan Lục Cung: Đế Vương Kiêu Man Hoàng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 232: Bạo quân vĩ đại

Trên đường trở về, Phượng Thiên do dự trong chốc lát, cẩn thận hỏi hai vấn đề.

Thứ nhất, sao nam nhân này tìm được của nàng?

Đáng tiếc trực tiếp bị Quân Mặc Ảnh không nhìn.

Thứ hai, rốt cuộc chỗ này là làm sao, vì sao nàng đi như thế nào đều không đi ra được?

Vấn đề này lại được giải đáp.

Sau khi đi ra khỏi mê cung vạn ác, Quân Mặc Ảnh chỉ vào hai chữ "Cấm địa" to như vậy ở cửa, thân nhiên nói cho nàng, đúng vậy, đây là cấm địa. Sở dĩ không ra được, là vì bên trong bày Ngũ Hành bát quái trận, vì phòng ngừa có người như nàng tùy tiện xâm nhập như vậy.

Phượng Thiên nhìn đáng vẻ hắn đang tức giận dần, ngượng ngùng sờ mũi, quyết định không hỏi nam nhân này vấn đề gì liên quan đến địa phương quý quái này nữa.

Trở lại cùng Phượng Ương, cung nhân nhìn đến nàng sắc mặt tái nhợt bị đế vương ôm trở về, rõ ràng vừa kích động vừa vui vẻ, nhưng chú ý tới đáng vẻ nàng bản không chịu nổi, lại không khỏi đau lòng.

Một đám muốn chạy đến trước mặt nàng thỉnh an ân cần thăm hỏi, nhất là Đông Dương, còn kém không bay lại đây.

Nhưng mà Phượng Thiên phát hiện, tư thế đi đường của mọi người đều đặc biệt vắn vẹo.

"Sao các ngươi đều như thế này?" Phượng Thiên nhíu mày, vừa nói, một bên nhìn về phía Đông Dương.

Ý cười của Đông Dương cứng đờ bên miệng, ánh mắt lóe ra cú đầu, không nói chuyện.

Phượng Thiên hít mắt, lại nhìn về phía Lưu Nguyệt, hoài nghi nói: “Lưu Nguyệt ngươi nói, đây là có chuyện gì?”

Lưu Nguyệt muốn nói lại thôi, đáy mắt hiện lên một vết sáng không rõ. Cuối cùng lại giống như Đông Dương, không nói cái gì.

"Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?" Phượng Thiên phát điên, rống một tiếng lên mới phát hiện trong bụng mình sôi lên, khó chịu đến đau bụng.

Một đường này khiến nàng khẩn trương, đã quên mình đói bụng.

Quân Mặc Ảnh liếc mắt một cái nhìn thấy nàng sờ bụng, mi tâm nhíu lại, lãnh giọng nói: “Khiến chủ tử lạc mất, không nên đánh sao?” Nói xong liền quét về phía Đông Dương Lưu Nguyệt: “Dận ngự thiện phòng chuẩn bị chút đồ ăn nhẹ gì đó, lại đi nấu bát canh lại đây, động tác nhanh lên.”

Phượng Thiên vào điện, mới phản ứng lại từ trong lời nói của nam nhân, lập tức hét lớn: “Quân Mặc Ảnh ngươi là đồ bạo quân, sao động cái liền đánh người vậy?”

Tất cả mọi người ngoài phòng giật nảy mình. Chủ tử uy vũ, chủ tử khí phách!

"Thân là nô tài, không ở bên người chủ tử hầu hạ thật tốt, khiến chủ tử gặp nguy hiểm lớn như vậy, chẳng lẽ còn quản thật?!" Quân Mặc Ảnh liếc nàng một cái, giọng điệu lạnh nhạt.

Phượng Thiên ế ế, thật sự không có cách nào thảo luận vấn đề ngang hàng với cô nhân.

Chính là không nghĩ tới, mình có lòng tốt còn làm chuyện xấu.

Kỳ thật hôm qua, nếu là cung khác thì còn tốt, chủ tử đi vào thính an, nói không chừng nô tài có thể đi theo bên người chủ tử, hoặc là có người tìm gian phòng để các nàng nghỉ một lát. Nhưng cung Phượng Minh không giống, nô tài đều phải đứng dưới gió lạnh. Hơn nữa hôm qua trời còn đặc biệt lạnh, Phượng Thiên không nhẫn tâm để Đông Dương đứng đó, đảm bảo nàng chạy trở về.

Ai biết liền xảy ra chuyện như vậy.

Nhưng mà cho dù Đông Dương có ở đó cũng vô dụng, dựa vào võ công của hắc y nhân, khả năng liền trực tiếp giết người.

Nghĩ đến đây, đột nhiên Phượng Thiên cảm thấy, vẫn là chịu bị đánh đi, ít nhất bảo vệ được mạng nhỏ.

"Bạo quân vĩ đại, ngài đừng nóng giận, ta không nói về vấn đề này nữa."

Phượng Thiên đi vào trong điện nhìn thấy thái giám quý phi liền trực tiếp ngã xuống, phát ra một tiếng thở dài thoải mái.

"Ngươi không biết, hai ngày này khiến ta mệt chết, giống hệt ruồi bọ đi tìm đường, kết quả vẫn ở bên trong. Nếu ngươi không đến, kiểu gì ta cũng phải..."

Bạn đang đọc truyện *Sủng Quan Lục Cung: Đế Vương Kiều Man Hoàng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 233: Liên Tịch, ngươi thật to gan!

Đột nhiên ý thức được nam nhân lạnh lẽo liếc nàng một cái, Phượng Thiên giật mình, nuốt lời định nói trở vào.

Đờ mờ!

Thiếu chút nữa lại nguyên rủa chính mình đã chết.

"Cái kia..." Phượng Thiên sờ bụng, ngưng ngưng nở nụ cười hai tiếng: "Ta rất đói, sao còn chưa có đồ ăn?!"

Vừa dứt lời, lập tức có tiếng tiểu thái giám truyền đến từ bên ngoài: “Hoàng Thượng, canh đã nấu xong rồi ạ.”

"Lấy tiến vào." Quân Mặc Ảnh nhíu mi liếc Phượng Thiên một cái, chỉ vào cái bàn trong điện, sau đó khoát tay áo để hắn lui ra.

Loại canh này, hương vị rất cổ quái.

Phượng Thiên nhíu mi, muốn nói tuy rằng mình vừa lạnh vừa đói, nhưng tạm thời còn không có cảm mạo phát sốt, không cần uống cái này. Trong bụng trống rỗng, nếu uống loại này vào, kiểu gì cũng phải "Àm ăm" một trận.

Mầu chột là, dạ dày nàng vốn cuộn cuộn khó chịu, hương vị canh này lại vị diệu như vậy.

Chẳng qua, trong ánh mắt híp lại của nam nhân đang gần sát, Phụng Thiên vẫn phần nộ lấy bát, uống xuống.

Quân Mặc Ảnh đứng ở trước mặt nàng, từ trên cao nhìn nàng, mi tâm dần dần dần ra.

Một lát sau, mới cúi người xuống, lau nước còn sót ở miệng nàng.

Long bào màu vàng dưới ánh nến chói mắt.

"Trẫm đi vào tìm nàng, nàng đi đâu?" Quân Mặc Ảnh làm như lơ đãng nhìn nàng một cái, khẩu khí lạnh nhạt.

Ánh mắt Phụng Thiên ngưng lại.

Giây lát sau, đột nhiên nàng hoảng hốt: "Không phải người nói đó là Ngũ Hành bát quái trận sao, làm sao ta biết mình đang đi chỗ nào?"

Quân Mặc Ảnh nhếch đuôi lông mày lên, môi mỏng như có ý cười, trong mắt phụng hẹp dài cũng giữ kín như bưng.

"Nói cũng đúng, liền đầu óc ngốc của nàng, sao có khả năng biết."

Trong cung mọi người biết Thiên phi đã được tìm thấy, nhưng cụ thể là tìm thấy ở đâu, nhưng không ai biết được.

Để vương hoàn toàn phong tỏa kín tin tức.

Điều duy nhất các nàng biết, chính là toàn bộ cung nhân trong cung Phụng Ương đều bị đế vương hạ lệnh đánh bán tử, về sau khi chủ tử ra ngoài, nếu nô tài còn dám không đi theo, sẽ chờ bị đánh đi.

Cố tình vào lúc này, lại truyền ra tin Thiên phi vào cấm địa trong hoàng cung.

Trong lúc nhất thời, trong cung lời đồn đãi nổi lên bốn phía, không ít người thậm chí thỉnh cầu đế vương theo lễ công bằng, đi vào cấm địa, giết không tha.

Nhưng mà mọi thứ, đều bị đế vương lấy chứng cứ không đủ phủ nhận.

Mọi người thăm nghĩ, đâu phải là chứng cứ không đủ, rõ ràng chính là Hoàng Thượng ngài bắt công có được không?!

Muốn nói tiếp, mấy cái góc ngách trong cung đều bị lục tung lên trong hai ngày một đêm, cửa cung lại có người nghiêm khắc gác, nếu Thiên phi trở về từ ngoài cung, sao lại có khả năng không ai nhìn thấy?!

Giải thích duy nhất, chính là Thiên phi vốn không ra khỏi cung.

Như vậy lúc ấy đế vương bỏ mặc mọi người, một mình đi tìm Thiên phi, vô cùng có khả năng chính là cấm địa.

Nếu không, khoảng thời gian Thiên phi mất tích kia làm gì có chỗ anof có thể giấu người?

Trong cung Phụng Minh, trên mặt Thái Hậu tràn đầy lạnh lẽo không nói gì ngồi yên trên ghế, trong mắt đầy lửa giận.

"Liên Tịch, người thật to gan." Thái Hậu trầm giọng gầm lên, hô hấp dồn dập.

Khuôn mặt Liên Tịch tiều tụy quỳ ở dưới, sắc mặt tái nhợt, hai mắt vô thần, tuy đã mặc một tầng y phục mùa đông thật dày, thân hình vẫn đơn bạc như là chỉ một trận gió nhỏ cũng bị cuốn đi.

"Vâng, nô tỳ đáng chết."

Nàng không khóc không nháo, khuôn mặt trong trẻo nhưng lạnh lùng, thậm chí ngay cả giọng điệu cũng nhẹ nhàng không một tia gợn sóng.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Quan Lục Cung: Đế Vương Kiêu Man Hoàng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 234: So với một người chết, nàng muốn tranh như thế nào?

"Chẳng lẽ người coi Hoàng Thượng là đồ ngốc sao? Ở trong cung chuyện mua người giết người lớn như vậy người cũng dám làm, còn có cái gì người không dám." Thái Hậu chỉ thẳng mặt nàng, hộ giáp màu vàng dưới ánh nến lóe lên ánh sáng khiếp người.

"Nếu bị điều tra ra, rồi đầu cũng không chỉ có một mình ngươi, còn có toàn bộ gia tộc ngươi có biết hay không?"

"Thái Hậu, nô tỳ không có mua giết người người, nô tỳ chính là..." Liên Tịch quỳnh lên, suýt nữa liền thốt ra.

Nhắm mắt lại, Liên Tịch thở ra một hơi thật dài, chung quy không có nói ra cái gì.

Việc đã xảy ra, mặc kệ ước nguyện ban đầu của nàng là gì, hiện tại đã hết đường chối cãi.

Một khi đã như vậy, vậy nàng càng không nên nói lời dư thừa. Nếu không...

"Là nô tỳ đáng chết, tất cả tội lỗi đều để một mình nô tỳ gánh, muốn giết muốn chém, đều do một câu nói của Thái Hậu. Chính là, mong Thái Hậu xem ở phân thượng Liên Tịch phụng dưỡng Thái Hậu nhiều năm, không cần liên lụy gia tộc của Liên Tịch."

"Ngươi nghĩ ai gia đồng ý chịu liên lụy?!" Thái Hậu "Ba" một cái đánh vào mặt bán, về mặt giận dữ: "Ai gia là cô ngươi, chẳng lẽ gia tộc của ngươi, không phải gia tộc của ai gia sao?"

Thái Hậu dặn ra một câu: "Nhưng nếu bị Hoàng Thượng biết, ở trong hoàng cung ám sát phi tần như vậy, ngươi cho là ai gia còn có thể giữ được các ngươi sao?"

Liên Tịch gắt gao cắn chặt môi, không rên một tiếng, trên mặt sớm không còn một tia huyết sắc, tái nhợt dọa người.

"Nô tỳ đáng chết!"

Trừ bỏ lời này, nàng thật sự không biết nên nói cái gì.

Thật lâu sau, Thái Hậu thở dài: "Chuyện lần này, ai gia che giấu cho ngươi. Còn người kia, ai gia cũng sai người đi dọn sạch sẽ. Nếu ngươi còn dám có tiếp theo, ai gia thật sự không bảo vệ được ngươi, có nghe hay không?"

Thân mình Liên Tịch chấn động, không thể tin ngẩng đầu nhìn Thái Hậu.

Che lấp?!

Vậy nàng?!

"Thái Hậu!" Giọng Liên Tịch run run, giống như buộc chặt, lòng đầy chua xót và cảm kích.

"Được rồi, đứng lên đi." Thái Hậu xoa mi tâm, tự mình đi qua nâng nàng dậy.

Thở dài, nói: "Ngươi đứa nhỏ này, ai gia biết ngươi từ nhỏ đã thiện tâm, sao lúc này liền hồ đồ như thế?!"

"Nô tỳ thật sự biết sai lầm rồi." Liên Tịch cúi đầu hạ mi mắt, giọng nói dần dần tắc nghẹn.

"Thái Hậu, nô tỳ cũng không dám nữa."

Thái Hậu vỗ lưng nàng: "Trong lòng ngươi có Hoàng Thượng, ai gia biết. Ngươi chán ghét Thiên phi, ai gia cũng hiểu được. Nhưng làm việc đều phải nắm chắc, lần này người làm ra chuyện cả gan làm loạn như vậy, thật sự vốn không có lo lắng qua sao?"

"Nô tỳ, nô tỳ..." Liên Tịch run run nói, rốt cục không nhịn được khóc thành tiếng, một tiếng khóc thút thít khiến tâm người nghe được cũng đau.

Nàng phải giải thích với Thái Hậu như thế nào, không phải nàng muốn mạng của Thiên phi.

Muốn mạng một người, thật sự rất đơn giản. Chính là hậu quả, lại thật sự không phải chuyện nàng có thể thừa nhận được.

Hiện tại trong lòng Hoàng Thượng có Thiên phi, nếu Thiên phi thật sự chết, không cần nói đến việc Hoàng Thượng tra rõ nguyên nhân có báo thù hay không, chính là Thiên phi vẫn ở trong lòng Hoàng Thượng không thể phai nhòa như vậy, nàng nên làm cái gì bây giờ?

Cùng một người chết, nàng phải tranh như thế nào?

Nàng muốn là tâm của Hoàng Thượng.

Cho nên Thiên phi không thể chết, ít nhất là không thể chết trong tay nàng.

"Được rồi, đừng khóc." Thái Hậu hiền lành vỗ vai nàng, trên mặt hiện lên một tia bất đắc dĩ: "Ai gia không hỏi, ngươi cũng đừng khóc nữa."

Bạn đang đọc truyện *Sủng Quan Lục Cung: Đế Vương Kiêu Man Hoàng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 235: Hắn là hắn cũng không muốn cho nàng biết chuyện này

Phượng Thiên bồi bồi ước chừng hai ngày, mới bỏ lại buổi tối hôm đó.

Đều nói mất một đêm phải dùng thời gian một tuần để bù lại, Phượng Thiên cảm thấy lời này không sai một chút nào. Lúc ấy ở trong cấm địa, tuy rằng buổi tối nàng cũng sẽ ngủ trong chốc lát, nhưng cho dù đang ngủ cũng có thể bị trời lạnh làm cho tỉnh lại, chất lượng giấc ngủ kém đến cực độ.

Hiện tại xem như đã trở lại.

Lần đầu tiên Phượng Thiên vừa lòng cung Phượng Ương như vậy.

Nàng nằm ở trên giường, tầm mắt vừa lúc dừng ở hai cái chuông gió, đều là Quân Mặc Ảnh đưa cho nàng, đều là vật nàng yêu thích nhất đời trước, hiện tại thoát nhìn, đều vẫn tốt đẹp như vậy.

Khóe miệng không khỏi mỉm cười.

Cũng không biết sao, trong đầu đồng thời hiện lên ngôi mộ trong cấm địa kia.

Phượng Phi là ai?

Từ lúc trở về, nghi vấn này vẫn xoay ở trong lòng nàng, mãi không tan được.

Nàng không biết phải mở miệng hỏi Quân Mặc Ảnh chuyện này như thế nào, không chỉ như vậy, thậm chí khi hắn hỏi lúc trong cấm địa nàng đã đi đâu, nàng cũng tỏ vẻ không biết gì, tránh vấn đề hắc hỉ.

Trực giác nói cho nàng, Quân Mặc Ảnh cũng biết tồn tại của ngôi mộ kia.

Hơn nữa, hắn là hắn cũng không muốn cho nàng biết chuyện này.

Cho nên lúc mới tìm được nàng biểu hiện kỳ quái như vậy, không giống lần đầu tiên nàng mất tích, lửa giận của hắn hoàn toàn đến từ lo lắng cho nàng. Nhưng lúc này, như còn có cái khác.

Tỷ như, lúc ấy hắn nhất định muốn này đuổi giết người muốn giết nàng, bởi vì bọn họ "Vô tình" làm cho nàng tiến nhập cấm địa.

Quân Mặc Ảnh và Phượng Phi, có quan hệ gì đây?!

"Nương nương ngài tỉnh rồi, có muốn nô tỳ hầu hạ ngài đứng lên rửa mặt thay y phục hay không?" Đột nhiên bên tai vang lên giọng của Đông Dương, bỗng dưng kéo tỉnh thần của Phượng Thiên quay lại.

"Vậy đứng lên đi." Phượng Thiên cố ngồi dậy từ trên giường, mi tâm vẫn nhú lại chưa dần ra hoàn toàn.

Lúc Đông Dương búi tóc cho nàng, Phượng Thiên chăm chú hỏi: "Đông Dương, người còn nhớ rõ lúc trước ta hỏi người vấn đề kia không?" Nàng lại bổ sung nói: "Chính là trước khi ta mất trí nhớ, có phải rất thích động vật hay không?"

"Sao nương nương lại nhớ việc này?" Đông Dương ở một bên búi tóc cho nàng, một bên cười: "Không phải Hoàng Thượng đồng ý rồi sao, đến thời điểm săn bắn năm nay, bắt cho nương nương mấy con động vật nhỏ về chơi."

"...."

Nàng là loại người chỉ nghĩ đến chơi thôi sao?

"Không có gì, ta chỉ suy nghĩ một chút về thói quen trước khi mất trí nhớ, người nói cho ta nghe một chút đi."

Đông Dương nghĩ: "Thật ra trước đó nương nương không có biểu hiện ra yêu thích ở phương diện này, nhưng mà nương nương luôn thiện tâm, thích mấy con chó con mèo con cũng không kỳ quái."

Phượng Thiên xoa mi tâm, biết chuyện của chim xanh nàng không hỏi ra nguyên nhân rồi.

"Đi đi, đến lúc đó mang cái gì về, liền giao cho người nuôi." Nàng bĩu môi: "Còn nhớ rõ người vào cung bao lâu rồi không?"

"Bẩm nương nương, nô tỳ mười hai tuổi liền vào cung. Nay, cũng đã nhiều năm rồi."

Phượng Thiên thần nhiên "À" một tiếng: "Vậy ngươi có biết, trong cung từng có người tên là Phượng Phi không?"

"Phượng Phi... nô tỳ không nghe nói qua có người này." Động tác chải đầu của Đông Dương cho nàng không dừng, Phượng Thiên híp mắt, từ trong gương đồng quan sát biến hóa rất nhỏ trên thần sắc của nàng, nhưng không tìm được chỗ nào không được tự nhiên.

Đông Dương mười hai tuổi vào cung, đã qua vài năm, chưa bao giờ nghe nói đến tên người này.

Thì phải nói, trước khi Đông Dương vào cung, hẳn là Phượng Phi này cũng đã mất.

Quân Mặc Ảnh hai mươi bảy?!

Bạn đang đọc truyện *Sủng Quan Lục Cung: Đế Vương Kiêu Man Hoàng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 236: Đang tìm cái gì vậy?

Ngự Thư Phòng.

"Hoàng Thượng, lần trước ngài sai vì thần tìm người hiểu tiếng chim ở dân gian, vì thần đã tìm được rồi." Trương Tiến đứng ở trước mặt đế vương, cung kính nói: "Có cần vì thần mang chim xanh về, để người nọ nhìn xem, chim này có thể nói ra chút gì không?" Hắn chỉ vào cái lồng chim để trong góc Ngự Thư Phòng hỏi.

Quân Mặc Ảnh nhũ mày suy nghĩ trong chốc lát, trong con ngươi đen tuyền hiện lên một tia sắc bén.

"Không cần, ngươi tìm cơ hội dẫn hắn tiến cung, trầm tự mình hỏi."

Có một số việc, cho dù là thân tín của hắn, cũng không thể tùy tiện tham dự. Nhất là khả năng quan hệ đến người nào đó.

"Vâng, vì thần hiểu."

Nói thật, Trương Tiến không quá hiểu được.

Chuyện này hắn vẫn đều tham dự, vì cái gì đột nhiên đế vương muốn đích thân hỏi.

Làm một thần tử, nhất là một thần tử trung tâm, đế vương không tín nhiệm không thể nghi ngờ là khiến người khủng hoảng. Chẳng qua, hắn cảm thấy biểu hiện của đế vương cũng không giống như là không tín nhiệm hắn, nếu không, cũng không để hắn đi dân gian tìm người.

Trương Tiến thở dài, tâm đế vương thật khó dò.

Theo đế vương nhiều năm như vậy, hắn phát giác mình vẫn là không hiểu nam nhân này.

Thâm trầm, tức trí đa mưu, vui giận không hiện ra mặt, tất cả đều không đủ để hình dung đế vương của bọn họ. Nhưng cố tình, lúc hắn cảm thấy mình gặp được một thiên cổ minh quân, đế vương lại không để ý mọi người phản đối, giống hôn quân độc sủng một nữ nhân địch quốc đưa tới.

Thậm chí Trương Tiến lo lắng, nếu vị Thiên phi nương nương kia thật sự dụng tâm kín đáo, có thể cứ như vậy hủy thiên cổ minh quân này không?

Không?!

Sẽ không?!

Đế vương anh minh như thế, cho dù thật sự sủng ái, cũng tuyệt đối sẽ không!

"Trương Tiến, trầm cho ngươi lui ra, ngươi không nghe thấy sao?" Quân Mặc Ảnh ngẩng đầu từ tấu chương lên, thần nhiên quét hắn một cái, thần sắc lại không kiên nhẫn, trên mặt nhạt nhẽo như trước không dậy nổi một tia gợn sóng, lại khiến Trương Tiến hoảng sợ.

Nghĩ đến rất nhập thần, thế nhưng ngay cả đế vương nói cũng không nghe được.

"Vi thần đáng chết." Trương Tiến cung kính khom người: "Vi thần cáo lui."

Sau khi thể lực của Phượng Thiên khôi phục, lại ở trong sân chăm sóc hoa cỏ của nàng.

Nhưng mà hôm nay nàng chỉ ép buộc trong chốc lát, rất nhanh liền vào nhà, phân phó Đông Dương Lưu Nguyệt ra bên ngoài tiếp tục làm nốt việc nàng

đang làm dở.

Vào nội điện, Phụng Thiên chậm rì rì thông thả bước, như cũng không vội mà làm cái gì.

Vào ở lâu như vậy, nàng chưa quan sát kỹ nơi này.

Phụng Thiên nhíu mi tâm, ánh mắt nhạt nhẽo từ từ xẹt qua bốn phía.

Cung Phụng Ương rất xa hoa, không chỉ xa hoa, bố trí còn rất đẹp, rất bá khí, đủ thấy là mất một phen tâm tư.

Ánh mắt Phụng Thiên như không bỏ quên từng tấc đất, sau đó mới chậm rãi đi đến hòm gỗ cây lê trong điện, một mùi thơm ngát thân nhiên bay vào mũi, Phụng Thiên do dự hai giây, mới mở nó ra.

Đồng Dương nói, mấy đồ đưa tới từ cung Dao Hoa cơ bản đều ở chỗ này, còn nhìn thấy vài vật linh tinh ở trong phòng.

Phụng Thiên nhìn qua từng thứ một, y phục, phụ tùng, tú phẩm, nhưng thật ra cũng không thiếu. Còn có chút ngọc quýet chuông linh tinh, cũng không phải cái gì quý trọng.

"Đang tìm cái gì vậy?"

Khi giọng nói từ tính mà lạnh nhạt của nam nhân truyền vào trong tai, Phụng Thiên đang cầm một hộp gỗ tử đàn xem một chút.

"Không có gì, nhân không có việc gì tùy tiện lướt qua, nhìn xem ta có bảo bối gì không?"

Nàng nói xong liền đặt mọi thứ vào trong, sau đó đóng hòm lại, cười quay lại nhìn Quân Mặc Ảnh.

Bạn đang đọc truyện *Sùng Quan Lục Cung: Đế Vương Kiêu Man Hoàng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 237: Không ai biết

"Sao cả ngày chỉ nghĩ đến bảo bối vậy?" Quân Mặc Ảnh nhìn lướt qua cửa gỗ đã đóng chặt, mắt phượng khẽ híp lại, nhưng mà trong giây lát liền khôi phục như thường.

Chọc khuôn mặt nhỏ của nàng, cười nói: "Tư khố cung Càn Long đều là của nàng, còn chưa đủ sao?"

"Thỏa mãn rồi." Phụng Thiên khoác vào cánh tay hắn, mềm nhũn dựa trên người hắn, một bên lôi kéo hắn đi ra ngoài: "Làm gì có ai ngại nhiều bảo bối đâu, đương nhiên là càng nhiều càng tốt, đúng không?"

"Đúng, Thiên Thiên nói đều đúng." Quân Mặc Ảnh bất đắc dĩ lắc đầu.

"Quân Mặc Ảnh, người thật sự là càng ngày càng không có nguyên tắc." Phụng Thiên bĩu môi, bắt hắn nhỏ giọng lắm bầm.

Quân Mặc Ảnh nhướng mi, "Ừ" một tiếng, cái tay nhân rồi vươn ra vỗ đầu nàng một chút: "Có phải nàng được tiện nghi còn khỏe mẽ không? Trẫm thấy chắc là nàng lại ngứa da nữa rồi hà."

Phụng Thiên vội vàng bỏ tay hắn ra, về mặt cảnh giác nhìn hắn: "Người sẽ không lại muốn đánh ta chứ?!"

Quân Mặc Ảnh dở khóc dở cười: "Trẫm còn chưa động thủ đâu, nàng chạy cái gì?"

Phụng Thiên xuy một tiếng: "Chờ người động thủ ta mới chạy, người cho ta là cóc à? Đến lúc đó ta liền trực tiếp biến thành một đồng thịt nát rồi có được không?!"

Quân Mặc Ảnh nhin cười trong lòng, cố ý hạ mặt giả bộ tức giận.

"Lại đây."

Trông mắt Phụng Thiên khẽ đảo vài vòng, đột nhiên ho khan một tiếng đi đến chỗ hắn, cười tủm tỉm hỏi: "Thời gian ra ngoài săn bắn đã định ra rồi sao?"

Không nghĩ đột nhiên nàng nhắc tới cái này, Quân Mặc Ảnh nghĩ nghĩ, mới gật đầu nói: "Không sai biệt lắm. Mấy ngày nữa, chờ trẫm lo xong chuyện trong triều, đại khái là có thể xuất phát."

"Ừ ừ, thật vui về!" Phụng Thiên tỏ vẻ rất vừa lòng với phản ứng của hấn, tươi cười rạng rỡ, trong con ngươi màu đồng lóe lên tia sáng.

Cắt đề tài này ở đây thôi, chính là muốn hiệu quả này!

Mấy ngày sau, cung Thi Họa.

Thần phi nhắm hai mắt nằm ở trên tháp ngũ nhân, ngón tay thon dài đặt trên bàn trà ở bên cạnh, dung nhan cao quý tao nhã.

"Mấy ngày rồi?!" Nàng khẽ nhếch đuôi lông mày, môi mỏng màu đỏ thắm khẽ mở, mở mắt ra nhìn thoáng qua Linh Lung đang quỳ đấm chân nàng.

"Đã hai ngày rồi, còn chưa tra ra tin tức là chỗ nào truyền ra."

Thần phi cũng không tức giận, nhưng trong giọng nói nồng đậm ý tứ châm chọc cũng làm cho người ta không thể bỏ qua.

"Nô tỳ vô năng." Linh Lung có chút khản trương, tuy thân thể của nàng đã cứng ngắt, lực đạo trên tay vẫn không chế rất tốt, sợ một khi không cẩn thận đấm nặng hoặc là nhẹ, lại rước lấy một trận đánh chửi.

"Ban đầu nô tỳ nghe nói tin tức này, là từ chỗ một tiểu thái giám trong cung chúng ta, sau đó bẩm báo cho nương nương. Sau đó nương nương sai nô tỳ đi thăm dò chuyện này, nô tỳ quay lại hỏi tiểu thái giám kia, hấn cũng không rõ lắm là nghe được từ đâu, chỉ nói đại khái là truyền ra từ hoán y cục."

Linh Lung mím môi nói: "Hoán y cục nhiều người, nô tỳ sợ tra một đám lên sẽ xảy ra việc, cho nên chỉ tìm người quen thuận miệng hỏi vài câu. Kết quả cuối cùng như nô tỳ vừa nói, tất cả mọi người biết tin tức này, nhưng đến tột cùng là ai truyền ra, lại không ai biết."

Nhớ tới chuyện này, Linh Lung cũng thấy quý dị.

Tin tức đầu tiên được truyền ra trong mười hai cung, nói Thần phi là mật thám Tây Khuyết phái tới.

Kỳ thật lời đồn đãi này từ lúc Thần phi hôn mê cũng đã truyền ồn ào huyền ảo, chẳng qua, lúc ấy bị Hoàng Thượng sắp xếp, mạnh mẽ đè ép xuống.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Quan Lục Cung: Đế Vương Kiêu Man Hoàng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 238: Hoàng Thượng... Hấn sẽ tin tưởng Phụng Thiên sao?

Không nghĩ tới, sau một đoạn thời gian gió êm sóng lặng, lời đồn đãi lại nổi lên, thậm chí còn kịch liệt hơn lần đầu tiên.

Trong đó tránh không được có vài người đổ ky Thần phi mà thêm mắm thêm muối, nhưng không có lừa làm sao có khói, đến tột cùng tin tức được truyền ra từ đâu, Linh Lung không thể hiểu hết. Nương nương muốn nàng tra chính là điều này, dựa theo kinh nghiệm mà nói, trong thiên hạ không có bức tường nào chắn được gió, nhất là trong cung. Có tình lúc này thật sự cổ quái, bất luận nàng tìm hiểu nguồn gốc như thế nào, vẫn không tra ra ai là người nói ra đầu tiên.

Mọi việc gây náo loạn lớn như vậy, khẳng định đế vương biết, nhưng cố tình đế vương không tiến hành điều tra gì Thần phi, biểu hiện không có gì khác biệt trước kia, vẫn độc sủng một mình Thần phi như trước, giống như chưa có chuyện gì xảy ra.

Chỉ sợ đến hiện tại, Thần phi và nô tài trong cung nàng còn không biết chuyện này đi.

Đế vương bảo hộ Thần phi như vậy, rất khiến người khác ghen tị.

Linh Lung thở dài, cũng khó trách tính tình nương nương càng ngày càng kém, động một chút liền phát hỏa.

"Không tra ra?" Ánh sáng trong mắt đẹp của Thần phi chợt tắt, thâm thúy lộ ra một tia phức tạp không thể nắm lấy: "Cái gì mà không tra ra?"

Nàng nói xong liền bật cười, chính là tươi cười, thấy thế nào cũng khiến người ta cảm thấy lạnh bạc.

Trong lòng Linh Lung kinh ngạc, giọng nói mang theo một tia run run: "Nương nương, đúng vậy, nô tỳ thật sự không tra ra!"

"Đừng sợ, không tra ra là bình thường. Nếu bị người tra ra, bản cung mới cảm thấy kỳ quái."

Thần phi phá lệ dùng một loại khẩu khí ôn nhu nói chuyện với nàng, trong sâu đáy mắt còn lộ ra một tia ánh sáng quý dị, sợ tới mức Linh Lung "Bùm" một tiếng quỳ rạp xuống đất: "Nương nương, nô tỳ đáng chết!"

Thân phi nhíu mi tâm, tùy tay cầm một tách trà lên hất nước vào người nàng: “Đồ vô dụng, lăn xuống đi.”

"Vâng, nô tỳ lăn." Linh Lung như nghiêng ngã lao đảo đi ra ngoài.

Thân phi nhìn bóng dáng Linh Lung, nhất thời không phát ra tức giận được.

Nàng nói không tra ra là bình thường, vốn chính là lời nói thật, nha đầu chết tiệt kia có cần ngạc nhiên như vậy sao?

Dù sao, sau lưng người nọ là Thái Hậu, nếu ngay cả phóng ra tin tức cũng có thể tùy tiện bị một cái nô tài điều tra ra, vậy Thái Hậu ngồi vị trí kia chẳng phải ngồi không rồi sao?

Thân phi rất rõ ràng, Thái Hậu không hài lòng với Phượng Thiên, còn về không hài lòng đến như thế nào ước chừng là muốn Phượng Thiên chết đi.

Chẳng qua, nàng không nghĩ tới Thái Hậu sẽ dùng chiêu này.

Mặt thám sao?!

Thân phi hí hóp, nàng vẫn hy vọng Phượng Thiên có thể khôi phục trí nhớ, nhưng hôm nay xem ra, chờ đợi kết quả như vậy thật sự xa vời.

Nếu Phượng Thiên thật sự vĩnh viễn không thể khôi phục trí nhớ, thì nên làm cái gì bây giờ?!

Còn có Hoàng Thượng... hắn sẽ tin tưởng Phượng Thiên sao?

Vì đợt săn bắn lần này, để vương sai người thượng y cục may cho Phượng Thiên mấy bộ kỵ trang, mỗi bộ một màu, lúc này vừa mới đưa tới, để ở đằng kia cho Phượng Thiên chọn lựa bộ muốn mang theo.

Phượng Thiên xem xét một đồng vải dệt màu sắc sặc sỡ, nhất thời muốn nổ tung đầu.

Chỉ một bộ trong đồng này, cũng có thể khiến nàng mệt chết.

Thở hào!!

Thở hào chính là tiêu xài như vậy!

"Không vui sao?" Quân Mặc Ảnh nhìn đáng vẻ nàng sầu mi khổ sở, không hiểu nàng không vui cái gì, chỉ là mấy kiểu dáng này cũng không hợp tâm ý của hắn.

Phượng Thiên sợ hắn nói ra "Không thích sẽ làm lại", vội vàng lắc đầu: “Đương nhiên không phải không thích, chẳng qua mỗi một bộ đều tốt như vậy, chúng lựa chọn khó khăn của ta lại tái phát.”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Quan Lục Cung: Đế Vương Kiêu Man Hoàng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 239: Trả giá rất cao

Quân Mặc Ảnh nhíu mày: “Chúng lựa chọn khó khăn.”

Phượng Thiên cười tủm tỉm chỉ vào đầu: “Đúng vậy, nhìn nhiều bộ đẹp mắt như vậy, chẳng lẽ người không cảm thấy chọn cái này vứt cái kia rất đau lòng sao?”

Đau lòng?!

Quân Mặc Ảnh đỡ trán, đáy mắt hiện lên một tia bất đắc dĩ.

"Có khoa trương như vậy sao?" Hắn xoa đầu Phượng Thiên, tùy tay chỉ vài bộ cho nàng: "Trẫm nhìn mấy bộ này đều rất tốt, đừng vì loại việc này mà phiền lòng. Không có người quy định ngày thường sẽ không được mặc cái gì, nếu thích, lúc trở về vẫn có thể tiếp tục mặc, được không?"

"Kỵ trang đương nhiên phải mặc khi ở trên lưng ngựa mới thể hiện tư thế oai hùng hiên ngang khí khái chứ." Phượng Thiên meo meo, tuy rằng chỉ có thể bất đắc dĩ nhận lấy đề nghị của nam nhân này, trong lòng vẫn không khỏi cảm thấy đáng tiếc.

Đều do nam nhân này, nếu hắn không sai người ta làm nhiều như vậy thì tốt rồi.

Cũng do thượng y cục, bọn hắn không làm y phục xinh đẹp như vậy thì tốt rồi.

Phượng Thiên không nói gì nhìn trời, quên đi, hiện tại nàng đang tự làm mình phát điên.

"Chỉ bằng thân thể nhỏ bé này của nàng, còn muốn thể hiện tư thế oai hùng hiên ngang." Tầm mắt của Quân Mặc Ảnh đảo qua từ trên xuống dưới người nàng, cuối cùng nhếch môi, bật cười: "Huống chi, sao trẫm không biết Thiên Thiên biết cười ngựa?!"

Phượng Thiên vốn định trả lời hần một câu chuyện này người không biết thì hơn.

Nhưng giây tiếp theo, đột nhiên nàng nở một nụ cười sáng lạn: "Ta không biết người có thể dạy mà, nếu thật sự không dạy người liền mang ta cùng cười. Dù sao võ công người cao, cười ngựa giỏi, khẳng định có thể chiếu cố ta thật tốt, đúng không?"

Quân Mặc Ảnh nhíu mắt phượng lại: "Muốn trẫm dạy?!"

"Ừ ừ!!!"

Phượng Thiên bị ánh mắt cổ quái của hần nhìn sợ tới mức rụt cổ, cuối cùng lại vẫn không sợ chết nghênh đón.

Quân Mặc Ảnh nhếch môi, cúi đầu cười: "Nhiều năm thế này, trẫm còn chưa làm sư phó cho ai." Hần ôm thân thể của nàng, giọng nói từ tính kia đã khiến Phượng Thiên mặt đỏ tai hồng, càng không nói đến hơi thở ấm áp phả thẳng vào bên tai nàng, làm cho nàng cảm thấy mềm nhũn.

"Muốn trẫm tự thân xuất mã, phải trả giá rất cao."

Vừa dứt lời, Phượng Thiên còn chưa kịp phản bác, bỗng dưng đôi môi liền bị nam nhân ngăn chặn.

Quân Mặc Ảnh giữ gáy nàng, đầu ngón tay xen kẽ giữa những sợi tóc của nàng, lời lẽ giao triền, tương cứu trong lúc hoạn nạn.

Đánh lén?

Nửa ngày, thẳng đến khi khuôn mặt nhỏ nhắn của Phượng Thiên đỏ bừng, thân mình mềm mại đổ vào ngực Quân Mặc Ảnh, đến mức thở dốc, mới rút cục được hần ân xá buông ra.

"Vật nhỏ, đây mới là một phần phí nhỏ." Quân Mặc Ảnh cắn tai của nàng cười khê, mắt phượng lóe lên ánh sáng hợp hồn người, giống như không cần thận một cái, có thể bị hần hút sạch.

Phượng Thiên suốt nửa liền bị lạc không tìm thấy phương hướng.

Sau khi phản ứng lại, nàng cắn răng oán hận nói: "Quân Mặc Ảnh."

"Hiểu rõ rồi chứ nói sau." Quân Mặc Ảnh cho nàng một cái ánh mắt, Phượng Thiên tức giận đến mức hai mắt biến thành màu đen.

"Ta đã nghĩ rất rõ ràng." Phượng Thiên cười lạnh ba tiếng.

"Đừng tưởng rằng người thu được cái kia. Ta nói cho người, cái này gọi là tiền mất tật mang, ra sức lại bán mình."

Dù sao không trốn thoát khỏi vận mệnh bị ăn, Phượng Thiên cảm thấy cứ uất ức bị hần chiếm hết tiện nghi như vậy, còn không bằng ra chiêu trước.

Nhưng mà, ý tưởng này một lần lại một lần suốt nửa khiến nàng không đứng dậy được, rốt cuộc tuyên bố thất bại.

Đến đêm, Phượng Thiên gần như là khóc hô cầu xin tha thứ.

"Đủ, Quân Mặc Ảnh... ta từ bỏ..."

Bạn đang đọc truyện *Sủng Quan Lục Cung: Đế Vương Kiêu Man Hoàng Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 240: Bà không thể nhẫn!

Quân Mặc Ảnh tà tứ cười: "Không phải ban ngày rất có năng lực sao? Sao hiện tại thành như vậy, hửm?!"

Phượng Thiên biết, lúc này nam nhân này lại bắt nạt nàng rồi.

Bà nội nó, xem thường nàng!

Nhưng trước loại việc này, tóm lại là nữ nhân, nàng có biện pháp nào đâu.

"Ta sai lầm rồi, ta sai lầm rồi còn không được sao. Ừm ngươi trước, làm cho ta chậm rãi."

Làm như vừa long vói phản ứng của nàng, hai mắt Phụng Thiên hai mắt mông lung, nhìn thấy đuôi lông mày khóe mắt nam nhân lộ vẻ mỉa mai.

"Ừm, tuy rằng nhận sai hơi chậm, cuối cùng vẫn là trẻ nhỏ dễ dạy. Trẫm là người đại nhân đại lượng, không tính toán với Thiên Thiên."

"...."

Phụng Thiên hít sâu một hơi, cổ nín nổi lên gân xanh, giọng nói mềm xuống: "Vậy ngươi nghỉ một lát, ta nghỉ một lát, được không?!"

"Ngu ngốc, hiện tại như thế này, làm sao có thể ngủ?!" Quân Mặc Ảnh dù có hưng trí đùa với nàng, một bên đùa nghịch thân thể mềm nhũn của nàng, một bên ra sức không ngừng cạy cạy trên người nàng.

Xuân sắc kiều diễm, phong cảnh kích tình.

Lần lượt trải qua kinh nghiệm thống khổ đã nói cho Phụng Thiên, nhần nhất thời gió êm sóng lặng, vỗ mồm cực nhanh chỉ bị chết thảm hại hơn.

Quân Mặc Ảnh lâm triều xong, nghe người ta nói Thái Hậu mời hần đến ngồi, liền đi cung Càn Long thay bộ thường phục, chuẩn bị đi qua.

Chẳng qua lúc ra khỏi cung Càn Long, hần lại đột nhiên sửa đường đi, đến Ngự Thư Phòng một chuyến.

Lúc đầu Lý Đức Thông còn kinh ngạc, lại không biết vị đại nhân nào ở trong Ngự Thư Phòng, lúc này đế vương đi qua làm gì. Không phải Thái Hậu vừa mới phái người đến mời đế vương đi qua sao?!

Nhưng mà, càng khiến hần ngạc nhiên hơn không phải cái này.

Sau khi vào Ngự Thư Phòng, đế vương không làm gì, chỉ tùy tay ném ném một cái bình nhỏ cho hần, chỉ vào lồng đựng chim ở góc phòng: "Cho nó ăn đi, sau đó đi tìm nơi kín đáo cất."

Lý Đức Thông ngẩn người, thật lâu sau mới phản ứng lại đây.

Vâng một tiếng, Lý Đức Thông lập tức chạy qua, chuẩn bị mang lồng chim đi.

"Cho ăn ở đây." Chưa kịp đi hai bước, Quân Mặc Ảnh liền nhíu mi chặn hần lại.

Cho ăn ở đây?!

Lý Đức Thông âm thầm kinh hãi.

Tuy nói giết một con chim như vậy thì không có gì, nhưng Ngự Thư Phòng không thể thấy máu, hôm nay đế vương lại để hần ở chỗ này giết chết chim này, đủ thấy chim này rất quan trọng. Ước chừng, là vì không thể lưu lại tai họa ngầm đi.

Lý Đức Thông không khỏi bội phục tâm tư kín đáo của đế vương.

"Vâng, nô tài tuân chỉ." Thẳng đến khi xác nhận chim xanh không hề tức giận, Lý Đức Thông mới tìm miếng vải đen che ở trên, ra cửa Ngự Thư Phòng.

Sai hần đi xử lý chim xanh kia, cho nên lúc Quân Mặc Ảnh đi cung Phụng Minh, là Tiểu An Tử đi theo hầu hạ.

"Nhi thần thỉnh an mẫu hậu, mẫu hậu cát tường." Vừa vào điện, Quân Mặc Ảnh khom người liền hành lễ với Thái Hậu.

Thái Hậu xoa mi tâm, trong giọng nói lộ ra một cổ thần nhiên mỗi một: "Cái khác ai gia cũng không nói nhiều, tin tưởng Hoàng Thượng hần là hiểu được hôm nay ai gia tìm Hoàng Thượng đến là vì chuyện gì."

Ánh mắt Quân Mặc Ảnh ngưng lại.

"Ý của mẫu hậu, thứ cho nhi thần không thể hiểu được."

"Hoàng Thượng, ngươi còn muốn già ngu sao?" Thái Hậu vỗ mạnh vào bàn một cái, sắc mặt lập tức liền trầm xuống.

Nhiều năm như vậy, bà chưa bao giờ luống cuống như thế, huống chi người đối diện là con bà, là hoàng đế Đông Lan.

Nhưng hôm nay, bà thật sự không thể nhẫn!

Bạn đang đọc truyện *Sủng Quan Lục Cung: Đế Vương Kiều Man Hoàng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 241: Mẫu hậu đừng có ý đồ Với nàng nữa!

"Mẫu hậu bớt giận." Quân Mặc Ảnh chỉ thản nhiên đáp lại, như là hoàn toàn không cảm nhận được lửa giận của Thái Hậu.

Ngón tay đeo hộ giáp của Thái Hậu run run: "Hoàng Thượng, sao ngươi hồ đồ như thế, trong cung đều đã truyền thành như vậy, chẳng lẽ Hoàng Thượng còn muốn tiếp tục che chở nữ nhân kia sao?"

Quân Mặc Ảnh nhủ mi: "Mẫu hậu, trong cung truyền thành như thế nào thì thần mặc kệ, ngay cả chứng cứ cũng không có, chẳng lẽ mẫu hậu muốn thì thần nghe trời tin trời sao?"

"Nhưng hiện tại ngay cả điều tra Hoàng Thượng cũng không làm, sao biết không có chứng cứ?!"

"Bởi vì thì thần biết mật thám chân chính là ai, thì thần cũng tin tưởng Phụng Thiên, cho nên không cần tra."

Thái Hậu khiếp sợ nhìn hấn: "Ngươi nói cái gì?"

"Thì thần nói, thì thần biết mật thám chân chính là ai." Quân Mặc Ảnh mỉm môi mỏng thành một đường thẳng: "Trẫm đã tra xét Thân phi thật lâu, đã xác định nàng chính là mật thám Tây Khuyết phái tối. Cho nên mẫu hậu không cần nghi ngờ người khác."

Sắc mặt hấn bình tĩnh, trong mắt phụng thâm thúy lại không có một tia gọn sáng, làm cho người ta hoàn toàn nhìn không ra trong lòng hấn đang suy nghĩ cái gì.

Đột nhiên Thái Hậu đột nhiên không biết nên khóc hay nên cười.

"Như vậy ai gia cũng muốn hỏi lại Hoàng Thượng một câu, chứng cứ đâu?!"

Không phải bà không tin thì tử của mình, bà rất rõ ràng, Hoàng Thượng không thể lấy loại chuyện như thế này ra nói giỡn, hưởng chi, trước khi xảy ra chuyện của Phụng Thiên, không phải bà không có hoài nghi Thân phi. Chẳng qua gần đây Hoàng Thượng độc sủng Phụng Thiên mới làm cho bà bắt đầu bỏ qua ý tưởng kia.

Nhưng bất luận như thế nào, bà không nghĩ bỏ qua cơ hội lật đổ Phụng Thiên.

Quân Mặc Ảnh không rõ ý tứ xuy một tiếng.

"Chứng cứ chính là chim xanh dùng để trao đổi thông tin giữa mật thám. Mấy ngày trước thì thần vừa vặn bắt được một con, tìm người hiểu tiếng chim đến dịch hộ, biết được con chim kia là do Thân phi nuôi, nhân tiện bắt được vài nô tài có liên hệ với nàng."

Như thế, đủ hiểu chưa?!

Thần sắc trên mặt Thái Hậu từ ngạc nhiên chuyển sang thâm trầm, cuối cùng cười lạnh một tiếng: "Hoàng Thượng nói con chim xanh kia, thực không khéo, vừa lúc có người nhìn thấy nó bay vào cung Phụng Ương, giống như còn từng nói chuyện với Thiên phi."

Sắc mặt Quân Mặc Ảnh khẽ biến.

Dừng một chút, mới thản nhiên nói: "Mẫu hậu lấy được tin từ đâu? Nay trong cung người ghen tị Phụng Thiên chỗ nào cũng có, nói không phải có người không muốn nàng sống tốt, muốn vu oan giá họa."

Thái Hậu câm lặng. Bà cũng không thể nói mình đặt người trong cung Phụng Ương đi.

Bỏ qua một bên, thay đổi vấn đề: "Vậy xin hỏi Hoàng Thượng, hiện con chim xanh kia ở nơi nào?"

"Giết."

Hấn bình tĩnh trả lời, Thái Hậu lại chấn động.

"Đây chính là cơ hội tốt nhất định tội mật thám, thế nhưng Hoàng Thượng lại giết nó."

"Mẫu hậu, nếu thì thần muốn một người chết, làm gì cần lấy cớ nhiều như vậy?" Quân Mặc Ảnh hạ mi mắt, gọn sáng không sợ hãi.

"Nhưng có lẽ mật thám không chỉ có một mình Thân phi?" Thái Hậu nhìn chằm chằm vào Quân Mặc Ảnh,

Quân Mặc Ảnh cũng giương mắt nhìn Thái Hậu: "Mẫu hậu không tin thì thần sao?!"

Bốn mắt nhìn nhau, một dòng khí giương cung bạt kiếm dao động giữa hai người.

Trầm mặc thật lâu.

Cuối cùng, vẫn là Quân Mặc Ảnh lên tiếng trước: “Nhi thần không biết mẫu hậu lấy được tin tức như thế nào, nhưng trước khi tìm được chứng cứ vô cùng xác thực, nhi thần hy vọng mẫu hậu không cần nhầm vào Phụng Thiên nữa. Nhi thần biết, sở dĩ nàng nhập cung một năm không cơ hội diện thánh, đều là vì mẫu hậu ngăn cản. Lúc đó nhi thần có thể làm bộ như không biết, nhưng hiện tại, mẫu hậu đừng có ý đồ với nàng nữa.”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Quan Lục Cung: Đế Vương Kiêu Man Hoàng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 242: Nàng rất coi trọng chính mình

Gần từng tiếng, hân bình tĩnh nói, lại khiến trong lòng Thái Hậu nhắc lên kinh hãi.

Nhiều năm như vậy, quan hệ mẫu tử của bọn họ vẫn rất tốt, nay lại bởi vì một nữ nhân, thế nhưng con trai bà dùng loại giọng điệu ngầm có ý cảnh cáo này nói chuyện với bà.

Thất vọng, đau lòng, bất đắc dĩ, đều không thể dùng để hình dung tâm tình bây giờ của Thái Hậu.

Nhưng mà bà không kịp bận tâm mấy thứ này, chuyện bà cản trở không cho Phụng Thiên nhìn thấy Hoàng Thượng, hóa ra Hoàng Thượng đã biết. Tuy rằng bà từng làm như vậy, lại không nghĩ rằng có một ngày kia sẽ bị nói thẳng ra.

Ngay từ đầu, bà đã cảm thấy Phụng Thiên không đơn giản, bà không nghĩ tới nhi tử mình bị một nữ nhân mê hoặc, cho nên bà không cho Phụng Thiên tiếp cận Hoàng Thượng, nhưng hiện tại xem ra, Hoàng Thượng thật quyết tâm muốn bảo vệ Phụng Thiên.

Thái Hậu hít sâu một hơi, rất lâu vẫn không thể bình phục tâm tình.

Hơn nửa ngày, bà mới dặn ra tiếng: “Nếu Hoàng Thượng cố ý như thế, ai gia cũng không có cách nào. Nhưng Hoàng Thượng muốn bảo vệ, vậy nhìn kỹ đừng để nàng rẽ sang hướng khác.”

Nói tới đây, bà hơi híp mắt, tổng ánh mắt hiện lên một tia tàn khốc: “Nếu để ai gia phát hiện ra nàng có ý đồ gây rối, đến lúc đó cho dù Hoàng Thượng ngăn cản, ai gia cũng nhất định sẽ không bỏ qua cho nàng.”

Quân Mặc Ảnh mím chặt môi.

"Nhi thần cáo lui." Hân vuốt tay áo, rồi sau đó không quay đầu lại nhanh chóng rời đi.

Thái Hậu đứng ở đó nhìn bóng dáng hân đi xa thật lòng, trong lòng hận cực, giận dữ, lại khổ không thể làm gì.

Hồng nhan họa thủy.

Thật là hồng nhan họa thủy!

Nhanh chóng đi ra cửa cung Phụng Minh, đột nhiên Quân Mặc Ảnh dừng bước.

Ánh mắt sắc bén thoáng nhìn qua bên cạnh, chỉ vào Liên Tịch ở một góc sân, nhíu mi trầm giọng: “Đi với trẫm.”

Liên Tịch ngẩn người, vốn định nói cái gì, nhưng đế vương không chờ nàng mở miệng, đã sai bước đi ra ngoài.

Thẳng đến khi bóng dáng đế vương biến mất ở trong tầm mắt, nàng mới phản ứng lại, lập tức nhắc váy, chạy chậm theo.

"Nô tỳ tham kiến Hoàng Thượng. Hoàng Thượng tìm nô tỳ đi ra, là..."

"Chuyện do người đã làm, không cần trẫm nhắc nhở, hân là còn nhớ rõ chứ?!"

Vừa rồi, lúc Quân Mặc Ảnh nói chuyện với Thái Hậu cũng đã giận, chẳng qua ngại đối phương là mẫu hậu hân, ít nhất còn có một tia cung kính ở bên trong. Giờ phút này đối với Liên Tịch, vẫn là trẫm lãnh nhưng không giống như ngày thường, mà là hoàn toàn lãnh khốc.

Con người của Liên Tịch mở lớn, may mà giờ phút này nàng cúi đầu, mới không để người ta chú ý tới phản ứng khác thường của nàng.

"Nô tỳ ngu muội, không hiểu ý của Hoàng Thượng lắm." Liên Tịch chậm rãi nói nhỏ.

Tuy trong lòng sợ hãi, nàng vẫn không ngừng an ủi mình. Thái Hậu nói đã giúp nàng xử lý sạch sẽ, hẳn là sẽ không xảy ra chuyện gì mới đúng. Có lẽ bây giờ Hoàng Thượng đang thử nàng, nàng không thể rối loạn đầu trận tuyển trước được.

Quân Mặc Ảnh lạnh lùng nhếch khóe môi: “Phản ứng của ngươi, thật khiến trẫm giật mình.”

"Nếu người bên ngoài nghe được trẫm nói như vậy, phản ứng đầu tiên chính là quý xuống thỉnh tội, ngươi lại trấn định khiến người khác nhìn với cặp mắt khác xưa."

Chân Liên Tịch mềm nhũn, lập tức quý xuống: “Hoàng Thượng, nô tỳ thật sự không rõ ý tứ của ngài. Nếu Hoàng Thượng xem nô tỳ không vừa mắt, có thể trực tiếp....”

"Vì cái gì trẫm nhìn ngươi không vừa mắt?" Lời còn chưa dứt, đã bị Quân Mặc Ảnh lạnh lùng chặn lại.

Sắc mặt Liên Tịch trắng nhợt, quỳ ở dưới, thân thể hoàn toàn cứng đờ.

Ngụ ý của đế vương, nàng biết.

Là nàng rất coi trọng chính mình, nàng còn không có tư cách để đế vương nhìn không vừa mắt.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Quan Lục Cung: Đế Vương Kiêu Man Hoàng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 243: Ta không điếc, sao lại không biết?

"Hoàng Thượng, rốt cuộc ngài muốn nói cái gì? Nếu ngài tìm nô tỳ đi ra, chính là muốn nhục nhã nô tỳ, như vậy ngài đã làm được." Nàng yếu ớt cười, trong mắt đẹp lã chã chực khóc lấp lánh vô số ánh sao, hàm chứa vô tận ủy khuất và thống khổ.

Thân ảnh mỏng manh giống như ở trong gió lạnh run run.

Như thế dễ dàng dẫn tới một màn nam nhân động lòng, nhưng chỉ đổi lấy đế vương hờ hững thoáng nhìn: “Trẫm cho ngươi nhiều cơ hội như vậy, còn không thừa nhận phải không?”

Quân Mặc Ảnh từ trên cao nhìn xuống nàng: “Ngươi dẫn Thiên phi vào cấm địa là có ý gì, trẫm không muốn biết. Nhưng mặc kệ là vì cái gì, trẫm chỉ nói với ngươi một câu, ngươi tính toán nhầm rồi.”

Bất luận vật nhỏ không thấy được hay là coi như không thấy được, nàng không nói, hẳn không nói, chuyện này liền trôi qua.

"Trẫm tha cho ngươi lúc này, nhưng nếu ngươi dám tái phạm, xem trẫm còn có thể khoan hồng độ lượng như vậy nữa không?"

Nói xong, hẳn không liếc mắt nhìn nàng một cái, sắc mặt như băng phẩy tay áo bỏ đi.

Không biết mỗi một chữ kia, đều giống như một đao bén nhọn đâm vào trong lòng Liên Tịch, so với tai họa năm đó còn đau hơn rất nhiều.

"Mặc, Ảnh, đường ca..."

Nàng run run, nước mắt như bị chặn đứt tuyến lệ, không ngừng chảy xuống từ hốc mắt.

Thân ảnh cao to phía trước ngừng một chút.

Nhưng Liên Tịch đợi nửa ngày, cũng không thấy đế vương quay đầu.

"Chuyện giải được đã có manh mối, độc trên người ngươi, đừng lo."

Cuối cùng... Cuối cùng, chỉ có một câu giống như quan tâm như vậy, lại như không phải quan tâm bay trong gió lạnh.

Phượng Thiên gạt gù híp mắt nằm ở trên tháp, một tay cầm thoại bản đọc, một tay đưa lạc vào miệng.

Đông Dương đứng ở một bên, muốn nói lại thôi.

Nhớ tới vừa rồi ở trong viện, chủ tử nghe được hai nô tài đang nói chuyện "Mật thám Tây Khuyết", đáy mắt Đông Dương liền tràn ngập đau lòng.

"Nương nương, đều là nô tài nói hươu nói vượn, ngài đừng để ở trong lòng."

"Ừ." Phụng Thiên tiếp tục nhìn chăm chăm sách của nàng, thần sắc không có một tia dao động. "Vốn không để ở trong lòng."

Đông Dương nhíu mi: "Nương nương, có phải ngài sớm biết chuyện này hay không?"

Phụng Thiên "Ừm" một tiếng: "Bên ngoài truyền ồn ào huyên náo, ta không điếc, sao lại không biết."

"Vậy nương nương..."

"Vì sao phải ra vẻ không biết?!"

Phụng Thiên nhíu mày, rốt cục ngẩng đầu nhìn nàng một cái: "Ta cũng không phải giả bộ không biết, chính là ta có biết hay không, cũng không có ảnh hưởng gì với chuyện này."

"Nhưng nương nương ngài như vậy, sẽ không sợ Hoàng Thượng..." Ánh mắt Đông Dương chợt lóe, nhưng không nói tiếp.

"Tạm thời còn không sợ." Phụng Thiên cười cười, trong mắt hiện lên vô vàn lấp lánh, thần sắc cũng đột nhiên nhu hòa xuống.

"Nếu hần tin ta, vậy tất cả đều giống như bây giờ không hề thay đổi. Nếu hần không tin ta, chẳng lẽ ta giải thích hai câu hần có thể tin sao? Mặc kệ như thế nào, trước khi xảy ra chuyện, ta đều tin hần."

Đông Dương há miệng thờ dốt, đột nhiên không biết nên nói cái gì.

Nàng vẫn cảm thấy tâm tính chủ tử như đứa nhỏ, nhưng cố tình vào lúc này, chủ tử lại như hiểu hơn so với người khác, tuy rằng nàng không biết này rốt cuộc phân hiểu này có được không.

Không tranh không thương, không khóc không nháo, cho mượn, không cho đánh đổ.

Có lẽ vì tính tình chủ tử và phần tín nhiệm hoàn toàn kia mới làm cho Hoàng Thượng luyến tiếc tổn thương nàng nửa phần đi.

Đông Dương thờ dài.

Chỉ hy vọng, Hoàng Thượng vĩnh viễn sẽ không cô phụ phần tín nhiệm này của chủ tử.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Quan Lục Cung: Đế Vương Kiêu Man Hoàng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 244: Có người ở đây

Cách một bức tường, Quân Mặc Ảnh không nhìn thấy biểu tình của nàng lúc nói lời này, nhưng dù không nhìn thấy, hần cũng có thể nhận ra ý cười đầm đìa từ trong giọng nói của nàng.

Trong lòng không khỏi mềm nhũn.

Khi Lý Đức Thông nghe xong những lời này, cũng không khỏi âm thầm bội phục tiểu cô nãi nãi bên trong kia.

Khó trách đế vương che chở như vậy, nhìn lời này xem, làm cho người ta nghe xong thật thư sướng.

Cho dù là đế vương, vậy cũng là con người, là con người thì thích cảm giác được tín nhiệm, được dựa vào.

Ngẫm lại nhiều năm như thế, đế vương chưa từng hao tâm vì người nào.

Trừ bỏ Đoan vương gia, còn chưa từng thấy đế vương vì ai quá mức như vậy. Lần này vì chủ tử bên trong kia, lại thực lao lực tâm tư.

Lúc đế vương vẫn là Thái tử, Lý Đức Thông đã hầu hạ trước mặt, một đường đi tới nay, xưa nay ở trong mắt hần đế vương là người lãnh tình.

Cũng là loại người, một khi đưa ra chân tâm, chỉ sợ không thu lại được.

Đêm nay, lúc Quân Mặc Ảnh phê tấu chương, Phụng Thiên ngồi cạnh hần xem thoại bản.

Nàng cũng thành thật, biết nam nhân này không thích nàng xem loạn thất bát tao gì đó, tất cả thanh lâu ký sự cùng hoa gian gì đó đều thành thật cất lại, mở truyện hàng ma đọc.

Trong nội điện không một tiếng động, hai người đều vội vàng làm chuyện trong tay mình, không ai nói gì.

Lại không biết có phải bị đốt trong ấm lò hay không, trong mùi hoa lê thơm ngát tràn đầy nhu hòa.

Quân Mặc Ảnh ngẩng đầu, liền nhìn thấy Phượng Thiên uể oải bắt chéo chân, nửa nằm nửa ngồi đọc sách trên tháp.

Nhớ tới lúc trước nàng thích nằm đọc sách, đáy lòng không khỏi bất đắc dĩ.

Muốn nàng đừng nằm, không tốt cho mắt, nhưng như bây giờ, cũng không biết có gì khác biệt so với nằm.

Lắc đầu, Quân Mặc Ảnh thần nhiên nói: "Ngày mai sẽ đi ra ngoài, sai cung nhân thu thập tốt mọi thứ chưa? Tuy nói thời tiết bắt đầu ấm lại, nhưng xuất môn bên ngoài, y phục giữ ấm vẫn mang nhiều thì tốt hơn. Nhất là thân mình nàng, cả ngày đều lạnh."

"Ừ." Phượng Thiên đang muốn ngừng mà không được, nghe vậy, mờ mịt ngẩng đầu nhìn hắn một cái: "Ta không biết, Đông Dương giống như thu thập tốt lắm. Hắn là không kém bao nhiêu, nhà đầu Đông Dương kia thậm trọng như thân, sẽ không sơ sẩy đâu."

"Nàng làm chủ tử cũng thật mơ hồ." Quân Mặc Ảnh buông tiếng thở dài.

"May gặp người như Đông Dương vậy, nếu vận khí không tốt gặp phải ác nô, cẩn thận bị người cười lên đầu rồi."

"Điều này sao có thể, ta là cái loại người nén giận sao?" Phượng Thiên bĩu môi, biết nam nhân này đang hù dọa nàng. Tuy nói đọc trong tiểu thuyết thấy không ít chuyện ác nô khi dễ chủ, nhưng cung nhân cung Phượng Ương còn không có lá gan lớn như vậy, dám không coi hoàng đế vào đâu mà phạm thượng.

"Hơn nữa, có người ở đây, ai dám khi dễ ta, đúng không?" Nàng cười tủm tỉm bỏ sung một câu.

Quân Mặc Ảnh không khỏi nhếch khóe môi, vật nhỏ này thật đúng là, khi nào cũng không quên vuốt mông ngựa.

"Đến đây." Quân Mặc Ảnh buông bút, vẫy tay về phía nàng.

"Làm gì?" Phượng Thiên hạ chân xuống, cười hiện lên lúm đồng tiền, vỗ mông đi đến chỗ hắn, trong tay còn cầm quyển sách.

Dáng vẻ kia, mười phần chính là tê côn đồ cầm thư giả trang văn nghệ phổ phưong.

Quân Mặc Ảnh vuốt mi tâm, không hiểu rõ ràng là cùng một người, sao tính tình có thể thay đổi trong nháy mắt như vậy.

"Thứ này phải cắt thật kỹ, có khả năng sẽ dùng."

Tầm mắt Phượng Thiên dừng ở trong lòng bàn tay hắn, là một lệnh bài màu vàng, có khắc chữ "Miễn".

Bạn đang đọc truyện *Sủng Quan Lục Cung: Đế Vương Kiều Man Hoàng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 245: Bách bản hồng tử đấu phương phi

Con người của Phượng Thiên co rụt lại, phản ứng trên mặt không lớn, nhưng trong lòng lại cực kỳ khiếp sợ.

Miễn tử kim bài.

Tuy rằng chỉ là nàng đoán, dù sao nàng chưa nhìn thấy miễn tử kim bài ở thời đại này là như thế nào, nhưng dù là đoán, liền đủ nàng không thể bình ổn nội tâm.

Thứ này nàng biết, chuyên thưởng cho đại thần có công, vì đề lúc gặp chuyện không may giữ được một mệnh.

Mà nàng, có đức gì mà có thể?!

"Phát gốc gì đó, còn không mau nhận lấy?" Quân Mặc Ảnh nhíu mi.

"Đây là cái gì?"

"Đồ để giữ mạng." Quân Mặc Ảnh cũng không nói thẳng đó là vật gì, như là tùy tiện cho nàng một bộ trang sức, thần nhiên nói: "Nếu là ngày nào đó có người khi dễ nàng, chỉ cần lấy cái này ra, sẽ không có người dám gây nguy hiểm cho nàng."

Hắn không có cách nào khác cam đoan lúc nào mình cũng có thể chăm chăm nhìn nàng, đây là biện pháp duy nhất hắn nghĩ đến để không cho mẫu hậu

tùy tiện động vào nàng.

Phượng Thiên cường chế ngạc nhiên trong lòng, ra vẻ thoải mái mà hỏi: “Trong những người đó, cũng bao gồm ngươi sao? Nếu một ngày nào đó ngươi khi dễ ta, có phải cũng có thể dùng cái này không?”

"Ừ." Quân Mặc Ảnh gật đầu, lại giống như nhớ tới cái gì, bổ sung: “Trẫm sẽ không khi dễ nàng."

"Vậy được rồi."

Phượng Thiên thở ra một hơi, mặt mày nhu hòa, cười rạn rờ: “Nếu dùng tốt như vậy, ta liền cố nhận."

Tay nàng vừa chạm đến khối kim bài kia, cách lòng bàn tay, kim bài liền bị người nhét vào trong tay, nhân tiện bao lấy tay nàng.

Rồi sau đó cả người bị một cổ lực lớn kéo lại, hai chân loạng choạng đập vào người nam nhân. Dù là Phượng Thiên gan lớn, lúc này cũng không khỏi bị dọa đến tim đập mạnh mẽ.

"Ngươi không thể không nhận được đột nhiên tập kích sao?" Nàng cảm giận cắn răng, trừng mắt nhìn nam nhân gần trong gang tấc.

Quân Mặc Ảnh nhướng mày, chỉ nói: “Không nhận được."

"...."

Cung Phượng Minh.

"Thảo mộc chi xuân bất cử quy, bách bản hồng tử đầu phương phi."

Thảo mộc chi xuân bất cử quy, bách bản hồng tử đầu phương phi.

(Dịch: Cỏ cây hay xuân chẳng ở lâu, trăm hương hồng tím ngắt đua nhau – Trích trong bài “Vãn Xuân” của Thiền Sư)

Thái Hậu xuất thần nhìn chăm chăm bức tranh vẽ hoa cỏ nằm trên đất đang được mở ra, đọc đi đọc lại hai câu thơ này, bàn tay bảo dưỡng thỏa đáng run run che mặt, không biết suy nghĩ cái gì.

Trước kia bà là Hoàng Hậu, nay là Thái Hậu, cả đời bà bằng phẳng làm mọi người cực kỳ hâm mộ, không bao gồm hậu cung lục đục với nhau, người lừa ta gạt, nhưng bằng bản lĩnh của bà, cũng không phải không thể ứng phó.

Chỉ tiếc, cả đời này tâm nguyện lớn nhất của bà lại chưa bao giờ có thể đạt thành.

Trước khi vào cung, bà cũng từng là một thiếu nữ nảy lòng xuân.

Còn nhớ rõ lần đầu tiên nhìn thấy tiên đế, bà đã bị hấp dẫn, tiên đế vốn tuấn dật xuất trần, thêm khí chất vương giả ngạo nghễ trên thân, một trượng phu hoàn mỹ như vậy, có nữ nhân nào không động tâm.

Nhưng bà đã quên, không phải là bà yêu thì đối phương cũng nhất định yêu bà.

Nói thật, kỳ thật bà cũng không hy vọng xa vời.

Dù sao, gả vào gia đình đế vương, ai còn dám hy vọng một tình yêu xa vời.

Chính là bà không nghĩ tới, không phải tiên đế vô tình, ngược lại vẫn có tình, chẳng qua đối tượng không phải bà mà thôi.

Bức tranh trước mắt này, là bức duy nhất tiên đế lưu lại, không có người, khắp nơi là hoa thơm đua nhau, khắp cả bức tranh.

Là muốn nói nữ nhân kia là toàn bộ thế giới của hắn sao?

Thái Hậu hí mắt, đáy mắt hiện lên một tia trào phúng, chợt lại đau lòng.

Bà ngàn lần không nghĩ tới, Hoàng Thượng không chỉ kế thừa phong tư và tài hoa của tiên đế, mà còn có tình yêu kia.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Quan Lục Cung: Đế Vương Kiêu Man Hoàng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 246: Chỉ có thể trách nàng rất câu người

Rốt cục đến ngày ra cung sẵn sẵn.

Ngự liễn hoàng gia, tư giá quan viên, đoàn xe thật dài, phía sau còn có binh sĩ đi theo mệnh mông cuồn cuộn.

Trong xe ngựa, Phụng Thiên lười biếng ngả vào đùi Quân Mặc Ảnh.

Vốn định một bên cắn điểm tâm một bên đọc tiểu thuyết, nhưng vừa nằm xuống, thoải mái trong tay đã bị nam nhân vứt đi.

Phụng Thiên nhắc mi mắt lên, liếc hán một cái.

Thấy hán đang dùng một loại ánh mắt lạnh lẽo nhìn chăm chăm mình, Phụng Thiên nhún vai: "Được rồi được rồi, ta không xem còn không được sao, nhìn ánh mắt của người này, như muốn ăn thịt người." Bất đắc dĩ tìm tư thế thoải mái nằm.

"Nếu còn dám như vậy, trăm không ngại gặp một lần ăn một lần."

"....."

"Ta muốn nuôi hổ." Phụng Thiên cầm giận nói.

"Người nói tùy ta thích, lần này đi sẵn sẵn, người bắt cho ta một mãnh hổ đi." Xem nam nhân này còn dám khi dễ nàng không?

Quân Mặc Ảnh bật cười, khinh thường ném ra hai chữ: "Không cho phép."

"Vì cái gì?"

"Ở trong cung nuôi loại động vật này, nàng ngại người có chủ ý đánh nàng quá ít sao?"

Trước không nói quy củ trong cung có thể cho nàng nuôi hay không, cái loại súc sinh nguy hiểm này, nếu tùy tiện va phải người trong cung, một đám cũng không ai là đèn cạn dầu, đến lúc đó cho nàng đẹp mặt.

Cho dù hán che chở, mẫu hậu cũng không công đạo tốt được.

Hoặc là mãnh thú kia khiến nàng bị thương, vậy còn không phải muốn hán chết hay sao?

"Người ghét bỏ ta." Phụng Thiên mếu máo, thay đổi biểu tình, về mặt thể diện nhìn hán.

Quân Mặc Ảnh nhíu mày: "Khi nào thì trăm ghét bỏ nàng?"

"Hừ, người khẳng định là cảm thấy ta phiền, cho nên mới nói như vậy. Cả ngày ta đều gây chuyện cho người, bây giờ người còn có thể miễn cưỡng kiên nhẫn, tiếp một thời gian khẳng định liền không kiên nhẫn nữa." Phụng Thiên khịt khịt, nói xong trong ánh mắt liền có một tầng hơi nước mỏng manh, đôi mắt long lanh phát sáng nhìn hán, không hiểu sao làm cho người ta sinh ra một cỗ xúc động muốn khi dễ nàng.

Hầu kết lẩn lộn, ánh mắt Quân Mặc Ảnh chợt lóe, lập tức chuyển tầm mắt không nhìn nàng.

Chết tiệt?!

Không thể trách hán muốn nàng không ngừng, chỉ có thể trách nàng rất câu người, tùy tiện một ánh mắt có thể giống hệt yêu tinh.

Quân Mặc Ảnh một lần nữa phán đoán suy luận ở trong lòng.

"Sẽ không. Trong thế giới của trăm chỉ có hai loại khả năng để ý và chú ý, một khi coi trọng, không sợ gian nan khúc chiết, trăm cũng sẽ không buông tha. Điểm này, về sau nàng sẽ biết."

Trên cửa sổ khắc hình hoa mai uốn lượn, hoa văn tinh xảo xứng với hoa văn đàn mộc cao quý, xa hoa dị thường.

Theo xe ngựa xóc nảy, mảnh gấm màu vàng nhẹ nhàng đung đưa, tạo ra tầng tầng gợn sóng.

Phụng Thiên hí mắt, không hiểu nhìn hán.

Ngoài cửa sổ mặt trời chiếu nghiêng vào trong xe ngựa, từng tia sáng đập vào sau lưng hán, áo trắng xuất trần, phong tư yếu điệu, thật giống như ánh sáng đều phát ra từ trên thân hán.

Bao phủ trong màu sắc ấm áp nhu hòa, hán như một vị thần, đáng vẻ ngạo nghễ hơn người, thêm vài phần thần thánh lãnh quý.

Phụng Thiên cười cười, trong lòng đếm "Một... hai... ba", đột nhiên không có duy trì lực đứng dậy, mạnh mẽ hướng về góc cạnh trên khuôn mặt hán.

Bẹp một tiếng, vừa to vừa vang.

Quân Mặc Ảnh sững sốt.

"Mau ôm lấy ta."

Còn không chờ hấn phản ứng lại từ trong ngạc nhiên, chợt nghe có tiếng nói vang lên ở bên tai, theo bản năng ôm nàng vào trong lòng.

Phượng Thiên hút ngum khí, dựa vào trên người hấn cười khanh khách không ngừng.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Quan Lục Cung: Đế Vương Kiều Man Hoàng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 247: Tiểu Thất...

Sắc mặt Quân Mặc Ảnh trầm xuống: "Ngu ngốc, thời điểm nhảy lên không biết giúp đỡ chút, bị ngã thì làm sao bây giờ?"

"Không phải có người đón ta sao?"

Phượng Thiên chôn đầu ở trong ngực hấn, cọ cọ giống như mèo con làm nũng: "Dù sao ngã cũng chỉ ngã trên đùi người thôi, sẽ không xảy ra chuyện gì đâu."

Trời biết vừa rồi nàng bị quỷ ám gì đó, không thể thấy dáng vẻ nghiêm túc của nam nhân này, ý tưởng duy nhất chính là đánh vỗ mặt nạ lạnh nhạt xa cách của hấn, vạch trần bản chất ác liệt của hấn ra, hoàn toàn quên cái khác.

"Hoàn hảo lúc này xe ngựa vừa vặn lắc lư một chút, chờ đến lúc nàng bị văng ra, sẽ biết cái gì kêu đau." Quân Mặc Ảnh vẫn phụng phịu.

Phượng Thiên bĩu môi, làm sao mà khéo như vậy được?

Chỉ biết lừa nàng.

"Người không cho ta nuôi hổ, ta nuôi sói con được chứ? Nếu thuần dưỡng tốt, bình thường cũng không sẽ cắn người, nói không chừng còn rất trung thành." Phượng Thiên quyết định lui mà cầu, giọng điệu mềm xuống thương lượng với hấn thật tốt.

Mèo con chó con gì đó, nàng thà không nuôi thì hơn.

Rất bình thường, nàng không có hứng thú, nàng cảm thấy mấy loại động vật nhỏ này không thích hợp với hình tượng khí phách uy vũ của nàng.

Quân Mặc Ảnh không nói chuyện, liền nheo mắt nhìn nàng chăm chăm.

Phượng Thiên nhìn ánh mắt cười như không cười của nam nhân này liền đoán hấn không vui ý.

"Ta không dám tùy tiện, hiện tại ta thích gì người đều nói không được, rõ ràng chỉ là đồ ta vui vẻ thôi. Sớm biết rằng lúc trước người đừng đồ ta, hiện tại cho ta hy vọng lại làm cho ta thất vọng, thật sự là chán ghét."

Phượng Thiên quyết cái miệng nhỏ nhắn, đầu đập vào ngực hấn một cái.

Nhưng mà không giống dự kiến làm hấn đau, nhưng thật ra khiến trán mình đỏ lên, "Ngao" một tiếng kêu to ra.

Bà nội nó, nam nhân này làm bằng sắt hay sao.

"Ồ nháo!" Giọng Quân Mặc Ảnh bình tĩnh, nghiêm khắc nói.

Lúc trước quả thật nói tùy nàng thích, nhưng làm sao hấn biết khẩu vị của vật nhỏ độc đáo như vậy, không thích chó mèo còn chưa tính, thậm chí ngay cả con thỏ, hồ ly cũng không nói, trực tiếp liền nói muốn mãnh thú to lớn.

Người bình thường ai có thể nghĩ đến!

Nhưng nhìn dáng vẻ nàng ủy khuất, Quân Mặc Ảnh lại cảm thấy một góc ở trong lòng sụp xuống, mềm hấn ra.

"Ngoan, chúng ta không nuôi mãnh thú, nếu không cẩn thận bị chúng nó cắn một cái thì không có lợi. Trầm tâm cho nàng con tốt hơn, Ngân hồ, Hỏa Hồ, cho dù là con nai, sơn dương đều được, có được không?!"

Cẩn thận xoa cái trán hồng lên của nàng, Quân Mặc Ảnh nhẹ giọng nói nhỏ nhẹ, trong lời nói mang theo một cổ ý tứ dụ dỗ.

Phượng Thiên trừng hấn, không hài lòng cũng không thay đổi được chuyện trước mắt này có được không?!

Lặn lội đường xa, rốt cục tới khu vực săn bắn hoàng gia gần biên cảnh.

Bọn thị vệ dựng lều ở tạm thời, nô tài sửa sang lại doanh trường. Đế vương mang theo vài vị quan viên đi trước dò xét, Phượng Thiên ở lại doanh trường nghỉ ngơi.

Lúc này đã vào đầu xuân, cỏ cây đều bật ra chồi nom xanh đậm, bừng bừng sức sống.

Lúc Phượng Thiên vừa nghỉ xong liền cảm thấy không khí rất tốt, lúc này không khỏi nghĩ đi ra ngoài hít thở không khí.

Đi một đoạn đường ngắn, cuối cùng đứng ở một nơi tầm nhìn trống trải, cách đó không xa phía sau là doanh trường của bọn họ.

Nàng cũng không sợ gặp chuyện không may, dù sao nơi nơi đều có binh lính tuần tra, tùy tiện kêu một tiếng sẽ có người tới.

"Tiểu Thất!"

Vừa định ngồi xuống nghỉ một lát, chợt nghe phía sau có một tiếng nam nhân truyền đến.

Mang theo một chút nghỉ hoặc không xác định, nhiều hơn là không che dấu được kích động và vui sướng.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Quan Lục Cung: Đế Vương Kiêu Man Hoàng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 248: Phiền người tránh ra, được không?

Lưng Phượng Thiên cứng đờ.

Xoay người sang chỗ khác, trợn to hai mắt mờ mịt nhìn người phía sau: "Người gọi ta hả?"

Nam tử đứng đơ ở đằng kia, biểu tình trên mặt vì động tác xoay người và câu hỏi của nàng mà ngưng trệ.

Trong nháy mắt khi ngạc nhiên và không thể tin đi qua, là một mảnh tỉnh mạch và tìm tòi nghiên cứu, ánh mắt sắc bén nhìn thẳng vào trong đáy mắt nàng.

Dung mạo không thay đổi, thân hình, đều giống nhau trừ bỏ đáy mắt nàng lộ ra vẻ xa lạ và xa cách.

Ánh mắt như nhìn người xa lạ, khiến hấn thấy đau đớn.

Hấn ngo người, trước khi hấn kịp phản ứng lại, đã bật thốt lên lời: "Tiểu Thất, là người sao?"

Nếu đúng, vì sao người không nhận ra ta?!

Nếu không phải, sao lại giống như thế?!

Hai người chăm chú nhìn nhau như vậy, đều muốn nhìn ra một chút manh mối từ trong biến hóa nhỏ nhất của đối phương.

"Ta không biết tiểu Thất trong miệng người là ai, dù sao không phải ta." Phượng Thiên nhún vai, cười dài nói: "Ta gọi là Phượng Thiên. Không phải tiểu Thất gì đó, ta đi trước, người cứ ở đây đi."

Nhìn dáng vẻ của hấn, có thể là đại thần tùy giá theo Quân Mặc Ảnh.

Trực giác nói cho nàng, kết giao với người kia không có kết quả gì tốt, cho nên thà rằng nàng về doanh trường, cách xa người này.

"Phượng Thiên!"

Bên tai có tiếng nói vang lên, Phượng Thiên chưa đi được hai bước, cánh tay đã bị người phía sau giữ chặt, kéo nàng trở về, đối diện với hấn.

"Nhà người ở đâu? Vì sao xuất hiện ở đây?" Hấn gắt gao dừng ở hai mắt nàng, không hề chớp mắt.

Như là sợ nàng lại xoay người, hấn nắm cánh tay nàng không buông tay, lực đạo lớn, gần như làm cho nàng hoài nghi xương cốt của mình cũng bị nắm đến gãy.

Phượng Thiên liền nổi giận.

"Có quan hệ gì với ngươi?" Nàng khó khăn đánh một cái vào cánh tay đang cầm tay nàng.

Ai ngờ, sau khi "Ba" một tiếng vang lên, nàng vẫn không có thể thoát khỏi nam nhân kìm chặt.

Đờ mờ?

Phượng Thiên chuyển mắt, thờ hồn hên: "Ngươi... người này sao không lễ phép như vậy? Ta không biết ngươi, ngươi bắt ta làm gì? Không biết nam nữ thụ thụ bất thân sao?"

"Trả lời vấn đề của ta!"

"Ta không."

Phượng Thiên chính là người ăn mềm không ăn cứng, giờ phút này rõ ràng tức giận, cũng không nghĩ tay mình có thể bởi vậy mà càng đau hay không, khó khăn giãy dụa: "Nếu ngươi không buông ta ra, ta liền kêu người. Đến lúc đó cũng đừng trách ta không nhắc nhở ngươi."

Bà nội nó, Quân Mặc Ảnh cũng chưa khi dễ nàng như vậy, nam nhân cực kỳ xa lạ này dựa vào cái gì?

Ánh mắt chạm đến kháng cự và chán ghét ở đáy mắt nàng, con ngươi của nam nhân co rút lại, trong ánh mắt xẹt qua một tia chịu tổn thương, cuối cùng chậm rãi buông nàng ra.

"Ta không động đến ngươi, ngươi cũng đừng gọi, trả lời vấn đề của ta, được không?" Hắn nhú mày, hạ thấp giọng.

Phượng Thiên cười lạnh.

Nghe thấy nàng muốn gọi người cho nên nghĩ muốn giảng hòa với nàng sao, nằm mơ!

"Ta, liền, không."

Nói xong, Phượng Thiên hừ một tiếng, mắt thấy sẽ xoay người rời đi, thân hình nam nhân chợt lóe, lại một lần nữa chắn ở trước mặt nàng.

Chẳng qua lúc này không dùng lực, thậm chí không động đến nàng một chút, chỉ là không cho nàng đi.

"Tại hạ vô tình mạo phạm cô nương, chính là đáng về cô nương rất giống với một vị cô nhân của tại hạ, nếu có chút đắc tội, mong được bao dung."

Nam nhân nói liền vượt cầm tạ lỗi với nàng, khiến cho Phượng Thiên ngưng ngưng lộ ra biểu tình ghét bỏ với hắn.

"Được rồi được rồi, ta tha thứ. Hiện tại ta phải đi về, phiền ngươi tránh ra, được không?"

Bạn đang đọc truyện *Sủng Quan Lục Cung: Đế Vương Kiều Man Hoàng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 249: Bằng không tự gánh lấy hậu quả!

"Chỉ cần cô nương trả lời vấn đề của tại hạ, tại hạ sẽ thả cô nương trở về." Nam nhân mím môi, trầm giọng nói.

"Uy hiếp ta sao?" Phượng Thiên nhếch môi cười, ý cười cũng không đạt đáy mắt: "Chỉ tiếc, bản cô nãi nãi ghét nhất bị chính là bị người khác uy hiếp."

Nàng lui về phía sau hai bước, mắt nhìn thẳng vào nam nhân trước mặt: "Ta cảm thấy ngươi không rõ tình huống hiện tại, xung quanh đâu đều là quan binh, chỉ cần ta gọi một tiếng, ngươi cảm thấy bọn họ là sẽ bỏ mặc ta mà giúp ngươi sao?"

Nói tới đây, nàng liền nở nụ cười, cười tươi như hoa: "Đã quên nói cho ngươi, ta là chủ tử của bọn hắn."

Chủ tử?!

Cầm quân hoàng gia, chỉ nguyện trung thành với hoàng thất. Dù hắn quyền cao chức trọng, cũng không dám xưng mình là chủ tử quan binh này.

Cho nên nữ tử trước mặt này là...

Công chúa... hoàng phi?!

Con ngươi của nam nhân co rút lại, lạnh lẽo dừng ở trên khuôn mặt nhỏ nhắn khẽ nhếch lên của Phượng Thiên, đột nhiên cảm thấy, có lẽ nữ tử trước

mặt này thật sự không phải tiểu Thất.

Trong trí nhớ, chỉ có lúc ban đầu hắn nhìn thấy tiểu Thất, nàng mới là tiêu sái kiêu ngạo, tính tình lại hoạt bát như vậy.

Sau đó liền thay đổi.

Bởi vì có bị nhiều gánh nặng đặt ở trên vai, lần cuối cùng hắn gặp tiểu Thất, đã không thấy được nàng tươi cười nữa.

"Cô nương thật sự hiểu lầm." Nghĩ đến đây, nam nhân cũng cười nhẹ, cũng không hỏi thân phận của Phụng Thiên, vẫn gọi là cô nương như trước: "Tại hạ tìm bằng hữu sốt ruột, là tại hạ không đúng. Tại hạ đồng ý giải thích với cô nương."

Hắn nói như vậy, Phụng Thiên mới thật sự nhìn hắn một cái, nam nhân này trừ bỏ ngay từ đầu lưu lại ấn tượng xấu với nàng, nói thật, bộ dạng đúng là khá tốt.

Ước chừng là, mỹ nam mang theo vài phần tà khí.

"Người muốn tìm tiểu Thất mất tích kia?!" Rốt cuộc Phụng Thiên bình tâm hòa khí nói với hắn một câu.

Nam nhân ngẩn ngơ, mới lắc đầu: "Không phải."

"Không phải người còn nhận loạn là ta?" Lúc này Phụng Thiên lại giận tái mặt, người này chính là bệnh thần kinh, không cứu được.

"Nàng..."

Nam nhân khẽ thở dài: "Là tại hạ mạo phạm cô nương. Đã lâu tại hạ chưa gặp lại vị bằng hữu kia, hôm nay đột nhiên nhìn thấy cô nương giống nàng như vậy, nhất thời kim lòng không đậu."

Sách.

Ý là coi nàng thành tình nhân cũ rồi sao?!

Phụng Thiên cười như không kéo khóe miệng: "Bằng hữu quan trọng như vậy, sao có thể đã lâu không thấy?!"

Đột nhiên nam nhân nắm chặt hai đấm, trong mắt hiện lên một tia đen tối, mím môi, hiển nhiên là không cho phép mình trả lời vấn đề của nàng.

Phụng Thiên không có hứng thú với chuyện của người xa lạ, cũng không tiếp tục tìm hiểu.

Bị người này dây dưa như vậy, thời gian thật sự trôi quá nhanh, không bao lâu, Phụng Thiên liền nhìn thấy Quân Mặc Ảnh cười ngượng trở lại.

Nàng chạy nhanh ba bước thành một, lập tức cắt đứt quan hệ với nam nhân bên cạnh, bằng không bị Quân Mặc Ảnh nhìn thấy, không hay ho lại là nàng.

"Ta không thèm nghe người nói nữa, đi về trước. Cảnh cáo người đừng đi theo ta, bằng không tự gánh lấy hậu quả."

Ném một câu đe dọa như vậy, Phụng Thiên chạy nhanh về phía Quân Mặc Ảnh, cười tủm tỉm xông vào trong lòng hắn.

Nam nhân phía sau thấy, mi tâm nhíu lại, trầm nghĩ một tiếng quả nhiên.

Nữ tử này, quả nhiên là hoàng phi.

Lại thấy dáng vẻ đế vương vốn đang lạnh nhạt lạnh lẽo, lúc xuống ngựa thấy nàng, trong nháy mắt mặt mày nhu hòa, không khỏi liền tưởng đến vị Thiên phi gần đây phong vân trong hậu cung.

Thiên phi... Phụng Thiên?!

Đúng rồi, nàng nói tên nàng là Phụng Thiên, không còn nghi ngờ chính là nữ tử đến từ Tây Nguyệt kia.

Cho nên nàng không phải tiểu Thất.

Bạn đang đọc truyện *Sùng Quan Lục Cung: Đế Vương Kiêu Man Hoàng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 250: Vì phòng ngừa ngày nào đó ngài ăn dấm chua của ta

Quân Mặc Ảnh ôm Phụng Thiên vào trong ngực, xa xa liếc mắt một cái đến chỗ nàng đứng vừa nãy, tầm mắt chạm đến nam nhân nào đó vừa vặn xoay người, sắc mặt biến đổi: “Không phải nói một mối sao, sao không ở doanh trường nghỉ ngơi thật tốt, chạy ra ngoài làm cái gì?”

"Hóng gió?!"

Phụng Thiên đứng lý hợp tình ngẩng đầu lên: “Bên trong rất buồn, ta đi ra cũng có thể nghỉ ngơi mà."

"Ừm, vừa rồi đi đâu vậy." Quân Mặc Ảnh ôm nàng đi đến doanh trường, một bên không chút để ý hỏi.

"Đi ngay gần đây." Phụng Thiên thành thật chỉ nơi mình vừa đứng, vừa nhắc mắt phát hiện nam nhân kỳ quái kia đã không thấy bóng dáng, kinh ngạc một chút, mới nói: “À, liền ở chỗ đó. Nơi này không khí thật tốt."

Quân Mặc Ảnh chú ý tới biểu tình của nàng, tự nhiên cũng đoán được nàng gặp qua người nọ, thở dài: “Về sau đi ra ngoài để Đồng Dương đi theo, một người chạy bị lạc thì làm sao bây giờ?!"

Phụng Thiên kinh ngạc nhìn hắn: “Người coi ta là ngốc hả?”

Rốt cuộc ở trong lòng nam nhân này, nàng là người như thế nào? Đi gần như vậy cũng có thể lạc sao?

Quân Mặc Ảnh bị phản ứng của nàng làm cho chọc cười, chọc chớp mũi nàng: “Vốn chính là ngu ngốc, còn nghĩ mình thông minh lắm."

Đờ mờ!

"Người khinh bỉ ta?" Phụng Thiên vùng nắm đấm nhỏ, oán hận nói.

"Cái này gọi là nhìn về sự thật."

"Rõ ràng là vặn vẹo sự thật."

"Không cần nói sáo."

"..."

Sau này Phụng Thiên mới biết được, nam nhân ngày đó dây dưa gọi nàng là tiểu Thất là chấp pháp giả đứng đầu tông nhân phủ, Mặc Thiếu Uyên.

Nghe người ta nói, người này ở trong quan trường là phán quan mặt lạnh, làm việc không chứa chút tình cảm, làm cho người ta cảm giác một loại tà nịnh lạnh lẽo; ngược lại với lúc lên công đường, hắn cười với mọi người, phong lưu thành tánh, bên người mỹ nữ như mây, cũng không gián đoạn.

Mà tất cả mỹ nữ, đều phải có cùng đặc điểm lớn lên giống vong thê của hắn.

Tiểu Thất là vong thê của hắn.

Phụng Thiên cảm thấy không giống.

Cũng không biết trên phố nghe đồn tin tức ở chỗ nào, nếu thật sự đã "Vong", ngày ấy nhìn thấy nàng, hắn sẽ không có phản ứng như vậy, hắn là như là thấy quý mới đúng.

Hoặc có một loại khả năng khác, hắn là bằng hữu của tiểu Thất.

Nhưng nhìn dáng vẻ của hắn, tiểu Thất đối với hắn mà nói là một người rất trọng yếu, ít nhất không chỉ là bằng hữu đơn giản như vậy.

Phụng Thiên phát điên gõ ót mình một cái.

"Phiền chết, phiền chết mất."

Nàng là Phụng Thiên, không phải tiểu Thất, không có chút quan hệ nào với tiểu Thất, không nghĩ...

Thời gian sẵn vốn chỉ có hai ngày nhưng đế vương hạ lệnh kéo dài thời gian, chỉ vì Thái tử Việt Nam sắp đến, nói là bệnh tình của Hoàng Hậu Việt Nam đã có chuyển biến tốt, do đó đến cảm tạ.

Lúc mọi người biết được chuyện này, không biết vì sao, cái nghĩ đến đầu tiên chính là "Thiên phi nương nương".

Do đó đến cảm tạ.

Không cần thiết đi.

Sau khi đế vương khẳng khái cứu giúp Hoàng Hậu Việt Nam, đến lễ Việt Nam đều tặng nhiều như vậy, làm gì cần hắn đường đường là Thái tử lại đi đến một chuyến.

Chỉ sợ là không phải đến uống rượu cảm tạ mà là vì nữ nhân.

Lúc Quân Mặc Ảnh nói chuyện này cho Phụng Thiên, Phụng Thiên đang ăn, "À" một tiếng liền không có phản ứng khác nữa.

Nhưng mà sau khi cắn hai miếng, nàng cười tủm tỉm ngẩng đầu, gấp viên bột củ sen cho nam nhân.

"Hoàng đế bệ hạ, vì phòng ngừa ngày nào đó ngài ăn đấm của ta, thưởng cho ngài một viên bột củ sen ngọt ngào trước, nhanh ăn đi."

Bạn đang đọc truyện *Sủng Quan Lục Cung: Đế Vương Kiêu Man Hoàng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 251: Người thật nhẩn tâm...

Nhớ tới dáng vẻ nam nhân này mỗi lần ghen, Phụng Thiên vừa cảm thấy đáng yêu, vừa cảm thấy buồn cười. Đương nhiên, tất cả cảm xúc nhận được sau đó chính là cảm thù của nam nhân này.

Nàng cũng không nghĩ muốn làm gì, chỉ vì Nam Cung Triệt muốn tới, liền "Bị vận động" trên giường.

Quân Mặc Ảnh vốn đang chăm chú ăn cơm, nghe vậy, suýt nữa bị sặc.

Uống ngụm trà, mới miễn cưỡng nhin lại.

Vật nhỏ này, hiện tại cái gì cũng dám nói.

Lạnh lẽo liếc mắt nhìn nàng một cái, Quân Mặc Ảnh cười như không: "Chẳng lẽ không phải Thiên Thiên cũng ăn đấm chưa lắm sao?"

"Đùa cái gì vậy?" Phụng Thiên trừng lớn mắt, bắt mắt dùng sức cắn chiếc đũa.

"Người nói ai đấm chưa lớn?"

"Hay nói giỡn là ai? Lúc đi nam tuấn là ai vì Hi phi mà không chịu ăn cơm, là ai lực chiến quần hùng, chỉ vào một đám điều phụ nói đây là nam nhân của ta, là ai sau khi trẫm đến cung Thi Hòa, tức giận đến thời gian dài không nói chuyện với trẫm?"

Lúc nói lời này, nam nhân chậm rãi nói. Ngữ khí giống như đang cười nàng, cố tình trong đôi mắt phụng kín như bưng là một cổ thần nhiên ôn nhu và sùng nịch, đưa tình chảy xuôi, hình như có tình ý kéo cả người nàng vào.

Lập tức khuôn mặt nhỏ nhắn của Phụng Thiên bạo hồng.

"Quân Mặc Ảnh... người hỗn đản!"

Nam nhân này thật không biết xấu hổ, loại việc này cũng có thể lấy ra nói.

"Trẫm không phải hỗn đản." Nam nhân không có chút tự giác nhếch môi một cái, kéo nàng vào trong lòng, nhẹ giọng nhỏ nhẹ nói: "Trẫm chỉ cần một mình Thiên Thiên, không có những người khác."

"Người chuyển đề tài làm gì vậy?" Nàng quay đầu đi chỗ khác, lông mi run nhẹ, nhỏ giọng lẩm bẩm một câu.

Quân Mặc Ảnh không nói, ý cười nơi đáy mắt càng sâu, vuốt đầu nàng, giống như là cái gì đó chơi rất vui, tình tứ thường thức.

Đang ở bên ngoài, không cần lâm triều, khó trộm được nửa ngày nhàn tản.

Buổi sáng Quân Mặc Ảnh liền tỉnh lúc canh giờ lâm triều, nhưng hắn cũng không đứng dậy, liền ôm bé con vào trong lòng, đợi nàng tỉnh lại, hai người mới cùng nhau rời giường, rửa mặt dùng đồ ăn sáng.

Bữa trưa đi qua, có thời gian sẽ mang Phụng Thiên đi cưỡi ngựa, Quân Mặc Ảnh sợ nàng sợ, bình thường đều cưỡi rất chậm, trừ phi là Phụng Thiên có yêu cầu đặc biệt, như là mấy đề nghị "Giục ngựa chạy như điên" cổ quái, nhưng cho dù vào lúc đó, cũng sẽ không chạy nhanh giống như khi một mình hắn.

Có lúc Phụng Thiên còn có thể chiếm dây cương trong tay hắn, Quân Mặc Ảnh cũng mặc nàng, chỉ để ý che chở thật tốt ở phía sau lưng.

Ngày như vậy mà bình tĩnh âm áp qua ba ngày.

Ban đêm.

Cách chủ trương không xa phía bên trái có một cái doanh trướng, không có người ở, bình thường binh lính tuần tra đều đi qua ở phía trước, nơi này rất ít có người đi qua.

Mạc Thiếu Uyên lấy ra một tờ giấy trên đùi bò câu đưa tin, đảo mắt bốn phía, chợt cho bò câu đưa tin trong tay bay đi.

Tờ giấy kia, hắn cũng không trực tiếp mở ra, mà là gắt gao niết ở trong lòng bàn tay, thẳng đến lúc trở lại doanh trướng, mới mở ra ở dưới ánh đèn.

Phía trên chỉ viết một chữ, lại làm cho sắc mặt Mạc Thiếu Uyên biến đổi, trên khuôn mặt hiện ra phần nộ và thất vọng lần lượt thay đổi cảm xúc.

Hắn đột nhiên cảm thấy, thời gian dài như vậy, tới nay, mình cố chấp đều thành một truyện cười.

Hắn trung thành, cũng không có nghĩa là hắn ngu trung.

Nhất là giờ phút này sau khi hắn biết được chân tướng, bỗng nhiên hắn sinh ra một loại, muốn cách xa cảm giác nhát gan này.

"Người thật nhẫn tâm!"

Bạn đang đọc truyện *Sủng Quan Lục Cung: Đế Vương Kiều Man Hoàng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 252: Nam nhân keo kiệt

Sáng sớm hôm sau Nam Cung Triệt đi ra.

Khi đó Phụng Thiên còn lười biếng nằm ở trên giường, đang trong trạng thái nửa tỉnh nửa mơ.

Quân Mặc Ảnh hỏi nàng có đi hay không, nàng mơ hồ lạng lẽ mở mắt một chút, khoác tay như là chụp muỗi: "Không đi, buồn ngủ. Tối nay rồi nói sau."

Đồng Dương xấu hổ đứng ở một bên, nhìn nàng không hề có hình tượng, thậm chí chủ tử ngài như vậy thật sự được không?

Ai ngờ, Quân Mặc Ảnh lại giống như rất vừa lòng với phản ứng của nàng, nhẹ nhàng hôn một cái lên trán nàng, liền đi ra ngoài.

Đến giờ ngọ thiện, Phụng Thiên mới nhìn thấy Nam Cung Triệt.

Hắn không thay đổi một chút nào, vẫn là mới gặp à không, là đáng vẽ gặp mặt lần thứ hai, phong nhẹ vân đạm.

"Hi~" Phụng Thiên thấy hắn liền tiếp nhìn chăm chăm mình, nhưng thật ra không cảm thấy ngượng ngùng, giờ tay lên vẫy hai cái, chào đón hắn.

Nam Cung Triệt liền cười.

Cùng lúc đó, sắc mặt đế vương đen xuống.

Vài vị đại thần phía dưới ngượng ngùng cúi đầu, không dám nâng lên.

Vài người tuổi lớn còn không khỏi nghĩ tới, chẳng lẽ là bọn họ già đi, không theo kịp tư duy người trẻ tuổi.

Nhìn Thiên phi này, thân là phi tử của đế vương, không có một chút đoan trang hiền lành một phi tử nên có. Cố tình chính là người bọn họ không để vào mắt như vậy, đồng thời chiếm được tình cảm của hai vị vương giả là đế vương và Nam Cung Thái tử. Thật sự là...

Thế đạo tuyệt đối thay đổi!

"Đã lâu không gặp, người khỏe không?" Phụng Thiên còn chưa ngồi xuống, giọng Nam Cung Triệt đã không xa không gần truyền tới.

Hai người cách không gần, vừa thấy chính là bút tích từ mõ nam nhân bút tích, Phụng Thiên có cảm giác ngượng ngùng.

Nhớ tới người nào đó vài ngày trước ăn dấm chua của nàng, Phụng Thiên cười hừ hai tiếng từ đáy lòng. Làm như hắn chưa làm qua chuyện ngây thơ giống như vậy ấy, nếu không phải lúc ấy nàng ngắt đi, nên từng cái từng cái cho hắn đi ra, xem ai chua hơn ai?!

"Tốt, đều rất tốt." Phụng Thiên cười tủm tỉm nói: "Người thì thế nào?"

"Nam Cung Thái tử nói vậy cũng là vô cùng tốt. Dù sao, bệnh của Hoàng Hậu chuyển biến tốt, Nam Cung Thái tử làm nhi tử, sao có khả năng không tốt

cho được." Đế vương cười nhẹ, nhìn về phía Nam Cung Triệt, mở miệng trước: "Trẫm nói không đúng sao?"

Nam Cung Triệt nhú mày: "Bệ hạ nói cực kỳ đúng." Lại chuyển qua nhìn Phượng Thiên: "Tiểu Thiên yên tâm, ta tất cả đều tốt."

Trong lòng mọi người lộp bộp một chút.

Tiểu Thiên?!

Lá gan thật lớn, còn ở trên đất Đông Lan bọn họ, liền dám ở đế vương mặt mơ ước sủng phi như vậy?!

Phượng Thiên không cần quay đầu, có thể cảm nhận được một ánh mắt lạnh lẽo ở sau lưng nàng, sợ tới mức nàng cười với Nam Cung Triệt, liền chạy nhanh về ghế của mình.

Lúc ngồi xuống, ánh mắt nhìn về phía Quân Mặc Ảnh, Phượng Thiên ngẩn người, lập tức giả mặt quỷ với hắn.

Nam nhân này thật keo kiệt, bọn họ đều như vậy, nàng còn có thể cùng Nam Cung Triệt như thế nào nữa!

Rượu quá ba tuần.

Loáng thoáng, giống như có ánh mắt thâm thúy của ai đó, thường lạc trên người Phượng Thiên. Nhưng khi nàng ngẩng đầu nhìn quanh bốn phía, lại phát hiện mình nghĩ nhiều rồi, không khỏi nhú mi.

"Nếu Nam Cung Thái tử trùng hợp đến đây lúc này, liền tham gia săn bắn ngày mai đi. Không biết ý Thái tử như thế nào?"

Giọng nói hơi lạnh của đế vương vang lên ở phía trên.

Nam Cung Triệt gật đầu, gờ ly rượu lên, làm bộ kính hân: "Ý tốt của bệ hạ, từ chối thì bất kính. Bản cung vui vẻ phụng bồi."

Phượng Thiên vui đầu ăn này nọ, như là không có hứng thú với mọi thứ xung quanh.

Đột nhiên, nàng ngẩng đầu nhìn về một phía.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Quan Lục Cung: Đế Vương Kiêu Man Hoàng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 253: Không nghe rõ sao?

Phía kia đứng là ghế của Mạc Thiếu Uyên.

Phượng Thiên vừa rồi nghĩ như thế nào cũng cảm thấy, rõ ràng có người đang nhìn nàng. Giác quan thứ sáu của nữ nhân rất chuẩn xác.

Nhưng mọi người trong doanh trường này, trừ bỏ Quân Mặc Ảnh và Nam Cung Triệt, còn có ai sẽ "Cảm thấy hứng thú" với nàng như vậy.

Nghĩ tới nghĩ lui, người duy nhất có thể nghĩ đến chính là vị đại nhân kia.

Quả nhiên, vừa nhắc đầu liền vừa vặn bắt được hắn.

Phượng Thiên âm thầm nhếch môi cười, trên mặt viết rất rõ ràng: "Đừng giả bộ, bản cô nương đã nhìn thấy ngươi."

Mạc Thiếu Uyên sững sốt. Thật lâu sau mới phản ứng lại, khóe miệng từ từ giương lên.

Bị nàng bắt được hắn nhìn lên mà quần bách cũng không sinh ra, chỉ mỉm cười nhìn nàng như vậy, trong con người lấp lánh màu đồng nhật nhéo lại có chút ôn nhu.

Phượng Thiên phải không?

Đều nói nàng kiêu căng ương ngạnh, thị sủng sinh kiều, nhưng hắn xem, cũng có vài phần đáng yêu.

Khó trách đế vương trời sinh lạnh bạc sẽ sủng nàng đến tận đây.

Phượng Thiên bị hắn cười đến cả người không thoải mái. Nếu nói Quân Mặc Ảnh tươi cười sẽ làm nàng cảm thấy an tâm, cảm thấy ấm áp, như vậy lúc một nam nhân xa lạ cười với nàng, nàng chỉ có thể nói ha ha, làm ta sợ muốn chết.

Vung nắm đấm về phía hắn, Phụng Thiên không hề để ý đến hắn, cúi đầu, lúc này vui đầu ăn cơm thật, bảo trì trạng thái che chắn bốn phía.

Ngày sấn bản hôm sau Phụng Thiên cũng không tham gia.

Đều là hoạt động của nam nhân, nàng là người ngay cả cười ngửa cũng không biết cười sẽ không đi theo quanh quần ở bên cạnh, chính là nàng muốn đi, để vương cũng sẽ không đồng ý.

Phụng Thiên cảm thấy, đi theo nam nhân nhìn như ôn nhu nhưng cực kỳ bá đạo như Quân Mặc Ảnh, nàng vẫn tiếp tục làm mỹ nữ im lặng thì tốt hơn. Bằng không hắn có thể có trăm ngàn biện pháp làm cho nàng "Im lặng".

Nghĩ đến đây, bỗng dưng mặt Phụng Thiên đỏ lên.

"Nương nương, ngài làm sao vậy?" Đông Dương chú ý tới biến hóa của nàng, không khỏi kinh ngạc. Thầm nghĩ trời cũng không nóng, sao mặt chủ tử lại đỏ như vậy.

Phụng Thiên sờ khuôn mặt nhỏ nhắn nóng bỏng của mình: "Cái gì, làm sao vậy?" Nàng trừng mắt nhìn Đông Dương một cái: "Chẳng nhẽ ta không thể đột nhiên cảm thấy trời nóng sao?"

Nàng cũng không thể nói bản thân ban ngày ban mặt ở đằng kia ỳ ỳ đi.

Thật sự là...

Phụng Thiên ưu sầu nghĩ, ở lâu với Quân Mặc Ảnh, ngay cả nàng là tiểu bạch hoa thuần khiết cũng trở nên đáng khinh như vậy, như thế nào cho phải.

Sắc trời dần dần đen lại, đoàn người đến khuya mới trở về, mang theo rất nhiều con mồi, liếc mắt một cái nhìn thấy người người tư thế oai hùng hiên ngang.

Không giống như hôm trước, mảnh hồ sai lang linh tinh gì đó Phụng Thiên không dám suy nghĩ, mỗi nam nhân nghĩa chính cự tuyệt nàng như vậy, lúc này không có khả năng đột nhiên thay đổi chủ ý.

Nhưng mà lúc nàng thấy Hỏa Hồ, nàng vẫn không ngại cảm thấy kinh diễm, tâm tình rất tốt.

Một con hồ ly nho nhỏ màu hồng, mắt to ngăm đi chuyển không ngừng, thần thái rạng rỡ, như là có thể nghe hiểu người ta nói. Nhìn tiếp bộ lông xù phe phẩy không ngừng kia, làm cho lòng người mềm hẳn lại.

Đáng vẻ kia, thực đáng yêu. So với tưởng tượng của nàng đáng yêu hơn không biết bao nhiêu lần.

"Không gặp được mảnh hồ, nhưng sói con cũng thấy không ít. Nếu nàng thật muốn nuôi, sai cung nhân chăm sóc, nửa năm sau để nàng nuôi. Nhưng mà nửa năm sau phải tiến bước, nếu không rất nguy hiểm, như thế nào?"

Quân Mặc Ảnh vừa nói, một bên ôm Hỏa Hồ đi qua.

Phụng Thiên nhận lấy, nghe vậy, kinh ngạc quên thu tay về: "Người lặp lại lần nữa!"

Quân Mặc Ảnh trừng mắt nhìn nàng một cái: "Không nghe rõ sao?"

Bạn đang đọc truyện *Sùng Quan Lục Cung: Đế Vương Kiêu Man Hoàng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 254: Chỉ có Thiên Thiên tài năng như vậy mới miễn cưỡng đập vào mắt

"Không đúng, không đúng!" Phụng Thiên vội vàng khoát tay: "Không phải ta không nghe rõ, ta đang rất kinh ngạc rồi, người hiểu không. Người cho ta nuôi sói con sao Quân Mặc Ảnh, ta không nghe nhầm chứ?"

Nàng nghĩ đến nam nhân này bất luận như thế nào cũng sẽ không thỏa hiệp, dù sao ngày đó sắc mặt hắn không giống như là nói giỡn.

Sao lúc này lại đột nhiên thay đổi chủ ý?!

Phụng Thiên mở to mắt, vẻ mặt khó hiểu nhìn nam nhân trước mặt, cuối cùng vỗ đùi: "Á, Quân Mặc Ảnh, có phải người cảm thấy Nam Cung Triệt là tình địch đáng sợ, cho nên làm chuyện này để đuổi hắn đi đúng không?"

Nghe vậy, bỗng dung sắc mặt nam nhân đen hơn than.

"Không nuôi..."

Phượng Thiên rút cổ, được rồi, nàng lơ lửng.

"Quân Mặc Ảnh, ta biết ngươi tốt, ngươi tốt nhất. Sao ngươi có thể bởi vì cái loại nguyên nhân vớ vẩn này, đứng không? Hơn nữa, một lòng của ta đều đặt trên người ngươi, đối với ngươi cảm tình tựa như nước sông chảy mạnh, kéo không đứt, ngươi đâu cần làm chút chuyện nhân nhượng ta!"

Nàng càng nói càng hăng say, vừa mới bắt đầu còn mang theo một tia cẩn thận, đến sau, cả người đều thiếp dựa lên người nam nhân: "Cho nên nói thôi, ngươi đối với ta tốt toàn bộ đều là vì thân mình ngươi tốt, nhân phẩm bộc phát."

Giữa hai người còn có một tiểu hồ ly, nàng không quan tâm dựa vào người hắn, về mặt chân thành nhường mi với hắn.

Quân Mặc Ảnh nhíu chặt mi tâm.

Liếc mắt nhìn nàng một cái, tiếp tục duy trì mặt lạnh.

Phượng Thiên khó chịu, cắn răng một cái, rõ ràng không nói, trực tiếp ôm hồ ly nhảy vào trong lòng hắn, cọ trán vào người hắn.

"Sói con, ta biết không an toàn, tuy rằng ngay từ đầu quả thật rất thích, nhưng hiện tại ngươi mang về đến tiểu hồ ly cũng rất tốt. Nếu để ta nuôi nửa năm rồi vứt bỏ, ta sẽ buồn tiếc, cho nên không nuôi nữa. Nhưng mà cảm ơn ngươi, Quân Mặc Ảnh, ngươi tốt nhất."

Nàng nhẹ giọng nhỏ nhẹ nói, ngại ngần thẹn thùng, khung cảnh này vốn nên dịu dàng thăm thiết, điều kiện tiên quyết là giữa bọn họ không có con vật lông xù lộn xộn gì đó.

Quân Mặc Ảnh theo bản năng nhíu mày. Hắn không giống Phượng Thiên, có thể dễ dàng ôm cái gì đó.

Thật giống như lúc hắn cầm con Hòa Hồ này trở về, hắn cũng không thích dùng tư thế "Ôm".

Phượng Thiên lại nghĩ hắn vẫn là mất hứng, trong lòng âm thầm "Dựa vào" một tiếng, biểu tình trên mặt lại tỏ ra tội nghiệp, đến cuối cùng, thậm chí không sợ chết ôm Hòa Hồ ôm cổ hắn.

"Phượng Thiên!" Quân Mặc Ảnh tức giận đến đau óc.

Xoa mi tâm, định một phen vứt con hồ ly kia ra, do dự trong chốc lát, mới cau mày ôm lấy nàng: "Nhìn là được, đừng cả ngày ôm trong tay, bẩn."

Phượng Thiên xấu hổ.

Cảm tình là vì cái này...

"Được thôi được thôi, đều nghe lời ngươi."

Dù sao không thể ôm trong tay cả ngày, nàng thường ôm trong tay, dù sao hắn chưa nói vĩnh viễn không thể ôm.

Phượng Thiên cố ý chui từ trong lòng nam nhân ra, vỗ quần áo bản thân, mới một lần nữa dựa vào: "Ngươi người này sao một chút tình yêu cũng không có, ngay cả tiểu hồ ly đáng yêu như vậy cũng ghét bỏ."

"Bởi vì nó còn chưa đủ đáng yêu!" Đột nhiên Quân Mặc Ảnh nheo hai mắt lại, không rõ ý tứ nở nụ cười một tiếng: "Ánh mắt trầm có vẻ cao, chỉ có Thiên Thiên tài năng như vậy mới miễn cưỡng đập vào mắt."

"Hả?" Giống như rất có đạo lý, nhưng nàng vẫn cảm thấy có chỗ nào không thích hợp.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Quan Lục Cung: Đế Vương Kiêu Man Hoàng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 255: Đến cuối cùng là nguyên nhân gì?

Thịt nướng trong bữa tối đều là thịt hươu săn được vào ban ngày, vị ngon, hương thơm bay trầm đậm.

Đế vương và Thái tử Việt Nam, chúng đại thần dùng bữa ở trong doanh trường, bên ngoài nô tài cuộn cuộn không ngừng đưa đồ ăn thức uống vào.

Doanh trường là chuẩn bị cho mọi người liên hoan, cho nên làm rất lớn, chứa hơn trăm người cũng dư dả.

Ngồi ở vị trí đầu, rất nhiều người cầm rượu đi qua kính đế vương, một người rồi lại một người. Hôm nay không khí vui vẻ, tất nhiên đế vương không từ chối bọn họ.

Mà cái này cho Nam Cung Triệt cơ hội.

Hắn không né không tránh, không che không dấu, dù sao ở đây không có ai không biết tâm tư của hắn đối với Phụng Thiên, cho nên hắn tự nhiên hào phóng đi đến trước mặt Phụng Thiên. Ánh mắt thoáng nhìn xung quanh, cuối cùng trực tiếp ngồi xuống bên cạnh nàng.

Quân Mặc Ảnh nhẹ nâng đuôi mắt, liếc bên này một cái, sắc mặt bỗng dưng đen lại.

Phụng Thiên kinh ngạc: "Tìm ta có chuyện gì?"

Quang minh chính đại như vậy, hẳn là không chỉ vì nói chuyện phiếm với nàng chứ?!

Nhưng ai biết, quả nhiên nàng không thể hiểu nổi tư duy của nam nhân cổ đại, nam nhân này thật đúng là vì nói chuyện phiếm với nàng mà đến.

Nhưng mà, trong mắt nàng cái gọi là nói chuyện phiếm, ở trong lòng Nam Cung Triệt lại là một chuyện đại sự trịnh trọng.

"Thế nào, cho nàng thời gian dài như vậy, đồng ý trở về với ta không?"

Nam Cung Triệt nhắc bầu rượu, thông dong rót cho nàng thêm một chén, ánh mắt thật sâu, ý cười thần nhiên.

"Ôi chào, ta nói này, ta còn có thể khoái trá nói chuyện phiếm, không cần hỏi ta vấn đề này, ngươi cũng quá kỳ quái đi. Nếu ta nhớ không lầm, rõ ràng ngươi mới gặp ta hai lần, rốt cuộc nguyên nhân gì thúc đẩy ngươi đồng ý buông tha toàn bộ hậu cung, thế nào cũng phải muốn một người tàn, hoa, bại, liễu như ta vậy?!"

Phụng Thiên nghiêm trang nhìn hắn, lúc nói ra bốn chữ cuối cùng, còn cố ý cắn răng gần trọng một chút.

Khỏe mắt Nam Cung Triệt giựt giựt: "Tiểu Thiên, vì từ chối ta, nàng sẽ không tự làm thấp mình như vậy chứ?"

"Đây đâu phải làm thấp đi. Không phải các ngươi nói sao, nữ nhân tốt chỉ giả một người, cho dù trượng phu chết cũng nên thù cả đời. Huống chi trượng phu ta còn khỏe mạnh, sao có thể tùy tiện giả cho người khác."

Tuy rằng nàng cũng không đồng ý nữ nhân chỉ được giả cho một người, dù sao, bất luận kẻ nào đều có quyền theo đuổi hạnh phúc, hiện đại nhiều người kết hôn còn ly hôn như vậy, chỉ cần yêu nhau, tình yêu tuổi xế bóng cũng không phải là chuyện không thể chấp nhận.

Nhưng loại quan niệm này ở cổ đại, chính là bị chìm lòng heo.

Phụng Thiên bĩu môi, buồn bực.

"Người khác nói như thế nào là chuyện của người khác, chỉ cần ta không nghĩ như vậy là được rồi." Nam Cung Triệt nhếch môi, nghĩ muốn sờ đầu nàng, nhưng mà tay vừa mới nâng lên, đột nhiên ý thức được cái gì lại thu về.

"Tiểu Thiên, ta cũng hiểu được rất kỳ quái. Rõ ràng nàng cũng rất chán ghét hậu cung của hắn, đến tận cùng là nguyên nhân gì, để nàng cam tâm tình nguyện ở lại bên người hắn?"

Nguyên nhân sao?!

Ánh mắt Phụng Thiên ngưng lại, trong sâu đáy mắt nổi lên một tia nhu hòa không dễ phát hiện.

Bởi vì có một người như vậy, ở trong quan niệm của hắn, rõ ràng nên là một phu nhiều thê, hậu cung ba ngàn, nhưng hắn lại cố tình đồng ý ba ngàn nước chỉ mức một gáo, giữ tất cả ôn nhu lại cho ngươi, không hỏi đúng sai.

"Nam Cung Triệt!"

Nàng há miệng thở dốc, còn chưa kịp nói gì, đột nhiên giật mình kịch liệt.

Phụng Thiên hoảng sợ.

Ngay sau đó lại là "Phanh" một tiếng, nhắc chân nhảy lên, bầu rượu rơi xuống đất, phát ra một tiếng vang thanh thúy.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Quan Lục Cung: Đế Vương Kiêu Mạn Hoàng Phi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 256: Tuy rằng nàng biết, hắn cũng không muốn nàng làm gì

"Tiểu Thiên?!" Sắc mặt Nam Cung Triệt thay đổi: "Mau tới đây."

Hắn nói xong còn lo lắng, như là trong nháy mắt liền mang theo Phượng Thiên nhảy ra khỏi ghế, nhanh đến mức Phượng Thiên không có thấy rõ động tác của hắn, cả người đã bị hắn ôm nhảy ra khỏi chỗ kia.

Giờ phút này tư thế của hai người rất ái muội, ít nhất đối với cổ nhân mà nói thật ái muội, một phi tần để vương cùng một Thái tử quốc gia khác ôm ấp một cái, còn thể thống gì...

Nhưng mà giờ phút này cũng không có ai chú ý bọn họ, một đám đều bị tiếng gầm rú từ bốn phía dọa, lúc ban đầu khiếp sợ qua, toàn bộ chạy trốn, vài người có võ công đều bảo hộ xung quanh đế vương.

Nếu nói lúc bắt đầu mọi người còn tưởng rằng là đột nhiên có địa chấn, nhưng nghe tiếng gầm rú này, bọn họ biết mình sai lầm rồi.

Đây không phải địa chấn, mà là có người chôn thuốc nổ.

Đầu tiên Quân Mặc Ảnh đặt tầm mắt lên trên người Phượng Thiên, lại chỉ thấy nàng bị một người nam nhân khác ôm vào trong ngực. Trong phút chốc hắn rung mình, cả người đều tản ra một cỗ hàn khí mãnh liệt, khiến Lý Đức Thông đứng bên cạnh đông lạnh run run hai cái.

Rất nhanh trong doanh trường bị chấn động mạnh mẽ làm ảnh hưởng, dần dần bắt đầu sập từ trong góc, trong không khí đầy khói bụi, tràn ngập mùi khói, hun đến mức không mở được mắt ra.

Cung nhân hoang mang rối loạn hô "Cứu giá", bên ngoài cũng có thị vệ không ngừng cuộn cuộn chạy tới.

Phượng Thiên không rảnh tự hỏi, liền bị Nam Cung Triệt kéo chạy trốn, bởi vì doanh trường thật sự quá lớn, tuy hắn có người có võ công bảo vệ chạy ra bên ngoài, nhưng vẫn chậm chạp không thể thoát khỏi nguy hiểm.

Quân Mặc Ảnh!

Phượng Thiên quay đầu đi, liền nhìn thấy một đám người xung quanh nam nhân, nhưng ánh mắt hắn roi thẳng lên người nàng.

Thiên Thiên!

Nàng như hiểu hắn đang nói gì.

Bỗng nhiên, sắc mặt Quân Mặc Ảnh biến đổi, dùng lực lớn đẩy những người trước hắn ra, bay thẳng về phía nàng.

Phượng Thiên ngẩn ngơ, còn chưa kịp phản ứng lại, đột nhiên trời đất rung chuyển, bên tai truyền đến một tiếng hô "Tiểu Thiên!".

Trái tim Phượng Thiên bị tiếng kêu này làm run lên.

Đội nàng phản ứng lại đây, toàn bộ người đã bị Nam Cung Triệt ôm chặt vào trong ngực, "Phanh" một tiếng, đồng thời bên tai còn vang lên tiếng rên của nam nhân.

Con người Phượng Thiên co rụt lại: "Nam Cung Triệt!"

Vừa nhắc đầu, liền nhìn thấy biểu tình thống khổ của Nam Cung Triệt, trên khuôn mặt tuấn dật thêm vài phần tái nhợt và suy nhược.

Lưng bị một cây cột trụ bằng gỗ đập vào.

Khi nhận thấy được nàng chăm chú nhìn, hắn lại cười trừ một chút: "Tiểu Thiên, không có việc gì."

Nói xong, lại một lần nữa hắn lấy tốc độ nhanh nhất mang theo nàng bay ra bên ngoài.

Môi Phượng Thiên run rẩy, tận lực phối hợp với hắn, tùy ý hắn ôm lấy mình chạy vội ra bên ngoài.

Đến khi dùng khinh công rời khỏi doanh trường, Nam Cung Triệt thả người trong lòng ra, lão đảo hai bước, mắt thấy sẽ ngã sấp xuống.

Phượng Thiên lập tức đỡ lấy hắn: "Nam Cung Triệt, mau nói cho ta biết, làm sao bị thương? Quên đi, người đừng nói, ta đỡ người đến doanh trường, sau đó đi tìm Thái y cho người. Yên tâm, sẽ không có chuyện gì, yên tâm..."

Từ đầu đến cuối nàng đều được Nam Cung Triệt che chở hoàn hảo, không bị gì ngoài hút một ít khói bụi, ngay cả nửa điểm tổn thương cũng không có.

Nói thật, Nam Cung Triệt không tiếc dùng thân thể của mình che chở nàng như vậy, nàng rất cảm kích, nhưng cũng thật không yên.

Nàng không có gì có thể cho hắn. Tuy rằng nàng biết, hắn cũng không muốn nàng làm gì.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Quan Lục Cung: Đế Vương Kiêu Man Hoàng Phi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 257: Nhân cơ hội ăn đậu hủ nữ nhân của hắn tính là cái gì?

"Phượng Thiên?!"

Không đi được hai bước, phía sau đột nhiên vang lên giọng nam nhân vội vàng.

Trầm thấp, mạnh mẽ, còn kèm theo vài tia hàn ý không quá rõ ràng, lửa giận, lo lắng đủ loại cảm xúc phức tạp, rất hiếm khi Phượng Thiên mơ hồ không rõ.

Nàng xem như là biết tính tình nam nhân này, không nói hiểu hết, ít nhất có thể xác định lúc hô thẳng tên nàng, hắn nhất định không vui vẻ.

Nhẹ nhàng "Ừ" một tiếng, tỏ vẻ nàng nghe được, Phượng Thiên quay đầu nhìn hắn một cái.

Thật lâu sau không thấy hắn mở miệng, nhân tiện nói: "Ta đưa Nam Cung Triệt trở về trước, trong chốc lát nói lại với ngươi."

Nói xong liền thật sự làm bộ phải đi.

Lý Đức Thông thật vất vả từ bên trong trốn ra, một lòng ngóng trông mau đi xem đế vương như thế nào.

Mới vừa rồi đế vương vì đuổi theo Thiên phi, dưới tình thế cấp bách, bị một mảnh nhỏ đột nhiên bay làm cánh tay bị thương, tuy nói nhìn không có vấn đề gì lớn, nhưng đây là đế vương, cho dù sưng một chút da cũng là việc lớn.

Cũng không nghĩ tới, không xa không gần liền nhìn thấy một màn như vậy, nhất thời Lý Đức Thông hận không thể quay trở lại.

Chuyện này là như thế nào?!

"Thái tử vì cứu ái phi của trẫm mà chịu tổn thương, theo lý trẫm nên tự mình giúp đỡ, không làm thất vọng một phen khổ tâm của Thái tử."

Khóe miệng Quân Mặc Ảnh nhếch lên, trong mắt phượng đầy thâm thúy không thấy cảm xúc.

Hắn sai bước đi qua, như là muốn khiêng Nam Cung Triệt đang dựa vào vai Phượng Thiên đi, nhìn Phượng Thiên tròn mắt há hốc mồm.

"Đa tạ ý tốt của bệ hạ, bản cung nghỉ ngơi trong chốc lát, đã tốt hơn nhiều. Hiện tại, bản cung có thể đi, không dám làm phiền bệ hạ." Sắc mặt Nam Cung Triệt có chút khó coi, kháng cự rút tay mình ra khỏi tay nam nhân kia.

Sắc mặt Quân Mặc Ảnh cũng khó coi theo.

Nhìn một cái là biết tiểu nhân gian trá, rõ ràng bản thân có thể đi, nhân cơ hội ăn đậu hủ nữ nhân của hắn tính là cái gì?!

"Bất luận như thế nào, Thái tử đều là vì cứu Thiên Thiên mới chịu tổn thương, trẫm và Thiên Thiên nên đưa Thái tử trở về mới phải." Quân Mặc Ảnh lạnh lùng nói.

Nam Cung Triệt cũng không nói từ chối, đen mặt xoay người sang chỗ khác, đưa lưng về phía hai người trở về doanh trường.

Hắn đi lại cũng không thông thả, như là có chút gian nan.

Phượng Thiên không nói gì đi sau lưng hai người, về mặt mặt danh kỳ diệu.

Lý Đức Thông tuyên Thái y đi qua, vốn định để Thái y nhìn đế vương một cái, lại bị đế vương lạnh lùng liếc một cái không dám lên tiếng.

Một phen kiểm tra xuống, phát hiện Nam Cung Triệt bị thương thật đúng là không nhẹ, một khối màu đỏ rõ ràng sau lưng liền đủ để thuyết minh điểm này. Trừ chỗ đó ra, xương bánh chè cũng bị mảnh vụn làm bị thương, màu đen càng ngày càng đậm, giống như nhiễm đầy máu.

Thập Nhất đứng ở bên cạnh, nhìn xem tâm muốn vỡ ra.

Nếu hấn cũng đi yến tiệc đó, tuyệt đối sẽ không để chủ tử vì cứu nữ nhân kia mà bị thương thành như vậy hơn nữa là nữ nhân người khác.

Nghĩ đến đây, hấn trừng mắt nhìn Phụng Thiên một cái: "Đây là ma tinh, mỗi lần gặp phải nàng không phải chuyện gì tốt."

Phụng Thiên nhận thấy ánh mắt hấn, hừ một tiếng, hỏi Nam Cung Triệt: "Còn có chỗ nào khác không thoải mái không?" Nàng nhú mi tâm: "Thử hoạt động gân cốt một chút xem, có chút đau đớn nhỏ có khả năng không dễ phát hiện. Cần thận một chút, đừng chờ miệng vết thương nhiễm trùng mới phát hiện, đến lúc đó liền thật sự xảy ra vấn đề."

Nam Cung Triệt cười lắc đầu: "Không có việc gì, không cần lo lắng."

Lúc này Phụng Thiên mới từ bỏ.

Nhưng vào lúc này, đột nhiên bên ngoài có người đến bẩm báo, nói là Đoan vương gia phụng mệnh đến mời đế vương đi qua, có việc lớn.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Quan Lục Cung: Đế Vương Kiêu Man Hoàng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 258: Nàng còn thiếu ta một đáp án

Quân Mặc Ảnh liếc nhìn Phượng Thiên một cái, ngụ ý đã rất rõ ràng: "Vết thương đều xử lý tốt, hiện tại có thể đi rồi chứ?"

Phượng Thiên ngẫm lại, cũng quả thật không có việc gì.

Nói cảm tạ Nam Cung Triệt, cáo biệt còn chưa kịp nói ra, đã bị đối phương giành nói: "Tiểu Thiên, ta có lời nói với nàng."

Lúc này, trong doanh trướng tràn đầy không khí xấu hổ.

Thập Nhất cảm giận trừng mắt nhìn Phượng Thiên, như chỉ cần nàng dám lắc đầu từ chối, sẽ bị hấn lột da rút gân.

Quân Mặc Ảnh lại không trực tiếp từ chối Nam Cung Triệt, ánh mắt lạnh lẽo đặt lên người Phượng Thiên, ý tứ lại hoàn toàn khác với Thập Nhất, chỉ cần nàng dám gật đầu, hẳn có thể ăn sống nuốt tươi nàng.

Phượng Thiên ngưng ngưng.

Lý Đức Thông cúi đầu đau khổ trong lòng, không dám nhìn ai. Ngay cả kia Thái y đi theo cũng thăm nghĩ không hay ho, gặp phải chuyện gì không tốt, thế nào cũng phải gặp phải như vậy. Bí sự cung đình, biết nhiều là bị rơi đầu.

"Vậy nếu không, ngươi đi trước đi." Do dự nửa ngày, rốt cuộc Phượng Thiên vẫn nhen ra một câu như vậy.

Tuy nàng không chỉ tên nói họ, nhưng rõ ràng lời này nói với đế vương.

Cuối cùng sắc mặt Thập Nhất không có khó coi như vậy, ghé mắt liếc nàng một cái, về mặt "Coi như ngươi thức thời".

Tuy là như vậy, nhưng đế vương lại không tức giận.

Sắc mặt âm trầm, lại cười như không cười đảo qua mặt hắn, Quân Mặc Ảnh nhú mắt lại, quay đầu bước đi, không để lại nửa câu nói.

Phượng Thiên sợ run hai giây mới phản ứng lại đây.

Nam nhân này chưa bao giờ cho nàng sắc mặt như vậy.

Nhìn hắn rời đi, trong nháy mắt hắn xoay người, Phượng Thiên chợt chú ý tới màu sắc vải trên cánh tay hắn cũng nhuộm thành màu đỏ sẫm, trong lòng hoảng sợ.

Nhưng không cho nàng cơ hội mở miệng, đế vương đã đi ra khỏi doanh trướng.

Theo bản năng nâng bước nghĩ muốn đuổi kịp, Nam Cung Triệt ở phía sau lên tiếng: "Thập Nhất, ngươi cũng lui ra đi."

"Thái tử..." Thập Nhất bỏ qua ý không vui, liếc nhìn Phượng Thiên, giống như nàng là mãnh thú ăn thịt người.

Phượng Thiên vốn bối vì lo lắng Quân Mặc Ảnh mà khó chịu, thấy thế, giận dữ vút cho hắn ánh mắt: "Làm gì sợ ta ăn Thái tử nhà ngươi chắc? Nếu bản cô nương thực ăn thịt người, người đầu tiên bị ăn chính là ngươi."

"Ngươi!" Thập Nhất tức giận đến sắc mặt xanh trắng.

"Ngươi cái gì mà ngươi." Phượng Thiên làm mặt quỷ với hắn: "Không thấy Thái tử nhà ngươi muốn nói chuyện với ta sao? Có chút nhân lực không?" Nàng tràn đầy ghét bỏ hừ một tiếng.

Mắt thấy Thập Nhất lại muốn phát tác, Nam Cung Triệt nhanh chóng ho khan một tiếng, trầm giọng đánh gãy: "Thập Nhất, còn không lui ra."

Tuy trong lòng Thập Nhất tràn đầy lửa giận, nhưng lại không thể không nghe lời Thái tử nói, đành phải không cam lòng tình không muốn đi ra ngoài.

"Tốt lắm, mọi người đi hết, ngươi muốn nói gì thì nói đi." Phượng Thiên nhắc ghế đến, ngồi xuống bên cạnh hắn, thăm nghĩ nhanh nghe hắn nói xong, quay về xem người nào đó bị thương.

Rốt cuộc việc lớn Đoan vương nói là cái gì, cũng không biết Quân Mặc Ảnh vụng về mặt đen kia có thể để Thái y băng bó một chút trước hay không?

Đột nhiên nghĩ tới là muốn nói cái gì, Phượng Thiên lại vội hỏi: "Chuyện đêm nay thật sự cảm ơn ngươi. Nam Cung Triệt, thật sự thực cảm tạ."

Nam Cung Triệt ngăn người, rồi sau đó bắt đầu đi thờ dài.

Nữ nhân này, sao phải khách khí với hắn như vậy?

Hay là nói, nàng nói lời này kỳ thật chính là cố ý muốn đặt khoảng cách với hắn.

"Tiểu Thiên, nàng còn thiếu ta một đáp án."

Tìm kiếm với từ khoá:

Bạn đang đọc truyện *Sủng Quan Lục Cung: Đế Vương Kiều Man Hoàng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 259: Vào lúc đó, ta chỉ có hấn

Phượng Thiên thu mắt, rút bỏ biểu tình không đứng đắn, nhủ mi tâm, như là tự hỏi trả lời hấn như thế nào.

Thật lâu sau, mới nói: "Nam Cung Triệt, ngươi có biết hay không, kỳ thật trước khi ngươi gặp ta, ta vừa mới mất trí nhớ không bao lâu."

Nàng vừa dứt lời, trên mặt Nam Cung Triệt liền xẹt qua một tia kinh ngạc.

"Cái loại không biết ai, cảm giác cảm thấy bất kỳ ai xung quanh đều có khả năng gây bất lợi cho ngươi, ngươi có thể hiểu không?"

Phượng Thiên chưa từng nói với ai mấy lời này, cho dù là với Quân Mặc Ảnh cũng không có.

Có lẽ là không khí hiện tại cho phép, mới khiến nàng nói ra những lời chôn sâu đáy lòng.

Quân Mặc Ảnh cũng không phải người đầu tiên nàng thấy sau khi tỉnh lại, nhưng lại là người thứ nhất lấy tư thái ôn nhu mà cường ngạnh tiến vào cuộc sống của nàng. Có lẽ vừa mới bắt đầu nàng cảm thấy sợ hãi với tất cả mọi thứ quanh mình, cho nên muốn tìm một chỗ dựa vào, nhưng trải qua thời gian dài như vậy, nàng cũng đã quen có hấn.

Nam nhân kia dùng phương thức đơn giản nhất, nhưng cũng là phương thức không dễ dàng bị quên nhất, từng giọt từng giọt hòa vào cuộc sống của nàng.

Hấn che chở nàng khắp nơi, dung túng nàng, sủng nàng không ai bì nổi, làm cho nàng biết rõ chính mình đang ở phong kiến cổ đại, còn dám đối nghịch với người không vừa mắt, tất cả mọi thứ này, chỉ là vì có hấn.

Nếu không có...

Nàng không phải nữ chính trong chuyện xuyên không nữ cưỡi, cũng không có bàn tay vàng nghịch tập, nếu không có Quân Mặc Ảnh, nàng sợ là sớm đã bị nữ nhân trong cung này cắn đến xương cũng không còn.

"Vào lúc đó, ta chỉ có hấn." Phượng Thiên ngưng mắt, giọng điệu chắc chắn chưa từng có trước đây.

Cho nên đối với nàng mà nói, Quân Mặc Ảnh là một đặc thù tồn tại, không thể thay thế.

Sở dĩ nàng ở lại, là vì cảm kích Nam Cung Triệt vừa cứu nàng, về phương diện khác, cũng là vì có thể giải thích rõ ràng.

Lúc Quân Mặc Ảnh nghe được "Có việc lớn xảy ra", chỉ biết khẳng định việc này không đơn giản, nếu không Hàn Tiêu sẽ không cố ý sai người ta đến mời hấn.

Nhưng hấn chẳng thể nghĩ tới, cái gọi là việc lớn thế nhưng sẽ là như thế này.

Mạc Thiếu Uyên đã chết.

Một đối tượng làm cho Cổ Thuyền hao hết tâm lực muốn chinh chết, liền khinh địch mà chết như vậy, còn bị chết thê thảm như thế, ngay cả thi thể cũng không lưu lại.

Nếu không phải y phục, phục sức trên người hấn đều không thay đổi, thật sự không nhận ra được là cùng một người.

"Hoàng huynh, này..." Quân Hàn Tiêu nhủ mi nhìn cổ thi thể trước mắt này, sắc mặt ngưng trọng vô cùng: "Sẽ là ai muốn giết hấn?"

"Trận này nổ mạnh bất ngờ như vậy, cũng không phải nhằm vào một mình hấn." Quân Mặc Ảnh trầm giọng nói: "Mạc Thiếu Uyên có võ công, trừ phi người an bài trận nổ này là muốn giết tất cả mọi người ở đây, nếu không tuyệt không sẽ lựa chọn dùng phương thức mạo hiểm như vậy."

Đột nhiên Quân Hàn Tiêu kinh ngạc: "Ý của hoàng huynh là..."

"Cổ thi thể này, trừ bỏ thân hình có vài phần tương tự với Mạc Thiếu Uyên, y phục trên người cũng giống với Mạc Thiếu Uyên, còn có điểm nào có thể

chứng minh thân phận của hấn?!" Ánh mắt Quân Mặc Ảnh thật sâu.

Hồ hấp của Quân Hàn Tiêu bị ngưng trệ: "Này không phải Mạc Thiếu Uyên..."

"Trăm chỉ đoán, tạm thời còn không thể xác định." Quân Mặc Ảnh lạnh nhạt nói: "Nhưng mà, nếu trăm đoán không sai, Mạc Thiếu Uyên dùng chiêu kim thiên thoát xác rồi đi, ngươi cảm thấy là vì sao?"

Quân Hàn Tiêu ngạc nhiên lúc này mới bị hấn kéo trở về, suy nghĩ thật lâu, mới lắc đầu: "Thần đệ không biết."

Lần đầu tiên trong đời, Quân Hàn Tiêu cảm thấy chỉ số thông minh của mình thấp như vậy.

"Trăm cũng không biết." Người nào đó lạnh lẽo nói tiếp một câu.

"Quân Mặc Ảnh." Nhưng vào lúc này, Phượng Thiên đã thờ hồng học chạy tới.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Quan Lục Cung: Đế Vương Kiều Man Hoàng Phi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 260: Có chuyện gì cũng không thể nóng lòng nhất thời

Nghe được tiếng của nàng, lưng Quân Mặc Ảnh cứng đờ, trên khuôn mặt đậm mạc như nước cũng nổi lên một tia gọn sóng rất nhỏ.

Phản ứng này?!

Quân Hàn Tiêu kinh ngạc nhú mày, hoàng huynh làm sao vậy, đột nhiên lạnh nhạt với tiểu hoàng tẩu như thế.

Chẳng lẽ là bởi vì vừa rồi Nam Cung Triệt cứu tiểu hoàng tẩu?!

Không đúng!

Có thể ở dưới tình huống nguy cấp cứu tiểu hoàng tẩu, bất luận là ai, hoàng huynh đều cảm kích, làm sao còn tính toán đối tượng là ai.

Đoán như vậy, tầm mắt của Quân Hàn Tiêu không khỏi dừng ở trên tay áo bào đã nhiễm đầy máu.

Còn nhớ rõ lúc vừa mới nhìn thấy hoàng huynh, hấn vừa mở miệng đã bị hoàng huynh lạnh lùng liếc mắt một cái, cho hấn ba chữ: "Nói chính sự."

Tuy rằng lo lắng, nhưng tính tình hoàng huynh hấn biết, cũng không dám nói nhiều nữa, vẫn tha đến bây giờ.

Phượng Thiên chạy đến đứng trước mặt người nào đó: "Quân Mặc Ảnh, ta gọi ngươi, sao ngươi không để ý tới ta?"

Quân Hàn Tiêu xấu hổ gật đầu với nàng ý bảo một chút, tiện đà nói với Quân Mặc Ảnh: "Hoàng huynh, nếu tiểu hoàng tẩu đến đây, thần đệ trước hết..."

"Đi trở về." Ba chữ này còn chưa kịp nói ra, đã bị nam nhân nhạt nhẽo chặn lại: "Chuyện của Mạc Thiếu Uyên còn chưa xử lý xong, ngươi muốn nói cái gì?"

Chuyện của Mạc Thiếu Uyên!

Tầm mắt Phượng Thiên khẽ chuyển, làm nàng chú ý tới cỗ thi thể hoàn toàn không nhìn ra cách đó không xa, sắc mặt bỗng dung trắng bệch, thân mình cũng không tự chủ được lùi ra sau hai bước.

Đây là...

Tìm đập nhanh hơn không ít, nếu không phải nhìn thấy xiêm y kia, Phượng Thiên hoàn toàn không nhận ra người nọ là ai.

Hai ngày trước nam nhân kỳ quái kia còn nói nói chuyện với nàng, hiện tại thế nhưng...

Phượng Thiên mấp mé môi, trong lòng không nhịn được phát lạnh.

Quân Mặc Ảnh chú ý tới biến hóa của nàng, sắc mặt khẽ biến, trong lòng hiện lên một tia đau lòng và cảm giác ảo não.

Hấn dịch thân mình, ngăn cản tầm mắt của nàng, không cho nàng nhìn thấy cỗ thi thể kia.

Nhưng lời an ủi đến bên miệng lại không nói nên lời.

"Trẫm còn có chuyện, nàng đi về trước đi."

Khẩu khí thần nhiên giống hệt lúc hấn nói với người khác, Phụng Thiên đang suy nghĩ bị hấn kéo trở về, sợ run hai giây, ức chế nỗi sợ hãi trong lòng, thấp giọng nói: "Vết thương trên cánh tay ngươi còn chưa xử lý, có chuyện gì cũng không thể nóng lòng nhất thời, để Thái y nhìn xem trước đã."

Quân Mặc Ảnh không động, tầm mắt đặt ở khung cảnh phía sau lưng nàng, thần nhiên nói: "Xử lý xong chính sự, trẫm tự nhiên sẽ để Thái y xem."

Không khí này...

Thật là căng ngày càng quý dị.

Quân Hàn Tiêu nhìn bốn phía, thần oi, mau tới mang hấn đi, hấn không cần ở chỗ khó xử như thế này.

Nhưng vừa rồi đã bị hoàng huynh khinh bỉ một hồi, hấn cũng không dám động vào máu chốt rồi lại bị mắng một lần nữa, cho nên tuy trong lòng còn muốn đi, cũng không dám tùy mở miệng, chỉ có thể trông mong tiểu hoàng tẩu đến thu phục hoàng huynh.

Phụng Thiên thấp giọng hừ một tiếng: "Đoan vương gia, ngươi nói đi, thân thể Hoàng Thượng quan trọng, hay là chính sự hiện tại các người thảo luận quan trọng."

Không nhìn ánh mắt sắc bén của đế vương, Quân Hàn Tiêu lập tức tỏ thái độ nghiêm túc nói: "Việc gì cũng không quan trọng bằng thân thể của hoàng huynh."

"Biết là tốt rồi." Phụng Thiên trừng mắt nhìn hấn một cái, dùng giọng điệu đầy nhíp điệu nói: "Thời gian dài như vậy nhưng lại nhìn vết thương trên người Hoàng Thượng như không thấy, phải bị tội gì?"

"Thần đệ đáng chết."

Quân Mặc Ảnh bị trao đổi quý dị giữa hai người khiến cho tức giận đến mi tâm nhúu chặt: "Phụng Thiên!"

Bạn đang đọc truyện *Sủng Quan Lục Cung: Đế Vương Kiêu Man Hoàng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 261: Đây là khác nhau, thấy được không?

"Ta còn chưa nói ngươi đâu, ngươi đừng xen mồm." Phụng Thiên nghiêm mặt, nhìn như là vui đùa, nhưng quan tâm trong ánh mắt không thể giả.

Nhưng mà, nói xong đợi nửa ngày, chỉ thấy nam nhân lạnh lùng hừ một tiếng: "Có quan trọng hơn Nam Cung Triệt không?"

Phụng Thiên im lặng.

Còn có thể nói chuyện thật tốt hay không?

Thật sự không thể, nàng rõ ràng không hề dong dài với hấn, chạy lên túm cánh tay hấn: "Đi, trở về "

Cái gì gọi là phu cương không thể chán.

Quân Mặc Ảnh cảm thấy chính là mình hiện tại.

Hấn rất muốn bỏ hai tay trên cánh tay mình ra, nhưng nhìn vẻ mặt tích cực của nàng, đáng vẻ gấp gáp, lại thật sự không đành lòng đẩy nàng ra.

Vật nhỏ chính là đoán chắc điểm này, cho nên mới dám không kiêng nể gì như vậy.

Rốt cuộc hai người vụng về quay trở lại doanh trường, Phụng Thiên không nói hai lời, lập tức sai Lý Đức Thông truyền Thái y đến.

Lý Đức Thông thầm nghĩ cảm ơn trời đất.

Tiểu cô nài nài cuối cùng cũng thông suốt, nếu không còn không biết mặt đế vương thối thành dạng gì.

Nhìn Thái y cầm nhíp gấp một mảnh sứ vỡ ra khỏi cánh tay Quân Mặc Ảnh, Phụng Thiên nhúu chặt mày.

"Thái y, bôi được này là khỏi phải không?" Phụng Thiên chỉ bình nhỏ trong tay Thái y, hỏi.

"Bầm nướng nướng, đúng vậy. Bồi xong được này, băng bó lại một chút, vết thương của Hoàng Thượng rất nhanh sẽ khỏi hẳn."

"Vậy đi, để ta làm cho."

Phượng Thiên cho Lý Đức Thông và Thái y đều đi ra ngoài, đi đến bên người nam nhân, nhìn hắn một cái: "Đây là khác nhau, thấy được không?"

Quân Mặc Ảnh ngẩn người, nhất thời không phản ứng lại nàng nói cái gì.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Quan Lục Cung: Đế Vương Kiêu Man Hoàng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 262: Còn muốn nói dối?

Phượng Thiên nhìn đáng vẻ hắn "Ngốc hồ hồ" như vậy một lúc, ngẩn ngơ, trong lòng bắt đầu hoan hô cười to.

Nông nô xoay người làm chủ nhân.

Thật không nghĩ tới, khi còn sống, nàng còn có thể làm nữ vương trước mặt nam nhân này.

Cổ nén ý cười trong lòng, Phượng Thiên liền nghiêm túc ngồi ở bên cạnh, thần sắc có thể nói là lạnh nhạt, cao ngạo: "Quân Mặc Ảnh, ngươi nói một chút, ngươi lớn như vậy, sao tư tưởng ngây thơ như vậy? Nam Cung Triệt đã cứu ta, ta diu hắn, bồi hắn, bất quá là vì không muốn thiếu hắn, nhưng ngươi lại không hiểu, vậy ta phải nói như thế nào, thật sự là..."

Nói xong, giọng điệu của nàng liền thay đổi, từ một ngự tỷ cao lãnh chuyển thành một trưởng giả nói lời thâm thúy, thờ dài liên tục.

Mặt Quân Mặc Ảnh càng ngày càng đen hơn, trong ánh mắt thâm thúy cuộn theo cảm xúc luống cuống, đen như vậy mực.

Ngây thơ.

Từ lúc chào đời tới nay, đây là lần đầu tiên có người dám nói hắn như vậy.

Ánh mắt Phượng Thiên chuyên chú dừng ở vết thương trên cánh tay hắn, hoàn toàn không nâng mắt nhìn hắn, trên trán có vài sợi tóc bởi vì mới vừa rồi nỗ mạnh mà bị loạn rơi xuống, vẻ mặt suy sụp cũng không làm người khác cảm thấy chật vật.

Nàng cẩn thận mà bôi thuốc, vẽ loạn, tận lực nhẹ nhàng để không làm đau hắn, tuy rằng nàng rất rõ ràng, tổn thương thành như vậy, không đau là không có khả năng.

"Quân Mặc Ảnh." Phượng Thiên bồi xong rồi băng vải, rốt cục ngẩng đầu nhìn hắn.

Vốn nàng còn có thể giả bộ một lát, nhưng khi ánh mắt chạm đến con ngươi màu đen tuyền của hắn, nhất gan trong sâu đáy lòng của Phượng Thiên lại bị kích phát, không tự chủ được rụt lui cổ.

Chờ nàng phản ứng lại, khí thế nam nhân sớm đã áp đến nàng.

"Ngây thơ, phải không?" Quân Mặc Ảnh hơi nhếch môi, không rõ ý tứ.

Phượng Thiên liếm môi, ánh mắt lóe ra một chút, dĩ nhiên lí do thoái thác nàng chuẩn bị tốt đã bị nàng quên cái không còn một mảnh.

Dừng một chút, nàng bỏ nhào vào người nam nhân.

"Không quan hệ, tuy rằng ngươi rất ngây thơ, nhưng ta sẽ không ghét bỏ ngươi." Phượng Thiên ghé vào ngực hắn cười gượng hai tiếng, cười đến nàng cũng cảm thấy vụng về: "Nói xong rồi, ngươi không cần đề ý chuyện của Nam Cung Triệt nữa, ta đã nói với hắn rõ ràng. Thật sự, tin tưởng ta."

Rõ ràng nàng cười đến vô tâm vô phế, Quân Mặc Ảnh lại nghe ra hương vị chuyện là trong ba chữ trịnh trọng cuối cùng.

Tin tưởng sao?

Hắn tin tưởng không, hắn là.

Nếu nàng phải đi, từ lần đầu tiên Nam Cung Triệt muốn dẫn nàng đi thì nàng đã đồng ý.

Nếu lúc ấy không có, hiện tại, cũng sẽ không.

Chẳng qua, hắn không thích bất luận kẻ nào có ý đồ với nàng, chỉ cần ánh mắt bọn họ dừng trên người nàng nhiều hơn một khắc, cũng không được.

Càng đừng nói là Nam Cung Triệt có mơ ước này.

"Về sau còn có dám đi ra ngoài nhận người nữa hay không?" Quân Mặc Ảnh bình tĩnh nói.

Phượng Thiên ngẩng đầu lên, trừng mắt: "Người nói ai nhận người?"

"Nàng còn muốn nói dối sao?"

Ờ mờ! "Quân Mặc Ảnh, người là quý ngài thơ, ngay cả tính ăn mòn của a xít sunfuric, a xít nitric cũng không mạnh như người như."

Quân Mặc Ảnh hiển nhiên không hiểu nàng đột nhiên nói ra hai danh từ hóa học, nhưng "Chua" hắn vẫn biết đến.

Nói hắn chua sao.

"Trăm lần chua một cái cho nàng xem."

Nói xong cũng không cho Phượng Thiên có thời gian phản ứng, cắn nàng một ngụm, sau đó liền cầm gáy nàng trực tiếp cắn.

Phượng Thiên không cẩn thận ném băng vải đi "Ừm ừm..." đánh vào ngực hắn: "Người... ừm..., không phải còn có chuyện quan trọng sao?"

Bạn đang đọc truyện *Sùng Quan Lục Cung: Đế Vương Kiều Man Hoàng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 263: Phát rồ

Quân Mặc Ảnh hừ một tiếng: "Hiện tại chuyện gì cũng không quan trọng nữa."

Cầm thú!

Phượng Thiên hung dữ trợn trừng mắt: "Ta không! Người cho ta xử lý chuyện đứng đắn này của người đi! Không phải mới vừa còn đường hoàng nói chưa xử lý xong việc, không thể đi về cùng ta sao? Nếu không phải bị ta lôi kéo, bây giờ người còn đứng ở bên ngoài."

"Nếu đã kéo trăm trở về, nàng phải phụ trách hành vi của mình."

"..."

Phượng Thiên hối hận, mười phần hối hận.

Nàng nên để mặc một mình nam nhân này sinh hồn dỗi đi, hoặc là rõ ràng trời hắt lại để Thái y bôi thuốc cho hắn, nhìn hắn còn có dám kiêu ngạo như vậy nữa hay không?!

Hôm sau.

Thị vệ tra xét một buổi tối, rốt cuộc chuyện của Mặc Thiếu Uyên đã có manh mối.

Lần này thị vệ và cung nhân đi theo cũng không thiếu, mới đầu Quân Hàn Tiêu còn tưởng rằng cỗ thi thể kia chính là Mặc Thiếu Uyên. Nhưng sau đó để vương sai hắn đi tra xét thôn xóm nông hộ gần đó, cuối cùng tìm được một nhà, nói là ngày hôm qua nam nhân trong nhà đi ra ngoài săn thú vẫn chưa quay trở về.

Đem thi thể cho bọn hắn phân biệt, xem xét đặc thù trên thân thể, rốt cục xác nhận kia là nam nhân trong nhà bọn họ mất tích.

Quân Hàn Tiêu cho bọn họ một ít bạc, trừ cái đó ra, cũng không có biện pháp khác trấn an bi thương tang phụ tang phụ của bọn họ.

"Hoàng huynh, Mặc Thiếu Uyên kia thật sự rất đáng giận, thể nhưng tùy tiện tìm dân chúng chết thay cho hắn, quả thực phát rồ!"

Sắc mặt Quân Mặc Ảnh cũng âm trầm.

Nửa ngày mới nói: "Ít nhất cũng nói lên rằng, trước ngày săn bắn hôm sau, Mặc Thiếu Uyên không có ý nghĩ muốn dùng thể thân. Nếu không lấy tâm tư kín đáo của hắn, không có khả năng mạo hiểm bị điều tra ra, tùy tiện tìm người ở gần làm thể thân cho hắn."

Quân Hàn Tiêu cũng nhận thức, bỗng nhiên nói: "Thần đệ có một nghi vấn."

Quân Mặc Ảnh liếc hắt một cái: "Nói."

"Tối hôm qua, hoàng huynh nhắc tới nguyên nhân Mặc Thiếu Uyên giả chết, thần đệ ngu dốt, suy nghĩ một buổi tối cũng không rõ vì sao hắt đột nhiên có ý nghĩ này, không biết hoàng huynh..."

Quân Mặc Ảnh nhìn hắt như là nhìn ngu ngốc: "Không phải trẫm nói sao, trẫm cũng không biết."

Quân Hàn Tiêu có chút sững sờ.

Sở dĩ hắt hỏi, hoàn toàn là vì hắt nghĩ đến tối hôm qua hoàng huynh hay nói giỡn.

Dù sao, cái loại giọng điệu này rất quý dị.

Quân Hàn Tiêu phát hiện, trước kia hắt còn có thể tự xưng là có bản sự đoán ý qua lời nói và sắc mặt, nhưng từ khi tiểu hoàng tẩu xuất hiện, hắt càng ngày càng không hiểu hoàng huynh suy nghĩ cái gì.

Có lẽ hắt là nói như vậy, trước kia hoàng huynh thiếu rất nhiều cảm xúc con người nên có, tuy khó nắm lấy, nhưng cũng có dấu vết có thể tìm ra. Hiện tại hoàng huynh, chính là vì có nhiều cảm xúc như vậy, đã phức tạp làm cho người ta không nhìn thấu.

"Mặc Thiếu Uyên quyền cao chức trọng, thế lực trong triều đình cũng không thể khinh thường. Từ hành vi của hắt mà nói, cũng không có khả năng là kẻ dễ bắt nạt. Đến tột cùng là chuyện quan trọng như thế nào, mới có thể để hắt buông bỏ nhiều năm qua vất vả gây dựng tất cả như vậy, cam tâm tình nguyện chết."

Quân Mặc Ảnh thần nhiên nói, thoát nhìn giống như là đang tự nhủ phân tích chuyện này.

Nói xong, Quân Hàn Tiêu mới nói: "Sau khi sẵn bắt đầu, hắt đã tiếp xúc người nào, từng có hành động khác thường gì, điều tra tất cả. Một chi tiết nhỏ cũng có khả năng trở thành nguyên nhân hắt giả chết."

Nói tới đây, Quân Mặc Ảnh không hiểu nhớ tới ngày đầu tiên, Mặc Thiếu Uyên như là từng có tiếp xúc với vật nhỏ.

Cổ Thuyền nói, dáng vẻ của vật nhỏ rất giống vong thể của hắt.

Quân Mặc Ảnh nhú mi tâm, trong mắt phượng thâm thúy xẹt qua một tia không dễ dàng phát giác.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Quan Lục Cung: Đế Vương Kiêu Man Hoàng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.